

Giới thiệu Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma

Trong truyện Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma , cô là một con người luôn quý trọng cái ngàn vàng của người con gái , luôn giữ mình như là một người sống khép kín .

Thế mà chỉ vì một lần say rượu mà cô đã bị một người xa lạ làm điều không phải với mình ...Khi cô và người ấy gặp lại lần 2 , anh là một tổng giám đốc hào hoa không ai sánh bằng , cô đã tự nguyện làm người tình bí mật của anh với mục đích cứu em gái đang gặp nạn của mình .

Cô phải thỏa mãn dục vọng của anh , lương tâm của cô như không còn , cô đã trở thành một kẻ thứ 3 trong câu chuyện tình mà người đối thủ của cô lại là một bạn tốt của mình ... Quá đau khổ , cô muốn bỏ đi nhưng không thể thoát khỏi tay anh , cô đã vô tình lọt vào tay của quý đứ có thể lực trong xã hội , số phận của cô sẽ ra sao ? !!!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xảy ra chuyện lớn

Một chiếc du thuyền cập bến cảng.

Một cô gái quý gởi trên boong thuyền dọn dẹp, mái tóc đen tuyền trên đầu được búi gọn gàng bằng một chiếc đĩa.

Những giọt mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt, như những giọt mật được tiết ra từ làn da trắng nõn. Đôi mày liễu khẽ nhú lại, khuôn mặt toát lên sự quật cường mạnh mẽ.

"Chị ơi, chị nhìn kìa, bầu trời trong xanh, đẹp quá!"

Một thiếu niên tầm mười tám mười chín tuổi, mặc chiếc quần yếm đứng bên cạnh, ngong ngiêng gọi Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao lau mồ hôi trên trán, nhìn theo hướng ngón tay em trai chỉ, là ánh hoàng hôn phía tây, mặt biển nhuộm thành một màu đỏ thắm vô cùng hấp dẫn.

Cô cười cười, đứng dậy phui bụi trên người, "Đó là ánh hoàng hôn, chỉ cần trong ngày có mặt trời, vào lúc chập tối như thế này sẽ có ánh hoàng hôn"

"Hoàng hôn? Nó có ăn được không?" Doãn Lăng Diệc liếm liếm môi, "Nhìn qua có vẻ ăn rất ngon" cậu đưa tay xoa xoa bụng mình.

"Hoàng hôn không ăn được, em đói bụng rồi phải không? Đi, chúng ta về nhà, tối nay chị sẽ làm thịt nướng cho em ăn"

"Hay quá! Hay quá" cậu thiếu niên liền vỗ tay, "Hi hi, đi theo chị, có thịt ăn"

Doãn Băng Dao bật cười hi hi, không biết em trai cô học được mấy câu này ở đâu.

Cô xoay người kéo thùng rác, dùng hết sức lực mà nó chỉ xê dịch được hai bước.

Đột nhiên cô cảm thấy lực trên tay mình trở nên nhẹ hơn rất nhiều, chiếc thùng gác bắt đầu chuyển động.

Vừa ngẩng đầu lên, liền bắt gặp nụ cười ngây ngô của Doãn Lăng Diệc, cậu đẩy thùng rác chỉ bằng một tay: "Chị, những chuyện này Lăng Diệc có thể làm được"

Doãn Băng Dao nhìn bóng lưng em trai, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Từ nhỏ em trai cô đã là một kẻ ngốc nghếch, cho tới bây giờ cô chưa từng để cậu làm bất kỳ việc gì, mỗi ngày ngoài thời gian đến trường, đều phải ở bên cạnh trông coi cậu.

Xem ra để em trai ra ngoài tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cũng là một việc tốt. Nó đã từ từ học được cách tự lo liệu.

Trên đường trở về nhận được điện thoại Tô Y Thu gọi tới, trong giọng nói dịu dàng có vẻ sốt ruột, "Băng Dao, cậu tới đây mau đi, xảy ra chuyện lớn rồi"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đồng Đồng uống rượu không ngừng, tớ khuyên thế nào cũng không nghe. Cậu tới đây mau lên, một mình tớ không ngăn cậu ấy được"

Tô Y Thu lo lắng nói.

Ba người bọn họ là chị em tốt, luôn tự hào cho rằng trên thế giới này, ngoài ba người phụ nữ, không đúng, nói chính xác phải là ba cô gái như bọn họ ra, không còn ai có thể có tình cảm sâu sắc như bọn họ.

Doãn Băng Dao cúp điện thoại, vội vàng đưa em trai về nhà, sau đó nhanh chóng nấu cơm.

"Chị không ăn cơm sao?"

Doãn Lăng Diệc kéo tay cô hỏi.

"Ừ, chị có chút việc phải ra ngoài, em ăn cơm một mình nha, ăn xong bật ti vi lên xem phim hoạt hình rồi ngủ sớm nhé"

"Em muốn xem hoạt hình"

Doãn Băng Dao nhẹ nhàng hôn lên trán em trai: "Lăng Diệc ngoan lắm"

Sau đó, cô vắt chân lên cổ chạy như điên, vội vàng chạy tới quán bar Tô Y Thu nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Con gái tốt gặp đàn ông tốt

"Đồng Đồng, cậu làm sao vậy?"

Doãn Băng Dao thờ hờn hờn, ngồi xuống một chiếc ghế trong quán bar xa hoa trụi lác, lo lắng nhìn Đồng Bội.

Trong cặp mắt đen láy của Đồng Bội tràn đầy tức giận, đột nhiên vỗ bàn một cái, khiến Doãn Băng Dao và Tô Y Thu đứng bên cạnh giật nảy mình.

"Mẹ kiếp! Đàn ông không có kẻ nào tốt hết! Nói cả nửa ngày, thì ra vì thân phận của tớ mới nói yêu tớ. Con mẹ nó chứ!"

Hai cô gái đối diện thoáng sửng người, rồi không nhịn được lên cười trộm.

"Hóa ra vì chuyện này" Tô Y Thu chợt hiểu ra, "Trong ba người chúng ta Đồng Đồng luôn là người lợi hại nhất, sao bây giờ lại bị một người đàn ông suy sụp như thế này?"

Đồng Bội khẽ hất cằm: "Làm gì có chuyện đó, cũng chỉ là một tên đàn ông cao cấp thôi, tớ không thèm. Đàn ông giống anh ta, chỉ xứng đôi với loại phụ nữ cao cấp như tiểu nguyệt nguyệt thôi" (Tiểu nguyệt nguyệt: người biết vâng lời)

Cô lại thờ dài, nói tiếp:

"Con mẹ nó, bây giờ tất cả đều bị hiện thực hóa, nếu bố tớ không phải là phó thị trường, làm gì có chuyện bọn họ thi nhau theo đuổi tớ như vậy"

Doãn Băng Dao nghe câu này, rèm mi không khỏi sụp xuống.

Đồng Bội nhận ra lời nói của mình có thể tổn thương tới Băng Dao, liền vỗ vai cô, phóng khoáng nói:

"Băng Dao, cậu đừng suy nghĩ lung tung, những lời tớ vừa nói chỉ để chửi mắng những tên đàn ông chỉ biết coi trọng thân phận và địa vị của phụ nữ, còn ba chị em chúng ta, tất nhiên sẽ gặp những người đàn ông tốt."

"Đúng, đúng" Tô Y Thu phụ họa nói: "Tớ tin rằng con gái tốt nhất định sẽ gặp đàn ông tốt"

"Ừm, vì hoàng tử bạch mã tương lai của chúng ta, cạ ly"

Đồng Bội giờ cao ly rượu trong tay nói, ba cô gái hi hi ha ha uống rượu.

Lúc đầu là Doãn Băng Dao tới khuyên Đồng Bội, kết quả bản thân cô cũng uống hết ly này đến ly khác, Tô Y Thu ngồi bên cạnh nhìn hai cô gái đang không ngừng cạ ly, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô cần phải tỉnh táo và giữ hình tượng thực nữ thủy mị nét na của mình, lát nữa chắc chắn cô phải chăm sóc hai người con gái say rượu chết tiệt kia.

Đúng lúc này, Tô Y Thu nhận được một cuộc điện thoại, khuôn mặt lập tức nở nụ cười e thẹn của người thiếu nữ đang yêu.

Đồng Bội hỏi là ai, cô xấu hổ nói: "Là bạn trai, nói lát nữa muốn tới đón tớ"

Bạn trai của Tô Y Thu luôn rất thần bí, cho dù là chị em tốt như Doãn Băng Dao và Đồng Bội cũng chưa bao giờ gặp người đàn ông đó.

Doãn Băng Dao đã uống hơi nhiều, lao đảo đứng lên.

"Tớ phải về rồi, Lăng Diệc đang ở nhà chờ tớ"

Cho dù chơi ở bên ngoài thế nào, cô luôn nhớ trong nhà có người cần cô chăm sóc.

"Tớ đưa cậu về"

Tô Y Thu lập tức đứng lên

Doãn Băng Dao lắc đầu.

"Không sao, tớ uống không nhiều lắm, cậu ở lại với Đồng Bội đi. Hôn nữa, không phải cậu nói lát nữa bạn trai cậu tới đón sao. Không cần để ý đến tớ"

Nói xong, cô liền xoay người đi ra ngoài.

Trên thực tế, Doãn Băng Dao đã đánh giá cao tửu lượng của mình.

Bước ra khỏi quán bar vài bước, càng lúc càng cảm thấy đầu choáng váng. Lúc đi đến cửa thang máy, hai chân cô mềm nhũn.

Cả cơ thể mềm mại của Doãn Băng Dao ngã vào vòng ngực cứng rắn ấm áp, thoang thoảng mùi hương thuốc lá....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Say rượu làm loạn (1)

Cả cơ thể người đàn ông được bao bọc trong bóng tối mờ mờ, chỉ hơi lộ ra khuôn mặt góc cạnh cương nghị, và đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

Mặc dù bóng tối che hầu hết gương mặt, nhưng khí chất vương giả bẩm sinh của anh ta khiến người ta không thể không chú ý.

Anh ta mặc chiếc áo khoác dài màu đen, dưới chân là đôi giày đen sáng bóng, nửa ngồi trên mặt đất, nâng người con gái đột nhiên ngã sập xuống, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô gái, khẽ nhíu mày.

Doãn Băng Dao mở đôi mắt say lơ đãng, nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông vốn không định để ý tới cô gái, chỉ là thuận tay đỡ cô, nhưng khi nhìn thấy gương mặt thuần khiết và ánh mắt dịu dàng đáng yêu của cô, khóe miệng lạnh lùng của anh ta khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười như có như không.

Dường như cô đã gọi được sự hứng thú của anh ta.

Nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô gái một lượt, không phải loại phụ nữ ăn mặc hở hang nóng bỏng trong quán rượu.

Gương mặt thanh tú xinh đẹp, làn da trắng hồng tự nhiên, không có vẻ trang điểm phấn son.

Cánh tay anh ta nhẹ nhàng giơ lên, chiếc đũa từ trong mái tóc đen tuyền của cô gái rơi ra.

Trong nháy mắt, mái tóc dài đen nhánh mượt mà được xõa tung ra, càng khiến dáng vẻ của cô gái thêm xinh đẹp kiều mị. Mùi thơm đầu gối bay vào mũi người đàn ông, trong lòng giống như có thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào.

Anh ta nâng cô dậy, tuy không hiểu tại sao bản thân lại hành động như vậy, nhưng vẫn không buông được cô gái ra.

Doãn Băng Dao nghiêng người đầu tựa vào ngực anh ta, hai tay liền ôm chặt thắt lưng thon dài, miệng thì thào nói: "Ôi, cái cột trong quán bar này ấm quá..."

Chết tiệt!

Người đàn ông tức giận nhíu mày, không ngờ người như anh lại bị coi giống như cái cột! Giơ tay định gỡ tay cô gái ra khỏi người mình.

Doãn Băng Dao ôm chặt thắt lưng anh không buông, dùng lực mạnh đến kỳ lạ.

Có thể do từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn, nếu để cô ôm vật gì đó có thể giúp cho việc sinh tồn, cô sẽ buống bình không buông tay.

Người đàn ông không còn cách nào ngoài việc ôm cô đi vào trong thang máy. Chỉ muốn nhanh chóng ném người phụ nữ này vào chiếc taxi nào đó. Anh không có thời gian để dính vào mấy chuyện bao đồng này.

Quán bar này ở tầng hai bên dưới mặt đất. Người đàn ông bấm thang máy lên tầng một.

Trong thang máy, chỉ có hai người bọn họ, Doãn Băng Dao đã uống khá nhiều rượu, nên người cô cực kỳ nóng, mặc dù cách lớp áo nhưng người đàn ông vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô.

Tay cô còn không ngừng di chuyển trên người anh ta.

Người đàn ông cảm giác cổ họng mình khô khốc, nhưng anh ta vẫn đứng yên không nhúc nhích. Không bao giờ đụng vào phụ nữ trong quán bar, đây là nguyên tắc của anh.

Đình một tiếng, thang máy lên tới tầng một, cửa thang máy từ từ mở ra.

Người đàn ông khẽ nói, "Ra ngoài, đi hai mươi bước, ngồi lên taxi, về nhà!" Một giọng nói vô cùng lạnh lùng, không chút cảm xúc.

Từ trước tới giờ anh nói chuyện luôn ngắn gọn dứt khoát như vậy.

Doãn Băng Dao vẫn không buông tay, nghiêng người, ôm chặt người đàn ông trước mặt, bộ ngực mềm mại của cô dán sát vào anh ta, khiến cơ thể anh ta không kìm được khẽ run lên.

Cái cột này ôm rất thoải mái, cô không buông ra được, tuy rằng uống say, nhưng cô biết chỉ cần mình buông tay ra, chắc chắn ngay lập tức sẽ ngã nhào xuống đất, thay vì tiếp xúc thấm thiết với mặt đất lạnh lẽo chỉ bằng ôm chặt lấy cái cột ấm áp này.

Cô giống như một con mèo con, đầu không ngừng cọ qua cọ lại trên ngực anh ta, "Úm... thoải mái quá..."

Đôi mắt hẹp dài của anh ta khẽ nheo lại cực kỳ nguy hiểm, "Vậy sao, vậy lát nữa, tôi sẽ khiến cô càng thoải mái hơn..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Say rượu làm loạn (2)

Bên trên quán bar là khách sạn năm sao cao cấp, quán bar bên dưới chuyên dành cho những nhân vật nổi tiếng tới vui chơi giải trí, cực kỳ bí mật, nơi này tuyệt đối không xuất hiện đội chó săn. Tất cả đều thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Thẩm thị.

Thang máy từ từ đi lên, Doãn Băng Dao cảm giác đầu càng lúc càng khó chịu, trong dạ dày không ngừng trào lên.

Cũng may có "Cái cột ấm áp" trước mặt để cô ôm, sự khó chịu trong cơ thể cũng giảm được chút ít.

Màn đêm bao trùm ánh mắt người đàn ông, không thấy rõ vẻ mặt của anh ta. Chỉ là khóe miệng lạnh lùng ban đầu, giờ phút này lơ mơ mang theo ý cười. Người phụ nữ trong lòng, ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng hồng cọ sát vào gáy anh ta.

"....Thật thoải mái..."

Thực sự Doãn Băng Dao uống rất nhiều, chỉ cần khẽ di chuyển, hai chân liền mềm nhũn, đã mấy lần suýt nữa ngã nhào xuống đất, may được người đàn ông giữ lại.

Xuyên qua màn đêm, ánh mắt người đàn ông dần dần bốc cháy thành ngọn lửa sáng rực.

Anh ta giữ chặt gáy Doãn Băng Dao, chiếm lấy cánh môi đỏ mọng thoang thoang mùi rượu của cô.

"Úm..."

Do uống nhiều rượu, Doãn Băng Dao cảm giác trong miệng khô khốc, đúng lúc đầu lưỡi ướt át của người đàn ông tiến vào, cô liền mút thỏa thích.

Động tác vụng về gấp gáp của cô, khiến người huyết mạch toàn thân người đàn ông sôi trào. Phía dưới bụng, dần dần có phản ứng...

Khốn kiếp! Không ngờ anh lại không kìm được, kích động muốn cô ngay trong thang máy.

Người đàn ông đi vào căn phòng dành cho tổng thống, một tay ôm cô, một tay mở cửa. Lộ ra đôi mắt sắc bén nóng bỏng, mê hoặc lòng người.

Cố gắng đặt Doãn Băng Dao xuống giường, anh không bao giờ dễ dàng chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào, đặc biệt là phụ nữ gặp trong quán rượu.

Nhưng Doãn Băng Dao vẫn ôm chặt anh không buông, mê man nói gì đó.

Người đàn ông cẩn thận lắng nghe, nhưng không thể nghe ra cô đang nói gì.

Đưa tay vén những sợi tóc đen dính trên gò má cô, nhìn đôi môi đang mấp máy của cô, do nụ hôn kịch liệt trong thang máy khi nãy, càng trở nên đỏ mọng hơn.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, tất cả hợp lại giống như đang dụ dỗ anh.

Xem ra hôm nay, anh phải phá lệ rồi

Cuối cùng người đàn ông mất đi tất cả sự kiềm chế.

Cơ thể cường tráng của anh ta đè lên trên người cô, bàn tay to lớn cực nóng của anh ta đi vào trong áo cô, xoa nắn nơi mềm mại trước ngực cô.

Hôn, sờ, đây là lần đầu tiên anh ta "dạo đầu" với một người phụ nữ lâu như vậy.

Thật kỳ lạ, cơ thể người phụ nữ này khiến anh ta có cảm giác muốn ngừng mà không ngừng được.

Lúc động thân đâm vào trong cơ thể cô, trong miệng anh ta phát ra tiếng rên thỏa mãn.

Người đàn ông ở trên cơ thể cô không ngừng rút ra lại tiến vào tìm kiếm, trong đồng quần áo rơi vãi dưới đất, có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Say rượu làm loạn (3)

Người đàn ông không hề quan tâm, tiếp tục thân mật ân ái cùng Doãn Băng Dao. Trong đôi mắt nham hiểm cháy rực ngọn lửa tình dục.

"Đồng Đồng, đừng uống nữa, để tớ đưa cậu về nhà" Tô Y Thu cầm ví đứng dậy, đi tới đỡ Đồng Bội đã uống say đến chân nam đá chân chiêu.

Đồng Bội phẩy tay, "Không cần, không phải bạn trai cậu nói muốn tới đón cậu sao, cậu mặc kệ tớ..."

"Xem ra cậu vẫn chưa say hẳn, đi thôi, chắc anh ấy có chuyện gì đó nên không tới được, tớ gọi điện thoại không thấy ai bắt máy."

"Tớ nói rồi mà, đàn ông có có tên nào tốt hết"

Tô Y Thu cười cười, trên thế giới này, đàn ông tốt đúng là không còn nhiều.

Nhưng cô tin, anh tuyệt đối là một người đàn ông tốt. Chỉ vì thân phận của anh không giống như những người khác, nên không thể đối xử với cô giống như những đôi tình nhân khác.

.....

Cả đêm ân ái không ngừng, giống như một giấc mộng xuân.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi bình minh xuyên qua cửa sổ chiếu lên làn da trắng hồng trên mặt Doãn Băng Dao, hai hàng mi của cô khẽ chớp chớp mấy cái.

Cô từ từ mở đôi mắt mệt mỏi, bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt khiến cô không nhìn rõ.

Một giây sau, cô kinh ngạc trợn mắt....

Cô đang nhìn thấy cái gì?

Lưng của một người đàn ông! Hơi gầy nhưng rắn chắc!

Doãn Băng Dao kinh hoàng nhìn bốn phía xung quanh, căn phòng trống lếch xa hoa này, không phải là căn phòng đơn sơ trong ngôi nhà nhỏ bé của cô.

Vội vàng vén chăn lên...

Trên người không một mảnh vải, hơn nữa còn có vô số những dấu hôn.

Sững sờ hơn mười giây, Doãn Băng Dao mới lấy lại tinh thần, thì ra tối qua không phải là cô nằm mơ, mà là sự thật. Trời ạ! Xem cô làm ra chuyện tốt gì này!

Quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh, những tia nắng hắt ngược lên phía sau lưng, khiến nửa người trần trụi phía trên của anh ta giống như lấp lánh ánh hào quang.

Doãn Băng Dao lặng lẽ từ trên giường bước xuống, nhặt quần áo vứt bừa bãi dưới đất lên mặc vào người.

Mặc quần áo xong, đi về phía cánh cửa đưa tay xoay tay cầm, mở cửa, đi thẳng ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, cô không hề nhìn mặt người đàn ông, cũng không muốn nhớ lại tại sao tối qua bản thân cô lại có tình một đêm với người đàn ông đó.

Đi tới cửa nhà, Doãn Băng Dao hoảng sợ dừng chân, hít sâu một hơi cố gắng điều chỉnh tâm trạng thật tốt, nở nụ cười mở cửa bước vào nhà.

"Chị về rồi đây"

Doãn Lăng Diệc vẫn còn nằm trên giường.

"Con heo lười kia! Mau dậy đi" Doãn Băng Dao đi tới lay lay người em trai.

Cậu mở to mắt, giọng nói ngái ngủ: "Chị về rồi à... Lăng Diệc còn tưởng chị không về nữa, tưởng chị cũng không cần Lăng Diệc nữa..."

Trong lòng cô chua xót, vuốt ve khuôn mặt em trai, lúc này mới phát hiện cậu đang sốt cao.

"Em bị sốt rồi! Em nhớ phải nằm im trên giường không được bước chân xuống giường đâu đó, biết không"

Cô đắp chiếc khăn lạnh lên trán cậu, nhưng vẫn không có tác dụng, tìm được trong hộp thuốc mấy viên thuốc cảm cúm.

Sau khi uống thuốc xong, Doãn Lăng Diệc lại ngủ thiếp đi, nhưng con sốt cao vẫn không hạ nhiệt. Miệng lầm bầm nói, "Chị đừng bỏ Lăng Diệc...."

Nhìn em trai nằm mê man trên giường, sự kiên cường của cô cuối cùng bị sụp xuống, nước mắt trào mi.

Năm nay em trai cô đã mười bảy tuổi, nhưng vẫn suy nghĩ của cậu chỉ giống như đứa trẻ mấy tuổi. Mặc dù ngốc nghếch nhưng cậu có thể nhận ra chị gái vui hay không vui. Cho nên, khi ở trước mặt em trai Doãn Băng Dao luôn nở nụ cười dịu dàng.

Không thể cứ thế như vậy được, phải đưa Lăng Diệc tới bệnh viện. Nhưng..

Doãn Băng Dao rũ tung ví tiền, tiền trong ví căn bản không đủ. Xem ra, cô phải đi tới đó một chuyến rồi..

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị phát hiện dấu hôn trên người

Buổi sáng bầu trời vẫn còn cao trong ánh nắng rực rỡ, thế mà đến gần tới mây đen đã kéo đến khiến bầu trời trở nên âm u.

Hình như tâm trạng của ông trời cũng giống tâm trạng của Băng Dao lúc này, lòng cô nặng trĩu lo lắng áp lực, sắc trời cũng bắt đầu trở nên u ám nặng nề.

Lúc xuống xe buýt, bầu trời đột nhiên tối đen như ban đêm, một tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời.

Ngay sau đó, trời mưa to như trút nước.

Băng Dao dùng chiếc túi xách rê tiền của mình che lên đầu, vội vã chạy.

Đi đến trước cửa lớn của một căn biệt thự, cô sốt ruột nhấn chuông cửa...

Mười phút sau, Doãn Băng Dao đứng trong đại sảnh căn biệt thự, đôi chân dẫm lên tấm thảm đắt tiền, người giúp việc nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, nói: "Ông chủ không có ở nhà "

"Vậy tôi đứng đây chờ ông ấy về" Băng Dao nhỏ giọng nói, dùng đầu ngón chân để nghỉ cũng biết, những người ở đây không thích cô, nên để mặc cô đứng trong mưa mười phút, mới đi ra mở cửa.

Một cơn gió lớn thổi qua, cơ thể lạnh giá của Băng Dao khẽ rung mình một cái.

Cô ôm chặt cơ thể mình, nếu không phải là vì em trai, ngày hôm nay cô tuyệt đối không bước vào nơi này nửa bước.

Nơi này, đã từng là ngôi nhà ấm áp của cô....

"Trời ơi" Một người phụ nữ lớn tiếng thét, tiếng thét chói tai đâm thẳng vào trong lỗ tai, "Tắm tắm mới của tôi"

Băng Dao ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ cao quý, khoác áo choàng lông thú trên người, tuy đã qua tuổi bốn mươi, nhưng nhìn khuôn mặt tươi trẻ.

Băng Dao lùi lại phía sau một bước, chỗ cô vừa đứng, tất cả đều ướt sũng nước.

Thi Lục Đình bước nhanh xuống cầu thang, đứng cách Băng Dao tầm hai bước chân nói, "Cô đó! Mỗi lần nhìn thấy cô là không có chuyện gì tốt lành! Cô có biết tắm tắm này bao nhiêu tiền không?"

Doãn Băng Dao thờ ơ nhìn bà ta, lạnh lùng nói, "Tôi đến tìm bố tôi"

"Cô tìm ông ấy làm gì?" Thi Lục Đình liền nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng.

"Không liên quan đến bà" mái tóc ướt sũng trước trán che khuất ánh mắt Băng Dao, không nhìn rõ ánh mắt cô, nhưng giọng nói của cô lại lạnh lùng như thời tiết lúc này.

"Hừ!" Thi Lục Đình hừ lạnh một tiếng, "Bây cái dáng vẻ đáng ghét đó cho ai xem chứ, cô tưởng cô vẫn còn là đại tiểu thư của nhà họ Doãn như trước sao?"

Bà ta đi vòng quanh Băng Dao mấy vòng, "Tôi đoán chắc cô chưa từng soi gương xem dáng vẻ bây giờ của mình đúng không?"

Băng Dao xoay đầu, nhếch miệng, không nói lời nào.

"Ông chủ đã về à"

Băng Dao vội vàng xoay người, thấy Doãn Lực xách cặp tài liệu đi vào, ông đang cúi đầu phủi những giọt nước mưa trên người, đưa cặp tài liệu cho người giúp việc đứng bên cạnh.

"Bố"

Doãn Lực ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Băng Dao, đôi mày ông ta hơi nhíu lại, vẻ mặt lạnh lùng nói, "Sao lại đến đây"

Ông ta lướt qua Băng Dao, đi thẳng tới ghế sofa ngồi xuống. Ánh mắt chỉ dừng lại ở trên người cô không đến một giây.

Thi Lục Đình vội vàng rót cho ông ta một chén nước ấm, vẻ mặt vênh váo tự đắc khi này, lúc này đã được thay bằng dáng vẻ một con chim nhỏ nép vào người bên cạnh, "Ông xã, mau uống ly nước ấm này đi, cẩn thận bị cảm"

Nhìn bóng lưng bố mình ngồi trên ghế sofa, Doãn Băng Dao cắn chặt răng, nói: "Lăng Diệc bị bệnh, con.... con muốn lấy chút tiền"

Nghe xong những lời này, vẻ mặt nịnh nọt của Thi Lục Đình lập tức trở nên u ám, "Không phải tháng trước đã cho hai chị em cô tiền sinh hoạt phí rồi sao? Tại sao lại đến đòi tiền..."

"Tiền sinh hoạt phí đó, không đủ..." Doãn Băng Dao cúi đầu, cắn môi.

Em trai cô hay bị bệnh, tiền thuốc thang bây giờ rất đắt, khoản sinh hoạt phí bố cô cho hoàn toàn không đủ cho cuộc sống. Thực ra, nếu hôm nay em trai cô không bị bệnh, cô sẽ không tìm đến bọn họ để lấy tiền.

"Chị, sao chị lại tới đây" Doãn Hoan Hoan không biết từ đâu chạy ra, nở nụ cười thuần khiết, chạy đến thân thiết kéo tay Băng Dao, "Người chị bị ướt hết rồi, em dẫn chị đi thay bộ quần áo khác, nếu không sẽ bị cảm mất"

Thi Lục Đình trừng mắt liếc con gái Doãn Hoan Hoan của mình.

"Không cần đâu, chị đi ngay bây giờ "

"Thôi mà, có chuyện gì đợi thay quần áo xong rồi nói tiếp" Doãn Hoan Hoan kéo Băng Dao, không cẩn thận khiến cúc áo của cô bật ra, lộ ra làn trắng

hồng ở vùng cổ và trước ngực, nổi bật những dấu hôn đỏ sẫm.

"Chuyện này...." Doãn Hoan Hoan ngây cả người.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đồ điểm dê tiện

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô em gái Doãn Hoan Hoan, Băng Dao vội vàng kéo áo che kín những dấu hôn xấu hổ trước ngực.

Thi Lục Đình cũng trở mặt nhìn giây lát, sau đó bà ta từ từ đứng lên, đáy mắt dần dần hiện lên ý cười châm chọc.

"Tôi còn tưởng cô trong sáng thuần khiết đến đâu, không ngờ cô cũng dâm dăng như vậy!"

Doãn Băng Dao nắm chặt cổ áo, chỉ im lặng nghe những lời nói có gai đầy nhục nhã.

"Cô đúng là giống mẹ cô như đúc, mẹ cô là con điểm già dê tiện, còn cô là con điểm nhỏ dê tiện!"

Thi Lục Đình càng nói càng khó nghe.

Băng Dao chậm rãi ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Thi Lục Đình, "Bà có thể sỉ nhục tôi, dù sao bà cũng là 'mẹ kế' của tôi, nên tôi tôn trọng bà! Nhưng bà không được sỉ nhục mẹ tôi!"

Cô cố ý nhấn mạnh hai từ mẹ kế.

Thi Lục Đình bị chọc tức điên lên, "Mày dám nói với tao như vậy à!"

"Bà cho rằng bà trong sáng thuần khiết lắm sao? Trước khi mẹ tôi qua đời, bà từng tưởng tôi không biết bà làm thế nào để dụ dỗ bố tôi!"

Đối mặt với bất kỳ việc gì, cô đều có thể nhẫn nhịn. Nhưng cô tuyệt đối không cho phép người khác sỉ nhục mẹ cô.

"Đủ rồi!" Doãn Lực đập chiếc cốc trong tay xuống mặt bàn, nước ấm bắn tung tóe, ông ta bước nhanh đến trước mặt Băng Dao, giơ tay lên....

Bốp....

Một tiếng bốp lạnh lẽo vang lên, trên khuôn mặt trắng hồng của Băng Dao in rõ bàn tay.

Đầu của cô nghiêng sang một bên, khóe miệng rỉ máu.

Cấn chặt răng, con đau buốt cũng không cho phép cô khóc dù chỉ một giọt nước mắt trước mặt những con người này.

Thi Lục Đình vội vàng kéo cánh tay Doãn Lực, "Ông xã, cô ta là con gái mà thật ghê gớm. Anh nên dạy bảo cô ta tốt một chút, anh không phát hiện trên người cô ta có dấu vết đàn ông để lại sao? Chắc chắn.... Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, không phải cả nhà chúng ta đều bị cô ta làm mất mặt hết hay sao?"

Băng Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt quật cường nhìn Doãn Lực, gần từng chữ nói:

"Cho con tiền! Em trai bị bệnh!"

Nhắc tới mẹ Băng Dao, hình như Doãn Lực rất tức giận, ông ta chỉ ra cửa: "Cút! Không có tiền!"

"Doãn Lăng Diệc là con trai của bố, tại sao bố có thể làm như vậy!"

Băng Dao không thể tin nhìn khuôn mặt giận dữ của bố mình.

"Nó không phải là con trai tao, mày cút khỏi đây ngay, tao không muốn nhìn thấy hai đứa mày. Tiền sinh hoạt phí, tao sẽ gửi vào thẻ của mày, sau này không được tới đây!"

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của bố mình, cảm giác cô giống như là người đứng đến đời con.

Sự dịu dàng ngày xưa, từ lâu đã không còn.

Thi Lục Đình đứng bên cạnh thêm nắm dấm muối, "Không phải cô nói là sau khi đi thực tập năm cuối, sẽ không đến nhà lấy tiền nữa sao? Nếu như tôi không nhớ lầm, thì ngày trước cô thể thốt những lời như vậy. Bây giờ, cũng đã thực tập năm cuối rồi, chẳng lẽ vẫn cần chúng tôi nuôi cô sao?"

Băng Dao trừng mắt nhìn Thi Lục Đình, ngoảnh đầu lại nhìn Doãn Lục.

"Nếu như em trai tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho các người"

Dứt lời, cô xoay người rời đi, hận không thể lập tức rời khỏi nơi khốn kiếp này!

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước, khoe miệng mặn chát, cô không biết, thứ nước trên mặt cô là nước mưa, hay là nước mắt....

Trở lại căn phòng cũ nát, phát hiện chiếc giường của Doãn Lăng Diệc không một bóng người!

Đã muộn thế này, bên ngoài lại mưa to gió lớn, Lăng Diệc đi nơi đâu được?

Đột nhiên cô cảm giác thế giới của mình đang sụp đổ....

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tận mắt chứng kiến giao dịch đen

Vào lúc này, cô không thể tìm thấy sự giúp đỡ của bất kỳ ai, kể cả hai người chị em tốt luôn quan tâm cô.

Nhưng Băng Dao biết, con người sống trên đời này, có một số việc, phải tự mình đối mặt.

Bất chấp mưa to gió lớn, cô lao ra ngoài trời.

Bình thường em trai cô rất ít khi ra khỏi nhà, con đường cậu biết, cũng chỉ có một con đường từ nhà đến bờ biển.

Nhưng với thời tiết bây giờ, chắc chắn nước biển đã dâng cao, chẳng lẽ Doãn Lăng Diệc sẽ tới đó sao?

Trong lòng Băng Dao vô cùng lo lắng, bắt đầu xuất hiện cảm giác bất an.

Lăng Diệc à, em không thể có chuyện gì được, em là tất cả với chị...

Càng đi đến gần bờ biển, gió càng lớn.

Đây là một bến cảng lớn nhất của thành phố, nằm ở eo biển phía đông của Đài Loan giáp vùng biển của Nhật Bản, là con đường biển quan trọng trong việc vận chuyển hàng hóa từ phía Nam đến châu Mỹ và châu Âu, là bến cảng vô cùng quan trọng trong việc mua bán hàng hóa xuất nhập khẩu, nên đây cũng là một trong các con đường "Hàng buôn lậu" chảy vào Đại Lục Trung Quốc.

Trước khi bão đổ bộ vào đất liền, gió biển gào thét, sóng lớn cuộn cuộn đánh vào bờ, lúc này sự giám sát trên biển của cảnh sát biển hoàn toàn được buông lỏng.

Lúc Băng Dao đang chạy dọc bờ biển tìm em trai, nơi đó đang tiến hành một cuộc giao dịch "đen".

Những hạt mưa nặng trĩu và từng cơn gió rét lạnh không ngừng quất trên người Băng Dao, cô ôm chặt người, chạy trong cơn cuồng phong.

Một dáng người nhỏ bé mảnh khảnh, dường như có thể sẽ bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Khi tới gần bờ biển, đột nhiên cô nghe thấy tiếng nói chuyện từ phía trước truyền đến....

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cách bờ biển không xa, có rất nhiều người đứng. Nhìn cách ăn mặc của những người đó, chắc chắn không phải người bình thường

Cả cơ thể Băng Dao run rẩy trốn sau một chiếc xe tải, im lặng thò đầu ra nhìn những người đang đứng cách đó không xa.

Ánh mắt cô lập tức bị thu hút bởi một người đàn ông trong số đó.... là một người đàn ông rất đặc biệt.

Anh ta mặc một chiếc áo khoác ngoài bằng da, đứng trước một hàng xe hơi đắt tiền sang trọng, những người vệ sĩ chia làm hai nhóm, che gió biển cho

anh ta, lộ ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng khiến người đối diện thấy lạnh người.

Người đàn ông này, hình như cô từng gặp ở đâu rồi....

Cơ thể anh ta đứng sừng sững trong bão táp cuồng phong, giống như bức tượng thần ngàn vạn năm sau không bao giờ ngã xuống.

"Ông Hà, bây giờ những chiếc xe đất tiền này đã bị cạo sước sơn rồi, tôi không thể giao cho người mua. Ông cảm thấy trong chuyện này ai sẽ phải chịu trách nhiệm?"

Người đàn ông mở miệng nói chuyện, giọng nói trầm trầm đầy nam tính. Mặc dù đứng trong gió biển rít gào, nhưng nghe qua giọng nói vẫn vô cùng tự tin.

Giọng nói của anh ta, khiến Băng Dao cảm thấy rất quen.

Người đàn ông đứng đối diện cách anh ta vài mét, là một người đàn ông trung niên hỏi đầu người Đài Loan, "Ngự Giao, những chiếc xe này bị cạo sước sơn trên địa bàn của anh, tôi thấy người chịu trách nhiệm phải là anh...."

Người gọi là ông Hà còn chưa nói xong, ánh mắt sắc bén của Ngự Giao đã quét qua, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, "Vậy tôi có thể chọn cách từ chối nhận lô hàng này"

"Anh, không thể làm như vậy?"

"Ông Hà, tôi nghĩ chắc anh hiểu rất rõ, nếu muốn tiêu thụ lô hàng nhập lậu này, phải thông qua cửa ải của tôi"

"Anh muốn thế nào?" Về mặt người đàn ông trung niên đặc biệt khó coi, Ngự Giao, quả nhiên giống như lời đồn nham hiểm độc ác.

Nhưng những lời Ngự Giao nói hoàn toàn là sự thật.

Ai kiểm soát bến cảng này, việc "buôn bán" sẽ tự nhiên dâng đến tận tay người đó. Tập đoàn Thẩm thị cấu kết với giới quan chức cầm quyền, nắm trong tay việc buôn bán của bến cảng, ngay cả những công ty lớn nhất.

Cùng với đó gia tộc Thẩm thị cũng là một thế lực lừng lẫy trong thị trường buôn lậu, bất kể là tổ chức buôn lậu quốc tế, hay tổ chức xã hội đen trong nước, muốn ra vào cảng thực hiện quá trình "rửa hàng", đều cần phải được sự cho phép của gia tộc Thẩm thị.

Bây giờ, Thẩm Ngạn Bằng là người đứng đầu Thẩm thị, giống như "Giao long vào biển, tướng giỏi cầm quân", đưa gia tộc vào thời kỳ phát triển hoàng kim nhất, thế lực của Thẩm thị không hề e ngại chính phủ, tài sản đủ để mua một cường quốc.

Bởi vì những điều này, anh được đặt một biệt hiệu - Ngự Giao.

Ngự Giao kéo cổ áo, giọng điệu thờ ơ của anh lại khiến người đối diện không có đường lui:

"Tăng thêm 10% chi phí sang tay, tôi coi như chưa có chuyện gì xảy ra, những chuyện sau này, tôi sẽ tự xử lý"

Trong lòng ông Hà tính toán một lúc, mở to hai mắt nhìn, "10%! Như vậy là hơn hai mươi triệu đôla! Ngự Giao, anh tham lam quá rồi đó"

"Quá khen"

"Không được, tôi không chấp nhận"

Hai nhóm người liền giương cung bạt kiếm, đám vệ sĩ của Ngự Giao lập tức rút ngay vũ khí ra.

Đối phương liền biết chuyện không ổn, hơn nữa hàng của bọn họ đang ở trong tay Ngự Giao, bây giờ chỉ có thể nín nhịn im hơi lặng tiếng.

"Được, tôi.... tôi đồng ý"

Người gọi là ông Hà mở miệng đồng ý, nhưng trong lòng vô cùng không phục, nhưng bây giờ tất cả đều nằm trong tay Ngự Giao, ông ta không thể không đồng ý.

Ông ta đột nhiên quay sang nhìn một bóng người dưới mặt đất, liền rút súng ra.

"Nếu Ngự Giao anh không phản đối, tôi sẽ ở trên địa bàn của anh lập tức giết chết thằng gốc đã cạo sước xe này!"

Băng Dao đưa mắt nhìn theo, mới phát hiện người nằm dưới mặt đất là Doãn Lăng Diệc! Có hai tên vệ sĩ đang đứng bên cạnh cậu, khiến cô không thể nhìn thấy em trai mình ngay từ đầu.

"Không được! Dừng tay!" Bất chấp tất cả, Băng Dao lập tức lao ra, che trước mặt người em trai.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Mùi chết chóc

Đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, khiến tất cả mọi người đều đề phòng, toàn bộ rút súng ra, hướng về phía Doãn Băng Dao và Doãn Lăng Diệc.

"Doãn Lăng Diệc! Doãn Lăng Diệc!" cô ôm chặt Doãn Lăng Diệc vào lòng, phát hiện cậu đang lên cơn sốt cao cả người mê man, nóng rực.

Cô nhẹ nhàng đặt em trai xuống, trong chớp mắt vung tay lên, nước mưa rơi trên khuôn mặt quật cường của cô.

Ánh mắt cô không hề sợ hãi.

Trong tích tắc Ngự Giao nhìn thấy Doãn Băng Dao, ánh mắt thâm thúy của anh lóe lên một tia kinh ngạc.

"Các người không được làm hại em trai tôi, em trai tôi đã làm sai chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả, Doãn Lăng Diệc chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch, nó không biết bản thân đang làm gì"

Ông Hà giống như nghe được chuyện cười hay nhất trên thế giới, "Cô sẽ chịu trách nhiệm? Cô bé, hơn hai mươi triệu đô la, cô có sao?"

Ngự Giao đứng ở bên cạnh, im lặng không nói lời nào.

Nhìn cô đứng trong mưa to gió lớn, nhưng trong ánh mắt vẫn chứa đựng sự quật cường mạnh mẽ, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Giống như một cây hoa nhỏ yếu ớt, nhưng khi đối diện với phong ba bão táp, vẫn kiên cường ngẩng cao đầu.

Người phụ nữ này không phải người nhu nhược yếu đuối, vậy trò chơi này sẽ càng thú vị càng kích thích hơn...

Không ai nhìn ra, khóe miệng lạnh lùng của Ngự Giao khẽ cong lên, trên gương mặt khẽ nở nụ cười thích thú.

"Ông có thể giết chết tôi, nhưng không được đụng đến em trai tôi" cô ngẩng cao đầu, đối diện với người đàn ông trung niên.

Ông ta cười lạnh một tiếng, "Nếu cô đã biết tất cả, vậy thì cô cũng không thể sống sót"

Dứt lời, ông ta liền giơ tay lên, hòng súng đen ngòm đối diện Băng Dao. Chuẩn bị giết người diệt khẩu.

Băng Dao xoay người, ôm chặt em trai vào lòng, đầu ghé sát vào đầu Doãn Lăng Diệc.

Về mặt và biểu hiện của cô, hoàn toàn không phải là sợ hãi, mà là sự nuối tiếc không đành lòng chia lìa người thân

"Ông Hà" giọng nói trầm trầm mê hoặc của Ngự Giao vang lên, "Nếu chuyện này xảy ra trên địa bàn của tôi, vậy hãy giao cho tôi xử lý, tôi sẽ đích thân xử lý hai người bọn họ. Vì lý do an toàn, tôi đề nghị ông hãy rời khỏi đây sớm một chút"

Cứ như vậy nhìn giao dịch thuận lợi ban đầu, bị phá hoại ngay trước mặt. Ông ta hậm hực bỏ đi.

Ngự Giao nhìn lướt qua hai người dưới mặt đất, lạnh lùng nói, "Đẫn bọn họ đi"

Sau đó, anh cúi người ngồi vào trong một chiếc xe hơi sang trọng

Băng Dao ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt người đàn ông ngồi trong xe, sống mũi thẳng tắp, khuôn mặt góc cạnh cương nghị, đôi mắt đen nháy lạnh lùng khát máu

"Cầu xin anh, tha cho em trai tôi, nó là chỉ là đứa trẻ ngốc nghếch, không biết bản thân mình đang làm gì, nó tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện ngày hôm nay. Anh có thể giết tôi, nhưng xin hãy tha cho em trai tôi..."

Băng Dao run rẩy cầu xin, giọng nói yếu ớt vừa phát ra khỏi miệng, liền bị cơn gió lớn thổi tan.

Cho dù đối mặt với sự vứt bỏ của bố đẻ, sự sỉ nhục của mẹ kế. Nhưng cô chưa bao giờ cúi đầu, chưa bao giờ cầu xin bất kỳ ai...

Ngự Giao không lên tiếng, cửa sổ xe từ từ kéo lên, chiếc xe nghiêng ngang rời đi.

Doãn Băng Dao, cô đã yêu thương em trai mình đến thế, vậy tôi cũng sẽ khiến cô nếm thử cảm giác đau đớn khi mất đi người thân...

Băng Dao ôm chặt em trai, bị kéo lên một chiếc xe.

Không thể biết trước được điều gì trong tương lai...

Băng Dao không biết, cô sẽ đối mặt với điều gì.

Chỉ mơ hồ cảm giác được sự lạnh lẽo và mùi chết chóc đang chậm chậm tiến về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người đàn ông bỉ ổi đáng khinh

Mưa to gió lớn vẫn chưa dừng lại, hơn nữa còn có xu hướng mạnh hơn.

Băng Dao và em trai cô bị đưa đến một biệt thự xa hoa tráng lệ cổ kính theo kiến trúc châu Âu, cả căn biệt thự đều toát lên sự rực rỡ hoa lệ.

Mấy người đàn ông, kéo hai chị em cô giam trong một căn phòng.

Trong căn phòng chiếc đèn chùm thủy tinh xa hoa tỏa ra những tia sáng rực rỡ, một căn phòng "nhốt phạm nhân", cũng hoa lệ đến vậy.

Doãn Lăng Diệc đã rơi vào trạng thái bất tỉnh, cậu cao hơn Băng Dao một cái đầu, cô muốn dìu Doãn Lăng Diệc lên giường, nhưng không thể nào xê dịch được cơ thể cậu.

Chỉ có thể ôm chặt Doãn Lăng Diệc vào lòng, "Đừng sợ, chị ở đây rồi, không có việc gì đâu"

Đưa mắt nhìn bốn phía, căn phòng này có hai ô cửa sổ rất to, bên ngoài tiếng sấm vang ầm ầm.

Lại nhìn mấy người đàn ông mặc đồ đen trước mặt, muốn trốn khỏi đây, là điều không thể.

Nước mưa thấm ướt cả người cô, bộ quần áo mỏng manh dán chặt lên cơ thể cô, chỉ cần đưa mắt nhìn một cái, không sót gì.

Một người đàn ông đến gần cô, khoe miệng hằn lộ ra nụ cười dơ bẩn: "Nhìn dưới ánh đèn mới thấy, thì ra là đại mỹ nhân"

Một người đàn ông khác kéo hấn ta lại: "Anh muốn làm gì?"

"Chơi đùa chút thôi mà, dù sao cô ta cũng phải chết, không chơi đùa sẽ rất đáng tiếc. Nếu không mấy anh em chúng ta cùng nhau vui đùa, tôi nhường anh trước" giọng điệu của hấn ta đáng khinh không chịu nổi.

Băng Dao lùi về phía sau một bước, trong lòng bắt đầu sợ hãi.

"Đừng có làm vậy, tổng giám đốc biết được, anh sẽ biến thành món tráng miệng ngay đấy"

"Cậu đúng là nhát gan, sợ cái gì chứ, dù sao một lúc nữa cô ta cũng sẽ bị giết chết thôi. Chỉ bằng chúng ta chơi đùa với cô ta một chút, tổng giám đốc biết cũng sẽ không nói gì đâu. Yên tâm đi"

Người đàn ông bỉ ổi vừa dứt lời, liền đi về phía Băng Dao.

"Anh... anh muốn làm gì? không được đến đây, a...."

Hấn nắm tóc Băng Dao, kéo cô ra khỏi Doãn Lăng Diệc, nhìn Băng Dao cười bỉ ổi.

"Lâu lắm rồi tao không chạm vào đàn bà, huống hồ bây giờ lại có một người đẹp như vậy"

Hấn nhìn Băng Dao từ trên xuống dưới, gương mặt xinh đẹp, đường cong cơ thể đầy quyến rũ, đàn ông bình thường nhìn thấy, chắc chắn cơ thể đều có phản ứng. Hơn nữa lúc này đáng yêu ót đáng yêu hấp dẫn của cô, càng động lòng người.

"Không! Cút đi!" Băng Dao giẫy giụa, đánh người đàn ông.

Sức lực của hấn ta hơn hẳn người thường, một tay hấn nắm chặt mái tóc dài của cô, một tay cầm cổ áo cô, dùng sức kéo.

"Toạc..." một tiếng, cổ áo bị xé toạc lộ ra da thịt trắng hồng.

Hấn nhìn chăm chăm vào vùng ngực thiếu nữ bị lộ ra ngoài, một tay đè cô xuống mặt đất, đồng thời bàn tay còn lại ở ngay trước mặt mọi người động tay

động chân với cô.

"Cứu tôi với! Xin anh tha cho tôi!"

Băng Dao kêu lên, những tên vệ sĩ còn lại mặt xám mảy tro, xoay người, mắt điếc tai ngơ, nhìn cô giống như không tồn tại.

Băng Dao nghiêng đầu nhìn em trai nằm dưới đất, trong đôi mắt xinh đẹp nước mắt trào ra.

Cô chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cường bức không thành

Đột nhiên một tiếng súng vang lên trong đêm mưa.

Người đàn ông đề trên người Băng Dao giờ trò, ngã ra, trợn to hai mắt nhìn, vẻ mặt đau đớn, một dòng máu đỏ tươi từ trên trán hấn chảy xuống.

Cơ thể bất động của hấn nặng nề ngã xuống bên cạnh Băng Dao, cặp mắt trợn tròn nhìn chằm chằm Băng Dao.

"A...." Băng Dao hét lên một tiếng, sợ hãi không ngừng giật lùi về phía sau.

Đây là lần đầu tiên, cô tận mắt chứng kiến cảnh giết người.

Cái chết, dường như càng lúc càng đến gần cô.

"Đem xác hấn đi, sau này tôi không muốn chuyện này xảy ra lần thứ hai"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, có thể cảm nhận được sự cương quyết rét lạnh trong đó.

Băng Dao khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn thấy Ngự Giao đang đứng trước cửa, trong tay anh ta đang cầm một khẩu súng.

Đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn cái xác đang nằm dưới đất, sau đó dừng trên người Băng Dao, bốn mắt nhìn nhau với cô.

Trong nháy mắt đó, Băng Dao cảm giác một thứ lạnh lẽo nào đó tiến sâu vào trong cơ thể mình, khiến toàn thân càng rét lạnh hơn.

Nhìn quần áo cô xộc xệch, thảm hại không chịu nổi. Khóe miệng Ngự Giao hiện lên nụ cười như có như không.

Cô vẫn đang cố gắng bình tĩnh lại sau cơn hoảng sợ. Doãn Lăng Diệc ở một bên thì thảo gọi một tiếng, "Chị... chị..."

Nhờ đó Băng Dao mới lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên, định chạy đến chỗ Ngự Giao, lại bị hai tên vệ sĩ giơ tay cản lại.

"Tổng, tổng giám đốc, tôi là người làm việc trên tàu chở khách của ngài, tôi cũng được coi là một nhân viên của ngài, cầu xin ngài hãy cứu em trai tôi!"
Cô nhìn Ngự Giao bằng ánh mắt lo lắng mang theo sự cầu xin.

Đôi mắt Ngự Giao hơi nhíu lại, rất ít phụ nữ dám nhìn thẳng anh như vậy.

Thu hồi ánh mắt của mình, Ngự Giao không nói câu nào liền rời đi.

Đây là lần đầu tiên, Băng Dao nhìn thấy vị tổng giám đốc tôn quý này.

Trước đây khi làm công việc quét rơm trên boong tàu, thỉnh thoảng có nghe nhắc đến cái tên Ngự Giao, nhưng rất ít công nhân nhìn thấy anh ta, anh ta như thân long thấy đầu không thấy đuôi.

Sau khi Ngự Giao rời đi, đám vệ sĩ ở cửa liền đi theo. Băng Dao bất lực ngồi sụp dưới mặt đất.

Xác của tên vệ sĩ kia đã được kéo ra ngoài, trên mặt đất vẫn còn một vũng máu tươi.

Cả cơ thể cô không ngừng run rẩy, không biết do lạnh, hay do sợ hãi.

Cố gắng tự nói với bản thân phải bình tĩnh, cô hít sâu một hơi, sau đó đứng lên ôm chiếc chăn ở trên giường xuống, đắp lên người em trai.

Mấy phút sau, cánh cửa bị mở ra, một người cô giúp việc đứng ở cửa nói, "Cô đi cùng tôi, tổng giám đốc muốn gặp cô"

Anh ta muốn gặp cô? Chẳng lẽ muốn giết cô?

Nếu thật sự muốn giết cô, đáng lẽ nên giết từ lúc ở bến cảng, hơn nữa vừa này anh ta còn cứu cô.

Nói như vậy, sự việc vẫn có thể cứu vãn.

Băng Dao giống như tìm thấy một tia hi vọng.

Đi theo người giúp việc, trên hành lang từng cơn gió rét lạnh không ngừng thổi vào bộ quần áo rách nát của Băng Dao, cô không kìm được dùng mình một cái.

Rẽ vào một khúc ngoặt, người giúp việc dừng lại trước một cánh cửa. Cúi người một góc bốn mươi lăm độ, dáng vẻ hết sức cung kính hướng về phía chiếc cửa đang đóng chặt nói, "Tổng giám đốc, cô gái đó đã được dẫn đến rồi ạ"

"Cho cô ta vào" Chỉ nghe thấy tiếng nói, không nhìn thấy người.

Giống như ác ma ẩn mình trong bóng tối

Băng Dao đẩy cửa vào, phát hiện bên trong chỉ là một màn tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cởi quần áo

Nhờ ánh sáng trên hành lang, có thể lơ mơ nhìn thấy cách sắp xếp đồ vật trong căn phòng, đây là một căn phòng làm việc.

Nhưng hình như bên trong không có người, chỉ có bầu không khí lạnh lẽo và một hương thơm thoang thoảng.

"Đóng cửa lại"

Không biết một giọng nói từ đâu vang lên, khiến Băng Dao sợ tới mức run lên.

Trong tình huống này, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, xoay người đóng cửa lại.

Đóng cửa xong, trong phòng liền bị bao trùm bởi bóng đêm, Băng Dao không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Tổng, tổng giám đốc.... anh.... anh.... muốn giết tôi và em trai tôi sao? Xin.... anh đừng giết em trai tôi..."

Không thể phủ nhận sự sợ hãi trong lòng, sợ đến mức miệng nói lắp bắp.

"Ngay bản thân mình cũng phải chết, mà vẫn còn cố gắng bảo vệ em trai, cô đúng là một người chị vĩ đại" Giọng nói lạnh lùng của anh ta đầy châm chọc.

"Có thể...có thể bật đèn lên được không?" Cố gắng để bản thân bình tĩnh không sợ hãi.

"Tôi thích bóng tối"

Đúng là con người kỳ quái, từ lâu cô đã từng nghe đồng nghiệp nói vị tổng giám đốc này là một người thần bí khó lường.

Phì, một hơi thở nóng ấm phả vào người cô, một bàn tay đột nhiên ôm cô từ phía sau lưng, làm cô sợ hãi đến toàn thân cứng ngắt.

Hơi thở nóng hổi thổi vào tai cô, Băng Dao xoay người đẩy anh ta ra, vội vàng lùi về phía sau mấy bước, đến khi lưng cô chạm vào vách tường lạnh lẽo.

Những chiếc đèn trong căn phòng đột nhiên phát sáng, tia sáng bất ngờ khiến mắt cô không kịp thích ứng, vội vàng giơ tay lên che trước mặt.

Khi cánh tay cô từ từ buông xuống, liền thấy đứng trước mặt mình là một người đàn ông lạnh lùng mà mị.

Trên khuôn mặt góc cạnh tuấn tú, là đôi mắt đen nhánh mê hoặc lòng người.

Cô hơi ngáng người.

Khỏe miệng Ngự Giao khẽ nhếch lên, xoay người đi đến bên cửa sổ, "Soạt" tiếng kéo rèm cửa vang lên, dáng người cao to của anh ta đứng sừng sững trước cửa sổ sát đất, nhìn màn đêm bên ngoài.

"Muốn tôi giết cô rồi tha cho em trai cô?"

"Vâng... nếu anh tha cho em trai tôi, tôi tình nguyện chết thay..."

"Em trai cô là một tên ngốc phải không? Cô chết đi bỏ lại một mình cậu ta, không phải rất ích kỷ hay sao?" Giọng nói lạnh nhạt, đầy hàm ý của anh khẽ vang lên.

"Anh sẽ tha cho tôi sao?" nắm chặt tay, Băng Dao đứng cảm lên tiếng hỏi câu này. Cô phải cố gắng giữ lại mạng sống của mình.

Ngự Giao khẽ cười mấy tiếng, "Cô thật ngây thơ"

Anh xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn Băng Dao từ trên xuống dưới một lượt đánh giá, "Đã có ai nói với cô rằng, cô rất đẹp chưa?"

Anh rất ít khi khen ngợi phụ nữ.

Băng Dao quay đầu, cắn môi.

Cô không ngốc, cô có thể nhìn ra được ngọn lửa đang cháy trong đôi mắt của người đàn ông trước mặt, "Anh muốn tôi phải làm gì? Mới có thể tha cho hai chị em chúng tôi"

"Cô rất thông minh" Hai tay anh ta đút túi quần, sau lưng là bầu trời đêm đen như mực, thỉnh thoảng có những tia chớp chọt lóe lên. Giống như, anh ta thực sự là ác ma từ trong địa ngục bước ra.

Không hiểu tại sao, đột nhiên Băng Dao có cảm giác rất khó thở.

"Cởi quần áo" Đôi môi mỏng khẽ mở, phát ra câu nói khiến cô khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Làm người tình của tôi

Vốn dĩ quần áo đã rách nát, khó khăn lắm mới che được cơ thể cô, hai tay Băng Dao ôm thật chặt ngực mình, trong ánh mắt chỉ là sự tuyệt vọng.

"Nếu... nếu tôi cởi, có phải anh sẽ tha cho hai chị em chúng tôi?" Cô biết, nói ra câu hỏi này là rất ngây thơ rất ngu ngốc, nhưng vì tính mạng, vì cứu em trai, cô có thể làm bất kỳ việc gì.

Ngự Giao chỉ nhún vai không lên tiếng trả lời.

Cắn chặt môi, hai tay cô không ngừng run rẩy, chậm chạp cởi bỏ thứ quần áo trên người mình.

Ngự Giao thích thú nhìn cơ thể cô từ từ lộ ra bên ngoài. Vòng eo nhỏ nhắn xinh đẹp không đầy một vòng tay, bộ ngực tròn trịa trắng mịn căng tràn.

Khi cô sắp cởi quần mình ra, anh bước nhanh đến, giữ tay cô lại.

Cô kinh hoàng ngược mắt lên nhìn, trong đôi mắt đã bị những giọt nước trong suốt che kín.

Đôi mắt lạnh lùng lướt một vòng trên người cô, "Trên người cô có nhiều dấu hôn như vậy, tôi không có hứng thú đụng vào phụ nữ đã bị người khác chạm vào. Hãy để chúng biến mất rồi nói sau"

Buông cô ra, đi đến bên cạnh chiếc ghế sofa mềm mại ngồi xuống, anh ta thản nhiên châm một điếu thuốc lá, khẽ nhả ra một làn khói trắng, nhìn cô xuyên qua làn khói thuốc nói.

"Làm người tình của tôi"

Băng Dao kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp của người đàn ông ma mị ngồi trên ghế sofa.

"Tôi..."

"Cô không còn lựa chọn nào khác" Anh ta cắt ngang lời cô, "Tính mạng của cô và em trai cô, đang treo trên lưỡi dao. Tôi có thể không giết cô, cô có

thể dẫn em trai cô ra khỏi nơi này, nhưng..."

Đôi mắt lạnh lùng thoáng qua một tia sáng, "Nếu chị em cô ra khỏi đây, vậy cái chết là điều không phải nghi ngờ"

Băng Dao trầm mặt, nửa người trên trần trụi cứng đờ tại chỗ, tuyệt vọng ngơ ngác nhìn một góc nào đó dưới mặt đất.

Giọng nói của anh ta văng vẳng bên tai, ong ong khiến cô cảm giác bản thân đang đứng trong địa ngục rét lạnh.

"Đừng có làm lãng phí thời gian của tôi, đồng ý hay không đồng ý?"

Băng Dao ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh ta, "Tôi đồng ý"

Cô còn lựa chọn nào khác sao?

Không có....

Khỏe miệng Ngự Giao cong lên vừa có chút đắc ý vừa có chút hài lòng, anh dụ tàn thuốc, cởi chiếc áo khoác da trên người, đến gần Doãn Băng Dao.

Trong chớp mắt cảm nhận được hơi thở ấm áp bao quanh cơ thể lạnh lẽo của cô.

Anh khoác áo choàng lên trên người cô, "Muộn rồi, tắm rửa sạch sẽ rồi đi nghỉ đi. Lúc nào cần, tôi sẽ cho người tới gọi cô"

Một giây trước Băng Dao còn cảm thấy ấm áp, vì câu nói này, trong lòng lại đột nhiên trở nên rét lạnh.

Đi theo người giúp việc trở lại căn phòng lúc đầu, em trai cô đã được đưa lên giường, còn được cầm ống truyền nước biển.

Vừa định ngồi xuống bên cạnh Doãn Lăng Diệc chăm sóc cho cậu, người giúp việc đã lên tiếng nói tổng giám đốc đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa, mời cô đi nghỉ.

Vừa rồi cô đã chứng kiến tất cả, nếu như có người nào đó muốn làm trái ý người đàn ông kia, hậu quả nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi. Anh ta có thể rút súng ra, giết người bất cứ lúc nào.

Nhưng dường như anh ta không xấu xa như vậy.

Anh ta muốn cô làm người tình, là vì thích cô sao?

Trong lòng Băng Dao cực kỳ hoảng loạn

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cuộc sống giam cầm

"Chị, chúng ta đang ở đâu vậy, bao giờ thì về nhà?"

Doãn Lăng Diệc ngồi trên giường, tò mò nhìn xung quanh, "Căn phòng này thật là đẹp. Rất giống với những gì miêu tả trong tiểu thuyết"

Doãn Băng Dao đưa tay sờ trán em trai, con sốt cao cuối cùng cũng hạ nhiệt, "Đây là nhà bạn chị, chúng ta sẽ ở lại đây một thời gian ngắn"

Doãn Lăng Diệc nhìn ra phía ngoài cửa sổ, "Oa, bên ngoài có ánh nắng mặt trời kìa, chị em mình ra ngoài phơi nắng đi"

"Ừ. Để chị đỡ em xuống giường"

Băng Dao vừa mới dìu em trai mình đi ra khỏi phòng, liền gặp một người đàn ông trung niên đứng ở hành lang, vẻ mặt nghiêm túc.

"Cô chính là người phụ nữ, thiếu gia dẫn về mấy ngày hôm trước?" người đàn ông trung niên hơi nhăn mày nói.

"Vâng. Tôi muốn dẫn em trai tôi ra ngoài phơi nắng"

"Không được" vẻ mặt người đàn ông trung niên trở nên u ám nói, "Người ngoài không thể đi lại trong Thẩm gia. Tiểu Nhã, đưa bọn họ trở về phòng"

"Vâng, thưa quản gia Từ"

Một người phụ nữ cúi thấp đầu bước ra từ phía sau năm người đàn ông, dáng vẻ hết sức cung kính

Người phụ nữ gọi là Tiểu Nhã cười cười với Băng Dao, dẫn hai chị em cô về phòng.

Dáng vẻ người nữ giúp việc này không giống như vẻ mặt lạnh lùng của những nữ giúp việc khác.

Băng Dao còn tưởng rằng, cô ta là chủ nhân của nhà họ Thẩm, từ trên xuống dưới ngay cả người giúp việc trong nhà họ Thẩm đều có vẻ mặt giống như tảng băng, không ngờ cô ta lại mỉm cười với cô.

Băng Dao liền có cảm tình với người tên gọi Tiểu Nhã này.

"Cô tên là Tiểu Nhã phải không?" Băng Dao chủ động nói chuyện với cô ta.

"Vâng ạ"

"Người vừa nãy là...."

"À, ông ấy là quản gia nhà họ Thẩm, đã ở bên cạnh ông chủ rất nhiều năm, lời nói của ông ấy rất có trọng lượng, cho nên... tốt nhất cô đừng để quản gia Từ tức giận"

Băng Dao gật đầu, vẻ mặt có chút không vui.

"Cô đừng trách quản gia Từ, chỉ là ông ấy không thích người lạ thôi, thật ra ở nhà họ Thẩm rất ít khi có người lạ tới. Đợi đến khi cô quen nơi này rồi, sẽ phát hiện thật ra mọi người ở đây không hề xấu" trên khuôn mặt đơn thuần của người phụ nữ nở nụ cười tươi tắn.

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô"

Ở đây đã mấy ngày, nhưng chưa từng nhìn thấy Thẩm Ngạn Bằng cũng chính là Ngự Giao.

Không thể đi ra ngoài, cũng không thể ra ngoài vườn hoa phơi nắng. Cả ngày cứ như vậy có khác gì bị giam lỏng.

Cũng may điện thoại di động không bị lấy đi. Băng Dao nhìn chằm chằm vào điện thoại, do dự không biết có nên kể chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay cho hai người chị em tốt nhất của cô biết không

"Chị, chị không vui sao?"

"À" Băng Dao lấy lại tinh thần, "Không, làm sao chị có thể không vui được chứ"

Ngay cả cơm cũng có người giúp việc đưa tới tận phòng.

Bữa tối đã được đưa đến, là đồ ăn cao cấp. Đồ ăn nhà họ Thẩm rất ngon, ngay cả đồ ăn cho chị em cô ăn cũng là đồ ăn cao cấp.

Trở về phòng, Băng Dao suy đi nghĩ lại, cảm thấy không thể cứ ngồi chờ chết như thế này được, vì thế cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi điện thoại.

Đột nhiên có người gõ cửa, cô vội vàng giấu điện thoại di động vào một chỗ.

"Mời cô đi theo tôi, thiếu gia muốn gặp cô"

Người đó.... rốt cuộc cũng nhớ ra sự tồn tại của cô rồi.

"Cô mặc bộ quần áo này vào, trang điểm một chút, lát nữa có người dẫn cô đi gặp thiếu gia" Người giúp việc vừa nói vừa đưa một bộ quần áo cho cô.

Nhìn xuống bộ quần áo trên tay, một bộ quần áo hở hang không chịu nổi, như thể mấy miếng vải lụa mỏng tang ghép lại, bên ngoài có một chiếc áo khoác màu đen.

Băng Dao nhíu mày, tại sao bảo cô mặc bộ quần áo này?

"Xin cô nhanh lên, thiếu gia không thích chờ đợi người khác" Người giúp việc thúc giục.

"Vâng, tôi làm ngay đây"

Mấy phút sau, Băng Dao mặc xong bộ quần áo hở hang kia, cũng may còn có cái áo khoác bên ngoài

Mái tóc dài vẫn dùng một chiếc đĩa bôi gọn gàng trên đầu, khuôn mặt mộc không hề trang điểm.

Mở cửa chính đi ra ngoài, người giúp việc vẫn đang đứng bên ngoài chờ cô, sau đó dẫn cô ra bãi đỗ xe.

"Tổng giám đốc, ý tôi là thiếu gia, ngài ấy không có ở trong nhà sao?" Băng Dao tò mò hỏi.

"Cô mau lên xe nhanh đi, đừng hỏi nhiều" Người giúp việc mở cửa xe, nhỏ giọng nói"

Người giúp việc trong nhà họ Thắm rất đông, nhìn qua cũng không hề đơn giản. Giống như đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Ngồi ở trên xe, Băng Dao không biết chiếc xe sẽ đi tới đâu, vốn định hỏi người lái xe, nhưng từ kinh nghiệm của mấy ngày qua cô lại ngoan ngoãn ngồi im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhục nhã trước mặt mọi người (1)

Chiếc xe dừng lại trước một câu lạc bộ tư nhân cao cấp.

"Mời cô đi theo tôi" Người lái xe xuống xe, mở cửa xe cho Băng Dao, sau đó dẫn cô đi vào

Đi đến trước cửa một căn phòng người lái xe mở cửa, Băng Dao đứng ở cửa, nhìn thấy trong phòng có một nữ ba nam, tất cả đều có khí chất phi phàm hơn người.

Ngự Giao ngồi ở giữa, vốn định uống rượu cùng người đàn ông ngồi bên cạnh, sau khi nhìn thấy Băng Dao, anh ta liền bỏ ly rượu trong tay xuống, ngón tay trở thon dài, ngoắc ngoắc về phía Băng Dao.

Đối mặt với những ánh mắt sắc bén trong căn phòng, cả người Băng Dao cảm giác không được tự nhiên.

Những người ngồi trong phòng, hình như cũng không phải là người bình thường

"Lại đây" ánh mắt anh ta luôn sáng ngời trong bóng tối, giọng nói có chút mất kiên nhẫn.

Băng Dao đi tới, người đàn ông ngồi bên cạnh Ngự Giao vội vàng ngồi sang một trống của chiếc sofa.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị ngồi xuống, giọng nói lạnh lùng của Ngự Giao vang lên, "Tôi có bảo cô ngồi sao?"

Cả người cô cứng đờ, vừa ngước mắt lên nhìn liền bắt gặp ánh mắt khinh thường của anh ta.

Người phụ nữ và người đàn ông ngồi phía bên kia của Ngự Giao, khoe miệng người phụ nữ khẽ mỉm cười, vui mừng khi thấy người gặp họa.

Người đàn ông vừa nhường chỗ cho cô cười hai tiếng, nói: "Giao, người đẹp đi giày cao gót, đứng lâu sẽ đau chân đó. Cậu đứng là không biết thương hoa tiếc ngọc mà"

Người đàn ông nói chuyện tên Phuong Chính Đông, là bạn thân của Ngự Giao, đồng thời là người hợp tác với anh. Đáng về lúc nào cũng đùa đùa cợt cợt.

Còn đôi nam nữ ngồi phía bên kia là trợ thủ đắc lực của Ngự Giao, cũng là bạn học thời đại học của anh, nam tên Lang Long, nữ tên Phạm Khiết Phàm.

Lúc còn học trong trường, chỉ cần nghe đến tên bốn người bọn họ đã khiến người ta sợ mất mật, tình cảm của bốn người bọn họ rất thân thiết.

Ngự Giao không để ý đến lời nói của Phuong Chính Đông, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Băng Dao một lượt, nhấp ngụm rượu đỏ, nói: "Cởi áo khoác ra."

Không khí trong phòng quả thực không lạnh lắm, nhưng bên trong cô đang mặc bộ quần áo.... hờ hang như vậy"

Băng Dao nắm chặt cổ áo, có chút do dự.

"Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ hai" Anh ta liếc cô một cái, giọng nói lạnh lùng khiến người nghe không thể phản kháng.

Cởi từng cúc áo một, cuối cùng cô cởi chiếc áo khoác ngoài xuống lộ ra thân hình kiều diễm nóng bỏng, ánh mắt hai người đàn ông còn lại trong phòng không tự chủ được bị thu hút bởi vóc dáng của cô.... đây là bản tính của đàn ông.

Bộ quần áo lộ liễu nóng bỏng, càng khiến cơ thể cô xinh đẹp hơn, làn da trắng nõn dưới sự phản chiếu của ánh đèn trở nên kiều diễm

Bộ ngực căng tràn không được chiếc áo che hết, giống như muốn nhảy ra ngoài thoát khỏi sự trói buộc của chiếc áo, làm cho người đàn ông không kìm được muốn chơi đùa.

Khỏe miệng Ngự Giao khẽ nở nụ cười hài lòng, anh đặt ly rượu xuống, kéo tay Băng Dao, "Tốt lắm, ngồi xuống đi" Thuận tay ôm eo cô, để cơ thể cô dán chặt vào cơ thể của anh.

Cơ thể hoàn mỹ, không nằm ngoài dự đoán của anh. Mặc dù đã trải qua cái đêm tình cảm mãnh liệt kia....

Anh lại có chút hối hận đã để cô ăn mặc lộ liễu như vậy, khiến người đàn ông khác nhìn không đời mắt.

Phạm Kiệt Phàm nghi ngờ mở miệng hỏi: "Giao, cô ta là..."

"Người tình mới"

Ba chữ ngắn ngủn, khiến lồng ngực Băng Dao rét buốt.

"Có vẻ Giao rất thích cô ấy, những người phụ nữ anh thích, chưa bao giờ vượt quá một tuần" Người anh em tốt Phương Chính Đông, là người hiểu rõ nhất sự hứng thú của Ngự Giao đối với phụ nữ.

Ngự Giao nghiêng đầu, khẽ cắn lên vành tai Băng Dao, ánh mắt lóe lên tia sáng ma mị: "Tôi còn chưa dùng qua cô ta đâu"

"Ha ha..."

Khi nghe những lời này, trong lòng Băng Dao như có nhát dao xuyên qua.

Giống như cô chỉ là một thứ đồ vật, không che đậy để bọn họ bình phẩm.

Bọn họ không hề tôn trọng nhân cách và danh dự của cô. Cô muốn giáng cho người đàn ông bên cạnh hai cái bạt tai thật đau, và rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Nhưng... vì em trai, vì tính mạng. Cô nhịn...

Hai bàn tay nắm chặt, những đầu ngón tay không ngừng đâm vào trong lòng bàn tay, nhưng cô không hề cảm thấy đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhục nhã trước mặt mọi người (2)

Cuối cùng chủ đề nói chuyện cũng không xoay quanh Doãn Băng Dao nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc những người khác nói chuyện trên trời dưới đất. Doãn Băng Dao nhỏ giọng nói bên tai Ngự Giao: "Không phải anh nói tôi không thể ra ngoài, ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm sao? Vậy tại sao bây giờ lại để tôi tới đây?" Trong lòng cô rất thắc mắc.

Ngự Giao không vui để ly rượu xuống, trong đôi mắt hẹp dài ánh lên vẻ bức dọc khó chịu.

"Cô có hỏi nhiều quá"

Doãn Băng Dao lập tức im lặng, nhìn ra được quan hệ giữa bản thân với Ngự Giao khác với quan hệ của anh ta với ba người kia.

Ngự Giao đưa cô đến nơi này gặp bạn thân của anh ta, vậy rõ ràng cô có vị trí trong lòng anh ta... Doãn Băng Dao đột nhiên bị ý nghĩ này của mình làm sợ hết hồn.

Thấy anh ta vẫn mời một ly tiếp một ly, uống rượu không ngừng, Doãn Băng Dao không kìm được lo lắng.

Mặc dù người đàn ông này khiến cô có cảm giác lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng dù sao anh ta cũng là người cứu mạng hai chị em cô.

"Anh đừng uống nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe." Doãn Băng Dao giờ tay ra, định giành lấy ly rượu trên tay anh.

Khi đầu ngón tay cô chạm vào mu bàn tay Ngự Giao, thì anh hoàn toàn không có ý định buông tay, nắm chặt ly rượu, ánh mắt nham hiểm đột nhiên trợn lên nhìn chằm chằm Doãn Băng Dao.

Ánh mắt lạnh lẽo, khiến Doãn Băng Dao sợ tới mức run lên.

"Bộp" một tiếng..

Chiếc ly trên tay anh ta vỡ tan tành.

Những mảnh thủy tinh đâm vào lòng bàn tay, máu tươi đỏ chói từ trong lòng bàn tay anh chảy ra.

Tay phải anh tóm tóc phía gáy cô, kéo mặt cô sát vào mặt mình, “Cô cho rằng cô là ai? Có thể can thiệp vào chuyện của tôi như vậy?”

Tất cả mọi người có mặt ở trong phòng đều trở mắt lên nhìn.

Phạm Khiết Phàm nắm tay trái Ngự Giao, “Giao! Tay cậu đang chảy máu kìa”

“Mặc kệ tôi” Anh vùng tay lên, Phạm Khiết Phàm ngã về phía sau mấy bước, may được Lang Long đỡ.

Hai người mặt đối mặt bốn mắt nhìn nhau, rất ít khi Ngự Giao tức giận như vậy. Cho dù bình thường gặp chuyện gì đi nữa anh luôn rất bình tĩnh, là người dù trời có sập sắc mặt cũng không đổi, nhưng hôm nay...

Mà nguyên nhân tức giận, hình như là vì người phụ nữ tên Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao có chút khó hiểu, chẳng lẽ quan tâm anh ta cũng là sai sao?

“Tôi... ừm...” Lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng, đã bị anh dùng đôi môi nồng nặc mùi rượu chặn lại.

Phuong Chính Đông đứng bên cạnh cười cười, vẻ mặt bất đắc dĩ nhún vai nhìn hai người kia, tiếp tục uống rượu.

“Ừm...”

Doãn Băng Dao giấy giữa, nhưng lưỡi của anh vẫn nhanh nhẹn chui thẳng vào trong miệng cô vuốt ve, quăn quýt. Khiến cả người cô run rẩy.

“A...” Doãn Băng Dao đau đớn kêu lên một tiếng.

Ngự Giao buông cô ra, khoe môi quyến rũ dính máu tươi.

Máu này không phải của anh, mà là của Doãn Băng Dao.

Anh oán hận cắn cô một cái.

Doãn Băng Dao hoảng loạn nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

“Không hiểu vì sao đúng không?” Anh nhíu mày hỏi, “Vậy để tôi nói cho cô biết, cô là chỉ là người tình của tôi mà thôi, cho nên cô hãy làm tốt chức trách của một người tình”

Bị ép mặc bộ quần áo hở hang lộ liễu đến nơi này, rồi bị cưỡng hôn trước mặt mọi người. Dù nhẫn nhịn chịu đựng giới đến đâu, cũng không thể nhịn được nữa. Cô mở to mắt nhìn lại ánh mắt của người đàn ông, không chút sợ hãi. Đôi môi dính máu tươi khẽ mỉm cười hỏi: “Vậy làm phiền anh nói cho tôi biết, chức trách của một người tình là cái gì?”

Một lần nữa bầu không khí trở nên đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nhục nhã trước mặt mọi người (3)

Không ngờ lại có người phụ nữ dám nói chuyện như vậy với Ngự Giao!

Rõ ràng Ngự Giao cũng có chút bất ngờ, anh cười gượng hai tiếng, gật đầu một cái, "Rất tốt, cô không sợ tôi đúng không?"

"Tại sao tôi phải sợ anh?" Mặc dù trong lòng có hơi sợ sệt, nhưng bản tính kiên cường khiến Băng Dao nói ra những lời này.

Anh ta bóp chặt cổ cô, giọng nói tà mị vang lên, "Cô có tin không, chỉ cần tôi dùng lực sức mạnh thêm một chút, cô sẽ chết ngay lập tức"

Cô tin, tất nhiên là cô tin.

Cổ bị bóp chặt không thể hít thở, Băng Dao không thể mở miệng lên tiếng, chỉ có thể trừng to đôi mắt đẹp.

Nhận thấy sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt, Ngự Giao mới buông cô ra, "Ở trước mặt tôi, cô không có bất kỳ địa vị gì, cô chỉ là người cùng tôi lên giường mà thôi, tôi giữ lại tính mạng cô, nuôi hai chị em cô. Cô phải làm theo yêu cầu của chúng tôi"

Dứt lời, Ngự Giao liền đứng dậy, bóng dáng xao ngạo biến mất sau cánh cửa.

Cơ thể Doãn Băng Dao yếu ớt ngã xuống ghế sofa, lần thứ hai cảm giác si nhục như vậy...

Lần đầu tiên là lúc ở nhà họ Thẩm, thiếu chút nữa bị tên vệ sĩ kia cưỡng bức.

Người đàn ông này, giống như bắt đầu con ác mộng đời cô.

Phạm Khiết Phàm rút một tờ khăn giấy, nhìn Băng Dao, lau viết máu bên miệng cô.

"Tôi khuyên cô một câu, đừng nên tốn công thay làm anh ấy thay đổi, càng không nên yêu anh. Anh ấy là người cô không yêu nổi đâu" Phạm Khiết Phàm nói một câu thăm thía.

Doãn Băng Dao không hiểu ngược mắt nhìn cô ta.

Cô cũng không dám yêu người đàn ông này...

Phạm Khiết Phàm cười cười, "Tôi biết cô muốn nói gì, nhưng hành động quan tâm của cô tới anh ấy, đã chứng minh cô đã nảy sinh tình cảm với anh ấy. Tóm lại, hãy nhớ kỹ những lời hôm nay tôi nói"

Dứt lời, Phạm Khiết Phàm đứng dậy, đuổi theo Ngự Giao.

Phương Chính Đông cầm chiếc áo khoác, khoác lên người Doãn Băng Dao, "Mặc vào đi, lát nữa ra ngoài sẽ lạnh đó"

Mấy người này thật là kỳ quái, khiến Băng Dao rất khó hiểu.

"Cảm, cảm ơn..."

Băng Dao hốt hoảng chạy vào nhà vệ sinh, nhìn hình ảnh bản thân trong gương, rốt cuộc không ngăn được dòng nước mắt chảy xuống.

Bây giờ cô phải làm gì đây? Chẳng lẽ cô đã chọn phải ác ma?

Trong phòng, hai người đàn ông còn lại đang hút thuốc, vẻ mặt Lang Long có chút nặng nề.

Phương Chính Đông ngồi xuống bên cạnh, trên mặt vẫn nở nụ cười lưu manh vô lại, huých vai Lang Long đang ngồi bên ạnh, ánh mắt nhìn về phía nhà vệ sinh: "Cậu có phát hiện ra không, thái độ của Giao đối với cô bé này không giống những người phụ nữ khác"

"Bởi vì vốn dĩ cô ta không giống những người phụ nữ khác"

"Cậu nói vậy là có ý gì?"

"Thật ra thì tớ cũng không hiểu lắm, tóm lại, sau này sẽ biết"

"Cậu có tin Giao cũng hơi thích cô ta không, từ trước giờ cậu ấy rất ít khi tức giận với phụ nữ, theo như tác phong làm việc của cậu ấy, sẽ không vì một người phụ nữ mà tức giận như vậy, nhưng biểu hiện hôm nay của cậu ấy hoàn toàn trái ngược"

"Có lẽ vậy..."

Doãn Băng Dao vào phòng vệ sinh rửa mặt, soi gương điều chỉnh cảm xúc xua bản thân, cố gắng nở nụ cười.

Nhiều năm qua, những khổ sở cay đắng hơn cô đều đã trải qua, một chuyện nhỏ này sẽ không làm cô ngã gục.

Doãn Băng Dao, cố gắng lên!

Lúc đi ra khỏi phòng vệ sinh, cô mỉm cười thân nhiên, khiến hai người đàn ông vốn đang lo lắng kinh ngạc.

Giống như chuyện vừa xảy ra chưa xảy ra.

"Cô Doãn, cô định đi đâu? Tôi đưa cô đi" Lang Long đứng lên, mặc dù anh ta là trợ lý của Ngự Giao, nhưng anh ta không giống một người cấp dưới bình thường, trên người anh ta cũng có một loại khí chất phi phàm hơn người.

"Cảm ơn, vậy phiền anh đưa tôi về nhà họ Thẩm là được rồi"

Cho dù bị Ngự Giao làm cho nhục nhĩ, cho dù anh ta căm ghét cô. Thì cô vẫn phải trở lại nơi đó, vì em trai cô...

Chương 18: Thực hiện nghĩa vụ của người tình (1)

Lang Long đi lấy xe đậu ở bãi đỗ xe tầng hầm. Phương Chính Đông ở lại với Doãn Doãn Băng Dao.

Cô kéo chặt chiếc áo khoác, cúi đầu vừa bước chân ra cửa, liền va phải một người.

Ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ là Đồng Bội!

Cô vội vàng xoay người sang hướng khác, nhưng Đồng Bội vẫn nhận ra.

“Doãn Băng Dao! Tại sao cậu lại ở đây?” Đồng Bội ngạc nhiên nói.

Bình thường cô rất ít khi tới những chỗ như này, dù chỉ tới quán bar thôi Đồng Bội và Tô Y Thu cũng phải lôi kéo dụ dỗ, cô mới chịu đi. Hơn nữa chiếc áo khoác trên người cô lại là của nhãn hiệu nổi tiếng thế giới.

“Đồng Đồng, tớ...” Môi cô hơi run run, Doãn Băng Dao không biết nên nói như thế nào, chỉ biết nắm chặt chiếc áo khoác trên người, sợ người chị em tốt nhất nhìn thấy bộ quần áo hở hang cô mặc bên trong.

Đồng Bội nhìn thoáng qua Phương Chính Đông anh tuấn phóng khoáng đứng bên cạnh Doãn Băng Dao, vẻ mặt như chợt hiểu ra.

“Cậu đi cùng bạn trai à?” Đồng Bội tiến lên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Phương Chính Đông từ trên xuống dưới, “Ừm, không tệ lắm, còn đẹp trai nữa”

Phương Chính Đông không lên tiếng, chỉ bắt đầu dĩ cười cười.

Đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ tóc ngắn, đáng vẻ câu thả, nhưng lại có chút đáng yêu.

Doãn Băng Dao vội vàng giải thích: “Không phải vậy đâu Đồng Đồng, anh ta là bạn mình”

“Thật không?”

“Thật”

“Chúng mình đi trước đây, tớ sẽ liên lạc với cậu sau.” Doãn Băng Dao kéo Phương Chính Đông đi.

Cô không muốn nói tình hình hiện giờ của mình cho Đồng Đồng biết, người đàn ông này nham hiểm giống như Ngự Giao, cô sợ sẽ làm liên lụy tới Đồng Bội.

Hơn nữa, bây giờ thân phận cô đang là người tình của người ta, cô không có mặt mũi để kể cho người bạn thân của mình biết.

Đứng phía sau nhìn Doãn Băng Dao vội vàng kéo Phương Chính Đông đi, Đồng Bội lớn tiếng nói: “Con bé chết tiệt kia! Dạo này cậu bận lắm sao, mà không có thời gian nói chuyện với chúng tớ?”

Doãn Băng Dao không trả lời, cầm đầu lao ra ngoài. Đồng Đồng, xin lỗi cậu, bây giờ tớ không thể giải thích rõ ràng với cậu được.

Ra tới bên ngoài, đã thấy Lang Long đỗ xe ở đó rồi.

Cô buông tay Phương Chính Đông, nói: “Xin lỗi anh, người đó là bạn thân của tớ”

“Không sao.” Phương Chính Đông cười cười.

Doãn Băng Dao đột nhiên cảm thấy rất kỳ lạ, một người lạnh lùng tàn nhẫn như Ngự Giao, tại sao lại có người bạn thân tốt như này.

Lang Long ngồi trên xe, nhìn Doãn Băng Dao qua cửa sổ xe, trên mặt không lộ ra vẻ mặt gì.

Cô không để ý, trong kính chiếu hậu có một đôi mắt, luôn theo dõi cô...

Khi về đến nhà họ Thẩm, đã rất muộn.

Doãn Băng Dao lê cơ thể mệt mỏi, trở về phòng mình. Cả cơ thể nặng nề ngã xuống giường.

Mỗi tối, cả người cô đều trong trạng thái căng thẳng lo lắng, cuối cùng bây giờ mới có thể thả lỏng một chút. Vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, thì có người giúp việc đi vào nói với cô, “Thiếu gia bảo cô tới phòng của cậu ấy”

Nghे người giúp việc nhắc lại lời của Ngự Giao, cả người cô lập tức trở nên căng thẳng. Từ trên giường, cô đột nhiên ngồi bật dậy: “Vâng, tôi sẽ đi ngay.” Hiện giờ cuộc sống của cô là ăn nhờ ở đậu, ngay cả tính mạng của cô và em trai đều ở trong tay anh ta.

Ngày hôm ấy khi tận mắt nhìn thấy anh ta giết người, Doãn Băng Dao càng cảm giác tính mạng cô và em trai đều rất mong manh, yếu ớt giống như con kiến. Chỉ cần ngày nào đó anh ta không vui, ngón tay khẽ bóp một cái, hai chị em cô sẽ tan xương nát thịt.

Đi vào phòng Ngự Giao, thấy anh ta đang ngồi trước ô cửa sổ sát đất uống rượu, quay lưng về phía cô.

Doãn Băng Dao đứng ở đó, đôi môi khẽ mấp máy, không biết nên xưng hô thế nào. Anh ta là lãnh đạo của cô, vậy nên gọi là tổng giám đốc.

Nhưng...

Bây giờ quan hệ giữa hai người, không phải là quan hệ giữa ông chủ và nhân viên.

Chẳng lẽ gọi là Giao giống cách gọi của mấy người bạn của anh ta sao? Nhưng kiểu xưng hô thân mật như vậy, chỉ sợ chính cô lại tự rước nhục vào người.

“Cô đến rồi à?” Giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên.

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, “Vâng, Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì sao?” Đúng là gọi anh ta là Tổng giám đốc vẫn thuận miệng hơn.

“Đi tắm.” Anh xoay người lại, ánh mắt tà mị dừng trên người cô.

“Sao?” Cô kinh ngạc hỏi lại.

“Tôi nay là lúc cô phải thực hiện công việc của một người tình”

Ngón tay thon dài kẹp chiếc ly cao cổ nhẹ nhàng đưa, ánh đèn thủy tinh phản chiếu vào đôi mắt lóe sáng của anh.

Không để ý đến phản ứng của cô, khóe miệng anh khẽ nhếch lên nở nụ cười lạnh lùng ma mị.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thực hiện nghĩa vụ của người tình (2)

Doãn Băng Dao đi vào phòng tắm tắm rửa, từ đầu tới cuối đông tác đều chậm rì.

Cô không ngờ, hoàn toàn có thể hiểu được nghĩa vụ của người tình là cái gì

Đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước ấm xả lên người, nghĩ đến người đàn ông anh tuấn tà mị kia sắp sửa chạm vào cơ thể mình, trái tim cô không kìm được đập loạn nhịp.

Tắm xong, nhìn trên mắc áo có treo một chiếc áo ngủ của phụ nữ.

Cô lấy áo ngủ xuống, mặc vào.

Sau khi mặc chiếc áo ngủ mỏng tang nóng bỏng vào người, cô khoác chiếc áo choàng tắm kín đáo bên ngoài.

Ra tới cửa phòng tắm, bước chân trở nên do dự, trong lòng vô cùng lo lắng.

Hít sâu một hơi, cô cố gắng làm bản thân tự nhiên một chút.

Lúc đi ra ngoài, Ngự Giao vẫn đứng uống rượu bên cửa sổ, dường như anh ta rất thích uống rượu...

Lúc đầu cô nghĩ sau khi trở về, anh ta sẽ nổi trận lôi đình, nhưng nhìn anh lúc này hình như đã quên mất chuyện vừa rồi với cô ở trong câu lạc bộ cap cấp kia.

Người đàn ông này, thật sự khiến người ta khó hiểu.

"Trả lại anh bộ quần áo này" Doãn Băng Dao đặt bộ quần áo trên tay xuống ghế sofa, bộ quần áo đắt tiền như vậy, cô không mặc nổi. Hơn nữa, không chừng bộ quần áo đó còn là của người khác.

"Bộ quần áo này được mua dành riêng cho cô." Anh xoay người, đặt ly rượu trên tay xuống bàn.

Ngẩng đầu lên nhìn Băng Dao, ánh mắt thoáng dừng lại một chút.

Tóc mái trên trán cô hơi ướt, cổ áo khoét sâu hình chữ V, lộ ra làn da trắng nõn.

Không thể phủ nhận, người phụ nữ này là một báu vật.

"Mua cho tôi? Bộ quần áo này.... không phải là của người khác sao?"

"Không phải" anh lạnh lùng trả lời.

"Làm sao anh biết được số đo của tôi?" Cô kinh ngạc nói, một chút xú cảm động cũng không có.

Ngự Giao đi đến gần cô, ôm cô vào lòng, đôi môi lạnh khê mỉm cười đầy ta mị, hai bàn tay to của anh từ từ di chuyển trên người cô, "Chỉ cần tôi đụng vào một người phụ nữ nào đó một lần, liền biết số đo của cô ta"

Bị anh sờ, trái tim cô liền đập dồn dập, ngượng ngùng cúi đầu.

Đột nhiên anh bế cô lên, đi về phía giường ngủ.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, ga giường trắng tinh, có một mùi hương đặc biệt thuộc về riêng anh.

Tất cả những điều này, đều khiến trái tim Băng Dao đập càng lúc càng nhanh hơn, giống như sắp ngạt thở.

Băng Dao nhìn thẳng vào đôi mắt rực lửa của anh, nhắm hai mắt cam chịu.

Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng cô sẽ không phản kháng.

Anh ta là người cứu tính mạng hai chị em cô, chỉ cần một việc này thôi, cũng khiến cô mãi mãi không thể đền đáp.

Hơn nữa, đã là người tình của anh ta rồi, cô hiểu rõ, bản thân nên làm điều gì.

"Cô thật là nhạy cảm" Cúi người, anh khê cắn vành tai cô, khoe miệng mỉm cười, đủ để mê hoặc tất cả phụ nữ.

Cô ngượng ngùng quay mặt đi, không chịu nổi sự mê hoặc của anh. Hơi thở nóng ấm của anh, khiến cô càng trở nên mê đắm hơn.

"Nhưng.. tôi không thích làm cùng cá chết" Giọng nói của anh ta đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Băng Dao mở to đôi mắt vô tội nhìn anh.

Cơ thể cô vẫn còn ngây ngô, chưa bao giờ tiếp xúc thân mật như thế này với người đàn ông nào.

Duy nhất chỉ có đêm say rượu đó, cô cũng không nhớ quá trình đó trải qua như thế nào...

"Hôn tôi" Anh ra lệnh.

Sau đó, cơ thể cường tráng đứng sừng sững trước mặt cô.

Băng da ngồi dậy, hai tay không tự nhiên ôm cổ anh, khi cô ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn căng mọng đang chuẩn bị phủ lên môi anh, liền bị anh đẩy ra, chỉ xuống phía dưới, "Tôi nói là hôn ở đây..."

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không phải tắm thân trong trắng

Nhìn xuống phía dưới theo hướng ngón tay anh chỉ...

Vật nam tính đại diện của đàn ông ở bên dưới chiếc quần đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Băng Dao liền co người lại phía sau, vội vàng nhìn đi chỗ khác, gương mặt đỏ ửng.

Cô không muốn làm như vậy! Thật ghê tởm!

"Lấy lòng tôi" anh lạnh lùng nói ra ba chữ

Ép bản thân ngẩng đầu nhìn về phía anh, nhìn thẳng vào hai mắt rục rịch lửa tràn đầy ham muốn của anh ta, hàng lông mi dài dày, trong đôi mắt giống như lóe lên những bóng ma.

Diện mạo người đàn ông này vô cùng hoàn mỹ, nhưng vì sao không có cảm giác là một thiên sứ mà lại có cảm giác là một ác ma.

Ngón tay thon dài mảnh khảnh từ từ gợn ra, run rẩy cởi quần anh ra, sau đó....

Nghe thấy tiếng rên từ trong miệng anh ta phát ra, một lúc sau, anh ta đè cô xuống dưới, thô lỗ cởi quần áo trên người cô.

Không có dấu hiệu anh ta tiến vào trong cơ thể cô, Băng Dao nắm chặt ga giường, cảm giác khó chịu lúc đầu từ từ trở nên thoải mái như bay trên mây.

Thì ra, cảm giác nam nữ ân ái, là như vậy.

Lần đầu tiên cô cảm giác như này.

Sau khi vận động kịch liệt, cơ thể Băng Dao giống như kiệt sức.

"Thì ra cô không còn là trong trắng, vậy mà còn giả bộ thuần khiết gì chứ" Hần cười nhạo một tiếng, rút người ra.

Sự ám áp đột nhiên biến mất cùng với câu nói rét lạnh thấu xương, khiến toàn thân Băng Dao cứng đờ.

Anh ta đứng dậy, quay lưng về phía cô, sau đó mặc quần áo vào, đi ra ngoài.

Băng Dao ngồi dậy, muốn hỏi anh ta đi đâu, mở miệng nói nhưng không thành tiếng.

Người đàn ông độc tài tàn nhẫn như anh ta, không cho phép phụ nữ hỏi bất cứ điều gì.

Tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, trong nháy mắt trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lạnh lẽo chảy xuống hai hàng lệ.

Trước đó nụ hôn của anh còn nóng bỏng như lửa, khiến cô giống như bay lên thiên đường, nhưng câu nói sau đó, lại đẩy cô xuống địa ngục.

Đúng vậy, cô không phải là người thuần khiết, cô uống say rượu xảy ra tình một đêm với một người đàn ông, ngay cả người đàn ông đó là ai cũng không biết...

Nằm xuống giường, Băng Dao mạnh mẽ lau đi những giọt nước mắt trên mặt.

Cuối cùng rồi sẽ như thế nào? Từ sau khi người đàn ông này xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô cảm giác nước mắt của mình rơi xuống nhiều hơn.

Nếu là ngày trước cô sẽ không dễ dàng rơi nước mắt.

Đúng! Cô không cho phép mình khóc, trên thế giới này, không có chuyện gì có thể đánh gục sự kiên cường của Doãn Băng Dao!

Sau khi ở trong nhà họ Thẩm một thời gian, Doãn Băng Dao phát hiện, cô hoàn toàn bị Ngự Giao nhốt trong nhà.

Sau đêm đó, mấy ngày liền Ngự Giao không chạm vào cô, cũng không qua đêm cùng cô. Thậm chí rất ít khi nhìn thấy anh ta.

Có khi muốn ra ngoài mua chút đồ, liền bị mấy người vệ sĩ chặn lại, cô gọi điện thoại cho Ngự Giao, anh nói: "Ở trong nhà tôi, đối với cô là an toàn nhất. Nếu như cô không sợ chết, không sợ bị lão già người Đài Loan kia phát hiện, vậy cô có thể đi ra ngoài, tôi không có ý kiến"

Anh ta chỉ nói một câu như vậy, liền cúp điện thoại

Không có một từ dư thừa.

Thật ra sống trong nhà họ Thẩm rất tốt, mặc dù không được dự do, nhưng hai chị em cô không cần phải lo cái ăn cái mặc, không cần mỗi khi về nhà phải nhìn sắc mặt của bà mẹ kế Thi Lục Đình.

Hơn nữa, Ngày đó khi em trai cô bị cơn sốt cao nguy hiểm, Ngự Giao đã nhanh chóng mời bác sĩ giỏi nhất tới khám bệnh cho em trai cô

Có lẽ, cô nên tạm thời yên tâm ở lại đây....

Bên ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ, tối đêm nay trời rất đẹp.

Ở bên trong cửa sổ, truyền ra giọng nói dịu dàng của Doãn Băng Dao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh ta có người phụ nữ khác.

"Doãn Lăng Diệc, ngoan nằm xuống, đắp chăn lên, chị kể chuyện cổ tích cho em nghe" Doãn Băng Dao kéo chăn lên, đắp cho Doãn Lăng Diệc.

Cậu liền lặc đầu, "Em không muốn nghe chuyện cổ tích, em muốn nghe chị kể chuyện về anh"

"Anh?" cô không hiểu, "Anh nào?"

"Chính là người bạn tốt của chị đó, em hôm đó em thấy anh ấy bước từ trên xe xuống, anh rất đẹp trai. Doãn Lăng Diệc rất thích anh"

"À, em nói anh ta sao" cô chợt hiểu ra, "Tại sao Doãn Lăng Diệc lại thích anh ấy?"

"Ừm..." Doãn Lăng Diệc cắn ngón tay nghĩ nghĩ, "Bởi vì anh ấy rất mạnh mẽ giống một người anh trai"

Băng Dao cười cười, "Thì ra là vì vậy"

Cậu kéo tay Băng Dao, "Chị có thể bảo anh chơi cùng Lăng Diệc được không?"

"Hả... không được đâu"

"Tại sao?" Lăng Diệc thất vọng hỏi.

"Bởi vì công việc của anh ấy rất bận, đợi sau này anh ấy hết bận, chị sẽ bảo anh ấy đến chơi cùng em được không?" Không nỡ nhìn vẻ mặt thất vọng của em trai, cô đành phải nói dối.

"Chị có thể nói cho em biết anh tên gì không?"

Dường như Doãn Lăng Diệc rất thích Ngự Giao.

Cô cảm giác có chút kỳ lạ, một người lạnh lùng như Ngự Giao, cả người tràn đầy cảm giác thô bạo, tại sao em trai cô lại có thể thích anh ta?

"Anh ấy tên... Thẩm Ngạn Bằng"

Thẩm Ngạn Bằng là tên thực của Ngự Giao

"Ồ, Anh Ngạn Bằng, hi hi, tên này thật là hay"

Băng Dao xoa xoa đầu em trai, thật ra thì ngốc nghếch cũng chưa chắc là không tốt, suy nghĩ đơn giản, không cần hiểu thế giới đen tối này

Khó khăn lắm cô mới dỗ được Doãn Lăng Diệc ngủ, cô vừa vươn vai một cái, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra hít thở bầu không khí trong lành ban đêm

Trong lúc vô tình nhìn thấy một chiếc xe hơi đậu bên dưới.

Đó là chiếc xe chuyên dùng của Ngự Giao.

Anh ta về rồi! trong lòng Băng Dao đột nhiên có chút vui sướng.

Đã mấy ngày nay Ngự Giao không trở về nhà.

Một người bảo vệ mở cánh cổng lớn sang trọng, chiếc xe từ từ chạy vào bãi đỗ xe.

Băng Dao đóng cửa sổ, trở về phong của mình.

Đi trên hành lang, trong lòng vô cùng rối rắm, không biết có nên đi tới phòng anh ta hay không.

Bình thường, nếu anh ta không "cho gọi", bọn họ sẽ không bao giờ chạm mặt nhau.

Bất đắc dĩ thở dài, Băng Dao ngẩng đầu lên, phát hiện bản thân đã đi tới trước cửa phòng của Ngự Giao!

Cô bị hành động của chính mình làm sợ hết hồn.

Đang định xoay người rời đi, liền nghe thấy tiếng động từ bên trong truyền ra...

Tiếng um... um... a... a...a... mờ ám của phụ nữ, truyền vào trong tai cô.

Bước chân cô liền dừng lại, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đưa tay, mở cánh cửa phòng Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cảnh nóng

Một giây sau, Doãn Doãn Băng Dao liền hối hận vì bản thân đã đẩy cửa ra.

Trên sofa, hai thân thể đang quấn lấy nhau, người đàn ông cao lớn cường tráng tỏa lửa, người phụ nữ cũng không một mảnh vải trên người, cặp chân dài của cô ta đang vòng chặt trên hông người đàn ông. Sự đẩy dùa triền miên mãnh liệt, trong phòng tràn đầy mùi xạ hương.

Doãn Băng Dao kinh ngạc mấy giây, bàn tay đặt trên nắm cửa dùng sức nắm thật chặt, trong lòng dường như có vật gì đâm vào đau đớn.

Cô xoay người chuẩn bị rời đi...

“Đứng lại” Giọng nói của Ngự Giao vang lên, anh ta ngẩng đầu lên nhìn, mồ hôi thấm ướt mấy sợi tóc trên trán, phủ lên đôi mắt hẹp dài càng làm tăng thêm cảm giác ngóng cuồng. Ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía cửa nơi Doãn Băng Dao đang đứng.

“A” người phụ nữ dưới thân Ngự Giao hét lên một tiếng, vội vàng khép chặt đôi chân phóng đảng, hai tay cố gắng che đậy cơ thể trần trụi của mình.

“Giao! cô ta là ai? Đúng là đáng ghét” Người phụ nữ lập tức bình tĩnh trở lại, liếc mắt nhìn Doãn Băng Dao một cái, quay ngược lại tiếp tục ôm cổ Ngự Giao.

Doãn Băng Dao quay lưng vào phía trong căn phòng, cắn chặt răng, xoay người về phía sofa bọn họ đang ngồi, “Xin lỗi đã làm phiền hai người, xin cứ tiếp tục” Chuẩn bị quay lưng rời đi lần thứ hai.

“Tôi bảo cô đứng lại” Anh tức giận, cao giọng nói. Buông người phụ nữ phía dưới ra, đứng lên.

Người phụ nữ nằm trên sofa, liền đỏ mặt. Ngự Giao đứng lên, mắt đi cơ thể cao lớn che chắn, toàn bộ cơ thể trần trụi của cô ta đều bị phơi bày ra bên ngoài. Vì thế vội vàng cầm lấy chiếc gối tựa trên ghế sofa chen đây nơi bí ẩn của người con gái.

Ngự Giao cầm cốc nước lọc trên bàn uống ừng ực mấy hơi liền, môi mỏng ướt đẫm nước, hơn nữa bộ ngực cường tráng rắn chắc để trần của anh càng làm anh trở nên nam tính quyến rũ hơn.

Lạnh nhạt nói một câu: “Cô có thể đi rồi”

“Nghe thấy gì không, cô còn chưa đi?” Người phụ nữ nằm trên ghế sofa, không nhìn được từng mắt liếc Doãn Băng Dao.

“Người tôi nói là cô” Anh quay đầu lại nhìn người phụ nữ phía sau.

Nghe ra Ngự Giao bảo mình đi, người phụ nữ liền cuống lên, bất chấp cơ thể đang trần trụi, đứng lên ôm Ngự Giao từ phía sau, “Vừa mới bắt đầu mà,

sao đã bảo người ta đi rồi...”

Đặt ly nước xuống, Ngự Giao nhẹ nhàng nói, “Tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai” Giọng nói lười biếng, nhưng mang theo uy quyền khiến người nghe không thể phản kháng.

Doãn Doãn Băng Dao không lên tiếng, im lặng giống như không tồn tại. Khóe mắt chỉ thoáng lóe lên tia sáng khi nhìn thấy chiếc sofa lớn, sau đó trong lòng cũng không còn bất kỳ cảm giác gì.

Bọn họ cũng đã từng ở nơi này, ân ái thân mật như vậy.

Người phụ nữ bĩu môi, không cam tâm buông tay ra khỏi người Ngự Giao, nhặt từng cái quần áo vứt loạn dưới đất mặc vào, lúc ra tới cửa cố ý va một cái thật mạnh vào người Doãn Băng Dao.

Ngự Giao châm một điếu thuốc lá, thong dong nhả khói thuốc. Xuyên qua làn khói thuốc, ánh mắt anh nhìn về phía Doãn Băng Dao, cô đứng ở đó giống như một pho tượng.

“Không vui sao?” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, hỏi.

Cô nhìn về phía anh, trong đôi mắt đẹp ửng đỏ, “Tại sao anh làm như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trùng phạt (1)

"Làm như vậy? Ý cô nói đến người phụ nữ vừa nãy?" Anh nhíu mày, cơ thể tựa vào chiếc ghế sofa một cách thoải mái.

"Anh có người phụ nữ khác..."

"Ha ha..."

Anh cười gượng hai tiếng, "Điều này làm cô rất kinh ngạc sao?"

Gương mặt vui vẻ của anh trái ngược hoàn toàn với gương mặt bi thương của cô, tạo nên sự đối lập rõ ràng.

Băng Dao xiết chặt tay thành nắm đấm, hít sâu một hơi, trong hốc mắt dường như có một thứ chất lỏng nóng hổi nào đó....

"Nếu không thích tôi, tại sao lại cứu tôi, tại sao lại muốn tôi làm người tình của anh." Cô run rẩy nói ra những lời này.

Cô vẫn cho rằng, anh ta cứu cô, khiến cô kính trọng. Như vậy ít nhất anh ta cũng có một chút nào đó thích cô.

Nhưng bây giờ xem ra, không có, một chút xíu cũng không có.

Ngược lại, hình như anh ta rất chán ghét cô.

Ngự Giao dụi tàn thuốc, cười nhạt một tiếng, "Việc cứu cô đối với tôi mà nói, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi. Còn chuyện muốn cô làm người tình của tôi, cũng chỉ vì cô có chút nhan sắc. Phụ nữ đối với tôi mà nói, chỉ là công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý"

Giờ phút này, trong đầu Doãn Băng Dao hiện ra câu nói kia của Phạm Khiết Phàm: Đừng nên yêu anh ấy.

Anh ta là ma quỷ trong bóng tối, anh ta là bông hoa anh túc chết người, anh ta là kẻ không có trái tim, cho nên, anh ta sẽ không thể yêu thích bất kỳ người nào.

Cô đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, lại có thể nghĩ rằng ít nhất người đàn ông này cũng có một chút tình cảm với cô.

Ngự Giao gồi trên ghế sofa, vắt chéo chân, hai mắt khép hờ nhìn về phía Băng Dao, thương thức vẻ mặt khổ sở của cô.

Khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười, nếu cô ta yêu anh, như vậy trò chơi sẽ càng thú vị hơn.

"Nếu đã như vậy, tôi xin cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu hai chị em tôi, từ giờ trở đi, hai chị em tôi sẽ không làm phiền anh nữa."

Cô không muốn chia sẻ một người đàn ông với những người phụ nữ khác, người đàn ông này đã từng tiến vào cơ thể người phụ nữ khác "này nọ", bàn tay kia từng sờ vào người phụ nữ khác, khiến cô cảm thấy vô cùng bẩn thỉu.

"Cô muốn làm gì?" Ngự Giao bước nhanh về phía trước, hai tay giữ lấy người Băng Dao, khi cô xoay người rời đi.

"Không... buông thả tôi ra" bị cánh tay rắn chắc của anh giữ chặt khiến cô cảm thấy rất đau, mày liễu khẽ nhíu lại, dùng hết sức hất tay anh ta ra.

Trên mặt anh lộ ra vẻ kinh ngạc, khóe miệng chợt nở nụ cười lạnh lùng ma mị: "Cô là người phụ nữ đầu tiên dám phản kháng lại tôi, rất thú vị..."

"Thả tôi ra" Cô phải đi, cô khuôn muốn chỉ làm một công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý của anh ta.

Doãn Băng Dao không biết tại sao bản thân phải khổ sở như thế này, tại sao khi thấy anh tai hoan lạc cùng người phụ nữ khác, trái tim của cô lại đau đớn như vậy.

Chẳng lẽ, cô yêu anh ta rồi sao?

Không được, trước khi lún sâu hơn, cô nhất định phải rời đi.

Anh vẫn giữ chặt cô không buông, trong giọng nói mang theo sự tức giận, "Cô cho rằng trên địa bàn của tôi, cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Trừ khi tôi choi chán, còn không, cả đời này, cô đừng mơ tưởng đến việc rời khỏi tôi"

Trò chơi vừa mới bắt đầu mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trùng phạt (2)

Giọng nói ma quỷ vừa dứt, Doãn Doãn Băng Dao liền cảm thấy đỉnh đầu đau nhói.

Bàn tay của anh ta luồn vào trong tóc cô giật mạnh, kéo cô đến bên sofa.

Sự phản kháng của cô, đã chọc Ngự Giao hoàn toàn tức giận.

Chân phải cô va vào một góc bàn, cảm giác đau nhói tim từ phía dưới chân lan ra toàn thân. Bị kéo vào bên trong, ly rượu đặt trên bàn rơi bộp xuống mặt thảm mềm mại dưới đất, khiến eo cô có một vết cứa. Cô ngã nhào xuống mặt bàn lạnh lẽo, mặc dù không còn sức lực phản kháng, nhưng cô sẽ không vì vậy mà khuất phục.

Doãn Băng Dao là một người dám yêu dám hận. Nếu như đã lựa chọn yêu một người, vậy cô sẽ một lòng một dạ yêu thương người đó, nhưng nếu cô đã hận một người, cô sẽ không tiếc sức lực oán hận người đó cả đời.

Giống như hận bố mình. Cô sẽ không lên tiếng cầu xin bố mình.

Vào lúc này cũng giống như vậy, cô sẽ không bao giờ lên tiếng cầu xin Ngự Giao.

"Buông tôi ra! Cho dù anh đã cứu mạng hai chị em chúng tôi, nhưng anh không có quyền đối xử với tôi như vậy." Cô vẫn cố gắng phản kháng.

Trong lòng phẫn nộ, vì bản thân từng ngu ngốc cho rằng anh ta có một chút tình cảm với cô.

Cho tới giờ phút này, cô mới nhìn rõ sự thật. Thì ra cô chỉ là một người trong vô số những người phụ nữ của anh ta, thì ra cô chỉ là một công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý của anh ta.

Thì ra, anh ta không bao giờ yêu thương bất kỳ người nào...

Như vậy thì cô cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại nơi này.

Cho dù rời khỏi nhà họ Thẩm đối mặt với lão già người Đài Loan, cho dù phải chết, cô cũng không muốn làm một con rối.

Một bàn tay của Ngự Giao, kéo hai tay cô ra phía sau lưng, nắm chặt không để cho cô gầy gù.

Nhưng chân cô vẫn không ngừng gầy gù, dùng hết sức đá, như muốn đá văng người đàn ông trước mặt ra.

"Khốn kiếp" Ngự Giao nhỏ giọng quát, bóp chặt chỗ cô, "Sự phản kháng của cô khiến tôi rất kinh ngạc!"

Ngay từ đầu khi nhìn thấy cô, nhìn vẻ ngoài lạnh lẽo và yếu đuối của cô, đôi mắt lại ánh lên sự mạnh mẽ kiên cường, nhưng anh không ngờ sau khi nhìn

thấy anh ân ái thân mật cùng người phụ nữ khác, cô lại phản kháng dữ dội như vậy.

Bàn tay đặt trên cổ cô, cũng không dùng quá nhiều lực, anh chỉ muốn dọa người phụ nữ quật cường này.

“Không được giãy giụa nữa, nếu không, tôi chỉ cần dùng lực mạnh một chút, cô sẽ chết ngay lập tức” Anh nhỏ giọng nói.

Doãn Băng Dao cắn tức nhìn anh, cảm giác đau đớn dưới chân, khiến cơ thể cô hơi run rẩy, cắn chặt răng nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt không chút sợ hãi.

“Được, cô không sợ chết phải không, vậy em trai cô thì sao? Không phải cô rất thương cậu ta sao?”

Doãn Băng Dao ngán người, Lãng Diệc...

Doãn Lãng Diệc là động lực sống duy nhất của cô trên cõi đời này.

Nhìn cô ngoan ngoãn không giãy giụa nữa, anh buông bàn tay trên cổ ra, di chuyển đến bầu ngực căng tròn của cô, xoa nắn bầu ngực mềm mại dùng sức vân vê nhào nặn, giống như trừng phạt sự phản kháng vừa rồi của cô.

Doãn Băng Dao nhắm chặt mắt, hàng lệ mi run lên nhe nhệ, hai hàng lệ chảy xuống từ khóe mắt.

Khóe miệng ma quỷ của Ngự Giao khẽ nhếch lên hưởng thụ cảm giác sung sướng khi thấy cô khổ sở đau đớn.

Toác.....

Tiếng quần áo bị xé rách.

Tay anh ta khẽ dùng sức, xé rách bộ quần áo trên người cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Trừng phạt (3)

Những mảnh vải bị xé tan tành bay lên không trung, rồi từ từ rơi xuống mặt đất.

Ly rượu trên bàn bị đổ khi nẩy, thấm vào miệng vết thương trên eo Doãn Băng Dao.

Miệng vết thương đau xót như bị sát muối, hơn nữa sức lực trên cánh tay anh khiến cô đau đớn như muốn ngất đi.

Cắn chặt môi, đến khi khóe miệng chảy ra máu tươi, cô cũng không để bản thân mình phát ra bất kỳ một tiếng kêu nào.

Vật đàn ông của anh ta như thanh kiếm sắc bén, đâm thật mạnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, một lần lại một lần, không chút lưu tình.

Hai cơ thể lăn từ trên bàn trà xuống dưới đất, cô càng không chịu khuất phục, càng không phát ra bất kỳ tiếng kêu nào, anh ta càng dùng sức.

Mãi đến khi, cô hôn mê bất tỉnh, anh ta mới buông cô ra.

Cái đêm đau đớn khổ sở đó, cả đời này Doãn Băng Dao sẽ không bao giờ quên.

Người đàn ông đó như hoa anh túc khiến người ta say mê rồi lại lấy mạng người ta, cô không cần thận rung động, kết quả, ngã xuống vực sâu vạn trượng.

Từ ánh mắt Ngự Giao nhìn cô, Băng Dao có cảm giác mục đích lúc đầu anh ta cứu hai chị em cô không đơn giản như vậy, nhưng suy nghĩ mãi, vẫn không tìm ra được lý do.

Nhưng cô có thể khẳng định, người đàn ông này là một kẻ nguy hiểm, cô càng phản kháng anh ta, anh ta sẽ khiến cô càng đau đớn.

Ánh mặt trời trải lên khắp hoa viên trong nhà họ Thẩm, một cảnh tượng tươi đẹp mê hoặc.

Cậu thiếu niên ngồi xích đu tắm ánh mặt trời, ngẩng đầu lên nhìn Doãn Băng Dao: "Chị, vết trên bả vai chị là vết răng đúng không? Ai cắn chị vậy?"

Doãn Lăng Diệc nhíu mày, dưới cổ nhìn vùng bả vai Băng Dao lộ ra ngoài.

Cô vội vàng kéo áo che kín, "Không phải đâu, không phải đâu răng, chỉ là vết muối cắn thôi"

Trong phòng làm việc của tập đoàn Thẩm thị, Ngự Giao hắt hơi một cái rất to.

"Em ở đây chơi xích đu ngoan nha, chị đi ra ngoài một lát, mua đồ ăn ngon về cho em"

"Vâng, lăng sẽ nghe theo lời chị"

Mấy ngày trước, quán gia từ không còn cấm không cho chị em cô bước chân ra ngoài như mấy ngày đầu.

Tô Y Thu và Đồng Bội mỗi ngày đều gọi điện thoại hẹn cô ra ngoài, nếu hôm nay cô vẫn không tới nơi hẹn, sợ rằng hai người chị em tốt của cô sẽ nghỉ ngơi.

Những chuyện này, cô không muốn cho hai người đó biết.

Gọi điện thoại cho Ngự Giao, Băng Dao cất giọng lạnh nhạt, không có bất kỳ chút cảm xúc nào: "Tôi muốn ra ngoài gặp bạn"

"Được, không thành vấn đề" Giọng nói trầm thấp của anh ta từ đầu bên kia điện thoại truyền đến

Cô bỗng cảm thấy có chút khó chịu, nếu như trước đây cô muốn đi ra ngoài, anh ta sẽ nói nguy hiểm, nhưng bây giờ...

"Cô cứ ra ngoài đi, tôi sẽ cho người đi theo bảo vệ cô"

Câu nói tiếp theo của Ngự Giao khiến cô sửng người một chút.

Tại sao người đàn ông này luôn có những hành động khiến người khác khó hiểu...

Đến quán cà phê hai người chị em tốt của cô hẹn, thấy Đồng Bội đã chờ ở trong quán, còn Tô Y Thu chưa đến

"Đồng Đồng, sao cậu có vẻ không vui vậy?" Doãn Băng Dao có chút hoảng hốt nói: "Có phải vì mấy ngày nay tớ không đến gặp các cậu, nên cậu tức giận à?"

Đồng Bội tức giận lườm cô một cái, "Tớ còn tưởng rằng cậu chết ở đâu rồi ấy chứ, không ngờ cậu vẫn còn sống để đến trước mặt tớ, hôm gặp ở câu lạc bộ cậu đã vội vàng chạy mất"

"Thôi mà... cậu đừng tức giận nữa, thật sự gần đây tớ có việc bận, không phải chẳng mấy nữa tớ sẽ tốt nghiệp sao? Nên tớ phải nhanh chóng tìm việc. Hơn nữa, tớ còn phải chăm sóc em trai."

Nhìn Doãn Băng Dao hơi nhíu mày, Đồng Bội không đành lòng giận cô.

Đúng lúc này, Tô Y Thu thở hồng hển chạy ào tới, không kịp thở hỏi, "Đồng Đồng rốt cuộc có chuyện gì mà tìm tớ gấp vậy?"

Đồng Bội rút ra một lá thư rất dày từ trong một phong thư, sau đó từ trong túi lấy ra một sấp ảnh bỏ lên trên bàn, khoanh tay trước ngực, thờ dài nói: "Y Thu, cậu tự mình xem đi"

Doãn Băng Dao cầm một bức ảnh lên xem, khi ánh mắt vừa nhìn vào bức ảnh thì tay cô lập tức run lên, vẻ mặt tái nhợt

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hứa hôn từ nhỏ

Từ góc độ chụp ảnh, có thể nhìn ra đây là những bức ảnh được chụp lên

Cô nhận ra chiếc xe trong bức ảnh kia, cũng nhận ra đôi nam nữ đang ôm hôn trong xe. Nhưng, không ngờ lại là Tô Y Thu và Ngự Giao!

Doãn Băng Dao còn tưởng rằng bản thân nhìn nhầm, ra sức chớp mắt mấy cái liên, không thể nhầm người đàn ông có gương mặt hoàn mỹ như vậy, ngoài Ngự Giao ra còn có thể là ai khác.

“Băng Dao, cậu sao vậy? Không khỏe à?” Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tô Y Thu đặt lên trán cô, lo lắng hỏi: “Có phải là bị bệnh không, sao sắc mặt lại tái nhợt vậy.”

Đầu óc Doãn Doãn Băng Dao trống rỗng, mấy giây sau mới hồi phục tinh thần, “Không, tớ không sao.”

“Y Thu! Cậu đừng có lãng sang chuyện khác, mau nói cho tớ biết rốt cuộc chuyện này là sao?” Đồng Bội ở bên cạnh lo lắng hỏi.

Hai má to Y Thu ửng đỏ, “Chuyện này...”

“Rất ít người từng gặp người đàn ông này, nhưng ba tớ và anh ta từng qua lại với nhau, cho nên tớ biết anh ta là Ngự Giao. Không phải cậu có bạn trai rồi sao? Người đàn ông đó chúng tớ chưa từng gặp bao giờ, chỉ nghe cậu kể cậu và anh ta rất hạnh phúc, nhưng không ngờ cậu có thể chụp những bức hình thân mật như thế này với anh ta?” Đồng Bội rất kinh ngạc nói, từ trước đến nay Tô Y Thu luôn là một cô gái ngoan, tại sao lại ở cùng với người đàn ông nguy hiểm này!

Những bức hình này là người theo dõi Ngự Giao chụp được. Mục đích của bọn họ tất nhiên không phải vì Tô Y Thu, cô ấy chỉ là một sinh viên đại học bình thường, mặc dù nghe nói gia đình Tô Y Thu cũng là gia đình quý tộc giàu có, nhưng bình thường cô ấy rất lặng lẽ không phô trương, vì cuộc sống quá bình dị, cho tới bây giờ cũng chưa từng có xe riêng đưa đón.

Cho nên, không có mấy người biết được thân phận thật sự của Tô Y Thu và điều kiện gia đình cô. Chỉ có Đồng Bội và Doãn Băng Dao, hai người chị em tốt của Tô Y Thu biết điều này mà thôi.

“Thật ra thì...” Tô Y Thu ngượng ngùng cúi đầu, vén mấy sợi tóc bên thái dương, “Thẩm Ngạn Băng là Ngự Giao, anh ấy chính là bạn trai của tớ, tới hôm chúng ta uống rượu ở quán bar, người bạn trai muốn tớ đón tớ chính là anh ấy.”

“Cái gì?” Đồng Bội kinh ngạc há hốc miệng.

Doãn Băng Dao cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài. Cuộc sống gian khổ từ nhỏ đã tạo cho cô khả năng chịu đựng, tính cách cô không nóng vội thẳng thắn như Đồng Bội, cũng không dịu dàng đáng yêu như Tô Y Thu. Các bạn trong trường đều nói, con người cô cũng giống như chính cái tên của cô, lạnh như băng.

“Sợ các cậu giận, cho nên tớ mới không nói chuyện Ngự Giao là bạn trai của tớ cho các cậu biết, vì thân phận của anh ấy rất đặc biệt, tớ không muốn gây ra những chuyện phiền toái không cần thiết.”

Tất nhiên các cô cũng hiểu lý do Tô Y Thu giữ im lặng như vậy. Nhưng...

“Nhưng Ngự Giao là loại người nào cậu biết không? Là nhân vật cả giới hắc đạo lẫn bạch đạo đều phải kiêng dè, ngay cả bố tớ là Phó thị trưởng cũng phải cung kính với anh ta vài phần, hơn nữa anh ta có tiền lại đẹp trai chắc sẽ không coi phụ nữ ra gì.” Đồng Bội thật sự lo lắng cho người chị em tốt của mình.

Còn Doãn Băng Dao sắp nghe không nổi nữa rồi, trong lòng lòng cô hoàn toàn rối loạn.

“Trong mắt người ngoài anh Bằng đúng là một người rất đáng sợ, nhưng anh ấy đối xử với tớ rất tốt, chúng tớ biết nhau từ nhỏ. Hơn nữa quan hệ giữa chúng tớ, người trong nhà ai cũng biết. Thật ra thì... từ ngày tớ bắt đầu hình thành ở trong bụng mẹ, đã định sẵn cả đời này tớ là người phụ nữ của anh ấy.”

Hứa hôn từ nhỏ, là trò chơi yêu thích của những gia đình quý tộc giàu có.

Nhưng Tô Y Thu không quan tâm đến việc hôn nhân của mình bị cha mẹ sắp xếp, trái lại cô cảm thấy rất may mắn, miễn miễn vì một ngày nào đó trong tương lai có thể trở thành vợ của Ngự Giao.

“Lại còn anh Bằng” Đồng Bội sồn da gà nói, “Buồn nôn chết mất, cả người tớ nổi ra gà hết rồi này.”

Doãn Băng Dao đột nhiên đứng lên, ly cà phê trên mặt bàn bị sóng sánh ra ngoài. “Tớ còn có chút việc bận, tớ đi trước đây” Sắc mặt cô càng lúc càng tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chọc phải ác ma

"Cậu đừng đi, cậu còn chưa nói cho chúng tớ biết dạo này cậu đang làm gì mà? Mà chúng tớ không thể tìm thấy cậu, điện thoại cũng tắt máy."

"Tớ đột nhiên nhớ ra hôm nay tớ phải tới một công ty để phỏng vấn, tớ muộn không hay lắm!"

Doãn Băng Dao nói xong liền hốt hoảng rời đi.

Cô ngồi lên taxi, ánh mắt dò dẫm nhìn còn đường phía trước chiếc xe.

Ông trời đang trêu đùa cô sao?

Lúc đầu chỉ đơn giản là làm người tình của Ngự Giao, mặc dù biết anh ta còn có những người phụ nữ khác.

Nhưng làm thế nào cô cũng không thể ngờ tới, cô và người chị em tốt nhất của mình cùng chung một người đàn ông!

Mà theo như Tô Y Thu nói, cô ấy và Ngự Giao sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, quan hệ hiện giờ của bọn họ là vợ chưa cưới và chồng chưa cưới, như vậy... cô chính là kẻ thứ ba rồi!

Trở về nhà họ Thẩm, Doãn Băng Dao giữ một người giúp việc lại hỏi, "Thiếu gia đã về chưa?"

"Thiếu gia vừa trở về, đang ở trong thư phòng"

Lao tới trước cửa thư phòng, cô đột nhiên dừng lại.

Phải mở miệng với anh ta thế nào đây? Nói cho anh ta biết mình là bạn thân của Tô Y Thu, như vậy anh ta sẽ phải buông tha cho cô.

Cốc cốc cốc....

Doãn Băng Dao gõ cửa, sau khi được sự cho phép mới đi vào.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh"

Ngự Giao bỏ tập tài liệu trên tay xuống, ngược mắt nhìn về phía Doãn Băng Dao, "Có chuyện gì gấp sao?"

"Tôi... tôi là bạn thân của Tô Y Thu"

"Thì sao?" anh ta dựa người vào thành ghế, hai tay khoanh trước ngực, dường như không hề ngạc nhiên.

"Tại sao anh có thể bình tĩnh như vậy" Doãn Băng Dao tiến gần về phía bàn làm việc, "Cô ấy là vợ chưa cưới của anh, còn tôi là người tình của anh, nếu cô ấy biết, anh không sợ cô ấy sẽ đau lòng sao?"

Nếu Tô Y Thu biết quan hệ giữa cô và Ngự Giao, Doãn Băng Dao thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Có lẽ cô sẽ mất đi một người bạn thân, hoặc có thể sẽ nghiêm trọng hơn.

Tô Y Thu là một cô gái thuần khiết như vậy....

"Cô không nói, tôi không nói, làm sao cô ấy có thể biết được?" trên khuôn mặt tuấn tú không một chút cảm xúc.

Doãn Băng Dao xiết chặt tay thành nắm đấm, câu nói của anh khiến cô bị tổn thương.

Muốn cô làm một người tình bí mật trong bóng tối của anh ta sao?

Không, cô không muốn.

"Tôi muốn rời khỏi anh" Cô lạnh lùng nói ra năm chữ này.

Ngự Giao đứng lên, đi vòng qua chiếc bàn làm việc đến trước mặt cô, khóa miệng mang theo nụ cười đùa giỡn, "Cô đang đứng đây đùa gì vậy? Hay là cô đã quên mất sự trừng phạt của tôi với cô đêm hôm đó? Tôi nói rồi, trừ phi tôi chơi chán, còn không cả đời này cô phải ở bên cạnh tôi."

"Tại sao anh có thể xâu xa phản bội tình cảm của Tô Y Thu như vậy" Ngược mắt nhìn nụ cười ma quỷ của người đàn ông trước mặt, Doãn Băng Dao cảm giác, anh ta giống như ác ma từ trong địa ngục bước ra.

"Không phải cô cũng phản bội lại tình cảm của cô ấy hay sao? Giữa hai chúng ta đã xảy ra quan hệ này, bây giờ cô có hối hận cũng vô ích" thật ra thì anh đang định làm cho Doãn Băng Dao biết mối quan hệ giữa anh và Tô Y Thu.

Hiện giờ tất cả mọi chuyện, đều xảy ra theo hướng anh muốn.

"Tại sao? Tại sao anh phải làm như vậy?"

Cô hiểu, anh ta giữ cô lại bên cạnh không phải vì yêu, vậy rốt cuộc nguyên nhân là gì, tại sao anh ta muốn hành hạ cô như vậy?

Chẳng lẽ, cô từng chọc phải anh ta ở đâu sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chỉ có thể nhẫn nhịn

“Không tại sao.” Ngự Giao xoay người, đi về phía sau bàn làm việc, dựa vào chiếc ghế tựa xa hoa, hai chân vắt chéo gác lên mặt bàn làm việc, dáng vẻ ngông cuồng bi ổi.

Từ trước đến giờ những việc Ngự Giao anh làm sẽ không bao giờ giải thích, đặc biệt khi đối mặt với người phụ nữ này. Nhìn cô đau đớn khổ sở, anh cảm thấy rất thích thú. Doãn Băng Dao, nỗi đau này tôi sẽ để cô từ từ cảm nhận.

Doãn Băng Dao tức giận bước lên, “Tại sao anh có thể làm như vậy?”

“Tại vì tôi thích thế.” Anh chấp hai tay chống cằm, nói.

Cô còn muốn nói điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của người đàn ông trước mặt, tất cả những lời phản kháng đều mắc kẹt trong cổ họng.

Trải qua sự trừng phạt lần trước, cô biết không nên phản kháng lại anh ta.

Nhìn đôi mắt ủ rũ của Doãn Băng Dao, Ngự Giao châm một điếu thuốc, giọng nói trở nên dịu lại chút ít: “Thật ra thì đi theo tôi cũng không có gì không tốt, cô thử nghĩ lại mà xem, hiện giờ cô đi ra ngoài, nếu không có người của tôi bảo vệ, tính mạng của cô và em trai cô sẽ gặp nguy hiểm. Lão già người Đài Loan kia không phải người đơn giản đâu. Tôi cũng biết, cuộc sống trước đây của hai chị em cô rất cực khổ, sức khỏe em trai cô lại không được tốt, thường xuyên phải đến bệnh viện. Còn cô là sinh viên năm thứ tư, không có công việc gì. Cô cảm thấy có thể chăm sóc tốt cho em trai mình sao?”

Những câu nói của anh, khiến cô không biết phải đáp lại như thế nào.

Làm người tình của Ngự Giao, ngoài việc bị cắn đứt lương tâm, thực sự tất cả những thứ còn lại đối với cô mà nói đều không tồn tại.

Không thể phản kháng, vậy chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Hiện tại cô chỉ có thể giữ bí mật việc này, không thể để cho Tô Y Thu biết. Sau đó cô phải nhanh chóng tìm một công việc nào đó để kiếm tiền. Có tiền, có lẽ cô sẽ có thể rời khỏi anh ta.

Cô biết rõ, trong cuộc sống vật chất này, tiền bạc là thứ quan trọng như thế nào.

Không phảo bố cô, cũng chỉ vì tiền bạc mà từ bỏ hai chị em cô đó sao?

Những ngày này Doãn Băng Dao hoàn toàn không biết bản thân nên làm gì.

Điện thoại di động cũng không dám mở, chỉ sợ hai người chị em tốt hẹn ra ngoài, lúc này cô không có mặt mũi nào đối diện với Tô Y Thu.

Sau khi suy nghĩ mấy ngày, cô quyết định tìm Ngự Giao yêu cầu một số thứ.

Đêm đã khuya, Doãn Băng Dao tắm xong nằm lên giường, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon. Đúng lúc cô đang buồn ngủ, một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi. Ngay sau đó, một ờ thể đè lên người cô.

Là Ngự Giao!

Mấy tối nay anh ta không đến “quấy nhiễu” cô, tại sao bây giờ...

“A...” Cô giờ tay ra chuẩn bị bật đèn cạnh giường, nhưng lại bị anh ta tóm lấy cổ tay, mùi rượu nồng nặc bao trùm lên môi cô. Đầu lưỡi nóng bỏng chui vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Cơ thể của anh ta nặng nề như một ngọn núi, càng lúc càng dùng lực mạnh hơn, Doãn Băng Dao bị đè phía dưới, giống như cá đặt trên thớt, chỉ có thể chờ bị chặt chém, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Hơn nữa cô cũng hiểu, sự phản kháng của cô sẽ chỉ càng làm anh ta trở nên thô bạo hơn.

Nhờ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, Doãn Băng Dao có thể thấy hai mắt đỏ ửng của anh ta, giống như ác ma khát máu.

Tại sao lại có cảm giác ánh mắt của anh ta nhìn cô hung ác giống như cô là kẻ thù giết cha của anh ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tàn phá cả đêm

Anh thô bạo xé rách bộ quần áo ngủ của cô thành từng mảnh từng mảnh.

Những mảnh vải bay tứ tung trên không trung, tất cả giống như xét rách trái tim Doãn Băng Dao.

Cô không cần thận đánh mất trái tim, thất thân, bây giờ ngay cả danh dự và tự do cũng không còn.

ngự dao nằm đè lên trên người cô, trong bóng tối mờ mờ, khuôn mặt góc cạnh tuần tú hoàn mỹ kia càng trở nên kỳ quái, có lẽ chỉ những người đàn ông ma quỷ mới có được vẻ bề ngoài hoàn mỹ như vậy.

Vẻ bề ngoài là nguy trang của anh ta, đồng thời cũng là vũ khí của anh ta.

Vô số phụ nữ bị vẻ bề ngoài tuần mỹ như thiên thần của anh ta thu hút, nhưng kết quả đều là đáng thương.

Cho dù Doãn Băng Dao kiên cường thế nào đi nữa, nhưng suy cho cùng cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, cho nên chắc chắn, cô cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này.

Sau khi Ngự Giao say rượu, mất đi lý trí, giống như ma quỷ khát máu. Không phải là anh đang hôn cô, mà là đang cắn xé cô. Giống như muốn cắn xé cô ra thành từng miếng từng miếng.

Khi bộ phận đàn ông của anh ta như thanh kiếm đâm vào cơ thể cô, anh ta hơi nhếch miệng lên, giọng nói ngạo mạn vọng lên trong đêm khuya, "Doãn Băng Dao, tra tấn cô là sở thích của tôi"

Lần đầu tiên anh ta thắng thần bộc lộ sự thù hận với cô.

Doãn Băng Dao khiếp sợ nằm dưới cơ thể của anh ta, không biết rốt cuộc mình đã làm gì sai.

Bên ngoài bắt đầu mưa to gió lớn, giống như trong đêm mưa gió lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Đêm hôm đó anh ta cứu tính mạng hai chị em cô, còn đêm hôm nay anh ta đẩy cô vào địa ngục.

Đúng lúc anh ta nằm sấp trên người cô, có mấy giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống gò má cô.

Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, nhìn anh ta đầy kinh ngạc.

Hai mắt anh đỏ bừng, trong ánh mắt căm phẫn lại có một tia mềm yếu, nước mắt lặng lẽ từ trong hốc mắt anh chảy xuống.

Cô hết sức kinh hãi!

Tại sao anh ta lại khóc?

Hôm sau, Doãn Băng Dao tỉnh lại trong cơn đau đớn, ánh mắt đờ đẫn nhìn những tia nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào phòng.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu xuống sàn nhà, những hạt bụi nhỏ bay lượn trong ánh sáng.

Cho dù ánh mặt trời kia có chiếu sáng rực rỡ, cũng không chiếu tới người cô được.

Một môi trở người, kinh ngạc phát hiện không ngờ Ngự Giao vẫn ở lại đây chưa rời đi!

Trước kia sau khi xong việc, anh sẽ rời đi ngay!

Anh ngủ rất ngon, mí mắt che đi ánh mắt sắc bén của anh, nhìn qua trông rất dịu dàng. Khuôn mặt cương nghị trong giấc ngủ cũng trở nên dịu dàng hơn.

Trong lúc Doãn Băng Dao đang ngây người nhìn khuôn mặt của anh, hai mắt anh đột nhiên mở ra.

Cô giật mình, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của anh.

Nhìn thấy Doãn Băng Dao ở bên cạnh, Ngự Giao cũng có chút kinh ngạc.

Anh cau mày, lúc ngồi dậy chiếc chăn bị kéo ra.

Cả cơ thể trần trụi của cô bất chợt bị phô bày trong ánh mặt trời rực rỡ, cô vội vã định kéo chăn lên che kín cơ thể mình.

Ngự Giao thấy trên người cô có rất nhiều dấu tay và dấu răng, nhưng dường như có chút khó tin, đưa tay ra kéo tấm chăn trên người cô xuống. "Chuyện này.... chuyện này là do tôi làm sao?"

Băng Dao quay đầu đi, không lên tiếng trả lời.

Cô không nhận ra, trong ánh mắt anh có sự đau lòng

Ngự Giao xuống giường, mặc quần áo vào, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một.

Người phụ nữ này, không đáng để anh phải mềm lòng. Anh đột nhiên thấy tức giận sự mềm lòng của chính bản thân.

"Đợi chút, tôi có chuyện muốn nói với anh" Doãn Băng Dao kéo chăn che trước ngực, ngồi dậy gọi với theo Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Theo yêu cầu

"Chuyện gì, cô nói đi?" ngự giao đưa tay sờ túi quần, định tìm điều thuốc lá để hút. Không biết vì sao, khi nhìn thấy những vết bầm tím trên người cô, trong lòng anh rất nặng nề.

"Có thể cho tôi ở trong một căn nhà không?" Cô là người tình, là công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý, vậy cô yêu cầu anh ta cho cô một căn nhà cũng không có gì là quá đáng chứ.

Bọn họ đều theo nhu cầu của bản thân mà thôi.

Ngự Giao sững sờ một lúc, khóe miệng nhếch lên đầy vẻ trào phúng.

Cô ta quả nhiên không phải người tốt gì, vậy sự mềm lòng của anh là điều không cần thiết rồi.

Phụ nữ chỉ biết ham muốn hưởng thụ vật chất, là loại anh chán ghét nhất.

"Có thể, không thành vấn đề" Một căn nhà đối với anh mà nói, chỉ là nhò giống sợi lông trên củ ấu mà thôi.

Thực ra, cô chỉ muốn có một căn nhà để ổn định cuộc sống.

Sau này nếu Tô Y Thu đến nhà họ Thẩm, vậy chuyện cô ở đây sớm hay muộn cũng sẽ bị phát hiện. Cho nên cô muốn chuyển ra ngoài, hơn nữa có thể cho em trai cô một môi trường sống tốt hơn.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện chỉ có thể chấp nhận không thể phản kháng, vậy sao cô không thử ở trong tình thế khó khăn đau khổ này tìm một con đường đi khác tốt hơn.

Giống như một câu nói trên mạng internet: Cuộc sống giống như một đĩa trẻ, không thể phản kháng thì sẽ phải học cách hưởng thụ.

Có lẽ có người sẽ cười cô làm như vậy rất vô liêm sỉ, nhưng cô không quan tâm. Dù sao con người cô đã bị Ngự Giao nắm trong tay, cho dù phản kháng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp, vậy cô phải khiến em trai được sống những ngày tháng tốt đẹp.

Ngự Giao thực sự là một người đàn ông nói được làm được.

Hai ngày sau, anh ta đã mua một căn nhà trong rộng lớn xa hoa trong một khu phố sầm uất, có vườn hoa trên sân thượng, bên trong còn có bể bơi,

Căn nhà nằm ở giữa thành phố cảng phồn hoa, giá cả chắc chắn không dưới hai ba vạn tệ.

Doãn Băng Dao không ngờ anh lại hào phóng như vậy.

Anh không xuất hiện, là Lang Long lái xe tới đón hai chị em cô, đưa đến căn nhà mới.

"Ngự Giao đâu?" ít nhất phải gặp mặt anh ta nói một tiếng cảm ơn.

"Cậu ấy.... có chút việc bận, không thể tới đây" Lang Long nói lảng sang chuyện khác: "Có vấn đề gì cô có thể nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời đến tổng giám đốc"

"Không có việc gì. Tôi chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi" khoe miệng xinh đẹp khẽ nở nụ cười tự giễu.

Anh ta luôn như vậy, muốn đến thì đến, muốn gặp cô thì liền gọi cô đến. Còn cô, chỉ có thể để mặc cho anh nắm giữ.

"Nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi trước đây" Lang Long rút danh thiếp nói, "Trên đây có số điện thoại của tôi, có chuyện gì có thể gọi cho tôi"

Hai chị em cô cầm chìa khóa mở cửa căn nhà mới, cô rất vui vì anh có thể đồng ý với yêu cầu của cô.

Trong nhà họ Thẩm, thật sự khiến người ta rất áp lực.

"Oa, Chị căn nhà rộng quá" Doãn Lăng Diệc vừa bước vào nhà liền vui sướng nói, ngồi chỗ này một chút sờ chỗ kia một chút.

"Em thích không?"

"Dạ thích.... Ở đây trời mưa có bị rớt không?" Doãn Lăng Diệc nhún mày, có chút nghi ngờ.

"Đương nhiên là không rồi" Doãn Băng Dao thấy buồn cười nói.

"Lúc trời mưa to gió lớn cửa sổ có bị thổi tung không?" doãn lang chạy đến lay cánh tay cô, "Nếu cũng giống căn nhà trước đây, vậy lăng không thích đâu, vì chị sẽ lạnh"

"Tất nhiên là cửa sổ sẽ không bị thổi tung"

"Còn mùa hè trời nóng thì sao?"

"Không đâu, ở đây đông ấm hè mát"

"Thật sao, vậy thì tốt quá, Lăng Diệc thích nơi này, nhưng chúng ta ở lại đây bao lâu vậy? Liệu có bị... gì kia đuổi ra ngoài...." cậu trẻ mới nói, vẻ mặt có chút ảm ức.

Người gì Doãn Lăng Diệc diệc nhắc tới chính là Thi Lục Đình.

"Không đâu, em yêu tâm đi, bà ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Lăng Diệc nữa" Băng Dao biết em trai rất sợ người đàn bà kia. Vì trước kia, bà ra lúc nào cũng đánh cậu.

Có lẽ em trai cô bị chính là bà ta đánh thành đần độn, nhớ hồi nhỏ Lăng Diệc thông minh đáng yêu như vậy.

Nhưng nơi này có thể ở trong bao lâu, thực sự cô cũng không biết, có lẽ một ngày nào đó khi Ngự Giao đã chán ngấy cô rồi, sẽ đuổi cô đi thôi.

Nhưng chỉ cần nhìn em trai vui vẻ như vậy giờ, cô cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng giá.

"Vậy bây giờ em ở đây thăm quan nhà mới nhé, chị đi về nơi ở trước đây lấy chút đồ."

Mặc dù nơi này rất xa hoa, nhưng có một số đồ vật dùng lâu sẽ có tình cảm.

Một mình Doãn Băng Dao trở lại căn nhà trước đây hai chị em cô từng ở, không ngờ ở nơi đó, gặp lại một người đã rất lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đẩy anh ra

Mấy ngày không ở, bàn ghế đã bị bụi phủ kín.

Doãn Băng Dao đang tìm quần áo trong tủ quần áo, một quyển sách rơi xuống.

Cô cúi xuống nhặt quyển sách rơi xuống đất lên, là một quyển nhạc.

Trong đầu, bỗng nhiên hiện ra hình bóng của người kia.

Không biết bây giờ anh ấy thế nào rồi? Có tốt không.

Cốc, cốc, cốc.....

Băng Dao đang ngăn người suy nghĩ liền bị kéo về hiện thực.

Là ai? Bình thường rất ít khi có người đến tìm cô, ngoại trừ Đồng Bội và Tô Y Thu.

Để quyển nhạc Piano xuống, Doãn Băng Dao đi ra mở cửa.

Trong chớp mắt cánh cửa được mở ra, ánh mặt sáng chói lập tức chiếu vào phòng, khiến mắt cô hơi đau, đợi đến khi thích ứng được với ánh sáng, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời chiếu vào phía sau anh ta, giống như vầng hào quang thần thánh.

Là anh! Thẩm Hiên Bạch?

Doãn Băng Dao cho rằng mình đã nhìn nhầm, người đàn ông sáng chói như ánh mặt trời đã rời đi vào bốn năm trước, không ngờ lúc này đây đang đứng ở trước mặt cô.

"Băng Dao" Thẩm Hiên Bạch khẽ nở nụ cười.

"Hiên.... Hiên Bạch" cô vẫn chưa hết kinh ngạc.

Anh đột nhiên xuất hiện như vậy, khiến cô có chút tin vào mắt mình.

Còn nhớ năm đó anh từng nói: "Chờ anh trở lại, anh sẽ cưới em"

Đúng vậy, anh là mối tình đầu của cô. Cô từng cho rằng cả đời này mình sẽ chỉ yêu người đàn ông này.

"Sao vậy, nhìn thấy anh không vui sao?"

"Không phải"

"Vậy sao em vẫn để anh đứng ở ngoài nhà thế này, mấy năm không gặp, sao lại trở nên không lễ phép như vậy" giọng nói của anh ta hết sức cung chiêu.

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, vội vàng tránh sang một bên, nhường lối cho Thẩm Hiên Bạch vào nhà, "Trong phòng hơi bẩn một chút"

"Không sao, mấy năm nay anh còn cho rằng em đã sớm rời khỏi căn nhà cũ kỹ này chuyển đến nơi khác rồi, còn sợ không tìm được em" Thẩm bạch hiên ngồi xuống ghế nói.

"Em rót cho anh ly nước"

Cô xoay người cầm siêu lên, phát hiện trong siêu không có nước, xấu hổ cười cười với Thẩm Hiên Bạch, "Mấy ngày nay em không ở nhà, anh chờ em chút em đi đun một lát là xong ngay"

Thẩm Hiên Bạch kéo người cô lại, "Không cần đâu"

Đột nhiên anh ôm cô vào lòng, "Cho anh nhìn em kỹ một chút, lâu lắm rồi anh không nhìn thấy em. Em biết không? Anh thường xuyên mơ gặp em. Mấy năm nay, chắc chắn em rất vất vả đúng không."

Doãn Băng Dao quay đầu, không biết tại sao, đáng lẽ cô nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng lúc này lại có chút khó chịu.

"Nói anh nghe, có phải em cũng rất nhớ anh đúng không?" anh ta giờ tay ra quay mặt cô lại.

Ngẩng đầu nhìn anh ta, khuôn mặt đàn ông tuấn tú cô đã từng say mê.

Nhưng giờ phút này khi bị anh ta ôm vào trong lòng, tại sao không có cảm giác tim đập loạn như lúc trước.

Anh ta nâng mặt cô lên, đầu từ từ cúi thấp xuống...

Ngay trước khi làn môi dịu dàng của anh ta chạm vào cánh môi đỏ thắm căng mọng của cô, Doãn Băng Dao đột nhiên dùng sức đẩy anh ta ra.

Thẩm Hiên Bạch rất kinh ngạc, anh ta không ngờ cô sẽ làm như vậy

"Em sao vậy?" Giường như cô đã thay đổi, trở nên lạnh lùng hơn so với trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Xấu hổ

Doãn Doãn Băng Dao có chút xấu hổ, đưa tay vén mấy sợi tóc trên thái dương ra sau tai, lộ ra vành tai trắng nõn.

"Hiên Bạch, em xin lỗi"

Mày kiếm nhủ lại, Thẩm Hiên Bạch tiến lên hai bước đặt hai tay lên bờ vai mảnh khảnh của cô, lo lắng hỏi: "Tại sao nói xin lỗi anh? rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Trong khoảng thời gian ngắn, em không biết nên nói với anh thế nào"

Cô phải nói gì bây giờ? Chẳng lẽ nói cô bắt đắc đi trở thành người tình của một người đàn ông, nói cô đã vứt bỏ lời hứa hẹn giữa bọn họ?

"Băng Dao, nói cho anh biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? không phải chúng ta đã hẹn nhau rồi sao? Anh nói, anh sẽ trở về cưới em." Ánh mắt Thẩm Hiên Bạch vô cùng lo lắng, trong giọng nói tràn đầy đau khổ.

Mấy năm không gặp, chẳng lẽ cô đã vứt bỏ trái tim yêu thương anh rồi sao?

Doãn Băng Dao lùi về phía sau mấy bước, xách túi đồ lên bước đi.

Thẩm Hiên Bạch vội đuổi theo, nhưng cô đã ngồi lên một chiếc taxi rồi.

Lúc anh đang chuẩn bị đuổi theo, lại nhận được một cuộc điện thoại rất quan trọng, vì vậy đành phải từ bỏ.

Từ chiếc kính chiếu hậu trong xe, Doãn Băng Dao nhìn thấy một người đàn ông đang luống cuống đứng dưới ánh mặt trời, trong lòng cô có cái gì đó cuộn cuộn đau xót.

Hiên Bạch, em xin lỗi, em đã là người phụ nữ của người khác, em không còn là người con gái thánh thiện trong lòng anh, giữa hai chúng ta không thể trở lại như lúc đầu được.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, tại sao cô không có cảm giác đau đớn khổ sở.

Trong lòng chỉ có sự áy náy.

Chẳng lẽ, cô chưa bao giờ từng yêu anh sao?

Có lẽ là vậy, vì từ nhỏ cô đã biết, không có ai sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh cô.

Người duy nhất ở bên cạnh cô chỉ có người em trai Doãn Lăng Diệc của cô.

Mặc dù ngôi nhà mới rất xa hoa rất rộng rãi, nhưng lại khiến cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, giống như đang sống trong hầm băng. Ngôi nhà này giống như một chiếc lồng, cô vĩnh viễn không thể bay ra ngoài được.

Mấy ngày nay, Ngự Giao cũng không xuất hiện.

Buổi tối hai người chị em tốt hẹn cô ra ngoài ăn cơm, Doãn Băng Dao cũng quyết định đem chuyện mình có "bạn trai" nói cho hai người biết. Nhưng cô sẽ không nói người bạn trai của cô chính là Ngự Giao.

Doãn Băng Dao đi cùng Đồng Bội và Tô Y Thu tới nhà hàng Tây. Là một nhà hàng năm sao cao cấp, lúc đi tới cửa cô nói: "Ba người chúng ta ăn cơm, không cần tiêu nhiều tiền như vậy". Cuộc sống khó khăn đã dạy cô phải biết tiết kiệm, càng không muốn chị em tốt của cô hoang phí.

"Lo gì chứ..., hôm nay chúng mình được một anh đẹp trai thần bí mời mà" Đồng Bội nói.

"Ai vậy?"

"Chính là Ngự Giao bạn trai của Tô Y Thu, chúng ta là bạn thân của cậu ấy nên mới có thể ăn cơm tối với anh ta, cậu biết không? Có rất nhiều người

xếp hàng chờ được gặp mặt anh ta mà không được đấy.” Đồng Bội vui vẻ nói.

Doãn Doãn Băng Dao cũng sờ “Cái... cái gì? Cậu nói là Ngự Giao muốn chúng ta ăn cơm với anh ta sao?”

“Đúng vậy”

“Việc đó... đột nhiên tớ nhớ ra có chuyện gấp phải làm, tớ đi trước đây.”

Doãn Băng Dao xoay người muốn rời đi, cô không muốn gặp anh ta trong hoàn cảnh xấu hổ như này. Cô sợ Ngự Giao sẽ nói ra quan hệ giữa bọn họ, việc đó khác gì đây cô xuống địa ngục?

Nhưng đã không kịp rồi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Vô cùng xấu hổ

"Băng Dao, cậu định đi đâu vậy" giọng nói dịu dàng của Tô Y Thu vang lên.

Doãn Băng Dao ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tô Y Thu, đứng cạnh là thân hình cao lớn của Ngự Giao.

Trên mặt Tô Y Thu là nụ cười hạnh phúc, cô ấy tao nhã cao quý như vậy, đứng cùng với anh ta rất xứng đôi.

Trong lòng cô đột nhiên trào lên một cảm giác vô cùng chua xót

"Tớ đột nhiên nhớ ra chút việc, nên phải đi trước" từ đầu tới cuối cô hoàn toàn không dám nhìn vào người đàn ông kia.

"Cô vừa mới đến đã đi sao? Tôi thường nghe Tô Y Thu nhắc tới hai người bạn thân của cô ấy" khoe miệng anh khẽ nở nụ cười thân thiện, trong ánh mắt lóe lên tia thích thú.

"Đúng đó Băng Dao, chúng ta hãy ăn cùng nhau bữa cơm đã, gần đây cậu lúc nào cũng bận rộn"

Tô Y Thu tiến lên, thân thiết kéo tay Doãn Băng Dao.

Cô thậm chí không dám nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của Tô Y Thu, cô cảm giác vô cùng xấu hổ

Bất đắc dĩ, cô đành phải ở lại.

Bốn người ngồi vào ghế, ánh sáng từ chiếc đèn chùm thủy tinh lấp lánh đẹp đẽ, một khung cảnh lãng mạn.

Doãn Băng Dao cảm thấy mình rất dư thừa, hai tay nắm chặt dưới gầm bàn, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

"Băng Dao, sao hôm nay cậu không nói chuyện gì vậy?" Đồng Bội nhìn về phía cô hỏi.

"À, tớ.... Hôm nay trong người tớ hơi khó chịu một chút." Cô như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

"Đúng rồi, không phải cậu đang tìm việc sao?" Tô Y Thu lau khoe miệng, nhìn về phía Ngự Giao: "Ngạn bằng, trong tay anh có nhiều công ty như vậy, anh có thể giới thiệu Băng Dao vào làm trong một công ty được không?"

Cô thích gọi tên thật của anh.

Ngự Giao chỉ là biệt hiệu của anh. Gọi tên thật của anh, cảm giác khoảng cách giữa hai người được rút ngắn lại, cảm giác như anh là người nhà.

Người đứng ngoài chỉ cần liếc mắt một cái lập tức có thể nhìn ra, khi Tô Y Thu nhìn Ngự Giao, ánh mắt cô vô cùng dịu dàng và thâm tình. Giống như anh là toàn bộ thế giới của cô.

Ngự Giao buông dao nĩa trong tay xuống, nhấp một ngụm rượu đỏ, sau đó nhìn về phía Doãn Băng Dao, khoe miệng khẽ nhếch lên: "Cô đoán muốn làm công việc gì? tôi có thể sắp xếp cho cô, là bạn tốt của Y Thu, chính là bạn tốt của tôi"

Khi anh nói những lời này, trong đáy mắt Tô Y Thu tràn đầy e thẹn.

Mỗi tình đầu của người con gái, nét e thẹn trên khuôn mặt, là xinh đẹp nhất.

Doãn Băng Dao vẫn cúi đầu đáp: "Cảm ơn, không cần"

Chiếc dao trong tay vẫn không ngừng cắt miếng bít tết, lúc này trong lòng cô vô cùng hoảng loạn.

Cô buông dao đĩa xuống, đứng lên: "Minh vào toilet một chút."

Đi tới toilet, cô vội vàng rửa mặt, ngẩng đầu nhìn gương mặt nhếch nhác của mình trong gương, hô hấp dồn dập.

Tại sao lại xảy ra tình trạng như ngày hôm nay? rốt cuộc cô đã sai ở đâu, tại sao lại như vậy....

Cô sắp phát điên mất rồi.

Người thứ ba! Người người căm ghét kẻ thứ ba! Cô cảm thấy sau khi cô chết đi chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục.

Đặc biệt khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng thâm tình của Y Thu, cô càng cảm thấy nghiệp chướng của mình nặng nề hơn.

Điều chỉnh lại cảm xúc, Doãn Băng Dao đi ra.

Vừa bước ra khỏi toilet, đột nhiên bị ôm vào trong ngực, sau đó một nụ hôn dịu dàng mà bá đạo hạ xuống....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cẩn chấy máu miệng anh ta

Hơi thở mạnh mẽ quen thuộc đột nhiên phả tới, khiến Doãn Băng Dao suýt nghẹt thở.

Cô ra sức giãy giụa đẩy anh ra, giọng nói run rẩy: “Ngự Giao! rốt cuộc anh muốn gì?”

Nhìn hai người bọn họ ở bên nhau quấn quýt thân mật, trái tim cô đã đau đớn lắm rồi. Bây giờ anh ta lại làm như này! Chẳng lẽ anh ta không sợ bị Tô Y Thu nhìn thấy sao?

Ngự Giao dùng ngón tay cái khẽ lau khô miệng một cái, cúi đầu nhìn, trên ngón tay có vết máu.

Được lắm, dám cắn anh!

“Mấy ngày không gặp, cô đã trở nên dữ dằn như vậy, không được, tôi thích đáng vẻ mềm mại của cô lúc trước hơn.” Anh nhìn thẳng về phía cô.

Lúc đầu ngoan ngoãn nghe theo anh ta, là vì anh là người cứu hai chị em cô, cũng vì anh ta là một người đàn ông độc ác tàn nhẫn. Nhưng bây giờ cô thực sự không chịu nổi nữa rồi.

“Tôi nay, tôi sẽ tới chỗ của cô”

“Không phải tôi nay anh sẽ đi cùng Y Thu sao? Anh không cần tới chỗ tôi” Cô quay mặt đi, không muốn nhìn thấy gương mặt tà mị kia.

Ngự Giao bước lên mấy bước, đưa tay vuốt ve gương mặt cô, khẽ cười một tiếng: “Tất nhiên là tôi không cần đến cô, chỉ là có một chỗ của tôi, cần đến cô....”

Hơi thở nóng ấm của anh ta phả ra cùng lời nói, khiến cả người cô tê dại

Doãn Băng Dao đề phòng lùi về phía sau hai bước.

“Doãn Băng Dao cậu ở đây à?” Đồng Bội đột nhiên đi tới, vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy Ngự Giao: “Tại sao hai người đứng ở đây hết vậy”

Cô vội vàng giải thích: “Vừa... Vừa rồi không phải Y Thu nhắc đến chuyện tìm việc của tớ sao? Cho nên tớ và anh ta đang nói chuyện công việc”

Về mặt Đồng Bội đầy nghi ngờ. “Ừm, vào phòng thôi, Y Thu đang ở trong phòng đợi mọi người đó”

“Ừm”

Hai người một trước một sau trở lại trong phòng.

Tô Y Thu nhìn thấy khoe miệng Ngự Giao chảy máu liền lo lắng nói: “Anh sao vậy? chảy máu rồi kìa”

Doãn Băng Dao vừa ngồi xuống, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, vẫn cúi đầu không dám ngẩng lên.

Ngự Giao cầm tờ khăn giấy Tô Y Thu đưa, lau một chút: “Không sao đâu, vừa rồi ăn không cẩn thận cắn phải lưỡi nên chảy máu thôi” Giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Doãn Băng Dao không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Cô chưa từng thấy Ngự Giao dịu dàng như vậy. Hình như chỉ có ở trước mặt Y Thu, anh mới có thể dịu dàng như vậy.

Ăn bữa tối xong, mọi người mỗi người đi một ngả.

Ngự Giao đưa Tô Y Thu về bằng chiếc xe thể thao đắt tiền, còn Doãn Băng Dao ngồi sau xe máy của Đồng Bội.

“Băng Dao, cậu cảm thấy bạn trai Y Thu thế nào? Ngự Giao trong truyền thuyết là kẻ tàn bạo vô cùng, như hôm nay anh ta lại rất dịu dàng điềm đạm” Đồng Bội vừa lái xe máy vừa lớn tiếng nói.

“Doãn Băng Dao? cậu có nghe tớ đang nói gì không đấy?”

“Ừ, mình đang nghe mà.” Dịu dàng? Không biết đó có phải là một bộ mặt giả tạo khác của anh ta hay không.

“Sao hôm nay cậu cứ có vẻ hoảng hốt vậy?”

“Đâu có, tớ vẫn như bình thường mà, cậu đừng ở ngã ba phía trước là được rồi, tớ tự về.” Cô còn chưa nghĩ ra làm sao để giải thích với Đồng Bội, đột nhiên nhớ ra căn nhà mới chuyển đến.

Lúc về đến nhà, Lăng Diệc đã ngủ. Trên bàn để một tờ giấy, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo: “Chị, Lăng Diệc rất ngoan, em tự nấu cơm ăn, để phần cho cả chị nữa đó, khi nào chị về nhớ ăn cơm nha”

Tất cả những điều khó chịu, khi nhìn thấy tờ giấy này đều tan thành mây khói.

Tất cả đều, đáng giá.

Đúng lúc tâm trạng của cô vừa mới được thả lỏng một chút, tiếng chuông cửa liền vang lên...

Đình đình đình, đình đình đình....

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ma quỷ tới

Nghe tiếng chuông cửa, bàn tay đang bưng bát của Doãn Băng Dao liền run run.

Người biết căn nhà này ngoài ngự giao, chỉ có người trợ lý Lang Long của anh ta.

Cho nên chắc chắn người bấm chuông là Ngự Giao

Cô không muốn mở cửa, nhưng lại sợ tiếng chuông cửa dồn dập sẽ đánh thức em trai.

Vì vậy đành phải nhanh chóng chạy ra mở cửa, vừa mở cửa ra nhìn thấy không phải là Ngự Giao....

"Cô doãn" là Lang Long, anh ta khẽ nở nụ cười thân thiện.

"Muôn thế này rồi, anh đến có chuyện gì sao?" Doãn Băng Dao có chút kinh ngạc.

Mặc dù Lang Long đối xử với cô không tệ, rất khách khí rất lễ phép, nhưng dù sao anh ta cũng là đồng đảng của người đàn ông ma quỷ kia, cho nên đối với anh ta cô vẫn có chút đề phòng.

"Trước đây, lúc cô còn ở trong nhà họ Thẩm, tổng giám đốc mua cho cô rất nhiều quần áo, thấy cô không mang tới, nên tổng giám đốc bảo tôi đưa tới, gần đây tôi khá bận, nên mới đến vào lúc muộn như này, hi vọng không quấy rầy đến cô"

"Không sao, anh có muốn vào trong nhà ngồi một chút không?" doãn băng da cũng trở nên khách khí.

"Không cần đâu, tôi có việc phải đi ngay"

Nhìn bóng lưng Lang Long rời đi, trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ.

Một người lòng dạ độc ác đã man không hiểu chuyện như Ngự Giao, tại sao có thể có bạn bè tốt như vậy.

Vừa mới đóng cửa lại chuẩn bị lên lầu, tiếng chuông cửa lại vang lên

Doãn Băng Dao mang theo nụ cười, mở cửa...

"Còn có việc...." Chưa nói hết câu cô liền im bật, nụ cười trên mặt cũng trở nên cứng đờ.

"Thế nào? vừa mới chuyển đến đây đã bắt đầu lên lút với người đàn ông khác sau lưng tôi rồi sao? Cô không chịu nổi sự cô đơn?" hai mắt Ngự Giao khẽ nheo lại, trong giọng nói mang theo sự châm chọc.

Cô cúi mặt, lạnh lùng xoay người.

"Không phải"

Ngự Giao bước vào nhà kéo tay cô, sau đó dùng sức hôn lên môi thật mạnh.

Anh rất ghét nhất thái độ lạnh lùng này của cô với anh.

"Úm..." Doãn Băng Dao giấy giật đẩy anh ra.

"Sau này ở trước mặt tôi không được bày ra vẻ mặt dửng dưng đó" Ngự Giao khẽ quát.

Chẳng lẽ kế hoạch của anh bị mắc phải sai lầm? Không phải muốn cô gái này yêu anh sao?

Vì sao lại có cảm giác cô ta không hề để ý đến anh.

Doãn Băng Dao nắm chặt nắm tay nhỏ, ánh mắt quát cường nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nguy hiểm của anh.

Hít thở sâu mấy hơi, trên mặt cô từ từ mỉm cười: "Được, sau này tôi sẽ nghe lời anh"

Cô nhin!

Nụ cười giả tạo, có gì khó đâu.

Dù sao từ nhỏ cô đã học được cách dùng nụ cười giả tạo để đối mặt với người khác rồi.

Cô không thích người khác nhìn thấy sự bi thương, uất ức của cô.

Cô phải làm một người kiên cường!

Một tay Ngự Giao giữ hai tay cô, một tay đưa lên trên đầu cô rút chiếc đĩa dùng búi tóc vút xuống đất, mái tóc đen xõa tung.

Anh ngậy người nhìn. Khi người phụ nữ này để xõa tóc dáng vẻ vô cùng xinh đẹp thánh thiện.

Loại cảm giác này khiến anh rất tức giận, nhìn gương mặt như thiên sứ nở nụ cười tươi vui, đột nhiên anh muốn chà đạp sỉ nhục cô.

Đưa hai tay ra, bế cô lên.

Doãn Băng Dao không phản kháng, cũng không kêu lên.

Hình như càng ngày cô càng hiểu rõ người đàn ông tàn nhẫn này.

Anh ôm cô đi lên lầu

"Có thể nói nhỏ thôi được không?" Cô mở mắt, giống như cầu xin Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đùa giỡn cơ thể cô (1)

Ngư Giao cười khẽ một cái, “Có thể, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” cô hỏi.

“Phải xem cô có ngoan ngoãn phối hợp hay không”. Anh cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt là ý cười hài hước.

Doãn Băng Dao có chút xấu hổ, tất nhiên cô hiểu anh nói “phối hợp” là chi điều gì.

Dùng chân khẽ đá cánh cửa phòng, Ngư Giao đặt Doãn Băng Dao lên giường. Cơ thể nặng nề của anh đè lên cơ thể cô, hỏi: “Nhìn thấy tôi và Y Thu ở cùng nhau, cô không ghen sao?”

Ngực bị anh đè nặng gần như không thở nổi, cô hít sâu một hơi, sau đó quay đầu đi, không nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt.

“Tôi không ghen” Cô lạnh lùng trả lời.

Trên mặt anh thoáng qua một tia không vui, “Vậy cô yêu tôi không?”

“Tôi...” Cô mở to mắt nhìn, hoàn toàn không ngờ anh sẽ hỏi một câu như vậy. Anh ta để ý cô yêu hay không yêu? Không phải anh ta chỉ cần một công cụ để giải quyết nhu cầu sinh lý thôi sao?

Trên thực tế, Doãn Băng Dao hoàn toàn đánh giá thấp bản tính bá đạo của anh. Điều anh muốn không chỉ có cơ thể của cô, mà còn là trái tim của cô. Như vậy, trò chơi mới thú vị!

“Trả lời tôi” Trong giọng nói của anh có sự tức giận.

Doãn Băng Dao nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt thâm thúy, mày kiếm sắc bén, sống mũi thẳng tắp.

Một gương mặt hoàn mỹ như vậy, bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy, đều sẽ bị quyến rũ. Cho nên, cô không phủ nhận việc khi tiếp xúc với anh cô đã có chút rung động.

Nhưng cô không yêu anh ta!

Cho dù anh ta là người cứu tính mạng của hai chị em cô, nhưng anh ta cũng không xứng có được tình yêu của cô.

“Không yêu” Hai cánh môi căng mọng non mềm, nhẹ nhàng thốt ra hai từ.

Đôi mắt của anh đột nhiên u ám, nâng người lên cởi quần áo của bản thân, cố ý quát: “Vậy tôi sẽ khiến cô phải tự động mở miệng nói yêu tôi”

“Ồ!” cô nhỏ giọng nói, vội vàng che trước ngực mình, nhắc: “Anh nói nhỏ thôi, đừng làm Lãng Diệc thức giấc”

“Sợ em trai cô nghe thấy sao? Vậy cô phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, nếu không, tôi nhất định sẽ làm em trai cô phải thức giấc” Anh nhỏ giọng nói, khoe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười tà mị

Biết điểm yếu trí mạng của cô ở đâu, cho nên tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của anh. Ở trên thương trường, hai trong giới xã hội đen, anh là người bày mưu lập kế. Khi ở trước mặt người phụ nữ này, anh cũng sẽ như vậy.

Doãn Băng Dao im lặng khò sở nhắm mắt lại, sau đó buông hai tay ra.

Bầu ngực căng tròn xinh đẹp, ở trước ngực cô như ẩn như hiện dưới ánh sáng, lộ ra trước mặt anh.

Ngư Giao không chút thương hoa tiếc ngọc thô bạo cởi quần áo trên người cô xuống, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc quần lót.

Cơ thể trắng nõn của Doãn Băng Dao hơi run run. Nhìn cô nhũ chặt mẩy, anh rất hài lòng với vẻ mặt thống khổ của cô. Cúi đầu, há miệng ngậm chặt nụ hoa mềm mại trước ngực cô. Sau đó bàn tay trái đưa xuống bấp đùi trong của cô, cách chiếc quần lót, nhẹ nhàng kích thích vùng đất mẫn cảm.

Cảm giác kích thích mãnh liệt khiến cô không kìm được phát ra tiếng rên nhỏ, cô cắn chặt môi, không cho phép bản thân mình phát ra bất kỳ một âm thanh nào.

Cô thật sự rất sợ cảm giác mãnh liệt lúc này.

Nhưng, Ngư Giao làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 37: Đùa giỡn cơ thể cô (2)

Anh chơi đùa cơ thể cô giống như chơi đùa một thứ đồ vật.

Doãn Băng Dao vẫn nhắm chặt hai mắt, không có bất kỳ một phản ứng nào.

Chỉ cần nghĩ tới anh ta là người chồng chưa cưới của Tô Y Thu, trong lòng cô đau đớn như dao cứa, giống như rơi vào vực sâu của tội lỗi.

Cho nên, mặc dù cảm giác kích thích trên cơ thể có lớn tới đâu, cô cũng không cho phép bản thân có bất kỳ một chút phản ứng.

"Tôi không thích cá chết" anh nhẹ giọng nói một câu.

Doãn Băng Dao đau đớn bật ra một tiếng rên, cô không biết làm thế nào để lấy lòng người đàn ông ở trên giường, càng không biết bản thân nên phản ứng như thế nào.

"Nhưng không sao, cô sẽ có phản ứng ngay thôi"

Anh muốn từ từ chơi, anh không tin, người phụ nữ này có thể chống lại sự kích thích mãnh liệt trên cơ thể.

Mãi cho đến khi nhìn thấy nét mặt ửng hồng có chút khổ sở lại có chút vui thích của cô, anh mới nở nụ cười hài lòng.

Người phụ nữ này khiến cô chán ghét, nhưng cơ thể của cô, lại khiến anh không kìm được lún sâu.

Băng Dao nắm chặt ga giường, miệng vẫn kìm nén không bật ra bất kỳ âm thanh nào.

"Nói cô yêu tôi" Anh vừa không ngừng kích thích cô, vừa ra lệnh.

Doãn Băng Dao lắc đầu, đã mất đi cơ thể, cô không muốn lại mất đi danh dự.

Cô không nói, anh càng điên cuồng muốn cô, mãi cho đến khi cơ thể cô thật sự không chịu nổi từng đợt từng đợt sóng kích thích kéo tới.

"Nói!" Anh quát khê, dường như càng lúc càng mất khống chế.

Doãn Băng Dao mủn to mắt, thấy hốc mắt anh đỏ ửng.

Nếu vẫn tiếp tục phản kháng, cơ thể cô sớm muộn cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, em trai nhất định sẽ bị đánh thức.

Cô nhẹ nhàng nói ra một tiếng, "Tôi ... yêu anh"

Nhưng tôi càng hận anh hơn!

Nếu như đây là điều anh ta muốn nghe, vậy cô sẽ làm như anh ta muốn.

Nhưng những lời này không hề xuất phát từ trái tim cô.

Cuối cùng trên mặt Ngự Giao nở nụ cười hài lòng.

"Ha ha... vậy mới thông minh, cô phải biết rằng phản kháng lại tôi sẽ chỉ khiến cô khổ sở hơn thôi" tiếng cười ma quỷ quanh quẩn bên tai cô.

Doãn Băng Dao thẳm thẳm ở trong lòng, Ngự Giao, một ngày nào đó tôi sẽ rời khỏi anh!

Tầng cao nhất của tập đoàn Thẩm thị, phòng làm việc tổng giám đốc.

Trong phòng làm việc ô thoáng trên trần nhà, cửa sổ sát đất, cửa ra vào tất cả đều được rèm cửa che kín.

Mặc dù bên ngoài ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng trong phòng làm việc của Ngự Giao lại mờ tối.

Từ trước tới giờ, anh luôn thích bóng tối.

Bóng tối có thể khiến cho anh có cảm giác an toàn.

"Giao, cậu khẳng định, việc đó trách nhiệm hoàn toàn thuộc về Doãn Băng Dao sao?"

Trong bóng tối, Lang Long ngồi trên ghế sofa hút thuốc lá, mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đột nhiên tới thăm (1)

Ngự Giao xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, không lên tiếng. Trong đôi mắt đen nhánh sáng ngời kia, lóe lên tia sắc bén giống như loài động vật nào đó.

Phạm Khiết Phàm ngồi trên một chiếc ghế sofa khác cúi người cầm một điều thuốc lá trên bàn, nhìn sâu xa, sau đó hỏi một câu: "Tại sao cậu quan tâm tới chuyện này?"

"Không có gì, chỉ là thuận miệng nhắc đến." Lang Long thần nhiên trả lời, mặt không đổi sắc.

Câu Lang Long vừa hỏi nếu đổi lại là người khác, chắc chắn không ai dám hỏi như vậy

Ai dám nghi ngờ cách làm của Ngự Giao?

Nhưng Lang Long và Phạm Khiết Phàm không giống những người khác, bọn họ không chỉ là trợ thủ đắc lực của anh, còn là bạn thân thời đại học.

Một người không chế tất cả trong lòng bàn tay, mặc dù ngang ngược chuyên chế. Nhưng khi đưa ra đề nghị, anh cũng sẽ chấp nhận.

"Mặc dù không chắc chắn 100%, nhưng cô ta cũng không thoát khỏi việc có liên quan." Cuối cùng Ngự Giao lên tiếng: "Tôi thà giết lầm 1000 người, cũng không bỏ qua cho một người" Lúc nói câu này, giọng nói của Ngự Giao trầm trầm, trong đôi mắt là sự lạnh lẽo rét buốt.

Lang Long dụi tàn thuốc, đứng dậy đi ra ngoài.

Tính cách của Ngự Giao, anh không dám nói hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng ít nhiều vẫn hiểu một chút.

Một khi Ngự Giao nhận định một sự việc nào đó, cho dù ai nói gì đi nữa, cũng sẽ không thể thay đổi.

Nhưng khi anh tiếp xúc với Doãn Doãn Băng Dao, phát hiện thật ra cô là một cô gái tốt, rất hiền lành, rất kiên cường. Điều này anh có thể nhìn ra từ trong đôi mắt của cô.

"A" Doãn Băng Dao từ trong con ác mộng giật mình tỉnh dậy.

Cô đột nhiên ngồi bật dậy, trên mặt nhễ nhại mồ hôi, hơi thở dồn dập. Một giấc mơ vô cùng đáng sợ, mơ thấy Ngự Giao biến thành một tên ác ma kinh dị, anh ta từng bước từng bước tiến về phía cô, sau đó xé cơ thể cô ra thành từng mảnh từng mảnh.

Trong giấc mơ, thậm chí cô còn ngửi thấy mùi máu tươi chảy ra từ cơ thể mình.

Cốc cốc cốc....

Tiếng gõ cửa khiến Doãn Băng Dao trở về hiện thực, sau đó từ bên ngoài cửa truyền đến giọng nói non nớt của Doãn Lăng Diệc, "Chị dậy chưa? Lăng Diệc làm bữa sáng cho chị nha!"

"Ừm, chị dậy rồi, chị ra ngoài ngay đây."

Quay đầu lại, mới phát hiện Ngự Giao đã không còn bên cạnh. Không biết tối hôm qua anh ta đi từ lúc nào. Tối hôm qua, cô cảm giác cơ thể này không còn là cơ thể của mình nữa....

Rời giường đi lấy quần áo, đứng trước gương, nhìn thấy trên người mình tất cả đều in dấu vết của Ngự Giao, trên ngực cũng có mấy dấu răng. Vội vàng mặc quần áo chỉnh tề, che kín những dấu vết nhục nhã kia, Doãn Băng Dao đi tới trước cánh cửa.

Hít sâu một cái, sau đó trên mặt nở nụ cười.

Mở cửa, một giọng nói trong veo vang lên: “Chào buổi sáng, Lăng Diệc”

“Chị, chào buổi sáng”

Thấy trên bàn đã dọn đồ ăn, tâm trạng hoảng hốt lúc đầu của cô vốn chưa ổn định, liền dịu đi một chút.

“Ồ, phong phú thật đó, Lăng Diệc càng ngày càng thông minh”

Trải qua nỗi lực cố gắng dậy bảo của cô, bây giờ em trai có thể làm được những việc vặt trong nhà, chỉ là suy nghĩ rất đơn thuần, như một đứa trẻ mấy tuổi.

“Chị, vừa nãy có người gọi điện thoại cho chị đó, em thấy điện thoại di động không ngừng kêu, em liền nhận điện thoại” Doãn Lăng Diệc chỉ vào chiếc điện thoại di động đặt trên bàn.

Cậu rất tò mò, vì sao từ trong vật nhỏ đó có thể phát ra giọng nói của người ta. Nhưng sao khi được chị cậu giải thích, cậu liền hiểu, thì ra vật đó gọi là “điện thoại di động”.

Doãn Băng Dao đang ăn đồ ăn trong miệng, liền sừng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đột nhiên đến thăm (2)

"Ai gọi đến vậy?" gần đây cô vẫn có ý tránh né hai người chị em tốt của mình.

"Là chị Đồng Đồng gọi tới, chị ấy nói lát nữa sẽ tới thăm chị em mình" Doãn Lăng Diệc diệp cầm bánh bao lên cắn một cái.

Băng Dao nuốt chút nữa bị sặc thức ăn trong miệng

Cô uống mấy ngụm nước liền, cố gắng nuốt thức ăn mắc ngang họng xuống, lo lắng hỏi: "Chị ấy nói sẽ tới thăm sao? bao giờ chị ấy đến? Sao chị ấy biết chúng ta ở đây?"

Chết rồi, lát nữa Đồng Bội tới, cô phải giải thích thế nào đây.

"Ồi, chị... chị hỏi nhiều câu như vậy, em biết trả lời thế nào?" Doãn Lăng Diệc diệp lắc lắc đầu nói.

"Chị hỏi, tại sao Đồng Đồng biết chúng ta ở đây?"

"À, hi hi" Doãn Lăng Diệc diệp tự hào cười: "Lúc chị Đồng Đồng gọi điện thoại đến, chị vẫn đang ngủ, em không muốn đánh thức chị, cho nên liền hỏi chị Đồng Đồng có chuyện gì, sau đó..."

"Nói vào chuyện chính đi" Doãn Băng Dao cắt ngang lời em trai.

"Chính là em nói địa chỉ nhà chúng ta cho chị ấy biết, sau đó chị ấy nói sẽ tới ngay"

"Tại sao em biết được địa chỉ của nhà chúng ta" mấy ngày gần đây cô không ở cùng em trai nhiều, chẳng lẽ Doãn Lăng Diệc đột nhiên trở nên thông minh?

"Chị Đồng Đồng bảo em đi ra cửa nhìn lên số nhà, em liền ra nhìn, đọc những chữ ở trên đó, chị ấy nói chị ấy đã biết nhà chúng ta ở đâu rồi, hi hi, chị thấy em thông minh không? Lâu lắm rồi em không gặp chị Đồng Đồng"

Doãn Lăng Diệc diệp vì chuyện này nên cảm thấy tự hào.

Cậu không biết, việc cậu làm khiến Doãn Băng Dao hao tâm tổn trí như thế nào.

Cô vội vàng buông cái cốc trong tay xuống, chạy lên lầu.

"Chị, chị đi đâu vậy? Không ăn nữa sao?"

Doãn Băng Dao không trả lời, lập tức lao vào phòng ngủ của cô ở trên lầu, sau đó thu dọn căn phòng một chút, kiểm tra lại từ đầu đến cuối

Quả nhiên nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền của Ngự Giao ở trên giường.

Nhanh chóng đầu "chứng có" đi, lúc này mới chạy xuống lầu thở hổn hển, vừa mới ngồi xuống, tiếng chuông cửa liền vang lên...

Doãn Băng Dao đi ra mở cửa, nhìn thấy Đồng Bội đang đứng trước cửa ra vào hết nhìn trái rồi lại nhìn phải.

"Đồng Đồng" Doãn Băng Dao kêu lên.

Đồng Bội quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc "Trời ạ! Các cậu thật sự ở đây sao? hôm nay tới nhà cũ của hai chị em cậu, mới biết các cậu đã chuyển nhà, sau đó gọi điện thoại cho cậu, vừa nảy ra còn tưởng mình đi nhầm đường!"

"Vào nhà trước đi đã" nụ cười trên mặt Doãn Băng Dao có chút cứng ngắc.

Sau khi vào nhà, Đồng Bội liền thốt lên một tràng: "Trời ạ! Băng Dao cậu trúng số độc đắc sao? Nói cho tớ biết, làm sao hai chị em cậu chuyển đến ở chỗ này thế? chẳng lẽ lương tâm của ba cậu đột nhiên thức tỉnh không muốn để hai chị em cậu ở trong căn nhà rách nát kia?"

"À... không, không phải như thế"

Giờ phút này, trong đầu Băng Dao hoàn toàn rối loạn, cô không biết phải dùng từ nào nói với Đồng Bội.

Sự nghi ngờ trên mặt Đồng Bội càng lúc càng rõ nét, đột nhiên nắm chặt tay Băng Dao, nghiêm túc nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nay cậu rất lạ"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chia sẻ bí mật

"Là một người anh mua căn nhà này cho chị em em" Doãn Lăng Diệc diệc đột nhiên xuất hiện phía sau Đồng Bội, vui vẻ nói.

"Anh nào?" Đồng Bội quay đầu lại hỏi.

"Tên là ngan..."

"Lăng Diệc" Doãn Băng Dao vội vàng bước lên, kéo em trai: "Chị không no rồi không ăn muốn ăn nữa, em đi thu dọn thức ăn trên bàn đi, chị nói chuyện với chị Đồng Đồng một lát"

"Vâng ạ"

"Ngoan lắm"

Lăng Diệc đi dọn dẹp thức ăn còn dư trên bàn, Doãn Băng Dao kéo Đồng Bội lên lầu.

"Có một số việc Lăng Diệc không hiểu, tốt nhất là để tớ nói với cậu thì hơn"

Hai người lên trên phòng khách trên lầu, cô rót cho Đồng Bội một ly nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh Đồng Bội, bình tĩnh nói: "Đồng Đồng, tớ có bạn trai rồi, căn nhà này là anh ấy mua cho tớ"

"Phụt..."

Vừa nhấp một ngụm nước, Đồng Bội liền phun ra ngoài, cô mở to đôi mắt đẹp, nhưng có vẻ không tin nhìn Băng Dao, nhưng trên mặt lại không che giấu được sự vui sướng: "Con bé ngốc này cuối cùng cũng hiểu ra rồi sao? tớ còn tưởng rằng cả đời này cậu không muốn lấy chồng ấy chứ"

Doãn Băng Dao nở nụ cười nhàn nhạt

"Không phải cậu nói không tin vào đàn ông sao? Hơn nữa ở trong trường nhiều nam sinh theo đuổi cậu như vậy, đến giờ cậu vẫn lạnh như băng, không ngờ cậu lại lên lút yêu đương!"

"À, vì anh ấy không giống người khác" Doãn Băng Dao cố gắng nở nụ cười thật tự nhiên.

Quả thực, Ngự Giao không giống những người khác.

Bởi vì, cô không thể từ chối anh ta giống như từ chối những bạn học nam kia.

"Mau nói cho tớ biết, là ai đi?" Đồng Bội hoàn toàn bị sự hiếu kỳ thu hút: "Hôm nào đó hẹn anh ta đến cho tớ và Y Thu gặp đi"

"Anh ấy chỉ là một người bình thường thôi, nhưng bây giờ anh ấy đang ở nước ngoài, rất ít khi trở về, nói cậu cũng không biết, có thời gian tớ sẽ giới thiệu cho các cậu biết."

Tha lỗi cho cô, vì cô không thể không nói dối

"Có thể mua được một căn nhà như này, tuyệt đối không phải là người bình thường, chắc chắn gia cảnh rất tốt"

"Chắc vậy, tớ cũng không rõ lắm"

Đồng Bội đặt ly nước xuống, đến gần Doãn Băng Dao vui vẻ nói: "Tớ thật sự rất vui, sau này cậu và em trai cậu không cần phải sống trong cuộc sống kham khổ trước đây nữa, hi vọng anh ta có thể đối xử tốt với cậu cả đời"

Bình thường Băng Dao luôn kiên cường, cho dù cuộc sống khổ cực đến đâu, cũng không nhận sự giúp đỡ của cô hay Y Thu.

Cho nên bây giờ, nhìn thấy Băng Dao tìm được hạnh phúc cho bản thân, cũng không phải lo chuyện cơm áo hàng ngày, cô thật sự rất vui mừng cho người bạn thân của mình.

Doãn Băng Dao cảm thấy sống mũi cay cay.

"Đồng Đồng, cảm ơn cậu...."

"Cậu cảm ơn gì chứ, thật là" Đồng Bội liếc cô một cái.

"Cậu có thể đồng ý với tớ một chuyện không?"

"Chuyện gì, cậu nói đi"

"Đừng nói chuyện này với người khác, tớ không muốn người ta nói xấu mình"

Đồng Bội trở mặt lên nhìn, sau đó dầm ngực mình nói, "Yên tâm đi, tớ không bà tám vậy đâu" Cô biết, Băng Dao là một cô gái có tự trọng rất cao.

Cô ấy sợ nhất là người khác hiểu lầm mình điều gì đó.

"Tớ cũng có một việc muốn nói cho cậu nghe" đồng bội mỉm cười, càng lúc càng tươi tắn.

"Chuyện gì vậy"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hoàng tử trở về

"Người đó...." Đồng Bội định nói lại thôi, về mặt thẹn thùng.

"Nói đi... rốt cuộc là chuyện gì?" Băng Dao cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Đồng Bội nhấp một ngụm nước: "Còn nhớ tối hôm tớ gặp cậu trong câu lạc bộ tư nhân kia không, lúc đó có một người đàn ông bên cạnh cậu?"

Suy nghĩ một lúc, Băng Dao nói: "Cái người hôm đó cậu hiểu lầm là bạn trai tớ đấy hả?"

Người đó tên là gì cô cũng không nhớ, chỉ gặp anh ta có một lần tối hôm đó, biết anh ta là bạn thân của Ngự Giao mà thôi.

Sao tự nhiên Đồng Bội lại nhắc đến anh ta? trong lòng cô liền lo lắng.

"Ừm, chính là cái người tên Phương Chính Đông, hình như tớ thích anh ta rồi" Đồng Bội trở lại dáng vẻ nhanh nhẹn thường ngày, thẳng thắn nói.

"Hả?" Băng Dao kinh ngạc, "Cậu và anh ta mới chỉ gặp nhau một lần?"

"Sau này chúng tớ có gặp lại, còn chơi đùa với nhau mấy lần ở đó. Thì ra anh thực sự không phải là bạn trai của cậu, hi hi" Đồng Bội tươi cười nói.

Doãn Băng Dao bắt đầu lo lắng

Nếu Đồng Bội quen biết với Phuong Chính Đông, như vậy không phải chuyện cô ở cùng Ngự Giao sớm muộn gì cũng sẽ bị vạch trần.

"Nhìn anh ta giống một công tử đào hoa, có thực sự là người tốt không?" Doãn Băng Dao hỏi.

"Tớ cũng không hiểu rõ anh ta lắm, chuyện này chẳng qua là tớ tùy tiện nhắc tới thôi"

"Ừm"

Nếu Đồng Bội có thể tìm được chân mệnh thiên tử thực sự của bản thân, là chị em tốt của cô ấy, cô nên cảm thấy vui vẻ.

"Đúng rồi!" Đồng Bội hoảng hốt đột nhiên nghĩ tới điều gì đó "Thẩm Hiên Bạch đã trở về rồi, cậu biết chưa?"

Doãn Băng Dao lại càng hoảng sợ.

"Tớ ... tớ biết rồi, hôm trước anh ấy tới tìm tớ" nắm chặt ly nước trong tay nói.

Đồng Bội thờ dãi: "Lúc học trung học, hai người bọn cậu đều là người chúng tớ hâm mộ, tiểu tử kia nói đi là đi, nhưng cậu ta cũng đã giữ lời hứa trở lại, cậu và cậu ta...."

"Tớ và anh ấy không thể quay lại được nữa rồi" Doãn Băng Dao cắt ngang lời Đồng Bội.

Bây giờ cô đã không còn xứng với hoàng tử trong sáng như Thẩm Hiên.

"Bây giờ cậu ta rất nổi tiếng đó cậu biết không?"

"Nổi tiếng?"

"Cậu xem cái này sẽ biết" Đồng Bội cầm chiếc điều khiển ti vi từ xa trên bàn, "Hôm nay cậu ta có một buổi biểu diễn ở trong nước, bây giờ Thẩm Hiên Bạch đã là minh tinh người người hâm mộ rồi"

Đồng Bội mở ti vi, bấm tới kênh giải trí, đúng là đang chiếu một buổi biểu diễn ca nhạc.

Trên màn hình, Thẩm Hiên Bạch vô cùng nổi bật, từ gương mặt đến dáng người đều hoàn mỹ.

Mỗi động tác nhỏ của anh đều có hết sức quyến rũ.

Anh không còn là chàng thiếu niên, còn cô cũng không còn là Doãn Băng Dao đơn thuần kiên cường ngày trước. Cô đã cúi đầu trước hiện thực.

Cho nên giữa hai người, kiếp này không thể trở lại như trước được nữa.

Sau một thời gian bình tĩnh lại, Doãn Băng Dao không còn trốn tránh hai người bạn thân. Đồng Bội và Tô Y Thu đều cho rằng cô tìm được một người bạn trai tốt.

Nhưng có một ngày, cô về đến nhà, phát hiện một vị khách không mời mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người đàn bà chanh chua tìm đến tận nhà

Làm người tình bí mật của Ngự Giao, mặc dù luôn bị lương tâm lên án. Nhưng bây giờ cô không còn giống như ngày trước, không cần phải ăn nói khép nép khi về nhà xin tiền bố, cũng không cần phải lo lắng chuyện cơm ăn áo mặc cho em trai.

Trong lòng cô tự giễu, chẳng trách trong xã hội bây giờ lại có nhiều người phụ nữ muốn làm tiểu tam (1) như vậy.

(1) Tiểu tam: Chỉ kẻ thứ ba chuyên phá hoại hạnh phúc gia đình người khác

Tuy cần vật chất nhưng nếu có thể, cô hoàn toàn không cần những thứ này. Cho nên, cô luôn cố gắng tự lập, muốn tìm một công việc tốt không cần sống dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Cả ngày hôm nay Doãn Băng Dao đều đi tìm việc. Lúc chập tối trở về nhà, thấy trước cửa có đặt một đôi giày nữ. Nhìn kiểu dáng đôi giày cô có thể biết người tới là ai, chính là Thi Lục Đình!

Trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, giày còn chưa kịp thay vội vàng chạy vào nhà, "Lăng Diệc! Lăng Diệc"

"Ồ, cô về rồi!" Một giọng nữ ung dung đầy kiêu căng vang lên.

Doãn Băng Dao ngoảnh đầu lại liền thấy Thi Lục Đình đang bắt chéo chân ngồi ở trên sofa, nhàn nhã uống nước.

"Sao Dì lại tới đây?"

Dù sao bây giờ bà ta cũng là vợ của bố cô, dù bà ta có làm chuyện xấu gì thì cũng là trường bối của cô, cho nên Doãn Băng Dao vẫn tôn trọng gọi bà ta một tiếng dì.

"Tôi không thể tới được sao?" Thi Lục Đình đặt ly nước xuống, vênh vao đứng lên, liếc xéo Doãn Băng Dao, "Đưa em trai ngu ngốc của cô hỏi gì cũng nói không biết, vì vậy tôi phải đành phải đợi cô về "

Lăng Diệc? Doãn Băng Dao cả kinh, định chạy lên lầu tìm em trai.

"Chị... ưm... em sợ lắm..." Từ trong góc phòng truyền ra một giọng nói rất nhỏ.

Cô dừng lại, nhìn thấy Doãn Lăng Diệc đang ngồi trong góc ôm đầu. Trong lòng nhói đau, cô bước nhanh về phía trước ôm em trai vào lòng, "Đừng sợ, có chị ở đây rồi"

Nhìn cảnh tượng như vậy, Thi Lục Đình khịt mũi cười một tiếng.

Doãn Băng Dao quay đầu trừng mắt nhìn bà ta, gằn từng chữ, "Mời bà ra khỏi nhà tôi ngay"

"Ồ, những lời này hình như là để tôi nói mới phải."

"Bà có ý gì?" Doãn Băng Dao không hiểu.

"Con ranh thói tha, mày lấy đầu tiền mua căn nhà này, nhất định là bố mày mua cho. Doãn Băng Dao, mày có nhớ từng nói với tao câu gì không? Mày nói đợi đến khi mày học năm thứ tư sẽ không dùng một đồng tiền nào của chúng tao, không phải mày có bản lĩnh lắm sao? Tại sao còn bảo bố mày giấu tao mua nhà cho chị em mày, mà mày lại luôn để mắt đến hai chị em mày"

Doãn Băng Dao thấy không cần phải giải thích: "Nhà này không phải do bố tôi mua"

"Nói dối! Mày lấy tiền ở đâu ra? Tao không tin, hai chị em mày lập tức dọn ra khỏi đây, trở lại căn nhà cũ nát kia." Thi Lục Đình then quá hóa giận. Tiến lên kéo hai chị em cô.

Bà ta luôn nghi ngờ chồng mình lên đưa tiền cho hai đứa con riêng.

"A! Chị!" Doãn Lăng Diệc trốn trong lòng Doãn Băng Dao, không dám ngẩng đầu nhìn Thi Lục Đình.

"Dừng lại ngay." Một giọng nam trầm thấp mạnh mẽ, uy nghiêm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Khiến người ta khó hiểu (1)

Doãn Lăng Diệc đang trốn trong lòng Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, khi thấy dáng người cao lớn của Ngự Giao, gương mặt liền nở nụ cười vui sướng.

Cậu đứng lên, chạy nhanh ra phía sau Ngự Giao, "Anh ơi, bà ta rất đáng sợ"

Tối hôm ở bên cạnh, mặc dù cậu bị hôn mê, nhưng vẫn biết anh là người cứu mình và chị gái, cho nên bây giờ cậu cho rằng chắc chắn anh sẽ tiếp tục cứu hai chị em cậu.

Doãn Băng Dao nhìn chăm chăm vào Ngự Giao, đột nhiên xuất hiện.

Lần đầu tiên, cô cảm giác được sự xuất hiện của anh không phải là tai họa mà là cứu vớt.

"Anh là ai? chuyện nhà chúng tôi, anh đừng nên xía vào"

Thị Lục Đình bình tĩnh lại, giọng nói vẫn đầy kiêu ngạo, nhưng trên khuôn mặt đầy son phấn không còn vẻ phách lối lúc đầu, thay vào đó là một chút khiếp đảm.

Đây là Ngự Giao, trên người anh có một loại khí chất bá vương, có thể khiến người khác sợ hãi.

Khuôn mặt Ngự Giao lạnh lùng không chút biểu cảm, anh bước lên phía trước, đưa danh thiếp của mình cho Thị Lục Đình.

Thị Lục Đình sốt ruột nhận danh thiếp, khi ánh mắt bà ta chạm đến những nét chữ trên tấm danh thiếp, ba chữ "Thẩm Ngạn Bằng", liền kinh ngạc há to miệng

"Thì, thì ra là tổng giám đốc Thẩm, hi hi, thất lễ, thất lễ" về mặt Thị Lục Đình lập tức thay đổi, cười nịnh nọt.

Thẩm Ngạn Bằng tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị, biệt danh Ngự Giao, tất cả các nhân vật trong hai giới hắc đạo và bạch đạo đều phải kiêng dè. Trong thành phố cảng này, tên của anh như sấm rền bên tai.

Đối với nụ cười nịnh nọt của Thị Lục Đình, Ngự Giao chỉ cười nhạt.

Thấy vẻ mặt tối đen của Ngự Giao, Thị Lục Đình vội vàng giải thích: "Tổng giám đốc Thẩm, đây là chuyện nhà chúng tôi, con ranh đáng chết này, dám ở sau lưng tôi xúi giục bố nó lấy tiền mua nhà cho nó. Hôm nay tôi tới đây là để lấy lại căn nhà này"

Thị Lục Đình đúng là dạng đàn bà ngược to óc ngẩn, nhìn thấy Ngự Giao đột nhiên xuất hiện ở đây mà vẫn không đoán ra sự thật.

"Lấy lại căn nhà này?" Ngự Giao cười nhạo một tiếng, "Xin hỏi bà dựa vào cái gì để lấy lại căn nhà này?"

Bị ánh mắt sắc bén của Ngự Giao chiếu thẳng vào người, Thị Lục Đình mặt tự nhiên cười khan vài tiếng, "Căn nhà này nhất định là do chồng tôi mua cho nó, cho nên..."

"Vậy xin lỗi, tôi muốn nói cho bà biết, căn nhà này là tôi mua cho Băng Dao"

"Hả?" Thị Lục Đình há hốc miệng lần nữa, cho dù thế nào đi nữa bà ta cũng không nghĩ ra một người ăn mặc quê mùa như Doãn Băng Dao, lại có thể quen biết một người giàu có như Ngự Giao.

Thấy tình hình không ổn, Thị Lục Đình vội vàng nói: "Thì ra là như vậy, xem ra chỉ là hiểu lầm, tôi còn có chút việc, tôi đi trước"

Nhìn bà ta xấu hổ cầm chiếc ví trên ghế sofa, hoảng hốt đi ra cửa. Khóe miệng Doãn Băng Dao khẽ cong lên.

Từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên cô thấy một phụ nữ có dáng vẻ khó coi như vậy.

"Đứng lại"

Ngự Giao quát một tiếng, cả người Thị Lục Đình run bắn lên, bước chân cũng lập tức dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Khiến người ta khó hiểu (2)

Thị Lục Đình xoay người lại, Doãn Lăng Diệc đang đứng bên cạnh, liền trốn sau lưng Ngự Giao lần nữa.

Người anh này khiến cậu có cảm giác an toàn.

"Tổng giám đốc Thẩm, còn chuyện gì sao?" Thị Lục Đình lúng túng cười cười.

"Từ nay về sau chỗ này không chào đón bà, cũng hy vọng từ nay về sau bà sẽ không đến quấy rầy hai chị em Băng Dao nữa, nếu không..."

"Tôi hiểu, tất nhiên tôi hiểu." Thị Lục Đình vội vàng cắt ngang lời nói của Ngự Giao, bà ta không muốn nghe thấy những lời nói hung ác, hơn nữa cũng hiểu nếu đắc tội với tập đoàn Thẩm thị, ngay cả công ty của mình cũng gặp nạn theo.

"Tổng giám đốc Thẩm, anh lo lắng quá rồi, mặc dù tôi là mẹ kế của hai chị em họ, nhưng tôi vẫn rất quan tâm tới hai đứa"

Ngự Giao nhìn Thị Lục Đình giống như nhìn một con sư tử cái, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Hiểu là được rồi, không còn việc nữa, bà đi được rồi"

Cuối cùng loại người ôn dịch như Thi Lục Đình cũng rời đi.

Doãn Băng Dao cảm thấy hả hê trong lòng.

"Anh thật tuyệt vời" Doãn Lăng Diệc hoan hô, nhìn Ngự Giao tựa như một kỵ sĩ dũng mãnh.

Đối với sự hoan hô của Doãn Lăng Diệc, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc Ngự Giao vẫn không thay đổi.

Anh nói với Doãn Băng Dao: "Theo tôi lên lầu." Sau đó liền đi lên lầu, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng.

Doãn Lăng Diệc bĩu môi: "Chị, có phải anh không thích em không? Hình như anh ấy không thích nhìn thấy em"

Cô xoa mái tóc ngắn của em trai: "Không đâu, tính anh ấy là vậy. Nếu anh ấy không thích em, hôm nay làm sao có thể giúp chúng ta, đúng không?"

"Cũng đúng. Hi hi...."

Doãn Băng Dao chỉ muốn cố gắng hết sức tạo dựng một thế giới đơn giản trong sáng vui vẻ cho em trai. Cho nên vào lúc vạn bất đắc dĩ, cô đành phải nói dối.

Thật ra cô cũng cảm thấy hình như Ngự Giao không thích Lăng Diệc, chẳng lẽ nguyên nhân vì Lăng Diệc là một đứa trẻ ngốc nghếch sao?

Lên lầu tìm Ngự Giao

Dáng người cao ngạo của anh đứng vững vàng bên ô cửa sổ sát đất, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nghe tiếng bước chân của Doãn Băng Dao, anh mở miệng hỏi: "Ở đây đã quen chưa?"

"Quen rồi.... chuyện vừa nãy, cảm ơn anh" Cô thân thành nói.

"Chuyện nhỏ thôi, hôm nay tôi tới là thăm hai chị em cô, nhân tiện nói cho cô biết, buổi tối trang điểm một chút, tôi sẽ dẫn cô tới tàu chờ khách."

Doãn Băng Dao có chút ngạc nhiên: "Tôi nay có chuyện gì sao?"

Chẳng lẽ lại bảo cô ăn mặc hở hang, sau đó ở trước mặt tất cả bạn bè của anh ta sỉ nhục cô, một người tình bí mật?

"Đừng hỏi nhiều, chỉ là dẫn cô đi chơi thôi. Tôi còn có chuyện, đi trước." Từ đầu tới cuối, vẻ mặt lạnh lùng của anh không chút thay đổi.

Doãn Băng Dao đứng bên cửa sổ, nhìn xe của anh cùng lúc càng xa.

Rốt cuộc trong lòng người đàn ông này suy nghĩ cái gì?

Nếu anh ta không cần cô, vậy vừa rồi tại sao lại ra tay giúp cô?

Anh ta thật sự khiến cô càng ngày càng khó hiểu, hơn nữa cô thật sự không biết sự xuất hiện của anh ta, rốt cuộc là cứu vớt hay là hành hạ cô....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vẫn phải mặc quần áo hở hang

Lúc này đã là bảy giờ tối, Doãn Băng Dao thật sự không biết sẽ có chuyện gì vào buổi tối nay.

Nghĩ tới nghĩ lui, không biết cái anh gọi "Trang điểm một chút" là có ý gì, hay là lại muốn cô mặc bộ quần áo hở hang như lần trước....

Cầm điện thoại lên, Doãn Băng Dao liền gọi cho Ngự Giao.

"Alo, anh nói trang điểm một chút, là muốn tôi mặc quần áo như lần trước sao?"

Doãn Băng Dao biết, chỉ cần cô cố gắng làm hết sức, không chọc giận anh ta, như vậy mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Lần trước, anh ta chuẩn bị quần áo cho cô mặc, còn lần này không có, cô liền gọi điện thoại hỏi ý kiến của anh.

Dường như Ngự Giao đang bận gì đó, giọng nói thiếu kiên nhẫn, "Cô mặc gì cũng được, tôi còn có việc, một tiếng nữa sẽ tới đón cô"

Cúp điện thoại, Doãn Băng Dao thay một bộ quần áo đơn giản, nhìn lại mình trong gương, dùng một chiếc đũa búi mái tóc trên đầu lại, nổi bật khuôn mặt trắng hồng không chút phấn son.

Đây là phong cách độc đáo của cô, dù không trang điểm, không quần áo kiểu cách cô vẫn rất xinh đẹp.

Thời gian còn lại, chính là chờ đợi.

Doãn Băng Dao ngồi bên mép giường, nắm chặt điện thoại di động trong tay.

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên.

Cô vội vã nhận điện thoại, "Alô"

"Alô, Băng Dao, là anh"

Doãn Băng Dao ngẩn người, chỉ nghe giọng nói quen thuộc này, cô liền biết người gọi tới là ai.

Mối tình đầu của cô - Thẩm Hiên Bạch.

"...." Doãn Băng Dao im lặng không nói, cô biết bây giờ có nói gì cũng không còn ý nghĩa

"Băng Dao, anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng em đừng trốn tránh anh như vậy được không? Khó khăn lắm anh mới xin được số điện thoại của em từ một người bạn học cũ, em có thể gặp mặt anh được không?"

Trong giọng nói dịu dàng của thẩm bạch hiên mang theo một chút bi thương.

Trong lòng Doãn Băng Dao cảm giác đau xót vô cùng.

Từ khi còn là một chàng thiếu niên đơn thuần cho tới bây giờ anh chưa từng nhẫn tâm làm tổn thương cô.

Nhưng bây giờ, không còn là trước kia.

"Em đang bận chút việc, để hôm khác mình nói chuyện sau nha"

"Băng..."

Không đợi Thẩm Hiên Bạch nói hết câu, Doãn Băng Dao liền vội vàng cúp điện thoại.

Hít sâu một hơi, đi đến bên cửa sổ sát đất, nhìn ra màn đêm tối đen bên ngoài.

Đêm nay trăng sáng tỏ trên bầu trời có muôn vàn ánh sao, cảnh đêm rất đẹp, nhưng không thể khiến tâm trạng Băng Dao trở nên vui vẻ.

Xe Ngự Giao đã dừng ở phía dưới, Doãn Băng Dao đi đến trước gương, sau đó giơ hai tay, kéo khóa miệng cong lên.

Giữ nguyên độ cong của nụ cười.

Ngồi vào trong xe Ngự Giao, một áp lực vô hình bao phủ cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ghét thân thể của cô

Chiếc xe thể thao xa hoa của Ngự Giao lướt nhanh trên đường phố, vô số ánh đèn nê ông nhanh chóng biến mất phía sau.

Doãn Băng Dao đặt hai tay trên đùi đan vào nhau, đầy lo lắng.

Ngự Giao chú ý đến hành động này của cô, khóa miệng khẽ nhếch: "Sao vậy? Cô có vẻ rất căng thẳng"

Băng Dao thở phào một hơi, "Không biết anh định dẫn tôi đi đâu". Quay đầu nhìn Ngự Giao, hôm nay anh ta mặc một chiếc áo khoác da, gương mặt đẹp trai đến hoàn hảo mang theo nụ cười như có như không.

Anh ta đẹp trai, giàu có như vậy, bất kỳ người phụ nữ nào đứng bên cạnh anh ta, đều sẽ cảm thấy kiêu ngạo.

"Không lẽ cô sợ tôi ăn thịt sao? Đêm nay tôi hẹn gặp mặt mấy người bạn trên tàu khách, chỉ muốn dẫn theo một người phụ nữ bên cạnh, không hơn." Anh lạnh nhạt nói.

"Gặp mặt bạn bè, tại sao không dẫn Tô Y Thu đi cùng, cô ấy là vợ chưa cưới của anh"

Ngư Giao cười nhạo một tiếng: "Có một số người bạn, tôi không muốn để cô ấy quen"

Băng Dao cúi đầu, khoe miệng khẽ cong lên cười khỏ. Nhớ lại vụ Giao dịch "đen" của anh ta với lão già người Đài Loan ở bờ biển, cô nhìn thấy đêm hôm đó. Thì ra, anh ta chỉ không nhân tâm để Y Thu nhìn thấy cái thế giới đen tối này, che chở Y Thu giống như bảo vật quý giá. Còn bản thân cô, không giống như vậy. Cô chỉ là một công cụ làm âm giương rẻ mặt! Hơn nữa anh ta còn có thể tùy tiện "ta cần ta cứ lấy" bất cứ lúc nào.

Xe dừng lại ở bến cảng, Ngư Giao mở cửa xuống xe, cô cũng đi xuống theo.

Vừa mới bước đi được vài bước Doãn Băng Dao vấp phải hòn đá dưới chân.

"A" cô kêu lên một tiếng, cơ thể mất thăng bằng ngã về phía Ngư Giao đang đi đằng trước.

Ngư Giao nhíu mày, lùi về phía sau một bước!

Cả người cô ngã nhào xuống mặt đất, cùi chỏ đập xuống nền đất đau thấu xương. Không ngờ anh ta lại không có phong độ như vậy, để mặc cô ngã xuống đất, Doãn Băng Dao quỳ rạp dưới đất nắm chặt khuỷu tay bị đau, trong hốc mắt tràn ra nước mắt đau đớn.

Ngư Giao tiến lên, ngồi xổm xuống trước mặt cô đưa tay ra, "Đứng lên"

Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt anh ta là sự chán ghét.

"Nhanh lên đi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi." Anh không nhìn được lên tiếng giục.

Doãn Băng Dao nắm tay anh, từ từ đứng lên. Trong lúc đứng lên không cẩn thận bước gần về phía trước, anh ta liền lùi về phía sau một bước. Động tác đó của anh ta, khiến cô vô cùng đau đớn.

Chẳng lẽ anh ta ghét cô đến như vậy? Cảm thấy cô rất bẩn thỉu? Đã như vậy, tại sao không buông tha cô!

Trong lòng có vô số uất ức, nhưng cô sẽ không nói ra miệng, cúi xuống phui đất cát trên người, mấy người vệ sĩ mặc áo đen, đi theo Ngư Giao lên tàu chở khách.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tiếp rượu

Trước khi Doãn Băng Dao ngồi xuống bàn ăn, khi cô nhìn thấy những người phụ nữ và đàn ông ngồi bên cạnh, một lần nữa cô lại cảm thấy bản thân thật rẻ mặt.

Mấy người bạn của Ngư Giao trên tàu chở khách không phải là những công tử cao sang phong nhã trong những bữa tiệc thường thấy hàng ngày. Mà cảm giác người những người đàn ông này vô cùng tàn ác, vẻ mặt bọn họ vô cùng liêu lĩnh, có một người đàn ông trên má còn có một vết dao chém.

Bên cạnh mỗi người đàn ông, đều có một người phụ nữ ngồi cùng, những người phụ nữ này rất quyến rũ, hoặc là dịu dàng gấp thức ăn cho người đàn ông bên cạnh, hoặc ngã vào trong lòng họ....

Doãn Băng Dao hít sâu một hơi, cố gắng đè nén suy nghĩ trong lòng.

"Anh Giao, bảo người phụ nữ của anh uống vài chén đi" một người đàn ông lên tiếng, đôi mắt nhìn Doãn Băng Dao đầy ô uế.

Những người đàn ông này mặc dù phách lối, nhưng rất tôn kính Ngư Giao, người này một câu anh Giao người kia một câu anh Giao, nhưng bọn họ không hề tôn trọng Doãn Băng Dao.

Bởi vì bọn họ biết, những người phụ nữ đi cùng trong trường hợp này đều chỉ là bạn trên giường, gặp dịp thì chơi.

Ngư Giao liếc mắt nhìn Doãn Băng Dao, dùng ánh mắt nói cho cô biết, cô hãy uống rượu cùng bọn họ.

Doãn Băng Dao quay đầu, lạnh lùng nói, "Xin lỗi, tôi không uống rượu"

"Ha ha ha, anh Giao, người phụ nữ này cũng có chút tính cách đó" một người đàn ông khác cười, giờ tay ôm người phụ nữ bên cạnh nói: "Người phụ nữ này của tôi rất dễ dạy bảo"

Người đàn ông này nói như vậy không nghi ngờ chính là đang khiêu khích Ngự Giao

Khỏe miệng Ngự Giao khẽ cong lên, đưa một ly rượu đến trước mặt Doãn Băng Dao, lạnh lùng nói một từ: "Uống"

Doãn Băng Dao nhìn về phía anh, ánh mắt uy nghiêm của anh khiến người khác không thể cự tuyệt.

Cuối cùng cô phải thỏa hiệp, nhận ly rượu trong tay Ngự Giao, uống từng ngụm từng ngụm.

Bên tai là những giọng nói giễu cợt của đám đàn ông, Doãn Băng Dao bị sắc rượu ho khan.

Uống ly thứ nhất, đương nhiên sẽ có ly thứ hai.

Doãn Băng Dao nở nụ cười thê lương, cô giống như đã chết lặng.

Nhận một ly uống một ly... đám đàn ông đang thương lượng Giao dịch "đen" nào đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe lọt tai một chữ nào.

Đầu cô càng lúc càng choáng váng, nếu uống nữa chắc chắn cô sẽ say mềm.

Đúng lúc Doãn Băng Dao đang khổ não nhìn ly rượu trước mặt thì tiếng súng chột vang lên, người phụ nữ đối diện kêu thảm một tiếng, trên lưng trúng một phát đạn.

Căn phòng lập tức trở nên hỗn loạn.

Ngự Giao đứng lên, lập tức rút súng ra, nhìn về phía người đang đi đến.

Người kia cô nhớ, là người lúc đầu muốn giết chết hai chị em cô để diệt khẩu, chính là ông Hà người Đài Loan.

"Ngự Giao, anh đúng là không giữ chữ tín, không phải anh nói sẽ xử lý người đàn bà này sao?" lão ta nhìn về phía Băng Dao nói.

"Nhưng bây giờ anh lại giữ người đàn bà này ở bên người, như vậy tôi cũng không tính toán làm gì, nhưng mời cậu trả lại 10% phí qua tay lúc đầu cho tôi..."

Ngự Giao cười lạnh mấy tiếng, "Thứ ăn rồi, tôi chưa bao giờ nhả ra, đó không phải tác phong của tôi" đối mặt với tình huống này, anh vẫn bình thản ung dung như trước.

"Vậy thì cậu đừng trách tôi không khách khí" vừa dứt lời lão già người Đài Loan, liền giờ khẩu súng trong tay lên bắn.

Ngự Giao nhanh như chớp ôm Doãn Băng Dao vào lòng, nghiêng người, tránh thoát viên đạn kia.

Căn phòng hỗn loạn, tiếng súng, tiếng đánh nhau, còn có tiếng thét chói tai của phụ nữ không ngừng vang lên.

Xem ra đối phương nhất định phải đòi lại 20 triệu đô la tiền phí qua tay kia, còn bên Ngự Giao cũng không chiếm được ưu thế, hai bên đều có thương vong.

Đúng lúc Ngự Giao không để ý đến Doãn Băng Dao, cô liền bị lão già người Đài Loan bắt được.

Ông ta giữ chặt cổ Băng Dao, hòng súng dí vào huyệt thái dương của cô nói: "Đứng im, không được nhúc nhích! Nếu không, tôi sẽ khiến cô ta đi gặp Diêm Vương ngay lập tức"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xả thân cứu người

Lại một lần nữa Doãn Băng Dao cảm thấy cái chết tiến gần đến mình như vậy.

Tất cả mọi người đều dừng lại, trong đó có một người đàn ông vừa rồi ăn com nói: "Cô ta chẳng qua cũng chỉ là bạn cùng giường với anh Giao của chúng tôi, ông Hà đây là ông tự tìm đường chết đó" Hắn ra hô lên "Các anh em, lên"

Doãn Băng Dao nhắm hai mắt lại, đúng vậy, tính mạng cô chưa bao giờ đáng tiền.

Bỏ đuổi hai chị em cô ra khỏi nhà, mặc kệ sống chết ra sao.

Hiện giờ, Ngự Giao cũng không quan tâm đến sống chết của cô.

Trước đây cô cũng đã từng nghĩ tới cái chết, nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng cho em trai. Lãng Diệc, chị không thể bảo vệ em được nữa rồi.

Cho đến lúc này, Doãn Băng Dao cũng không chảy ra một giọt nước mắt.

Đúng lúc cô cho rằng đầu mình sẽ bị một viên đạn xuyên qua, một chuyện bất ngờ xảy ra.

"Tất cả dừng lại cho tôi" Ngự Giao tức giận quát.

Doãn Băng Dao kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy hai mắt đỏ rực khát máu của anh.

"Anh Giao?" người đàn ông vừa lên tiếng có chút khó hiểu.

"Cậu câm miệng lại" Ngự Giao lớn tiếng quát người đàn ông.

"Ha ha ha..." lão già người Đài Loan đắc ý bật cười, "Ngự Giao, cậu không nỡ nhìn cô ta chết, tôi biết cậu luyến tiếc. Tôi có thể không giết cô ta, nhưng cậu phải trả lại số tiền đó cho tôi"

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Ngự Giao, chỉ thấy anh vút khẩu súng trên tay xuống đất. xòe hai tay ra, chậm rãi nói: "Thả cô ấy ra, để tôi làm con tin của ông, nếu không hôm nay ông đừng hòng rời khỏi đây"

Ông ta có chút lo lắng, thấy tất cả những người thuộc hạ đứng phía sau Ngự Giao đều là những người được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Mặc dù rất muốn lấy lại hơn hai mươi triệu đô la kia, nhưng nếu ngay cả mạng cũng không còn, như vậy không phải sẽ thảm hơn sao. Vì vậy, ông ta nói: "Được, cậu lại đây"

Trong lòng ông ta thầm tính, chỉ cần không chế được Ngự Giao, như vậy còn lo gì không lấy lại được số tiền kia?

Có lẽ đòi số tiền lớn hơn cũng sẽ có....

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt ông ta lịm đi từ từ hiện ra nụ cười

Ngự Giao bước từng bước về phía ông ta, gió biển gào thét, thổi bay tóc anh.

"Anh Giao"

"Anh Giao! đừng qua đó"

"Các cậu câm miệng lại" Ngự Giao quát khế.

Doãn Băng Dao tro mắt nhìn Ngự Giao đi về phía mình, thậm chí có chút không đành lòng: "Ngự Giao! đừng lại đây! Ở trong mắt anh, tôi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi, anh không cần phải làm vậy vì tôi!"

Cô không ngờ anh sẽ xả thân cứu cô, nhưng cô cũng không muốn mắc nợ anh điều gì.

Trong đêm mưa to gió lớn, anh cứu cô và Lãng Diệc, điều này đã khiến cô rất cảm kích.

Mặc dù, cô cũng rất hận anh.

"Đừng có ở trước mặt tôi diễn tuồng ân ái yêu thương" lão già người Đài Loan khịt mũi nói.

Ngự Giao bước tới, "Thả cô ấy ra"

Trong nháy mắt mọi người đều trở nên căng thẳng như ngừng thở.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nụ hôn bất ngờ

"Cậu, cậu bước qua đây một bước nữa" Lão căng thẳng nói.

Ngự Giao lại tiến lên một bước nữa.

Ông ta dùng một tay đẩy Doãn Băng Dao ra, sau đó nhanh chóng không chế anh.

Vóc người của ông ta không cao bằng Ngự Giao, phải kiễng chân lên kẹp chặt cổ Ngự Giao, đáng vẻ rất là buồn cười.

"Tất cả các người lùi lại phía sau." Lão ra lệnh cho nhóm thuộc hạ của Ngự Giao, đang định nói gì đó tiếp theo, đột nhiên hét lên một tiếng "A..."

Tất cả mọi người còn chưa nhìn rõ xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trên mặt ông ta cắm rất nhiều kim châm, có hai cây kim cắm giữa hai mắt, ông ta đau đớn nhắm chặt hai mắt, máu chảy khắp mặt, rất đáng sợ.

Doãn Băng Dao sợ tới mức không ngừng lùi về phía sau.

Lão già người Đài Loan ôm mặt, ngã xuống mặt đất, thân thể co quắp mấy cái, tử vong tại chỗ.

"Giết tất cả cho tôi." Ngự Giao gầm một tiếng, toàn bộ đám thủ hạ của lão già người Đài Loan kinh hoàng chạy trốn.

"Anh Giao! anh thật lợi hại!" Lập tức có người tiến lên nịnh nọt.

Ngự Giao không để ý tới hân, đi lướt qua đến trước mặt Doãn Băng Dao.

Cô vẫn chưa hết hoảng sợ, hô hấp dồn dập nhìn khuôn mặt vấy máu tươi của Ngự Giao. Vài giọt máu tươi dính trên mặt, càng khiến khuôn mặt anh thêm quỷ dị.

Đột nhiên, anh giơ tay giữ chặt gáy cô, sau đó báo đạo phủ xuống môi cô.

Nụ hôn bất chợt mạnh mẽ này không cho phép Doãn Băng Dao lùi bước.

Những người bên cạnh, nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc tròn to hai mắt.

Hành động này của Ngự Giao, để nói cho những người anh em của anh biết, người phụ nữ này là của anh, đồng thời nói lên sự nghiêm túc của anh với cô. Bởi tất cả mọi người đều biết, bình thường những lúc gặp mặt, anh Giao sẽ không dẫn theo phụ nữ.

Nhưng anh không những hôn người phụ nữ này, còn xả thân cứu cô ta.

Cả người Băng Dao cứng đờ, mặc cho đầu lưỡi của anh quần quýt trong khoang miệng thơm mát của mình.

Thì ra, trước giờ Ngự Giao luôn không cho cô đến gần là có nguyên nhân. Bởi vì trên người anh có ám khí, một khi đụng vào sẽ bộc phát ám khí.

Ví dụ như những cây kim tâm độc vừa nãy, là được bắn ra từ trong cổ áo khoác da của anh.

Anh hôn cô rất lâu, hoàn toàn không để ý tới những người xung quanh, cho đến khi Lang Long và Phạm Khiết Phàm tới, mới dừng lại, buông cánh môi cô ra.

Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn anh giống như u mê, trong lòng tràn đầy những cảm xúc ngọt ngào, chua xót.

Không phải anh hận cô sao? Tại sao vừa rồi lại cứu cô?

Rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ cái gì?

Doãn Băng Dao càng lúc càng cảm thấy con người này ẩn chứa rất nhiều bí mật.

"Lang Long, cậu đưa cô ấy về, Khiết Phàm cậu ở lại đây"

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ngày hẹn

Doãn Băng Dao nhìn thoáng qua Ngự Giao, há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ có thể im lặng.

Lang Long đi đến bên cô nói: "Cô Doãn, tôi đưa cô về"

Ngự Giao, Phạm Khiết Phàm và một số người nữa, tất cả đi vào trong khoang thuyền.

Doãn Băng Dao vẫn đứng bất động ở đó, đột nhiên một cơn gió biển thổi vào, thổi bai mái tóc dài xoông xỏa của cô, tung bay như thác nước.

Mấy sợi tóc bay lên gò má cô nhìn đầy bi thương.

Lang Long kinh ngạc nhìn đến ngây người. Trong lòng cảm thán vẻ đẹp của cô, thấy ánh mắt cô tĩnh lặng nhìn mặt biển mênh mông vô bờ, anh không nỡ quấy rầy cô.

Vào mùa này, thời tiết không tốt lắm.

Doãn Băng Dao cũng không biết bản thân đang nhìn cái gì, chỉ là trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác bi thương.

cô lấy lại tinh thần, nhìn Lang Long nở nụ cười nhàn nhạt, "Chúng ta về thôi"

Ngồi trên xe ấm áp, Doãn Băng Dao nhắm mắt lại, liền tưởng tượng ra dáng vẻ khi chết của người đàn ông Đài Loan kia, sau đó cô lập tức hoảng sợ mở to hai mắt.

Lang Long dường như hiểu thấu tâm trạng cô, nói: "Nghe nhạc nhẹ, có thể giúp tâm trạng thư giãn"

Vì thế, từ trong xe phát ra khúc nhạc Piano êm ái như nước chảy.

"Đi theo bên cạnh Giao, chuyện giống như đêm nay, chắc chắn sẽ thường xuyên xảy ra, cô ở bên cạnh cậu ấy lâu sẽ quen" Lang Long lái xe, tùy tiện nói một câu.

Doãn Băng Dao thở dài một hơi, phải ở bên cạnh anh ta bao lâu, mới có thể coi chuyện này là thói quen trong cuộc sống?

Chẳng lẽ cả đời này, cô chỉ có thể ở bên cạnh anh ta, chỉ có thể đợi đến khi anh ta vứt bỏ cô trước sao?

Dọc đường về, Băng Dao không nói gì. Lang Long cũng đưa cô về căn nhà xa hoa kia, tắm nước nóng, sau đó lên giường ngủ.

Trong đầu cô không ngừng hiện lên những cảnh tượng xảy ra tối nay.

Không biết Ngự Giao còn ở lại đó làm gì? Không nguy hiểm sao?

Hoảng loạn suy nghĩ một lúc lâu, cô mới ngủ thiếp đi.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Thẩm Hiên Bạch lại gọi điện thoại tới.

"Băng Dao, nếu em vẫn trốn tránh anh, vậy anh sẽ tới tìm em" giọng Thẩm Hiên Bạch có chút tức giận.

Cô rất hiểu anh, anh không phải là người có tính cách nóng nảy vội vàng, cũng rất ít khi nói những lời tức giận.

Cô quyết định đi gặp anh một lần, nói rõ ràng tất cả mọi chuyện. Còn hơn cứ như thế này làm anh tổn thương hơn.

Buổi chiều, mặt trời ấm áp, Doãn Băng Dao đi ở trên đường, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Bên kia quảng trường, chính là quán cà phê cô hẹn gặp Thẩm Hiên Bạch.

Doãn Băng Dao đi trên quảng trường, đàn chim bồ câu dưới chân cô bay lên rào rào, tạo nên một bức tranh phong cảnh vô cùng mỹ lệ.

Lúc đi tới gần quán cà phê, theo thói quen cô thoáng đưa mắt nhìn vị trí gần cửa sổ

Ngồi đâu....

Cô lại thấy Ngự Giao đang ngồi ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Bá đạo chiếm giữ (1)

Quán cà phê này có tên là Sunshine, vì đây là quán cà phê duy nhất bên cạnh quảng trường, hơn nữa từng góc trong quán đều được ánh mặt trời chiếu sáng, vì vậy được đặt cái tên như vậy.

Chỗ Ngự Giao ngồi, chính là vị trí cô thường ngồi trước đây.

Hơn nữa người ngồi đối diện anh ta lúc này, lại là Thẩm Hiên Bạch, người đàn ông dịu dàng rực rỡ như ánh mặt trời, hiện giờ cũng là ca sĩ nổi tiếng.

Doãn Băng Dao vội vàng nghiêng người trốn sang bên cạnh.

Tại sao hai người đó lại ngồi cùng nhau? Chẳng lẽ bọn họ quen nhau?

Lén thò đầu ra, Doãn Băng Dao nhìn về phía cửa sổ sát đất.

Từ trước đến giờ Ngự Giao luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi trò chuyện với Thẩm Hiên Bạch, trên mặt anh lại nở nụ cười.

Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ rất thân thiết sao?

Nếu Thẩm Hiên Bạch đã biết quan hệ giữa cô với Ngự Giao, vậy anh sẽ nghĩ thế nào?

Hít sâu một hơi, Doãn Băng Dao xoay người rời đi.

Vừa mới đi được vài bước, Thẩm Hiên Bạch liền gọi điện thoại tới: "Băng Dao, em đến chưa? hay để anh tới đón em?"

Nghe thấy giọng nói dịu dàng của Thẩm Hiên Bạch, cô càng thêm áy náy, vội vàng nói: "Hiên Bạch, em có việc bận đột xuất, không thể tới được, hẹn anh ngày khác vậy"

Sau đó cô cúp điện thoại, hốt hoảng rời đi.

Doãn Băng Dao đi lang thang một mình trên phố, cảm giác mình giống như con chuột chạy trên đường, ai ai cũng đuổi đánh, khiến cô không có chốn dung thân.

Xoay người, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của mình phản chiếu trên chiếc tủ kính bên đường, cô đưa tay lên sờ gò má lạnh lẽo, Ngự Giao một mực muốn cô làm tình nhân bí mật của anh ta, là vì nhan sắc của cô sao?

Nếu như cô tình nguyện hủy đi gương mặt này.

Bất giác cô dồn lực xuống ngón tay, trên gương mặt trắng hồng hiện lên những dấu tay đỏ ửng.

"Chào cô, xin hỏi cô có muốn thử bộ đồ này không?"

Nhân viên cửa hàng thấy Băng Dao nhìn lên tủ kính rất lâu, không kìm được bước ra hỏi.

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, "Không, cảm ơn"

Tiếng gió thổi xào xạc bên ngoài khung cửa sổ, Doãn Băng Dao ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, trên tay cầm quyển truyện cổ tích, kể chuyện cổ tích cho Doãn Lăng Diệc.

Doãn Lăng Diệc lắng nghe một lát liền ngủ thiếp đi.

"Lăng Diệc"

Nhỏ giọng gọi một tiếng, sau khi chắc chắn cậu đã ngủ, cô buông cuốn truyện trong tay xuống, đứng dậy hôn lên trán em trai một nụ hôn chúc ngủ ngon: "Ngủ ngon nhé Lăng Diệc, ngày mai vẫn là một ngày vui vẻ"

Sau đó nhẹ mở cửa rời đi.

Đang định đi xuống lầu ăn chút gì đó, nghe tiếng mở cửa từ bên ngoài truyền đến.

Cánh cửa mở ra, thì ra là Ngự Giao.

Doãn Băng Dao thờ phào một cái, thần nhiên hỏi: "Tại sao anh có chìa khóa nhà này?"

Trước đây mỗi khi anh ta đến đều ấn chuông cửa.

"Chẳng lẽ không thể có sao?" ánh mắt sắc bén dừng trên người cô, ngửa dao để chìa khóa xuống bàn, bước nhanh về phía cô.

Nhìn vẻ mặt u ám của anh ta, cô cho rằng bản thân đã nói lời lờ, vội vàng giải thích: "Ý tôi không phải vậy"

Ngự Giao bước đến, đột nhiên ôm cô vào lòng, hôn môi.

"Xảy... xảy ra chuyện gì vậy?" hành động bất thường của anh ta, khiến cô không hiểu

Anh ta giống như một con sư tử nổi giận, bất chấp tất cả, đẩy cô ngã xuống ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bá đạo chiếm giữ (2)

Ngự Giao cắn một cái lên vành tai cô, đầu lưỡi khẽ lướt qua: "Doãn Băng Dao, cô là của tôi! Cô không được có liên quan đến bất kỳ người đàn ông nào khác"

Hơi thở ấm áp của anh phả vào tai cô, khiến cơ thể cô không kìm được khẽ run lên.

Ngược mắt nhìn đôi mắt mang theo lửa giận của anh ta, "Anh đang nói gì vậy?" Cô không hiểu tại sao anh ta đột nhiên có hành động như vậy.

"Tôi mặc kệ cô nghe có hiểu hay không, nhưng cô nhớ kỹ cho tôi! Cô là của một mình tôi, nếu một ngày nào đó để tôi biết cô có quan hệ dây dưa với người đàn ông khác, tôi tuyệt đối không tha cho cô." Giọng nói đầy chiếm hữu độc tài.

Một đêm này, từ dưới sofa đến trên giường, anh không ngừng đòi hỏi ham muốn cô. Giống như sợ chỉ cần vừa buông tay ra, cô sẽ lập tức biến mất.

Thật sự bất công biết bao.

Ngự Giao, anh không không có tư cách yêu cầu tôi bất cứ việc gì! Rất nhiều bất mãn, rất nhiều uất ức cô đều giấu ở trong lòng, không nói ra miệng.

Sau sự đòi hỏi ham muốn mãnh mẽ của anh, Doãn Băng Dao ngủ thiếp đi. Ngược lại Ngự Giao vô cùng tỉnh táo, chống tay ngấm cô ngủ, vươn tay vuốt ve gương mặt trắng hồng của cô, không hiểu tại sao trên mặt cô lại có hơi có dấu tay mờ mờ.

Một báu vật như vậy, có đôi lúc anh thật sự không nỡ nhả tâm

Nhưng cô đã phạm phải một sai lầm không nên phạm phải, vậy thì cô sẽ phải đón nhận sự trừng phạt!

Ngày hôm sau, khi Doãn Băng Dao tỉnh lại, đúng lúc Ngự Giao vừa rời khỏi giường, anh vừa mặc quần áo vừa nói, "Dậy đi, mặc quần áo, đến chỗ tôi ở"

"Sao?" Doãn Băng Dao vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, đầu óc chưa phản ứng kịp.

"Nhanh lên, lát nữa tôi đưa cô đến nhà tôi. Sau đó tôi còn phải tới công ty"

Doãn Băng Dao vội vàng ngồi dậy: "Tại sao muốn tôi đến nhà anh? Không phải anh đã đồng ý để tôi sống ở đây sao?"

"Đừng có hỏi nhiều như vậy, tôi bảo cô đi thì cô phải đi" Chính trang lại bộ âu phục một chút, anh nhìn về phía Băng Dao nói.

"Nếu cô không muốn mặc quần áo, đúng lúc tôi lại muốn vậy khỏi cần khách khí rồi." Đôi mắt đen lấy thăm sâu nhìn cơ thể trần trụi của cô đầy hàm ý.

Doãn Băng Dao quên mất bản thân vẫn đang trần trụi, vội vàng kéo chăn lên che kín cơ thể

"Tôi, tôi ở đây rất vui, có thể không tới nhà anh được không?" Sống trong nhà họ Thẩm rất áp lực, quản gia Từ không cho phép cô đi lại lung tung, hơn nữa Y Thu là cô chủ tương lai của nhà họ Thẩm, chắc chắn cô ấy sẽ thường xuyên lui tới.

Cứ như vậy, quan hệ giữa cô và Ngự Giao sẽ nhanh chóng bị mọi người phát hiện. Đây cũng là một trong số các nguyên nhân trước đây muốn Ngự Giao mua căn nhà này cho cô.

"Không được, nếu cô còn lảm nhảm nữa, thì cô chỉ được đi một mình, còn Doãn Lăng Diệc phải ở lại đây." Anh nhấn mày khó chịu.

Chưa từng có người phụ nữ nào dám cò kè mặc cả với anh.

"Tại sao phải tới nhà anh ở?" Doãn Băng Dao không ngờ anh ta đột nhiên hỏi què

"Mẹ kiếp! Cô vẫn còn ngồi đó hỏi à, mau lên, tôi chờ cô dưới lầu, cho cô mười phút, để dẫn em trai xuống cùng" Dứt lời, Ngự Giao liền xoay người đi xuống lầu.

Doãn Băng Dao tròn mắt nhìn, sau đó nhanh chóng rời giường mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chuyện ma quỷ?

Sau khi đưa Doãn Băng Dao và Doãn Lăng Diệc về nhà họ Thẩm, Ngự Giao liền tới công ty.

Người giúp việc tiểu nha thấy Băng Dao trở lại, vui vẻ chạy đến xách đồ giúp cô.

Cuộc sống ở nhà họ Thẩm giống như "Kim ốc tàng kiều" (1) vậy

(1) Chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu người tình

Cuộc sống không có chút tự do, ngay cả ăn cơm cũng có rất nhiều người giúp việc đứng ở bên cạnh.

Cô cũng không dám đi lại lung tung. Sợ bị quản gia Từ trách mắng.

Đến tối, Ngự Giao vẫn chưa về.

Doãn Băng Dao cố gắng kiềm chế sự hốt hoảng trong lòng, cô muốn rời khỏi nơi này.

Khoác chiếc áo khoác vào người, quyết định ra vườn hoa hít thở không khí trong lành

Vừa bước chân ra tới cửa phòng, đã nghe thấy tiếng cười "hi hi ha ha"

Tiếng cười sắc bén, âm trầm của người phụ nữ lúc gần lúc xa văng vẳng trong khu biệt thự cổ, khiến Doãn Băng Dao nổi da gà.

Là ai đang cười?

Doãn Băng Dao vô cùng sợ hãi, cẩn thận lắng nghe, có tiếng bước chân.

Lòng hiếu kỳ thu hút bước chân cô, từng bước từng bước đi về phía phát ra tiếng cười.

Bình thường biệt thự nhà họ Thẩm luôn bật đèn sáng trưng tới tận đêm khuya. Nhưng đêm nay hầu như đèn điện đều được tắt đi gần hết, trên hành lang chỉ có những tia sáng yếu ớt của chiếc đèn tường, chỉ có có thể lờ mờ nhìn thấy con đường dưới chân

Trên ô cửa sổ, thổi đến một cơn gió lạnh.

Doãn Băng Dao cảm giác sống lưng lạnh buốt.

Chẳng lẽ, nhà họ Thẩm có ma? Cho nên quản gia Từ mới không cho cô đi lại lung tung, nói cái gì mà nhà họ Thẩm có một số nơi người khác không thể đi tới.

Trong lòng lòng vô cùng sợ hãi, nhưng Băng Dao vẫn kiên trì đi về phía trước.

Cô không hiểu về con người của Ngự Giao lắm, bình thường đều để anh ta tùy ý sắp xếp, anh ta nói thế nào chính là thế đó.

Nếu hiểu biết về nhà họ Thẩm rõ hơn liệu có hiểu về Ngự Giao nhiều hơn hay không, như vậy, cô sẽ có thể tìm được cơ hội rời khỏi anh ta?

Cẩn rằng, Doãn Băng Dao ngừng đầu tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới khúc ngoặt phía trước, đột nhiên nhìn thấy một bóng người phụ nữ tóc tai bù xù, cái bóng đó giống như đang chạy trốn, chỉ trong chớp mắt liền

không nhìn thấy nữa.

Doãn Băng Dao trợn to hai mắt, khó tin về thẳng hành lang u ám phía trước.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, Doãn Băng Dao sợ tới mức thét lên một tiếng: "A..."

"Cô đang làm gì ở đây?" Người đàn ông phía sau lớn tiếng quát.

Nghe thấy tiếng Ngự Giao, Doãn Băng Dao thở phào một cái.

Cô xoay người lại, kích động chỉ chỉ hành lang phía trước: "Tôi, tôi vừa thấy một bóng người chạy về phía đó"

Nghe thấy những lời này, vẻ mặt Ngự Giao liền trở nên u ám: "Cô đang nói linh tinh gì đó? Nhà họ Thẩm nhiều người như vậy, không lẽ cô cho rằng mình nhìn thấy ma?"

Ma? Đúng vậy, vừa rồi thực sự cô cho rằng đó là ma

"Không, người tôi nhìn thấy là một người phụ nữ tóc tai bù xù, rất không bình thường"

"Tôi nghĩ cô mới là người không bình thường, đi, theo tôi về phòng" Ngự Giao kéo cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nhốt (1)

Doãn Băng Dao khẳng định vừa rồi không phải do cô hoa mắt nhìn nhầm.

Ngự Giao cũng không cho cô cơ hội nói chuyện, đã kéo cô về phòng, "rầm" một cái, cánh cửa phòng đóng lại.

"Từ nay về sau, cô không được phép đi lại lung tung trong nhà này" Ngự Giao tức giận quát cô.

Trong lòng Doãn Băng Dao vô cùng âm ức, xiết chặt hai bàn tay thành nắm đấm, dùng tất cả sức lực gào lên: "Anh dựa vào cái gì mà sắp xếp cuộc đời của tôi! Là anh muốn tôi đến nhà anh ở, không cho tôi đi lại! Như vậy không phải là anh giam lỏng tôi thì là cái gì?" Cứ như thế này, cô sẽ phát điên mất!

Ngự Giao, nếu anh cứ áp bức tôi như vậy, chuyện gì tôi cũng có thể làm!

Ngự Giao không ngờ cô đột nhiên phản kháng mạnh mẽ như vậy, hơi ngây ngẩn một lúc, bước đến tóm lấy tay cô: "Cô im ngay cho tôi"

"Không, tại sao tôi phải nghe lời anh! Tôi muốn đi! Tôi muốn rời khỏi căn nhà này, rời khỏi tên ác ma như anh" Mặc dù cố gắng chịu đựng sẽ tránh được những rắc rối này, nhưng cô càng chịu đựng càng nhường nhịn, anh ta càng quá đáng!

Vùng ra khỏi bàn tay Ngự Giao, cô định mở cửa đi ra.

"Cô quay lại cho tôi" Ngự Giao tóm được cánh tay cô.

"Thiếu gia" quản gia Từ xuất hiện ở trước cửa, nhìn thấy cảnh trước mặt, có chút khó xử.

"Chuyện gì, ông nói đi"

"Không biết bà chủ chạy đi đâu..." Quản gia Từ sợ sệt cúi đầu.

"Các ông đi tìm trước đi, lát nữa tôi sẽ đến" Ngự Giao giữ chặt cánh tay Doãn Băng Dao, sau đó đóng cửa rầm một cái.

Doãn Băng Dao ngã xuống sofa, gương mặt anh tuấn cau có: "Tôi cảnh cáo cô, đừng có gây thêm rắc rối cho tôi! Nếu không tôi sẽ không khách sáo nữa đâu" Mày kiếm chịu chặt. Trong đôi mắt đen nháy tràn đầy lửa giận.

"Ngoan ngoãn ngồi yên trong này, cấm không được đi đâu, lát tôi quay lại nói chuyện với cô sau" Nói xong liền bỏ đi.

Doãn Băng Dao ngồi một mình trong căn phòng mờ tối, cả người mệt mỏi không chút sức lực tựa người vào thành ghế sofa. Nếu như không có Lăng Diệc, cô sẽ rời khỏi người đàn ông này không cần do dự...

Ngự Giao đi ra khỏi phòng, quản gia Từ đã chờ sẵn ở bên ngoài. Anh đi nhanh ra phía vườn hoa: "Đã tìm ngoài vườn hoa chưa?"

"Mọi người đang tìm ở ngoài đó"

Quản gia Từ đi theo sau Ngự Giao, ngập ngừng nói: "Thiếu, thiếu gia, có chuyện tôi muốn nói với cậu..."

"Ông nói đi"

"Cô Doãn, cô ấy hình như không thích hợp sống ở đây, ngày nào cũng âm ỉ như vậy, sợ sẽ đánh thức lão gia. Hơn nữa, nếu có một ngày bà chủ biết được việc này, vậy nhà họ Thâm..."

Ngự Giao giơ tay lên cắt ngang lời quản gia Từ. "Tôi biết mình nên làm thế nào, không cần ông phải lo lắng"

Quản gia Từ ngoan ngoãn ngậm miệng lại

Doãn Băng Dao đợi rất lâu, không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ biết vầng trăng sáng lấp ló ẩn hiện trong đám mây không biết bao nhiêu lần, cửa phòng mới được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Nhốt (2)

Cô lập tức ngồi thẳng dậy đầy cảnh giác, nhìn bóng dáng cao lớn kiêu ngạo đứng trước cửa.

Trong phòng không bật đèn, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở của anh ta.

Ngự Giao nhấc chân bước vào phòng, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Anh ta đột một liều thuốc, Doãn Băng Dao nhìn liều thuốc từ từ bị đốt cháy, bỗng nhiên cảm thấy số phận của bản của cô cũng giống như liều thuốc đang cháy trên tay anh ta, giây phút trước khi chết, đến cuối cùng, vẫn sẽ bị anh ta hủy hoại hoàn toàn.

"Cô muốn tự do phải không?" anh mở miệng hỏi.

Doãn Băng Dao ừm một tiếng.

"Tôi có thể để cô được tự do, nhưng có một điều kiện"

"Điều kiện gì?" Doãn Băng Dao nhìn về phía anh ta, lúc anh ta hút thuốc, lửa hồng trên đầu thuốc sẽ sáng hơn, hơi chiếu sáng gương mặt hoàn mỹ của anh ta.

"Từ nay về sau mọi đường đi lối lại của cô đều phải cho tôi biết, hơn nữa, ngoài tôi ra không được tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào khác"

"Anh ngang ngược độc đoán quá rồi đó" Doãn Băng Dao tức giận nói

"Làm người phụ nữ của tôi, phải như vậy"

Doãn Băng Dao cảm thấy những lời này của anh ra rất châm biếm, cô hỏi ngược lại: "Anh coi tôi là người phụ nữ của anh sao? Không phải chính anh nói, tôi chẳng qua chỉ là công cụ thỏa mãn nhu cầu của anh thôi sao?"

Trong bóng tối mờ mờ, anh ngược mắt nhìn cô bằng ánh mắt có chút bi thương, trong lòng cô không hiểu tại sao khẽ run rẩy.

"Cô không có tư cách cò kè mặc cả với tôi, hoặc là đồng ý hoặc là cứ tiếp tục ở lại nơi này, không được bước ra khỏi cửa nửa bước!" giọng nói lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc vang lên.

Ngay từ đầu lúc nhìn thấy anh, Doãn Băng Dao thừa nhận bản thân đã có chút rung động

Nhưng vào giờ phút này, cô thật sự căm hận người đàn ông bá đạo không phân rõ phải trái này.

"Anh làm như vậy là phạm pháp! Anh không có quyền giam giữ người khác"

Anh cười nhạo nói: "Ồ trong mắt tôi, tiền tài và địa vị chính là pháp luật"

"Anh!" Doãn Băng Dao tức giận không nói thành lời.

Nhưng cô cũng tán thành lời nói của anh ta, đúng là trong xã hội dơ bẩn này, tiền tài và địa vị là hai thứ đại diện cho tất cả.

"Ngự Giao, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với anh?"

Cô biết, trước đây anh ta cứu cô, và sự độc đoán của anh ta với cô lúc này, đều không phải là vì yêu

Anh ta không yêu cô, từ trong mắt anh ta cô có thể nhận ra điều này.

Ngự Giao phả ra một làn khói thuốc, sau đó gẩy tàn thuốc xuống gạt tàn, ngồi xuống bên sang bên cạnh cô, nâng cằm cô lên nói: "Đúng vậy, cô đã đắc tội với tôi một chuyện, nhưng bây giờ có nói cho cô cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Sau này cô sẽ biết" trong ánh mắt nham hiểm độc ác mang theo sự thù hận sâu sắc.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, trước khi rời đi, bỏ lại một câu: "Tôi sẽ cho cô tự do, nhưng cô phải thực hiện được điều kiện tôi vừa nói, bằng không từ nay về sau cô đừng nói chuyện tự do với tôi"

Rời khỏi phòng Doãn Băng Dao, Ngự Giao đi ra vườn hoa bên ngoài.

Ngồi một mình trên ghế đá ngoài vườn hoa.

Đây là một thành phố biển, hiện giờ đang là mùa đông giá rét, thời tiết buổi tối đặc biệt rét lạnh.

Anh cởi áo khoác, đứng lên nhìn ánh trăng trên bầu trời. Loại rét lạnh thấu xương này có thể giúp anh tỉnh táo, nhớ đến những đau đớn người phụ nữ kia đem đến cho anh. Anh muốn ghi nhớ loại cảm giác này, để bản thân không mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tình cờ gặp gỡ

Đồng ý với điều kiện của Ngự Giao, Doãn Băng Dao và em trai được trả lại tự do trở lại căn nhà đẹp để xa hoa trước đó.

Vào giữa trưa, Tô Y Thu gọi điện thoại tới. "Băng Dao, có phải gần đây cậu đang tìm việc làm đúng không? Tớ đã tìm được cho cậu một công việc, nhưng không được đúng với chuyên ngành học của cậu lắm" Giọng nói có chút vội vã.

Doãn Băng Dao thở phào nhẹ nhõm. Cô còn tưởng Y Thu gọi điện thoại tới vì chuyện khác. Hiện giờ, cô luôn trong tình trạng "có tật giật mình"

"Là công việc gì vậy?"

"Có phải hồi còn đi học, cậu từng học trang điểm đúng không? Tớ có một người bạn làm quản lý nhân sự của công ty giải trí Lê Quang, hiện tại bọn họ đang thiếu một nhân viên trang điểm, cậu đi thử xem có làm được không"

"Nhưng tớ không có kinh nghiệm"

"Không sao, đi thử xem thôi mà. Bây giờ rất khó tìm việc, cậu thử cơ hội này xem, cậu trang điểm cũng rất đẹp mà"

Từ khi ở biệt Ngự Giao đến giờ, cô không còn làm việc trên tàu chở khách nữa, hiện giờ đang thất nghiệp, tất cả chi phí sinh hoạt hàng ngày đều dựa vào Ngự Giao

Nghĩ tới đây, Doãn Băng Dao liền đồng ý. "Được, để tớ tới đó thử xem"

Ngày hôm sau tới công ty giải trí Lê Quang, vì Tô Y Thu có người bạn tên Tiết Lệ làm trong phòng quản lý nhân sự, nên cô vào công ty rất thuận lợi.

Tiết Lệ đối với cô rất khách sáo: "Đi, tôi dẫn cô tới phòng trang điểm thăm quan một chút"

Tiết Lệ rất hài lòng với cô, tuy Doãn Băng Dao không phải chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp, nhưng cô biết làm rất nhiều việc, dọc đường đi, Tiết Lệ luôn miệng khen ngợi: "Người có tài giống như cô, bây giờ không còn nhiều"

"Quản lý tiết quá khen rồi"

Đến cửa phòng hóa trang, liền nghe thấy những âm thanh hỗn loạn bên trong.

"Có nhầm không vậy? Hôm nay có buổi chụp hình mà, tại sao chuyên viên trang điểm có thể nói bị bệnh không đến được." Một giọng nữ lạnh lạnh từ trong phòng truyền ra.

Tiết Lệ dẫn Băng Dao đi vào, nhìn thấy tình hình như vậy, vội vàng nói: "Đúng lúc hôm nay có một đồng nghiệp mới, hay là để cô ấy thử xem"

Người phụ nữ bước lên, cô ta mặc bộ đồ đồ khá thoải mái, cách trang điểm cũng rất trung tính, là một người phụ nữ xinh đẹp kiều mị, liếc mắt nhìn Doãn Băng Dao một lượt, nghi ngờ nói: "Được không?"

Doãn Băng Dao gật đầu: "Tôi có thể làm thử"

"Được, cô đi theo tôi vào trong phòng hóa trang, nhanh lên không còn thời gian đâu", dứt lời cô ta nhanh chóng đi vào bên trong.

Tiết Lệ nhìn Doãn Băng Dao bằng ánh mắt cổ vũ nói, "Cô vào đi, cố lên"

Đi theo người phụ nữ kia vào trong phòng hóa trang, khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn trong tấm gương, cô trở mặt nhìn.

"Cô còn làm gì ở đó vậy, nhanh lên" Người phụ nữ kia thúc giục.

"Tôi..." Doãn Băng Dao cứng họng

Tại sao lại là Thẩm Hiên Bạch!

Nghe giọng nói thúc giục của người phụ nữ, Thẩm Hiên Bạch ngẩng đầu lên, từ trong gương nhìn thấy bóng lưng Doãn Băng Dao. Khuôn mặt bình tĩnh lập tức thay đổi, anh kích động đứng bật dậy xoay người chạy tới kéo Doãn Băng Dao, "Băng Dao, đừng đi"

Lần này, đối lại người tròn tròn mắt nhìn lại là người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ôm chặt cô

Trong quán trà

Tôi Y Thu nhận được điện thoại của Tiết Lệ, sau đó nháy mắt với Đồng Bội đang ngồi phía đối diện: "Ok, Băng Dao thử việc thành công, thuận lợi tiến vào công ty giải trí Lê Quang rồi"

"Băng Dao tới đó làm việc thật sao?"

"Thật, cũng may nhờ có cậu nghĩ ra cách đó, nếu nói thật cho cậu áu biết là tớ nhờ quan hệ của ba tớ mới tìm được công việc này, chắc chắn cậu ấy sẽ không đi"

Tô Y Thu mặc một chiếc váy dài, trên tai đeo đôi bông tai bằng lông chim mượt mà, cả người cô tỏa ra nét đẹp dịu dàng ngọt ngào.

Đồng Bội dắc ý vênh mặt nói: "Băng Dao là người có lòng tự trọng rất lớn, từ trước tới giờ chưa bao giờ nhận sự giúp đỡ của chúng ta. Bây giờ rất khó tìm việc, hơn nữa đãi ngộ của công ty giải trí đó cũng rất tốt"

"Đúng vậy, cậu có biết cậu ấy trang điểm cho ai không?"

"Ai vậy?"

"Là Thẩm Hiên Bạch! là ca sĩ nổi tiếng hiện nay!" gương mặt thiếu nữ của Tô Y Thu lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Khụ khụ..." Đồng Bội vừa uống một ngụm trà, nghe những lời này xong, liền ho sặc sụa.

"Cậu làm gì mà khoa trương như vậy?"

"Thẩm Hiên Bạch là mối tình đầu của Băng Dao, cậu không biết sao?"

Tô Y Thu lắc đầu, vẻ mặt không thể tin nói: "Tớ không biết"

"Chắc là Băng Dao chưa kể cho cậu nghe. Thẩm Hiên Bạch, Băng Dao và tớ, là bạn học thời cấp ba, sau này Thẩm Hiên ra nước ngoài, lần này trở về là để tìm Băng Dao, nhưng đáng tiếc cậu ấy đã có bạn trai rồi..." Không biết hai người bọn họ gặp nhau sẽ xảy ra chuyện gì.

"Thật đáng tiếc, Thẩm Hiên Bạch là một người đàn ông rất suất sắc" Tô Y Thu thở dài.

Cô, Băng Dao và Đồng Bội quen nhau khi vào đại học, hồi học trung học ba người không học chung một trường. Cho nên, Tô Y Thu không biết Thẩm Hiên Bạch

"Thẩm Hiên Bạch có suất sắc bằng anh Băng của cậu không?" Đồng Bội trêu chọc.

Tô y thì liền đỏ mặt, xấu hổ nói: "Tất nhiên là không rồi"

Tại công ty giải trí Lê Quang, Doãn Băng Dao xoay người định rời đi, bị Thẩm Hiên kéo lại không cho đi.

"Băng Dao, tại sao em lại ở đây?" trong ánh mắt trong veo của Thẩm Hiên Bạch, không che giấu được nét vui sướng.

"Cô ấy là nhân viên trang điểm vừa tới làm việc, Hiên Bạch, hai người quen nhau à?" người phụ nữ kia sừng sốt mắt mấy giây, mở miệng hỏi.

Ánh mắt Thẩm Hiên Bạch dán chặt trên người Băng Dao, anh không liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, chỉ nói: "Trung Tĩnh, cô ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy"

"Hiên Bạch, sắp tới giờ chụp ảnh rồi"

Vưu Trung Tĩnh, năm nay hai mươi ba tuổi, là một người phụ nữ trẻ tuổi tài cao, là người quản lý của Thẩm Hiên Bạch. Từng có báo đưa tin, chuyện hai người qua lại yêu đương.

"Tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi" Thẩm Hiên Bạch lặp lại lần nữa.

Vưu Trung Tĩnh nhủ mảy tức giận, cô chưa từng thấy Thẩm Hiên Bạch luống cuống như vậy. Bất đắc dĩ, cô đành phải đi ra ngoài trước.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nụ hôn của anh

Sau khi Vưu Trung Tĩnh ra ngoài, Thẩm Hiên Bạch kích động ôm chặt Doãn Băng Dao vào lòng. Năm đó, vì lý do bất đắc dĩ, anh không thể không rời khỏi người con gái mình yêu thương này, hôm nay trở về là vì cô.

Cả người Doãn Băng Dao cứng đờ, không có phản ứng. Cô đã từng yêu người đàn ông rực rỡ như ánh mặt trời này, nhưng hiện giờ tất cả đều đã quá muộn...

Thẩm Hiên Bạch ôm chặt cô vào lòng một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp chan chứa nước mắt.

Trái tim Băng Dao nhói đau.

"Hiên Bạch, anh... anh đừng như vậy" Giơ tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt anh.

Cô thích nhìn anh cười, khi anh cười sẽ lộ ra hàm răng trắng đều, rực rỡ giống như ánh mặt trời, có thể khiến trái tim lạnh lẽo của cô trở nên ấm áp.

"Băng Dao, nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh có cảm giác em thay đổi rất nhiều, tại sao muốn trốn tránh anh?" Thẩm Hiên Bạch run run hỏi.

Doãn Băng Dao là một cô gái lạnh lùng, tuy trên gương mặt luôn nở nụ cười thân thiện, nhưng cô luôn giữ khoảng cách với mọi người, đối với anh thì khác trước đây cô luôn vui vẻ tươi cười trước mặt anh.

Doãn Băng Dao quay đầu, không biết phải nói gì. Hơn nữa, không biết rốt cuộc giữa Thẩm Hiên Bạch và Ngự Giao có quan hệ gì.

"Băng Dao, chẳng lẽ... em không còn yêu anh nữa?" Hai giọt nước mắt từ đôi mắt anh chảy xuống.

Từ trước đến giờ, đây là lần thứ hai Doãn Băng Dao nhìn thấy anh khóc, lần đầu tiên là vào một ngày của rất nhiều năm về trước, anh giữ chặt tay cô khóc nói: "Chờ anh trở về, sẽ để em làm cô dâu đẹp nhất"

"Em..." Cô không biết phải nói như thế nào.

Chẳng lẽ thực sự không còn yêu anh nữa? Cô từng coi anh là một trong những người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Thắm Hiên Bạch kích động nâng cằm cô lên.

Doãn Băng Dao ngẩn người. Anh cúi xuống, phủ môi lên cánh môi cô, nụ hôn mạnh mẽ đầy mãnh liệt, tựa như muốn "thức tỉnh trí nhớ" trong con người cô.

Cô không đẩy anh ra, chỉ nhắm hai mắt lại. Bản thân cũng muốn biết, rốt cuộc trái tim mình muốn gì. Cảm nhận được đầu lưỡi ẩm ướt của anh nhẹ nhàng cạy môi cô ra, đầu lưỡi đưa dọc theo bờ môi, mang theo hương vị của mặt trời.

Khóe mắt Băng Dao lặng lẽ chảy xuống hai hàng nước mắt, đột nhiên mở to mắt, đẩy Thắm Hiên Bạch ra.

Không phải cảm giác này!

Khi Ngự Giao hôn, trái tim cô sẽ đập thình thịch. Cảm giác đó khiến người ta giống như ngừng thở. Nhưng khi Thắm Hiên Bạch hôn, cô hoàn toàn không có cảm giác này.

"Băng Dao, em sao vậy?" Thắm Hiên Bạch nhìn bằng ánh mắt không thể tin.

Doãn Băng Dao có chút hoảng sợ, lắc đầu nói: "Xin lỗi... em... em yêu người khác..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Vẫn là bạn tốt

Sắc mặt Thắm Hiên Bạch tái nhợt, đôi môi quyến rũ khẽ run run, một lúc lâu sau mới thốt ra hai chữ: "Thật không?"

Doãn Băng Dao gật đầu.

Cô đúng là hết thuốc chữa rồi. Đúng vậy, cô không thể không thừa nhận, cô yêu Ngự Giao, yêu người đàn ông mà quý đó.

Cô từng nói với bản thân rằng, cô có cảm giác như vậy với Ngự Giao chẳng qua là vì anh ta đã từng cứu cô mà thôi. Cô cho rằng, trong lòng cô chỉ có người bạn trai Thắm Hiên Bạch.

Nhưng trong khoảnh khắc Thắm Hiên Bạch hôn cô, cuối cùng cô cũng hiểu ra, trước đây cô chỉ là tự lừa mình dối người.

"Xin lỗi, em đi trước" vén mấy sợi tóc xõa bên thái dương ra sau tai, Băng Dao xoay người rời đi.

"Đợi đã" Thắm Hiên Bạch giữ cô lại.

Bàn tay đặt trên nắm cửa của cô cứng đờ, quay đầu lại thấy Thắm Hiên Bạch đang nở nụ cười đầy miễn cưỡng.

"Hi hi, thật ra thì cũng không sao... nếu em đã yêu người khác, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em" Thắm Hiên dùng một chiếc khăn lụa, lau sạch nước mắt, cố nở nụ cười thỏa mái.

"Hiên Bạch..." Dáng vẻ này của anh, sẽ khiến em càng khó xử.

"Được rồi, đừng nói gì nữa, cho dù thế nào đi nữa trước đây chúng ta cũng từng là bạn học, em đừng đi, nếu không người khác lại tưởng anh bắt nạt đồng nghiệp mới đấy" anh lấy lại dáng vẻ anh tuấn rực rỡ như ánh mặt trời.

"..."

Thấy anh như vậy, Doãn Băng Dao không thể từ chối.

Thắm Hiên Bạch trở lại trước bàn trang điểm, ngồi xuống ghế, sau đó từ trong gương nhìn về phía Doãn Băng Dao: "Mau lại đây hóa trang cho anh đi, để anh thử nghiệm kỹ thuật của em, hôm nay anh có rất nhiều chương trình đó"

"Hiên Bạch, em..."

"Đừng nói gì nữa" anh cắt ngang lời cô, "Bây giờ rất khó tìm việc, em đi chỗ khác, có thể sẽ bị bắt nạt, chỉ bằng ở lại đây làm công việc này như vậy anh

cũng có thể chăm sóc cho em. Không phải em còn phải nuôi Lăng Diệc sao? Đừng có bỏ công việc này, chẳng lẽ nhìn anh đáng ghét như vậy sao?"

Thẩm Hiền Bạch cố gắng dịu dàng để giọng mình nghe nhẹ như nước chảy. Anh không muốn cô từ bỏ công việc này.

Doãn Băng Dao lắc đầu liên tục: "Không phải vậy"

"Vậy thì được rồi, mau lại đây hóa trang cho anh"

Doãn Băng Dao vẫn đứng im tại chỗ, nếu cô và anh đã không thể quay lại như lúc đầu, vậy mỗi ngày ở cạnh nhau...

Thấy cô do dự, Thẩm Hiền Bạch nói tiếp: "Nếu em bỏ đi, vậy chứng minh trong lòng em vẫn còn có anh, cho nên mới ngại ngần đối diện với anh. Nếu đúng như lời em nói, em đã yêu người khác, sao không thoải mái một chút, chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau mà"

Thẩm Hiền Bạch nói như vậy, cô cũng cảm thấy có lý

Dù sao, cô cũng rất cần có một công việc để tự lập.

Cô bước lên, mở hộp trang điểm, bắt đầu hóa trang cho Thẩm Hiền Bạch.

Trong thời gian đó, hai người trò chuyện một chút về những người bạn học cũ.

Bọn họ không biết ngoài cửa, có một người, đang áp tai lên cửa nghe lén rất lâu..

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ăn tối cùng nhau

Băng Dao quyết định nhận công việc này. Để cảm ơn ý tốt của Tô Y Thu, cô mời hai người chị em tốt của mình ăn bữa cơm tối.

"Băng Dao, cặn ly" một người chưa bao giờ uống rượu như Y Thu, không ngờ lại chủ động cặn ly với Doãn Băng Dao.

Tô Y Thu đứng lên, đi đến ngồi bên cạnh Băng Dao, kéo tay cô làm nũng: "Băng Dao, không hiểu vì sao dạo này tớ có cảm giác cậu rất lạnh nhạt với tớ, có phải tớ đã sai chỗ nào, khiến cậu không vui?"

Trước kia, ba người mỗi ngày đều tụ tập gặp mặt nhau, nhưng mấy ngày nay, Doãn Băng Dao trở nên rất xa lạ với cô.

Doãn Băng Dao có chút kinh ngạc, cô nhìn nụ cười ngọt ngào trên gương mặt Tô Y Thu, trong lòng không khỏi chua xót, "Làm gì có, cậu suy nghĩ nhiều rồi, cậu giới thiệu cho tớ một công việc tốt như vậy, tớ cảm ơn cậu còn không kịp, làm sao có thể giận dữ"

Đúng vậy, cô cố tình giữ khoảng cách với Tô Y Thu.

Nhưng việc này là do cảm giác áy náy trong lòng, cô cảm thấy bản thân không có mặt mũi nào đối mặt với sự đơn thuần của Tô Y Thu.

"Y Thu, nếu có một ngày, tớ làm chuyện gì đó có lỗi với cậu, cậu có tha thứ cho tớ không?" Uống một hớp rượu, Doãn Băng Dao dừng cảm hỏi

Tô Y Thu cười nói: "Tất nhiên là tha thứ rồi, mà cậu tốt như vậy, làm sao có thể làm chuyện có lỗi được, cho dù là có thì cũng chỉ là chuyện không đáng nói, ba người chúng ta là chị em tốt, không có chuyện gì không thể tha thứ được"

Tô Y Thu không hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Băng Dao mới nói như vậy. Nếu một ngày nào đó, cô biết Doãn Băng Dao là kẻ thứ ba giữa cô và Ngự Giao, cô còn có thể nói như vậy không?

"Được lắm, hai người coi tớ là người tàng hình đó hả, đừng có nói chuyện tha thứ nọ kia được không, cho dù đến ngày tận thế năm 2012, chúng ta cũng vẫn sẽ nắm chặt tay nhau, hi hi."

Những người con gái 21 tuổi, luôn xem tình bạn là tình cảm cao quý nhất.

Những ngày tháng yên bình trở lại, hàng ngày Doãn Băng Dao đi làm cả ngày, công việc rất bận rộn, nhưng vẫn muốn tìm thêm một công việc khác.

Cô muốn bản thân sớm trở nên mạnh mẽ, tự đứng lên đôi chân của mình.

Mặc dù cô biết, bản thân đã yêu Ngự Giao, nhưng cô cũng luôn tự nhắc mình không thể yêu anh ta.

Cho nên, mỗi ngày trôi qua cô đều tìm cách, rời khỏi người đàn ông đó.

Trong phòng hóa trang, Doãn Băng Dao đang tẩy trang cho Thẩm Hiên Bạch, anh nhận một cuộc điện thoại, sau đó nói với cô, "Em đi ăn tối với anh, anh muốn giới thiệu cho em làm quen với một người"

Bàn tay Băng Dao thoáng sửng lại: "Đợi đến tối rồi nói sau"

Nếu Ngự Giao biết cô ra ngoài ăn cơm cùng người đàn ông khác, chắc chắn sẽ lại nổi cơn thịnh nộ.

Sự bá đạo và ép buộc của Ngự Giao, đôi lúc khiến cô cảm giác ngột thở

Vưu Trung Tĩnh đứng bên cạnh, nhìn Thẩm Hiên Bạch đang nhìn Doãn Băng Dao bằng ánh mắt thâm tình. Cô ta cũng đưa mắt nhìn về phía Doãn Băng Dao, ánh mắt trở nên âm trầm...

Sau khi hết giờ làm, Doãn Băng Dao vừa đi tới cửa, đang chuẩn bị vậy taxi về nhà, một chiếc Benz dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe được kéo xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ai đến

"Lên xe đi, đi ăn tối với anh" Thẩm Hiên Bạch bước xuống xe, trên gương mặt nở nụ cười trong sáng.

"Em..." Doãn Băng Dao đang định từ chối, điện thoại liền vang lên, "Xin lỗi, anh chờ em một chút"

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách, người gọi tới là Ngự Giao.

Cô hơi lo lắng nhìn thoáng qua Thẩm Hiên Bạch

Do dự một chút cô mới nhận điện thoại: "Alo...."

"Tại sao bây giờ mới nghe máy" trong điện thoại truyền ra tiếng giận hờn của Ngự Giao.

"Tôi vừa hết giờ làm, đang chuẩn bị đi về nên không nghe thấy"

"Chín giờ tối, đi ăn cơm cùng tôi, đến lúc đó tôi sẽ đến đón cô"

Doãn Băng Dao còn chưa kịp nói thêm điều gì, điện thoại đã bị ngắt kết nối.

Người đàn ông đáng ghét này! Lần nào cũng như vậy, chỉ đề ý đến việc truyền đạt mệnh lệnh, chưa bao giờ quan tâm tới cảm nhận của cô.

"Hiên Bạch, em xin lỗi, tối nay em có chút việc phải làm, hẹn anh hôm khác vậy"

Doãn Băng Dao vậy một chiếc taxi, sau đó liền lên xe rời đi.

Nụ cười trên gương mặt anh tuấn dần dần cứng ngắc, anh nhìn theo chiếc xe taxi rời đi, trong mắt hiện lên sự bi thương.

Cửa xe đột nhiên mở ra, Vưu Trung Tĩnh bước xuống xe.

"Sao vậy? luyến tiếc? vậy đuổi theo đi" lời nói châm chọc vang bên tai Thẩm Hiên Bạch.

Thẩm Hiên Bạch thu hồi ánh mắt của bản thân, ngồi vào chiếc xe hơi màu đen sang trọng.

Bàn tay được sơn móng đen nhánh của Vưu Trung Tĩnh nhẹ nhàng đặt trên đùi Thẩm Hiên Bạch, giọng nói trở nên mềm mỏng dịu dàng: "Người ta đã không yêu anh, anh cần gì phải khổ như vậy, mấy năm gần đây anh nhẫn nhục chịu đựng, cũng chỉ có em ở bên cạnh anh"

Gương mặt Thẩm Hiên Bạch vẫn vô cảm, giờ tay kéo bàn tay Vưu Trung Tĩnh ra: "Trung Tĩnh, đừng như vậy"

Vưu Trung Tĩnh tức giận hừ lạnh một tiếng: "Hiên Bạch, anh đừng quên, mục đích anh về nước lần này là gì, không phải là vì chuyện yêu đương"

"Tất nhiên tôi biết" đôi mắt đen nhánh kia, đột nhiên u ám

Anh nhẩn nhục chịu đựng nhiều năm như vậy, bây giờ là lúc anh đòi lại tất cả.

Doãn Băng Dao bận rộn trong phòng bếp, Doãn Lăng Diệc đứng bên cạnh nói "Chị, ngày nào chị cũng đi làm rất cực khổ, những việc như này để em làm là được rồi"

"Không sao đâu, gần đây công việc của chị khá bận rộn, không có thời gian ở nhà với em, chị nấu cơm xong rồi lát nữa em ăn cơm một mình nha, chị phải ra ngoài một chút"

Doãn Lăng Diệc chu môi nói: "Chị lại không ăn cơm cùng em sao?"

Cô thở dài, "Ừm, chị xin lỗi, qua thời gian này chị sẽ thường xuyên ở nhà ăn cơm với em"

Mấy ngày nay, phần lớn thời gian của cô bị Ngự Giao chiếm dụng, hoàn toàn không có chút thời gian rảnh rỗi nào.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

"Em đi mở cửa" Doãn Lăng Diệc xoay người chạy ra ngoài mở cửa.

"Đợi đã! Để chị mở cửa cho! Em trông nồi canh giúp chị"

Qua sự việc Thi Lục Đình lần trước, cuối cùng Băng Dao cũng yên tâm để em trai ở nhà một mình, không sợ người không có ý tốt đến nhà tìm.

Lau tay xong, cô đi ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Khôn dám nhìn anh

"Hoan Hoan, sao em lại đến đây?" Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn người đứng ngoài cửa, là cô em gái cùng cha khác mẹ, Doãn Hoan Hoan.

"Chị, em đến thăm chị và Lăng Diệc"

Doãn Hoan Hoan năm nay mười bảy tuổi, không chán ghét chị em Doãn Băng Dao giống mẹ cô bé.

Mỗi lần Doãn Băng Dao về nhà lấy tiền sinh hoạt phí, chỉ có Doãn Hoan Hoan hòa nhã thân thiện với cô, cho nên Băng Dao cũng rất hoan nghênh cô bé, chỉ cảm thấy kỳ lạ sao Hoan Hoan lại biết nơi này.

Dẫn Hoan Hoan vào nhà, Doãn Băng Dao rót cho cô bé một ly nước, "Sao em biết chỗ này?"

"Là mẹ nói với em."

Nghĩ đến Thi Lục Đình, nụ cười trên mặt Doãn Băng Dao liền cứng ngắt.

Doãn Hoan Hoan vội vàng nói: "Chị đừng hiểu lầm, hôm nay em đến đây không có ý gì, lần trước mẹ em hiểu lầm chị, hôm nay em tới xin lỗi chị"

Doãn Băng Dao cười khẽ: "Không sao đâu"

"Em có nghe mẹ nói, bạn trai chị rất giàu có, em thực sự cảm thấy mừng cho chị"

"Hi hi..." Doãn Băng Dao xấu hổ cười cười.

Người khác nhìn vào, chỉ thấy đây là khu nhà cao cấp, cuộc sống rất thoải mái sung sướng. Nhưng đâu ai biết những đau khổ, ảm ức và sự cắn rứt lương tâm trong lòng cô.

"Chị, món cải xào xong rồi" Doãn Lăng Diệc nhìn thấy Doãn Hoan Hoan, bước chân liền dừng lại, vẻ mặt hoảng sợ.

"Lăng Diệc" Doãn Hoan Hoan gọi tên cậu, cô sinh sau Doãn Lăng Diệc một tháng, nhưng cô chưa bao giờ gọi Doãn Lăng Diệc là anh, đơn giản là vì đầu óc chậm phát triển của cậu.

Doãn Băng Dao kéo em trai ngồi xuống bên cạnh, "Hoan Hoan tới thăm chúng ta..."

Doãn Lăng Diệc ngồi bên cạnh chị mình nhưng không lên tiếng, chỉ cúi đầu. Cậu sợ tất cả mọi người trong nhà họ Doãn, ngoài trừ Doãn Băng Dao.

"Đạo này sức khỏe của bố không được tốt lắm, mọi người có về thăm bố không?" Doãn Hoan Hoan hỏi.

Doãn Lăng Diệc nắm chặt cánh tay chị gái, Doãn Băng Dao dự nói: "Xem tình hình thế nào đã"

Cô rất nhớ bố, nhưng chắc gì bố đã nhớ cô. Trở về nhà họ Doãn, có lẽ chỉ là tự rước nhục vào mình mà thôi.

Lúc ba chị em trò chuyện, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, Doãn Băng Dao vội vàng đứng lên: "Giờ mới nhớ ra chị còn việc phải làm, Hoan Hoan em ở lại đây chơi ăn cơm với Lăng Diệc, tối chị về"

Chuyện gì cũng có thể chậm trễ, nhưng chuyện liên quan đến Ngự Giao tuyệt đối không thể chậm trễ. Nếu không hậu quả sẽ rất thê thảm.

Cô vội vàng mặc chiếc áo khoác, xách túi xách đi ra ngoài. Đã thấy Ngự Giao đang ngồi trong chiếc xe Bugatti Veyron chờ sẵn ở bên ngoài, cô ngồi vào trong xe, Ngự Giao liền nhíu mày.

"Sao cả người đều mùi dầu mỡ vậy?" Anh che mũi nói.

"Tôi, tôi đi thay bộ quần áo khác." Ngồi xuống cạnh Ngự Giao, Doãn Băng Dao căng thẳng nói.

Cô không ngẩng đầu lên nhìn, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở trên người anh ta.

Thực ra có nhiều khi, cô rất sợ hãi ánh mắt của người đàn ông trước mặt, ánh mắt thâm thúy trên gương mặt hoàn mỹ kia thường khiến trái tim cô đập loạn nhịp giống như ngừng thở, sẽ bất giác bị đắm chìm trong đó.

Cô không cho phép mình đắm chìm trong đôi mắt đó.

"Thôi, không cần, cứ để vậy đi. Tối nay tôi sẽ giới thiệu cho cô làm quen với một người, chắc chắn cô sẽ cảm thấy thích người đó." Khóe miệng lạnh lùng âm trầm khẽ cong lên, trong đôi mắt cũng hiện lên nụ cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cảm giác bất an

Doãn Băng Dao không hiểu ý của anh, chỉ cho rằng có lẽ anh ta muốn giới thiệu bạn bè gì đó cho cô làm quen.

Nhưng trong lòng, có một bóng có một cảm giác bất an.

Im lặng một lúc lâu, Doãn Băng Dao phát hiện chiếc xe không đi vào nội thành, mà đang đi theo hướng ngoại thành.

"Chúng ta đi ăn tối ở đâu?"

"Đến nhà tôi" Anh lạnh lùng trả lời.

Doãn Băng Dao kinh ngạc, phải là bạn bè như thế nào mới đến nhà Ngự Giao?

Bình thường anh ta không để bạn mình đến nhà, vì trong nhà họ Thẩm, hình như có một bí mật không muốn để người khác biết.

Ví dụ như người phụ nữ tóc tai rối tung cười điên loạn giữa đêm khuya hôm đó...

Doãn Băng Dao từng suy đoán thân phận của người phụ nữ đó, cảm giác rất có thể người phụ nữ đó chính là người bị Ngự Giao nhốt đến phát điên.

Giống như cô ta, cuộc sống hiện giờ của cô, sớm muộn gì cũng có một ngày khiến cô phát điên.

"Hình như cô có vẻ không thích?" Ngự Giao hơi nhíu mày hỏi.

"Không"

"Vậy thì đừng có trưng ra bộ mặt sa sầm đó, lát nữa tôi muốn cô phải cười thật tươi" anh bá đạo ra lệnh.

Doãn Băng Dao không lên tiếng, xoay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cô chỉ là một người tình bí mật mà thôi, việc gì phải giới thiệu bạn bè với cô.

Trong lúc Băng Dao đang buồn bực, chiếc xe đã chạy tới nhà họ Thẩm.

Sau khi xuống xe, anh đi tới thân mật ôm eo cô, trên gương mặt lộ ra nụ cười như có như không. Điều này khiến Băng Dao có chút khó hiểu.

Đi thẳng tới phòng ăn, Doãn Băng Dao nhìn thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh bàn ăn, người đàn ông đó ngồi quay lưng về phía họ, thân hình to lớn cao ngạo, có chút quen mắt.

"Hiên Bạch, để cậu chờ lâu rồi, tôi đi đón bạn gái nên mất chút thời gian"

Ngự Giao ôm Doãn Băng Dao tiến lên phía trước.

Khi Doãn Băng Dao nghe thấy hai chữ "Hiên Bạch", hai chân lập tức nặng như chì, không thể nhấc chân bước về phía trước.

Là Thẩm Hiên Bạch sao?

Trên khuôn mặt Ngự Giao vẫn là nụ cười như có như không, bàn tay anh ta hơi dùng sức một chút, kéo Băng Dao đi về phía trước.

Thẩm Hiên Bạch đứng lên, trong nháy mắt xoay người, nụ cười trên mặt liền đông cứng.

Nhìn thấy người con gái mình yêu nhất, giống như không tin vào mắt mình, "Băng Dao?"

Giờ phút này, Băng Dao hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

"Hai người quen nhau?" Ngự Giao kinh ngạc hỏi.

Doãn Băng Dao quay đầu, tránh ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Hiên Bạch.

Cô sợ nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt của anh.

Mặc dù không còn yêu anh nữa, nhưng dù sao giữa hai người cũng từng có tình cảm.

Gương mặt anh tuấn của Thẩm Hiên Bạch tái nhợt, anh nhăn mày, giống như bị một con dao nhọn đâm thẳng vào trong tim, anh có thể nghe thấy tiếng máu chảy, rất đau.

Cơ thể Băng Dao cứng đờ tại chỗ, Ngự Giao vẫn đứng nhìn như không có gì, bàn tay lạnh lẽo xiết chặt thành nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Âm mưu của anh

Thấy vẻ mặt Doãn Băng Dao có chút khác thường, Ngự Giao cúi người, hôn lên trán cô, động tác rất mờ ám: "Hiên Bạch, cậu đừng nhìn như vậy, làm Băng Dao xấu hổ rồi"

Thẩm Hiên Bạch nở nụ cười yếu ớt nói: "Đâu có". Nhìn thấy người con gái mình yêu nhất ở trong lòng người đàn ông khác khác, cảm giác này thực sự rất đau đớn.

Ngự Giao ôm Doãn Băng Dao ngồi xuống, luôn dè dặt cẩn thận, mỗi động tác nhỏ đều có thể nhìn ra được sự yêu thương che chở của anh với cô.

"Băng Dao, em biết Hiên Bạch là người nhà anh à?" Anh hỏi.

Doãn Băng Dao cắn chặt môi dưới, lắc đầu.

"Cậu ấy là em họ của anh, mới từ nước ngoài trở về, mấy năm nay hai anh em không gặp nhau, anh nhớ hình như em rất thích đàn Piano, cậu ấy là một nhạc sĩ nổi tiếng, sau này cậu ấy có thể chỉ dạy cho em" Ánh mắt Ngự Giao uyển chuyển nhìn về phía Thẩm Hiên Bạch, "Hiên Bạch, cậu nói được không"

"Vâng, tất nhiên là được rồi" Tình huống bất ngờ này khiến anh trở tay không kịp.

"Ha ha..." Ngự Giao cười lớn: "Cậu xem, vừa nói mà tôi đã quên, hai người đã quen nhau, chắc chắn Băng Dao đã biết bây giờ cậu là nhạc sĩ nổi tiếng, hay là hai người kể chuyện trước đây cho tôi nghe?" Nghiêng đầu nhìn về phía Băng Dao, trong giọng nói mang theo ý cười.

Hai tay Doãn Băng Dao đặt trên đùi, nắm chặt vạt áo, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Tên thật của Ngự Giao là Thẩm Ngạn Băng, đáng lẽ cô nên nghĩ ra anh ta và Thẩm Hiên Bạch có quan hệ họ hàng từ lâu mới phải! Nếu sớm nghĩ ra, có lẽ hôm nay sẽ không phải đối mặt với cục diện xấu hổ như bây giờ.

Từ đầu tới cuối, cô không dám ngẩng đầu nhìn Thẩm Hiên Bạch lấy một cái.

Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được sự đau đớn chua xót trong mắt anh.

Hiên Bạch, em xin lỗi.

"Anh họ, giờ em mới nhớ ra em còn việc phải làm gấp, em đi trước" Thẩm Hiên Bạch đứng lên.

"Còn chưa bắt đầu mà đã định đi rồi sao?"

"Vâng, em xin lỗi, hôm khác em sẽ đến chào hai bác và ông nội"

Trước khi đi Thẩm Hiên Bạch, nhìn lướt qua Doãn Băng Dao. Sau đó bước nhanh hơn, rời khỏi nhà họ Thẩm.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng rời đi của Thẩm Hiên Bạch, tiếng cười tà mị của Ngự Giao lại vang lên.

"Sao? Đau lòng à?" Ngự Giao đột nhiên hỏi.

"Hả?" Doãn Băng Dao không hiểu nghiêng đầu nhìn về phía anh ta.

"Cậu ta là mối tình đầu của cô, nhưng bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, không biết bây giờ cô có cảm giác gì nhỉ?"

"Anh" Doãn Băng Dao đứng bật dậy: "Anh đã biết ngay từ đầu?"

"Tất nhiên, nhất cử nhất động của cô, tôi đều biết" Anh cầm ly rượu, động tác tao nhã, đứng lên đi đến bên cạnh Doãn Băng Dao

Doãn Băng Dao tức giận đến hô hấp dồn dập, bộ ngực đầy đặn trước ngực cũng theo đó phập phồng lên xuống.

Ngự Giao giơ tay bốt chặt cằm cô, ánh mắt mị mị: "Cô biết không? Lúc cô tức giận là xinh đẹp nhất"

Doãn Băng Dao dùng hết sức ngoảnh mặt đi.

Ngự Giao cười khẽ vài tiếng, ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó đặt ly rượu xuống, hai tay dùng sức giữ chặt đầu cô, đôi môi phủ xuống cánh môi căng mọng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Bắt gian (1)

Những giọt rượu cay nồng mát lạnh từ từ được rót vào trong miệng cô, chảy xuống yết hầu, vào trong bụng.

Doãn Băng Dao dùng hết sức đẩy anh ta ra.

Một tay anh ta tóm lấy cô, ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác, "Tôi nói rồi! Ngoại trừ tôi ra, không được tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào"

"Tôi và anh ấy không có gì" Doãn Băng Dao nhỏ giọng quát, ánh mắt quật cường nhìn thẳng vào mắt anh.

"Trong lòng cô vẫn còn có anh ta?" ánh mắt của anh đầy uy hiếp.

"Không có" cô lạnh lùng nói.

"Thật không?"

"Tất cả đều đã là quá khứ, tại sao anh phải gọi lại?" Doãn Băng Dao không nhận được nữa: "Nếu anh không muốn tôi làm việc ở đó, tôi có thể tìm việc ở chỗ khác, từ nay về sau tránh xa anh ấy"

Cô biết, phản kháng anh là việc ngu xuẩn nhất.

Ngự Giao lắc lắc ngón trỏ: "Không, tôi không muốn cô bỏ việc ở đó, cô cứ làm việc ở đó thật tốt, nếu đúng như lời cô nói, cô không còn yêu cậu ta, vậy cần gì phải cố tình tránh né anh ta"

Anh muốn nhìn xem, giữa bọn họ có thể xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa cô đau khổ, Thẩm Hiên Bạch sẽ càng đau khổ hơn.

Lúc đầu đúng là anh không biết quan hệ giữa bọn họ. Không ngờ, tất cả đều đã được định sẵn từ trước.

Trò chơi, dường như càng ngày càng hay hơn...

"Anh yên tâm, tôi đã làm người phụ nữ của anh, thì trong lòng tôi sẽ chỉ có anh, tôi sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với anh ấy. Tôi sẽ chứng minh cho anh xem"

Những câu chữ thâm tình đó phát ra từng miệng Doãn Băng Dao, cùng gương mặt không chút cảm xúc của cô.

Cô nghĩ một đằng nói một nẻo. Ngự Giao, đây là những lời anh muốn nghe đúng không, vậy tôi sẽ nói cho anh nghe.

Anh có thể có được cơ thể tôi, nhưng cả đời này, anh đừng mơ tưởng có được trái tim tôi!

Ngự Giao rất hài lòng với câu nói của cô, cầm ly rượu đưa tới trước mặt cô, "Uống cùng tôi"

Nhìn chất lỏng trong chiếc ly trong suốt, Doãn Băng Dao không nói lời nào liền nhận lấy, ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Cô giờ chiếc ly trống lên, tạo thành một đường cong duyên dáng.

Khóe miệng cô chảy ra một giọt rượu, chảy từ cằm xuống cổ, theo một đường cong uốn lượn rồi biến mất trong khe ngực cô....

Nhìn hình ảnh mỹ lệ này, đôi mắt Ngự Giao khẽ nhắm lại, đột nhiên anh vác cô lên vai.

Doãn Băng Dao hơi kinh ngạc, nhưng không có phản kháng gì.

Mấy ngày nay, cô đã quen thuộc với thói quen ta cần ta cứ lấy của anh ta.

Cô không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Chỉ là, cô sẽ đợi đến một ngày nào đó...

Ngự Giao vác cô lên phòng trên lầu, ném xuống chiếc giường mềm mại.

Gương mặt mỹ lệ của cô vì cồn rượu mà hơi hồng hồng. Đôi mắt xinh đẹp cũng mờ mịt sương mù.

"Cô có biết cô sai ở đâu không?" Ngự Giao hỏi.

Doãn Băng Dao lắc đầu, đây là vấn đề cô luôn không hiểu.

Ngự Giao trèo lên giường, giữ chặt hai tay cô, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, "Sai ở chỗ cô quá xinh đẹp, trời sinh đáng về quyền rũ"

Tất cả mọi sai lầm, đều bắt đầu từ đáng về quyền rũ của cô, nhưng Doãn Băng Dao, tôi không bị quyền rũ bởi cái dung nhan điên đảo chúng sinh này, mà tôi sẽ hủy diệt cô....

Cúi đầu, anh cắn nhẹ vành tai cô, hàm răng khẽ dùng lực, hài lòng nghe tiếng rên rỉ bật ra từ miệng cô.

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Ngự Giao không quan tâm, giờ phút này anh chỉ muốn thưởng thức mỹ vị dưới thân mình.

Một lúc sau, ngoài cửa vang lên giọng của người giúp việc, "Cậu chủ, cô Tô Y Thu đến ạ"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bắt gian (2)

Doãn Băng Dao nghe thấy tên Tô Y Thu, cả người cứng đờ, hai mắt đang say mê, liền trở nên hoảng sợ.

Quần áo trên người cô đã bị Ngự Giao cởi sạch sẽ, giờ phút này nhất thời không biết nên làm thế nào.

"Anh Bằng, anh Bằng, anh mở cửa ra, hu hu...." Tô Y Thu đập cửa, kêu khóc.

Từ trước tới giờ cô luôn là người hiểu lễ nghĩa, xông vào đập cửa thiếu lễ độ như thế này là lần đầu tiên.

Doãn Băng Dao có một cảm giác không lành, chẳng lẽ Tô Y Thu đã biết quan hệ giữa cô và Ngự Giao rồi sao? Vội vã ngồi dậy định mặc quần áo.

Ngự Giao rời khỏi người cô, muốn đi mở cửa.

Doãn Băng Dao giữ chặt tay anh, trong ánh mắt tràn đầy sự bất lực và cầu xin, lắc lắc đầu.

"Anh Bằng, anh không để ý tới Thu Nhi nữa sao?" Tô Y Thu đứng ngoài cửa khóc đến thương tâm.

Đập cửa một lúc lâu, cũng không thấy có động tĩnh.

Người giúp việc đứng sau lưng lung tung nói: "Cô Y Thu, chắc cậu chủ ngủ rồi"

Đúng lúc này cửa được mở ra, Ngự Giao khoác áo ngủ, mái tóc rối bời, lộ ra bộ ngực rắn chắc.

Tô Y Thu không nghĩ ngợi, liền nhào vào trong ngực Ngự Giao, ôm chặt: "Anh Bằng..."

Ngự Giao nhẹ nhàng ôm vai cô, vỗ vỗ, dịu dàng an ủi: "Đừng khóc, có chuyện gì?"

Tô Y Thu càng khóc to hơn, nước mắt thấm ướt ngực anh. Cô ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt nói: "Bố em... hôm nay bố em tát em một cái..."

Từ nhỏ cô đã được coi như hòn ngọc quý trên tay, lần đầu tiên bị đối xử như vậy, từ nhỏ đến lớn bố chưa bao giờ đánh cô, đây là lần đầu tiên.

Ngự Giao thở phào: "Anh còn tưởng chuyện gì nữa, ngoan đừng khóc. Nhất định là em không nghe lời bố, làm sai chuyện gì rồi đúng không?" giọng nói vô cùng dịu dàng.

Doãn Băng Dao núp trong chiếc tủ quần áo bên cạnh, ôm chặt cơ thể trần trụi của mình, không dám thở mạnh.

Lạnh quá, cơ thể không chịu được run rẩy. Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của Ngự Giao.

"Anh Bằng, anh có thể để em ở lại đây giống hồi bé không? hôm nay em không muốn về." Tô Y Thu nghẹn ngào nói

"Tất nhiên là được." Ngự Giao giơ tay vuốt tóc của cô, "Đi thôi, chúng ta đến căn phòng trước đây."

Khi còn bé, nếu Tô Y Thu gặp chuyện gì không vui ở nhà, sẽ chạy đến nhà họ Thẩm ở. Từ nhỏ đến lớn, Ngự Giao luôn đem lại cảm giác an toàn cho cô.

Cho nên trong nhà họ Thẩm, luôn có một căn phòng dành riêng cho Tô Y Thu. Nói ra cũng thật kỳ lạ, từ nhỏ tới lớn Ngự Giao không thích tiếp xúc với người khác, nhưng lại bằng lòng tiếp xúc với Tô Y Thu.

Cho nên hai nhà đều cho rằng, hôn nhân của bọn họ đã sớm được định trước.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Doãn Băng Dao vẫn ngồi im trong ngăn tủ. Mãi đến khi không nghe thấy tiếng bước chân, cô mới từ trong tủ quần áo đi ra.

Trên người chỉ mặc một chiếc quần lót, mái tóc hơi rối, ánh mắt đờ đẫn. Chân trần đi đến bên cửa sổ, quần áo cũng không mặc dường như không còn cảm thấy rét lạnh.

Nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, trong lòng cô rét lạnh thấu xương. Cảm giác bi thương như này, so với khi bị Thi Lục Đình đuổi ra khỏi nhà còn khiến cô khổ sở đau đớn hơn.

Doãn Băng Dao dần dần nằm xuống mặt thảm sang trọng dưới mặt đất, tẩm tẩm lông mềm mại, nhưng cô không hề có cảm giác ấm áp. Khẽ chớp mắt, nước mắt nóng bỏng từ từ chảy xuống, thiêu đốt da thịt.

Bỗng nhiên nhớ đến một bài thơ: Màn cửa sổ bằng lụa mỏng, mặt trời lặn dần dần hoàng hôn, căn phòng không người rơi nước mắt.

Không cần suy nghĩ, chỉ cần nhìn vào ánh đèn trong phòng, cũng có thể biết Tô Y Thu và Ngự Giao ám áp thế nào.

Một tiếng sau....

Ngự Giao mở cửa, nhìn thấy Doãn Băng Dao nằm bên cửa sổ sát đất.

Ánh trăng dịu dàng như nước chiếu trên cơ thể trần trụi của cô, giống như trên người cô phát ra những tia sáng mờ mờ yếu ớt.

Trong mắt Ngự Giao thoáng qua một tia kinh ngạc.

Anh đóng cửa lại, bước nhanh về phía trước, tức giận nói: "Nằm đó không sợ bị cảm sao?"

Doãn Băng Dao vẫn nhắm chặt mắt, khoe miệng khẽ cong lên nở nụ cười châm chọc. Anh vẫn quan tâm đến tôi sao? Không phải trong lòng anh, tôi không là gì sao....

Ngự Giao kéo cô: "Đứng lên."

"Anh yêu cô ấy phải không?" Giọng cô rất nhỏ. Nhưng vào lúc đêm khuya lại cực kỳ rõ ràng.

Ngự Giao mở to mắt nhìn, sau đó thả cô xuống, lạnh nhạt nói: "À, tôi chưa bao giờ yêu bất kỳ người phụ nữ nào"

Đây là sự thật, trong mắt anh chỉ có sự nghiệp và người thân. Còn phụ nữ đối với anh mà nói, chỉ là đồ chơi lúc rảnh rỗi mà thôi, anh chưa bao giờ động lòng.

Một người đàn ông vương giả cao cao tại thượng như anh, sẽ không rung động với bất kỳ người phụ nữ nào. Bởi tình yêu, có thể phá hủy một người, chẳng hạn như em trai của anh Thẩm Gia Hạo.

Doãn Băng Dao không lên tiếng, cô không tin lời anh nói, bởi những lời nói dịu dàng của anh khi nãy với Tô Y Thu, những lời nói dịu dàng cung chiêu đó, anh chưa bao giờ cho cô.

Nhờ ánh trăng, Ngự Giao nhìn thấy những giọt nước mắt trên gò má Doãn Băng Dao, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Đêm nay, anh sẽ tha cho cô, chuyện vui vẫn còn ở phía sau..

Ngày hôm sau, Doãn Băng Dao vẫn không dám ra khỏi cửa. Đợi đến khi chắc chắn Tô Y Thu đã rời đi, mới đi ra ngoài. Cảm giác những người giúp việc cứ nhìn mình bằng ánh mắt là lạ.

Cho dù Ngự Giao đối xử với cô như thế nào, cho dù trong lòng đau đớn thế nào, cô vẫn muốn đối mặt với cuộc sống mỗi ngày, vẫn muốn đi làm.

Bởi nếu cô cam chịu, vậy càng không thể thoát khỏi số phận. Cho nên, cô muốn bản thân trở nên mạnh mẽ!

Doãn Băng Dao, cố lên!

Đến công ty giải trí Lê Quang, Doãn Băng Dao vội vàng chạy vào phòng hóa trang, Thẩm Hiên Bạch không có trong phòng, cô cảm thấy kỳ lạ, xoay người chuẩn bị đi tìm anh.

Vừa mới quay đầu, liền bị tát một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đê tiện

Băng Dao bị một tát một cái rất mạnh, cô đưa sờ gò má bỏng rát, ngẩng mặt nhìn thấy Vu Trung Tĩnh tức giận đứng trước mặt.

"Tiện nhân! nếu cô không xuất hiện, Thẩm Hiên Bạch làm sao có thể trở thành như vậy" Vu Trung Tĩnh nhìn chằm chằm Doãn Băng Dao.

"Anh ấy sao rồi?" Doãn Băng Dao không hiểu.

"Cô hỏi hay lắm! Nếu như cô không yêu người khác, anh ấy sẽ không đau lòng như vậy, cũng sẽ không bỏ bê công việc"

Trong lòng Doãn Băng Dao cũng cảm thấy phẫn nộ, cô vén mấy sợi tóc trước trán vì cái tát lúc nãy mà rối tung. "Cho dù giữa tôi và Hiên Bạch có thể nào đi nữa, cô cũng không có tư cách đánh tôi!"

"Hôm nay tôi phải dạy bảo cô một trận!"

Dứt lời, Vu Trung Tĩnh liền vung tay lên lần nữa, khi cánh tay cô chuẩn bị hạ xuống, đột nhiên bị giữ lại.

"Cô dừng tay lại cho tôi!" Thảm Hiên Bạch đột nhiên xuất hiện, hai mắt ửng đỏ, tức giận nhìn Vu Trung Tĩnh.

"Hiên Bạch! Tại sao anh lại vì loại phụ nữ này mà đối xử với em như vậy?"

Hai người cùng nhau đồng cam cộng khổ, Vu Trung Tĩnh không ngờ Thảm Hiên Bạch lại vì Doãn Băng Dao mà nổi giận với mình.

Thảm Hiên Bạch hất mạnh tay cô ra, "Đi ra ngoài!"

Vu Trung Tĩnh không phục, "Tất cả mọi chuyện em làm đều là vì anh! Người phụ nữ này! rốt cuộc cô ta có chỗ nào tốt, có đáng để anh đau lòng vì cô ta không?"

Doãn Băng Dao nghe hai người nói chuyện, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ vì chuyện cô và Ngự Giao ở cùng nhau sao?

"Im miệng! Tôi bảo cô đi ra ngoài!" Thảm Hiên Bạch luôn dịu dàng, lần đầu tiên nổi trận lôi đình.

"Không, người nên đi là em!" Doãn Băng Dao cắt ngang lời anh, cầm túi xách của mình, xoay người rời đi.

Thảm Hiên Bạch giữ chặt cô: "Băng Dao, em đừng đi, anh có chuyện muốn nói với em!"

Vu Trung Tĩnh tái mặt, trừng mắt nhìn Doãn Băng Dao, đi ra ngoài, cánh cửa đóng "rầm" một tiếng.

"Đau không?" Thảm Hiên Bạch tiến lên, nâng mặt Doãn Băng Dao, nhẹ nhàng xoa gò má đỏ hồng của cô.

Doãn Băng Dao gạt tay anh xuống, lạnh lùng nói: "Không sao!"

"Anh xin lỗi..." anh áy náy nói.

"Ba chữ này phải là em nói với anh mới phải, em không biết chuyện em và Ngự Giao ở bên nhau sẽ gây tổn thương cho anh lớn đến vậy, nhưng Hiên Bạch, giữa chúng ta đã là chuyện quá khứ, không thể nào quay trở lại như lúc đầu được rồi, anh quên em đi!"

Doãn Băng Dao cố gắng làm cho giọng của mình trở nên lạnh lùng vô tình.

Cô đã ở bên cạnh Ngự Giao, không thể tiếp tục dây dưa không rõ với Thảm Hiên Bạch.

"Băng Dao, anh nghĩ là em hiểu lầm rồi. Giao là anh họ của anh, em ở bên anh ấy, tất nhiên anh sẽ chúc phúc cho hai người!" Thảm Hiên Bạch miễn cưỡng nở nụ cười

"Thật không?" Doãn Băng Dao không tin: "Khi nãy Vu Trung Tĩnh vừa mới nói..."

"Em đừng nghe cô ấy nói bậy, cô ấy là người thích chiếm ưu thế, cho nên em không cần để tâm chuyện vừa rồi, chỉ cần làm tốt công việc ở đây. Còn về phần cô ấy, anh sẽ nói với cô ấy sau này tôn trọng em một chút!"

"Cảm ơn anh...."

"Hôm nay anh không có chương trình gì, không cần hóa trang, nhìn em rất mệt mỏi sắc mặt nhợt nhạt, trở về nghỉ ngơi đi!"

Khi anh nói chuyện với cô, luôn luôn dịu dàng. Anh không nhẫn tâm nói nặng cô một lời, càng không nhẫn tâm để cô phải khó chịu, khổ sở.

Nếu vừa rồi người tát cô không phải là Vu Trung Tĩnh, anh tuyệt đối không bỏ qua cho người xúc phạm Băng Dao.

"Vâng!"

Cô thật sự cần thời gian nghỉ ngơi để điều chỉnh cảm xúc của bản thân.

Vốn tưởng rằng cô có thể kiên cường đối mặt với tất cả, nhưng khi tất cả mọi chuyện ùn ùn kéo tới, cô cảm thấy bản thân không thể chống đỡ nổi.

"Em có biết anh Giao đã có vợ chưa cưới rồi không?" Thảm Hiên Bạch nhìn bóng lưng cô hỏi.

Bước chân Doãn Băng Dao dừng lại: "Em biết!"

Nói ra những lời này, cô có thể biết Thẩm Hiên Bạch sẽ thất vọng vì cô như thế nào.

Nhìn bóng lưng rời đi của Doãn Băng Dao, nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt Thẩm Hiên Bạch dần dần trở nên u ám.

Anh ngồi thất thần trên ghế sofa, thống khổ ôm đầu.

Không biết Vu Trung Tĩnh đi vào phòng từ lúc nào, cô ngồi xuống bên cạnh anh, nói: "Lại là Ngự Giao, anh ta đã cướp đi rất nhiều thứ của anh"

Thẩm Hiên Bạch ngẩng đầu: "Cô nghe lén chúng tôi nói chuyện?"

Vu Trung Tĩnh im lặng, từ chối cho ý kiến.

Đột nhiên Thẩm Hiên Bạch vươn tay ra, bóp chặt yết hầu cô, trong ánh mắt hiện lên sự hung ác khiến người khác sợ hãi, "Càng ngày cô càng vượt quá giới hạn của mình"

Vu Trung Tĩnh cố gắng hít thở một cách khó sở, trên mặt vẫn nở nụ cười, khó khăn nói: "Ha ha, nếu Doãn Băng Dao biết, một Thẩm Hiên Bạch luôn dịu dàng cũng có lúc hung ác như này, nếu cô ta biết bí mật trong lòng anh..."

"Đủ rồi" Thẩm Hiên Bạch ngắt lời cô, buông tay khỏi cổ cô: "Hủy hết những hoạt động mấy ngày tới, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian"

Anh cầm áo khoác đi ra ngoài.

Vu Trung Tĩnh ở phía sau gào thét: "Anh như vậy chính là đang trốn tránh đó"

Nếu Doãn Băng Dao là nguyên nhân khiến anh khổ sở, vậy tôi nhất định sẽ thay anh loại trừ tất cả khổ sở đó, để anh tiến thẳng về phía trước.

Ánh mắt Vu Trung Tĩnh trở nên u ám, hai bàn tay lạnh lẽo xiết chặt thành nắm đấm.

Quán rượu, trong một căn phòng sang trọng, Ngự Giao, Phương Chính Đông, Lang Long, Phạm Khiết Phàm bốn người đang uống rượu.

Phương Chính Đông nhìn Ngự Giao đang buồn bực uống rượu trên choker: "Sao hôm nay cậu không mang người đẹp kia tới?"

Ngự Giao ngược mắt nhìn, đôi mắt khẽ nheo lại đầy nguy hiểm nhìn về phía Phương Chính Đông.

Phương Chính Đông nhún nhún vai: "Tôi không có ý gì đâu, chỉ là hứng thú với một người bạn của cô ta mà thôi"

Phạm Khiết Phàm nhận một cuộc điện thoại, sau đó ngồi xuống bên cạnh Ngự Giao: "Giao, cảnh sát vừa gọi điện thoại tới, vụ án tai nạn xe cộ của em trai anh có kết quả rồi"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68

Tác giả bỏ qua chương 68...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 69: Âm mưu bại lộ

Chương 69: Âm mưu bại lộ

Chương 69: Âm mưu bại lộ

Nhìn thấy hai người lờ lờ kéo kéo từ trong phòng bếp đi ra, Đồng Bội trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin.

Đứng sau lưng cô, chính là Phương Chính Đông.

Phương Chính Đông vỗ vỗ trán, thăm nghĩ, lần này xong rồi.

Về chuyện của Ngự Giao, anh là người hiểu rõ nhất.

Doãn Băng Dao sửng sờ mất giây, vội vàng rút tay ra khỏi tay Ngự Giao, việc lờ kéo càng khiến vết thương chảy nhiều máu hơn.

"Cậu.... hai người...." Đồng Bội nhìn sắc mặt tái nhợt của Ngự Giao, lại nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Doãn Băng Dao, trong chốc lát không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngự Giao hoàn toàn không để ý tới phản ứng của Đồng Bội, kéo Doãn Băng Dao lại: "Hộp cứu thương cô để ở đâu?"

Ánh mắt Ngự Giao đây vẻ sốt ruột, còn ánh mắt của Doãn Băng Dao là trốn tránh, cuối cùng cũng khiến Đồng Bội hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Thật quá đáng" cô bỏ lại những lời này trừng mắt nhìn Doãn Băng Dao bỏ chạy ra ngoài

"Đồng Đồng"

Doãn Băng Dao muốn đuổi theo, bị Ngự Giao kéo lại, va vào lồng ngực rắn chắc của anh.

"Để tôi đuổi theo cô ấy" Phương Chính Đông vội vàng chạy ra ngoài.

Ngự Giao chỉ mới một câu, "Chính đông, chắc cậu biết nên xử lý như thế nào chứ"

Phương Chính Đông quay đầu, "Ừm, mình hiểu rồi"

"Anh buông tôi ra! Tôi phải chạy theo giải thích với Đồng Đồng" Doãn Băng Dao lo lắng giãy giụa, giọng nói nức nở như muốn khóc.

Cô không muốn người chị em tốt của mình ghét cô, cô rất sợ bị hai người chị em tốt nhất chán ghét mình.

Những không ngờ, cái ngày đó vẫn sẽ tới.

Ngự Giao nắm chặt cổ tay cô không buông, buồn cười hỏi: "Giải thích? Cô muốn giải thích chuyện gì? Quan hệ giữa hai chúng ta là sự thật"

Doãn Băng Dao trở mặt, trong hốc mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Anh giơ tay giữ chặt hai vai cô, nhìn đôi mắt mờ mịt nước mắt của cô. "Không được khóc, chẳng lẽ cô muốn khóc trước mặt em trai mình sao? Chẳng lẽ cô muốn làm lớn chuyện này để cậu ta phát hiện ra sao?"

Doãn Băng Dao nhìn về phía phòng khách, từ trong đó truyền ra tiếng phim hoạt hình, cũng tiếng cười của Doãn Lăng Diệc.

Cô mở to mắt ngẩng đầu lên, cố gắng kìm nén nước mắt, nở nụ cười tươi.

Nhìn dáng vẻ kiên cường của cô, trong lòng Ngự Giao tự như có thứ gì đó đang dần dần hòa tan. Ngự điện của anh cũng nhẹ nhàng hơn, mày kiếm khẽ nhún lại: "Đi thôi, tôi dẫn cô đi xử lý vết thương, cô yên tâm, Chính Đông sẽ xử lý tốt chuyện này"

Cô còn có thể nói gì được nữa? Còn có thể làm gì khác?

Đi theo Ngự Giao vào phòng khách, Doãn Băng Dao vẫn cười đầy thân nhiên.

"Chị, vừa nãy chị Đồng Đồng đến đây, em ra mở cửa, chị ấy còn đi cùng một anh gì ý" Doãn Lăng Diệc nghe thấy tiếng bước chân của chị mình, quay đầu nói.

"Ừ, chị biết rồi"

"Ồ, chị Đồng Đồng đi đâu rồi ă? rõ ràng vừa nãy chị ấy vào phòng bếp tìm chị mà" Doãn Lăng Diệc khó hiểu nhìn xung quanh.

"Chị ấy đi rồi. Lăng Diệc, lấy cho chị hộp cứu thương ở phía trên ngăn tủ ti vi"

Lúc này Doãn Lăng Diệc với chú ý tới ngón tay chảy máu của Doãn Băng Dao, cậu hốt hoảng chạy tới: "Máu! Chị! Chị chảy máu rồi"

"Đừng có cuống lên, cậu đi lấy hộp cứu thương ra đây, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không có chuyện gì đâu" Ngự Giao trấn an nói.

Doãn Lăng Diệc lật đật chạy đi tìm hộp cứu thương.

Ngự Giao cầm bông băng thấm cồn lau vết thương của cô, Doãn Băng Dao hít sâu một hơi, mày liễu nhún lại.

"Đau lắm sao?" Ngự Giao hỏi.

"Không, không đau" cô dùng hết sức lực mỉm cười.

Doãn Lăng Diệc ngồi xổm dưới đất, nhìn Ngự Giao xử lý vết thương cho chị cậu, bĩu môi, giọng nói như sắp khóc, "Chắc hẳn là chị rất đau...."

Doãn Băng Dao vươn tay ôm dịu dàng xoa đầu em trai: "Không đau, em thấy chị có khóc đâu, chị cũng giống em mỗi khi đau sẽ khóc"

Cuộc sống đã dạy cho cô biết che giấu nỗi đau của bản thân.

Cho nên khi ở trước mặt cậu em trai yêu quý nhất của mình, cô luôn đeo lên mình một chiếc mặt nạ nụ cười. Bởi vậy cô ở trước mặt Doãn Lăng Diệc cô luôn tươi cười, tất cả những ảm ức, đau khổ, cô đều giữ lại trong tận đáy lòng.

Ngự Giao nhìn ánh mắt dịu dàng của cô khi nhìn em trai mình. Anh dần phát hiện, người phụ nữ này dường như không giống như tưởng tượng trước đây của anh.

Cô không phải một người phụ nữ vô tình máu lạnh?

Một lát sau, cửa được mở ra, Phương Chính Đông kéo Đồng Bội bước vào.

Về mặt Đồng Bội có chút tức giận

Nhìn thấy dáng vẻ Ngự Giao cẩn thận xử lý vết thương cho Doãn Băng Dao, cô quay đầu về mặt không vui.

"Đồng Đồng, cậu ngồi xuống trước đã" Doãn Băng Dao xăn hổ nói.

"Chị Đồng Đồng, em đi rót nước cho bị" Doãn Lăng Diệc ngoan ngoãn đi rót nước.

Đồng Bội há miệng thờ đốc, định nói gì đó, nhưng kìm lại.

Cô lo lắng cho Doãn Lăng Diệc, cô biết, việc này không thể để Lăng Diệc biết.

"Xong rồi, mấy ngày tới cô không được chạm tay vào nước, ngày mai tôi sẽ cho mấy người giúp việc tới" Ngự Giao đẩy hộp cứu thương nói.

Cô không ngờ một người đàn ông như anh ta cũng biết xử lý vết thương.

Đồng Bội bước tới, kéo Doãn Băng Dao: "Đi, chúng ta lên lầu, tớ có chuyện muốn nói với cậu"

Ngự Giao châm một điếu thuốc, nhìn bóng lưng đi lên lầu của hai người, "Cậu nói với cô ta rồi hả?"

Phượng Chính Đồng chống tay lên thành sofa, nhẩy qua, ngồi xuống bên cạnh Ngự Giao, "Ừ, vừa giải thích xong, đúng là một người đứa trẻ nóng tính. Chuyện hôm nay thật ngại quá, nếu biết trước cậu tới đây, tôi đã không đồng ý đi cùng cô ấy tới đây rồi"

Ngự Giao phả ra một làn khói: "Không sao"

Đồng Bội vào phòng Doãn Băng Dao, sau đó đóng cửa thật mạnh.

"Đồng Bội...." Doãn Băng Dao dè dặt gọi một câu.

Bình thường cô không quan tâm tới người ngoài nhìn cô thế nào, nhưng luôn để ý đến những người thân bên cạnh mình.

Đồng Bội quay lưng về phía Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao không biết thái độ của cô, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô sẽ mắng chửi thóa mạ cô, hay lập tức gọi điện thoại nói cho Ị Thu, hay là thông cảm với cô?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Say rượu điên cuồng triền miên (1)

Một lát sau, Đồng Bội mới xoay người.

Cô cần phải sắp xếp lại tình cảm của bản thân, đột nhiên xảy ra chuyện này, đến năm mơ cô cũng không ngờ tới.

"Băng Dao, tại sao lại như vậy?" Đồng Bội lên tiếng hỏi, trong mắt có chút tức giận

"Tớ không biết phải nói với cậu như thế nào, nhưng xin cậu hãy tin tớ, tớ không muốn Y Thu buồn, cũng không muốn sự việc xảy ra như vậy" Doãn Băng Dao nhắm mắt, không còn mặt mũi nhìn người chị em tốt của cô.

Đồng Bội cười lạnh một tiếng: "Cậu không muốn cậu ấy buồn? Vậy tại sao cậu còn như vậy? cậu hoàn toàn có thể tránh xa anh ta"

"Không đơn giản như vậy" Doãn Băng Dao lắc đầu, nức nở nói.

Một tay Đồng Bội chống hông, một tay gãi đầu, "Băng Dao, đừng tiếp tục chuyện này nữa được không? Chẳng lẽ cậu ở cùng Ngự Giao là vì tiền bạc và địa vị của anh ta sao?"

Doãn Băng Dao cả kinh, ngẩng đầu nhìn Đồng Bội bằng ánh mắt không thể tin, trong mắt mờ mịt hơi nước.

Cô run run nói: "Đồng Đồng, chẳng lẽ ở trong mắt cậu, tớ là một người ham hư vinh như vậy sao?"

"Tớ cũng không muốn nghĩ cậu như vậy, nhưng những chuyện tớ nhìn thấy ngày hôm nay khiến tớ không thể nghĩ khác"

Doãn Băng Dao khó khăn hít sâu một hơi, xoay người, không muốn người khác nhìn thấy nước mắt yếu ớt của cô.

"Tớ làm các cậu thất vọng rồi. Tớ rất xin lỗi..." Giọng cô bắt đầu trở nên nghẹn ngào.

"Cậu và anh ta ở bên nhau từ lúc nào?" Đồng Bội hỏi.

"Một thời gian rồi, khi đó, tớ cũng không biết anh ta quen Y Thu, càng không biết giữa hai người bọn họ có hôn ước" nếu biết trước, cô tình nguyện tìm đến cái chết, cũng không làm chuyện như vậy.

Nhưng cô đã đi tới bước này, không còn đường rút lui nữa rồi.

"Đúng là một tên đàn ông khôn kiếp! Vậy mà trước đây mình vẫn còn cảm thấy anh ta là người tốt" Đồng Bội nhỏ giọng mắng một câu.

Thấy hai vai Doãn Băng Dao run run, con tức của Đồng Bội liền biến mất, đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

"Đừng khóc nữa, những lời tớ vừa nói không phải là cố ý muốn làm tổn thương cậu, chỉ vì... chỉ vì tớ không thể nào tin được sao cậu có thể làm như vậy...."

Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, gương mặt ướt đầm nước mắt "Không sao, trên thực tế đúng là do tớ sai"

"Băng Dao, hãy nghe lời tớ, rồi khỏi anh ta đi được không?"

Băng Dao đau khổ lắc đầu, vẫn là câu nói: "Không đơn giản như vậy"

"Chẳng lẽ cậu yêu anh ta?" Đồng Bội nhăn mày nói.

Doãn Băng Dao trầm mặc một lát, "Không phải...."

"Vậy thì tại sao? rốt cuộc tại sao cậu lại muốn ở bên anh ta?" Đồng Bội chỉ tiếc rên sất không thành tiếng.

"Chuyện này không thể nói rõ ngay một lúc được" Doãn Băng Dao lau nước mắt, thở dài một hơi, "Đồng Đồng, đồng ý với tớ đừng cho Y Thu biết chuyện này được không, cho tớ một thời gian nữa, tớ sẽ rời khỏi anh ta, tớ hứa"

Đồng Bội lại vò mái tóc ngắn của mình, đây là động tác cô hay làm khi gặp chuyện phiền muộn rắc rối.

"Nhưng, sớm muộn gì cũng sẽ bị cậu ấy phát hiện."

"Hãy tin tớ, tớ sẽ nhanh chóng rời khỏi anh ta"

Cuộc sống cứ như thế này, cô cũng không thể chịu đựng được nữa.

Đồng Bội do dự một lúc, sau đó, gật đầu : "Được, vậy cậu nói được phải làm được"

"Ừm" Doãn Băng Dao mỉm cười, "Cảm ơn cậu đã hiểu cho tớ"

Về mặt của Đồng Bội vẫn khó coi như trước, Tô Y Thu và Băng Dao ở trong lòng cô đều quan trọng như nhau, nhưng cô nghĩ, Băng Dao là người thứ ba, cho nên người rời đi phải là Băng Dao,

Không muốn nhìn thấy Doãn Băng Dao và Ngự Giao ở chung với nhau, như vậy trong lòng cô sẽ có cảm giác tội lỗi rất lớn, bởi vì bây giờ cũng đã bắt đầu cùng Băng Dao lừa dối Tô Y Thu.

Cho nên, sau khi xuống lầu, liền kéo Phương Chính Đồng nhanh chóng rời đi.

Buổi tối, Doãn Băng Dao nằm trên giường nghe tiếng nước chảy ào ào từ trong phòng tắm.

Cô mở to mắt nhìn ánh đèn mờ nhạt, nhớ tới câu hôm nay Đồng Bội hỏi cô: "Chẳng lẽ cậu yêu anh ta sao?"

Vấn đề này, cô vẫn luôn trốn tránh, nhưng câu hỏi của Đồng Bội vẫn quanh quẩn bên tai, xua đi cũng không được.

Ngự Giao đi từ trong phòng tắm ra, chỉ quần độc một chiếc khăn tắm trắng lớn bên hông, nửa người trên lỏa thể, vẫn còn những giọt nước đọng trên làn da màu đồng khỏe mạnh, anh lau tóc, hỏi Doãn Băng Dao nằm trên giường: "Ồ đây có rượu không?"

"Có, tủ rượu trong phòng khách có mấy chai" do Đồng Bội mua trước đây.

Ngự Giao xoay người đi ra phòng khách, lúc đi tới cửa hỏi cô: "Có muốn uống mấy ly cùng tôi không?"

"Được"

Cô không ngờ mình lại như ma xui quỷ khiến đồng ý.

Có lẽ vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tâm trạng quá buồn rầu căng thẳng, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ không thông.

Ngự Giao cũng có chút kinh ngạc, anh nghiêng mặt, khoe miệng khê cong lên, sau đó đi ra phòng khách.

Doãn Băng Dao mặc trên người bộ váy ngủ, rời giường.

Ngự Giao lấy rượu về phòng, trên tay là hai chiếc ly cao cổ.

"Anh định uống tất mấy chai rượu này sao?" Doãn Băng Dao đi tới.

"Cô coi thường tử lượng của tôi quá" Ngự Giao khẽ nhếch miệng nói.

Không phải do anh cảm thấy có quá nhiều chuyện phiền lòng, muốn mượn rượu giải sầu.

Đây là lần đầu tiên hai người ngồi cùng với nhau một cách thân thiện như vậy, giống như những người bạn của nhau. Anh rót rượu, sau đó đưa ly rượu cho cô.

Doãn Băng Dao nhận lấy ly rượu, hai người nhẹ nhàng cùng ly.

Không biết có phải do cô ảo giác hay không, xuyên qua chiếc ly thủy tinh trong suốt, nhận ra khóe mắt anh lóe lên một tia dịu dàng.

Anh uống rượu rất giỏi, vừa ngẩng cổ lên, liền uống cạn ly rượu.

"Thật ra... cô là người phụ nữ đầu tiên trong lòng tôi" Anh khoác một tay vịn lên thành sofa, cơ thể lười biếng dựa về phía sau.

Doãn Băng Dao kinh ngạc, thiếu chút nữa bị sặc rượu.

"Biết tại sao không?" Anh liếc mắt nhìn cô một cái. Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, cảm thấy rất thú vị.

"Không biết" Doãn Băng Dao lắc đầu.

Không biết trong lòng anh ta đang tính toán điều gì, anh ta luôn khiến người ta không thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Say rượu điên cuồng triền miên (2)

Hôm nay, dường như anh có rất nhiều lời muốn nói.

Trước đây, anh sẽ không nói với cô những chuyện này, cả những chuyện không hay ho trước đây, anh đều nhắc tới.

"Cô rất lạnh lẽ, không giống những người phụ nữ khác, lúc nào cũng thích bám lấy tôi, thích hỏi đông hỏi tây"

Anh nhấp một ngụm rượu, nhẹ nhàng lắc ly rượu.

Doãn Băng Dao cũng uống một chút rượu, mặt hơi đỏ, cô không nói chuyện, thỉnh thoảng khóe miệng khẽ cong lên.

Tôi lạnh lẽ, đó chẳng qua là vì tôi không dám hỏi anh điều gì, tôi cũng không muốn hỏi nhiều, càng không có tư cách bám lấy anh hay can thiệp vào chuyện của anh.

Ngự Giao quay đầu nhìn gương mặt đỏ ửng của cô.

Cô thật sự rất đẹp, nếu không phải vì cô đã làm ra chuyện khiến anh không thể tha thứ, có lẽ, anh cũng sẽ không dày dạn cô như vậy.

"Hơn nữa, cô còn là một người phụ nữ rất kiên cường" Anh xích lại gần cô, rót thêm rượu vào ly của cô.

Hai người uống càng lúc càng nhiều.

Doãn Băng Dao đột nhiên đứng lên, "Cạn ly"

"Cạn ly? Có việc gì vui để chúc mừng sao?" Ngự Giao hỏi.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó nói, "Vì sự kiên cường của cô, vì tôi có thể đón nhận được sự dày dạn của anh"

"Ha ha ha..." Anh cười to: "Nói hay lắm! Cạn ly"

Sau khi say rượu, anh bỏ qua tất cả những cảm giác chán ghét sắc bén của bản thân, gỡ bỏ sự phòng bị và nguy trang với cô.

Hai người không ngừng nâng ly, còn đứng lên khiêu vũ. Hai chân trần của cô giẫm lên chân anh, theo động tác khiêu vũ của cô.

Bất chợt, chân anh không vững, hai người cùng ngã xuống tấm thảm mềm mại.

Cơ thể anh đè lên người cô, vì say rượu đôi mắt trở nên mơ màng say mê, lặng lẽ nhìn cô.

Nụ cười trên mặt cô khế cứng ngắc, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của người đàn ông trước mặt, cô đột nhiên đưa tay ra, chạm vào mặt anh, nâng đầu hôn lên môi anh.

Ngự Giao lấy tay giữ đầu cô, đáp lại nụ hôn của cô.

Bỗng nhiên, cô cắn môi anh một cái thật mạnh.

Anh dùng hết sức đẩy đầu cô ra, ngón tay lau máu trên khóe miệng, trên gương mặt không có vẻ đau đớn.

Doãn Băng Dao nhìn chằm chằm anh, sau đó cười phá lên.

Khóe miệng anh nhếch lên, một lần nữa giữ chặt đầu cô, răng lưỡi hai người quấn lấy nhau, anh thỏa thích mút máu còn sót lại trong miệng cô.

"Cô yêu tôi?" Bàn tay anh dịu dàng vuốt ve trên người cô, miệng ngang ngược hỏi.

Cô thở hổn hển nói, "Không, Ngự Giao, tôi hận anh"

"Ha ha, được lắm! Vậy tôi sẽ khiến cô càng hận tôi hơn"

Toạc....

Bàn tay anh xé nát chiếc váy lụa của cô. Cơ thể sáng bóng hoàn mỹ của cô hiện ra trước mặt anh.

Ngự Giao cúi đầu xuống, tay phải đưa xuống bóp đùi cô, vuốt ve vùng đất mềm mại của cô.

Môi ngậm chặt nụ hoa anh đào non mềm trước ngực cô, đầu lưỡi đảo qua đảo lại, răng khế cắn.

"Úm..." Doãn Băng Dao hơi uốn người lên, miệng phát ra tiếng rên rỉ, hai bàn tay luồn vào trong tóc anh, nắm thật chặt.

Cả hai cùng tra tấn thân thể nhau, giống như đang phát tiết lửa giận trong lòng. Loại lửa giận này khó có thể diễn tả bằng lời nói.

Lúc cơ thể anh đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, cô ngẩng đầu lên, gọi to tên anh, "Giao..."

Nước mắt đau khổ từ trong khóe mắt chảy xuống.

Anh ở trên người cô rong ruổi, ướt đẫm mồ hôi.

Cô để lại vô số những vết cào nông sâu trên lưng anh

Khi anh tiếng sâu hơn vào cơ thể cô thì móng tay cô cũng cắm vào da thịt anh sâu hơn.

Điên cuồng triền miên, nước mắt rơi xuống xung sự đau thương căm giận trong lòng.

Cô không hiểu sự phản nộ của anh từ đâu mà đến...

"Nếu... nếu cô không làm sai chuyện kia, tôi cũng sẽ không đối xử với cô như thế này..." Giọng nói của anh có chút mơ hồ khó hiểu, cơ thể vẫn như trước không biết một mùi rong ruổi trên người cô.

"Ngự Giao, anh là số kiếp của tôi, nhưng tôi nhất định sẽ thoát khỏi anh"

Hai người đều tự nói, dường như cũng không nghe thấy đối phương đang nói cái gì.

Dục vọng của cơ thể công thêm tác dụng của cồn, đã khiến suy nghĩ của bọn họ có chút mơ hồ.

Khi hai cơ thể dây dưa cùng nhau, lại giống như hai người yêu nhau, liều chết triền miên

Khi tất cả ham muốn của dục vọng đi qua, anh nằm trên bộ ngực mềm mại của cô mà ngủ.

Còn tay cô, vẫn nắm chặt tóc của anh...

Ngày hôm sau khi Doãn Băng Dao tỉnh lại, đã không thấy Ngự Giao bên cạnh

Cô phát hiện mình đang nằm trên giường, khó khăn lắm mới bò dậy đi ra phòng khách, nhìn cảnh tượng bữa bãi dưới đất, chai rượu ly rượu, còn có

chiếc áo ngủ bị xé rách tan tành.

Chuẩn bị thu dọn, vừa ngồi xổm xuống, trong bụng liền cảm giác khó chịu vô cùng. Cô vội vàng bịt miệng lại, lao vào phòng vệ sinh nôn mửa một lúc.

Mấy ngày nay, không hiểu sao cô luôn cảm thấy buồn nôn. Đột nhiên nghĩ ra tháng này kinh nguyệt của mình vẫn có.

Mặt Doãn Băng Dao lập tức trắng bệch.

Cô vội vã vỗ vỗ ngực, tự an ủi, không có chuyện gì không có chuyện gì, chẳng qua là do hôm qua uống rượu nhiều quá, nên mới buồn nôn như vậy.

Điện thoại di động bên ngoài phòng khách vang lên, cô đi ra ngoài nhận điện thoại, là Đồng Bội gọi tới.

Còn chưa kịp hỏi Đồng Bội có chuyện gì, chỉ nghe thấy giọng nói kìm nén đầy lo lắng của Đồng Bội ở đầu dây bên kia

"Băng Dao, Y Thu nói muốn tới thăm cậu, cô ấy nói không biết cậu ở đâu, làm thế nào bây giờ?"

Doãn Băng Dao suy nghĩ nói, "Vậy để cậu ấy tới đi"

"Cậu điên à"

"Không sao đâu, cậu yên tâm, cứ để cậu ấy tới"

Là chị em tốt, Y Thu sớm muộn gì cũng biết cô ở đây. Cho nên, cứ giấu giếm như vậy cũng không phải là cách hay. Cái gì phải tới cũng sẽ tới, có muốn tránh cũng không tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đại chiến trong phòng bếp

Cúp điện thoại, Doãn Băng Dao nhanh chóng dọn dẹp lại căn phòng, nhìn đồng hồ trên tường.

Đã mười giờ!

Cô ảo não nhìn xuống phía dưới, chạy xuống lầu: "Lăng Diệc! Lăng Diệc!"

"Chị dậy rồi à?" Doãn Lăng Diệc đứng ở ban công phờ phạc.

"Chắc em đói bụng lắm rồi phải không, chị sẽ làm bữa sáng cho em ngay"

Gần đây cô thực sự không làm tròn trách nhiệm của một người chị, lúc đi làm thì quá bận rộn, bây giờ có thời gian nghỉ ngơi mấy ngày, lại ngủ nướng.

"Không cần đâu chị, em ăn rồi, trong tủ lạnh có đồ ăn mà." Doãn Lăng Diệc mỉm cười lắc đầu, nhìn đôi mắt to, đôi lông mày đen của cậu rất đáng yêu.

Nói thật, khuôn mặt cậu thật ra rất tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt đen trắng rõ ràng, hàng lông mi rất dài. Chẳng qua đầu óc hơi chậm chạp, nên nhìn qua có vẻ ngây ngô ngốc nghếch.

Điện thoại di động lại vang lên, lần này là Ngự Giao gọi tới.

Doãn Băng Dao đi ra ban công, lo lắng nhìn ra bên ngoài, khi chắc chắn Y Thu và Đồng Bội chưa tới mới dám nhận điện thoại.

"Tôi sắp xếp mấy người giúp việc tới chỗ cô rồi, lát nữa bọn họ sẽ qua"

Vừa nhận điện thoại, giọng nói lạnh lùng của Ngự Giao liền truyền ra.

Từ trước đến nay, bình thường anh ta rất ít khi nói chuyện với cô, nói thẳng vào vấn đề.

"Không cần, anh đừng bảo người giúp việc tới"

"Tại sao?" Giọng nói của anh nghe có vẻ không vui.

Không có người nào dám từ chối anh, đặc biệt là ý tốt của anh.

"Tôi muốn được yên tĩnh" Doãn Băng Dao giải thích.

"Không phải trong nhà cần có người chăm sóc em trai cô sao?"

"Cảm ơn ý tốt của anh, tôi sẽ chăm sóc cho em trai mình, hơn nữa bây giờ nó cũng tự chăm sóc được bản thân rồi, anh không cần phải cho người giúp việc tôi, tôi không muốn có người tới quấy rầy cuộc sống của hai chị em tôi"

Giọng Doãn Băng Dao đầy khách sáo, khiến Ngự Giao nghe rất tức giận

"Tùy cô" Anh lạnh lùng quăng ra một câu, lập tức cúp điện thoại.

Điện thoại vừa cúp, chuông cửa liền vang lên.

Doãn Băng Dao vội vàng đi mở cửa, nhưng vẫn hoảng hốt nhìn qua phòng khách một lượt, sau khi chắc chắn không còn dấu vết, cô hít sâu một hơi, mỉm cười mở cửa.

"Băng Dao, đã lâu không gặp" Tô Y Thu nhìn thấy Băng Dao, ôm cô một cái thật chặt.

"Ừm, mau vào nhà đi"

Doãn Băng Dao kéo Tô Y Thu vào nhà, Đồng Bội đi phía sau.

Tô Y Thu quan sát căn nhà, oa một tiếng, sau đó vẻ mặt vui mừng nói: "Tốt quá, bây giờ thấy cậu hạnh phúc, tớ và Đồng Đồng cũng mừng thay cho cậu"

Doãn Băng Dao mỉm cười gật đầu.

"Đồng Đồng, trước đây chúng ta từng nói, cô gái tốt nhất định sẽ gặp đàn ông tốt, quả nhiên là đúng" Tô Y Thu quay đầu liếc mắt nhìn Đồng Bội.

Đồng Bội có vẻ không tự nhiên vò tóc nói, "Ừm, hi hi, đúng vậy"

"Ngồi xuống trước đã rồi hãy nói chuyện, tớ đi rót nước cho hai người" Doãn Băng Dao dẫn hai người tới ghế sofa

Lúc đi rót nước, nhìn vào tấm thủy tinh cổ gắng tạo cho bản thân một nụ cười thật tươi

Tay cô cứng đờ, nụ cười dần dần biến mất.

Doãn Băng Dao, mà đúng là một đứa dối trá

Vậy mà cũng có thể biểu hiện như không có chuyện gì được.

Cầm hay ly nước trong tay, lúc xoay người, khuôn mặt khẽ nở nụ cười

"Trưa nay hai người ở lại đây ăn cơm, lâu lắm rồi chúng ta không ăn cơm cùng nhau" Doãn Băng Dao đưa nước cho hai người, nói.

Cô đi vào phòng bếp, Đồng Bội đi vào theo, giúp việc nhặt rau.

"Đồng Đồng..."

"Ừm?"

"Cậu cảm thấy tớ rất giả dối đúng không?"

"À...." Đồng Bội sững sốt, "Tại sao lại nói như vậy?"

"Cậu xem cậu đi, có tâm sự gì cũng đều viết hết lên trên mặt, chắc Y Thu cũng đoán ra cậu có tâm sự. Nhưng tớ thì khác, tớ giả bộ tốt như vậy, hoàn toàn không giống như có chuyện gì đó" Cô cười khò.

Đồng Bội là một cô gái thẳng tính, có tâm sự gì đều hiện rõ trên mặt.

Đồng Bội đang định mở miệng nói gì đó, ngoài cửa liền vang lên tiếng nói thanh thúy như chuông bạc của Tô Y Thu, "Hai cậu đang nói chuyện gì vậy? tớ cũng muốn vào giúp"

"Ôi trời, Tô đại tiểu thư của tôi ơi, việc này cậu không làm được đâu." Đồng Bội bụng đồ ăn ra, không để Tô Y Thu chạm vào.

Mặc dù bố Đồng Bội là phó thị trưởng, nhưng từ nhỏ đến lớn cô đều là người độc lập. Nhưng Tô Y Thu lại không giống vậy, cô là tiểu thư nhà giàu danh gia vọng tộc, mười đầu ngón tay chưa từng nhúng nước.

Tô Y Thu đi đến bên cạnh Doãn Băng Dao, "Đồng Đồng thật đáng ghét, Băng Dao, cậu dạy tớ, ba chúng ta cùng làm"

"Đồng Đồng nói đúng đó, cậu đi ra ngoài trước đi, hai người chúng tớ làm được rồi"

"Không được! Tớ muốn học nấu ăn, sau này còn nấu cho anh Băng ăn nữa chứ, tuy trong nhà có người giúp việc, nhưng không phải có câu nói rằng, muốn trói chặt một người đàn ông, trước hết phải trói chặt được dạ dày của anh ta sao?"

Quả cà chua trong tay Băng Dao, liền rơi xuống chậu nước. Đồng Bội nhìn khóe mắt nặng trĩu của cô

Không tiếp tục đuổi Tô Y Thu ra ngoài, Băng Dao bắt đầu dạy cô nấu ăn.

Cảnh tượng trong phòng bếp rất náo nhiệt như đi đánh giặc vậy, ba người con gái hi hi ha ha giống như những thiếu nữ ngây thơ.

Sự thật chứng minh, đúng như dự đoán, Tô Y Thu thực sự không thể nấu ăn, cô ấy làm một món ăn rất khó coi hơn nữa còn rất khó ăn, mà những món Doãn Băng Dao làm đều đầy đủ cả hương cả sắc.

"Băng Dao, cậu nấu ăn ngon quá, sau này tớ phải thường xuyên tới đây mới được, cậu dạy cho tớ được không"

Nhìn thấy Doãn Băng Dao không biết nên trả lời thế nào, Đồng Bội vội vàng nói: "Băng Dao phải chăm sóc em trai, lại phải đi làm nữa, làm sao có thời gian dạy cậu, hôm nào tớ và cậu đăng ký lớp dạy nấu ăn đi, đúng lúc tớ cũng muốn xuống bếp học nấu ăn"

"Cậu muốn học nấu ăn làm gì?" Tô Y Thu ngạc nhiên nhìn về phía cô

Đồng Bội vội vàng cúi đầu ăn cơm, nói bừa: "Tớ cũng giống cậu thôi"

Doãn Băng Dao cười cười, tất nhiên cô hiểu tâm tư Đồng Bội, đầu tiên là để đối phó với Y Thu, để tránh cô ấy thường xuyên tới đây, không cẩn thận chạm mặt với Ngự Giao, hơn nữa cô ấy cũng là một cô gái biết yêu rồi.

Có người phụ nữ nào không muốn nhìn người đàn ông mình yêu ăn những món ăn do mình làm ra.

Đột nhiên, Doãn Băng Dao cảm giác trọng bụng khó chịu, cô vội vã che miệng, đứng lên, chạy vào phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đứa bé trong bụng là của ai

"Chị, chị sao vậy?" Doãn Lăng Diệc buông đĩa, suất ruột nhìn về phía phòng vệ sinh Băng Dao vừa chạy vào.

Đồng Bội giữ vai cậu: "Lăng Diệc, em ăn cơm đi, để chị vào xem"

Trong phòng rửa mặt có tiếng nước chảy ào ào, Doãn Băng Dao cúi người xuống bồn rửa tay nôn, Đồng Bội đi vào vỗ nhẹ lên lưng cô: "Sao vậy?"

Rửa mặt xong, Doãn Băng Dao yếu ớt ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt.

"Liệu có phải bị bệnh gì không? Chiều tớ dẫn cậu tới bệnh viện khám xem sao" Đồng Bội quan tâm giọng tay lên lau trán cô.

Doãn Băng Dao vội vàng lắc đầu, "Không cần, không cần, chắc do tớ qua tớ uống nhiều rượu quá thôi, yên tâm đi, tớ sẽ tự đến bệnh viện kiểm tra..."

Nhìn dáng vẻ nói năng lộn xộn của cô khiến Đồng Bội nghi ngờ.

"Không phải là...."

"Không phải đâu! Được rồi, cậu đừng nghĩ nhiều nữa" cô chốt dạ nói

Qua mấy ngày cơ thể phản ứng khác thường, cuối cùng Băng Dao cũng không thể lừa mình dối người được nữa, vì thế lên lút đến một hiệu thuốc xa xôi hẻo lánh mua que thử thai.

Bây giờ mới nhớ, mỗi lần Thẩm Ngạn Băng dây dưa ân ái với cô, đều chưa từng dùng biện pháp tránh thai.

Mà bản thân cô hoàn toàn không hiểu chuyện quan hệ nam nữ.

Xem ra lần này, sự việc nghiêm trọng rồi.

Doãn Băng Dao vội vàng trốn vào toilet, luống cuống đọc tờ giấy hướng dẫn sử dụng quen thuộc, vì chưa bao giờ dùng thứ này. Cẩn thận đọc cách sử dụng, Doãn Băng Dao căn nhắc tự nói với mình, không được trốn tránh, phải đối mặt.

Mất phút trôi qua...

Khi nhìn thấy từ trên que thử thai từ từ hiện ra hai vạch hồng hồng, trong đầu Doãn Băng Dao nổ "đoàng" một tiếng.

Một người luôn kiên cường như cô cũng không kìm được bật miệng bật khóc.

Tội tệ nhất chính là ngay cả cô cũng không biết đứa trẻ này là của ai

Là của người đàn ông đã cướp đi lần đầu tiên của cô trong đêm say rượu đó, hai là Ngự Giao....

Khóc to một trận, Doãn Băng Dao cố gắng lau nước mắt, tự nói với bản thân nhất định phải kiên cường.

Cho dù đứa bé là của ai, cũng không thể giữ lại, cho nên không cần phải suy nghĩ tới vấn đề rắc rối này.

Đứng lên, mặc quần, từ trong đôi mắt của cô lộ ra sự kiên cường mạnh mẽ.

Đầu tiên gọi điện thoại tới công ty xin nghỉ phép một thời gian, sau đó tới bệnh viện kiểm tra.

Sau khi đăng ký, Doãn Băng Dao lên khoa phụ sản trên lầu ba, khi cô nhìn thấy một người phụ nữ từ trong phòng tiểu phẫu đi ra, sợ tới mức tim đập thình thịch.

Trên lầu ba có một hành lang dài. Đầu bên này, để dùng làm phẫu thuật phá thai, còn đầu bên kia, dùng làm phòng sinh.

Một bên là hủy đi sinh mệnh, còn bên kia là đón chào sinh mệnh.

Doãn Băng Dao nhìn những gương mặt vui mừng hoặc đau khổ của những người phụ nữ, không biết làm sao.

Nói sơ qua tình hình với bác sĩ, bác sĩ nói cô đi xuống lầu xét nghiệm máu và thử nước tiểu trước,

Lúc cầm tờ xét nghiệm đi ra, cô không hề ngạc nhiên, bởi trước đó đã làm kiểm tra, cô đã chắc chắn mình mang thai, cũng không ôm bất kỳ tia hy vọng nào.

Trong thế giới này, cô chưa bao giờ may mắn.

Trong lòng đau đớn đi lên lầu, đột nhiên va phải một người, tờ giấy xét nghiệm trong tay rơi xuống đất.

"Xin lỗi" Có người vội vàng khom lưng nhặt tờ giấy lên giúp cô.

Người kia vừa ngừng đầu lên lập tức kinh ngạc nhìn Doãn Băng Dao: "Băng Dao! Sao cậu lại ở đây"

"Đồng... Đồng Đồng" Doãn Băng Dao kinh ngạc, vội vàng giơ tay ra: "Đưa tờ xét nghiệm cho tớ"

Đồng Bội liền rút tay lại, nhìn về mặt kỳ quái của Băng Dao, cô tò mò nhìn sang tờ xét nghiệm, dương tính.

"Trời ạ, Băng Dao cậu...." Đồng Bội há to miệng, vẻ mặt không thể tin.

Bọ họ chẳng qua chỉ mới là những cô gái 21 tuổi, cuộc sống từ trước tới giờ đều rất đơn thuần, chưa bao giờ gặp phải những chuyện như thế này, cho nên kinh ngạc, cũng là việc khó tránh khỏi.

Doãn Băng Dao trở nên lạnh lùng, cô gật đầu, "Đúng vậy, tớ có thai rồi"

Cô đã cố gắng thay đổi không để xảy ra chuyện gì, nhưng sự việc đã trở thành xảy ra, cô sẽ học cách chấp nhận, đối mặt

"Vậy bây giờ cậu định làm gì?" Đồng Bội vẫn kinh ngạc hỏi.

Doãn Băng Dao lạnh lùng nói hai từ: "Phá thai"

Đồng Bội hít một hơi thật sâu, mặc dù cô chưa từng trải qua những chuyện như thế này, nhưng cô cũng có thể tưởng tượng ra phá thai sẽ có ảnh hưởng như thế nào với người phụ nữ.

Sẽ không chỉ tổn thương về cơ thể mà còn về tâm lý.

"Đứa bé là của Ngự Giao à?"

Doãn Băng Dao không lên tiếng, cô cũng không biết là của ai

Bác sĩ nói cô đã có thai được hai tháng rồi.

Mà hai tháng trước, tại quán bar cô đã từng xảy ra quan hệ với một người đàn ông xa lạ, mấy ngày sau cô lại ở cùng Ngự Giao....

Cho nên, hoàn toàn không thể biết đứa bé này là của ai

Doãn Băng Dao cắn chặt răng, trong lòng không ngừng mắng bản thân! Vụ Trung Tĩnh nói không sai, cô đúng là một kẻ đê tiện

Nhìn ánh mắt phẫn hận của Băng Dao, Đồng Bội bước tới lay cánh tay cô, "Băng Dao, cậu sao vậy?"

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần: "Không sao đâu, tớ lên lầu trước đây"

"Đợi đã" Đồng Bội giữ cô lại: "Cậu thật sự muốn phá thai sao?"

"Ừm" Cô kiên định gật đầu

"Ngự Giao biết không?"

"Không biết"

"Người đàn ông vô trách nhiệm này! Để tớ đi tìm anh ta"

Đồng Bội nổi giận dùng dùng xoay người rồi đi, Doãn Băng Dao giữ chặt tay cô: "Đồng Đồng"

"Cậu kéo tớ lại làm gì? Xảy ra chuyện này, anh ta đương nhiên phải biết" Đồng Đồng tức giận nói, cô vẫn là một cô gái nóng nảy.

Doãn Băng Dao lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cậu đừng kích động, cậu nghĩ lại xem, nếu cậu đi tìm Ngự Giao, cậu muốn anh ta chịu trách nhiệm với tớ như thế nào?"

Đồng Bội sững sờ

"Muốn anh ta cưới tớ sau đó sinh đứa bé ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Phá thai

Đồng Bội không trả lời, bực bội vò mái tóc ngắn của mình.

Doãn Băng Dao nói tiếp: "Anh ta sẽ không chịu trách nhiệm với mình, mà mình cũng không cần anh ta phải chịu trách nhiệm. Mình đã hứa với cậu sẽ rời khỏi anh ta. Cho nên, tớ mới lên lút xóa bỏ đứa bé này, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì."

"Băng Dao...." Đồng Bội bước lên nắm chặt tay người chị em tốt, có chút không đành lòng, "Làm như vậy rất bất công với cậu."

Doãn Băng Dao cười cười, "Không có gì là bất công hết, đây là báo ứng của mình"

"Đừng nói như vậy."

"Dù sao đứa bé cũng tuyệt đối không thể giữ lại, tớ không muốn nó phá hoại hạnh phúc của Y Thu." Cô không muốn đưa một sinh linh đến cái thế giới đen tối này để chịu tội

"Được rồi, tớ đi làm phẫu thuật cùng cậu"

Cho dù trong lòng Đồng Bội rất thương Doãn Băng Dao, nhưng cô cũng biết những điều Doãn Băng Dao nói hoàn toàn đúng.

Trong cuộc đời này chuyện giữa cô và Ngự Giao là điều không thể, chỉ có Y Thu mới là người vợ tương lai của anh ta, cho nên đứa bé này, thật sự không nên tồn tại tại trên thế giới này.

Đứa bé đáng thương.

Hai người lặng lẽ ngồi trên băng ghế dài ở hành lang trầm mặc. Để phá vỡ bầu không khí căng thẳng nặng nề, Doãn Băng Dao chuyển đề tài câu chuyện.

"Đồng Đồng, sao cậu lại tới bệnh viện?"

"À, có một người bạn học xảy ra tai nạn xe, tớ đến thăm cô ấy."

"Là ai vậy? Có nghiêm trọng không?" Doãn Băng Dao sốt ruột hỏi, cô là bạn học cùng Đồng Bội từ thời cấp ba đến đại học, cho nên vừa nghe bạn học xảy ra tai nạn xe, liền lo lắng.

"Không nghiêm trọng lắm, cậu không biết người đó đâu."

"Vậy à."

"Nhà cậu ấy rất khó khăn, cho nên hôm nay tớ tới là để giúp cậu ấy ít tiền."

"Đồng Đồng, cậu thực lương thiện."

"Còn không phải là do bị nhiễm từ cậu sao." Trước đây cô là một cô gái vô cùng kiêu căng, sau khi quen biết Băng Dao mới thay đổi rất nhiều.

Đồng Bội nhìn xung quanh bệnh viện, "Băng Dao, bệnh viện này nhỏ lại cũ như vậy, nhìn qua không sạch sẽ chút nào, làm phẫu thuật ở đây được không? Hay là đổi sang bệnh viện lớn hơn một chút đi."

"Không cần đâu, bệnh viện này là được rồi." Doãn Băng Dao vội vàng cự tuyệt, chỗ này khá hẻo lánh không dễ gặp người quen.

Hơn nữa, chi phí thuốc thang ở đây cũng rất thấp.

Đồng Bội thở dài.

"Ai là Doãn Băng Dao? Mau vào phòng phẫu thuật." Cửa phòng phẫu thuật mở ra, một nữ y tá bước ra gọi to.

Doãn Băng Dao vội vàng đứng lên, Đồng Bội đi theo sau.

"Người nhà hãy chờ ở bên ngoài." Đồng Bội bị ngăn lại.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của bác sĩ, cô chỉ hận không thể san bằng cái bệnh viện này. Đúng là bệnh viện rách nát, ngay cả trình độ của bác sĩ cũng rách nát như vậy.

Doãn Băng Dao nằm trên bàn phẫu thuật, bác sĩ bảo cô cởi quần, đặt hai chân lên bàn gác chân.

Tư thế xấu hổ này, đem nơi tư mật không hề che đậy phơi bày trước mặt những người xa lạ, loại cảm giác nhục nhã này khiến cô hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

"Vì lý do cơ thể, nên không thể gây mê toàn thân. Cô Doãn, phiền cô thả lỏng người một chút." Một nữ bác sĩ khách khí nói với Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao hít thở sâu mấy hơi, cố gắng thả lỏng cơ thể.

Những tiếng va chạm của các dụng cụ vang lên bên tai, còn có tiếng tán gẫu hết sức thoải mái của các bác sĩ.

Nửa người dưới của cô bị gây tê, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, có thể biết rõ từng chi tiết của toàn bộ quá trình, các loại dụng cụ tiến vào bên trong cơ thể, khuấy đảo....

Dường như muốn vết sạch cơ thể của cô.

Trong lòng Doãn Băng Dao vô cùng sợ hãi, vội vã xoa bụng. Con à, mẹ xin lỗi....

Đầu gối, do lượng thuốc gây mê quá ít, Doãn Băng Dao nhanh chóng cảm giác được sự đau đớn phía dưới cơ thể, hơn nữa còn cảm nhận rõ ràng được cảm giác khi những dụng cụ kim loại lạnh lẽo kia đang khuấy đảo bên dưới cơ thể mình.

"A...." Cô đau đến thét lên một tiếng chói tai, hay tay nắm chặt lấy gara giường. Giờ phút này, cô cắn hận người đàn ông kia, cắn hận Ngự Giao, càng cắn hận bản thân.

Quá trình đau đớn dài đằng đặc đó cuối cùng cũng đi qua....

Doãn Băng Dao cố gắng bước từng bước ra khỏi phòng phẫu thuật, Đồng Bội vội vàng chạy tới đỡ.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, Đồng Bội lo lắng đến khóc lóc nước mắt, "Băng Dao, cậu đừng làm tớ sợ, cậu đừng làm tớ sợ mà. Bác sĩ! bác sĩ!", vội vàng

gọi to.

Một nữ bác sĩ trung niên chạy từ phòng làm việc, bà ta nhúu mày hỏi: "Có chuyện gì?"

"Bạn tôi, tại sao sắc mặt cô ấy lại tái nhợt như vậy."

"Ai phá thai cũng đều như vậy thôi, đúng là chuyện bé xé ra to." Người bác sĩ hừ lạnh một tiếng, xoay người trở lại phòng làm việc của mình.

Phần lớn các bác sĩ đều có thái độ khinh thường đối với những cô gái trẻ tuổi nạo phá thai.

"Bà!"

"Đồng Đồng..." Doãn Băng Dao giữ chặt Đồng Bội khi thấy cô ấy đang định "xử lý" người bác sĩ kia, cô lắc đầu yếu ớt nói: "Đưa tớ về nhà đi."

Cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi tràn ngập mùi thuốc sát trùng này, muốn chạy nhanh về nhà....

Cho dù ngôi nhà kia là một cái nhà tù, thì nơi đó cũng còn có Lăng Diệc.

"Được, chúng ta đi về" Giọng Đồng Bội có chút nghẹn ngào, cô dìu Băng Dao, ngồi lên xe của mình.

Trở về nhà, Doãn Băng Dao liền lên giường nghỉ ngơi. Đồng Bội kéo chăn lên đắp cho cô, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

"Lăng Diệc, chị em bị bệnh, không thể đựng vào nước lạnh, cũng không được xuống khỏi giường. Mấy ngày tới, em phải chăm sóc cho chị mình thật tốt, ngày mai chị sẽ đến."

"Chị em bị bệnh sao? Em muốn vào trong thăm chị."

"Chị em nghỉ rồi, em để chị em nghỉ ngơi một chút. Đừng làm phiền chị ấy."

"Vâng, em biết rồi." Lăng Diệc mỉm cười gật đầu.

Doãn Băng Dao nằm mê man trên giường, giống như đã quên mất thời gian, quên mất bản thân.

Bị tiếng bước chân dồn dập đánh thức, cô cố hết sức mở mắt ra, nghe thấy cánh cửa mở ra thật mạnh, trong ánh mắt lơ mơ, cô nhìn thấy bóng dáng cao ngạo của người đàn ông lạnh lùng kia...

Hình như anh ta đang rất tức giận.

Tai họa dường như lại muốn phủ xuống người cô lần nữa....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75: Anh sẽ quan tâm sao?

"Tại sao tắt điện thoại cả ngày nay" Ngự Giao bước tới, lật tung chăn ra.

Sự ầm áp đột nhiên mất đi, thay vào đó là cơn gió lạnh lùa vào, khiến Doãn Băng Dao co rúm người lại.

Cô cố gắng mở to mắt, nhưng mí mắt nặng nề khiến cô không thể mở ra, chỉ có thể híp mắt, nhìn người đàn ông có khuôn mặt thiên sứ, lòng dạ ác ma đang đứng trước mặt.

"Tôi đang hỏi cô đó, cô có nghe thấy không?" Ngự Giao giờ tay, tóm lấy cánh tay cô, kéo cô dậy khỏi giường.

Trước đây anh đã từng cảnh cáo cô, không được tắt máy, không được không nghe điện thoại của anh.

Nhưng cả ngày hôm nay, anh gọi điện thoại cho cô đều không gọi được, sau đó bảo trợ lý của anh liên tục, nhưng cũng không gọi được.

Không biết phải dùng từ như thế nào mới có thể hình dung được loại cảm giác đó, có chút sốt ruột, phẫn nộ, lo lắng.

Sau khi tan làm, vốn đã hẹn gặp một người đối tác đến từ Mỹ, nhưng anh đã bỏ cuộc hẹn, chạy thẳng tới đây.

Doãn Băng Dao mấp máy môi một chút, yếu ớt nói, "Tôi..."

"Cô làm sao vậy?" Long mày anh nhú lại, có thể nhận ra được sắc mặt khó coi của cô, đôi môi vốn đỏ mọng giờ phút này tái nhợt không chút máu.

"Anh, chị Đồng Đồng nói chị bị bệnh, cần phải nghỉ ngơi, không được làm phiền chị" Doãn Lăng Diệc nghe thấy tiếng quát của Ngự Giao, liền chạy lên phòng

"Bị bệnh? Bệnh gì?" Ngự Giao hỏi.

Doãn Lăng Diệc lắc đầu, "Em cũng không biết, chỉ biết thuốc của chị để ở kia" Doãn Lăng Diệc chỉ túi thuốc đặt trên ngăn cạnh đầu giường, "Chị Đồng Đồng nói, ăn cơm tối xong rót cho chị một ly nước ấm để chị uống thuốc"

Ngự Giao buông tay Băng Dao, đi đến bên ngăn tủ, cầm túi thuốc lên.

Sắc mặt anh đột nhiên trắng bệch, trong lòng có đủ các loại cảm xúc khác nhau.

Bàn tay cầm túi thuốc càng lúc càng xiết chặt, ánh mắt cũng trở nên độc ác nham hiểm.

Hít sâu một hơi, Ngự Giao xoay người nói với Doãn Lăng Diệc, "Cậu đi ra ngoài trước đi, tôi ở đây chăm sóc chị cậu"

"Thật sao?" mặc dù cậu thích người anh này, nhưng về mặt anh vừa rồi rất hung dữ, cậu có chút sợ hãi.

Ngự Giao cố gắng kìm nén gật đầu, "Thật, cậu đi ra ngoài trước đi, ngoan"

"Vậy em ra ngoài trước" Doãn Lăng Diệc chậm chậm đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Ngự Giao đi đến bên giường, giờ hai tay nắm chặt hai vai cô: "Khốn kiếp! không ngờ cô lại đi phá thai! Ai cho phép cô giết con tôi"

Cả cơ thể Doãn Băng Dao bị anh lắc rất mạnh, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Cô cố gắng mở to hai mắt, nấp máy môi, "Đứa bé này, không không phải là của anh..."

Anh ngẩn ra, "Không phải của anh?"

Trong đôi mắt thâm thụy, bắt ra tia hung dữ khiến người ta sợ hãi. Nếu cô dám lên giường cùng người đàn ông khác, anh nhất định sẽ khiến cô và tên đàn ông đó sống không bằng chết.

Khóe miệng Doãn Băng Dao khẽ nhếch, nở nụ cười thê lương, "Chẳng lẽ anh không nhớ trước đây anh từng nói tôi là một người phụ nữ dâm đãng sao? Trước anh, tôi đã qua đêm với một người đàn ông khác, chính là buổi tối ở quán rượu...."

Cô không sợ anh ta tức giận. Cũng không biết vì sao, cô muốn nói ra điều này, muốn làm anh ta tức giận

Ngự Giao tức đến cắn răng nghiến lợi: "Cô đúng là đồ ngu ngốc! Chẳng lẽ cô không biết người đàn ông đêm đó là tôi sao?"

Doãn Băng Dao kinh ngạc, hai mắt dần dần trở nên đỏ ửng, "Vậy.... anh còn nói tôi như vậy"

"Đó là vì tôi muốn cô tức giận"

Thì ra là thế....

Chỉ vì muốn cô đau đớn khổ sở, anh không muốn thừa nhận mình là người đàn ông đoạt đi lần đầu tiên của cô.

Doãn Băng Dao tức giận, nhưng vào lúc này tảng đá đè nặng trong lòng cô cũng được hạ xuống, như vậy chứng minh, cô không phải là người đàn bà tùy tiện có thể lên giường với bất kỳ người đàn ông nào.

Trên đời này, cô chỉ có một người đàn ông, chính là Ngự Giao

Cho dù, anh ta không yêu cô.

Doãn Băng Dao yếu ớt cười cười, "Cho dù anh chính là người đàn ông ở quán rượu ngày đó, thì thế nào, anh sẽ để tôi sinh đứa bé ra sao? Tôi chẳng qua chỉ là món đồ chơi của anh mà thôi, anh sẽ để ý sao..."

Lời nói này của cô đầy bi thương, khiến trong lòng Ngự Giao bỗng nhiên mềm nhũn, ánh mắt lóe lên một cái.

Anh đặt cô xuống giường, nhặt chăn rơi xuống đất đắp lên đắp cho cô.

"Anh nói đi, anh sẽ để ý sao? anh sẽ để tôi sinh đứa bé ra sao?" Doãn Băng Dao không bỏ qua, tuy giọng nói mệt mỏi không chút sức lực, nhưng vẫn bướng bỉnh hỏi anh.

Bàn tay đập chặn cho cô khẽ dừng lại.

Anh mím môi, không trả lời.

"Đừng nói nữa, ngủ một lát đi, ngày mai tôi cho người đón cô tới nhà họ Thẩm, ở đó có bác sĩ tại nhà, dễ dàng chăm sóc cô" giọng nói của anh, rốt cuộc cũng mềm mỏng hơn.

Doãn Băng Dao nhắm hai mắt lại, hai giọt nước mắt nóng bỏng ở khóe mắt chảy xuống

Tất nhiên cô biết câu trả lời, nhưng cô vẫn muốn hỏi, cho dù cô bị coi thường.

Cô muốn nghe những điều nhức nhối từ chính miệng anh, nghe anh nói không quan tâm tới cô, như vậy cô mới có thể hết hy vọng.

Khi thì dịu dàng, khi thì bá đạo, đối với cô mà nói, mới là sự hành hạ lớn nhất

Mãi đến khi Doãn Băng Dao dần dần ngủ thiếp đi, Ngự Giao vẫn ngồi ở mép giường không nhúc nhích.

Sắc trời dần tối, ánh tà dương chiếu lên người anh, in bóng xuống mặt đất.

Đứa con đầu tiên của anh, cứ như vậy mà mất đi.

Không thể phủ nhận, trong lòng không có chút cảm giác.

Chẳng lẽ đây là trời cao cố ý sắp đặt sao?

Không! người phụ nữ này, hoàn toàn không xứng đáng xinh con cho nhà họ Thẩm,

Ngự Giao đột nhiên đứng lên, không liếc mắt nhìn người nằm trên giường lấy một cái, nhấc chân đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, có xe tới đón Doãn Băng Dao tới nhà họ Thẩm.

Cô vốn không muốn đi, nhưng Ngự Giao kiên quyết phản đối.

Vẫn giống như trước đây, cô không thể phản kháng, chỉ có thể tới nhà họ Thẩm dưỡng nghỉ ngơi.

Người trong nhà họ Thẩm chăm sóc cô rất cẩn thận, chỉ trong mấy ngày, Doãn Băng Dao đã cảm thấy cơ thể mình khỏe hơn rất nhiều.

Lần này trở về nhà họ Thẩm, cô không ngờ, mình lại phát hiện ra một bí mật kinh người như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Người phụ nữ cười giữa đêm khuya là ai?

Trong văn phòng tầng cao nhất của tập đoàn Thẩm thị

"Giao, cậu để Doãn Băng Dao ở trong nhà, không sợ cô ta biết được chuyện trong nhà cậu sao?" Phạm Khiết Phàm bùng một ly cà phê tới cho Ngự Giao

Lang Long ngồi trên ghế sofa xem tài liệu.

Ngự Giao lắc đầu: "Cô ấy mới phá thai, cần có người chăm sóc."

Câu nói này của anh vừa dứt, Lang Long và Phạm Khiết Phàm, còn có Phương Chính Đông đều kinh ngạc nhìn về phía anh.

"Cậu... không phải là cậu yêu cô ta rồi đó chứ?" Phương Chính Đông như không tin hỏi.

Ngự Giao sững sờ, "Nói bậy! Làm sao có chuyện đó"

Lang Long cười cười, tiếp tục đọc tài liệu trên tay

Phương Chính Đông nhìn Ngự Giao một lúc, ánh mắt có chút quái dị. "Gần đây hành động của cậu rất khác thường, nếu đúng như lời cậu nói muốn tìm Doãn Băng Dao báo thù, vậy thì không nên quan tâm đến cô ấy."

Một Ngự Giao từ trước tới giờ luôn bình tĩnh trầm ổn, lại bị câu hỏi nói này của Phương Chính Đông làm cho cứng họng không trả lời được, "Tớ, tớ chỉ là...."

"Giao chỉ làm việc mà một người đàn ông có trách nhiệm nên làm thôi."

Phạm Kiệt Phàm vội vàng nói đỡ cho anh, "Cho dù Doãn Băng Dao đã mắc phải sai lầm không thể tha thứ, nhưng dù sao cô ta cũng mang thai đứa con của Giao, một người đàn ông một người phụ nữ vì anh ta mà phá thai, thì cũng phải chăm sóc cô ta một chút chứ, việc này chỉ xuất phát từ trách nhiệm của người đàn ông thôi, Giao làm sao có thể thích Doãn Băng Dao được"

Ngự Giao gật đầu, quay quay chiếc bút trong tay, "Đúng vậy, chính vì lý do này"

Phương Chính Đông thở dài, "Tớ vẫn không hiểu tại sao số cậu lại tốt như vậy, tất cả những người phụ nữ ở bên cậu đều rất tốt, ngay cả Tô Y Thu cũng vậy, nhưng Doãn Băng Dao lại là người có khí chất đặc biệt nhất, loại khí chất này không nói thành lời được..."

Lang Long vẫn im lặng từ đầu tới giờ, chen vào nói một câu: "Trên người cô ấy có sự kiên cường mạnh mẽ"

"Đúng vậy, chính là loại cảm giác này." Phương Chính Đông vỗ tay một cái, "Sự lạnh lùng của cô ấy, cũng không giống những người phụ nữ khác"

"Các cậu để cho tớ yên được không." Sắc mặt Ngự Giao u ám hết sức khó coi.

Về chuyện của Doãn Băng Dao, ba người bạn thân này của anh đều hiểu rất rõ.

Nhưng anh không muốn chủ đề nói chuyện đều xoay quanh người phụ nữ kia, điều này khiến anh rất khó chịu.

Lang Long chỉnh sửa lại tài liệu, đứng lên nói một câu sâu xa: "Giao, cách trả thù của cậu thật sự rất đặc biệt. Được rồi, tớ đi xử lý chút chuyện đã, các cậu cứ tiếp tục." Sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Buổi tối, Ngự Giao uống rất nhiều rượu mới trở về.

Anh vừa xuống xe liền đi lên lầu, đi vào một căn phòng.

Kể từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện, mẹ và bố anh đã tách ra ở riêng.

Ngự Giao đi đến bên giường, nhìn người đàn ông trung niên nằm trên giường, anh thở dài ngồi xuống mép giường.

Sự mạnh mẽ hăm hở hàng ngày đều được gỡ xuống, trên mặt anh bây giờ còn có chút mất mát, thở dài "Bố, bao giờ bố mới tỉnh lại, con sắp không chồng đỡ được cái nhà này rồi...."

Người đàn ông trung niên nằm ở trên giường, không có một chút phản ứng.

Ngự Giao đưa tay nắm bàn tay ông. Khi bố anh còn khỏe mạnh, anh và ông chưa bao giờ gần gũi như vậy.

Những đứa con nhà họ Thẩm, từ nhỏ đã phải trải qua những huấn luyện nghiêm khắc. Hơn nữa đã được dạy dỗ không được tin tưởng bất kỳ kẻ nào cho dù là người thân.

Cho nên người nhà họ Thẩm, phần với đều là máu lạnh vô tình.

"Bố, bố yên tâm, tất cả những kẻ có liên quan đến chuyện này, con sẽ không tha một ai" Anh u ám nói.

Sau đó buông tay, đứng dậy rời khỏi phòng.

Khi đi qua phòng Doãn Băng Dao, bước chân Ngự Giao dừng lại một chút.

Lúc đưa tay ra chuẩn bị mở cửa, trong đầu vang lên câu nói của Phương Chính Đông, "Cây yêu cô ấy rồi phải không." Liền rút tay về, nhắc chân rời đi.

Anh luôn nhắc nhở bản thân, không được yêu người phụ nữ này. Mặc dù bản thân bình tĩnh như nước hồ thu, nhưng thường xuyên bị người phụ nữ này kích thích gọi lên những làn sóng nhỏ lăn tăn.

Doãn Băng Dao ở trong phòng đọc sách, quản gia Từ và Ngự Giao đều không cho cô đi lại lung tung trong nhà họ Thẩm, cho nên cô ngoan ngoãn ở trong phòng, ngay cả ăn cơm cũng là do người hầu đưa tới.

Cô không hiểu rốt cuộc Ngự Giao có ý gì?

Chẳng lẽ, thật sự muốn nhốt cô như thế này, không cho cô một chút tự do sao?

Chuyển vào nhà họ Thẩm, rồi chuyển ra, lại chuyển vào, thật sự rất mệt...

"Ha ha ha..." Từ bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thổi vào một cơn gió lạnh, mang theo tiếng cười điên cuồng của người phụ nữ.

Băng Dao sợ tới mức tay run run, quyển sách trên tay rơi xuống đất

Cô vội vã leo lên giường, đắp chăn che kín người.

Tuy không tin thế giới này có ma quỷ, nhưng giữa đêm khuya nghe thấy âm thanh như vậy, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhiều lần cô tưởng bọn trộm, lẻn đi ra ngoài xem, rốt cuộc trong nhà họ Thẩm có bí mật gì không muốn cho người khác biết, tại sao luôn thần thần bí bí như vậy.

Cô rất muốn biết rốt cuộc người phụ nữ thường cười điên cuồng giữa đêm khuya là ai. Nhưng mỗi lần muốn đi ra ngoài, sẽ bắt gặp gương mặt lạnh lẽo của Ngự Giao.

Cốc cốc cốc.....

Tiếng đập cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Doãn Băng Dao.

"Ai vậy?"

"Cô Doãn, tôi là Tiểu Nhã, tôi mang cháo lên cho cô."

Mỗi tối, đều có người đưa tới cho cô một bát cháo.

Doãn Băng Dao nhìn Tiểu Nhã bưng bát cháo trên khay, khẽ nhíu mày, "Có thể không ăn được không?" Mỗi tối đều ăn món này, cô ăn đến sắp muốn nôn ra rồi.

Tiểu Nhã cười lắc đầu, "Không được, cô Doãn, đây là do cậu chủ dặn dò, cậu chủ nói sức khỏe cô không tốt. Cậu ấy rất quan tâm cô."

"À...." Doãn Băng Dao cười lạnh một tiếng.

Tiểu Nhã đặt bát cháo xuống tủ đầu giường, "Cô Doãn, nhân lúc còn nóng cô ăn đi, để nguội ăn sẽ không ngon"

Doãn Băng Dao bắt đầu dĩ bụng bát cháo, nghĩ nghĩ hỏi: "Tiểu Nhã, vừa nãy cô có nghe thấy tiếng cười không? Cô có biết là ai cười không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tất cả đều do cô tạo thành

Doãn Băng Dao nhận ra được khi Tiểu Nhã nghe cô hỏi cả người run run, vẻ mặt hốt hoảng.

"Cô Doãn, tôi không nghe thấy gì hết"

"Ừm, Vậy trong nhà họ Thẩm chẳng lẽ chỉ có một mình Ngự Giao thôi sao? sao tôi không nhìn thấy ông chủ bà chủ?"

"Cô Doãn, cô đừng hỏi tôi, tôi vừa mới tới đây làm việc không lâu, không biết chuyện gì hết. Cô mau ăn cháo đi, tôi ra ngoài trước" Tiểu Nhã cầm khay lên nhanh chân bước ra khỏi phòng Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao ăn một thìa cháo, nhớ lại phản ứng khi nãy của Tiểu Nhã, càng khẳng định trong nhà họ Thẩm có rất nhiều bí mật không thể cho ai biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, người giúp việc tới gõ cửa, "Cô Doãn, cậu chủ mời cô xuống nhà ăn sáng"

Doãn Băng Dao đi đến bên cửa sổ nhìn ra bầu trời bên ngoài, kỳ lạ, hôm nay mặt trời không có mọc từ hướng tây mà.

Bây giờ anh gọi cô xuống cùng ăn sáng, từ khi tới nhà họ Thẩm, cô rất ít khi ra khỏi căn phòng này của mình.

Rửa mặt xong, Doãn Băng Dao đi xuống lầu đến phòng ăn.

Ngự Giao đang ăn sáng.

Hôm nay, anh mặc một bộ vest màu đen.

Anh ta chắc chắn thuộc về bóng tối, Doãn Băng Dao chưa từng thấy người đàn ông nào có thể hợp với màu đen như vậy.

Người giúp việc kéo ghế ra giúp cô, Doãn Băng Dao vừa mới ngồi xuống, Ngự Giao liền mở miệng hỏi: "Tại sao bây giờ cô không cho em trai cô đến đây ở?"

Anh thấy rất kỳ quái, Doãn Băng Dao đi đâu cũng không quên em trai mình, nhưng từ lúc tới đây, cô chưa từng nhắc đến em trai mình.

"Dù sao mấy ngày nữa sức khỏe của tôi cũng sẽ tốt lên rồi trở về, mấy ngày nay Đồng Bội sẽ giúp tôi chăm sóc Lăng Diệc"

Nhà họ Thẩm không đơn giản như bề ngoài, Ngự Giao càng không đơn giản, cô không muốn em trai mình bị cuốn vào vòng xoáy rắc rối này.

Hai người yên lặng một lúc, Ngự Giao uống một ngụm cà phê, tùy tiện hỏi: "Dạo này sức khỏe cô thế nào?"

"Ừm, khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn"

"Hai ngày nữa tôi sẽ đưa cô trở về"

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn về phía anh, anh buông tách cà phê, lau miệng, chuẩn bị đi ra cửa.

"Hôm nay tôi có thể đi dạo trong vườn hoa một chút không? Tôi đã ở trong phòng nhiều ngày rồi, rất buồn tẻ" Doãn Băng Dao nhìn theo bóng lưng của anh nói.

Anh không lên tiếng, gật đầu một cái, sau đó nhấc chân đi ra cửa, người tài xế đã đánh xe ra tới cửa.

Doãn Băng Dao mừng thầm.

Kể từ khi cô sảy thai, anh đối với cô đã điềm đạm rất nhiều.

Thật sự không biết, sự điềm đạm đó có thể duy trì trong bao lâu.

Uống một ngụm sữa, Doãn Băng Dao đi tản bộ trong vườn hoa.

Vườn hoa nhà họ Thẩm rất đẹp, trồng đủ loại cây cối hoa cỏ.

Doãn Băng Dao vừa tản bộ, vừa suy nghĩ.

"Hi hi, cây anh đào này sao còn chưa nở hoa vậy?" Phía sau vang lên tiếng một người phụ nữ, Doãn Băng Dao cảm thấy rất quen, vừa xoay người lại, liền bị làm cho phát hoảng.

Người phụ nữ kia đu vòng quanh gốc hoa anh đào, bà ta mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc dài xõa tung, thực sự rất giống nữ quý.

Người phụ nữ dường như cảm giác được có người đang nhìn mình

Bà ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía Doãn Băng Dao. Cô sợ tới mức lùi về phía sau một bước, vốn tưởng rằng đây là một người phụ nữ trẻ tuổi, không ngờ lại là một người phụ nữ trung niên.

Nụ cười trên mặt người phụ nữ cứng đờ, bà ta bước nhanh về phía Doãn Băng Dao, "Cô là ai? Cô là ai? Mau rút khỏi đây, rút khỏi đây"

Doãn Băng Dao liên tục lùi về phía sau, gót chân vấp phải tảng đá, ngã nhào xuống đất.

Người phụ nữ bước từng bước về phía trước, vẻ mặt hung dữ. Thì ra người phụ nữ thường cười điên cuồng giữa đêm khuya chính là bà ta, là người, không phải ma!

"Bà chủ! Sao bà lại chạy ra ngoài" quản gia Từ xuất hiện phía sau người phụ nữ

Bà chủ? Doãn Băng Dao kinh ngạc, chẳng lẽ bà ta là mẹ Ngự Giao?

Quản gia từ đỡ người phụ nữ, trừng mắt nhìn Doãn Băng Dao, "Bà chủ, đi, chúng ta về phòng"

"Đuổi cô ta đi! Đuổi cô ta đi" người phụ nữ gào về phía Băng Dao.

"Người đâu, mau tới dìu bà chủ về phòng" quản gia Từ lớn tiếng gọi người.

Đội bà chủ được mấy người giúp việc dìu vào phòng, quản gia Từ mới nhìn Doãn Băng Dao đã ngã ngồi dưới đất bằng ánh mắt u ám.

Doãn Băng Dao đứng lên, ôm khuỷu tay trái của mình, đau đến nhúu chặt mảy, "Quản gia Từ, tôi không có đi lung tung, là Giao đồng ý cho tôi ra vườn

hoa tàn bộ"

Quản gia Từ vốn định nói gì đó, nghe thấy tên Ngự Giao, đành phải thôi.

"Cô Doãn, hy vọng chuyện ngày hôm nay cô sẽ không kể với bất kỳ ai, tất nhiên, có thể quên đi là tốt nhất"

Mặc dù không hiểu tại sao quản gia phải nói như vậy, nhưng Doãn Băng Dao vẫn gật đầu một cái.

Bác sĩ nói, sau khi phá thai, trong vòng một phút không được quan hệ nam nữ. Cho nên trong khoảng thời gian này, Ngự Giao cũng không chạm vào cô, tuy rằng ở trong nhà họ Thẩm, nhưng rất ít khi nhìn thấy anh.

Buổi tối, Doãn Băng Dao từ chỗ tiểu nhĩ biết được Ngự Giao sẽ trở về. Vì thế cô đến phòng sách của anh.

"Có chuyện gì sao?" Anh vẫn đọc tài liệu trong tay, không ngẩng đầu lên.

Hai bàn tay Băng Dao nắm chặt vào nhau, căng thẳng nói, "Cái đó.... hôm nay tôi đi dạo trong vườn hoa, nhìn thấy mẹ anh"

Ngự Giao liền ngăn người, anh nặng nề đặt tập tài liệu xuống mặt bàn, ngược đôi mắt hung ác nham hiểm lên nhìn cô

Doãn Băng Dao nói, "Bà ấy bị bệnh sao?"

"Ý cô nói, mẹ tôi bị tâm thần sao?" giọng điệu Ngự Giao đầy khó chịu.

"Ý tôi không phải vậy, tôi chỉ tò mò thôi, nếu đầu óc bà ấy, không ý tôi nói nếu trong lòng bà ấy có vấn đề, hãy đưa bà ấy tới bệnh viện điều trị, chứ không nên nhốt trong nhà" những lời cô nói hoàn toàn xuất phát từ ý tốt.

Ngự Giao đứng lên, bước từng bước về phía cô, đột nhiên, anh bóp chặt cổ cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô còn giả bộ làm người tốt sao? Bà ấy như ngày hôm nay, không phải do một tay cô tạo nên sao"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Điều tra khắp nơi

"Ừm..." Doãn Băng Dao nhỏ giọng giãi giụa, tất cả không khí như bị bàn tay anh chặn lại, "Khụ... tôi... tôi không hiểu ý anh"

Anh ta lại một lần nữa hóa thành một tên ác ma, đôi mắt khát máu tràn đầy lửa giận, nhìn cô.

"Buông, buông tôi ra...." Doãn Băng Dao đập vào tay anh.

Anh buông cô ra, xoay người sang chỗ khác, "Cút, tôi không muốn nhìn thấy cô."

Doãn Băng Dao ho khan mấy cái, xoay người chạy ra ngoài.. Thở hổn hển chạy về phòng của mình, nhớ lại câu nói trong lúc không kiềm chế được của anh.

Nếu như chỉ vì chuyện cô biết được mẹ anh ta là người mắc bệnh tâm thần, anh ta chắc chắn sẽ không tức giận như thế.

Anh ta nói tất cả đều do cô tạo thành? Cô không biết rốt cuộc mình đã làm cái gì.

Trước đây, khi còn làm việc trên tàu chở khách, cô chỉ nghe nói qua về tên của Ngự Giao và những tin đồn, nhưng chưa từng nhìn thấy anh ta.

Nếu như nhất quyết khẳng định từng tiếp xúc với người nhà họ Thẩm, thì đó chính là Thẩm Hiên Bạch.

Nhưng trước kia khi còn học cấp hai, cô cũng không biết Thẩm Hiên Bạch và Ngự Giao có quan hệ anh em họ.

Chuyện này, hình như càng lúc càng không đơn giản....

Mấy ngày sau, Doãn Băng Dao chuyển về căn nhà cũ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhìn thấy cô trở về, Doãn Lăng Diệc vui đến hoan hô.

Nhìn em khuôn mặt tươi cười của em trai, trong lòng Doãn Băng Dao càng thêm lo lắng. Cô bắt đầu sợ tâm trạng buồn vui thất thường của người đàn ông kia, anh ta đối với cô dường như có một loại hận thù không thể nói rõ, cô rất sợ có một ngày em trai cũng sẽ bị liên lụy.

Cơ thể đã hoàn toàn hồi phục, Trong lòng cô đã có quyết định. Nếu như hiện giờ đã không cách nào rời khỏi Ngự Giao, vậy cô sẽ cố gắng tìm hiểu tất

cả về anh ta.

Ngày hôm đó cô hẹn hai chị em tốt ra ngoài ăn cơm.

"Băng Dao, dạo này cậu đi đâu vậy, tự nhiên biến mất hơn hai mươi ngày" Tô Y Thu nhìn thấy Doãn Băng Dao vội vàng chạy đến hỏi.

"Chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói."

Ba người thuê một phòng riêng, gọi đồ ăn xong. Doãn Băng Dao nói, "Tớ đi ra nước ngoài thăm bạn trai."

"Khụ khụ..." Đồng Bội vừa mới uống ngụm nước liền bị sặc, nhìn Doãn Băng Dao bằng ánh mắt quái dị.

Tô Y Thu vỗ vỗ lưng cho cô, "Cậu uống từ từ thôi."

Doãn Băng Dao biết, Đồng Bội bị sặc vì thái độ dối trá của mình.

Cô cười cười với Tô Y Thu nói, "Y Thu, cậu và bạn trai cậu dạo này thế nào?"

Nói đến Ngự Giao, trên mặt Tô Y Thu liền hiện lên vẻ thẹn thùng, "Gần đây anh ấy rất bận, chúng tớ không có thời gian gặp mặt."

"Không phải các đôi tình nhân đều thích ngày ngày ở bên nhau sao?" Doãn Băng Dao tiếp tục hỏi.

"Nhưng anh Băng không phải những người đàn ông bình thường, anh ấy có rất nhiều chuyện quan trọng cần giải quyết"

"Anh ta cần giải quyết những chuyện gì vậy?"

"Tất nhiên là chuyện công việc rồi."

"Cậu không biết cụ thể anh ta đang làm gì sao? Còn gia đình anh ta thì sao?" Giọng nói có chút sốt ruột, cô muốn nhanh chóng tìm hiểu về Ngự Giao càng nhiều càng tốt.

Cô trầm nghĩ phải biết rõ, trước đây có phải bản thân không cẩn thận đã đắc tội với anh ta ở đâu không.

"Băng Dao, hôm nay cậu sao vậy? Hình như cậu rất quan tâm chuyện của anh Băng?" Tô Y Thu có chút kỳ lạ hỏi.

Doãn Băng Dao cúi đầu uống một ngụm nước, "Đâu có, tớ chỉ thấy hiếu kỳ, vì Ngự Giao là nhân vật nổi tiếng mà."

Tô Y Thu gật đầu, "Đúng vậy, anh ấy không phải một người đàn ông bình thường, chúng ở bên nhau rất ít, cho nên tớ căn bản không biết anh ấy đang làm gì. Chỉ có điều trong nhà anh ấy..."

Cô cụp mắt, vẻ mặt trở nên bi thương.

"Sao vậy?" Doãn Băng Dao liền vội vàng hỏi.

"Em trai anh ấy Thẩm Gia Hạo vừa mới qua đời mấy tháng trước vì tai nạn xe. Thẩm Gia Hạo còn rất trẻ, cũng giống như Lăng Diệc, mới chỉ mười bảy mười tám tuổi thôi."

"Thẩm Gia Hạo..." Doãn Băng Dao lặp lại cái tên này, như muốn nhớ ra điều gì đó, cô nhìn Đồng Bội nói, "Đồng Đồng, cậu có thấy cái tên này rất quen không?"

Đồng Bội suy nghĩ một chút, "Trước đây có một người học trường quý tộc theo đuổi cậu, cậu ta hình như cũng tên là Thẩm Gia Hạo"

"Cái gì? Gia Hạo từng theo đuổi cậu." Y Thu cả kinh.

Doãn Băng Dao lắc đầu, "Tớ không nhớ lắm, trước đây chỉ là nghe bạn học nói, mỗi ngày cậu ta đều lái xe đến trường học nhìn tớ, nhưng tớ và cậu ta chỉ gặp mặt nhau có vài lần thôi. Tớ chỉ biết mặt mũi cậu ta, nhưng không biết cậu ta là cậu hai của nhà họ Thẩm"

Đồng Bội nhìn Doãn Băng Dao nhún mày khổ sở, "Thôi đừng nghĩ nữa, chúng ta ăn cơm đi"

"Đợi đã, Y Thu cậu từng gặp qua bố mẹ Thẩm Ngạn Băng chưa?" Doãn Băng Dao hỏi.

Trong mắt Tô Y Thu lóe lên một tia khác thường, "Mình từng gặp rồi, sao vậy?"

"Không sao, tớ tùy tiện hỏi thôi." Nếu còn hỏi nữa, chắc chắn Y Thu sẽ nghi ngờ.

Xem ra, cô phải đi điều tra về Thẩm Gia Hạo rồi.

Trời ạ, chẳng lẽ chữ "Thẩm" là số kiếp của cô sao?

Tại sao cô luôn phải dính dáng đến những người đàn ông nhà họ Thẩm, đầu tiên là Thẩm Hiên Bạch, sau đó là Ngự Giao, bây giờ lại là Thẩm Gia Hạo

Ngự Giao từng nói với cô, cô đã làm một chuyện sai lầm.

Chẳng lẽ chuyện sai lầm cô mắc phải theo như anh ta nói chính là việc cô từ chối sự theo đuổi của Thẩm Gia Hạo sao? Phải tìm thời cơ thích hợp nói rõ ràng với Ngự Giao

Sau khi ăn xong, Doãn Băng Dao về đến nhà liền nhận được điện thoại của Thẩm Hiên Bạch

"Băng Dao, em chưa quay lại làm việc sao?"

"Ừm, ngày mai em sẽ tới công ty làm việc lại"

Thẩm Hiên Bạch và Ngự Giao là hai anh em họ, chắc anh ấy sẽ hiểu biết ít nhiều về Ngự Giao

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vô cùng thâm hiểm

Ánh mặt trời ảm áp chiếu trên người băng dao, một nỗi lo âu từ từ bủa vây người cô.

Mấy ngày trước cô tinh thần cô còn vô cùng sa sút, nghĩ tới thai nhi bị giết chết từ trong bụng mẹ, trong lòng đau đớn như bị ngàn nhát dao chém vào.

Sau khi trải qua mấy ngày bình tĩnh lại, cô đã nghĩ thông rất nhiều chuyện

Những chuyện đã qua không thể làm lại, có đau đớn khổ sở cũng không thể thay đổi được điều gì.

Đi vào công ty giải trí Lê Quang

Ở trong nước công ty này cũng được coi như là công ty giải trí lớn nhất, có rất nhiều nghệ sĩ diễn viên nổi tiếng đều thuộc sự quản lý của công ty này.

Doãn Băng Dao đi lên phòng hóa trang trên lầu, thấy trong phòng hóa trang chỉ có một người trợ lý trang điểm.

"Tiểu Vân, cô có biết Thẩm Hiên Bạch ở đâu không?"

"Anh ấy đang ở phòng chụp ảnh"

Việc Thẩm Hiên Bạch về nước lần này khiến thành phố cảng xôn xao mấy ngày liền.

Doãn Băng Dao đi vào phòng hóa trang dành riêng cho anh, thấy trên tường dán rất nhiều áp phích.

Trong tờ áp phích là khuôn mặt trong sáng của một người đàn ông, nụ cười tươi tắn đầy rạng rỡ lộ ra chiếc răng khểnh trắng muốt.

Năm đó, bọn họ đã từng thề non hẹn biển. Còn bây giờ....

Nghĩ tới đây, Doãn Băng Dao cười cười, khi đó đúng là trẻ người non dạ.

"Em đến rồi à" không biết Thẩm Hiên Bạch bước vào phòng từ khi nào.

Doãn Băng Dao xoay người, "Anh vừa mới ở phòng chụp ảnh à?"

"Ừm, anh vừa mới nghỉ ngơi một thời gian, bây giờ không muốn trở lại làm việc cũng không được"

"Người chuyên gia trang điểm kia...."

"Đó là người thay thế tạm thời trong thời gian em nghỉ ngơi. Nhưng giờ em đã trở lại, cô ta sẽ được chuyển qua nơi khác"

"Vâng" Doãn Băng Dao gật đầu, "Hiên Bạch, trưa nay chúng ta ăn cơm cùng nhau được không?"

Thẩm Hiên Bạch thụ sủng nhược kinh, anh kinh ngạc gật đầu, cười nói: "Tất nhiên là được"

Giờ cơm trưa, trong phòng ăn của một nhà hàng. Thẩm Hiền Bạch ngồi bên cạnh Doãn Băng Dao, giống như ngày xưa, mỗi khi ăn trưa, bọn họ sẽ cùng tới căng tin của trường học ăn cơm.

Nhưng bây giờ, không những địa điểm thay đổi mà người đối diện cũng thay đổi, so với năm đó mỗi người đều càng trở nên xinh đẹp hơn.

"Hiền Bạch, từ trước tới giờ em luôn cảm thấy anh rất kỳ lạ, anh là em họ của Ngự Giao, vậy chắc hẳn gia đình anh cũng rất giàu có. Nhưng hồi học cấp ba, em cảm giác anh cũng giống như tất cả những người khác, chưa bao giờ có xe đưa đón hay gì đó."

Thẩm Hiền Bạch xấu hổ cười cười, "Làm người phải khiêm tốn, anh chỉ muốn làm một người bình thường, chứ không muốn làm một người đặc biệt."

Doãn Băng Dao gật đầu. "Y Thu cũng như vậy."

"Người em nói tới là vợ chưa cưới của anh Ngạn Băng sao?" Thẩm Hiền Bạch hỏi.

Bàn tay cầm thìa của Doãn Băng Dao cứng đờ.

"Anh xin lỗi" Thẩm Hiền Bạch liền vội vàng áy náy nói.

"Không sao đâu, thực ra hôm nay em hẹn anh ra đây cũng là để muốn tìm hiểu một chút về Ngự Giao" Doãn Băng Dao cười nói.

"Anh không hiểu anh ấy lắm, em cũng biết anh học xong cấp ba là ra nước ngoài mà" Thẩm Hiền Bạch nhấp một ngụm rượu đỏ, đôi mắt mang theo ý cười nhìn Doãn Băng Dao.

"Lần trước ở nhà họ Thẩm, em nghe anh nói muốn tới đảo thăm bác trai và ông nội?"

"Đúng vậy, ông nội anh hiện đang sống trên đảo, cách biệt với thế giới bên ngoài, hình như ông cũng không muốn gặp ai, từ khi anh về nước không nhìn thấy bác trai, nên anh nghĩ chắc bác ấy ở cùng ông nội."

"Vậy còn mẹ Ngự Giao? Bà ấy xảy ra chuyện gì sao?"

"Xảy ra chuyện gì là sao?" Thẩm Hiền Bạch không hiểu, "Về nước lần này anh cũng chưa nhìn thấy bác gái, chắc bác ấy bận công việc quá."

Chẳng lẽ anh ấy không biết việc mẹ Ngự Giao đã phát điên sao?

"Băng Dao, sao em lại hỏi những chuyện này?"

"Không, em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi."

Xem ra, chuyện Phùng Quân Bình, mẹ Ngự Giao nổi điên, chỉ có những người sống trong nhà họ Thẩm mới biết.

Còn cô cũng do không cẩn thận nên mới biết được, cho nên ngày hôm đó quản gia từ mới nhìn cô bằng ánh mắt u ám sắc lạnh như vậy, bảo cô không được nói chuyện này ra bên ngoài.

"Em quan tâm anh ấy thật" khóe miệng Thẩm Hiền Bạch khẽ nhếch lên đầy tự giễu, trong lời nói mang theo sự ghen tuông rõ rệt.

"À, hi hi..."

Doãn Băng Dao xấu hổ, vội vàng cúi đầu bắt đầu ăn.

Trước khi chưa hiểu rõ sự việc, cô tuyệt đối không thể nói năng lung tung.

Chế độ đãi ngộ nhân viên trong công ty giải trí Lê Quang rất tốt, ngay cả nhân viên hóa trang cũng được sắp xếp văn phòng và máy vi tính.

Buổi chiều không có việc gì, cô ngồi ở bàn làm việc, lên mạng điều tra tin tức về Thẩm Gia Hạo.

Gõ ba từ "Thẩm Gia Hạo" vào baidu, lập tức hiện ra rất nhiều trang web, trong đó có mấy trang web nói về vụ tai nạn xe cộ.

Doãn Băng Dao tùy tiện bấm vào một trang web, khi hiện trường vụ tai nạn xe cộ tan thương trên trang web đó hiện ra, trong lòng liền thất lại.

Thi thể Thẩm Gia Hạo nằm dưới tấm tôn, một cánh tay đứt rời bắn ra giữa đường lớn, khuôn mặt bị biến dạng không nhìn rõ diện mạo.

Kéo xuống dưới vài trang web nữa, mới nhìn thấy một vài bức ảnh chụp Thẩm Gia Hạo khi còn sống.

Một người con trai mặt mũi thanh tú, Doãn Băng Dao cố gắng nhớ lại, mới dám khẳng định người con trai này chính là người thanh niên giàu có từng theo đuổi cô.

Chẳng lẽ, đây là ký do Ngự Giao hận cô sao?

Đại khái cô đã đoán ra được điều gì đó, vội vàng lấy điện thoại gọi cho Ngự Giao.

Nhận điện thoại là phạm khiết phạm, cô ta nói, "Hiện giờ tổng giám đốc đang bận xử lý công việc, không tiện nhận điện thoại, cô có chuyện gì có thể nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời tới tổng giám đốc giúp cô"

"Không có việc gì, cảm ơn cô" Cúp điện thoại, Doãn Băng Dao cẩn thận suy nghĩ một lúc. Cô phải tự mình tới nhà họ Thẩm tìm Ngự Giao mới được. Yêu thương và đau đớn cùng lúc thắt chặt trong lòng cô.

Sau khi tan việc, Doãn Băng Dao bắt xe chạy thẳng tới nhà họ Thẩm,

Những cây ngô đồng cao lớn hai bên đường nhanh chóng lướt qua cửa sổ xe, kính xe đã được kéo xuống, những cơn gió rét buốt thổi vào khiến cả người cô rùng mình, bỗng nhiên cảm giác bản thân giống như đang nhảy vào một cái bẫy đã được bố trí sẵn.

Thì ra cái gọi là "Cứu mạng" ngày trước, chẳng qua chỉ là sự bắt đầu của trả thù....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Lý do căm hận

Đợi rất lâu ở nhà họ Thẩm, cho đến khi màn đêm buông xuống, cũng không thấy bóng dáng Ngự Giao.

Doãn Băng Dao đứng ở cửa sổ, nhìn ra đường lớn bên ngoài, thì thoảng có một vài chiếc xe chạy qua, nhưng đều không phải xe của Ngự Giao.

Xoay người đi vào trong phòng, cô trầm suy nghĩ nên nói thế nào với Ngự Giao.

Nửa tiếng sau, bên dưới lầu vang lên tiếng bước chân huyền ảo, cô nghe thấy tiếng người giúp việc, "Cậu chủ đã về ạ"

Đột nhiên đầu óc cô bỗng căng lên, nhanh chóng đi xuống lầu, thấy bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo đi lên lầu của Ngự Giao

"Cậu chủ, cậu uống say rồi, cậu uống chút trà cho tỉnh rượu đã" quản gia Từ bưng một ly trà nóng đi theo sau nói.

Ngự Giao dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn quản gia Từ, lạnh lùng nói ba chữ, "Không cần thiết"

Khi anh quay đầu lại, thấy Doãn Băng Dao đứng trên lầu, chút hung ác nham hiểm trong đáy mắt, từ từ được nhuộm đỏ bởi sự thù hận.

Doãn Băng Dao chạy tới đỡ lấy anh, anh lại hất mạnh tay cô ra, "Cút"

Thấy hốc mắt anh hơi hơi đỏ lên, Doãn Băng Dao sợ tới mức lùi về sau vài bước.

Cô đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng dáng cao lớn đầy suy sụp của anh lúc này.

Do dự một chút, Doãn Băng Dao dừng cảm đi theo.

Mở cửa phòng Ngự Giao, nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế sofa, một tay vò tóc, một tay kẹp điều thuốc lá.

Trong tình cảnh này mà nhắc đến Thẩm Gia Hạo, chỉ càng khiến anh thêm tức giận.

Nhưng cô không muốn từ bỏ, cũng không muốn cứ phải tiếp tục chịu đựng sự tra tấn không rõ ràng này của anh.

Doãn Băng Dao bước tới, đứng trước mặt anh.

"Ngự Giao, tôi đã biết vì sao anh lại hận tôi như vậy rồi"

Ngự Giao ngẩng đầu lên, nhìn cô bằng đôi mắt ngà ngà say

"Là vì Thẩm Gia Hạo đúng không?" cô nín thở nói ra những lời này.

Vừa dứt lời, cô nhìn thấy ngón tay kẹp điều thuốc lá của anh dùng lực rất lớn, đột nhiên anh cười cười, châm chọc nói: "Không ngờ, cô vẫn còn nhớ ra em trai tôi"

"Tôi với anh ta căn bản là không quen nhau, nếu vì chuyện anh ta theo đuổi tôi nhưng tôi từ chối, mới chọc giận anh, vậy tôi xin nhận lỗi với anh. Dù sao, chuyện tình cảm là việc không thể miễn cưỡng."

Anh đột nhiên đứng bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đừng! Không sai, tất cả đều là gì em trai tôi! Nhưng cô cho rằng, chỉ đơn giản bởi vì cô từ chối nó sao? Cô cho là một câu xin lỗi của cô là có thể rửa sạch mọi tội lỗi của cô sao?"

Doãn Băng Dao đôi mắt đầy thù hận của anh làm sợ tới mức liên tục lùi về phía sau.

Anh bước từng bước một, hai tay nắm chặt vai cô, "Cô sẽ phải trả giá cho những chuyện mình làm! Tôi sẽ cho cô nếm thử cảm giác thống khổ khi mất đi người thân"

"Không" Doãn Băng Dao ra sức lắc đầu, "Tuy tôi từ chối sự theo đuổi của cậu ấy, nhưng chuyện cậu ấy chết không thể trách tôi"

"Là cô! Tất cả đều do cô tạo thành! Sau khi gia hạo qua đời, mẹ tôi phát điên, cha tôi trúng gió nằm liệt giường! Nhà chúng tôi vì một người như cô mà bị hủy hoại hoàn toàn"

Ngự Giao không ngừng lắc người cô, bàn tay anh vẫn đang kẹp điều thuốc lá, tàn thuốc đỏ rực rơi xuống vai Doãn Băng Dao.

"A" cô đau đớn kêu lên một tiếng, thoát khỏi bàn tay anh, xoay người chạy ra bên ngoài.

Anh liền tóm được cô, "Quay lại"

"Không! Ngự Giao, anh không thể không phân biệt phải trái như vậy! Em trai anh xảy ra tai nạn xe cô, chỉ là sự cố giao thông mà thôi, không liên quan tới tôi" Doãn Băng Dao giãy giụa nói.

Cô và Thẩm Gia Hạo căn bản không hề quen nhau.

"Cô biết không? Trước khi xảy ra tai nạn, nó đã gọi điện thoại cho cô, nhưng cô lại không nghe máy! Từ nhỏ đến giờ nó đều được sống trong cuộc sống nhung lụa, chưa từng có người từ chối nó, bạn nó nói, vì cô từ chối nó, khiến nó thường xuyên buồn bực không vui, đêm nào cũng uống cho rơi say! Cuối cùng! vì cô, nó đã tìm đến cái chết"

Đôi mắt anh tròn trũng trũng, khuôn mặt tuấn mỹ lúc đầu, giờ phút này bị kéo căng ra trở nên néo mó.

"Làm sao mà anh biết cậu ta chết là vì tôi? Chỉ là tai nạn xe cô mà thôi, anh dựa vào cái quái gì mà nói là vì tôi" Doãn Băng Dao hét to vào mặt anh.

"À, tai nạn xe cô?" Ngự Giao đột nhiên ngửa đầu cười ha ha, "Ha ha ha, cô biết không? Em trai tôi là cao thủ đua xe, tài lái xe của nó là không thể nghi ngờ, chỉ nên mọi chuyện, tất cả đều là do cô tạo thành"

"Anh buông tôi ra! buông tôi ra"

Doãn Băng Dao dùng hết sức giãy giụa, Ngự Giao nắm chặt cổ tay cô không buông, một tay đẩy cô ngã xuống mặt đất.

Cô vội vã từ dưới đất đứng lên, lùi người ra phía sau: "Ngự Giao, anh đối với tôi như vậy là không công bằng"

Anh đứng trước mặt cô, giống như bậc đế vương từ trên cao nhìn xuống.

"Cô khóc đi, nhìn thấy cô khóc, tôi rất vui"

Doãn Băng Dao cắn răng, cô không cho phép mình khóc, không cho phép mình chịu khuất phục.

Ngự Giao ngồi xổm xuống, nắm cầm cô, nhìn chung quanh một chút, "Là khuôn mặt này của cô đã gây ra họa"

Doãn Băng Dao ngoảnh mặt, nhưng vẫn không thể tránh thoát được bàn tay của anh ta.

"Em trai tôi xuất sắc như vậy, nó theo đuổi cô, cô còn làm bộ thanh cao, vậy bây giờ thì sao, cô làm tình nhân bí mật của tôi, làm một tiểu tam chỉ được sống trong bóng tối, thì có cảm giác gì?"

Đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy, khóe môi nhếch lên cười đầy u ám, "Cô chẳng qua cũng chỉ là một con đàn bà dê tiện mà thôi"

Cô hoảng sợ nhìn anh: "Thì ra, là anh cố ý, anh đã sớm biết tôi và Y Thu là bạn thân rồi đúng không?"

"Đúng! Tôi đã biết từ lâu rồi" Anh không phủ nhận

Ngày thường, anh đã phải đè nén kiềm chế rất nhiều, đang chần chừ do dự. Hôm nay, anh uống say, hơn nữa còn do chính Doãn Băng Dao tự mình nói ra.

Vì vậy, ma quỷ ẩn nấp trong người anh, trong giờ phút này đã thoát ra.

Trong lòng Doãn Băng Dao giống như có trăm nghìn mũi dao sắc nhọn đâm vào, cảm giác đau đớn tột đỉnh.

Ngự Giao buông cầm cô, nắm lấy cổ áo, xé mạnh một cái

"Doãn Băng Dao! tôi thề phải biến cô trở thành một người đàn bà dễ tính nhất"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cấn xé cơ thể

Từ cái đêm anh ta cứu hai chị em cô trong cái đêm mưa to gió dữ kia, bắt đầu từ khi đó, trái tim vốn đã lạnh như băng của cô, không biết đã bắt gặp loạn nhịp vì anh từ khi nào.

Anh là ma quỷ trong bóng đêm, nhưng cũng có đôi khi quan tâm tới cô.

Cô cho rằng, tất cả chẳng qua vì tính cách thất thường của anh mà thôi.

Hiện giờ cuối cùng cô cũng hiểu, anh vì báo thù mà tiếp cận cô.

Ngự Giao xé rách quần áo của cô, đặt hai tay cô trên đỉnh đầu cô, khiến cô không thể phản kháng.

Không có bất kỳ sự báo trước nào, cơ thể anh dùng mảnh đâm vào cơ thể khô ráp của cô, mạnh mẽ ra vào, khiến cơ thể cô đau đớn như bị xé toạc một cảm giác nhục nhã vô cùng.

Thì ra, anh ta không hề yêu cô, tất cả đều có nguyên nhân

Ngự Giao sờ lên những giọt nước mắt nóng bỏng nơi khóe mắt của cô, anh cũng người trong giây lát, nhìn dáng vẻ kiên cường của Doãn Băng Dao.

"Doãn Băng Dao! tại sao lại là cô! tại sao lại là cô"

Những ngón tay cứng như thép nắm chặt cánh tay cô, anh hận không thể bóp cô chết tươi. Hốc mắt đỏ ửng, như đã thú phát cuồng.

Anh cúi đầu xuống vai cô cắn một cái thật mạnh, hàm răng cắm sâu vào trong da thịt cô.

Băng dao nghe rõ ràng tiếng da thịt mình bị xé rách.

Cô thống khổ thét lên một tiếng, hai tay xiết chặt vào nhau.

Ngự Giao, tôi từng không cần thận yêu phải anh, nhưng từ giờ trở đi, tôi hận anh!

Anh ở trên thân thể cô không ngừng gặm cắn, rồi lại cắn gặm.

Sự tra tấn thống khổ như vậy không biết kéo dài trong bao lâu, mãi đến khi Ngự Giao đã ngủ say, Doãn Băng Dao vẫn mở to đôi mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào không trung.

Quanh quẩn trong hơi thở ngoại trừ mùi cồn nồng nặc trên người anh, còn có mùi máu tươi của cô.

"Đoàng...."

Một tia chớp lóe lên phía chân trời, đêm tối trong nháy mắt sáng như ban ngày.

Doãn Băng Dao từ từ ngồi dậy, nhặt quần áo mặc vào người.

Khó khăn bò tới phía sofa, nhặt điện thoại di động dưới mặt đất, bấm số điện thoại của Đồng Bội.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng ngái ngủ của Đồng Bội, "Alo, băng dao, cậu gọi điện muộn vậy có chuyện gì sao?"

"Đồng Đồng, sáng sớm mai cậu phải tới nhà tớ, dẫn Lăng Diệc tới nhà cậu ở tạm" Cơ thể Doãn Băng Dao run lên bần bật, tiếng răng va vào nhau.

"Sao vậy?" giọng Đồng Bội trở nên tỉnh táo hơn.

"Đừng hỏi tớ, tóm lại, tớ nhờ cậu, xin cậu hãy chăm sóc Lăng Diệc, trước mắt cậu hãy dẫn nó tới nhà cậu ở tạm đã"

Doãn Băng Dao bình tĩnh nói xong những lời này, không đợi Đồng Bội hỏi lại, liền cúp điện thoại

Cô đặt điện thoại xuống, nhìn con dao sắc bén đặt trong đĩa đựng trái cây đặt trên bàn.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, một nụ cười giữa đêm khuya đầy u ám quỷ dị.

Doãn Băng Dao giờ bàn tay mảnh khảnh, cầm lấy con dao kia, để lộ dấu răng trên bả vai đang chảy máu tươi, máu tươi chảy dọc theo cánh tay trắng nõn rơi xuống.

Cô lồm thồm đi tới bên cạnh Ngự Giao, sau đó từ từ ngồi xổm xuống.

"Ngự Giao, tôi thật sự yêu anh, để kết thúc tất cả mọi sự đau khổ này, chúng ta cùng xuống địa ngục đi"

Nói xong, Doãn Băng Dao liền giờ con dao gọt trái cây trong tay lên.

Trong tia chớp lóe lên trên bầu trời, lưỡi dao sáng chói phản quang vào mắt Ngự Giao.

Anh nhú mày lại, đột nhiên hai mắt mở ra, giờ tay lên giữ cánh tay đang cầm con dao gọt hoa quả của cô.

"Xoẹt..."

Tiếng lưỡi dao cứa vào da thịt.

Trên cánh tay Ngự Giao đột nhiên hiện ra một vết máu thật dài.

Anh lập tức giờ cánh tay còn lại lên, giữ chặt cổ tay cô, trong ánh mắt tỏa ra tia sáng.

"Cô định giết tôi! Cô to gan thật!"

Doãn Băng Dao giãy giụa, "Để anh không thể làm hại lăng diệc! Tôi nhất định phải giết anh! Tôi nhất định phải giết anh" Cô nghiêng rầm rầm lợi, cả người cứng đờ đang run run

Doãn Băng Dao không không chế được cảm xúc, rất nhanh đã bị Ngự Giao khống chế.

Anh nắm chặt con dao gọt trái cây trong tay cô, ném xuống đất.

"Doãn Băng Dao! Cô đúng là không biết lượng sức mình"

Anh kìm chặt cô trong ngực. Một tay giữ chặt người cô, một tay giật tóc cô

Doãn Băng Dao trừng mắt nhìn anh, hơi thở dồn dập, khóe miệng tràn máu tươi

"Cô không muốn sống, chẳng lẽ ngay cả tính mạng em trai cô cũng không cần sao?" Ngự Giao lại một lần nữa đưa ra chiêu độc này.

"Dù sao chỉ cần tôi còn sống, thì chị em tôi mãi mãi không có ngày tháng tốt đẹp, anh sẽ không bao giờ buông tha cho em trai tôi, anh muốn trả thù, muốn tôi cũng phải nếm trải cảm giác thống khổ khi mất đi em trai"

"Cô thông minh lắm" Anh cười lạnh, "Lúc đầu tôi cũng định tha cho cậu ta, nhưng bây giờ, tôi đổi ý rồi"

"Ngự Giao! Anh đúng là tên khốn nạn"

"Chửi tiếp đi. Tôi thích nhất là những người phụ nữ nóng bỏng mạnh mẽ như cô. Tôi sẽ càng chơi đùa thoải mái vui vẻ hơn" anh hất người cô, ngã nhào xuống mặt đất.

Đứng dậy, mặc quần áo, Ngự Giao không hề lo lắng việc cô bất ngờ tấn công phía sau. Cánh tay anh chảy đầy máu tươi, từng giọt nhỏ xuống mặt đất.

Trước khi đi, anh nhìn thoáng qua con dao gọt trái cây dưới đất, "Con dao này tôi để lại cho cô, cô muốn tự sát cũng được, nhưng sau khi cô chết, tôi tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho bất kỳ người nào trong nhà họ Doãn"

Cánh cửa đóng "Rầm" một cái

Tiếng đóng cửa này, giống như đẩy Doãn Băng Dao xuống 18 tầng địa ngục vạn kiếp bất phục.

Tại thành phố cảng này, thường xuyên xảy ra mưa to gió lớn.

Nhưng sau một đêm mưa, bầu trời sẽ trở nên trong xanh.

Doãn Băng Dao nằm ở trên giường, trên cánh tay cầm ống truyền nước biển, cô mệt mỏi mở mắt, nhìn người giúp việc Tiểu Nhã.

"Cô Doãn, cô tỉnh lại rồi à. Cô đừng cử động, bác sĩ vừa mới tới khám cho cô xong"

Tiểu Nhã là người giúp việc duy nhất ở nhà họ Thẩm hay nói chuyện với cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tôi yêu anh hiểu không

"Bác sĩ?" Đầu Doãn Băng Dao còn đang choáng váng, hoảng loạn từ đêm hôm qua.

"Sáng sớm hôm nay, cậu chủ tới phòng cô, thấy cô nằm dưới đất, vì thế đã gọi bác sĩ tới. Bác sĩ nói cơ thể cô đang bị suy nhược nặng, hơn nữa.... trên người cô có rất nhiều vết thương..."

Tiểu Nhã áp ứng nói, nhưng Doãn Băng Dao hiểu rõ ý của cô ấy.

Những vết thương trên người cô đều là do Ngự Giao gây ra, bắt mắt nhất là dấu răng trên bờ vai.

"Thực ra bình thường cậu chủ rất tốt, chỉ vì hôm qua uống rượu say nên mới đáng sợ như vậy. Cho nên cô Doãn, sau này cậu chủ có uống say, thì cô cũng phải nên cẩn thận một chút, đừng để cho bản thân mình bị thương đầy người như vậy."

"Mỗi lần anh ta uống say đều nổi giận như vậy sao?"

"Đâu chỉ là nổi giận." Khuôn mặt Tiểu Nhã đầy khiếp đảm, "Khi cậu chủ uống say, còn có khả năng giết.... giết người.... Đặc biệt là từ sau khi cậu Gia Hạo qua đời..."

Tiểu Nhã vội vàng bịt miệng mình, phát hiện hôm nay bản thân đã nói quá nhiều.

"Sau đó thì sao?" Doãn Băng Dao tiếp tục truy hỏi.

"Không, không có việc gì. Cô Doãn, cô nghỉ ngơi đi. Tôi xuống dưới lầu trước."

Doãn Băng Dao cố hết sức chống tay ngồi dậy, chẳng lẽ sáng sớm hôm nay anh ta tự mình ôm cô lên giường sau đó gọi bác sĩ tới? Đúng là chuyện lạ.

Cô nghĩ một lát, cười nhạt một tiếng, tự nhủ cho dù sau này anh ta có làm chuyện gì đi nữa, cũng không được tin.

Bây giờ đã biết rõ nguyên nhân vì sao anh ta hận mình. Nhưng Doãn Băng Dao vẫn cảm thấy sự việc có gì đó rất kỳ lạ. Vì tai nạn xe của Thẩm Gia Hạo, sau đó mẹ anh ta phát điên, cha anh ta không chịu nổi đã kích, trúng gió nằm liệt giường. Những sự cố liên tiếp xảy ra, đối với Ngự Giao mà nói đúng là sự đã kích rất lớn. Nhưng tất cả những sự việc này thật sự đều do vụ tai nạn xe do thất tình gây ra sao?

Nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày, Doãn Băng Dao đi xuống giường, trên người cô chỉ còn lại mấy vết thương ngoài da.

Nhưng hiện giờ, cô thật sự rất sợ gặp mặt Ngự Giao.

Ngày hôm sau, Doãn Băng Dao rời giường sửa soạn, chuẩn bị đi làm. Cô rất sợ Ngự Giao sẽ lại nhốt lại một lần nữa.

Đầu ngõ, khi cô đi xuống lầu, ra khỏi biệt thự nhà họ Thẩm, suốt dọc đường đi không hề có ai ngăn cản. Không hiểu rốt cuộc anh ta muốn làm trò gì nữa.

Trong khoảng khắc bước vào công ty, Doãn Băng Dao cố gắng nở một nụ cười tươi tắn.

Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ kiên cường đối mặt.

"Băng Dao, em đến rồi, sao điện thoại gọi mãi mà không được."

Thẩm Hiên Bạch phía trước Doãn Băng Dao, vội vàng chạy tới

"Hai ngày nay, em không được khỏe." Đối mặt với sự nhiệt tình của Thẩm Hiên Bạch, cô có chút xấu hổ.

"Hiền bạch, còn hai tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh." Vuur Trung Tinh cầm mấy tấm vé máy bay trong tay nói.

"Ừm, tôi biết rồi." Thẩm Hiền Bạch gật đầu, sau đó quay sang nói với Doãn Băng Dao: "Đi sang Nhật Bản với anh, ngày mai về."

"Hà? Sao lại đột ngột vậy?" Doãn Băng Dao kinh ngạc.

"Ừm, vốn dĩ anh định gọi điện thoại thông báo với em, có một chương trình biểu diễn ở Nhật Bản"

"Vậy anh hãy dẫn chuyên viên hóa trang khác đi cùng. Em..."

"Không được, anh đã nói với bên quản lý nhân sự rồi, từ nay về sau em là chuyên viên hóa trang riêng của anh, chỉ hóa trang cho một mình anh, cho nên em phải đi cùng."

Thẩm Hiền Bạch kiên trì muốn Doãn Băng Dao đi cùng, Vuur Trung Tinh đứng bên cạnh, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Vậy thì đi." Doãn Băng Dao đồng ý.

Dù sao trong mấy ngày tới cô cũng không muốn chạm mặt Ngự Giao, rời khỏi đây mấy ngày cũng tốt.

Hơn nữa cô tin Đồng Bội sẽ chăm sóc tốt cho Lăng Diệc

Tối hôm tới Nhật Bản, sau khi Thẩm Hiền Bạch hoàn thành chương trình biểu diễn, liền kéo Doãn Băng Dao đi dạo phố.

Hai người đi dạo trên đường phố Tokyo, trên bầu trời có rất nhiều tuyết rơi.

Thẩm Hiền Bạch tháo khăn quàng cổ, quần lên cổ Doãn Băng Dao, những bông tuyết bay phất phơ trên đầu anh.

Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt dịu dàng của người đàn ông trước mặt, trong rất ấm áp nhưng cũng rất đau đớn. Nếu trước đây anh không rời đi, nếu cô không gặp Ngự Giao, có lẽ bọn họ sẽ nối lại sợi dây tơ duyên trước đây.

Nhưng trên thế giới này, không có từ nếu, chỉ có hiện thực tàn nhẫn phũ phàng.

"Băng Dao, em còn nhớ trước đây khi còn học cấp ba, em thường đan khăn quàng cổ cho anh không?"

"Tất nhiên là nhớ chứ, khi đó con gái thường hay đan khăn quàng cổ cho người yêu, em cũng muốn đan một cái cho anh, nên đã học theo người ta, đan đúng một tháng mới xong nhưng lại rất xấu." Nhớ tới những ngày tháng hồn nhiên vô tư đã qua, trên mặt cô lộ ra một nụ cười từ tận đáy lòng.

"Không phải! Hoàn toàn không xấu, anh cảm thấy rất đẹp."

"Anh gạt em, vậy sao anh không quàng?"

"Vì... đó là do em đan, anh không muốn cho người khác nhìn thấy, cho nên mới cất nó thật kỹ, em biết không? Sau này cho dù anh đi tới đâu, nó cũng đều lặng lẽ nằm bên gối của anh."

"Hà....". Cô nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt thâm tình của anh, có chút lúng túng.

"Anh mua cho bạn gái một bó hoa đi." Một cô bé mặc áo khoác chạy tới, chớp mũi đỏ bừng vì giá rét.

Thẩm Hiền Bạch hơi cúi người, nói tiếng nhật một cách lưu loát với cô bé bán hoa, "Em gái, anh sẽ mua tất cả số hoa này của em, nhưng em có thể giúp anh nói với cô ấy một câu được không?"

Cô bé gật đầu.

Doãn Băng Dao đứng bên cạnh, không hiểu hai người đang nói gì, hoàn toàn mù mịt.

Cô bé nhận số tiền trên tay Thẩm Hiền Bạch, sau đó cầm hoa đưa cho Doãn Băng Dao, "Chị à, anh này nói, anh ấy sẽ mãi mãi yêu chị."

Doãn Băng Dao cười cười, nhận lấy bó hoa hồng của cô bé, "Cảm ơn."

Nhìn cô bé vui vẻ rời đi, Doãn Băng Dao hỏi, "Vừa nãy cô bé nói với em câu gì vậy?"

"À, cô bé ấy nói, em là một người rất tốt, chúc em càng ngày càng xinh đẹp."

"Thật sao?" Doãn Băng Dao nghi hoặc hỏi.

"Tất nhiên là thật rồi." anh nhếch môi cười cười, để lộ hàm răng trắng sáng như những bông tuyết.

Chương 83: Cướp sắc?

"Vậy khi này anh nói gì với cô bé ấy vậy? Doãn Băng Dao tò mò hỏi.

"Nói là sẽ mua tất cả số hoa của cô bé ấy, để cô bé về nhà sớm một chút" Thẩm Hiên Bạch nói.

Doãn Băng Dao cười cười, anh vẫn là người con trai thiện lương như trước.

Từ mấy năm trước, cô đã biết, tương lai Thẩm Hiên Bạch sẽ trở thành một người đàn ông tài giỏi xuất sắc.

Hôm nay, anh thật sự trở thành một người đàn ông hoàn mỹ xuất sắc, còn cô đã rơi xuống địa ngục.

"Không ngờ anh nói tiếng Nhật giỏi như vậy"

"Anh còn biết một số thứ tiếng khác nữa đó"

"Thật sao?"

"Thật, anh nói thử cho em nghe nha @%¥#. & ** & *&@!"

Ngoài tiếng anh, Thẩm Hiên Bạch còn nói thêm mấy thứ tiếng khác. Doãn băng nghe hoàn toàn không hiểu.

Chương 83: Cướp sắc?

"Vậy khi này anh nói gì với cô bé ấy?" Doãn Băng Dao tò mò hỏi.

"Nói là sẽ mua tất cả số hoa của cô bé, để cô bé về nhà sớm một chút" Thẩm Hiên Bạch nói.

Doãn Băng Dao cười cười, anh vẫn là người con trai lương thiện trước đây.

Từ mấy năm trước, cô đã biết, tương lai Thẩm Hiên Bạch sẽ trở thành một người đàn ông tài giỏi xuất sắc.

Hôm nay, anh thật sự trở thành một người đàn ông hoàn mỹ xuất sắc, còn cô đã rơi xuống địa ngục.

"Không ngờ anh nói tiếng Nhật giỏi như vậy"

"Anh còn biết một số ngoại ngữ khác nữa đó"

"Thật sao?"

"Thật mà, anh nói thử cho em nghe nha @%¥#. & ** & *&@!"

Ngoài tiếng Anh, Thẩm Hiên Bạch còn nói thêm mấy ngoại ngữ khác. Anh nói một tràng, mỗi thứ tiếng đều chỉ duy nhất một câu là "Anh yêu em" nhưng Doãn Băng Dao nghe hoàn toàn không hiểu

Trong cái rét lạnh của mùa đông, tiếng đàn piano của Thẩm Hiên Bạch khiến Tokyo cũng trở nên ấm áp hơn.

Doãn Băng Dao hóa trang cho Thẩm Hiên Bạch xong, đứng ở phía sau cánh gà, lén lút nhìn về phía sân khấu.

Anh mặc bộ vest trắng ngồi cạnh một chiếc đàn piano, những ánh đèn flash không ngừng chiếu lên người anh, khiến cả người anh như tỏa ra ánh hào quang, cao quý giống như một vương tử.

"Doãn Băng Dao, cô vào quét dọn phòng hóa trang đi" Vu Trung Tĩnh vỗ vai cô nói.

"Ừm, tôi vào ngay đây" Doãn Băng Dao thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía phòng hóa trang

Cô biết chuyện quét dọn này không phải công việc của mình, cũng không nằm trong sự quản lý của Vu Trung Tĩnh. Nhưng cô không muốn tranh luận

với cô ta làm gì.

Lặng lẽ lấy chổi quét dọn vệ sinh, Vưu Trung Tĩnh đi theo cô vào phòng hóa trang, ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc.

Cô ta khoanh hai tay trước ngực, vừa hút thuốc vừa nhìn Doãn Băng Dao quét dọn vệ sinh.

"Phiền cô nhắc chân lên" Doãn Băng Dao thấy phía dưới chân cô ta có một tờ giấy, lên tiếng.

Vưu Trung Tĩnh gác chân lên bàn trang điểm, đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Doãn Băng Dao vừa mới quét dọn sạch sẽ một lượt, cô ta liền gậy tàn thuốc xuống mặt đất, cuối cùng còn ném cả điếu thuốc xuống.

Quét dọn vệ sinh là chuyện nhỏ, cô có thể không so đo tính toán. Nhưng Vưu Trung Tĩnh làm như vậy là cố ý gây khó dễ, cô không thể kiên nhẫn được nữa, liền xoay người đi về phía cô ta, "Quản lý Vưu, cô làm như vậy là có ý gì, tôi không quét nữa"

Vưu Trung Tĩnh cao ngạo hất cằm, tiếp tục châm thuốc, "Được lắm, tôi có lời muốn nói với cô"

"Cô nói đi"

"Cô hãy tránh xa Hiên Bạch ra"

Doãn Băng Dao cười cười, "Đây là chuyện giữa tôi và Hiên Bạch, hình như cô không có tư cách nói tới chuyện này, hơn nữa công việc này là do tôi dựa vào bản lĩnh của mình để làm"

Vưu Trung Tĩnh nhả khói thuốc, nhìn về phía Băng Dao, "Ừm, đúng là việc này tôi không có tư cách để nói tới. Vậy cô hãy nói cho tôi biết, cô còn yêu Hiên Bạch không?"

"Tôi không muốn tiếp tục nhắc tới vấn đề này" Doãn Băng Dao hất mặt, cô không muốn nói nhiều với người phụ nữ này. Cô cũng không quan tâm người khác nhìn cô như thế nào.

"Hôm đó tôi đã nghe thấy hai người nói chuyện, nói cái gì mà muốn chứng minh cô hoàn toàn không còn yêu anh ấy, chỉ coi anh ấy là bạn tốt, nhưng cô biết không? Cô làm như vậy sẽ chỉ càng làm anh ấy đau khổ hơn mà thôi"

"Đau khổ? Hiện tại quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, một tình bạn tốt đẹp" Doãn Băng Dao không hiểu ý cô ta.

Vưu Trung Tĩnh liếc cô một cái, cười nhạt.

"Không biết cô thật sự quá đơn thuần hay là đang giả bộ, chẳng lẽ cô không nhận ra trong lòng anh ấy vẫn yêu cô sao? Cô có biết tối nào anh ấy cũng uống đến say, rồi khóc lóc gào thét tên cô không?"

Doãn Băng Dao hơi ngẩn người.

Vưu Trung Tĩnh vứt điếu thuốc xuống, đứng lên, đi tới trước mặt Doãn Băng Dao. Cô ta cao khoảng một mét bảy mấy, hơn nữa đi giày cao gót, đứng trước mặt một người cao một mét sáu tám như Doãn Băng Dao, khí thế áp đảo hơn rất nhiều.

"Tôi mặc kệ cô còn yêu anh ấy hay không, nhưng nếu cô thật sự muốn tốt cho anh ấy, vậy thì đừng có phá hủy sự nghiệp của anh ấy" giọng nói của Vưu Trung Tĩnh, trở nên nhã nhặn hơn.

"Tôi không hiểu cô đang nói gì"

"Tất cả những gì anh ấy có được ngày hôm nay đều không dễ dàng, hơn nữa trên người anh ấy vẫn còn trách nhiệm rất nặng nề, tình cảm của Thẩm Hiên Bạch không thể bị xao động, anh ấy phải luôn luôn kiên cường mạnh mẽ, nhưng từ sau khi cô xuất hiện, anh ấy đã thay đổi rất nhiều..."

Doãn Băng Dao im lặng không lên tiếng, cô thật sự không biết Thẩm Hiên Bạch lại đau khổ vì cô.

"Tôi biết phải làm thế nào rồi..."

"Xem ra cô là một người phụ nữ thông minh, tôi cũng không muốn làm cô khó xử, những điều tôi làm cũng đều là muốn tốt cho Hiên Bạch. Hi vọng cô hiểu"

Vưu Trung Tĩnh nói xong câu đó, liền kiêu ngạo bước chân ra ngoài.

Doãn Băng Dao đứng im tại chỗ, bên tai vẫn còn vang vang thấy tiếng đàn piano thánh thót tuyệt vời kia.

Anh là một vị hoàng tử cao ngạo, là một nghệ sĩ piano nổi tiếng.

Đúng vậy, cô không thể phá hủy mọi thứ của anh.

Doãn Băng Dao rời đi trước khi bài biểu diễn của Thẩm Hiên Bạch kết thúc.

Trở về khách sạn, cô cẩn thận suy nghĩ những lời nói của Vu Trung Tĩnh. Nếu không phải vì Ngự Giao không muốn cô từ bỏ công việc này, cô cũng sẽ rời đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Doãn Băng Dao liền đưa ra quyết định. Vu Trung Tĩnh nói rất đúng, cô đã không còn yêu Thẩm Hiên Bạch, vậy thì không nên ở lại bên cạnh anh.

Sáng sớm ngày mai, sau khi về nước cô sẽ lập tức viết đơn xin thôi việc.

Một người đàn ông đáng sợ như Ngự Giao, muốn cô tiếp tục làm việc ở đây, chắc chắn là có mục đích nào đó.

Có lẽ một ngày nào đó anh ta sẽ giận chó đánh mèo, trút hết mọi giận dữ lên đầu Thẩm Hiên Bạch

Cô không thể làm liên lụy tới anh.

Cầm áo ngủ chuẩn bị đi tắm, cửa phòng liền vang lên tiếng đập cửa.

Doãn Băng Dao đi ra cửa, cho rằng người gõ cửa là đồng nghiệp hoặc phục vụ phòng không hỏi gì nhiều, liền mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, một bóng đen đột nhiên lao vào, ôm chặt cô vào lòng, hơn nữa còn giữ chặt tay cô đưa lên đỉnh đầu.

"A, cứu mạng" xảy ra tình huống bất ngờ như vậy, Băng Dao sợ hãi lập tức hét to lên, cô ra sức giãy giụa, muốn nhìn thấy người đang ôm chặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tăm uyen ương (1)

Người kia đẩy Doãn Băng Dao vào trong phòng, nhắc chân đá cánh cửa phòng khép lại, vội vàng đưa tay bịt miệng cô. Trong lúc hoảng hốt, cô liền há miệng nghiêng răng nghiêng lợi cắn tay anh ta.

"Khốn kiếp." Người đàn ông khẽ gầm lên, buông Doãn Băng Dao ra.

Cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Cô còn muốn gọi ai tới nữa?" Người đàn ông khẽ quát.

Giọng nói này, tại sao lại quen tai vậy?

Xoay người lại, không ngờ đập vào mắt cô lại là dáng người của Ngự Giao

Anh ta mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, quần một chiếc khăn quàng cổ màu đen, trên đầu đội chiếc mũ màu đen, chiếc mũ che kín nửa khuôn mặt, nên trong lúc hoảng hốt cô không thể nhận ra anh ta.

"Anh, sao anh lại tới đây?" Trong mắt tràn ngập vẻ đề phòng.

Ngự Giao lấy mũ xuống để lên giường, "Cô không nói với tôi tiếng nào, đã dám ra nước ngoài."

"Tôi... tại tôi đi khá vội. Tại sao anh biết tôi ở đây?"

"Nhất cử nhất động của cô, tôi đều rõ như lòng bàn tay."

Nhìn ánh mắt tự cao tự đại của anh ta, Doãn Băng Dao không dám tiến lên nửa bước.

Chẳng lẽ, anh ta đến Nhật Bản là để tìm cô sao?

"Lại đây."

Cô chết đứng tại chỗ, không dám tới gần anh ta.

"Tôi bảo cô lại đây." Anh không kiên nhẫn nhắc lại lần thứ hai.

Doãn Băng Dao lấy hết dũng khí, bước về phía anh ta.

Đưa hay tai ra, ôm cô vào lòng, thuận người kéo cô nằm xuống giường, "Đi Nhật cùng người yêu cũ, cảm giác thế nào?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì." Doãn Băng Dao quay đầu nhìn sang góc tường, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

"Cô hiểu tôi đang nói gì, tôi đang nói tới Thẩm Hiên Bạch, người đi cùng cô đó."

"Tôi và anh ấy không có gì, giữa chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè. Hơn nữa, tôi đã quyết định nghỉ việc rồi."

"Nghỉ việc?" Bàn tay to lớn của anh bóp mạnh cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, "Có phải mỗi ngày đều đối diện với anh ta, nhưng khi trở về lại phải tiếp một người đàn ông khác, khiến cô rất khó chịu đúng không?"

"Không phải."

Anh ta nhất định phải dùng đến những từ ngữ đó để sỉ nhục cô, nói xấu cô sao?

Đột nhiên Ngự Giao đứng dậy, rời khỏi người cô.

Doãn Băng Dao lập tức cảm giác như hô hấp được thông suốt.

"Đi tắm nước nóng với tôi."

"Cái gì?"

Anh tức giận thờ dãi một hơi, quay đầu nhìn về phía Doãn Băng Dao, "Cô điếc thật hay già bộ điếc vậy? Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai."

Doãn Băng Dao nắm chặt gara giường, nhìn anh ta bước ra khỏi phòng

Đồ đàn ông đáng chết!

Cho dù có bất mãn với anh ta tới mức nào đi nữa, cô vẫn phải nhắm mắt chịu đựng.

Doãn Băng Dao đứng dậy, chạy theo phía sau anh ta.

Từ trong phòng thay đồ bước ra, Doãn Băng Dao đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, "Tại sao chỉ có hai người chúng ta?"

Chưa từng tắm suối nước nóng ở Nhật Bản, nhưng cô biết có rất nhiều người cùng tắm chung trong một hồ nước nóng, hoặc tách ra nữ tắm chung với nữ, nam tắm chung với nam.

"Đây là suối nước nóng dành riêng cho khách vip, nên chỉ có hai chúng ta thôi."

Ngự Giao đứng cạnh hồ, cởi chiếc áo tắm trắng trên người xuống, chỉ mặc độc một chiếc quần tắm, lộ ra dáng người nam tính cường tráng.

Không ngờ, ngay sao đó anh cởi luôn chiếc quần tắm, bờ mông rắn chắc khiến bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng phải chảy nước miếng.

Gò má Doãn Băng Dao liền ửng đỏ.

Cô ngượng ngùng cúi đầu, mặc dù đã quan hệ ân ái với anh rất nhiều lần nhưng nhìn dáng người của anh như lúc này là lần đầu tiên.

Ngự Giao bước xuống nước, xoay người lại, nhìn về phía Doãn Băng Dao, "Cô còn đứng ngẩn ra đó làm gì?"

"À..." Cô bỏ guốc gỗ sang một bên, cởi áo choàng bước xuống nước.

"Đội đã." Anh lên tiếng, thích thú gương mặt ửng đỏ của cô, "Cô định mặc nguyên bộ quần áo kín mít đó xuống tắm nước nóng sao?"

"Vây.... vậy phải như thế nào?"

"Cởi."

"...."

Doãn Băng Dao xoay qua xoay lại một lúc lâu, mới cởi bộ áo kín mít xuống. Lộ ra bờ vai trắng nõn, không ngờ bên trong vẫn mặc bộ đồ lót màu xanh

Ngự Giao lặng lẽ quan sát, đột nhiên bật cười ha hả.

"Cười cái gì mà cười." Trùng mắt liếc anh một cái.

Cô không thích nhìn thấy anh ta cười, bởi mỗi lần anh ta cười với cô xong, sẽ không có chuyện gì tốt lành. Giờ phút này, có thể anh ta đang cười với bạn, nhưng ngay sau đó, rất có thể anh ta sẽ cầm súng dí vào đầu bạn.

Anh đi đến một thác nước nhỏ, dựa lưng vào tảng đá, hơi nước khế bốc lên, như đắm mình trong tiên cảnh. Hơi nước mờ mờ, khiến gương mặt góc cạnh và ánh mắt sắc bén của anh cũng trở nên dịu dàng hơn.

Giọng nói lười nhác vang lên: "Cởi tiếp"

Doãn Băng Dao vội vàng che ngực, "Chúng ta đang ở ngoài trời."

"Cô sợ gì chứ? Chẳng lẽ sợ có máy bay bay qua, hay sợ người khác trèo cửa sổ nhìn thấy cô?" Anh nhún mày.

Lần đầu tiên Doãn Băng Dao phát hiện, người đàn ông trước mặt cũng có tế bào hài hước, chỉ có điều không buồn cười chút nào.

"Tắm suối nước nóng là phải cởi hết mới thích, nhanh lên, ở đây không có ai vào đâu."

Doãn Băng Dao đưa tay ra sau lưng cởi móc áo lót, tên Ngự Giao khốn kiếp này, đến Nhật mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy, làm như cả thế giới này đều là của anh ta không bằng.

Làn da trắng nõn hiện ra, trên đó còn lưu mấy vết cào, tất cả đều do anh ta để lại trên người cô.

Anh đứng từ xa nhìn cô qua làn hơi nước.

Những vết cào đã khép miệng, trên làn da trắng nõn không chút tỳ vết, điểm lệ vô cùng.

Doãn Băng Dao chậm chạp cởi bộ đồ lót màu xanh xuống, Ngự Giao hơi nheo mắt lại, vẻ mặt thoáng qua một tia kinh ngạc. Mỗi lần nhìn thấy cơ thể cô, luôn khiến cho anh có một cảm giác, cảm giác được vật nam tính trên cơ thể mình, rục rịch ngóc đầu dậy....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Tắm uyên ương (2)

Cởi quần áo xong Doãn Băng Dao vẫn đứng trên bờ, hai tay ôm ngực, lạnh đến run lập cập.

"Lạnh thì xuống nước đi" Ngự Giao cười nhạo nói, "Không phải cô thông minh lắm sao? Sao bây giờ lại dằn như vậy"

"Nước.... nước sâu không?" giọng nói run rẩy yếu ớt.

Ngự Giao đứng lên, cô nhìn thấy nước chỉ tới eo anh, vì thế mới dám bước xuống nước.

Cô yên tâm bước hai chân xuống nước, nhưng hai chân hoàn toàn không chạm đáy hồ.

"Bồm" một tiếng, Doãn Băng Dao mất thăng bằng rơi xuống nước. Cô giẫy giụa trong nước, mãi không tìm thấy điểm tựa. Đột nhiên, có một sức mạnh kéo cô lên.

"Đứng vững vào! Nước không sâu đâu" Ngự Giao buồn cười nhìn cô, đúng là ngốc nghếch.

Dưới sự giúp đỡ của anh, cuối cùng chân Doãn Băng Dao cũng đặt xuống đáy hồ, nước vừa hay đến cổ cô, chỉ còn mỗi một cái đầu.

Cô cố gắng ngẩng cổ lên, tránh việc uống phải thứ nước mằn mặn trong hồ

"Khụ... Vừa nãy không phải nước chỉ tới eo anh thôi sao?"

"Đúng vậy, nhưng không phải chỗ nào cũng như chỗ nào"

Hồ nước nóng này khá rộng, cô không biết ở đây cũng có chỗ sâu chỗ nông.

Cho dù chỗ nước sâu nhất chỉ tới cổ cô mà thôi. Nhưng từ bé cô đã sợ nước, bởi vì đối với cô mà nói, hồ bơi là một con ác mộng.

Đó là một con ác mộng đáng sợ, đến bây giờ cô cũng không dám nhớ lại.

Ngước mắt lên, phát hiện Ngự Giao đang yên lặng nhìn cô.

Trong đôi mắt, lóe lên những tia giận dữ.

Doãn Băng Dao vội vàng cúi đầu, ánh mắt nóng rực kia khiến cô không được tự nhiên.

"Vẫn còn tức giận vì chuyện tối hôm đó?" anh bất chợt hỏi một câu.

Doãn Băng Dao hơi kinh ngạc, "Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại"

Anh đã làm tổn thương cô, có nhắc lại cũng có tác dụng gì.

Cô nhớ anh ta đã từng nói, muốn biến cô trở thành người đàn bà dễ tính nhất.

Cho nên hiện giờ cô thậm chí không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh, cô sợ nhìn thấy sự tức giận trong đôi mắt đó. Đồng thời cũng sợ nhìn thấy sự dịu dàng trong đó.

Sợ mình sẽ không cẩn thận, lại quên mất những tổn thương ghi xương khắc cốt kia.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, anh liền buông eo cô ra, xoay người đi tới chỗ nước cạn có thác nước phía trước.

Vì đột nhiên mất đi chỗ dựa, Doãn Băng Dao cảm giác dưới chân mình trống không, cả người liền mất thăng bằng. Cô quơ tay vội vàng ôm lấy lưng Ngự Giao.

Cơ thể anh cứng đờ, cảm nhận hai bầu ngực mềm mại dính chặt vào lưng, khoe miệng lạnh lùng khẽ cong lên, Ngự Giao xoay người chế giễu cô, "Không thể đợi được nữa sao?"

Doãn Băng Dao nhận ra tư thế của bản thân quá thân mật, vội vàng buông anh ra.

Nhưng anh lại giữ chặt cô không buông, "Đã sợ nước thì đừng có khỏa khuấy lung tung"

Đột nhiên, anh xoay người, ôm cô tới chỗ nước nông.

Đi đến chỗ thác nước nhỏ, Ngự Giao buông cô ra, Doãn Băng Dao ngồi trên tảng đá, cuối cùng cũng có cảm giác an toàn.

Cô thở phào một hơi, nước ấm từ từ chảy dọc cơ thể, dần dần trở nên thoải mái.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô khinh thường liếc anh một cái, dè dặt hỏi: "Anh đến Nhật để tìm tôi à?"

"Không?" anh khẽ nhếch đôi môi mỏng, lạnh lùng nói.

"Vậy à" cô còn tưởng rằng anh ta cố ý đến tìm cô.

Nghĩ lại cũng đúng, anh ta chỉ muốn trả thù cô, tra tấn cô, làm sao có thể vì cô mà hao tâm tốn trí.

Ngự Giao mở to mắt, phát hiện Doãn Băng Dao đang nhìn mình

Đột nhiên, anh đưa tay kéo cô vào lòng.

Hai cơ thể trần trụi dính sát vào nhau, dòng nước ấm chậm rãi chảy qua những khe hở giữa hai người, như đang dịu dàng vuốt ve.

Có lẽ vì hơi nước mờ mịt, hoặc có lẽ vì Doãn Băng Dao sinh ảo giác, cô nhìn thấy sự dịu dàng từ trong đáy mắt anh.

Trong làn nước bàn tay anh chậm rãi vuốt ve cơ thể cô, nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực mềm mại của cô

"Ấm..." bàn tay anh như có ma lực. Vừa rồi cô còn cảm thấy rét lạnh, giờ phút này đã cảm giác cả người nóng bừng, miệng đắng lưỡi khô.

Những sợi tóc ướt nhẹp, dính trên bờ vai trắng hồng của cô, quyến rũ động lòng người.

Ngự Giao cúi đầu, chiếm lấy cánh môi cô, nhẹ nhàng mút thỏa thích. Bàn tay vừa mới xoa nắn bầu ngực cô, đã ngang ngược tiến xuống phía dưới, vuốt ve vùng đất tư mật của cô.

Cả người Doãn Băng Dao run rẩy như có luồng điện chạy qua.

Anh khẽ nheo mắt nói, "Đây cũng không phải là lần đầu tiên, mà vẫn còn nhạy cảm như vậy"

"Tôi biết anh hận tôi, biết anh chỉ muốn sỉ nhục tôi, nhưng đừng nên ở đây...."

"Doãn Băng Dao, có một vài việc cô không biết" Nói xong câu đó, ngón tay anh liền đâm sâu vào trong cơ thể cô.

"A..." Doãn Băng Dao nhỏ giọng thét, khuôn mặt đỏ ửng.

Đang định hỏi anh ta là chuyện gì, nhưng không ngờ anh ta lại đâm sâu vào cơ thể cô thăm dò, đầu ngón tay không ngừng ma sát trong cơ thể cô.

Doãn Băng Dao cắn răng, nhưng những tiếng rên rỉ mờ ám vẫn thoát ra khỏi miệng cô.

Anh cắn nhẹ lên vành tai cô, dịu dàng nói, "Cô đúng là báu vật, tôi thực sự không nở, nhưng mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt này của cô, tôi chỉ hận không thể phá nát nó"

Đôi mắt anh lóe lên tia thù hận, dùng sức ôm cô đặt lên trên tảng đá.

Sau đó, anh nằm đè lên người cô.

Cũng may trên tảng đá có dòng nước ấm áp chảy qua, nếu không Doãn Băng Dao nhất định sẽ bị đông cứng.

Nhìn cô run rẩy, anh hỏi: "Lạnh không?"

Cô không nói lời nào, quay đầu không nhìn anh.

Cho dù cô không thể phản kháng, nhưng cô cũng sẽ không thể không biết hổ thẹn mà lựa ý hùa theo anh.

"Không sao, chỉ lát nữa thôi, tôi sẽ làm cả người cô nóng bừng" giọng nói ma mị của anh vang bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Càng chơi càng thú vị

Tiếng nước chảy ào ào, kết hợp với tiếng nam nữ ân ái, tạo thành một khúc nhạc xuân.

Ngự Giao giữ chặt vòng eo Doãn Băng Dao, không ngừng đâm vào cơ thể cô.

Doãn Băng Dao dùng sức nắm chặt cánh tay anh.

Con kịch tính đi qua, anh khẽ gầm một tiếng trút tất cả dục vọng vào trong cơ thể cô.

Hai người từ từ trượt xuống nước.

Doãn Băng Dao yếu ớt tựa vào người anh, thực ra đôi khi cô rất tham luyến cảm giác này, mỗi lần sau khi niềm hoan ái qua đi, đều lặng lẽ tựa vào lòng anh.

Nhưng bây giờ, cô không muốn và cũng không thể yêu anh, không thể để anh trở thành điểm trí mạng của mình.

Tắm rửa sạch sẽ, Doãn Băng Dao đưa tay lấy áo choàng tắm, chuẩn bị rời đi. Anh không gọi cô lại, vẫn ngâm mình trong suối nước nóng, điện thoại di động bên cạnh vang lên.

"Giao, chuyện của tập đoàn Hoa thị đang chờ cậu về giải quyết đó, cậu định bao giờ mới về?" Lang Long ở đầu dây bên kia xin chỉ thị.

"Ngày mai tớ sẽ về, có chuyện gì cậu và Khiết Phàm cứ giải quyết trước đi."

"Ừm, tớ biết rồi."

Lang Long vừa cúp điện thoại, Phạm Khiết Phàm liền hỏi: "Cậu ấy nói thế nào?"

"Cậu ta bảo ngày mai sẽ về."

"Không biết cậu ấy đi Nhật Bản làm gì nữa, tớ nhớ là bên đó đâu có công việc gì." Phạm Khiết Phàm nhún mày, suy đoán.

Lang Long vẫn giữ vẻ mặt mặt vô cảm, nói: "Vì Doãn Băng Dao."

"Cái gì?" Phạm Khiết Phàm cho là mình đã nghe lầm.

"Doãn Băng Dao đi Nhật Bản, cho nên Giao đi theo."

"Cô ta bỏ trốn à?"

"Cái đó tớ cũng không biết?" Lang Long nhún vai trả lời.

"Đúng là kỳ lạ, cậu ấy đối với cô gái tên Doãn Băng Dao đó càng ngày càng khác thường, không phải là muốn trả thù cô ta sao?"

"Cho nên tôi mới nói, cách trả thù của Giao rất đặc biệt."

Nhà họ Thẩm liên tục gặp những chuyện không may, là bạn thân kiêm trợ lý như Lang Long và Phạm Khiết Phàm, tất nhiên đều biết rõ nguyên nhân.

Doãn Băng Dao thay xong quần áo, vừa đi ra khỏi phòng thay đồ liền nhìn thấy Thẩm Hiên Bạch ở phía bên ngoài.

"Băng Dao, em đi đâu vậy? Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, anh đã tìm em khắp nơi mà không thấy, không phải nói chúng ta sẽ đi ăn mừng sao?" Thẩm Hiên Bạch lo lắng hỏi.

Thấy ánh mắt lo lắng của anh, cô cười cười, "Giao tới, nên em muốn ở cùng anh ấy."

Cô vờ như không thấy ánh mắt thất vọng của anh, cô đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu không thể nào ở bên cạnh anh, thì không nên dây dưa không rõ với anh. Cho nên, Hiên Bạch, em xin lỗi, em chỉ còn cách làm tổn thương anh để anh sớm quên em.

"À, hi hi... không sao." Thẩm Hiên Bạch gượng cười.

"Hiên Bạch, ngày mai em về nước, sau đó sẽ xin thôi việc."

"Tại sao?" Anh nhíu chặt mày, hỏi: "Có chuyện gì không vui? Hay là có ai bắt nạt em đúng không?"

"Không, là do em không muốn làm công việc này nữa."

"Băng Dao, chắc chắn là em có tâm sự gì đúng không?" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, từ trong ánh mắt nhìn ra điều gì đó.

Trước đây từng yêu nhau, từng thề non hẹn biển. Anh thật sự không tin, cô không còn một chút tình cảm nào với anh.

Ngự Giao đẩy cửa đi ra, thấy hai người đứng ở bên ngoài, anh đưa tay ôm Doãn Băng Dao, "Hiên Bạch, cậu cũng ở đây à."

"Vâng, anh Băng."

Doãn Băng Dao phát hiện, mặc dù hai người là anh em họ, nhưng hình như giữa hai người bọn họ có một khoảng cách vô hình nào đó.

"Không có chuyện gì nữa, chúng ta về phòng nghỉ ngơi." Doãn Băng Dao thân mật ôm cánh tay Ngự Giao, xoay người rời đi.

Thẩm Hiên Bạch thần thờ nhìn bóng lưng rời đi của hai người, đây cô đơn.

Vừa bước vào phòng, ánh mắt của Ngự Giao đột nhiên trở nên phẫn nộ, "Cô đã nói chuyện gì với cậu ta đúng không?"

Doãn Băng Dao không hiểu hỏi, "Nói cái gì?"

"Nói chuyện nhà tôi."

"Hai người không phải là anh em họ sao? Chẳng lẽ trong nhà anh có chuyện mà anh ta không biết?"

"Đừng có hỏi nhiều như vậy, tóm lại chuyện mẹ tôi không được nói với bất kỳ ai, nếu không..."

"Tôi biết rồi." Doãn Băng Dao lạnh lùng cắt ngang lời anh.

Ngự Giao về Trung Quốc cùng chuyến bay với Doãn Băng Dao. Anh lái xe đưa cô về.

"Không phải anh muốn tôi tới nhà anh ở đó chứ?" Cô tò mò hỏi.

Càng ngày anh ta càng quấn quýt cô chặt chẽ.

"Không, trước đây tôi đã đồng ý cho cô ở ngoài, tôi nói được sẽ làm được." anh lái xe, nhìn thẳng về phía trước trả lời.

Doãn Băng Dao quay đầu nhìn gương mặt hoàn mỹ của anh.

Ngự Giao, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Chiếc xe dừng lại trong một khu phố xa hoa, Doãn Băng Dao và Ngự Giao cùng bước vào thang máy lên lầu.

Đến cửa, cô cúi tìm chìa khóa, khi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hai người đàn ông đáng vẻ khôi ngô, mặc bộ vest màu đen đứng ở trước cửa.

"Các anh..."

"Cậu chủ." Hai người đàn ông đứng ở cửa nhìn thấy Ngự Giao, liền cung kính cúi đầu chào.

"Anh bảo bọn họ đứng trước cửa nhà tôi làm gì?"

"Bảo vệ cô."

"Bảo vệ tôi?" Doãn Băng Dao cười nhạo, "Là giám sát tôi thì có."

"Cô đã biết vậy rồi thì còn hỏi nhiều như vậy làm gì."

"Anh..."

Doãn Băng Dao chán nản, lời phản bác trong miệng đành phải nuốt xuống.

Mở cửa, nhìn thấy Lăng Diệc đứng ở cạnh tủ giày trước cửa. Cô vội vã bỏ túi xách chạy vào nhà.

"Chị, chị về rồi." Doãn Lăng Diệc vừa thấy chị gái, liền nhảy lên chạy đến ôm chầm.

Doãn Băng Dao kinh ngạc, "Em về nhà bao giờ?"

"Anh tới đón em, anh nói chị rất nhớ em." Doãn Lăng Diệc cười tươi nói.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Ngự Giao, khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng vô cảm, vẫn là ánh mắt toan tính đó.

"Chị vừa mới xuống xe nên hơi mệt, chị lên lầu nghỉ ngơi một lát." Doãn Băng Dao kéo Ngự Giao lên lầu.

Lên trên lầu, Doãn Băng Dao đóng cửa lại hỏi, "Tại sao làm như vậy? anh cố ý đúng không?"

Ngự Giao ung dung ngồi xuống ghế sofa, khoác tay lên thành ghế, vắt chéo chân nói: "Không phải cô rất lo lắng cho em trai cô sao? Tôi sợ cô không nhớ xa cậu ta dù chỉ một ngày. Cho nên, tôi cho người tới đón cậu ta về."

Cô cảm tức nói, "Anh cũng biết điều tôi muốn là gì sao?"

Ngự Giao để chân xuống, nghiêng người về phía cô, "Tất nhiên là tôi biết, cô đừng có nghĩ tới chuyện giờ trò sau lưng tôi. Cô không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu. Cho nên Doãn Băng Dao, nếu như cô thật sự vì em trai mình, hoặc vì chính bản thân cô, thì hãy ngoan ngoãn làm người tình của tôi đừng suy nghĩ tới bất cứ chuyện gì."

"Anh đã làm gì Đồng Đồng?"

"Ha ha..." Anh cười lạnh, "Dù gì Đồng Bội cũng là con gái lớn của ngài phó thị trưởng, một Ngự Giao như tôi làm sao có gan làm gì với cô ấy. Chẳng qua tôi chỉ khuyên cô một câu, đừng nên kéo người không liên quan vào chuyện của mình."

"Có chuyện gì mà Ngự Giao anh không dám làm."

"Cô hiểu như vậy là tốt rồi." Anh đứng lên, đi tới trước mặt cô, đưa tay nắm chặt cổ tay cô, "Tôi thích phụ nữ quật cường, nhưng nếu quật cường quá, tôi sẽ không còn thích nữa." Nói xong câu đó, liền rời khỏi phòng.

Doãn Băng Dao nghe tiếng bước chân anh ta dần dần xa dần, hai bàn tay xiết chặt thành nắm đấm, cả cơ thể run lên.

Ngự Giao! Tôi hận anh!

Cô lập tức gọi điện thoại cho Đồng Bội.

"Alô! Đồng Đồng, tớ về nhà rồi."

"Băng Dao, Ngự Giao cho người tới đưa Lăng Diệc về rồi, tớ bị ba mắng cho một trận toi bời."

"Tớ xin lỗi."

"Băng Dao, có phải cậu đã đắc tội với anh ta ở đâu không, tớ có cảm giác cậu ở cùng anh ta cũng không vui vẻ gì."

"Tớ..." Doãn Băng Dao suy nghĩ một chút, chọn cách tiếp tục nói dối, "Không đâu, cậu yên tâm đi. Anh ấy cũng vì sợ tớ lo lắng nên mới đưa Lăng Diệc về. Cậu nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừm, chúc cậu ngủ ngon"

Nếu để Đồng Bội biết những chuyện này, chắc chắn cô ấy cũng sẽ bị liên lụy. Từ bây giờ, cô không thể dựa vào bất kỳ người nào. Chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng cô chỉ là một cô gái yếu đuối trời gả không chặt, cho dù cô có mạnh mẽ, vậy có thể rời khỏi người đàn ông mà quý này sao?

Rời khỏi nhà Doãn Băng Dao, Ngự Giao không về nhà, mà lái xe thẳng ra khu nghĩa trang vùng ngoại ô.

Đi theo sau xe anh là chiếc xe của thuộc hạ, hết sức rầm rộ. Xe vừa dừng, một người thuộc hạ nhanh chóng bước xuống mở cửa xe cho anh.

Ngự Giao bước từ trên xe xuống, nói với thuộc hạ, "Các cậu chờ ở đây, tôi vào một mình."

Bình thường khi ra khỏi cửa, bên cạnh anh luôn có mấy người vệ sĩ, vì anh đã từng giết nhiều người, cho nên bên ngoài những người đó đều rất sợ anh, nhưng anh biết cũng có người hận anh, chỉ là không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

Hiện tại tất cả mọi chuyện nhà họ Thẩm đều dựa vào một mình anh, thật sự là một mối không chịu nổi.

Bóng dáng cao lớn bước từng tiến vào trong nghĩa trang, giống như biến mất trong màn đêm.

Ngự Giao đi tới trước một ngôi mộ, trên tấm bia mộ là bức hình người thanh niên tươi cười rực rỡ - Thẩm Gia Hạo, rút chiếc khăn tay từ trong túi áo vest, cẩn thận lau đi những hạt bụi trên bức hình, "Gia Hạo, anh tới thăm em đây...."

Nhìn tấm bia mộ của người em trai mất sớm, trong mắt anh dần dần bị che phủ bởi một lớp sương mù.

Gia Hạo, em nói cho anh biết, anh phải làm thế nào để báo thù cho em? Người phụ nữ kia, nếu như cô ta không khiến em đau lòng, em sẽ không xảy ra chuyện đúng không?

Doãn Băng Dao không biết rằng, anh đã từng mềm lòng. Anh thật sự từng mềm lòng, nhưng khi nghĩ tới đáng vẻ chết thảm của em trai, lửa giận trong lòng anh không cách nào đè nén.

Đưa mắt nhìn bức ảnh Gia Hạo một lúc lâu, cuối cùng, trong đêm tối khóe miệng anh khẽ nhếch lên một nụ cười quý mị.

Anh tự nói với mình, tuyệt đối không được mềm lòng, anh muốn tất cả những kẻ liên quan đến chuyện này, đều phải đau đớn thê thảm hơn gấp trăm gấp nghìn lần.

Ngự Giao đứng lên, nói: "Gia Hạo, anh nghĩ ra một cách trả thù rất thú vị. Em hãy chờ xem, em nghỉ ngơi sớm đi, hôm khác anh sẽ lại đến thăm em."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ngủ cùng sói

Ngày hôm đó Doãn Băng Dao nhận được điện thoại Ngự Giao gọi tới, bảo cô tới một nhà hàng dùng cơm.

Cô cảm thấy hôm nay anh ta rất kỳ lạ, từ trước tới giờ cô chưa từng thấy anh ta như vậy.

Nhà hàng Ngự Giao kêu cô tới là một nhà hàng năm sao mang đậm phong cách truyền thống Trung Hoa. Người phục vụ cung kính hỏi cô, "Xin hỏi cô tới mấy người ạ?"

"Cảm ơn anh, tôi tới tìm bạn"

Doãn Băng Dao vừa đi vào trong nhà hàng, liền nhìn thấy một chiếc bàn có ba người đang ngồi được buông rèm che kín ở xung quanh! Mà ba người kia,

chính là Ngự Giao, Tô Y Thu và Thẩm Hiên Bạch.

Cô hốt hoảng, lập tức xoay người rời đi.

"Băng Dao" Tô Y Thu nhìn thấy cô, liền lên tiếng gọi.

Bước chân Băng Dao cứng đờ tại chỗ, xem ra, trốn không thoát rồi.

Xoay người, Doãn Băng Dao ép bản thân phải cố gắng nở một nụ cười tự nhiên nhất.

"Y thu"

"Băng Dao, sao cậu lại ở đây?" Tô Y Thu hỏi

"Tớ.... tớ có hẹn với một người bạn, nhưng lại không tìm thấy"

"Nếu cô không ngại, thì ngồi xuống đây dùng cơm cùng chúng tôi" Ngự Giao lên tiếng, vẫy tay ra hiệu cho người phục vụ tới.

Doãn Băng Dao vừa ngồi xuống ghế, vừa liếc mắt nhìn cặp mắt giao hoát của Ngự Giao.

Rõ ràng là anh ta hẹn cô tới đây, bây giờ lại nói như vậy!

Làm sao có thể trùng hợp như vậy được, đúng lúc Tô Y Thu và Thẩm Hiên Bạch đều ở đây, hơn nữa hình như Thẩm Hiên Bạch và Tô Y Thu không quen thân nhau lắm

Chẳng lẽ, tất cả chuyện này đều là do Ngự Giao cố ý sắp xếp?

Nghĩ tới đây, Băng Dao khẽ mỉm cười, "Thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp mọi người ở đây. Hiên Bạch, gần đây anh công việc của anh có bận lắm không?"

Dù sao có đâu cũng không đâu lại anh ta, nếu anh ta đã muốn ngắm ngẫm giờ thủ đoạn, vậy cô sẽ tận tình tiếp đón anh ta

Ngự Giao, đừng tưởng rằng, tất cả mọi chuyện trên thế giới này, anh đều có thể nắm trong lòng bàn tay!

Thẩm Hiên Bạch nhìn cô đang cố gắng tươi cười thật tự nhiên, không khỏi đau lòng.

"Đúng rồi Băng Dao, trước đây cậu và Hiên Bạch từng quen nhau đúng không" Tô Y Thu hỏi

"Ừm" Doãn Băng Dao cười nói, "Tớ và Hiên Bạch quen nhau hồi học cấp ba"

"Vậy sao? Tớ rất thích các bài hát của Hiên Bạch, trước đây chỉ được nghe tới tên anh ấy thôi, Giao biết tớ rất thần tượng anh ấy, nên hôm nay dẫn tớ tới gặp anh ấy đó"

Xem ra, đúng là do anh ta sắp xếp. Chính là muốn làm cô khó xử.

Tô Y Thu nở nụ cười hạnh phúc. Cô hoàn toàn không ngờ, Ngự Giao sẽ dẫn cô tới gặp thần tượng trong lòng.

Đối diện trước mặt Doãn Băng Dao bây giờ, một là người chị em tốt, một là người yêu cũ, một là người đàn ông cấm hận mình, trong lòng Doãn Băng Dao đau đớn khó xử, nhưng cô không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Từ đầu tới cuối bữa ăn, cô đều luôn tươi cười.

Cô biết, điều Ngự Giao muốn thấy nhất chính là nhìn cô khóc, vậy cô càng không được khóc! Cô phải cười thật tươi thật rực rỡ, để nói cho anh ta biết rằng, những điều này đối với cô mà nói, đều không là gì.

Trong bữa ăn, Ngự Giao luôn tay gấp đồ ăn cho Tô Y Thu, đáng vẻ dịu dàng đó không khỏi khiến Băng Dao đau đớn trong lòng.

Cô tự nhủ mình rằng, không được nhìn, không được nhìn. Nhưng ánh mắt, vẫn không tự chỉ được mà nhìn về phía hai người bọn họ

"Băng Dao, anh nhớ trước đây khi còn đi học, em thích ăn nhất là cánh gà, em nếm ăn thử món này xem" Thẩm Hiên Bạch gấp cho cô một miếng cánh gà.

"Cảm ơn anh, chỉ có anh là hiểu em nhất"

"Về nước lần này anh mới biết tới nhà hàng này đó, trùng hợp hôm nay anh Ngạn Bằng hẹn anh tới đây dùng cơm, em thấy mùi vị thế nào?"

"Vâng, rất ngon"

"Chờ chút" Thẩm Hiên Bạch đột nhiên lên tiếng, sau đó rút khăn giấy, giơ tay lau khóe miệng Doãn Băng Dao, dịu dàng nói: "Em xem, vẫn giống y ngày xưa, mỗi lần ăn cánh gà đều bị dính ở khóe miệng" Động tác yêu thương cưng chiều của anh rơi vào trong mắt hai người còn lại.

Trong lòng Doãn Băng Dao có chút chua xót.

Từ trong ánh mắt Hiên Bạch, cô có thể nhìn ra, anh đang giúp cô.

Cô có tài đức gì, có thể khiến anh yêu thương đến vậy. Đối mặt với cảnh tượng trước mặt, anh chẳng những không tức giận, còn một lòng nghĩ cho cô, ngay cả trong bữa ăn này.

"Có câu này, tớ không biết có nên hỏi không" Tô Y Thu dè dặt nhìn mọi người.

"Không sao, T Thu, đều là người quen cả mà, cậu có chuyện gì muốn nói thì cứ nói thoải mái" Doãn Băng Dao nói.

"Tớ nghe Đồng Bội nói, Hiên Bạch là mối tình đầu của cậu"

"Chuyện này...." Thẩm Hiên Bạch khẽ cười.

"Tớ thấy tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt. Tại sao hai người không quay lại với nhau? anh Băng và Hiên Bạch là anh em họ, nếu tương lai hai đôi chúng ta đều kết hôn, vậy không phải quan hệ giữa cậu và tớ sẽ chuyển sang thành chị em dâu sao, hi hi"

Tô Y Thu nở nụ cười ngọt ngào, giơ tay kéo Ngự Giao, "anh Băng, em nói vậy có đúng không?"

Doãn Băng Dao thiếu chút nữa bị những lời nói của cô làm cho bị sặc.

Khóe miệng Ngự Giao khẽ nhếch lên, "Đúng vậy"

Anh nghiêng đầu nhìn nụ cười cứng đờ nơi khóe môi của Băng Dao, anh muốn nhìn xem cô sẽ phản ứng ra sao.

"Bây giờ tớ và Hiên Bạch là bạn tốt, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi" Doãn Băng Dao buông đũa xuống, lau qua miệng nói.

Thẩm Hiên Bạch tiếp lời cô, "Đúng vậy, thực ra làm bạn cũng tốt"

Hai người nhìn nhau cười, giữa bọn họ có một loại ẩn ý khó nói thành lời, sự ẩn ý này đã được tạo thành từ thời học cấp ba.

Dường như Ngự Giao rất hài lòng với câu nói này của cô, nhưng lại không hài lòng với vẻ mặt liếc mắt đưa tình của bọn họ.

Sau khi ăn xong, bốn người rời khỏi nhà ăn.

"Băng Dao, anh đưa em về"

"Không cần đâu, em còn có việc, anh về trước đi, em tự về được rồi" cô không muốn Thẩm Hiên Bạch biết nơi cô đang ở.

Lúc đầu là Thẩm Ngân Băng đưa Tô Y Thu về. Nhưng sau khi biết mình và Thẩm Hiên Bạch cùng đường, y thu liền nói với Ngự Giao, "Anh Băng, anh bận rộn như vậy không cần đưa em về đâu, trùng hợp em và Hiên Bạch cùng đường, em ngồi xe anh ấy về cũng được"

Tô Y Thu luôn cẩn thận e dè với Ngự Giao, cô sợ bạn thân không cẩn thận nói sai điều gì đó, hoặc sợ mình sẽ khiến anh thấy phiền phức.

"Vậy cũng được. Hiên Bạch, làm phiền cậu rồi"

"Sau này Y Thu chính là chị dâu em, không có gì gọi là phiền hết"

Doãn Băng Dao kéo cao cổ áo, "Vậy em đi trước đây, mọi người đi đường cẩn thận nha"

Cô đi về hướng ngược lại, đây không phải con đường về nhà, nhưng cô muốn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác bị đè nén này.

Mặc dù trong lòng cô tự nhủ với mình, đây chỉ là chuyện bình thường, nhưng không tránh khỏi việc đau lòng.

Lặng lẽ đi trên đường, Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn những ngọn đèn áp áp của những gia đình hai bên đường. Nếu mẹ còn sống, chắc chắn cô cũng có một ngôi nhà ấm áp như vậy. Đưa mắt nhìn ngã ba đường trước mặt, trong lòng chợt có một cảm giác chua xót.

Không phải là đường về nhà, cũng không có nơi nào là nhà....

Chiếc xe thể thao phía sau Doãn Băng Dao đột nhiên bấm còi, cô tưởng mình chặn đường của người khác, vì thế vội vàng đi sát vào lề đường. Nhưng tiếng còi kia mãi không dứt, cô quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe thể thao đắt tiền số lượng có hạn, và người đàn ông lạnh lùng ngồi sau vô lăng - Ngự Giao

Anh dừng xe, mở cửa, lạnh lùng nói: "Lên xe"

Cô đứng im tại chỗ, do dự.

Anh không kiên nhẫn, lên tiếng giục: "Tôi bảo cô lên xe"

"Tôi tự về được, không cần làm phiền tới anh, cảm ơn" cô quyết định, xoay người rời đi

Ngự Giao lái xe theo, không nhanh không chậm chạy sát bên cạnh cô.

"Đã muộn như này rồi cô còn muốn đi đâu? Đường này cũng đâu phải đường về nhà?"

Bước chân cô cứng đờ, xoay người nhìn về phía anh. Dưới ánh đèn mờ nhạt, cô nở nụ cười thê lương, "Ngự Giao, vậy anh nói cho tôi biết, đâu mới là đường về nhà?"

Ngự Giao tròn mắt nhìn một lúc, nhận ra niềm bi thương trong đáy mắt cô.

"Là trở về ngôi nhà đó sao? Không, đó không phải là nhà, đó là địa ngục"

"Tùy cô nghĩ sao cũng được, nhưng tôi cảnh cáo cô, lập tức lên xe cho tôi" Anh cố gắng kiềm chế lửa giận.

Doãn Băng Dao mở cửa xe, ngồi lên xe.

Mỗi lần đối diện với tình huống gay gắt như vậy, cô đều thỏa hiệp.

Mục đích của anh ta, là muốn nhìn thấy cô hèn mọn, muốn cô trở thành người phụ nữ dễ dàng nhất.

Ngồi lên xe, Doãn Băng Dao nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng hỏi, "Tôi nay chắc anh rất vừa lòng?"

Khóe miệng anh cứng lại, quay đầu xe về hướng ngược lại, "Cô biết hết rồi sao"

"Đúng vậy, tôi biết anh muốn làm tôi khó xử"

"Nhưng xem ra tôi đã quá coi thường cô, chẳng những cô không cảm thấy khó xử, ngược lại rất thích thú, quả nhiên là thứ đàn bà dễ dàng"

Mỗi lời anh nói đều như những mũi dao đâm sâu vào trái tim cô.

Doãn Băng Dao im lặng, hít sâu một hơi.

Rất cuộc cô đã biết mình thua ở đâu. Từ khi vừa mới bắt đầu, lòng của cô đã rơi vào tay gã, cho nên bay giờ, mỗi một câu nói của anh, thậm chí mỗi một ánh mắt của anh đều có thể xúc phạm tới cô. Nhưng không sao, cô sẽ học cách đón nhận, đến khi trái tim từ từ chết lặng, đến khi không còn cảm giác đau đớn nữa mới thôi.

Ngự Giao đưa Doãn Băng Dao trở về, anh cũng xuống xe đi lên lầu cùng cô. Lấy chìa khóa mở cửa, nhìn thấy hai người đàn ông khôi ngô đứng trước cửa, cô lắc đầu bất đắc dĩ, thật không biết mấy người này được làm bằng gì, một ngày 24h đều đứng ở đây, chẳng lẽ không cảm thấy mệt mỏi sao?

Cô không buồn đưa mắt nhìn hai "thần giữ cửa" mở cửa bước vào.

Nhẹ nhàng bước lên lầu, lặng lẽ mở cửa phòng Doãn Lăng Diệc, nhìn em khuôn mặt say ngủ của em trai, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Đóng cửa lại, Doãn Băng Dao trở lại phòng của mình, nghe tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm.

Một lát sau, Ngự Giao quấn chiếc khăn tắm trên hông đi ra, mấy sợi tóc trên đầu vẫn ướt ướt dính lại trên trán.

Nhìn thân hình cao lớn của anh ta, cô liền tránh sang một bên, sau đó lấy áo ngủ đi vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Doãn Băng Dao sợ hãi đi đến bên giường, cô biết, mỗi lần anh ta tới đây đều là để tra tấn cơ thể cô. Nhưng khi cô trèo lên giường, cũng không thấy anh ta có phản ứng gì. Cô nghe thấy tiếng hít thở đều đều, thì ra là ngủ rồi.

Doãn Băng Dao cẩn thận nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh anh, sợ động tác của mình sẽ đánh thức anh ta.

Cô nín thở, cảm giác tim mình đang đập thình thịch.

Ngủ cùng người đàn ông này, quả thực như ngủ cùng sói, cảm giác sợ hãi, giống như nằm bên cạnh mình là một tên ác ma.

Không biết bao lâu sau, khi chắc chắn Ngự Giao đã ngủ say, cô mới dám yên tâm nhắm mắt lại ngủ.

Cô cho rằng, đêm nay bình yên trôi qua.

Đầu gối, nửa đêm, bên cạnh có một tiếng động nhỏ, cô lập tức tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Lòng tốt bị coi là độc ác

Doãn Băng Dao cảnh giác ngồi dậy, mái tóc bình thường luôn được búi lên bởi một chiếc đĩa giờ phút này được xõa tung trên bờ vai, đầy quyến rũ.

Đôi mắt hạnh của cô nhìn người đàn ông bên cạnh đầy dề phòng.

Cơ thể Ngự Giao khẽ giật giật, cuộn tròn người lại.

Doãn Băng Dao giờ tay lay lay người anh, "Anh sao vậy?"

Cô nghe thấy anh ta khẽ nói gì đó, hình như anh ta không nghe thấy cô nói, "Anh đừng làm tôi sợ"

Đột nhiên, anh xoay người lại, ngồi dậy tay phải ôm chặt bụng.

Cô vội to đèn ngủ, phát hiện sắc mặt anh ta trắng bệch, anh đau đớn nhíu chặt mày, trán vã mồ hôi.

"Anh đau dạ dày sao?" Cô cẩn trọng hỏi.

Anh ngước mắt lên, đôi mắt sắc bén dưới sự đau đớn của cơ thể, trở nên thiếu nhuệ khí.

"Đợi chút, tôi đi lấy thuốc cho anh." Doãn Băng Dao xuống giường, xỏ dép chạy nhanh xuống lầu.

Tìm trong hộp cứu thương một lượt, rốt cuộc tìm thấy thuốc đau dạ dày. Vì em trai thường bị bệnh, cho nên bình thường trong nhà đều chuẩn bị sẵn rất nhiều thuốc.

Cô rót một ly nước ấm lên lầu, một tay cầm thuốc một tay cầm nước, đi vòng qua đuôi giường, lên trên đầu giường.

"May quá vẫn còn thuốc đau dạ dày, anh uống thuốc đi, cẩn thận một chút. Đau dạ dày, uống chút nước ấm vào sẽ thoải mái hơn đó."

Doãn Băng Dao đưa thuốc và nước đến trước mặt Ngự Giao, anh lại chậm chạp không đưa tay ra nhận.

"Sao vậy..." Cô bị ánh mắt của anh ta nhìn có chút sợ hãi.

Anh đột nhiên giờ tay hất tất cả nước và thuốc xuống đất, "Không cần cô quan tâm."

Nước nóng bắn vào mu bàn tay, Doãn Băng Dao vội vã rút tay về, chỗ mu bàn tay lập tức bị đỏ ửng.

"Sao anh có thể làm như vậy?"

Chưa từng thấy người đàn ông nào như anh ta, cô cho uống thuốc đau dạ dày, chứ có phải lấy thuốc độc cho anh ta uống đâu.

"Doãn Băng Dao, cô biết rõ rằng tôi ở cùng cô chỉ là để trả thù! Tại sao cô còn đối xử với tôi như vậy? Cô hoàn toàn có thể nhân lúc tôi không đề phòng mà giết chết tôi!" Anh cắn răng nghiến lợi gầm khẽ.

Doãn Băng Dao không nói lời nào, cắn chặt răng nhìn anh.

Cô mặc đồ ngủ mỏng manh đứng bên giường, nhìn hết sức yếu ớt.

Xoay người, nằm xuống chỗ của mình, đưa lưng về phía anh, đắp chăn tiếp tục ngủ.

Lòng tốt lại bị coi là coi thường.

Cô đã từng nghĩ tới chuyện giết anh ta! Nhưng sự thật chứng minh, cô hoàn toàn không thể ra tay.

Cô đã từng nhìn rất nhiều kết cục của những kẻ muốn ám sát anh ta, cho nên nếu cô vẫn ngu ngốc muốn ra tay hại chết anh ta, thì chẳng khác nào tự đi tìm đường chết.

Ngự Giao hất chăn ra, ôm chặt bụng xuống giường mặc quần áo rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, Doãn Băng Dao mới vén chăn, xuống giường đi tới bên cửa sổ, nhìn chiếc xe của anh dần dần đi xa.

Ngự Giao, chẳng qua anh chỉ ý vào việc tôi thích anh, nên mới có thể tổn thương tôi như vậy.

Nếu trước đây cô không đem lòng yêu người đàn ông này, thì hiện giờ làm sao cô phải đau khổ như vậy?

Lúc đầu anh ta đối tốt với cô, chẳng qua là muốn cô yêu anh ta, sau đó sẽ ra tay tổn thương cô sâu sắc.

Ngự Giao một tay ôm bụng, một tay lái xe, mắt nhìn thẳng về phía trước. Lái xe tới một hiệu thuốc mở cửa 24h, mua một hộp thuốc đau dạ dày, Ngự Giao uống thuốc xong, liền gọi điện thoại cho ba người bạn thân, kêu bọn họ ra ngoài uống rượu.

"Giao, tại sao nửa đêm nửa hôm lại gọi mọi người ra ngoài uống rượu vậy, thật là đúng lúc tớ đang ở cùng một em xinh đẹp." Phương Chính Đông bày ra vẻ mặt trọng sắc khinh bạn, cường điệu nói.

Lang Long ngồi bên cạnh buồn cười, "Không phải cậu đang quen cô gái tên Đồng Bội sao?"

"Haiz, đừng nói nữa." Khuôn mặt tuần tú của Phương Chính Đông đầy vẻ tang thương, "Con nhóc đó thật khó trị, thực ra đến bây giờ tớ và cô ta đã xảy ra quan hệ gì."

"Cậu xem lại mình đi, cả ngày chỉ biết nghĩ tới mấy chuyện đó." Lang Long bắt đầu đi lắc đầu.

Phạm Khiết Phàm ngồi xuống bên cạnh Ngự Giao, "Mặt cậu trắng bệch, có phải lại đau bụng rồi đúng không?"

"Không sao."

"Giao, cậu và Doãn Băng Dao sao rồi? Rốt cuộc cậu định giải quyết thế nào? Những người liên quan tới tai nạn của Gia Hạo đều bị cậu xử lý hết rồi, đến giờ chỉ còn mỗi Doãn Băng Dao thôi." Phương Chính Đông hỏi.

Lang Long liếc anh ta một cái, nói chuyện này bây giờ khác gì vạch trần vết sẹo của Ngự Giao.

Khóe miệng Ngự Giao khẽ nhếch lên đầy lạnh lùng, "Giữ cô ta lại từ từ xử lý."

Phương Chính Đông thờ dài, "Nếu như cậu xử lý cô ta, vậy chắc chắn tớ cũng sẽ gặp tai nạn."

"Có ý gì?" Ngự Giao không hiểu nhìn về phía anh ta.

"Thì tớ đang theo đuổi người chị em tốt Đồng Bội của cô ta, nếu như ngày nào đó Doãn Băng Dao xảy ra chuyện gì, vậy không phải Đồng Bội sẽ có một bài "ca" với tớ."

"Tớ vừa từ ở chỗ Doãn Băng Dao tới đây." Ngự Giao uống một hớp sạch ly rượu, Phạm Khiết Phàm lại rót đầy ly cho anh.

"Kết quả?" Lang Long hỏi.

"Tớ đau bụng, cô ta lấy thuốc cho tớ uống, sau đó tớ rời khỏi đó." Ngự Giao nhìn chất lỏng trong ly thủy tinh trong suốt, trong đôi mắt sắc bén như chim ưng đầy phức tạp.

"Cô ấy thật sự quan tâm cậu." Lang Long nói, "Chuyện này có gì không tốt sao?"

Đôi mắt Ngự Giao từ từ nheo lại, "Nhưng tớ không cần cô ta đối tốt."

Phương Chính Đông cười cười, "Cậu đang lo lắng chứ gì."

"Lo lắng chuyện gì?" Anh nhún mày hỏi

"Lo rằng cậu sẽ yêu cô ấy, lo rằng mình không đành lòng, cho nên cậu mới không muốn cô ta đối tốt với cậu."

"Khốn kiếp" Ngự Giao nắc nứ một câu, hươu nắm đấm.

Cũng may Phương Chính Đông nhanh nhẹn trốn sau lưng Lang Long, mới tránh được một quyền này, anh ta nhỏ giọng nói thầm một câu, "Thẹn quá hóa giận, bị tớ nói trúng rồi còn gì."

"Được rồi, Chính Đông đừng nói nữa." Phạm Khiết Phàm vội vàng hòa giải.

Trước đây khi còn ở trường học, Ngự Giao và Phương Chính Đông cũng thường hay đánh nhau. Vì khi ở trước mặt Ngự Giao, Phương Chính Đông thường cố ý nói tới một số chuyện không nên nói. Nhưng mỗi khi đánh nhau xong, hai người lại ôm vai bá cổ nhau cùng uống rượu hút thuốc lá. Cho nên, bọn họ cũng coi như không có chuyện gì.

Doãn Băng Dao cả đêm không ngủ, tròn mắt nhìn trần nhà, cho tới khi sắc trời dần dần sáng rõ, cô mới rời giường thay quần áo, đi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng cho Lăng Diệc.

Khi xuống lầu, phát hiện trong bếp có người, "Lăng Diệc, sao em dậy sớm vậy" Cô kinh ngạc hỏi.

"Chị, em thấy dạo này chị rất bận, cho nên em muốn làm bữa sáng cho chị." Doãn Lăng Diệc mặc một chiếc quần yếm màu xanh, nở nụ cười thật tươi, nụ cười của cậu là niềm an ủi lớn nhất của Băng Dao.

Thật ra thì em trai cô rất thông minh chẳng qua là dừng lại ở giai đoạn một đứa bé mà thôi, càng ngày cậu càng hiểu chuyện, càng ngày càng biết lo lắng cho cô.

Doãn Băng Dao luôn cầu nguyện, suy nghĩ của em trai có thể từ từ trưởng thành.

"Em chơi đi, để chị làm cho."

Doãn Băng Dao xắn ống áo, chuẩn bị nấu cháo, vừa mới vo gạo xong, tiếng chuông cửa liền vang lên.

Cô lau tay, đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Doãn Hoan Hoan

"Chị! Không xong rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Cái bẫy

Doãn Hoan Hoan đứng ở ngoài cửa, đáng vẻ lo lắng muốn khóc.

"Đã xảy ra chuyện gì? vào nhà hãy nói" Doãn Băng Dao kéo Doãn Hoan Hoan vào nhà

"Chị, nhà chúng ta.... không xong rồi...." Doãn Hoan Hoan khóc òa lên.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng khóc nữa"

"Chị Hoan Hoan, sao chị khóc vậy? Thật xấu hổ nha" Doãn Lăng Diệc đi từ phòng bếp ra, nhìn thấy Doãn Hoan Hoan đang khóc, cậu bật cười ngây ngô

"Tôi...."

Doãn Băng Dao kéo tay cô, nghiêm mặt nói, "Chúng ta lên lầu nói chuyện"

Cô không muốn Lăng Diệc nghe thấy chuyện gì đó không hay, cô muốn xây dựng một thế giới đơn thuần tốt đẹp cho em trai mình.

Lên trên lầu, Doãn Hoan Hoan vẫn tiếp tục khóc. Doãn Băng Dao rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, "Em này em nói ở nhà xảy ra chuyện? là có ý gì?"

Mặc dù cô căm ghét Thi Lục Đình, nhưng dù sao Doãn Hoan Hoan cũng là người em có quan hệ huyết thống với cô. Cô nhìn nhận tùy việc tùy người, sẽ không đem những phần nộ và oán hận giận chó đánh mèo đến những người không liên quan, cho nên, thấy em gái khóc như vậy, vẫn có chút đau lòng.

Hai bà vai Doãn Hoan Hoan run run, "Công ty của ba bị đóng cửa, có người tới tịch thu nhà của chúng ta, đuổi mọi người ra ngoài"

"Cái gì?" Doãn Băng Dao kinh ngạc.

Năm đó khi mẹ cô qua đời, sản nghiệp nhà họ Doãn cũng liên tục xảy ra rất nhiều vấn đề. Sau này, dưới sự giúp đỡ của Thi Lục Đình, công ty của ba mới có thể trở lại hoạt động theo quỹ đạo. Mặc dù không phải là một công ty lớn, nhưng đem lại cuộc sống khá giả cho cả gia đình, tại sao bây giờ lại bị đóng cửa.

"Vậy hiện giờ mọi người ở đâu?" Doãn Băng Dao lo lắng hỏi.

"Ba dẫn mọi người trở lại căn nhà cũ"

Căn nhà cũ là chỗ ở trước kia của Doãn Băng Dao và em trai.

"Lát nữa chị ra ngoài rút tiền, em mang về, bây giờ chắc trong nhà rất thiếu tiền" Cô vỗ tay Doãn Hoan Hoan, "Đường khóc, những chuyện như vậy chúng ta cũng không có cách giải quyết, em phải chăm sóc cho ba, sức khỏe của ba không được tốt lắm đâu"

"Ba... ba đang bị ngã bệnh rồi" khóe mắt Doãn Hoan Hoan ngấn nước.

"Vây.... chị phải tới thăm ông, em đợi chị một lát, chị đi thay quần áo" Doãn Băng Dao lo lắng đứng lên.

Cho dù ba làm những chuyện quá đáng như thế nào đi nữa, thì ông vẫn là ba của chị em cô.

"Chị" Doãn Hoan Hoan kéo tay cô, "Hôm nay em tới đây là để cầu xin chị một chuyện"

"Cầu xin chị?" Doãn Băng Dao không hiểu.

"Mẹ nói, Ngự Giao rất lợi hại, chỉ cần một câu nói của anh ta, cả nhà sẽ có thể quay lại căn biệt thự cũ, công ty cũng có thể hoạt động trở lại"

Ngự Giao? chẳng lẽ, muốn cô đi cầu xin anh ta sao?

Hơn nữa, dù có đi cầu xin anh ta, chắc gì anh ta đã đồng ý.

"Đừng nói những chuyện này, trước mắt chị phải tới thăm ba xem thế nào đã, em nhớ không được nói tới những chuyện này trước mặt Lăng Diệc"

"Vâng"

Trở lại ngôi nhà cũ, Doãn Băng Dao vừa mở cửa ra, Thi Lục Đình liền tiến lên đón, "Băng Dao, cuối cùng con cũng trở về"

Dáng vẻ cao sang quý phái ngày trước, bây giờ đã biến mất hoàn toàn, bà ta không trang điểm, nhưng làn da vẫn đẹp như trước, chỉ tiều tụy đi đôi chút, đôi mắt cũng trở nên đờ sắc bèn hơn.

"Dì" Doãn Băng Dao gật đầu, "Tôi đến thăm ba"

Căn phòng cũ rất chật, chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, trước khi rời đến ngôi biệt thự kia, ba cô định bán căn nhà này. Nhưng khi đó mẹ cô không cho phép.

"Ừm" cô rất cảm kích, lần này Thi Lục Đình không đuổi cô giống những lần trước.

Doãn Băng Dao nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ngủ, liền nhìn thấy Doãn Lực nằm ở trên giường.

"Bố...." Doãn Băng Dao đi tới, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

Doãn Lực mở hai mắt, lạnh lùng ngoảnh mặt sang một bên, không nói một lời.

Cô nhìn bố mình lạnh lùng ngoảnh mặt đi, trong lòng có chút khó sở.

Thực ra, cho dù Thi Lục Đình và Doãn Hoan Hoan không tồn tại, bố cũng sẽ không yêu quý cô.

Hồi nhỏ bố rất thương cô, còn nhớ bố thường đặt cô lên vai, chọc cô cười.

Nhưng từ khi em trai ra đời, bố thay đổi rất nhiều, bắt đầu gây gổ với mẹ, thậm chí còn đánh chửi.

Kể từ khi đó bố bắt đầu ghét cô.

Doãn Băng Dao nhìn Doãn Lực, suy nghĩ một lúc lâu mới nói ra một câu: "Bố đừng nghĩ gì nhiều, sức khỏe là quan trọng nhất"

Những chuyện hai cha con cô có thể nói với nhau ít lại càng ít.

Doãn Lực nhắm hai mắt lại, hoàn toàn không để ý tới cô.

"Vây con về đây, bố nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai con lại tới thăm" Doãn Băng Dao đứng dậy, cố kìm nén để không phải rơi nước mắt.

Đi ra phòng ngủ, Doãn Băng Dao đang chuẩn bị rời đi, Thi Lục Đình liền vội vàng kéo cô.

"Băng Dao, con ngồi xuống đi, đi có chuyện muốn nói với con"

Thái độ của Thi Lục Đình thay đổi 360 độ, khiến cô có chút kinh ngạc, còn tưởng mình nghe lầm.

"Hoan Hoan, mau đi rót nước cho chị con" Thi Lục Đình cười tươi nói.

Doãn Băng Dao không tiện từ chối, vì vậy cô ngồi xuống nói: "Dì có chuyện gì?"

"Haiz..." Thi Lục Đình thở dài, vỗ đùi, "Số bố con đúng là đen đủi, không biết tại sao lại thành ra thế này, bị người ta hãm hại, bây giờ trở thành hai bàn tay trắng, bản thân lại ngã bệnh, con nói xem, chúng ta nên làm gì"

Thi Lục Đình nói xong liền nức nức.

"Dì đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, quan trọng là mọi người trong nhà vẫn bên nhau"

Đối với Doãn Băng Dao mà nói, tiền tài vật chất chỉ là vật ngoài thân, cô không sợ nghèo, chỉ sợ mọi người trong nhà không thể đoàn tụ bên nhau chung sống hạnh phúc

Thi Lục Đình ngẩng gương mặt ướt đẫm nước mắt, bỗng nhiên nắm chặt tay cô, cầu xin: "Băng Dao, con có thể nói với Thẩm Ngạn Băng, chính là Ngự Giao đó, cậu ta có thể giúp cùng ta giải quyết vấn đề này không, ba con thật sự là bị hãm hại"

Thi Lục Đình có tham gia vào việc quản lý công ty, sự cố lần này, bà có cảm giác có người rãng bẫy, chờ bọn họ nhảy vào.

"Tôi..." Doãn Băng Dao muốn từ chối, nhưng thấy ánh mắt cầu xin của Thi Lục Đình, lời nói trong miệng đành phải nuốt trở lại, nói: "Tôi sẽ thử xem sao"

"Băng Dao, con đúng là hiền lành tốt bụng, trước đây dì thật có lỗi với con" thi lục đình tươi cười nói.

Doãn Băng Dao rút tay mình về: "Tôi về đây"

Trước đây độc ác như vậy, bây giờ lại biến thành như này, một lần nữa cô lại cảm nhận sâu sắc được con người của Thi Lục Đình.

Nhưng còn cách nào khác, dù sao bà ta cũng là vợ của bố.

Doãn Băng Dao vừa bước đi, nụ cười trên mặt Thi Lục Đình liền cứng đờ, sắc mặt từ từ trở nên lạnh băng, rút khăn giấy ra lau nước mắt trên mặt, thở phò phò lao vào căn phòng Doãn Lực đang nằm

"Ông đang làm gì hả? vừa rồi tại sao không nói gì với nó! Ông phải biết rằng hiện giờ chỉ có nó với có thể cứu được chúng ta?" Thi Lục Đình vô cùng tức giận hầm hừ về phía giường Doãn Lực, châu mày lên chửi đổng.

Doãn Lực nhúi mày, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, quật cười nói: "Tôi không muốn cầu xin nó"

"Cho nên ông để tôi phải đi cầu xin nó?" Thi Lục Đình chỉ tay ra ngoài cửa.

"Tôi cũng không muốn bà nói gì với nó"

"Ông không muốn tôi nói, nhưng chính ông đang ép tôi phải nói, bây giờ nhà chúng ta đã thành như vậy rồi, đã trở thành hai bàn tay trắng, vì cái nhà này, tôi tất nhiên phải cầu xin nó rồi"

Doãn Lực từ trên giường ngồi dậy, ho khan một lúc mới nói: "Tôi vẫn còn chút tiền để dành, chúng ta có thể sống một cuộc sống bình dị qua ngày, hơn nữa, tôi cũng có thể đông sơn tái khởi, tại sao cứ phải đi cầu xin nó"

"Hừ" Thi Lục Đình hừ lạnh một tiếng, "Tôi không muốn phải ở lại trong ngôi nhà rách nát này trong nửa đời còn lại! Đợi ông đông sơn tái khởi? Phải đợi tới khi nào chứ? Doãn Lực à! Tôi cho ông biết, tôi đã không còn là Thi Lục Đình trước đây nữa rồi, tôi không còn tuổi xuân để chờ ông được nữa"

Thi Lục Đình tức giận đập cửa rồi đi

Doãn Lực thở dài một hơi, lắc đầu

Người vợ dịu dàng hiền lành trước đây, đã làm ra chuyện khiến ông đau đớn muốn chết.

Còn người vợ hiện giờ, lại....

Haiz, cuộc sống đúng là khó lường.

Doãn Băng Dao ngồi trong xe taxi, tâm trạng nặng nề vô cùng.

Bố phần đầu hơn nửa đời người, sự nghiệp cũng không có thành công gì lớn, mãi cho tới khi Thi Lục Đình xuất hiện, sự nghiệp của ông mới thành công hơn. Cô không phủ nhận, Thi Lục Đình là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Nhưng hiện giờ, tất cả đều không còn.

Cô nên làm gì bây giờ?

Theo lý mà nói, cô không nên quan tâm tới những chuyện này, bởi khi bố và Thi Lục Đình đuổi hai chị em cô ra ngoài, bọn họ cũng đã đoạn tuyệt quan hệ.

Những hình ảnh trước đây, lại hiện ra rõ ràng trong đầu cô.

Có một lần, vì chuyện Thi Lục Đình đánh em trai, cô đã đẩy bà ta ngã xuống đất. Bố liền chạy đến tát cô một cái rất mạnh, chỉ ra cửa nói: "Cút! Từ nay về sau tao không có đứa con gái như mày"

Doãn Băng Dao nhắm chặt hai mắt, người tài xế bật radio, tiếng nhạc du dương từ trong đài phát nha. Cô mệt mỏi dựa đầu vào lưng ghế.

Tuy từ trước tới giờ cô luôn hèn mọn trước mặt một Ngự Giao cao ngạo. Nhưng bây giờ, bảo cô đi cầu xin anh ta...

Trở về nhà, cô luôn đấu tranh tư tưởng, không biết có nên đi tìm Ngự Giao hay không

Nhìn thấy Lăng Diệc ngồi dưới đất chơi xếp gỗ, Doãn Băng Dao nhẹ nhàng đi tới xoa đầu cậu: "Lăng Diệc, chị gặp một chuyện, em có thể cho chị ý kiến được không?

Doãn Lăng Diệc rất vui vẻ: "Vâng" Có thể giúp đỡ chị là việc cậu vui vẻ nhất

"Em có hận ba không?"

Nhắc tới từ Bố này, nụ cười trên mặt Lăng Diệc liền cứng đờ, cậu cúi đầu, cắn ngón tay, vẻ mặt ảm ức.

"Lăng Diệc"

Lăng Diệc lắc đầu.

"Vậy em có muốn bố được hạnh phúc không?" Doãn Băng Dao ngồi xuống gần cậu, "Em trả lời chị câu này đi"

"Mặc dù bố không thương Lăng Diệc, nhưng Lăng Diệc vẫn hi vọng bố được hạnh phúc, em muốn thấy bố cười, dáng vẻ hung dữ của bố rất đáng sợ" Doãn Lăng Diệc tựa đầu vào lòng cô nói.

Doãn Băng Dao hôn lên trán cậu: "Cảm ơn Lăng Diệc, chị biết nên làm thế nào rồi"

Cuối cùng cô cũng có dũng khí nhắc điện thoại lên gọi cho Ngự Giao, nhưng điện thoại không có người bắt máy, vì thế cô đành phải tới nhà họ Thẩm, nơi tràn ngập những bí mật

Trong giây phút cô nhìn thấy Ngự Giao, mới biết được, thì ra, chuyện này cũng chỉ là một cái bẫy.

Anh ta đang chờ cô tới..

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Làm người giúp việc

Quản gia Từ thấy Doãn Băng Dao tới, vẻ mặt lập tức trở nên u ám

"Quản gia Từ, xin hỏi Thẩm Ngạn Băng có ở nhà không?" Doãn Băng Dao lễ phép hỏi quản gia từ.

Ông ta hất cằm cao giọng nói, "Tên cậu chủ là để cho cô gọi thẳng như thế hả?"

Có thể vì cô đã biết chuyện bà chủ là người điên, nên thái độ quản gia Từ luôn không thân thiện với cô

"Hả, tôi..."

"Cậu chủ ở trong phòng sách trên lầu" ông ta lạnh lùng nói.

"Cảm ơn"

Doãn Băng Dao lên lầu, đi tới trước cửa phòng đọc sách của Ngự Giao. Cô đứng ở ngoài do dự mấy phút, mặc dù đã hạ quyết tâm, nhưng nếu đi cầu xin anh ta như thế này, nhất định anh ta sẽ lại si nhục cô.

Cắn chặt răng, cố gắng lấy dũng khí gõ cửa phòng.

"Vào đi" giọng nói lạnh lùng của anh vang lên.

Doãn Băng Dao đẩy cửa đi vào, thấy Ngự Giao đang mặc đồ ở nhà, im lặng ngồi bên bàn cúi đầu phê duyệt tài liệu.

Anh ta mặc đồ ở nhà, khiến sự lạnh lùng cũng được giảm đi một phần nào đó.

Cô đi vào, gọi: "Giao"

Ngự Giao ngẩng đầu lên, "Là cô sao"

"Ừm, tôi không làm phiền anh chứ"

"Có chuyện gì nói thẳng đi" Ngự Giao buông tập tài liệu trên tay xuống.

Cô đưa mắt nhìn tập tài liệu trong tay anh, không ngờ chính là hợp đồng thu mua công ty của bố cô.

Kinh ngạc nhìn tập tài liệu kia, cô không thể tin nhìn Ngự Giao: "Chuyện này... công ty của bố tôi, là anh thu mua sao?"

Anh phẩy phẩy tay, "Không phải cô đã nhìn thấy rồi sao, tôi nghĩ chắc hôm nay cô tới đây tìm tôi cũng là vì chuyện này thôi"

"Ngự Giao! Anh thật quá đáng" Doãn Băng Dao cầm tập tài liệu trên tay có chút run rẩy.

Anh không đồng tình nói, "Trên thương trường chính là người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, đây là một đạo lý rất đơn giản"

"Nhưng anh là cố ý nhắm vào công ty ba tôi đúng không?"

"Cô thông minh lắm" Anh không hề giấu giếm sự trả thù của mình với cô.

"Anh..." Doãn Băng Dao tức giận đến cả người run run, cô dùng hết sức giơ tay lên, muốn tát cho anh ta một cái, nhưng Ngự Giao nhanh chóng bắt được cổ tay cô, "Cô càng ngày càng to gan đó"

Doãn Băng Dao dùng hết sức giằng tay mình lại, "Ngự Giao, anh muốn trả thù thì hãy nhắm vào tôi đây này! người nhà tôi vô tội, hơn nữa, tôi đã không còn là người nhà họ Doãn nữa rồi"

Ngự Giao khoanh hai tay trước ngực, hai chân gác lên bàn, dáng vẻ bá đạo lại không mất đi tao nhã.

"Doãn Băng Dao, những đau khổ tôi phải chịu, tôi muốn cô phải chịu gấp đôi" giọng nói lạnh lùng của anh ta mang lên, mang theo sự rét lạnh đến thấu xương.

Cô hít sâu một hơi, cô gắng kìm chế phần nộ trong lòng.

Nhìn vẻ mặt cố gắng kiềm chế tức giận của cô, Ngự Giao cười cười: "Tức giận lắm sao?"

"Ngự Giao, anh muốn tôi phải làm thế nào mới có thể bỏ qua cho người nhà của tôi" giọng của cô trở nên nhả nhặn hơn.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Không cần cô phải làm gì hết"

"Nhưng tất cả những chuyện này, không phải đều là vì tôi sao?"

"Đúng vậy, đúng là vì cô, muốn trách thì hãy trách gương mặt này, nếu như lúc đầu em trai tôi không thích cô, không vì sự từ chối của cô mà đau lòng, nó sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ tôi cũng không vì thế mà phải nổi điên, bố tôi cũng không vì quá đau lòng mà trúng gió nằm liệt giường"

Anh kể ra từng việc cô phạm phải.

"Ngự Giao, anh không thể kết tội tôi như vậy, tôi thừa nhận có lẽ em trai anh xảy ra tai nạn một phần là lỗi của tôi, nhưng việc cha mẹ anh sao có thể đổ tội lên đầu tôi được"

"Tôi muốn đổ tội lên đầu cô đó" Ngự Giao thu chân, ngang ngược nói.

"Được, cho dù như vậy tôi cũng đã và đang nhận sự trả thù của anh rồi, nhưng xin anh hãy bỏ qua cho người nhà của tôi. Anh muốn tôi làm gì, tôi đều thực hiện không hề oán thán nửa câu"

"Nhưng, bây giờ tôi không còn cảm giác gì với cô, chỉ muốn làm cho cả nhà cô phải giống như nhà tôi, tôi muốn cô cũng phải trải qua cảm giác tan cửa

nát nhà! ha ha ha"

Anh chậm rãi nói bốn chữ "Tan cửa nát nhà"

Nhìn ánh mắt kiên định của anh, cô biết, dù mình có quỳ xuống cầu xin anh ta, cũng không thay đổi được gì.

Hiện giờ điều duy nhất cô có thể làm, chính là đi điều tra rõ nguyên nhân, mẹ anh ta phát điên.

Cô phải cố gắng rửa sạch nỗi oan cho mình.

"Được rồi, vậy tôi có thể cầu xin anh một chuyện được không?" về mặt cô dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Chuyện gì?"

"Để cho tôi ở lại đây, để tôi chuộc tội, tôi có thể làm người giúp việc cho anh, có thể phục vụ anh, tùy anh đánh mắng sao cũng được, chỉ cần trong lòng anh cảm thấy dễ chịu hơn"

Cô nhất định phải ở lại, nhất định phải làm sáng tỏ mọi việc

Ngự Giao không ngờ cô sẽ nói ra những lời này, anh có chút nghi ngờ đi tới trước mặt Doãn Băng Dao, "Trước đây không phải cô luôn muốn rời khỏi đây sao? Tại sao bây giờ...."

"Đúng, trước đây tôi muốn rời khỏi nơi này. Nhưng anh đã độc ác như vậy... tôi có thể chạy trốn tới đâu được chứ. Cho nên, cầu xin anh cho tôi được ở lại đây, có lẽ ngày ngày đối diện với tôi, hành hạ tôi, sẽ có một ngày nào đó, anh sẽ bỏ qua cho tôi"

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, Doãn Băng Dao, cả đời này tôi cũng sẽ không tha cho cô

Doãn Băng Dao thuận lợi ở nhà họ Thẩm, mặc dù quân gia Từ phản đối, nhưng sau khi nghe Doãn Băng Dao đảm bảo, tuyệt đối không nói chuyện nhà họ Thẩm ra bên ngoài, mới đành phải đồng ý.

Ngày hôm đó, Doãn Băng Dao đang quét dọn vệ sinh dưới lầu.

Kể từ ngày cô làm người giúp việc trong nhà họ Thẩm, mỗi ngày đều bận rộn với vô số loại công việc khác nhau. Cô biết, những điều này đều do Ngự Giao cố ý sắp xếp.

Ngự Giao từ trên lầu đi xuống.

Anh ta mặc bộ đồ khá thoải mái, chiếc áo len khoét sâu để lộ ra cơ ngực rắn chắc quyến rũ. Đi tới bên cạnh cô, anh chậm rãi nói một câu: "Đi theo tôi"

Doãn Băng Dao không hiểu, nhưng vẫn vội vàng đi theo anh ta ra ngoài, vòng qua ba bốn ngã rẽ trong vườn hoa, đi tới một ngôi nhà hai tầng.

"Đây là khu thờ cúng của nhà họ Thẩm"

"Khu thờ cúng?" cô không hiểu anh ta dẫn cô tới đây để làm gì.

Đẩy cánh cửa chính màu đen ra, bên trong đặt rất nhiều linh vị, Ngự Giao dẫn Doãn Băng Dao tới trước một linh vị, trên đó có đặt tấm hình của Thẩm Gia Hạo.

Anh bước lên, lấy hương và bật lửa, vừa châm hương vừa lạnh lùng nói: "Quỳ xuống"

Anh xoay người lại, nhắc lại lần thứ hai: "Tôi bảo cô quỳ xuống"

Nhìn ánh mắt sắc lạnh không cho phép kháng cự của anh ta, Doãn Băng Dao cắn răng quỳ xuống.

Cô chịu nhục, để có một ngày có thể rời khỏi một tên ác ma như anh ta.

Ngự Giao đưa ba nén hương cho cô, "Dâng hương cho em trai tôi"

Cô nhận lấy hương, Ngự Giao xoay người ngược mắt nhìn bức hình em trai, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén rét lạnh đã trở thành dịu dàng.

"Gia Hạo, em nhìn đi, đây chính là người phụ nữ em yêu, hiện giờ cô ta đã hèn mọn quỳ gối trước mặt em, em có vui không? Từ nay về sau, cô ta chính là người giúp việc trong nhà chúng ta"

Nghe những lời anh nói, Doãn Băng Dao chưa bao giờ có cảm giác nhục nhã như lúc này.

Anh ta đột nhiên xoay người lại nhìn cô, Doãn Băng Dao hốt hoảng không hiểu anh ta định làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Cô là người phụ nữ của tôi

Anh ta đi đến ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn cô bằng ánh mắt hết sức quái dị.

"Anh... anh muốn làm gì?"

"Từ nay về sau, tôi giao cho cô một nhiệm vụ"

"Nhiệm vụ gì?" từ trong ánh mắt của anh ta, cô có thể đoán ra, chắc chắn đó không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Từ bây giờ trở đi, mỗi ngày cô đều phải tới đây quỳ một tiếng để sám hối" trong mắt anh tràn đầy vẻ đùa giỡn.

"Anh..."

"Cô đừng quên cô ở lại đây là để chuộc tội" Anh cắt ngang lời cô muốn nói.

Doãn Băng Dao cố gắng kiềm chế những lời phản kháng trong miệng, gật đầu một cái, "Được"

"Vậy bây giờ cô cứ tiếp tục quỳ ở đây đi, ha ha..." Ngự Giao cười rồi đi.

Tiếng cười của anh dần dần biến mất, giống như ác ma.

Doãn Băng Dao nhìn bốn phía xung quanh, căn phòng này rất u ám tối tăm, bên ngoài rõ ràng nắng vàng rực rỡ, nhưng một tia sáng cũng không chiếu được vào bên trong căn phòng.

Ngự Giao vừa bước chân ra khỏi căn phòng, ánh sáng mặt trời đã chiếu vào người anh.

"Cậu chủ, cậu Hiến Bạch tới, đang chờ cậu ở phòng khách"

"Được, tôi biết rồi"

Ngự Giao trả lời xong, tiếp tục đi dạo trong vườn hoa.

Nửa tiếng sau, anh mới thông dong trở lại khu nhà chính, nhìn thấy Thẩm Hiến Bạch đang ngồi ở ghế salon uống trà.

Thẩm Hiến Bạch đặt ly trà xuống, đứng lên "Em đến thăm mọi người, nhân tiện có chút chuyện muốn nói"

"Có chuyện gì, ngồi xuống hãy nói" Ngự Giao đến gần, ngồi xuống phía đối diện.

"Mấy năm nay em không đến, không biết mọi người trong nhà có khỏe không, em định hôm nào đó sẽ đến đảo thăm ông, anh thấy thế nào?"

"Chúng ta đi cùng nhau?" Ngự Giao có chút buồn cười hỏi ngược lại

"Vâng"

"Cậu cảm thấy ông sẽ hoan nghênh sao?"

"Chuyện này..."

"Hiên Bạch, có một số việc trong lòng cả tôi và cậu đều hiểu rất rõ, hiện giờ ông sống một mình trên đảo, chính là không muốn bất kỳ ai trong chúng ta quấy rầy ông"

Ngự Giao châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, sau đó phả ra một làn khói trắng.

"Nếu như cả hai chúng ta cùng đi, có lẽ ông sẽ rất vui vẻ"

"À, vậy thì thôi, ông nội vẫn rất khỏe mạnh"

Thẩm Hiến Bạch thấy Ngự Giao có vẻ không muốn tiếp tục nói tới chuyện này, đành phải thôi.

"Vậy chuyện này, chúng ta để nói sau. Em còn có việc, phải đi trước"

Ngự Giao đứng dậy, tiễn Thẩm Hiên Bạch ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, Thẩm Hiên Bạch dừng bước: "Anh ngân bằng, mấy ngày nay em không thấy Băng Dao đi làm, cô ấy có khỏe không?"

"Ừm, cô ta vẫn rất khỏe"

"Vây...."

"Hiên Bạch, bây giờ cô ta là người phụ nữ của tôi" Ngự Giao lên tiếng nhắc nhở.

Thẩm Hiên Bạch ngượng ngùng cười, gật đầu nói: "Vâng, chút nữa thì em quên mất, vậy em không quấy rầy anh nữa, anh không phải tiễn em đâu"

Dứt lời, Thẩm Hiên Bạch xoay người rời đi.

Ngự Giao nhìn bóng lưng anh rời đi, nụ cười trên mặt từ từ cứng ngắc.

Năm đó, cha Ngự Giao Thẩm Cẩm Hoa và cha Thẩm Hiên Bạch là Thẩm Gấm Duệ, vì hai anh em tranh đoạt gia sản, tranh đấu đến đổ máu, khiến ông nội tức giận, liền chuyển đến đảo sống. Từ đó trở đi không quan tâm tới chuyện tranh đấu giữa hai đứa con trai.

Cuối cùng, Thẩm Cẩm Hoa chiếm thế thượng phong.

Thẩm Gấm Duệ đã qua đời vào mấy năm trước, còn Thẩm Cẩm Hoa đang bệnh nặng liệt giường, nhưng người bên ngoài hoàn toàn không hề hay biết.

Vì vậy, Thẩm Ngân Bằng và Thẩm Hiên Bạch, nhìn bề ngoài có vẻ quan hệ giữa bọn họ không tồi, nhưng thật ra, trong lòng mỗi người đều có những toan tính riêng.

Thẩm Hiên Bạch quay vào xe, Vu Trung Tĩnh đã chờ sẵn bên trong.

"Anh ta nói thế nào?"

"Anh ta không muốn cùng tôi đi gặp ông nội"

"Tôi cũng đoán vậy, bây giờ dưới sự điều hành của Ngự Giao sự nghiệp của nhà họ Thẩm phát triển không ngừng, anh ta còn đâu thời gian để đi phí công phí sức vì những chuyện trước đây"

"Tôi không nhìn thấy Băng Dao"

Nhắc đến Doãn Băng Dao, vẻ mặt Vu Trung Tĩnh liền trở nên khó coi, thở dài nói, "Hiên Bạch, anh có thể đừng như vậy được không. Bây giờ anh có chuyện rất quan trọng phải làm không thể để tình cảm bị dao động, hơn nữa bây giờ Doãn Băng Dao đã là người phụ nữ của Ngự Giao..."

"Đủ rồi" Thẩm Hiên Bạch cắt ngang lời cô.... nhúi chặt mày.

Vu Trung Tĩnh không nói gì thêm, khởi động xe rời khỏi nhà họ Thẩm

Thật ra, cô có thể hiểu được sự khó sở trong lòng Thẩm Hiên Bạch.

Vốn dĩ anh ta cũng cậu chủ con nhà danh gia giàu có, nhưng tất cả đều bị cha của Ngự Giao cướp đi, khiến anh ta phải sống những năm tháng cực khổ.

Để giành lại những gì đã mất, anh đã phải nỗ lực rất nhiều trong những năm qua.

Bây giờ trở lại, người phụ nữ của mình đã bị Ngự Giao đoạt đi.

Doãn Băng Dao vẫn quỳ dưới nền nhà được lát bằng đá cẩm thạch, gơ tay nhìn đồng hồ, còn phải quỳ thêm mười phút nữa.

....

Từng phút từng phút chậm chậm trôi qua.

Mười phút sau, Doãn Băng Dao định đứng lên, mới phát hiện hai chân đã tê cứng mất đi cảm giác, cô vừa đứng lên, liền lao đảo ngã xuống, nằm dưới mặt đất nhìn thấy một đôi giày vải của phụ nữ xuất hiện phía trước.

Doãn Băng Dao từ từ ngẩng đầu lên, là bà chủ Phùng Quân Bình

Phùng Quân Bình nhìn ngó nghiêng nhìn Doãn Băng Dao, cô vội vàng chống tay đứng dậy, "Bà chủ, bà chờ chút"

Cô muốn nói chuyện với bà ta một chút.

Phùng Quân Bình hoảng sợ lùi lại phía sau, sau đó quay người bỏ chạy

Doãn Băng Dao đuổi theo, bất chợt bị ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt khiến cô đau nhức, cô chớp chớp mắt mấy lần, khi mở mắt ra đã không còn nhìn thấy bóng dáng Phùng Quân Bình đâu.

Xoay người, liền và phải một bức tường thịt, đau đến chảy nước mắt.

Cô xoa xoa trán, ngẩng đầu nhìn thấy Ngự Giao

Ánh sáng mặt trời phía sau anh ta nhưng những ánh hào quang bắt ra bốn phía, anh đứng đó nhìn cô, giống như lần đầu tiên cứu chị em cô, như một vị thần mạnh sức mạnh cứu thế.

"Cô hấp ta hấp tấp chạy đi đâu?"

"Vừa nãy tôi nhìn thấy bà chủ, cho nên đuổi theo?"

"Bà ấy chạy về phía nào?" Ngự Giao nhăn mày, nhìn xung quanh.

Cô lắc đầu, "Tôi không biết"

"Cậu chủ! bà chủ chạy đâu mất rồi ạ" quản gia từ hoảng hốt chạy tới.

"Một đám vô dụng! Không trông chừng nổi một người" đôi mắt Ngự Giao dần dần trở nên u ám, "Tất cả ra ngoài tìm, lần sau ai còn để cho bà ấy đi lung tung, thì lập tức cắt ngay cho tôi"

Doãn Băng Dao nhìn bóng lưng Ngự Giao rời đi. Cô có thể hiểu một phần nào đó nỗi khổ và sự mệt mỏi của anh....

Khập khiễng đi vào trong nhà, chuông điện thoại trong túi áo liền vang lên, cô lấy điện thoại ra nhìn là Doãn Hoan Hoan gọi tới.

"Alo, hoan hoan, có chuyện gì vậy?"

"Băng Dao, là dì" giọng nói của Thi Lục Đình truyền ra từ điện thoại.

"Là dì à, dì gọi cho tôi có việc không?"

"Con còn nhớ chuyện lần trước dì nhờ con giúp không? con đã nói với Ngự Giao chưa?"

"Tôi...." cô không biết nên nói như thế nào.

"Con là người yêu của cậu ta, chỉ cần con nói một tiếng, nhất định cậu ta sẽ giúp. Bây giờ trong nhà thật sự rất khó khăn, công ty không thể hoạt động, bố con lại bệnh mãi không khỏi"

"Dì cho tôi chút thời gian, tôi sẽ gọi điện thoại lại cho dì sau"

Cô biết đối với ba công ty quan trọng như thế nào, cho nên Doãn Băng Dao quyết định, phải tới tìm Ngự Giao nói chuyện một lần, xem anh ta có thể buông tha cho gia đình cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thân phận người giúp việc bại lộ

Cúp điện thoại, trong đầu Doãn Băng Dao hết sức rối loạn, đã từng lên tiếng cầu xin Ngự Giao một lần nhưng không được.

Phải tìm cơ hội thử lại một lần nữa.

Ngự Giao bố trí cho cô rất nhiều công việc, một ngày cô phải làm không biết bao nhiêu việc, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi, vì so với những công việc cực khổ trước kia, những chuyện này đối với cô không đáng kể chút nào.

Chỉ là sự hành hạ này, khiến trong lòng cô rất khó chịu.

Buổi tối, Doãn Băng Dao bùng cả phê lên lầu, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Ngự Giao, khi anh ta lên tiếng cho phép, cô mới đẩy cửa đi vào.

"Đây... là cà phê anh gọi." Cô bung khay tiến lên, đặt cà phê xuống bàn trà.

"Ngay cả cách xưng hô với người khác cô cũng ko biết sao?" Ngự Giao không vui nói.

Xưng hô? Thực sự cô không biết mình nên xưng hô với anh ta như thế nào. Là Ngự Giao? Hay là Thẩm Ngạn Bằng.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Doãn Bằng Dao, anh nói: "Bây giờ thân phận cô là gì?"

"Tôi... tôi là người tình của anh."

"Không, bây giờ cô có thêm một thân phận nữa - người giúp việc. Cho nên những người giúp việc khác gọi tôi như thế nào, cô cũng phải gọi tôi như vậy." Anh châm một điếu thuốc, nhả nhả vút chéo chân.

"Vâng, cậu chủ." Cuối cùng cô cũng hiểu rõ.

Anh hài lòng gật đầu, khoe miệng cong lên đầy mỉa mai, "Biết vâng lời lắm, có thể dậy dỗ." Mỗi một câu nói, đối với cô đều là nỗi sỉ nhục.

Ngự Giao bung cà phê, uống một hớp, nhìn thấy chân mày anh nhíu chặt, cô biết mình lại gặp phải xui xẻo rồi.

Quả nhiên, anh ta nặng nề đặt tách cà phê "Cạch" một cái xuống bàn trà, cà phê bắn tung tóe ra ngoài.

"Ngọt quá! Tôi uống cà phê không bao giờ bỏ đường."

"Vậy tôi sẽ đổi ly khác." Doãn Bằng Dao bung cà phê lên, đi xuống lầu pha một ly khác.

Ngự Giao nhìn bóng lưng của cô, thầm nói: "Doãn Bằng Dao, những chuyện thống khổ vẫn còn ở đằng sau, đây chỉ mới và bắt đầu thôi."

Mười phút trôi qua, Doãn Bằng Dao bung một ly cà phê khác bước vào.

Ngự Giao nhận ly cà phê khẽ nhấp một ngụm, chân mày lại nhíu chặt.

Doãn Bằng Dao run run nhìn anh: "Thế nào?"

"Có sữa" Anh lại nặng nề đặt ly cà phê xuống mặt bàn trà.

Doãn Bằng Dao không chịu nổi nói, "Chẳng lẽ anh uống cà phê không bao giờ cho đường cho sữa sao? Phiền anh có thể nói một lần rõ ràng được hay không?"

Ngự Giao đưa tay kéo tay cô, "Cô dám nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó sao? Đây là cách nói chuyện của một người giúp việc với chủ nhân sao?"

Giận dữ nhìn thẳng vào mắt anh ta, Doãn Bằng Dao thật sự muốt tát cho anh ta một cái thật mạnh. Nhưng cô biết, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Vì vậy cô phải kiềm chế, bung ly cà phê lên, hèn mọn nói: "Tôi đi thay ly cà phê khác cho cậu chủ."

Anh uống cà phê từ trước tới giờ đều không cho đường và sữa, mặc dù rất đắng, nhưng đây chính là cuộc sống. Anh muốn nhớ thật kỹ cái cảm giác đắng chát đó, từng giây từng phút nhắc nhở bản thân, mùi vị thống khổ này.

Lại mười phút trôi qua, Doãn Bằng Dao bung cà phê lên lần, cô cẩn thận nhìn Ngự Giao nhấp ly cà phê, khi thấy anh ta khẽ nhíu mày.

Cô vội vã nói: "Không ngon phải không? Tôi đi thay ly khác."

Doãn Bằng Dao giờ tay định lấy tách cà phê trong tay anh, lập tức bị bàn tay còn lại của anh giữ chặt, "Không, được rồi."

Haiz.....

Doãn Bằng Dao thầm thở phào một hơi, cuối cùng cũng khiến anh ta hài lòng.

Không ngờ khẩu vị của anh ta lại quái dị như vậy.

Ngự Giao vừa nhấp ly cà phê vừa đưa ánh mắt sắc bén quan sát Doãn Bằng Dao một lượt từ trên xuống dưới.

Bị ánh mắt nóng rực của anh chiếu thẳng vào người, khiến cô có chút không tự nhiên, cái cách anh ta nhìn cứ như thể cô không mặc quần áo vậy.

"Cô đã là người giúp việc, tại sao không mặc đồng phục của người giúp việc?" Ngự Giao hỏi.

"À, Quần gia Từ bảo ngày mai sẽ đưa cho tôi."

"Tôi đã chuẩn bị trước cho cô rồi." Anh giờ tay lấy ra hai bộ quần áo, "Ồ đây có hai bộ, một bộ cô mặc ban ngày khi làm việc, bộ còn lại...."

Anh thích thú nhìn bộ đồ dành cho người giúp việc trên tay.

"Bộ còn lại thì sao?"

"Để mặc vào những lúc hầu hạ tôi vào buổi tối, chỉ được mặc trước mặt một mình tôi."

Doãn Băng Dao khó hiểu nhìn bộ quần áo, "Vậy là sao?"

Ngự Giao ném hai bộ quần áo người giúp việc cho cô, "Bộ màu đen là bộ mặc ban ngày, bộ này giống như những người giúp việc khác, bộ màu trắng để mặc buổi tối, bây giờ cô thay đi."

Doãn Băng Dao nhìn nhìn bộ đồ dành cho người giúp việc trong tay, bộ màu đen là một bộ đồng phục dành cho người giúp việc rất bình thường, nhưng bộ màu trắng....

"Anh bảo tôi mặc loại quần áo này?" Cô cầm bộ màu trắng, tức giận nhìn Ngự Giao.

Anh coi như không nhìn thấy sự tức giận của cô nói, "Đúng vậy, có vấn đề sao?"

Ánh mắt của anh ta nói cho cô biết, cô tuyệt đối không thể cự tuyệt, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Nhanh lên"

Doãn Băng Dao đặt bộ đồ màu đen xuống, cầm bộ màu trắng đi vào phòng thay quần áo.

Trong phòng thay quần áo, cô cẩn thận nhìn bộ đồ giúp việc màu trắng, cái này căn bản không được gọi là quần áo. Phía trên cổ áo khoét sâu tới thắt lưng, chỗ cổ áo và vạt áo được may một đường viền đăng ten màu trắng. Còn phía dưới là chiếc váy rất ngắn, cùng một đôi tất chân.

Doãn Băng Dao đứng rất lâu trước gương, mới từ từ cởi bộ quần áo trên người, thay bằng bộ quần áo dành cho người giúp việc kia.

Nhìn bản thân trong gương, trong hốc mắt Doãn Băng Dao có hơi chua xót, nước mắt tràn bờ mi. Tuy cô không phải là thiên kim tiểu thư, nhưng cũng không thể đối mặt với sự sỉ nhục này của Ngự Giao. Ngẩng đầu lên, nghẹn ngào lau nước mắt.

Cô không được mềm yếu, phải nhẫn, chỉ có làm sáng tỏ mọi việc, mới có thể thoát khỏi nơi địa ngục này.

Ra khỏi phòng thay đồ, Doãn Băng Dao bước từng bước về phía Ngự Giao.

Ngự Giao thấy cô đi ra ngoài, trong đôi mắt nổi lên ý cười, vòng eo mảnh khảnh của cô lộ ra bên ngoài, hai vạt áo phía trước bó sát bầu ngực căng đầy, bộ trang phục bó sát người vô cùng sinh động.

"Đẹp lắm"

Những lời này đối với Doãn Băng Dao, chẳng phải lời tán thưởng hay ho gì.

"Lại đây, lại đây mát xa cho tôi." Anh ngoác tay về phía cô.

"Tôi không biết mát xa."

"Không biết thì từ từ học, lại đây." Anh dựa người vào thành sofa, hơi khép mắt lại.

Doãn Băng Dao thờ một hơi, đi ra phía sau anh, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai Ngự Giao.

"Không phải là vai, là chân" Ngự Giao chỉ lên đùi mình, sau đó gác chân lên trên bàn trà.

Doãn Băng Dao vòng qua sofa, ngồi xổm xuống đất, bóp đùi cho anh.

Ngự Giao dễ chịu nhắm mắt lại, còn giơ một tay ra xoa đầu cô, giống như đối với một con thú cưng.

"Doãn Băng Dao, dạo này cô rất biết nghe lời, thông minh lắm."

Tôi nghe lời, là vì tôi có chuyện phải cầu xin anh... Doãn Băng Dao không lên tiếng, lặng lẽ xoa bóp đùi cho anh, nghĩ đến chuyện nếu ngay từ đầu cô không rung động với anh ta thì đã không như thế này, sẽ không bị sỉ nhục như này.

Im lặng một lúc lâu, Ngự Giao đột nhiên hỏi một câu: "Doãn Băng Dao, cô nói tôi nghe thử xem, tại sao trước đây lại từ chối em trai tôi?"

Doãn Băng Dao tròn mắt một lúc, mới lạnh nhạt trả lời: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng."

Anh buông chân xuống, khom người nắm chặt cầm cô: "Vậy à? Vậy thì cô nói xem, cô yêu tôi không?"

Chương 93: Cô không bị oan

Doãn Băng Dao ngược mắt, lạnh lùng thốt ra một từ: "Không"

"Từ trước tới giờ chưa từng sao?"

"Chưa"

Trước đây từng rung động, nhưng hiện giờ, cô muốn xóa đi tất cả mọi hình ảnh của anh ta trong lòng mình. Một người đàn ông ma quỷ như anh ta, không đáng để cô yêu thương, cô cũng không có khuynh hướng tự ngược bản thân.

Khóe miệng anh khẽ cong lên đầy nguy hiểm: "Cô có tin không, sớm muộn gì tôi cũng khiến cô phải yêu tôi"

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn ánh mắt đầy sự chiếm hữu của anh, cứng rắn nói, "Tôi không tin"

"Ha ha..." Anh khinh cuồng cười lớn vài tiếng: "Được, Doãn Băng Dao, chúng ta đánh cược đi, cuộc sẽ có một ngày cô yêu tôi"

Thực ra, ngay từ đầu, kế hoạch của anh là khiến cô từ từ yêu anh, sau đó sẽ bị anh vứt bỏ một cách không thương tiếc, khiến cô ta cũng phải nếm thử mùi vị bị vứt bỏ ra sao.

Nhưng sau này, anh phát hiện không thể làm như vậy được. Bởi cứ theo tình hình này, anh sợ trước khi cô yêu anh, thì bản thân đã rung động trước rồi.

Doãn Băng Dao nhìn cười đầy cuồng vọng, cô biết, anh ta nói được nhất định sẽ làm được. Nhưng cô vẫn chỉ là câu nói kia, anh ta có thể giam giữ cơ thể tôi, nhưng không thể nào giam giữ được trái tim tôi.

"Được rồi, cô ra ngoài đi" Ngự Giao đứng lên, chuẩn bị về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Doãn Băng Dao đứng lên, khom lưng cảm lý cà phê và chiếc khay trên bàn trà, khi cô khom lưng, cảnh xuân trước ngực lộ ra không sót chút gì.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, anh đã như ác lang vô mồi, nhưng giờ phút này, anh chỉ cảm giác mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, còn quá nhiều chuyện chờ anh đi xử lý.

Hôm sau, Ngự Giao vừa mở mắt, Lang Long đã gọi điện thoại tới: "Giao, Tìm được cậu thanh niên tên Phi Từ rồi, cậu ta là bạn thân em trai cậu, sau khi em trai cậu qua đời, cậu ta cũng biến mất một thời gian"

"Bây giờ cậu ta đang ở đâu?"

"Tớ dẫn đang dẫn cậu ta tới công ty"

"Được, tớ sẽ tới công ty ngay"

Cúp điện thoại, Ngự Giao đi vào phòng thay đồ thay một bộ vest, lập tức lái xe tới công ty.

Đi vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, bấm lên lầu cao nhất. Cửa thang máy vừa mở ra, đã nhìn thấy Phạm Khiết Phàm đứng chờ ở bên ngoài.

"Giao, Cậu thanh niên tên Phi Từ đó chính là con trai của tổng giám đốc công ty chúng ta đang hợp tác, cậu định giải quyết cậu ta thế nào?" Phạm Khiết Phàm lo lắng hỏi.

"Trước mắt xem tình hình thế nào đã, chỉ cần là người có liên quan tới tai nạn của Gia Hạo, cho dù cậu ta có là con của ai đi nữa, tớ cũng sẽ không bỏ qua"

Từ nhỏ tính cách anh đã lạnh lùng, không có bất kỳ người thân thiết gần gũi nào, cũng không thích kẻ nào làm phiền.

Nhưng Thẩm Gia Hạo là ngoại lệ, từ khi em trai anh sinh ra, đã mang đến cho anh rất nhiều niềm vui. Mặc dù bình thường anh không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng Phạm Khiết Phàm và hai người bạn thân còn lại của anh đều biết, Thẩm Gia Hạo có địa vị như thế nào trong lòng anh.

Ngự Giao đi vào văn phòng, kéo cao cổ áo, bộ đồ chỉnh tề ban đầu bị anh biến thành xộc xệch. Từ đó có thể thấy, anh là một người tùy tiện.

"Lang Long, dẫn người tên Phi Từ vào đây" Ngự Giao châm một liều thuốc.

"Ủm" Lang Long đi ra ngoài, Phạm Khiết Phàm tiến lên nói: "Giao, trước khi biết rõ tình hình, cậu không nên làm thương cậu ta, dù sao công ty chúng ta...."

"Tớ biết" Ngự Giao lạnh lùng cắt ngang lời cô.

Mấy phút sau, một cậu thanh niên tóc nhuộm vàng hoe được dẫn vào phòng.

Cậu ta thấy Ngự Giao, trên mặt lộ ra vui mừng: "Anh Giao, nghe nói anh tìm em à"

Những cậu thanh niên mới lớn như cậu ta, người trong lòng bọn họ sùng bái đều là Ngự Giao.

Anh có một tập đoàn kinh tế lớn mạnh, bất kể trong giới hắc đạo hay bạch đạo đều phải kiêng dè, trong lòng những cậu thanh niên mới lớn Ngự Giao là một thành công muốn mơ cũng không mơ tới.

Ngự Giao đưa đôi mắt u ám nhìn về phía cậu thanh niên tin Phi từ.

Phi Từ nhận ra bầu không khí khác lạ, nụ cười trên mặt từ từ biến mất: "Anh, anh Giao.... Hôm nay anh gọi em tới, là có chuyện gì sai bảo sao?"

"Chuyện của Gia Hạo, cậu biết những gì?"

Mặc dù anh rất yêu thương em trai, nhưng bình thường đều bận rộn với công việc, hoàn toàn không biết từ sáng tới tối em trai làm những gì

Cho đến sau khi em trai qua đời, anh mới phát hiện sự quan tâm của bản thân đối với em trai ít lại càng ít.

"Bọn em ngày nào cũng chơi cùng nhau, em là bạn thân của cậu ấy, hiểu rõ cậu ấy hơn ai hết" phi từ vội vàng bắt thân.

Ngự Giao cười nhạt một tiếng: "Vậy trước khi Gia Hạo xảy ra tai nạn, nó có hành động gì khác thường không?"

"Chuyện này...." Phi Từ xoa xoa gáy, nghĩ một lát: "Trước đó tâm trạng cậu ấy rất tệ, ngày nào cũng uống rượu đến say"

"Cậu có biết tại sao không?" Từ một số tin đồn nghe được, công thêm sự suy đoán của bản thân, anh mới cho rằng nguyên nhân là do Doãn Băng Dao, nhưng điều đó cũng chỉ là suy đoán, cho nên hôm nay, anh muốn làm rõ tất cả mọi chuyện.

Có lẽ trong lòng anh vẫn có một chút hi vọng, hi vọng Doãn Băng Dao không liên quan tới chuyện này, hi vọng tất cả đều chỉ là sự hiểu lầm của anh.

"Gia Hạo thật là, nhiều mỹ nữ theo đuổi cậu ấy như vậy, cậu ấy lại không cần, đi thích một cô gái học đại học năm thứ ba, hình như tên là Doãn Băng Dao"

Ngự Giao khẽ nheo mắt: "Nói tiếp"

"Thời gian đó, em thường tới trường học nhìn người gọi là Doãn Băng Dao, cô ta đúng là rất xinh đẹp, chỉ là vẻ mặt quá lạnh lùng, đối với Gia Hạo cũng luôn có thái độ xa cách."

"Nói vào điểm chính" Ngự Giao đập tay xuống bàn quát.

Phi Từ sợ đến cả người run rẩy: "Sau.... sau đó, Doãn Băng Dao vẫn không để ý đến Gia Hạo, có một hôm Gia Hạo mua một bó hoa hồng lớn tới tỏ tình, hôm đó trời mưa rất to. Kết quả Doãn Băng Dao giật lấy bó hoa hồng ném vào trong thùng rác, Gia Hạo rất đau lòng"

"Sau đó thì sao? Bình thường nó có hay tâm sự với cậu không?" Ngự Giao nóng nảy hỏi.

"Sau khi bị từ chối, có một lần Gia Hạo uống say nói, cậu ấy nhất định phải lấy được Doãn Băng Dao, nếu không lấy được cô ta, cậu ấy cảm thấy cuộc sống này hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết. Bọn em còn cười cậu ấy quá si tình, nói Anh Giao lợi hại như vậy, sai một hai người bắt Doãn Băng Dao lại là xong. Hi hi, anh thấy đúng không?"

Ngự Giao hít sâu một hơi, trầm mặc không nói.

"Giao?" Phạm Khiết Phàm gọi anh một tiếng.

Ngự Giao như sự tỉnh lại, "Ừ, dẫn cậu ta ra ngoài đi"

Lang Long dẫn Phi Từ rời đi, trước khi cậu ta rời đi còn nói với Ngự Giao: "Anh Giao, sau này anh cứ gọi em bất cứ lúc nào, em lúc nào cũng chờ anh sai bảo"

Ngự Giao coi như không nghe thấy, dúi mạnh liều thuốc vào trong gạt tàn. Doãn Băng Dao, xem ra tôi đối xử với cô không hề oan uổng!

Thẩm gia

Doãn Băng Dao quét dọn vệ sinh xong, phải đi thấp hương cho Thảm Gia Hạo.

Thảm Gia Hạo chết, cô ít nhiều cũng có trách nhiệm, cho dù Ngự Giao không bắt cô mỗi ngày phải tới quỳ một tiếng, thì cô cũng sẽ tự đi thấp hương cho cậu ta.

Đến gian nhà thờ, Doãn Băng Dao nghe bên trong phòng thờ truyền ra giọng nói. Cô vội vàng dừng lại, cẩn thận lắng nghe, giọng nói náy rất quen, hình như là của bà chủ! Nhưng những lời nói này có vẻ rất tinh táo thần trí rõ ràng!

Để chắc chắn không nghe nhầm, doãn băng dao lắng lẽ thò đầu ra một chút, quả nhiên là bà chủ Phùng Quân Bình!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Giả điên

Không phải bà ấy bị thần kinh sao? Tại sao bây giờ nói chuyện lại có vẻ bình thường vậy?

Cô quyết định không lên tiếng, muốn nghe xem bà ấy nói những gì, rụt đầu lại, núp ở bên cửa nghe lén.

"Gia Hạo, là mẹ có lỗi với con, nếu mẹ không nói cho con biết chuyện đó, con tuyệt đối sẽ không xảy ra tai nạn. Là con cố ý có phải không? Con muốn trừng phạt mẹ phải không?"

Phùng Quân Bình quỳ gối trước linh vị của con trai, khóc không thành tiếng: "Tất cả đều là lỗi của mẹ, nhưng.... tại sao con lại chọn cái chết để trừng phạt mẹ? Bây giờ, ngôi nhà này đã không còn nhà nữa rồi...."

Bà vừa khóc vừa thao thao bất tuyệt, không ngừng lặp lại: "Nếu mẹ không nói cho con biết chuyện đó, nếu mẹ không nói cho con biết chuyện đó...."

Doãn Băng Dao kinh ngạc, chẳng lẽ nguyên nhân Thảm Gia Hạo xảy ra tai nạn xe không phải là vì cô? Mà vì chuyện khác sao?

Đúng lúc Doãn Băng Dao chuẩn bị nghe tiếp, chiếc điện thoại của cô vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Phùng Quân Bình kinh hoàng quay đầu lại, thấy chiếc áo của Doãn Băng Dao lộ ra ở phía cửa.

Bà vội vã đứng lên, trở lại về mặt điên dại, sau đó vội vàng chạy ra ngoài.

Doãn Băng Dao giữ chặt người bà ta lại: "Bà chủ, đừng chạy."

"Cô, cô là ai? Đừng kéo tôi." Phùng Quân Bình lại trở lại dáng vẻ điên điên khùng khùng.

"Bà chủ, ở đây chỉ có một mình tôi, bà không cần giả bộ, vừa rồi tôi đã nghe thấy tất cả."

"Cô nghe thấy gì? Tôi không nói gì hết, tôi không nói gì hết." Phùng Quân Bình vội vã bịt tai, nói năng lộn xộn.

"Tôi biết thực ra bà không bị điên, bà đang giả bộ điên đúng không? Nhất định là có nguyên nhân, vừa rồi tôi nghe thấy bà nói, Gia Hạo xảy ra tai nạn xe là vì đã biết một chuyện, điều đó chứng minh, cậu ta xảy ra tai nạn xe không phải là do tôi đúng không?"

"Tôi không biết, tôi không biết gì hết." Phùng Quân Bình liên tục lắc đầu.

"Bà chủ, bà hãy bình tĩnh lại, nghe tôi nói hết đã, bà biết không? Bây giờ Ngạn Bằng đã hoàn toàn mất lý trí, anh ta yêu thương em trai đến phát cuồng, tất cả những người có liên quan đến vụ tai nạn xe, cho dù là vô tội, anh ta cũng không buông tha. Bà đã biết nguyên nhân Gia Hạo xảy ra tai nạn, vậy bà hãy nói cho anh ta biết, nếu không sẽ có rất nhiều người vô tội phải chịu tổn thương."

Phùng Quân Bình không lên tiếng, nhưng trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Bà chủ, Ngạn Bằng cũng là con trai của bà. Từ khi Gia Hạo qua đời, bà thì phát điên, ông chủ thì bị bệnh nằm liệt giường, tất cả gánh nặng đều đặt lên vai một mình anh ta, anh ta thật sự rất mệt mỏi, một mình anh ta không chỉ phải chống đỡ cả một tập đoàn kinh tế hùng mạnh, còn phải nghĩ cách giấu giếm những chuyện xảy ra trong nhà không lộ ra bên ngoài. Bà, ông chủ và Gia Hạo là ba người thân duy nhất của anh ta, bây giờ cả ba người đều xảy ra chuyện, trong lòng anh ta rất đau khổ, tất cả đau khổ đều biến thành hận thù. Bà chủ, coi như tôi cầu xin bà, tôi không hỏi bà sự thật nguyên nhân là gì, nhưng xin bà hãy nói cho Ngạn Bằng biết được không? Để anh ta dừng tay lại. Hoặc là, bà đừng giả bộ điên dại nữa."

Doãn Băng Dao cố gắng thuyết phục Phùng Quân Bình. Chỉ có như vậy, cô mới có thể rời đi, mới có thể thoát khỏi sự hành hạ của Ngự Giao.

"Tôi không biết cô đang nói gì, mau buông tay, buông tay tôi ra"

"Bà chủ, tôi xin bà, chỉ có bà mới cứu được tôi, chỉ có bà mới cứu được những người vô tội khác." Cô cầu khẩn nói.

Tuy cô không biết trong lòng Phùng Quân Bình có bí mật gì, nhưng cô khẳng định, chỉ cần bà ta nói ra, cô sẽ lập tức thoát khỏi Ngự Giao

Bốp....

Phùng Quân Bình xoay người, tát một cái thật mạnh vào mặt Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao bị cái tát này làm cho xây xẩm mặt mày, đau đốn ôm mặt.

Không để cho cô kịp phản ứng, Phùng Quân Bình hét lên: "A! Có ai không! Người giúp việc coi thường chủ nhân, mau đuổi cô ta ra ngoài" Phùng Quân Bình đột nhiên điên cuồng hét to lên.

"Bà chủ! bà!"

Rất nhanh, quản gia Từ và một đám người giúp việc chạy tới.

"Doãn Băng Dao! Cô to gan thật, dám coi thường bà chủ." Quản gia Từ chạy đến, giơ tay kéo Doãn Băng Dao ra, đột nhiên bị kéo mạnh mất thăng bằng, cô ngã nhào xuống đất.

"Bà chủ, bà đừng sợ, đi, tôi đưa bà về phòng." Quản gia Từ trấn an Phùng Quân Bình.

Phùng Quân Bình nắm chặt hai tay với nhau, đáng vẻ lo lắng hoảng sợ, lúc đi qua người Doãn Băng Dao, bà cố ý cách xa Doãn Băng Dao một khoảng, hình như rất sợ cô.

Những người hầu còn lại, tất cả đều kinh hãi nhìn Doãn Băng Dao. "Chẳng lẽ cô ta tưởng rằng, chỉ cần qua đêm với cậu chủ là có thể coi thường bà chủ sao?"

"Đợi đến khi cậu chủ về thì nào cũng sẽ trừng trị cô ta."

Những tiếng bàn tán theo bước chân bọn họ càng lúc càng xa.

Doãn Băng Dao mới từ dưới đất đứng lên, trên mặt đau rát.

Trước đây, cô nghe người ta nói, cuộc sống trong nhà những người giàu có vô cùng hiểm ác đáng sợ. Bây giờ, cuối cùng cô cũng cảm nhận được sự hiểm ác đáng sợ này.

Sở dĩ những người giúp việc kia nói như vậy, là Ngự Giao đã cho cô sự "Đối xử đặc biệt", lòng ghen tỵ của con người, thật sự đáng sợ.

Nhưng hôm nay biết Phùng Quân Bình chỉ đang giả điên, hơn nữa trong lòng bà ta còn giữ một bí mật, đây cũng là một thu hoạch lớn.

Doãn Băng Dao trở về phòng, Doãn Lăng Diệc nhìn thấy gò má đỏ ửng của cô, lo lắng hỏi: "Chị, mặt chị bị sao vậy?"

Cô vội vã che mặt, "Không sao, do chị bị dị ứng thôi."

"Chị, em không thích ở đây." Doãn Lăng Diệc bĩu môi.

"Sao vậy? Có người bắt nạt em phải không?"

"Không ạ, nhưng ở đây rất buồn, không được bước chân ra khỏi cửa." Doãn Lăng Diệc vò hai tay vào nhau, ầm ục nói.

"Em không thích anh sao? ở đây có thể nhìn thấy anh mà." Không biết vì sao, rõ ràng người khác chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của Ngự Giao thôi đã thấy sợ hãi, nhưng một người nhát gan như Lăng Diệc lại rất thích anh ta.

Cô từng hỏi qua Lăng Diệc, rốt cuộc thích Ngự Giao ở điểm nào.

Cậu cũng không biết tại sao, chỉ ngây ngốc cười nói, "Chỉ biết là rất thích anh"

"Nhưng anh chưa bao giờ chơi cùng em."

"Anh có rất nhiều việc phải giải quyết, làm sao có thời gian chơi cùng em. Ngoan, em cho chị thêm chút thời gian, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, chị sẽ dẫn em rời khỏi nơi này được không?"

"Vậy anh có đi cùng chúng ta không?"

"Anh không đi, sau này chỉ hai chị em mình sẽ sống với nhau. Lăng Diệc thích không?"

"Thích, chỉ cần được ở cùng chị, Lăng Diệc rất vui."

"Ừm, vậy em chơi xếp hình tiếp đi, chị đi làm việc."

"Vâng"

Doãn Băng Dao bước ra khỏi phòng Doãn Lăng Diệc, đứng trước cửa phòng, thở dài một hơi.

Chị xin lỗi Lăng Diệc, chỉ vì chị em mới phải chịu đựng cuộc sống giam lỏng này.

Cô thầm quyết định, phải đem chuyện ngày hôm nay nói cho Ngự Giao biết.

Phòng bếp chuẩn bị xong bữa tối, nhưng Ngự Giao vẫn chưa trở về.

Doãn Băng Dao thay bộ đồ dành cho người giúp việc màu trắng kia, ngồi trên sofa chờ anh ta trở về.

Có thể vì ban ngày phải làm quá nhiều việc khiến cả người mệt mỏi, Doãn Băng Dao không đợi được đến khi Ngự Giao trở về, ngủ ngay trên sofa.

Không biết bao lâu sau, khi cô đang chập chờn mơ màng, đột nhiên truyền đến tiếng quát giận dữ, là tiếng quát của Ngự Giao, "Doãn Băng Dao! Cô đứng lên cho tôi."

Doãn Băng Dao cả kinh, đột nhiên cả người bị kéo từ trên ghế sofa đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Ác quỷ khát máu

Doãn Băng Dao cả kinh, đột nhiên cả người bị kéo từ trên ghế sofa đứng lên.

Cô mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú cảm phần đáng phẫn đại trước mắt.

Thì ra, không phải là đang nằm mơ

"Anh về rồi à, muốn uống nước sao? tôi đi lấy cho anh ngay" cô vội vã tỉnh táo lại, định đi lấy nước cho Ngự Giao, lại bị anh ta kéo lại.

"Hôm nay cô làm gì với mẹ tôi hả?" anh gầm lên.

"Tôi không làm gì hết, sự việc không giống như quản gia Từ nói với anh đâu?"

"Doãn Băng Dao! Cô đúng là đồ đàn bà vô tình nham hiểm độc ác! Đã hại chết em trai tôi, chẳng lẽ bây giờ ngay cả mẹ tôi cô cũng muốn hại sao?" Trong mắt anh vẫn những tia máu, có thể vì phần nộ, cũng có thể là vì mệt mỏi.

Doãn Băng Dao lắc đầu: "Không phải như thế, anh nghe tôi nói đã, vốn dĩ bà chủ không phải bị điên, bà ấy đang giả vờ"

Ngự Giao sững người một lúc, cau mày, nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin, "Cô nói gì?"

"Tôi nói bà chủ không bị điên, hôm nay lúc tôi đi thắp hương cho Gia Hạo, nghe thấy bà ấy đứng trước linh vị của Gia Hạo nói chuyện rất bình thường. Hơn nữa bà ấy còn có một bí mật, Ngự Giao, lý do Thẩm Gia Hạo xảy ra tai nạn xe, không phải là vì tôi từ chối khiến cậu ấy đau lòng muốn tự sát, mà là vì lý do khác" Doãn Băng Dao kích động nói.

Ngự Giao kinh ngạc một lát, nở nụ cười: "Cô đang kể chuyện cổ tích sao?"

"Là sự thật! Tôi không có lừa anh" Doãn Băng Dao sốt rột giải thích.

"Rõ ràng mẹ tôi đã phát điên, tôi đã từng cho bác sĩ tới khám, những lời cô nói căn bản không thể tin."

"Nhưng..."

"Cô im ngay" Ngự Giao ngắt lời cô, "Hơn nữa, bà ấy cần gì phải giả điên, việc này hoàn toàn không cần thiết"

"Có lẽ, có lẽ để che giấu bí mật kia, cho nên bà ấy mới giả điên" Doãn Băng Dao phân tích nói, "Hôm nay tôi nghe thấy bà ấy nói vì Thẩm Gia Hạo đã

biết một chuyện, cho nên mới..."

"Đủ rồi! Cô có im đi hay không" Ngự Giao gầm lên một tiếng, "Cô thấy gia đình chúng tôi chưa đủ loạn sao? Doãn Băng Dao, từ nay về sau cô chỉ cần làm tốt những chuyện thuộc bốn phận của cô là được rồi, những việc khác cô không cần quan tâm"

"Chuyện này cũng nằm trong bốn phận của tôi! Nếu đúng là Thẩm Gia Hạo chết vì nguyên nhân khác, nếu anh hiểu lầm tôi..." Doãn Băng Dao có chút kích động.

Nếu thật sự là lỗi của cô, cô sẽ gánh chịu mọi trách nhiệm

Nhưng chuyện này hoàn toàn không đơn giản như vậy

Ngự Giao đột nhiên giơ tay ôm lấy cô, cúi đầu dùng môi chặn miệng Doãn Băng Dao.

"Ừm..." Doãn Băng Dao giãy giụa.

Ngự Giao ôm chặt cô vào lòng, mạnh mẽ cắn nát cánh môi cô.

Bàn tay nóng bỏng cời bỏ bộ đồ giúp việc màu trắng miến cường mới có thể che khuất cơ thể cô.

Bé cô lên, bước nhanh tới phòng ngủ, ném xuống giường.

Doãn Băng Dao ngồi dậy, "Ngự Giao! Tại sao anh không tin tôi?"

"Bởi vì cô không đáng để tôi tin" anh vừa nói, vừa tháo caravat trên cổ, sau đó cời quần áo

Cơ thể nặng nề của anh áp sát cơ thể mềm mại của cô, "Doãn Băng Dao, sau này tôi cấm cô nhắc tới chuyện này"

Mỗi lần nhắc tới, với anh mà nói đều là một loại tra tấn.

Ngôi biệt thự này, lộng lẫy xa hoa như một cung điện, nhưng với anh mà nói, nó giống như một ngôi nhà bỏ hoang, chỉ có anh cô độc sống trong đó.

Anh không muốn nghe cô nói ra những lời này.

Anh tin mẹ, mẹ sẽ không lừa dối anh

"Ngự Giao! Anh là tên đàn ông kiêu căng ngạo mạn, anh bị thù hận che mờ mắt! Anh hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ sự thật, cho dù anh nhìn thấy tận mắt, anh cũng sẽ không tin! Anh là đồ nhu nhược" Doãn Băng Dao nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt không hề sợ hãi.

"Đây là do cô tự đâm đầu vào chỗ chết"

"A"

Anh cúi đầu, cắn một cái thật mạnh vào bả vai cô, cho đến khi khước miệng tràn ra máu tươi của cô, anh vẫn chưa nhả ra.

Anh là một tên ác quỷ khác máu! Ác quỷ!

Doãn Băng Dao nắm chặt tấm chăn, mấy ngày qua, cô đã nhận hết mọi sỉ nhục, giờ phút này, cho dù là chết, cô cũng không cầu xin anh ta buông tha!

Đau đớn lan ra toàn thân, Doãn Băng Dao cắn răng, đau đớn đứt quãng nói: "Ngự... Ngự Giao, tôi biết anh yêu thương em trai, tôi cũng vậy... cũng yêu em trai tôi, nhưng anh em tất cả nhưng thù hận này đổ lên đầu người khác, cậu ầu... cũng không thể sống lại, tại sao... tạo sao không đối xử tốt với người còn sống"

Cô càng nói càng khiến anh kích động, càng tàn nhẫn lưu lại dấu vết trên người cô.

Anh buông bả vai cô ra, ánh mắt khát máu nhìn cô, đôi môi dính máu cong lên đầy ma mị: "Tốt nhất là cô ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, không nên khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi"

Anh cời bỏ toàn bộ quần áo trên người cô....

Lại một đêm hành hạ đau đớn không ngừng, sự đau đớn ban đầu trên cơ thể cô từ từ trở lên chết lặng.

Cơ thể cô, dưới sự hành hạ của anh, đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, không biết Ngự Giao đã đi đâu.

Anh ta thật sự là ma quỷ trong bóng đêm, chỉ xuất hiện khi màn đêm buông xuống, mỗi khi anh ta xuất hiện, cô nhất định sẽ thương tích đầy mình

Máy mắn mặc đồng phục giúp việc là quy định của nhà họ Thẩm, bộ đồ màu đen pha trắng kín đáo, vừa hay có thể che kín những dấu hôn trên cô, dấu răng, vết cào trên người cô.

Rửa mặt xong, Doãn Băng Dao vừa đi ra cửa, liền thấy Phùng Quân Bình tóc tai rối bời lao vào người cô.

Bà ta chạy đến nắm chặt hai vai Doãn Băng Dao, dùng hết sức lắc người cô, về mặt hung dữ, "Cô nói gì với con trai tôi? Cô không được ở trước mặt con trai tôi nói xấu tôi"

"Bà chủ, đau quá, bà buông tôi ra đi" những vết thương Ngự Giao lưu lại vẫn khiến cô âm ỉ đau đớn, đột nhiên bị Phùng Quân Bình nắm chặt như vậy, khiến vết thương của cô đau như sát muối.

Quản gia Từ lên lầu, vừa khéo nghe thấy tiếng cô, ông ta bước nhanh đến kéo Phùng Quân Bình ra, "Bà chủ, bà về phòng đi, có khách đến nhà"

"Đuổi cô ta ra khỏi đây! Không cho cô ta ở lại nhà chúng ta" Phùng Quân Bình hung dữ chỉ vào Doãn Băng Dao.

Cô biết, bà ta đang giả bộ, vì sợ cô nói ra chuyện bà ta giả điên.

Quản gia Từ nhìn Doãn Băng Dao bằng ánh mắt sắc bén, "Cô mau xuống lầu đi, dưới lầu có khách, mau đi lấy nước trái cây cho khách, nhớ phải là nước chanh đó"

"Vâng" Doãn Băng Dao gật đầu, vội vàng chạy xuống.

Cô nhất định phải nghĩ cách, mọi người biết được chuyện Phùng Quân Bình giả điên.

Doãn Băng Dao xuống lầu, thấy một chiếc xe hơi sang trọng đỗ ngoài cửa, chiếc xe này nhìn rất quen, nhưng không thể nhớ ra đã từng nhìn thấy ở đâu.

Bưng ly nước chanh vào phòng khách, nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trên sofa đọc tạp chí.

Doãn Băng Dao nhìn kỹ, đột nhiên cảm giác thế giới đang sụp đổ.

Cô gái kia! Là Tô Y Thu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Gả cho người chết, làm người tình bí mật cả đời

Doãn Băng Dao kinh ngạc, xoay người muốn chạy trốn, tiếng nói của quản gia Từ đột nhiên vang, "Cô định đi đâu? Cô Tô đã chờ rất lâu rồi đó."

Tô Y Thu nghe thấy tiếng động, buông quyển tạp chí xuống, nhìn về phía Doãn Băng Dao mặc bộ đồng phục người giúp việc.

Doãn Băng Dao quay lưng lại nên Y Thu không nhận ra cô.

Doãn Băng Dao bưng khay nước trên tay mà toát mồ hôi, cô cắn răng, nhắm mắt xoay người bưng khay nước đi tới bàn trà, đặt ly nước chanh xuống mặt bàn.

"Ồ, sao tôi nhìn cô thấy quen quen." Tô Y Thu cúi đầu nhìn Doãn Băng Dao, Doãn Băng Dao cúi thấp đầu ngoảnh hết bên này đến bên kia, chính là không muốn để Y Thu nhìn thấy mặt mình.

Đúng lúc Doãn Băng Dao đang muốn xoay người rời đi, Tô Y Thu kinh ngạc kêu lên, "Băng Dao"

Doãn Băng Dao cứng đờ người, bước đi nhanh hơn, Y Thu chạy theo giữ cô lại.

Tô Y Thu nhỏ giọng kêu: "Băng Dao, là cậu thật sao?"

Không thể tiếp tục tránh né, Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, về mặt xấu hổ, "Y Thu..."

Lúc này cô nên làm gì bây giờ? Cô thật sự muốn đào một cái hang chui vào đó, miễn cưỡng cười cười với Tô Y Thu.

Tô Y Thu vẫn đang kinh ngạc nói, "Sao cậu lại ở đây!"

Quản gia Từ bước tới, "Cô Tô"

"Quản gia Từ? Tại sao bạn tôi lại làm người giúp việc ở đây?"

"À.... chuyện này..."

Tuy Quản gia Từ không biết tại sao cậu chủ lại sắp xếp cho người phụ nữ này ở đây, nhưng cậu chỉ làm việc gì đều có lý của cậu ấy, cho nên lúc này ông cũng không biết nên nói như thế nào.

"Y Thu, em đến rồi à" Ngự Giao từ trên lầu đi xuống, vẻ mặt thân nhiên.

Tô Y Thu bước nhanh đến hỏi, "Anh Bằng, tại sao Bằng Dao lại ở đây?"

Doãn Bằng Dao cảm giác bản thân lúc này không khác gì một vai hề trước mặt mọi người.

Ngự Giao ôm Tô Y Thu vào lòng, dẫn tới ghế sofa: "Ngồi xuống rồi hãy nói. Bằng Dao, cô cũng ngồi xuống đi."

Doãn Bằng Dao ngồi chỗ đối diện với bọn họ, phát hiện trong mắt Ngự Giao mang theo ý cười không dễ phát hiện.

Tại sao đột nhiên hôm nay Y Thu tới đây? chẳng lẽ đây là do anh ta sắp xếp?

Cô không biết Ngự Giao muốn làm gì, lo lắng không biết phải đối phó với anh ta ra sao.

"Y Thu, không phải em muốn anh giới thiệu cho Bằng Dao một công việc sao?"

"Vâng, nhưng anh Bằng, Bằng Dao là bạn thân của em, làm sao có thể để cô ấy tới đây làm người giúp việc" Giọng nói của tôi Y Thu đầy sốt ruột, vẻ mặt rất khó coi, "Bằng Dao, cậu không được làm ở đây nữa, chúng ta đi thôi" Nói xong, đứng bật dậy tức giận rời đi.

Ngự Giao liền giữ lại.

"Y Thu, cậu đứng vội, cậu nghe tớ nói đã." Doãn Bằng Dao cuối cùng mở miệng nói chuyện, "Tiền lương làm người giúp việc ở nhà họ Thẩm, còn cao hơn so với việc làm nhân viên bàn giấy ở công ty, việc này là do tớ tự mình đề xuất, tớ phải làm việc ở đây."

"Bằng Dao! Như vậy có khác nào 'Gáo vàng múc nước giếng bùn' đâu!"

"Y Thu, cậu cũng biết, tớ còn phải chăm sóc Lăng Diệc, nếu tớ tới công ty làm, ban ngày chắc chắn không thể nào chăm sóc nó, nhưng bây giờ thì khác. Anh Bằng của cậu tốt lắm, anh ấy còn cho cả Lăng Diệc vào đây ở, bây giờ tớ vừa có thể làm việc vừa có thể chăm sóc nó. Như vậy không phải tốt lắm sao?"

Vì không muốn Tô Y Thu nghi ngờ, Doãn Bằng Dao chỉ có thể ở trước mặt cô nói tốt về Ngự Giao.

"Có thật là như vậy không?"

"Tất nhiên là thật rồi"

Ngự Giao ngồi bên cạnh không lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn nụ cười giả tạo trên gương mặt Doãn Bằng Dao.

Tô Y Thu ngồi xuống sofa, nhìn Ngự Giao có chút áy náy: "Anh Bằng, em xin lỗi, vừa nãy em..."

"Không sao, bạn thân của em làm người giúp việc trong nhà anh, tất nhiên là em không vui rồi. Nhưng em yên tâm, anh sẽ tối xử tốt với cô ấy."

"Vâng. Anh Bằng, anh tốt quá." Trên gương mặt Tô Y Thu cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

"Trưa nay em ở lại đây ăn cơm đi." Ngự Giao nói với Tô Y Thu

"Vâng" Tô Y Thu vô cùng vui vẻ, "Bác trai bác gái đâu ạ? Lâu lắm rồi em không gặp hai bác ấy"

Anh mắt Ngự Giao hơi lóe lên, "Bố mẹ anh đi du lịch rồi, vẫn chưa về."

Doãn Bằng Dao nhìn anh ta nói dối không đỏ mặt, cảm giác anh ta và cô đều ghê tởm giống nhau, bởi vì cô cũng luôn nói dối.

Thật sự không biết, anh ta định giấu giếm như vậy bao lâu.

Khi có mặt Tô Y Thu, Ngự Giao đối với Doãn Bằng Dao khá khách sáo.

Giờ cơm trưa.

Doãn Bằng Dao giúp phòng bếp chuyển các món ăn lên; Tô Y Thu kéo tay cô "Bằng Dao, cậu đừng làm nữa, ngồi xuống đâu ăn cùng bọn mình."

"Đây là công việc của mình"

"Ui trời, không sao đâu"

Băng Dao khó xử nhìn thoáng qua Ngự Giao, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, "Cô ngồi xuống ăn cùng chúng tôi luôn đi. Băng Dao, hôm nay cô không cần làm việc, chỉ cần chơi cùng Y Thu là được"

Anh ta nói thế nào, cô nhất định phải làm như thế đó.

Vì thế, Doãn Băng Dao ngồi xuống bên cạnh Tô Y Thu, ăn cơm trưa cùng bọn họ. Cô có thể cảm nhận được những người hầu xung quanh, đều dùng ánh mắt quái dị nhìn mình.

Ăn bữa trưa xong, Tô Y Thu kéo Doãn Băng Dao đi dạo ngoài vườn hoa.

Chờ khi chỉ còn hai người, Tô Y Thu mới không kìm được tò mò hỏi: "Băng Dao, không phải cậu có bạn trai rồi sao? Anh ta có thể mua có thể mua cho cậu ngôi nhà đất tiền đó, chẳng lẽ vẫn để cậu phải ra ngoài làm việc sao, hơn nữa còn là.... làm người giúp việc."

Mặc dù Doãn Băng Dao và Ngự Giao đều không nói. Nhưng Tô Y Thu vẫn cảm thấy rất kỳ quái, chị em tốt của mình, lại trở thành người hầu hạ mình!

"Dù sao vẫn chưa kết hôn, tớ cũng không thể dùng tiền của anh ấy, nhận căn nhà kia, trong lòng tớ đã áy náy mãi, cho nên, tớ muốn mình phải kiếm thật nhiều tiền, khi có tiền rồi, sẽ đưa Lăng Diệc tới một trường học tốt một chút."

"Băng Dao, cậu cần gì phải mạnh mẽ như vậy?" Tô Y Thu đột nhiên nói.

Doãn Băng Dao cười cười không nói gì.

Cuối cùng Tô Y Thu cũng rời đi, trong lòng Doãn Băng Dao thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, Doãn Băng Dao trở lại căn nhà cũ, muốn xem sức khỏe của ba đã khá hơn chút nào chưa.

Cô gõ cửa, mãi không thấy người ra mở cửa. Sau đó lục tìm ở trong túi xách, thật may vẫn còn giữ chìa khóa nhà này.

Lấy chìa khóa ra đút vào ổ khóa, lúc mở cửa ra, phát hiện trong nhà vô cùng lộn xộn

"Bố ơi" cô kêu một tiếng, vội vàng lao vào nhà.

Chẳng lẽ có trộm vào nhà?

Chạy vội vào phòng ngủ của bố, Doãn Băng Dao đẩy cửa ra, nhìn thấy bố đang nằm trên giường, trong lòng cũng yên tâm một chút.

Cô đi tới, hỏi: "Bố, xảy ra chuyện gì vậy?"

Doãn Lực nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt. Ông lắc đầu, nhắm mắt lại.

"Bố, bố đừng làm con lo lắng! Nói cho con biết, có phải trong nhà xảy ra chuyện gì rồi không?" Cô lay lay cánh tay bố.

Doãn Lực mở to mắt, trong hốc mắt hiện đầu tơ máu.

"Bà ta...."

"Dì sao ạ?"

"Bà ta bỏ đi rồi, bà ta nói bây giờ bố chỉ còn hai bàn tay trắng, đi theo bố sẽ không được gì." Từ khóe mắt Doãn Lực chảy xuống hai giọt nước mắt

"Bố đừng buồn nữa, để con đi tìm Dì và Hoan Hoan trở về."

Doãn Lực nhìn về phía Doãn Băng Dao, "Băng Dao, chẳng lẽ con không hận bố sao?"

Doãn Băng Dao lắc đầu: "Không ạ". Bố chính là bố, cho dù bố có làm sai chuyện gì đi nữa thì bố vẫn là người thân của cô.

"Băng Dao, thực ra bố cũng không muốn đối xử với con như vậy, chỉ là có một số chuyện con không biết, trong lòng bố không bỏ qua được, không bỏ qua được" Ông kích động không ngừng ho khan.

Doãn Băng Dao vội vàng vuốt ngực cho ông: "Bố đừng vội, bố không bỏ qua được chuyện gì, bố nói cho con biết được không."

"Không, bố không thể nói cho con biết, bố đã đồng ý với mẹ con." Bí mật này, chỉ có thể giấu ở tận đáy lòng, ông cũng không có mặt mũi nói ra.

"Vâng, không nói thì thôi, bố nằm xuống đi, con đi rót ly nước cho bố."

Doãn Băng Dao rót ly nước cho Doãn Lực, tìm thuốc trong hộp thuốc, sau khi cho ông uống thuốc xong, cô mới rời khỏi.

Trước khi rời đi, cô nói với Doãn Lực: "Bố đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi"

Ra cửa, Doãn Băng Dao tức giận gọi điện thoại cho Doãn Hoan Hoan.

"Hai người đang ở đâu?"

"Chị, em và mẹ đang ở nhà chị"

"Nhà nào?"

"Chính là ngôi nhà sang trọng của chị đó".

"Hai người lấy chìa khóa nhà tôi ở đâu."

"Lần trước em đã lấy một cái, quên không nói với chị, chị của em không nhỏ mọn như vậy chứ."

"Mẹ em đâu?"

"Mẹ em cũng đang ở đây."

"Được, giờ chị sẽ tới đó ngay."

Cô phải tìm hiểu xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Doãn Băng Dao nhanh chóng đi tới ngôi nhà Ngự Giao mua cho cô.

Cô vừa mở cửa, đã nhìn thấy Doãn Hoan Hoan và Thi Lục Đình ngồi ở phòng khách nhàn nhã vừa cắn hạt dưa vừa xem ti vi.

Trong lòng càng tức giận, ngay cả giày cũng không thay cô chạy thẳng vào nhà, cầm đĩa hạt dưa đổ thẳng xuống đất, "Các người còn có tâm trạng ở đây xem ti vi cắn hạt dưa hả."

Hai mẹ con Thi Lục Đình trở mắt một lúc.

"Băng Dao, con tức giận như vậy làm gì?" Thi Lục Đình không quan tâm nói.

Doãn Băng Dao đoạt lấy điều khiển, bấm tắt ti vi, "Tại sao lại đến đây ở? Tại sao lại bỏ bố tôi một mình?"

Sắc mặt Thi Lục Đình trở nên u ám, "Hoan Hoan, con lên lầu trước đi, mẹ có chuyện nói với chị con"

"Vâng"

Sau khi Doãn Hoan Hoan lên lầu, gương mặt Thi Lục Đình nở nụ cười, cô đứng dậy kéo Doãn Băng Dao, "Doãn đại tiểu thư cô tức giận như vậy làm gì chứ, căn nhà kia của các người cũ nát như vậy, tôi ở không quen, trời mưa thì rất hết chỗ này đến chỗ kia! Dù sao căn nhà này cô cũng không ở, cho nên tôi dẫn Hoan Hoan tới đây ở một thời gian ngắn, chắc cô sẽ không phản đối chứ?"

"Các người muốn ở đây, tôi không phản đối, nhưng tại sao để bố tôi ở lại đó một mình?" Nghĩ đến đáng về đáng thương của bố, cô lại thấy đau lòng.

"Bố cô đúng là lão già cổ lỗ sĩ, tôi bảo ông ta đi cùng chúng tôi, ông ta không những không đi, còn tranh cãi ầm ĩ với tôi một trận, đã thế tôi không thêm phục vụ ông ta nữa."

"Nhưng bà là vợ ông ấy." Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Thi Lục Đình, Doãn Băng Dao càng tức giận.

"Được rồi, đây là vấn đề tình cảm giữa hai vợ chồng chúng tôi, cô đừng lo lắng, yên tâm đi, tôi sẽ giữ quan hệ tốt với ba cô. Lại đây, ngồi xuống rồi nói chuyện."

Bà ta kéo Doãn Băng Dao ngồi xuống

"Đúng rồi, cô nói chuyện với Ngự Giao chưa? Công ty có khả năng hoạt động lại không?"

"Không" Doãn Băng Dao lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Thi Lục Đình cao giọng, "Không phải là cô cầu xin anh ta giúp chúng tôi sao?"

"Tôi đã thử cầu xin rồi, nhưng anh ta không đồng ý"

Thị Lục Đình buông cánh tay Doãn Băng Dao ra, nhìn cô từ trên xuống dưới, "Có phải cô không đủ sức quỳ gối? Không quỳ gối được anh ta? Chỉ bằng để Di đây dạy cô cách khiến cho đàn ông muốn ngừng mà không được?"

"Đủ rồi" Doãn Băng Dao tức giận nhìn Thị Lục Đình, thật sự không biết bà ta từ đâu chui ra, tại sao trước đây bố cô lại có thể ở cùng bà ta được

Bị Doãn Băng Dao lớn tiếng quát, Thị Lục Đình rất tức giận, nhưng vẫn cố gắng kìm chế sự bất mãn ở trong lòng. "Là Di không đúng, vậy cô hãy cầu xin cậu ta nhiều một chút."

"Anh ta sẽ không đồng ý đâu, bà đừng ôm bất cứ tia hi vọng nào. Ngày mai bà hãy tới dẫn bố về đây ở, bây giờ sức khỏe của ông kém như vậy, tại sao bà có thể để ông ở đó một mình."

Về mặt của Thị Lục Đình thay đổi còn nhanh hơn so với lật sách. Bà ta đứng lên, "Cô đã không thể giúp chúng tôi cầu xin cậu ta, như vậy tôi còn chăm sóc bố cô làm gì?"

Doãn Băng Dao không thể tin nổi nhìn bà ta: "Nhưng ông ấy là chồng của bà"

"Hừ" Thị Lục Đình vênh vác tự đắc hừ lạnh một tiếng, "Chồng hả, không có tiền, không có sự nghiệp, ông ta cái gì cũng không có?"

Nếu không coi bà ta là bậc trưởng bối, Doãn Băng Dao có thể đã không kiềm chế được mà tát cho bà ta mấy cái thật mạnh rồi.

"Vậy cũng được, bà đã mặc kệ bố tôi như vậy, thì mời bà lập tức dọn ra khỏi nơi này cho tôi! Đây là nhà của tôi."

Lần này đến lượt Thị Lục Đình nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin, "Bây giờ cô ở gần người giàu thì có thể lên mặt nói chuyện với tôi như vậy phải không?"

Đôi mắt Doãn Băng Dao bắt đầu trở nên u ám, "Thị Lục Đình, tôi nói cho bà biết, vì bố tôi cho nên tôi mới coi bà là người thân! Nếu không có bố tôi, ở trong mắt tôi, bà không bằng cả một con chó."

Cô thật sự không thể nhịn được nữa, từ nhỏ đến lớn, cô đã được trải nghiệm sự độc ác ngang tàng của bà ta. Gần đây sống ở trong nhà họ Thẩm, cô thật sự có rất nhiều uất ức. Giờ phút này tất cả những bất mãn trong lòng đều bùng nổ.

"Cô! Cô phản rồi." Thị Lục Đình chỉ vào Doãn Băng Dao, ngón tay tức giận đến phát run.

Doãn Băng Dao bình tĩnh lại, vô cảm nói, "Dọn ra khỏi đây."

Thấy vẻ mặt lạnh như băng của cô, Thị Lục Đình biết hiện tại không thể nào áp chế con nha đầu này, vì thế đành phải xuống giọng: "Được lắm, được lắm, hôm nay tôi sẽ đến đón bố cô về đây là được chứ gì. Cái phòng ông ta đang ở căn bản không phải cho người ở."

"Bà cũng biết đó không phải là căn phòng cho người ở sao?" Khóe miệng cô cong lên đầy lạnh lùng, cô bước từng bước về phía bà ta, "Trước đây, khi bà đuổi hai chị em tôi ra khỏi nhà, tại sao bà không nghĩ đến đó không phải là nhà cho người ở?"

Thị Lục Đình bị vẻ mặt của Doãn Băng Dao dọa phát sợ, liên tục lùi lại phía sau, căng chân và phải một góc sofa, cả người ngã ngồi trên sofa.

"Cô, cô muốn làm gì?"

"Nói cho tôi biết, phải làm sao bà mới có thể đối xử với ba tôi tốt hơn? Đối xử tốt giống như ngày trước." Mặc dù bố không thích cô và Lăng Diệc, nhưng hôm nay khi nghe những lời bố nói, nhìn thấy những giọt nước mắt của bố. Cô không đành lòng trách cứ ông.

Có lẽ ông có lý do của ông. Là con gái, cô chỉ biết hiểu thuận.

Thị Lục Đình có chút sợ hãi khi thấy Doãn Băng Dao như vậy, cắn môi yếu ớt nói: "Chỉ cần công ty có thể trở lại như trước, cái gì cũng có thể."

"Vậy ý của bà là, chỉ cần tôi làm Ngự Giao ra tay giúp đỡ các người, khiến công ty trở về tay các người một lần nữa, như vậy bà sẽ chăm sóc tốt cho ba tôi đúng không?"

"Đúng vậy....."

"Được, Thị Lục Đình, bà hãy nhớ những lời bà nói ngày hôm nay."

Doãn Băng Dao bỏ lại câu nói sau cùng, xoay người liền rời đi

Trở lại nhà họ Thẩm, Doãn Băng Dao đi thẳng lên phòng đọc sách tìm Ngự Giao

Cô lo lắng gõ một cái lên cửa phòng đọc sách, không đợi Ngự Giao cho phép, liền đẩy cửa bước vào.

Ngự Giao kinh ngạc ngẩng đầu lên, anh rất ít khi thấy Doãn Băng Dao lo lắng như vậy. Bình thường cô đều lạnh lùng, trên mặt luôn thường trực nụ cười thân nhiên, giống như trên thế giới này không có chuyện gì đáng để cô vui vẻ hoặc đau khổ.

Doãn Băng Dao đóng cửa lại, đi vào.

"Bộp" một tiếng, cô quỳ gối trước mặt Ngự Giao.

"Cô đang làm gì thế?" Ngự Giao kinh ngạc, sau đó nhìn cô phần thích thú.

"Ngự Giao, tôi cầu xin anh, buông tha cho người nhà tôi, bọn họ là những người vô tội, anh muốn trừng phạt tôi thế nào cũng được, tôi tuyệt đối không oán thán nửa câu, tôi cũng tuyệt đối không phản kháng."

Trong giọng nói của cô tất cả đều là cầu xin, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp, vẫn là sự mạnh mẽ quật cường thà chết chứ không chịu khuất phục.

Ngự Giao rất hài lòng khi thấy cô quỳ xuống cầu xin mình.

"Có đúng là cô chịu đựng được tất cả những trừng phạt của tôi?" Anh trêu tức hỏi

"Đúng"

"Vậy... Nếu tôi bảo cô làm người tình bí mật của tôi cả đời, cô sẽ đồng ý?"

"Cả đời?"

"Đúng, cả đời."

Doãn Băng Dao im lặng...

"Nếu chỉ một chút hi sinh này cô cũng không làm được, thì còn chạy tới cầu xin tôi làm gì, cô đi ra ngoài đi, tôi còn phải làm việc." Anh cúi xuống, cầm quyển sách trên bàn đọc tiếp.

"Tôi đồng ý." Cô lập tức trả lời.

Anh buông quyển sách xuống, đứng dậy đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống nắm cầm cô, "Thật sự đồng ý?"

"Đúng"

"Không hối hận?" Giọng nói ma mị của anh như có như không vang lên.

"Không hối hận."

Chỉ cần bỏ được hạnh phúc, cô đồng ý tất cả.

Khi mẹ qua đời, từng đưa tay vuốt ve gương mặt cô nói: "Con gái, cho dù bố con có làm chuyện gì, con cũng không được hận ông ấy, con phải chăm sóc ông ấy, đồng ý với mẹ, không được hận bố con..." Những lời này của mẹ thường xuyên vang vọng trong những giấc mộng của cô.

"Ha ha ha..." Ngự Giao buông cầm cô ra, đứng lên, tiếng cười ngạo mạn như truyền ra từ địa ngục.

Doãn Băng Dao, cuối cùng tôi cũng khiến cho cô cam tâm tình nguyện khuất phục!

Anh quay lại bàn ngồi xuống chiếc ghế tựa đắt tiền, vắt chéo chân nói: "Được, tôi đồng ý với cô, tôi có thể trả lại công ty cho bọn họ"

"Cảm ơn..." Sự quỳ gối này của cô, rất đáng giá.

"Nhưng cô đừng vui mừng quá sớm, tôi còn có một yêu cầu." Anh nhìn chiếc bút trong tay, khóe mắt hẹp dài lóe lên tia sáng tà mị.

Niềm vui mừng vừa nhen nhóm trong lòng Doãn Băng Dao, liền bị dập tắt.

"Yêu... yêu cầu gì?"

"Gả cho em trai tôi"

"Cái gì?" Doãn Băng Dao kinh ngạc, "Không phải cậu ấy.... cậu ấy chết rồi sao?"

"Đúng, Gia Hạo đã qua đời" Ngược lại với vẻ mặt kinh ngạc của Doãn Băng Dao, vẻ mặt anh lại vô cùng lạnh lùng.

"Anh muốn tôi lấy một người đã chết?" Chẳng lẽ tôi ở trước mặt anh trở nên hèn mọn như vậy, vẫn không khiến anh vừa lòng sao?

Ngự Giao, rốt cuộc thì trong lòng anh có bao nhiêu tà ác....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Hy sinh vì bố

Anh nặng nề bỏ quyển sách trên tay xuống, "Người chết? không, nó là em trai tôi, là cậu hai nhà họ Thẩm, không phải người chết"

Ngự Giao dường như rất không hài lòng với hai từ "người chết" của Doãn Băng Dao khi nói đến Thẩm Gia Hạo.

"Ngự Giao, cậu ấy đã không còn thể thể gian này, anh còn muốn tôi lấy cậu ấy..."

"Câm miệng" Ngự Giao cắt ngang lời nói của Doãn Băng Dao, "Chảy trong cơ thể cô là dòng máu dê tiện. Doãn Băng Dao, cô biết không? Người phụ nữ muốn gả vào nhà họ Thẩm, phải có xuất thân và huyết thống cao quý. cho nên, bây giờ cô được gả cho Gia Hạo, đối với cô mà nói chính là vô cùng vinh quanh"

Trong mắt anh, có cuồng vọng, có phẫn hận.

Doãn Băng Dao không muốn tranh cãi với anh ta điều gì, ánh mắt và đôi tai của anh ta đã bị thù hận che mờ. Anh ta hoàn toàn không nghe lọt tai bất cứ điều gì.

"Được, tôi đồng ý với anh, lấy Thẩm Gia Hạo. Có phải như vậy, anh sẽ buông tha cho người thân của tôi?"

"Tôi chưa bao giờ nói hai lời" để đạt được thứ mình muốn, anh có thể không từ thủ đoạn, nhưng một khi anh đã nói ra, tuyệt đối sẽ làm được

Ví dụ như anh từng nói, sẽ khiến Doãn Băng Dao phải ném thù những đau khổ anh phải trải qua

"Được, vậy hi vọng hôn lễ sẽ được cử hành sớm một chút, hi vọng anh cũng nhanh chóng trả lại công ty cho bố tôi" Chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt của Thi Lục Đình, nghĩ đến sự đối xử của bà ta với bố, cô không thể chịu đựng..

"Được, chuyện này chỉ có người trong nhà họ Thẩm biết, tôi sẽ sắp xếp một hôn lễ"

"Tại sao không để người bên ngoài biết?"

"Tôi tự có tính toán riêng của mình, không có chuyện gì nữa, cô ra ngoài đi"

Doãn Băng Dao còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh ta, đành phải đi ra ngoài.

Thật ra thì cô có thể đoán ra suy nghĩ của anh ta, anh ta không muốn cho người ngoài biết hôn lễ hoang đường này, chẳng qua là sợ bên ngoài sẽ bàn tán âm thầm cách làm của anh ta.

Dù sao gả cho một người chết, cũng là một việc rất hoang đường.

Hoặc có lẽ, anh ta muốn cô lấy Thẩm Gia Hạo, sau đó có thể danh chính ngôn thuận giam giữ cô. Bởi người bên ngoài hoàn toàn không biết, cô gả cho Thẩm Gia Hạo.

Ngày hôm sau, Doãn Băng Dao đi thắp hương cho Thẩm Gia Hạo, sau khi quỳ một giờ đồng hồ, cô xin nghỉ làm, muốn đem tin tức này nói với Thi Lục Đình, sau đó yêu cầu bà ta đối xử với bố cô tốt hơn một chút.

Doãn Băng Dao trở lại phòng của mình, thay bộ đồng phục người giúp việc bằng bộ đồ khác. Thấy hai đầu gối của mình, đã bị tím xanh. Nói ra cũng kỳ lạ, mấy ngày đầu đầu gối cô còn cảm thấy rất đau, nhưng bây giờ, tuy là bầm tím, nhưng không có cảm giác đau đớn, giống như thân thể đã chết lặng rồi.

Mặc quần áo xong, Doãn Băng Dao lập tức đi tới căn nhà kia.

Cô mở cửa, thấy Thi Lục Đình và Doãn Hoan Hoan đã ăn cơm.

"Bố tôi đâu?" Doãn Băng Dao hỏi.

Thi Lục Đình đang ăn, không để ý tới Doãn Băng Dao, chỉ thản nhiên nói một câu, "Ở phòng ngủ trên lầu, tôi đã nói là sẽ tới đón ông ta tới đây, chẳng lẽ cô còn không tin"

Doãn Băng Dao không để ý tới Thi Lục Đình, đi thẳng lên lầu.

Mở cửa phòng ngủ, phát hiện bố đang nằm dưới mặt đất, cốc nước thủy tinh rơi dưới đất vỡ tan, người ông đè lên rất nhiều mảnh thủy tinh.

"Bố" Doãn Băng Dao chạy vào, muốn đỡ ông dậy, nhưng cơ thể ông quá nặng, cô không sao nâng ông dậy được. Ngược lại khiến những mảnh thủy tinh cắm sâu vào người ông hơn.

"Bố, bố chờ chút" Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Doãn Lực, Doãn Băng Dao đau lòng, nước mắt chưa xót chảy ra.

Cô chạy xuống lầu quất, "Các người mau lên đây"

Doãn Hoan Hoan chạy tới trước, Doãn Băng Dao vội vàng nói, "Em giúp chị, cùng nâng ba lên giường"

Thị Lục Đình vẫn vô cùng thoải mái nhàn nhã, một lát sau lên lầu, thấy hai người đang cố hết sức nâng người Doãn Lực lên giường, bà ta hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

"Đúng là đồ vô dụng, chỉ lấy ly nước thôi mà đã ngã sấp xuống đất vậy rồi" Thị Lục Đình tựa vào cửa, coi thường nói.

"Tại sao bà có thể nói bố tôi như vậy?" Doãn Băng Dao lớn tiếng quát về phía bà ta.

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Lúc trước nếu không phải mẹ cô chết sớm, tôi theo ông ta, sau đó dùng tiền của tôi giải quyết những vấn đề của công ty, thì ông ta có thể có được sự nghiệp sao?"

"Bà cảm ơn lại! Mau qua đây giúp đi" Hai người con hái cố hết sức nâng cơ thể Doãn Lực nhưng vẫn vô cùng khó khăn.

Thị Lục Đình bức mình đi qua, giúp hai người nâng Doãn Lực lên trên giường.

"Hoan Hoan, trước mắt em đừng động vào người bố, những mảnh vụn thủy tinh đã đâm vào người bố, để chị gọi điện thoại cho bệnh viện"

"Cô gọi điện thoại làm gì? Bây giờ chúng ta không có tiền đi bệnh viện đâu"

Doãn Băng Dao tiến lên, gạt sợi dây truyền đất tiền trên người bà ta, "Cái này gọi là không có tiền? Thị Lục Đình, bà lập tức lấy tiền ra đây! Nếu không, bà đừng nghĩ đến chuyện công ty nữa! Ngự Giao đã đồng ý với tôi, mấy ngày nữa công ty sẽ trở lại như lúc trước, nếu như bà vẫn như vậy, tôi sẽ đưa bố tôi đi ngay lập tức, công ty cũng không trả lại cho bà"

"Cô nói thật sao? Ngự Giao đồng ý rồi?"

"Thật! Bà mau đi lấy tiền ra đây" trên người cô cũng không có tiền, làm sao có thể trả được tiền thuốc thang.

Doãn Hoan Hoan thấy mẹ và chị âm ỉ như vậy, nhưng trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, dường như cô chỉ là người ngoài đứng xem, tất cả mọi chuyện không liên quan đến cô.

Rất nhanh, xe cứu thương 120 đã đến bên dưới nhà.

Doãn Băng Dao đi theo xe cứu thương tới bệnh viện, trong lòng cầu mong bố không xảy ra chuyện gì.

Cô biết, người mẹ trên thiên đường của cô, rất yêu người đàn ông này.

Mặc dù người đàn ông này từ phụ bạc bà.

Doãn Băng Dao chạy ngược chạy xuôi trong bệnh viện, Thị Lục Đình lại ngồi trên ghế chờ trong hành lang ngắm nghía bộ móng tay mới làm của mình.

Sau khi tất cả đều được giải quyết xong, Doãn Băng Dao nhìn Doãn Lực nằm trên giường gắn ống truyền nước biển, nói với Doãn Hoan Hoan, "Em ở đây trông bố, chị ra ngoài một chút"

Mở cửa phòng bệnh đi ra bên ngoài, Doãn Băng Dao đi tới trước mặt Thị Lục Đình.

"Phía bên Ngự Giao tôi nói chuyện rồi, cho nên bà cũng phải thực hiện việc bà đã đồng ý với tôi, mấy ngày tới phải chăm sóc tốt cho bố tôi, một phút cũng không được rời, nếu lần sau tôi còn thấy ông ấy giống hôm nay, như vậy tôi sẽ khiến cho bà mất trắng công ty, đồng thời cũng sẽ làm cho Ngự Giao chia mỗi nhón vào bà ở khắp nơi"

Bà ta nhất định không biết mối quan hệ thực sự của cô và Ngự Giao là như thế nào.

Nhưng cô biết Thị Lục Đình cực kỳ sợ Ngự Giao, cho nên giờ phút này chỉ có dùng Ngự Giao mới có thể hù dọa được bà ta.

Thị Lục Đình có chút không tin, "Những lời cô nói đều là sự thật?"

"Đúng, là sự thật! Không tin bà có thể thử xem. Tôi có việc, phải đi trước, bà vào chăm sóc bố tôi đi, nếu ông ấy bị cảm một lần nữa thì chính là vì bà không chăm sóc tốt cho ông ấy, nên mới có thể bị bệnh thành như vậy"

"Tôi không phải người hầu" Thi Lục Đình trừng mắt.

"Chẳng lẽ bà cảm thấy những điều tôi vừa nói đều là giả à?" Doãn Băng Dao tức giận xiết chặt tay.

Thi Lục Đình gật đầu: "Được, tôi tin cô, nhưng nếu năm ngày sau công ty vẫn không trở lại như trước, tôi sẽ dẫn Hoan Hoan rời khỏi nhà họ Doãn"

Thi Lục Đình cảm thấy bản thân mới khoảng bốn mươi tuổi, dựa vào dáng vẻ của mình, hoàn toàn có thể tìm được một người đàn ông tốt.

Doãn Băng Dao rời khỏi bệnh viện, trở về nhà họ Thẩm.

Một môi thay bộ đồ người giúp việc, chuẩn bị tiếp tục làm việc.

Vừa mới mở cửa phòng, chuẩn bị đi xuống lầu làm việc, liền thấy Ngự Giao đi vào.

"Anh tìm tôi có việc sao?" cô đề phòng nhìn Ngự Giao

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Xử lý người phụ nữ đó

Ngự Giao lạnh lùng nói: "Tôi tìm cô đến nói cho cô biết, ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, ngày hôm nay cô không phải làm gì, nghỉ ngơi lấy tính thần thật tốt, tôi muốn em trai tôi nhìn thấy cô dâu xinh đẹp của nó."

"Nhanh vậy sao?"

"Chẳng lẽ cô không muốn tôi sớm trả lại công ty cho bố cô sao?"

"Muốn"

"Vậy là được rồi, cô cứ làm theo lời tôi là được, ngày mai hợp đồng sẽ được đưa đến chỗ bố cô."

Anh nói xong, quay người rời đi, từ đầu tới cuối trên gương mặt không thể hiện một tia cảm xúc.

Từ khi quen biết Ngự Giao, Doãn Băng Dao mới phát hiện, anh ta còn đáng sợ hơn so với người chết, so với những yêu ma trong truyền thuyết còn khủng bố hơn gấp nhiều lần.

Đóng cửa lại, Doãn Băng Dao trở lại phòng, ngồi xuống mép giường.

Mấy ngày nay, cô thật sự rất mệt mỏi.

Không chỉ có cơ thể mệt mỏi, ngay cả trái tim, cũng mệt mỏi đến mức như ngừng đập.

Tuy từ nhỏ đã phải đảm nhiệm việc chăm sóc em trai, cô đã sớm thành thục, đã sớm hiểu nhưng đạo lý làm người, cũng hiểu xã hội này nham hiểm độc ác thế nào. Nhưng xét cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, cho nên cô đã từng vô số lần ảo tưởng, người chồng tương lai của mình sẽ như thế nào?

Cô cũng từng đứng trước gương tưởng tượng, mình mặc áo cưới vào có đẹp hay không. Cuối cùng ngày này cũng đã đến, nhưng cô lại kết hôn cùng một người đã chết.

Khi Doãn Băng Dao đang thất thần, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, lúc này cô không muốn nhận điện thoại của bất kỳ ai, nhưng tiếng chuông phiền phức kia lại một lần nữa vang lên

Cầm điện thoại lên nhìn, là Đồng Bội gọi tới.

"Alo, Đồng Đồng..."

"Băng Dao, tớ nghe Y Thu nói bây giờ cậu đang làm người giúp việc trong nhà họ Thẩm, là thật sao?"

"Ừm"

"Có phải Y Thu đã biết chuyện gì rồi không? Sau đó mọi người có ý nói cậu làm người giúp việc trong nhà họ Thẩm."

"Không phải, tớ thật sự làm người giúp việc ở nhà họ Thẩm"

"Hả? Tại sao có thể như vậy? Cậu và anh ta không phải... không phải là quan hệ kia sao?"

Đồng Bội nghi ngờ, cô từng nhìn thấy Ngự Giao và Doãn Băng Dao đi cùng với nhau, ánh mắt anh ta rõ ràng vô cùng quan tâm Doãn Băng Dao, mặc dù ánh mắt đó có chút phức tạp

Nhưng, đang là người phụ nữ của Ngự Giao, tại sao có thể trở thành người giúp việc.

Doãn Băng Dao mệt mỏi thở dài. "Đồng Đồng, có rất nhiều chuyện tớ không biết nên nói với cậu như thế nào, tóm lại bây giờ cậu nhất định phải giữ kín bí mật này cho tớ."

"Được rồi, vậy bao giờ cậu rảnh, lâu lắm rồi tớ không gặp cậu."

"Dạo này xảy ra nhiều chuyện quá, cậu đợi một thời gian ngắn nữa thôi."

"Vây cũng được."

"Tớ rất mệt, muốn nghỉ ngơi, mọi chuyện cứ như vậy nha." Doãn Băng Dao nói xong, liền cúp điện thoại.

Đồng Bội suy nghĩ, cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cô quyết định, đi tìm Phương Chính Đông hỏi cho rõ ràng, anh ta là bạn thân của Ngự Giao, nhất định sẽ biết nguyên nhân.

Doãn Băng Dao đặt điện thoại đi động lên tủ đầu giường, cời áo khoác nằm xuống giường.

Cô muốn nghỉ ngơi một chút.

Kể từ khi biết Ngự Giao, cô chưa từng có cảm giác ngon giấc dù chỉ một ngày.

Cho dù là ngủ thiếp đi, cũng là những cơn ác mộng không ngừng.

Nhắm mắt lại, Doãn Băng Dao ép mọi suy nghĩ ra khỏi đầu mình, cô phải nghỉ ngơi thật tốt, bởi có quá nhiều chuyện đang chờ cô giải quyết.

Hơn nữa, cô không thể ngã xuống, vẫn còn Lăng Diệc đang cần cô chăm sóc.

Giấc ngủ chập chờn, trong mộng vẫn là những hình ảnh chấp vạ lộn xộn, hình ảnh mẹ cô trần trối trước khi chết, hình ảnh Lăng Diệc cười ngây ngô, hình ảnh nham hiểm độc ác của Ngự Giao, còn có hình ảnh đầy quan tâm của tồ Y Thu.

Đang chập chờn mơ màng, tiếng điện thoại đi động lại vang lên.

Doãn Băng Dao nhắm mắt, vươn tay sờ điện thoại, đưa điện thoại tới bên tay, cất giọng ngái ngủ "Alo"

"Băng Dao, là anh" Giọng nói dịu dàng của Thẩm Hiên Bạch truyền giống như dòng nước mát chảy tới tới từ đầu điện thoại bên kia.

Doãn Băng Dao nghe thấy giọng nói của anh, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay hết đối mặt với Ngự Giao lại phải đối mặt với Thi Lục Đình, đã lâu cô không nghe thấy giọng nói dịu dàng như vậy.

Từ khi trở về từ Nhật Bản, Thẩm Hiên Bạch chưa từng liên lạc lại với cô.

"Hiên Bạch, anh khỏe không?" Cô đột nhiên thấy nhớ gương mặt trắng như ngọc, rực rỡ như ánh mặt trời của anh.

"Ừm, anh rất khỏe, em thì sao?"

"Em cũng vậy, rất khỏe"

"Vậy thì anh có thể yên lòng ra đi rồi."

Nghe những lời này, cơn buồn ngủ của cô cũng biến mất phân nửa, vội vã hỏi: "Đi? Anh định đi đâu?"

"Đến từ đâu thì về lại nơi đó."

"Vậy anh có trở lại nữa không?"

"Có, nhưng không biết bao giờ mới trở lại." Trong lòng, hình như có chút không nỡ.

"Khi nào thì anh đi?"

"Bốn ngày nữa."

"Vậy thì em không tiếng anh được, anh phải tự chăm sóc bản thân tốt."

"Ừm, em cũng thế."

Doãn Băng Dao im lặng một lúc, không biết nên nói gì.

"Băng Dao..." Anh gọi tên cô có chút bi thương

"Vâng?"

"Không có gì, em phải nhớ chăm sóc bản thân thật tốt đó. Vậy nha"

"Vâng, em biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, cơn buồn ngủ của Doãn Băng Dao đã biến mất.

Đi rồi cũng tốt, tránh việc tiếp tục dây dưa, khiến tất cả mọi người xấu hổ.

Cô sẽ trân trọng những kỷ ức tốt đẹp từng có với anh.

Doãn Băng Dao thấy khát nước, rời giường mặc áo áo đi ra phòng khách, phát hiện không có nước, vì vậy cô nhìn lại quần áo, cảm lý đi xuống dưới lầu.

Đi xuống dưới lầu, nhìn thấy Ngự Giao đang ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh lầu dưới đọc báo.

Bên ngoài có giọng nói của phụ nữ truyền vào. Cô cảm thấy kỳ lạ, vì vậy cẩn thận lắng tai nghe.

Là tiếng của phụ nữ, "Ngự Giao! Anh ra ngoài đi! Em muốn gặp anh! Em muốn gặp anh!"

Thì ra là phụ nữ tìm tới cửa, Doãn Băng Dao đi vào phòng ăn rót nước, không quan tâm những chuyện xung quanh.

Lúc đi ra, Ngự Giao gọi cô lại, "Cô chờ chút."

Doãn Băng Dao bưng ly nước dừng lại, Ngự Giao ngẩng mặt khỏi tờ báo, nhìn đáng vẻ mới tỉnh ngủ và mái tóc để xõa hơi rối của cô. Anh nheo mắt, không thể phủ nhận, khi người phụ nữ này xõa tóc có một vẻ quyến rũ mê người

"Có chuyện gì sao?"

"Cô có nghe thấy tiếng của người phụ nữ bên ngoài không?"

"Có nghe thấy."

"Cô đi xử lý giúp tôi."

"Tôi?" Doãn Băng Dao kinh ngạc, "Tôi xử lý như thế nào?"

"Cô muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó."

"Nhưng..."

"Không nhưng gì cả." Anh ngắt lời "Là người tình của tôi, nếu chút chuyện này cũng không làm được, vậy cô còn làm được gì."

"Không phải ngày mai tôi sẽ gả cho em trai anh sao?"

Ngự Giao nhìn cô một lát, buông tờ báo trong tay xuống, "Cô lại đây."

Cô khẽ giật mình đi tới trước mặt anh, anh ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, ý bảo cô cúi đầu.

Miệng Ngự Giao đến gần bên tai cô, giọng nói tà mị nhẹ nhàng vang lên: "Cho dù ngày mai cô gả cho em trai tôi, thì cô vẫn là người tình bí mật của tôi"

Cả người Doãn Băng Dao cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Nọc độc

"Được rồi, mau đi đi" Ngự Giao lầm tờ báo, gác chân lên chiếc ghế sofa khác, nhà nhả lật tờ báo.

Doãn Băng Dao nhìn gương mặt tuấn mỹ nhưng khiến người ta chán ghét của anh, trong lòng tức giận cũng không giám bộc phát.

Uống một hớp nước, đặt ly nước xuống, Doãn Băng Dao đi ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa, giọng nói sắc bén của người phụ nữ kia càng rõ ràng.

Phòng ốc trong nhà họ Thẩm rất rộng, lúc mới tới đây, thậm chí cô còn lạc đường, từ nhà chính ra tới cổng chính, cũng mất mất phút..

Có thể tưởng tượng được, tiếng hét của người phụ nữ kia to đến thế nào.

Doãn Băng Dao đi tới cửa, nhìn thấy một người phụ nữ mặt đầy son phấn, mặc bộ váy cực ngắn, hoàn toàn không để ý tới hình tượng đang cầm ổ khóa lắc lắc, há to miệng gào vào bên trong.

"Ngự Giao, anh phải có trách nhiệm với em! Em cầu xin anh, để em gặp anh một chút"

"Cô gì ơi..." Doãn Băng Dao lên tiếng gọi cô ta.

Người phụ nữ đó nhìn thấy Doãn Băng Dao đi ra, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, thấy Doãn Băng Dao mặc bộ đồ trắng đen đan xen dành cho người giúp việc, trong mắt liền lộ ra vẻ kinh bỉ, cô ta vênh vao nói: "Gọi cậu chủ nhà cô ra đây"

"Thật xin lỗi, hiện giờ cậu chủ nhà chúng tôi không có thời gian, phiền cô đừng đứng ở đây lớn tiếng gây ồn ào"

Người phụ nữ kia đầu tiên trở mặt một lúc, sau đó quát: "Cô chỉ là một đứa giúp việc nhỏ nhoi, có tư cách gì nói với tôi như vậy, tôi là người phụ nữ của cậu chủ cô đó"

Doãn Băng Dao cười cười, một người phụ nữ vì một người đàn ông mà không cần quan tâm đến hình tượng của mình. Hơn nữa theo như sự hiểu biết của cô về Ngự Giao, anh ta hoàn toàn không thích loại phụ nữ son phấn đầy đặc như vậy, càng ghét việc dây dưa với những người phụ nữ không biết điều.

"Cô à, nếu tôi đoán không nhầm nhất định là cô chỉ là cùng cậu chủ nhà chúng tôi... lên giường mà thôi" giọng nói của cô mang đầy sự coi thường, vẻ mặt lạnh nhạt ẩn hiện ý cười.

Người phụ nữ kia vô cùng đắc ý hừ giọng: "Đúng vậy, cho nên bây giờ tôi là người của anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy, cô mau gọi anh ấy ra đây cho tôi"

"Cậu chủ nhà chúng tôi lên giường với cô số người phụ nữ, nhiều không kể hết, có phải ai cũng phải tìm đến tận cửa đòi gặp cậu ấy? Xin lỗi, cậu chủ nhà chúng tôi không có thời gian, hơn nữa, người lên giường với cậu chủ, ngày hôm sau cậu ấy đều không nhớ, hoàn toàn không bận tâm"

Ngự Giao đã muốn cô giải quyết cô gái này, vậy thì đừng trách cô nói những lời khỉ nghe.

Người phụ nữ ngoài cửa nghe thấy Doãn Băng Dao nói những lời này, vẻ mặt có chút thay đổi, "Tôi... Tôi và những người phụ đó không giống nhau"

"Ở trong mắt cậu chủ chúng tôi, đóng cửa tắt đèn, người phụ nữ nào cũng giống nhau. Cho nên cô à, phiền cô hãy rời khỏi đây, nếu còn tiếp tục đứng đây gào thét, rất có thể bảo vệ sẽ ra giải quyết đi"

"Cô!" người phụ nữ kia then quá hóa giận: "Cô dám uy hiếp tôi! Để xem tôi có khiến Giao đuổi việc cô hay không"

Doãn Băng Dao cười nhạo một tiếng.

Không ngờ trên thế giới này vẫn còn người phụ nữ có da mặt dày như vậy.

"Cô à, tôi nhắc lại với cô một câu, từ trước tới giờ cậu chủ nhà chúng tôi chưa bao giờ chịu trách nhiệm với bất kỳ người phụ nữ nào, cho nên cô có đứng đây gào thét cũng chỉ mất mặt mà thôi, hơn nữa sẽ càng làm cậu ấy thêm chán ghét cô, mời cô rời khỏi đây"

Doãn Băng Dao nhấn nài khuyên bảo cô ta

"Hôm nay không gặp được anh ấy, tôi sẽ không đi" người phụ nữ nắm chặt cánh cửa cổng

Khó khăn lắm mới có thể quỵên rũ được ngự dao, cô làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Vậy nếu cô gặp tôi rồi, có phải là sẽ rời đi đúng không?" Giọng nói lạnh lùng ma mị của Ngự Giao bắt chợt vang lên phía sau Doãn Băng Dao

Doãn Băng Dao quay đầu lại, nhìn thấy Ngự Giao mặc bộ quần áo thoải mái ở nhà, trên mặt anh ta vẫn là nụ cười như có như không.

Người phụ nữ kia nhìn thấy Ngự Giao, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng kích động: "Giao, em biết anh nhất định không nghe thấy tiếng của em, em biết là anh sẽ ra gặp em mà"

Ngự Giao đi tới, "Thật xin lỗi, tôi đã nghe thấy lâu rồi"

Nụ cười trên mặt người phụ nữ kia liền cứng đờ, vẻ mặt có chút xấu hổ, nhưng nhan chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh: "Giao, chẳng lẽ đêm hôm đó em không phục vụ anh tốt sao? Sao anh không muốn em nữa sao, hơn nữa người giúp việc nhà anh rất không có giáo dục, cô ta dám nói anh là người đàn ông vô trách nhiệm"

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn về phía người phụ nữ kia, chỉ thấy khóe môi cô ta khẽ nhếch lên đầy đắc ý.

Ngự Giao bước tới, chợt ôm cô vào lòng.

Người phụ nữ kia thấy dáng vẻ thân thiết của hai người, há miệng kinh ngạc đến ngậm người.

Một cánh tay của anh đặt trên vòng eo thon nhỏ của Doãn Băng Dao, cúi đầu ghé sát môi lên vành tai cô khẽ nói: "Người giúp việc nhà tôi đúng là rất hiểu tôi" anh đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ đối diện, "Cô một chút nhan sắc cũng không có, ngay cả một người giúp việc thấp hèn trong nhà tôi cũng xinh đẹp hơn cô, đó là lý do vì sao cô nên biết điều hơn?"

Doãn Băng Dao vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng, anh ta đúng là đồ rắn độc, chuyên dùng nọc độc để nhục nhã người khác.

"Anh..." người phụ nữ kia không ngờ anh sẽ nói như vậy, tức giận giậm chân, cao giọng nói: "Giao, tại sao anh có thể nói như vậy với em?"

Thấy cô ta vẫn muốn quấy rầy, sắc mặt Ngự Giao liền u ám, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô ta: "Chơi xong rồi thì biến khỏi đây mau, sự nhẫn nại của tôi có giới hạn thôi"

Dứt lời, anh ôm Doãn Băng Dao đi vào trong.

"Ngự Giao" người phụ nữ kia vô cùng tức giận, nhưng không dám nổi giận.

"Chẳng lẽ ở trong mắt cô, tôi thật sự là loại đàn ông đó sao?" anh nói nhỏ bên tai cô, "Bảo cô đi xử lý cô ta, chẳng những không xử lý được, ngược lại cô còn đem tôi ra châm chọc một trận"

"Tôi... tôi cố tình làm như vậy để cô ta tức giận bỏ đi..."

"Vô dụng"

Anh lạnh lùng nói ra hai chữ, buông Doãn Băng Dao ra, lập tức xoay người đi vào phía trong.

Lúc ăn cơm tối, Doãn Băng Dao bụng một chút thức ăn và hai bát cơm lên lầu.

Đi đến phòng Doãn Lăng Diệc, mới phát hiện cậu vẫn đang ngồi chơi xếp gỗ.

"Lăng Diệc, lại đây ăn cơm" ở trong nhà họ Thẩm, cả cô và em trai đều không được tự do.

Cô chẳng qua chỉ là người giúp việc, càng không thể ngồi ăn cơm cùng bàn. Vì vậy mỗi khi ăn cơm, cô đều bụng đồ ăn lên lầu ăn cùng Lăng Diệc.

Lăng Diệc bỏ khối gỗ trong tay xuống, rửa tay xong liền chạy lại.

"Một mình em chơi có buồn không?"

"Có một chút" Doãn Lăng Diệc bĩu môi, sau đó vừa cười vừa nói: "Nhưng không sao, Lăng Diệc biết là chị bận nhiều việc"

"Ừm, Lăng Diệc ngoan lắm"

Cô cầu mong những ngày tháng đau khổ ngọt ngào này có thể nhanh chóng trôi qua.

Ngự Giao nói tối hôm nay cô không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, lấy tinh thần ngày mai tham gia hôn lễ với Thẩm Gia Hạo, cho nên tối nay cô mới có thời gian ở cùng em trai.

Chơi đến chín giờ, cô nói Doãn Lăng Diệc đi rửa mặt, sau đó kêu cậu lên giường nằm, cô vẫn giống như trước đây, ngồi bên giường dùng giọng nói dịu dàng kể chuyện cổ tích cho em trai.

Mãi cho đến khi Doãn Lăng Diệc ngủ say, cô mới rời đi.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng em trai, cô chuẩn bị trở về phòng của mình nghỉ ngơi, vì không biết ngày mai sẽ còn xảy ra những chuyện gì.

Một tên ác ma có tâm tình bất định như Ngự Giao, có thể gây chuyện với cô bất cứ khi nào.

"Doãn Băng Dao" một người giúp việc đứng ở hành lang gọi cô lại.

Doãn Băng Dao xoay người, thấy người giúp việc đó suốt ruột đi tới, vừa đi vừa nói, "Tôi đi tìm cô khắp nơi mà không thấy, cô đến phòng tắm nhanh lên, cậu chủ cho gọi cô"

Phòng tắm? đến phòng tắm làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hầu tôi tắm

Trong nhà họ Thẩm, quy định không được lớn tiếng ồn ào, cũng không được phép chạy nhảy, phải đi nhẹ nhàng. Người giúp việc kia mặc dù trong lòng rất suốt ruột nhưng cũng chỉ có thể bước nhanh chân hơn.

Cô ta đứng trước mặt Doãn Băng Dao, vẻ mặt căng thẳng, "Cô đi mau đi, đừng để cậu chủ phải chờ lâu"

"Cậu ấy gọi tôi tới phòng tắm làm gì?" cô nghi hoặc hỏi.

Cô ta lắc đầu, "Tôi không biết"

"Được rồi, tôi tới đó ngay "

Doãn Băng Dao nhắc chân đi về phía phòng tắm, lúc đi tới chỗ rẽ, thấy Tiểu Nhã đang đi ngược lại

"Tiểu Nhã" Doãn Băng Dao lên tiếng gọi.

Tiểu Nhã dừng lại, vội vàng xoay quay lưng về phía cô.

Doãn Băng Dao chạy tới, "Tiểu Nhã, cô làm sao vậy? Gần đây cô luôn tránh mặt tôi"

Trước đây Tiểu Nhã rất hay nói chuyện với cô, nhưng mấy ngày gần đây, dường như cô ấy đã biến thành một người khác, luôn trốn tránh cô.

Lần trước ở trong vườn hoa cũng vậy, vừa nhìn thấy cô ở phía xa xa, Tiểu Nhã liền vội vàng xoay người đi về hướng khác.

Tiểu Nhã quay người lại, cúi đầu áy náy nói, "Cô Doãn, xin lỗi cô, mọi người ở đây ai cũng chèn ép cô, thật ra tôi cũng không chán ghét gì cô, tôi biết cô rất hiền lành, cô tốt hơn so với bất kỳ kẻ nào ở đây. Nhưng... nhưng nếu tôi quá thân thiết với cô, bọn họ cũng sẽ chèn ép tôi... tôi rất cần công việc này, cho nên..."

Doãn Băng Dao thân nhiên cười cười, "Tôi còn tưởng là chuyện gì to tát, không sao đâu tôi hiểu. Cô đang bận gì sao?"

Tiểu Nhã ngẩng đầu lên: "Cô không trách tôi sao?"

"Không trách" Doãn Băng Dao lắc đầu. Ai cũng có nỗi khổ của riêng mình, cô muốn Tiểu Nhã khó xử, càng không muốn trách cứ.

Hỏi thăm Tiểu Nhã mấy câu xong, Doãn Băng Dao liền đi về phía phòng tắm.

Căn phòng tắm này rất lớn, là phòng tắm của riêng Ngự Giao.

Cô mở cửa đi vào, trong phòng tắm bốc đầy hơi nước, trong không khí thoang thoảng hương thơm nhàn nhạt, trong nháy mắt một dòng nước ấm phun thẳng vào người cô.

Bóng dáng gầy yếu của cô phản chiếu xuống đá cẩm thạch dưới sàn nhà.

"Cô đến rồi à" Giọng nói lười biếng nhẹ nhàng vang lên.

Cô thấy Ngự Giao ngồi trong hồ tắm, nước trong hồ như đang "sôi" lên tỏa ra những bọt nước li ti.

"Anh gọi tôi đến đây có chuyện gì?"

"Hầu tôi tắm rửa" anh đứng lên, thản nhiên nói.

Nước trong hồ không sâu, hơn nữa vóc dáng Ngự Giao rất cao, vừa đứng lên liền nhìn thấy bộ phận đàn ông đầy nam tính của anh

A! Không ngờ anh ta không mặc quần áo.

Doãn Băng Dao vội vàng quay đầu

Khỏe miệng Ngự Giao khề cong lên, đi về phía thành hồ tắm, ngồi xuống, quay lưng về phía cô: "Lại đây kỳ lưng cho tôi"

Doãn Băng Dao đứng im tại chỗ không nhúc nhích, khốn kiếp! Không phải bảo cô đêm nay phải nghỉ ngơi cho tốt à?

"Nhanh lên" anh không kiên nhẫn thúc giục.

Không còn cách nào, cô đành phải đi tới, quỳ xuống thành bể, cầm chiếc khăn bông trắng bên cạnh bắt đầu chà lưng cho anh, không kìm được hỏi: "Không phải anh nói ngày mai kết hôn, hôm nay tôi phải nghỉ ngơi thật tốt sao"

Ngự Giao nhắm mắt lại, đáng vẻ rất hưởng thụ.

Hơi nước trong bồn bốc lên, khiến cô có cảm giác khuôn mặt góc cạnh của anh trở nên dịu dàng hơn.

"Cô nghỉ ngơi cả một buổi chiều rồi, như vậy chắc đủ rồi"

Doãn Băng Dao không lên tiếng, cô biết cho dù mình có nói gì cũng không vô dụng

Im lặng một lúc lâu, trong phòng tắm chỉ nghe thấy tiếng của những bọt nước ùng ục trong bồn tắm

Một lát sau, giọng nói trầm thấp lười nhác của anh phá vỡ sự im lặng, "Cô vẫn còn liên lạc với Thẩm Hiên Bạch?"

"Không còn"

"Tại sao? vì sợ tôi tức giận sao?"

"Không" cô thản nhiên trả lời, "Tôi nói rồi, tôi và anh ấy đã là chuyện quá khứ, vậy thì có liên lạc cũng để làm gì"

Anh khề cười một cái, mày kiếm hơi nhíu lại, "Hi vọng những lời này của cô là thật"

"Những lời tôi nói đều là thật"

"Được rồi, vào đây tắm cùng tôi" Ngự Giao ra lệnh.

Doãn Băng Dao cả kinh: "Không, không cần, lát nữa tôi tắm ở phòng của tôi được rồi"

"Ít nói vớ vẩn đi" khuôn mặt tuấn mỹ khi nãy còn khề nở nụ cười, giờ phút này liền trở nên u ám đáng sợ.

"Thật sự không... A!!"

Cô còn chưa nói dứt lời, Ngự Giao liền nắm lấy tay cô kéo vào trong hồ tắm.

"Ào" một tiếng, cả người Doãn Băng Dao ướt sũng, cô vội vã ngoi lên khỏi mặt nước ầm ập, đứng lên, há to miệng hít thở mấy hơi, "Anh"

Những lời nói tức giận trong miệng, khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, lập tức bị nuốt trở vào.

Cả người cô ướt sũng, bộ quần áo dính chặt vào người, lộ ra những đường cong cơ thể vô cùng quyến rũ.

Ngự Giao cầm ly rượu đỏ đặt bên thành hồ tắm, hai ngón tay kẹp chiếc ly cao cổ, nhẹ nhàng lắc mấy cái, ánh mắt thích thú nhìn Doãn Băng Dao đứng trong nước.

Cô xinh đẹp như một đóa sen chớm nở.

Mặc dù anh rất hận, nhưng cũng không thể phủ nhận vẻ đẹp của cô.

Chẳng trách khi bị cô từ chối, Gia Hạo lại đau khổ như vậy.

Anh nhìn từ trên xuống dưới một lượt đánh giá cô, khỏe mắt sáng ngời, thích thú nói: "Cô khác với những người phụ nữ khác, thực ra đáng vẻ lúc cô

không mặc quần áo còn đẹp hơn so với khi mặc quần áo rất nhiều". Anh không thích những người phụ nữ cởi sạch đồ, hơn nữa còn không có chút cảm giác.

Bị ánh mắt nóng như lửa của anh nhìn chằm chằm khiến cô không được tự nhiên, Doãn Băng Dao ngồi xuống nước, vuốt vuốt mái tóc ướt sũng.

Cô giơ tay, mò mẫm thứ gì đó ở trong nước.

"Cô đang tìm gì?" Ngự Giao nhấp một ngụm rượu.

"Trâm cài tóc của tôi"

"Cô nói chiếc đĩa kia sao?"

"Đó là trâm cài tóc, không phải chiếc đĩa" cô giải thích.

Hình dáng chiếc trâm kia khá giống với một chiếc đĩa, trước kia đúng là cô dùng đĩa để búi tóc, nhưng sau này đã dùng thay bằng trâm cài tóc.

Ngự Giao ngửa cô, uống cạn ly rượu đỏ.

Sau đó anh để ly rượu xuống, lập tức lặn xuống nước. Cơ thể to lớn của anh đột nhiên biến mất trước mặt Doãn Băng Dao.

Tuy rằng mặt nước không sâu, nhưng trên mặt nước có rất nhiều hơi nước, Doãn Băng Dao không nhìn thấy anh lặn tới đâu.

Đột nhiên, Ngự Giao nhô lên từ sau lưng cô, mang theo vô số những bọt nước, dưới ánh sáng đèn thủy tinh trở nên trong suốt lấp lánh.

Anh ngậm cây trâm trong miệng, ôm lấy Doãn Băng Dao từ phía sau, hai bàn tay nóng rực bao trùm lên bầu ngực mềm mại của Doãn Băng Dao.

Khẽ dùng sức xoa nắn, bộ ngực dưới bàn tay anh hơi biến dạng.

Doãn Băng Dao bị làm cho phát hoảng, sau đó lấy lại tinh thần muốn thoát khỏi vòng tay trói buộc của anh.

Cô xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt bị dục vọng làm cho mờ mịt của anh, thấy trong miệng anh chính là chiếc trâm cài tóc của mình.

"Ngự Giao! Ngày mai tôi sẽ gả cho em trai anh, anh vẫn muốn chạm vào cơ thể của tôi sao?" Doãn Băng Dao muốn tạo khoảng cách với anh, rụt người lại, liền bị hai cánh tay rắn chắc như gông xiềng của anh giữ chặt.

Anh dùng lực, quăng chiếc trâm cài tóc trong miệng ra phía ngoài sàn.

Trâm cài tóc rơi xuống mặt đất, tạo nên tiếng kêu thanh thúy, lập tức bị gãy thành hai đoạn.

"Cô kết hôn với em trai tôi chỉ là hình thức. Chẳng lẽ cô quên là mình đã đồng ý, cam tâm tình nguyện cả đời này.... làm người tình bí mật của tôi"

Anh nói xong từ cuối cùng, bàn tay lập tức chui vào trong váy, nhanh chóng kéo quần lót của cô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Kết hôn cùng người chết

Quần lót bị kéo xuống dưới chân, nơi riêng tư nắn cảm đột nhiên bị mất đi vật che chắn, liền bị làn nước ấm áp tập kích.

Doãn Băng Dao kinh hoảng, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt nóng rực lửa của anh.

Anh nhanh chóng ôm cô, vật nam tính kia đã sớm ngẩng cao đầu, không hề báo trước bất ngờ đâm thẳng vào cơ thể cô.

Ngự Giao, tại sao anh có thể vô si như vậy!

Doãn Băng Dao ở trong lòng thăm chồi bởi anh trăm nghìn lần, nhưng ngoài miệng không dám nói một chữ, chỉ cần nói một chữ, hoàn toàn không nghi ngờ chính là tự đi tìm chỗ chết.

"Cô yên tâm, ngày mai khi hôn lễ kết thúc, tôi sẽ trả lại công ty cho bố cô" Ngự Giao khẽ cong môi lên, trong mắt là ý cười như có như không.

Doãn Băng Dao gật đầu.

Cô tin Ngự Giao, anh ta là người nói được làm được.

Chẳng hạn như anh ta nói, sẽ biến cô thành người đàn bà đền tiền nhất, bây giờ, anh ta thực sự làm được rồi.

"Doãn Băng Dao, càng ngày cô càng ngoan ngoãn, biết nghe lời hơn rồi" anh cúi đầu thì thầm bên tai cô

Doãn Băng Dao vẫn chỉ gật đầu.

Chẳng lẽ tôi như vậy, anh vẫn chưa hài lòng?

Ngự Giao, hôm nay tôi thuận theo anh, là để tương lai có thể rời khỏi anh.

Cơ thể cô lại bị hành hạ một lần nữa.

Mấy lần cô không kiềm được khẽ rên rỉ thành tiếng, mặc dù đã cắn chặt răng không để cho bản thân phát ra những âm thanh đến ngay bản thân cô cũng cảm thấy xấu hổ.

Nhưng Ngự Giao không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, cô không lên tiếng, anh càng dùng sức.

Hơi nước trong phòng tắm càng lúc càng nhiều, không khí ít, ở lâu sẽ khiến đầu óc choáng váng.

Khi cơ thể Doãn Băng Dao không còn sức lực từ từ trượt xuống, Ngự Giao mới dùng động tác ra vào từ phía sau cô.

Cuối cùng, Doãn Băng Dao mệt mỏi lê thân thể về tới phòng của mình, cô mở to mắt nhìn trần nhà trùng trùng, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Khi một đêm đen đàng đàng trôi qua, là lúc bình minh bắt đầu.

Những tia nắng ấm áp đầu tiên xuyên qua tấm kính thủy tinh chiếu vào căn phòng, Doãn Băng Dao mệt mỏi mở mắt.

Cuối cùng trời đã sáng, nhưng cô biết, một ngày tối tăm của cô, lại bắt đầu.

Mấy phút trôi qua....

"Cóc cóc cóc...."

Tiếng gõ cửa vang lên, Doãn Băng Dao rời giường, mặc chiếc áo ngủ màu trắng ra mở cửa.

Là Tiểu Nhã, trong tay cô ta đang cầm một chiếc váy.

"Cô Doãn, cậu chủ bảo cô thay chiếc áo cưới này" Tiểu Nhã nở nụ cười tươi tắn.

Doãn Băng Dao nhận bộ váy trên tay Tiểu Nhã, "Đây là áo cưới?"

"Đúng vậy"

Chưa từng thấy người nào dùng màu đen để làm áo cưới.

"Được, tôi biết rồi, tôi thay ngay đây"

Doãn Băng Dao cầm bộ váy cưới màu đen đi vào trong phòng, Tiểu Nhã đi theo sau.

Cô xoay người hỏi, "Còn việc gì nữa?"

"Cậu chỉ bảo tôi giúp cô thay đồ, sau đó đưa cô xuống phía dưới"

"Phía dưới?" Doãn Băng Dao không hiểu.

"Đúng vậy, ở tầng hầm"

"Nhà họ Thẩm có tầng hầm?" Doãn Băng Dao kinh ngạc.

"Vâng, lúc cậu hai còn sống cậu ấy ở trong căn phòng dưới tầng hầm"

"Tôi hiểu rồi" cô gật đầu một cái.

Doãn Băng Dao thay bộ váy cưới, ngồi xuống bàn trang điểm, Tiểu Nhã bắt đầu trang điểm nhẹ nhàng cho cô.

Nhìn Doãn Băng Dao trong gương, Tiểu Nhã kinh hô: "Cô Doãn thật xinh đẹp"

Doãn Băng Dao miễn cưỡng cười cười, thấy mình trong gương mặc chiếc váy cưới màu đen, kiểu dáng chiếc váy rất đẹp, nhưng một màu đen tối tăm, lại không cảm thấy niềm vui sướng khi kết hôn.

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Nhã, Doãn Băng Dao xuống tới căn phòng dưới tầng hầm.

Đi trên những bậc thang rất dài, Doãn Băng Dao hỏi: "Tại sao cậu hai sống dưới tầng hầm?"

"Vì cậu ấy thích" Tiểu Nhã trả lời rất đơn giản.

Vòng qua một hành lang dài, hành lang trước mặt cô được thiết kế ánh đèn sáng trưng. Mặc dù dưới tầng hầm, nhưng các thiết bị lắp đặt không thua kém phía trên, trên mỗi vách tường của tầng hầm đều được lắp đặt các thiết bị mang phong cách cổ đại của châu Âu.

Hôn lễ rất đơn giản, Doãn Băng Dao ôm bức ảnh đen trắng của Thẩm Gia Hạo chụp ảnh, quản gia Từ chủ trì hôn lễ, trong hôn lễ không có người ngoài, tất cả đều là người hầu nhà họ Thẩm.

Ngự Giao ngồi ở chiếc ghế tựa đắt tiền, vừa uống rượu đỏ, vừa nhìn Doãn Băng Dao.

Chiếc khăn voan mỏng màu đen che đi khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn qua vô cùng lạnh lùng nhưng không mất đi vẻ dịu dàng.

Trong căn phòng cử hành hôn lễ, không khí vô cùng trầm lắng, thực ra trong lòng Doãn Băng Dao rất hài lòng, ít nhất không có người ngoài, không khiến cô phải giữa ban ngày ban mặt đón nhận ánh mắt quái dị của những người khác.

Những người giúp việc trong nhà họ Thẩm luôn xa lánh cô, cô cũng đã thành thói quen rồi.

Cho nên không quan tâm bọn họ nghĩ gì về hôn lễ hoang đường này.

Sau khi những nghi thức đơn giản kết thúc Ngự Giao đề chiếc ly cao cổ xuống, cho mấy người hầu đi ra, anh đứng dậy đi về phía Doãn Băng Dao, nâng cằm cô cẩn thận đánh giá, "Hôm nay cô rất đẹp"

Nhìn xuyên qua tấm khăn voan mỏng màu đen trên đầu, Doãn Băng Dao nở nụ cười nhìn người đàn ông ma quỷ trước mặt, "Hôm nay là hôn lễ của tôi và em trai anh, xin anh tôn trọng tôi một chút"

"Ha ha ha..."

Tiếng cười cuồng ngạo của anh ở trong căn phòng dưới tầng hầm tạo thành những tiếng vọng liên hồi.

"Chị ơi! Chị ơi!" vừa nghe thấy tiếng gọi của Doãn Lăng Diệc, cô quay đầu, liền thấy Doãn Lăng Diệc chạy vào.

"Lăng Diệc, sao em lại ở đây?" về mặt Doãn Băng Dao kinh hoàng, cô đã nhận ra sự nham hiểm trong đôi mắt Ngự Giao, trong đôi mắt đó phát ra những tia nguy hiểm, vì thế cô nhanh chóng nói: "Lăng Diệc em đi mau, không được đến nơi này"

"Em không đi, chị, bọn họ nói chị kết hôn cùng người chết, không được, em không muốn chị kết hôn cùng người chết, chị phải gả cho người đàn ông tốt nhất" cậu nắm chặt tay Doãn Băng Dao, "Chị, chúng ta đi, không cần kết hôn"

Cậu nhất quyết không buông, nắm chặt tay Doãn Băng Dao muốn kéo cô đi.

Ngự Giao đứng bên cạnh, sắc mặt u ám đáng sợ.

Anh gầm lên một tiếng: "Buông ra"

Tuy rằng Doãn Lăng Diệc ngốc nghếch, nhưng được Doãn Băng Dao dạy bảo nhiều lần, cũng đã rất hiểu chuyện, chẳng qua là chỉ số thông minh dừng lại ở một đứa trẻ mấy tuổi.

Cho dù là một đứa trẻ, cũng biết suy nghĩ cho chị gái mình.

Cậu quay đầu nhìn Ngự Giao, sáng giọng: "Anh, chẳng lẽ anh không thích chị em sao? Tại sao muốn chị em kết hôn cùng một người chết?"

"Cậu cảm miệng lại cho tôi" Ngự Giao tiếng lên, túm cổ áo Doãn Lăng Diệc.

"Ngự Giao, anh buông em tôi ra, buông ra" Doãn Băng Dao dùng hết sức giằng cánh tay Ngự Giao.

Doãn Lăng Diệc bị ánh mắt của Ngự Giao làm cho sợ phát khóc, từ trước tới giờ cậu luôn yêu quý anh, nhưng anh lại hung dữ như vậy, cậu nấc lên một tiếng rồi bật khóc.

"Anh, anh là người xấu"

"Em nín đi, đừng nói nữa" Doãn Băng Dao sốt ruột, vội vàng vén tấm khăn voan mỏng trên đầu ra, cầu xin Ngự Giao: "Ngự Giao, anh buông Lăng Diệc ra, nó còn nhỏ không hiểu chuyện"

"Không, em hiểu, em không muốn chị lấy người chết" trong ánh mắt Doãn Lăng Diệc tràn đầy vẻ quật cường.

"Khốn kiếp" bàn tay đang túm áo Doãn Lăng Diệc của Ngự Giao càng dùng sức, gân xanh trên trán nổi lên

Ngự Giao ghét nhất, chính là người khác nói em trai anh là người chết. Mà Doãn Băng Dao vì bảo vệ em trai, bao nhiêu dũng khí đều có.

Cô sợ Ngự Giao sẽ kích động tới mức có thể giết người, vì thế nắm chặt cánh tay Ngự Giao, cúi đầu dùng sức cắn mạnh lên mu bàn tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Động phòng thay

Doãn Băng Dao cắn một cái lên tay anh, dùng sức rất lớn, hàm răng gần như cắm ngập vào sâu trong da thịt của anh.

Ngự Giao nhú chặt mày, vùng tay lên khiến cô ngã nhào xuống mặt đất.

"Chị" Doãn Lăng Diệc lao đến muốn nâng cô dậy, bị Ngự Giao giữ tay kéo lại, nhìn cậu đầy căm phẫn.

Doãn Lăng Diệc giãy giụa, la hét: "Anh buông tôi ra, anh là đồ khốn kiếp."

"Đừng có thách thức khả năng kiềm chế của tôi, lập tức rút khỏi đây cho tôi." Giọng nói lạnh như băng vang lên.

"Tôi không đi! Anh buông chị tôi ra, tôi không muốn chị kết hôn với người chết, người chết không xứng với chị tôi..."

Bốp....

Một cái tát rơi xuống má Doãn Lăng Diệc, khiến cậu lao đảo mấy cái ngã nhào xuống đất.

Doãn Băng Dao vội vàng đứng dậy, "Lăng Diệc..."

"Chị... hu hu..." Doãn Lăng Diệc khóc vô cùng thương tâm.

Doãn Băng Dao vội vàng xoa đầu em trai, ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn Ngự Giao.

Vì em trai, cô có thể liều mạng với người đàn ông này.

Ngự Giao từ trên cao nhìn xuống cảnh an ủi của hai chị em cô, khuôn mặt tuấn mỹ vì sự tức giận trở nên nhăn nhó.

"Doãn Băng Dao, nếu cô là người thông minh, hẳn là cô biết nên làm như thế nào."

Sự phẫn nộ trong mắt cô dần dần dịu lại, ngược lại bắt đầu vỗ về em trai: "Lăng Diệc ngoan, nghe lời chị, em về phòng trước đi, chị sẽ xử lý chuyện này, yên tâm."

"Không, em muốn ở bên cạnh chị, anh ta rất đáng sợ, em muốn bảo vệ chị."

"Ngao, nếu em không đi, chị sẽ giận đó."

Ngự Giao không có thời gian nghe hai chị em cô dài dòng, quay ra ngoài quát: "Người đâu, vào đây lôi tên ngốc này ra ngoài."

Bảo vệ đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng Ngự Giao, vội vàng chạy vào.

Hai người bảo vệ bước vào có dáng vẻ khôi ngô khác hẳn những người bảo vệ bình thường, họ kéo hai tay Doãn Lăng Diệc lôi ra ngoài.

Doãn Băng Dao muốn chạy lên kéo em trai lại, cánh tay vừa giơ lên liền trở nên cứng ngắc, cô hiểu câu nói vừa rồi của anh ta có ý gì.

Vì vậy, đành rút tay về, tro mắt nhìn em trai bị hai người bảo vệ kéo ra ngoài.

Cuối cùng căn phòng cũng trở lại sự yên lặng chết chóc.

Ngự Giao giờ tay ra, Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn, đặt tay vào lòng bàn tay anh ta.

Bàn tay to lớn của Ngự Giao nắm lại, kéo cô từ dưới mặt đất lên, "Lau nước mắt đi, hôm nay là ngày vui của em trai tôi, tôi không muốn trong ngày hôn lễ của nó có việc không vui."

"Tại sao anh làm vậy với Lăng Diệc?"

"Vậy còn phải xem biểu hiện của cô."

Doãn Băng Dao hiểu ra, gật đầu: "Tôi biết rồi."

"Hôm nay cô hãy ở lại đây, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của cô và em trai tôi, đừng có bày ra vẻ mặt khóc lóc đau thương này, tôi muốn cô cười."

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo của người đàn ông trước mặt, cô hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Ngự Giao hài lòng khoe môi hơi cong lên, nhấc chân bước đi.

Doãn Băng Dao nghe tiếng bước chân của anh ta từ từ xa dần, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Động phòng hoa chúc với người chết. Trên khuôn mặt cô nở nụ cười tự giễu.

Cả buổi, Doãn Băng Dao đều ôm bức ảnh của Thẩm Gia Hạo ngồi im một chỗ.

Mãi cho đến giữa trưa, mới có người giúp việc lục tục đem rất nhiều món ăn đặt trên chiếc bàn gỗ thật dài.

Khi Doãn Băng Dao ngồi xuống bàn ăn, Ngự Giao cũng vừa hay đi vào.

Trên bàn ăn chỉ có hai người bọn họ, Doãn Băng Dao ngồi ở một phía, phía bên kia bàn ăn bên trên là Ngự Giao, bên dưới là bức ảnh của Thẩm Gia Hạo, hơn nữa còn chuẩn bị một phần thức ăn cho cậu ta.

Ngự Giao cầm ly rượu lên, nâng ly về phía bức ảnh Thẩm Gia Hạo, nói: "Gia Hạo, anh đã thực hiện nguyện vọng của em rồi, bây giờ em đã cưới được cô ta, em có vui không?"

Doãn Băng Dao ngồi im nghe Ngự Giao nói chuyện với bức ảnh, trên mặt còn nở nụ cười thản nhiên khiến người ta cảm thấy rét run.

Anh ta bị điên rồi! Anh ta bị điên rồi! <http://diendanlequyon.com>

Trong suốt bữa cơm, Doãn Băng Dao thấy anh ta không ngừng nói chuyện với bức ảnh.

Khi anh ta nhìn bức ảnh, trong mắt đều là sự dịu dàng yêu thương. Anh ta như vậy cũng chỉ là quá yêu thương em trai, yêu thương đến độ điên cuồng.

"Gia Hạo, trước đây em luôn thích uống rượu với anh, nhưng vì anh lúc nào cũng bận rộn công việc không có thời gian uống cùng em, hôm nay là ngày vui của em, anh sẽ uống cùng em tới say được không."

Doãn Băng Dao hiểu tâm trạng đau đớn mất mát của anh ta, nhưng không thể nào hiểu được những hành động điên rồ của anh ta.

Cô nuốt không trôi, chỉ ăn uống qua rồi uống với Ngự Giao vài ly.

Sau khi ăn xong, Ngự Giao rời đi, cô lại ôm bức ảnh của Thẩm Gia Hạo ngồi im tại chỗ cả một buổi chiều, trong lòng luôn nghĩ bây giờ Lăng Diệc thế nào rồi.

Cô biết, tuyệt đối không thể chọc giận Ngự Giao, nếu không tính mạng em trai sẽ nguy hiểm.

Anh ta có thể điều hành được một tập đoàn kinh tế lớn mạnh, là nhân vật cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều kiêng nể, nếu anh ta muốn giết một người chỉ đơn giản như giết một con kiến. Cho nên cô tin anh ta hoàn toàn có thể giết chết hai chị em cô.

"Thẩm Gia Hạo, nếu trên trời cậu có linh thiêng, hãy làm cho anh trai cậu dừng tay lại đi." Doãn Băng Dao nhìn bức ảnh nói.

Trong căn phòng dưới tầng hầm này, không thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài, Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức cổ, đã bảy giờ tối, bên ngoài chắc trời đã tối sầm.

Bất giác thời gian đã trôi qua.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân đi lại bên ngoài. Là bữa tối, tất cả những gì của bữa trưa lại trình diễn lại lần nữa...

Ăn cơm xong, Ngự Giao dẫn cô tới một căn phòng khác.

Căn phòng này rất đẹp rất hoa lệ, tất cả đều có màu đỏ thẫm, trong phòng ngủ có một chiếc giường mặc dù nhìn qua rất mềm mại thoải mái, nhưng lại khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Ngự Giao đóng cửa lại, bảo Doãn Băng Dao đặt bức hình của Thẩm Gia Hạo xuống.

"Được rồi, đến giờ động phòng hoa chúc rồi."

"Sao... động phòng thế nào?" Cô thật sự không biết động phòng cùng người chết ra sao, chẳng lẽ anh ra sẽ biến thái tới độ đem nhắc thi thể của Thẩm Gia Hạo lên hay sao?

"Làm thế nào chút nữa động phòng cô sẽ biết." Anh nói một câu khiến cô hoàn toàn nghe không hiểu.

"VẬY... anh còn đứng ở đây làm gì?"

"Em trai tôi không có ở đây, hôm nay người làm anh như tôi, đương nhiên sẽ làm thay nó." Dưới ánh đèn thủy tinh khéo mắt của anh như phát sáng.

Doãn Băng Dao cả kinh.

Chỉ thấy anh ta đi tới bên hộc tủ, nhìn bức ảnh Thẩm Gia Hạo nói: "Gia Hạo, anh sẽ thay em "chăm sóc" thật tốt người phụ nữ này" Nghiến răng nghiến lợi nói ra hai từ chăm sóc này.

Nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo của anh ta, Doãn Băng Dao cảm giác dường như thân chết đang bước từng bước về phía mình. Cô giật lùi về phía sau, lắp đầu: "Không. Ngự Giao, anh không thể làm như vậy"

Ngự Giao từ từ xoay người, trên khuôn mặt góc cạnh khế nở nụ cười bi thương.

Doãn Băng Dao cảm nhận được sự nguy hiểm, xoay người kéo cửa ra chuẩn bị bỏ chạy.

Ngự Giao nước nhanh về phía trước, gờ tay kéo cô trở lại, một chân đá sập cánh cửa lại. Anh giam cô giữa cơ thể mình với cánh cửa: "Cô định bỏ trốn sao?"

"Ngự Giao, nếu tôi đã gả cho em trai anh, tại sao anh vẫn còn đụng vào người tôi." Mỗi lần anh ta đụng vào người cô, là mỗi lần cơ thể cô có những vết thương đau đớn.

"Gia Hạo đã không còn trên thế giới này, nó đã không thể nào thực hiện quyền lợi của người chồng được nữa, như vậy chỉ có thể để người anh như tôi thay thế, tôi và nó, vốn dĩ là một."

Giọng nói ma mị của anh nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, khiến cơ thể Doãn Băng Dao run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Cưỡng hôn, cô phải chịu trách nhiệm với tôi.

Bầu không khí lạnh như băng trong căn phòng, sự điên cuồng của Ngự Giao. Tất cả đều trở thành những cực hình tra tấn cơ thể mỏng manh của Doãn Băng Dao.

Vốn định làm người giúp việc để điều tra tìm hiểu rõ nguyên nhân sự việc, để giải thoát cho bản thân, nhưng hôm nay, cô cảm giác mình đã rơi vào trong đầm lầy, càng ngày càng lún sâu, hoàn toàn không có cách thoát ra ngoài.

Sau khi kết hôn cùng Thẩm Gia Hạo, Doãn Băng Dao trở lại bên trên căn nhà họ Thẩm, tiếp tục làm người tình bí mật của anh ta.

Bởi vì cô không còn phản kháng Ngự Giao, cho nên Doãn Lăng Diệc cũng bình an vô sự, chỉ là cả ngày đều bị nhốt ở trong nhà.

Đồng Bội nhuộm mái tóc thành một màu đỏ rực lửa, buổi tối cô gọi điện thoại cho Phương Chính Đông, nhưng điện thoại không có người bắt máy.

Cô nhớ ra mấy lần trước gặp Phương Chính Đông đều là ở trong một quán bar dưới tầng hầm.

Vì vậy, Đồng Bội đi tới quán bar tìm Phương Chính Đông.

Quán bar dưới tầng hầm này, rất xa hoa trụy lạc những người phụ nữ ăn mặc bốc lửa không ngừng qua lại bên những người đàn ông.

Những người ra vào trong quán bar này, hầu như đều là những cậu ấm con nhà giàu, vì thế những cô gái nghèo khó muốn tìm một người bạn trai giàu có, thường ăn mặc trang điểm lộng lẫy trà trộn vào.

Đúng lúc này, một cô gái mặc quần áo siêu ngắn thấy Phương Chính Đông ngồi uống rượu một mình, liền cầm ly bước tới.

Cô ta lắc lư bộ mông đầy đặn, đi tới trước mặt Phương Chính Đông, giờ bàn tay thon dài được sơn màu hồng phấn, mềm mại không xương khớp khoác lên vai anh.

"Anh trai, một mình uống rượu không buồn sao?"

Phương Chính Đông ngẩng đầu lên, thấy người phụ nữ diêm dúa lõe loét, anh giờ tay, kéo tay cô ta xuống.

Cơ thể mềm mại đầy đặn của cô ta thuận thế ngã vào lòng anh, nhẹ nhàng trách: "Ôi, anh trai vội vàng quá "

"Đây không phải chính là ý của em sao?" khoe miệng Phương Chính Đông cong lên đầy phóng đảng không kiềm chế được mỉm cười.

Mấy ngày nay, anh đã nhìn đến phát chán rồi.

Ngự Giao không biết đang bận rộn việc gì, còn Lang Long và Phạm Khiết Phàm đều ở trong công ty giải quyết công việc, vì thế, anh chỉ có thể ra ngoài uống rượu một mình.

Người phụ nữ ôm lấy cổ Phương Chính Đông, ngẩng đầu lên, chu đôi môi đỏ choét của mình ra.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chặn đôi môi của cô ta lại: "No"

Anh lắc đầu, mặc dù anh khá trắng hoa, mặc dù anh rất thích những cô gái xinh đẹp bốc lửa, nhưng anh cũng có nguyên tắc của riêng mình, đó chính là không thể tùy tiện hôn môi phụ nữ, đặc biệt là dạng phụ nữ gặp ở những nơi như thế này.

Điểm này anh không giống với Ngự Giao.

Ngự Giao không bao giờ tùy tiện đụng chạm vào phụ nữ, nhưng một khi chạm vào sẽ chiếm hữu tất cả.

Hơn nữa, tên kia chỉ chạm vào những người phụ nữ trong trắng.

Hôm đó không biết tại sao, lại uống say đến mức lên giường cùng một người phụ nữ, mấy hôm trước anh gọi điện thoại cho Lang Long, nghe nói người cô ta còn tới tìm tận cửa, chuyện này khiến anh buồn cười mất mấy ngày.

Người phụ nữ cao giọng: "Đáng ghét"

Cô ta ngồi thẳng dậy, một tay ôm cổ Phương Chính Đông, tay kia thì từ từ đưa xuống, lướt qua bộ ngực rắn chắc của anh, sau đó nhẹ nhàng chui vào trong quần anh.

"Tiểu yêu tinh" Phương Chính Đông nhéo mũi người phụ nữ.

Anh là một người đàn ông thẳng thắn, phụ nữ đưa tới cửa, sẽ không chút do dự ăn sạch. Chứ không giống như Ngự Giao, mỗi khi phụ nữ được đưa tới cửa, còn khiến người ta hoảng sợ bỏ chạy.

Phương châm của anh là, phải biết thương hoa tiếc ngọc.

Bàn tay Phương Chính Đông đặt trên bờ mông của cô ta khẽ nhéo một cái.

Người phụ nữ không ngừng uốn éo, gương mặt ửng hồng.

"Anh trai, chúng ta đổi chỗ khác được không?"

"Ồ đây không được sao? Rất kích thích"

"Anh thật là xấu"

Trong lúc hai người đang liếc mắt đưa tình, Đồng Bội mặc bộ đồ phong cách, một đầu tóc ngắn đỏ rực đi vào liền nhìn thấy hai người đang quần lấy nhau.

Cô tức giận tiến lên, nhéo tai Phương Chính Đông, dùng giọng điệu sư tử hà đông hét lên: "Phương Chính Đông! Tên bại hoại này"

Phương Chính Đông nghe thấy giọng nói quen thuộc, vội vàng buông người phụ nữ kia ra.

Người phụ nữ bị buông ra bắt chộp liền ngã nhào xuống đất.

Anh vội vàng đứng lên, cười hì hì: "Đồng Đồng, sao cô lại tới đây"

"Tôi tới tìm anh" cô tiếp tục nhéo tai anh ta nói.

Nhất định phải giữ mặt mũi nghiêm vậy, Phương Chính Đông trừng mắt nhìn cô, "Có chuyện gì từ từ rồi nói, cô buông tay ra, cho tôi chút thể diện đi"

Đồng Bội buông tai anh ra, sau đó nhìn người phụ nữ kia đang từ dưới đất đứng lên, giống như con rắn nhỏ quấn lấy người Phương Chính Đông: "Anh trai, người phụ nữ hung dữ này là ai vậy, làm hỏng chuyện tốt của chúng ta"

Trên đời này Đồng Bội ghét nhất chính là loại phụ nữ như "xe công cộng" này.

Cô trừng mắt nhìn cô ta, nắm chặt vai Phương Chính Đông: "Em gái à, đây là chồng của chị? em có hứng thú?"

Người phụ nữ kia nghe thấy những lời này, mặt liền biến sắc

"Muốn lên giường cùng chồng chị sao? Được, chị sẽ thuê cho hai người một phòng, chỉ có một điều kiện tiên quyết chính là em không sợ mắc bệnh truyền nhiễm"

"Cái gì? anh mắc bệnh?" người phụ nữ kinh ngạc nhìn Phương Chính Đông.

Phương Chính Đông về mặt bất đắc dĩ.

"Muốn lên giường nữa không?" Đồng Bội hất cằm, có chút kiêu hãnh.

Người phụ nữ liền vội vàng lắc đầu, khoát tay, xoay người rồi đi.

Loáng thoáng có thể nghe thấy trước khi đi cô ta nói một câu, "Còn tưởng là cậu ấm nào đó, đúng là lãng phí vẻ đẹp của tôi"

Phương Chính Đông hơi khom người, tựa vào ngực Đồng Bội.

Lúc này cô mới phát hiện ra bộ dạng hèn mọn bỉ ổi của anh, vội vàng hất anh ra, "Anh đang làm gì đấy"

Phương Chính Đông kéo cô lại, "Không phải cô nói tôi là chồng cô sao?"

"Tôi... tôi chỉ là muốn chọc tức người phụ nữ kia thôi"

"Không được, nói lời phải giữ lời, hôm nay thanh danh của tôi đều bị cô hủy hoại mất rồi, từ nay về sau tôi làm sao có thể quen được với con gái, cho nên, cô phải có trách nhiệm với tôi"

"Trách nhiệm? trách nhiệm thế nào?" Đồng Bội vội vàng bảo vệ trước ngực.

Phương Chính Đông giơ tay, nâng mặt Đồng Bội, không nói lời nào hôn lên môi cô.

Đồng Bội trở mặt một lúc, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Đây... đây là nụ hôn đầu của cô.

Một lát sau, Phương Chính Đông buông cô ra, khoe mắt tràn đầy ý cười: "Đồng Bội, từ nay về sau em chính là người phụ nữ của anh"

Anh không tùy tiện hôn phụ nữ, nhưng một khi đã hôn thì người phụ nữ đó chính là của anh.

"Anh! Khốn kiếp!" Đồng Bội vung tay lên, chuẩn bị giáng xuống thì bị Phương Chính Đông bắt được.

"Mặc dù anh thích phụ nữ bướng bỉnh, nhưng cũng đừng quá mức nha"

Đồng Bội tức giận rút tay về, "Chuyện của chúng ta để nói sau, hôm nay tôi tìm anh là có chuyện muốn hỏi, nếu như anh trả lời khiến tôi hài lòng, tôi sẽ đồng ý sự theo đuổi của anh, còn nếu tôi không hài lòng, Phương Chính Đông tốt nhất anh nên có hành động đúng mực với tôi"

Cô từng rung động với Phương Chính Đông, nhưng khi biết anh ta là một tên công tử trắng hoa, mặc anh ta theo đuổi thế nào, cô đều không đồng ý.

Hôm nay, vì người chị em tốt Băng Dao, cô có thể trả bất cứ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Tối hôm nay

Phuong Chính Đông ôm vai Đồng Bội, "Chuyện gì? Ngồi xuống rồi hãy nói."

Đồng Bội đập vào tay anh, chán ghét nói: "Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra."

Phuong Chính Đông rút tay lại, nhún vai bất đắc dĩ.

"Chỗ này ẩm ỉ như vậy, chúng ta đổi chỗ khác yên tĩnh hơn."

"Được, bên trong có phòng cho thuê." Anh chỉ chỉ phía sau.

Đồng Bội trừng mắt nhìn "Đi theo tôi ra ngoài, quán cà phê yên tĩnh hơn."

Hai người vào một quán cà phê, được Đồng Bội đặt phòng riêng trước đó.

Phuong Chính Đông đi vào, căn phòng được trang trí rất lãng mạn, khoe miệng anh khẽ cong lên, "Chẳng phải cũng là thuê phòng đó sao."

Vừa dứt lời, liền bị ánh mắt coi thường của Đồng Bội quét qua.

Gọi hai ly cà phê, Đồng Bội đợi người phục vụ đi ra.

Thấy Phuong Chính Đông bày ra dáng vẻ phóng túng ngạo ngược, cô nhin không được quát lớn: "Anh đứng đắn một chút không được sao? Tôi có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh." Cùng lúc đó ở dưới bàn cô đá một cái thật mạnh vào chân anh.

"Oái..." Phuong Chính Đông đau đến nhe răng trợn mắt, vội vàng xoa chân

"Được rồi, nói chuyện nghiêm túc đi, chắc anh biết lý do Băng Dao và Ngự Giao ở cùng nhau đúng không?" Cô đi thẳng vào vấn đề.

Phuong Chính Đông biến sắc, vội vàng bưng ly cà phê cúi đầu uống... hình như đang muốn che giấu điều gì đó.

"Anh từng nói với tôi rằng... những chuyện của Ngự Giao anh đều biết."

"Tôi đâu biết gì đâu." Phuong Chính Đông giật mình ngó lơ xung quanh.

"Anh không nói, đúng không? Tôi đi đây, từ nay về sau chúng ta không còn cơ hội chơi đùa với nhau rồi." Đồng Bội cầm túi xách, chuẩn bị đứng lên.

"Đợi đã" Phuong Chính Đông giữ chặt tay cô, cô quay đầu trừng mắt uy hiếp, anh gật đầu, "Ok, ok tôi nhận thua."

Đồng Bội ngồi trở lại ghế, chờ Phuong Chính Đông lên tiếng, thế nhưng anh ta xoay vần cả nửa ngày, chỉ nói được một câu: "Thật ra lý do hai người đó ở bên nhau rất đơn giản, chính là lưỡng tình tương duyệt. Do lúc đầu Doãn Băng Dao không biết Ngự Giao là chồng chưa cưới của Tô Y Thu. Thực ra, lý do không có gì đặc biệt."

Phuong Chính Đông cố ý nhấn mạnh cụm từ "lý do không có gì đặc biệt", ngược lại càng khiến Đồng Bội thêm nghi ngờ.

Cô nhanh trí đứng lên bước đến, ngồi xuống bên cạnh Phuong Chính Đông, nhẹ nhàng ghé sát cơ thể anh, đột nhiên giọng nói trở nên dịu dàng khiến anh rung mình một cái.

"Chính Đông, anh nói cho em biết đi, từ nay về sau hai chúng ta đều là người một nhà, tối hôm nay..."

Không biết trong đầu Phuong Chính Đông đang tưởng tượng điều gì, chỉ thấy trên khuôn mặt anh từ từ nở nụ cười tươi như hoa.

Người anh em à, tôi rất xin lỗi cậu.

Anh quay đầu về phía Đồng Bội, nghĩa khí nói: "Được, anh sẽ nói tất cả cho em biết! Nhưng em phải tuyệt đối giữ bí mật."

"Ok! Không thành vấn đề"

"Chắc em biết Thẩm Gia Hạo đúng không?"

"Ừm, em có nghe Y Thu nói, mới biết được thì ra Thẩm Gia Hạo là em trai Ngự Giao."

"Trước đây Thẩm Gia Hạo theo đuổi Doãn Băng Dao, nhưng bị cô ấy lạnh lùng từ chối, nghe bạn học Thẩm Gia Hạo nói, người con gái đầu tiên cậu ta

thích chính là Doãn Băng Dao, hơn nữa còn thích từ rất lâu rồi, sau khi bị từ chối do quá đau lòng nên đã xảy ra tai nạn xe."

"Ừ, việc xảy ra tai nạn em cũng biết. Nhưng việc cậu ta xảy ra tai nạn có liên quan gì tới Băng Dao, tai nạn giao thông chẳng qua cũng chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi."

"Nhưng rất nhiều bạn học của Thẩm Gia Hạo nói rằng, tối hôm đó do cậu ta quá đau lòng, nghĩ không thông nên đã nảy ra ý định tự sát."

"Thì sao? Chuyện này có liên quan gì đến chuyện Ngự Giao và Doãn Băng Dao ở cùng nhau."

"Đương nhiên là có! Giao muốn..." Cậu nói tiếp theo anh không thể nói ra.

"Muốn gì?" Cô tiếp tục truy hỏi, suy nghĩ một lát liền hoảng sợ nói: "Trả thù? Ngự Giao muốn trả thù Doãn Băng Dao đúng không?"

Phương Chính Đông gật đầu, nhấp một ngụm cà phê.

"Anh ta thật quá đáng! Chuyện này sao có thể trút hết lên đầu Băng Dao? Tại sao không trách Thẩm Gia Hạo không biết suy nghĩ, chỉ vì bị một cô gái từ chối đã nghĩ không thông?" Đồng Bội tức giận đập bàn.

"Chuyện này cũng không thể trách Giao, cậu ấy rất thương yêu em trai, em biết không? Trước đây lúc mẹ cậu ấy mang thai Gia Hạo do quá bận rộn công việc, thiếu chút nữa thì sinh non, Thẩm Gia Hạo có thể sinh ra một cách bình an đã là một kỳ tích. Thẩm Gia Hạo cũng rất quý anh trai mình, mặc dù hai anh em bọn họ ít khi ở cùng nhau, nhưng tình cảm rất tốt. Hơn nữa bình thường ở nhà Thẩm Gia Hạo đều được cả nhà cưng chiều như bảo bối, không ngờ lại bị Doãn Băng Dao lạnh lùng từ chối, cậu ta nhất thời không chịu nổi đã kích như vậy cũng là bình thường."

Cho dù nói thế nào, Ngự Giao vẫn là bạn tốt của anh, chỉ cần là chuyện Ngự Giao muốn làm, với tư cách là bạn thân, anh sẽ ủng hộ vô điều kiện.

"Đầu óc anh cũng không bình thường." Đồng Bội mắng ngược lại Phương Chính Đông.

"Anh..." Phương Chính Đông im lặng một lát nói, "Em nói có lý một chút được không? Người bị hại là Ngự Giao! Hơn nữa sau khi Thẩm Gia Hạo qua đời, trong nhà họ Thẩm đã xảy ra rất nhiều chuyện."

"Anh cũng giống như anh ta. Tôi không muốn nói chuyện với người không biết phân biệt phải trái như anh. Không được, tôi phải đi tìm Ngự Giao, nói anh ta không được bắt nạt Băng Dao. Tôi cũng phải nói với Băng Dao, bảo cô ấy phải rời khỏi người đàn ông đáng sợ này." Cô không muốn cuối cùng Doãn Băng Dao sẽ là người bị tổn thương.

Phương Chính Đông giờ tay kéo cô trở lại: "Em đừng đi"

"Buông tôi ra." Cô quát lớn.

"Chẳng lẽ em không hiểu con người của Ngự Giao sao? Ngay cả bố mẹ cậu ấy cũng phải nể cậu ấy vài phần, tốt nhất em đừng có chọc vào cậu ấy."

Đồng Bội ngẩn người một lúc

Quả thực, Ngự Giao là một người lòng dạ nham hiểm độc ác có tiếng.

Nhưng cô không muốn Băng Dao bị tổn thương.

"Anh buông tôi ra."

"Anh không cho em đi! Là vì muốn tốt cho em thôi." Nếu cô gái ngang bướng này chọc giận Ngự Giao, đến lúc đó ngay cả người anh em tốt của anh ta là anh, cũng không có cách bảo vệ cô.

"Tôi muốn về nhà cũng không được sao, buông tôi ra." Về mặt Đồng Bội tràn đầy tức giận.

"Em về nhà?"

"Đúng"

"Anh đưa em về"

"Không cần." Đồng Bội hất tay anh ta, chạy ra ngoài.

"Không phải em nói tối hôm nay chúng ta...."

"Anh tự đi tìm mấy người đẹp kia đi, tôi không có thời gian chơi với anh." Đồng Bội quay đầu, bỏ lại mấy câu đó, kéo cửa đi thẳng ra ngoài.

Phương Chính Đông tức giận, con nhóc đáng chết này, sẽ có một ngày anh sẽ khiến em phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nhà họ Thẩm

Ngự Giao đi về phía chiếc xe đang đậu trước cửa, đột nhiên hắt hơi một cái. Cảm giác hình như có người đang nói xấu sau lưng mình.

Doãn Băng Dao đi theo phía sau giúp anh cầm cặp tài liệu, không biết nửa đêm nửa hôm anh ta vội vàng ra ngoài làm gì.

Ngự Giao dừng lại trước một chiếc xe hơi đắt tiền, nhận chiếc cặp tài liệu từ tay Doãn Băng Dao.

"Đi đường cẩn thận." Cô thân nhiên nói một câu.

Anh nhếch miệng, trong đêm tối đôi mắt vẫn sáng ngời, vươn tay đặt lên gáy cô, sau đó cúi đầu xuống khẽ hôn lên môi cô, "Mấy ngày nay cô đã biết nghe lời hơn, tôi rất hài lòng."

Đột nhiên một chiếc xe hơi dừng lại ở đầu đường.

Tô Y Thu đang chuẩn bị mở cửa xuống xe, lập tức nhìn thấy cảnh tượng này.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Phản bội

Tô Y Thu kinh ngạc bật chặt miệng, khi thấy người đàn ông mình yêu sâu sắc đang ôm hôn người chị em thân thiết của cô.

Sau đó, Ngự Giao lên xe, Doãn Băng Dao vẫn đứng nguyên tại chỗ đưa mắt nhìn theo chiếc xe rời đi.

Một cảnh tượng tình cảm lưu luyến!

Mãi đến khi cảm nhận được thứ chất lỏng mặn mặn nóng bỏng lăn trên má, Tô Y Thu mới phát hiện bản thân đang khóc.

Cô không thể tin vào điều mình vừa nhìn thấy, thậm chí còn cho rằng đây chỉ là một con ác mộng.

Vì thế cô dùng lực thật lớn véo lên bắp đùi mình.

"A...." Rất đau, đây không phải là mơ, đây là sự thật!

"Cô à? cô không xuống xe sao?" người lái xe hỏi.

"Không, anh lái xe đi"

"Đi đâu?"

"Đi đâu cũng được, tùy anh" Tô Y Thu mắt kiêu kiêu hét lên với người lái xe.

Người lái xe kinh ngạc quan sát cô gái qua gương chiếu hậu, vừa rồi còn cảm giác cô ta là một cô gái xinh đẹp lễ nghĩa, nhưng bây giờ....

Tô Y Thu ngồi trên ghế sau, nước nỡ òa khóc

Hôm nay xe của cô phải đem đi bảo dưỡng, nên mới đi taxi tới, đầu tiên là để thăm anh Băng, tiếp đó là thăm người chị em tốt của cô.

Nhưng cô không thể ngờ, bản thân lại bắt gặp cảnh tượng như vậy.

Phản bội!

Không phải cậu ấy làm người giúp việc trong nhà anh ấy sao? Hai người bắt đầu từ khi nào?

Trong đầu Tô Y Thu hết sức hoảng loạn.

Trước đây, cô từng thấy anh Băng nhìn Doãn Băng Dao bằng một ánh mắt có chút kỳ lạ, nhưng khi đó, cô chỉ cho rằng do bản thân suy nghĩ nhiều, do mình quá nhạy cảm

Nhưng giờ phút này, cuối cùng cô cũng hiểu ra, tại sao mấy ngày nay cô luôn có cảm giác hốt hoảng khó hiểu.

Xe taxi dừng lại trước cửa một quán bar.

Tô Y Thu lau nước mắt trên mặt, đi vào trong quán bar, sau đó khóc gọi điện thoại cho Đồng Bội, "Đồng đồng, tớ rất buồn, cậu tới đây với tớ đi"

"Cậu sao vậy?" Đồng Bội không biết đã có chuyện gì xảy ra.

"Cậu cứ tới đây đi"

Nghe thấy Tô Y Thu khóc đến khàn giọng, cô bắt đầu lo lắng, "Được được, tớ tới ngay đây, trước khi tớ tới cậu không được uống rượu đâu đó"

Đồng Bội nhanh chóng tới quán bar. Vốn khi này bị Phương Chính Đông làm cho tức nỏ đom đóm mắt, đang định lên giường ngủ một giấc cho lành.

Tô Y Thu ngồi ở một góc bắt đầu uống rượu.

Từ nhỏ, cô đã cảm giác bản thân là người hạnh phúc nhất, ít nhất là so với Doãn Băng Dao, cô cảm thấy cuộc sống đối với cô rất ưu đãi. Cô có ba mẹ yêu thương, có gia đình giàu có, còn có thể đính hôn cùng người đàn ông mình yêu.

Nhưng tất cả những điều này, khi nhìn thấy hình ảnh ôm hôn kia, đều vỡ tan như thủy tinh. Tất cả những mảnh vỡ đó chĩa sâu vào lòng cô, rất đau.

Thì ra, trên thế giới này chuyện đau đớn nhất, chính là bị hai người thân yêu nhất của mình phản bội, hợp lại phải bội mình.

Hơn mười phút sau, lúc Đồng Bội bước vào quán bar, những cảm xúc đau đớn của Tô Y Thu đã được kiềm chế khá nhiều, ánh mắt cô đã tìm lại được sự dịu dàng trang nhã lúc đầu.

Đồng Bội đau lòng nhìn cô, "Y Thu, có chuyện gì sao? tại sao lại khóc đến đau lòng như vậy?"

"Đồng Đồng, tớ..." Tô Y Thu vừa định nói ra những chuyện mình nhìn thấy hôm nay, nhưng lời nói trong miệng lại không thốt ra được.

Chuyện đáng hổ thẹn như vậy, cô không biết nên nói như thế nào.

Hơn nữa, tuy trong giây phút bất gặp cảnh tượng đó trong lòng cô vô cùng căm hận, nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại, dù sao hai người bọn họ cũng là người cô yêu quý, nếu nói ra, bọn họ sẽ không còn mặt mũi.

Vì thế, Tô Y Thu miễn cưỡng cười cười, lắc đầu, "Không có việc gì"

Đồng Bội thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn Tô Y Thu một cái, "Không có việc gì mà cậu khóc đến vậy, có biết thiếu chút nữa tớ bị cậu dọa chết khiếp rồi không"

Trong ba người chị em tốt, người có cảm xúc bấp bênh nhất chính là cô, Băng Dao luôn rất bình tĩnh, còn Y Thu rất vui vẻ, rất hiếm khi tức giận hay buồn bã.

Hôm nay khi nghe thấy cô ấy khóc trong điện thoại đến mức đau lòng như vậy, cô còn tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì.

Chẳng lẽ....

Cô ấy đã biết chuyện Doãn Băng Dao và Ngự Giao?

Nghĩ đến đây, Đồng Bội liền không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Y Thu

Cô cũng đang lừa gạt Y Thu, nên trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

"Đồng Đồng...."

"Hả?"

"Cậu nói có phải ba chúng ta sẽ mãi mãi là chị em tốt không?" Tô Y Thu hỏi.

"Đương nhiên là vậy, cả đời này, đời sau cũng vậy" Đồng Bội cười cười.

"Ừm, tớ cũng cảm thấy như vậy"

"Chắc chắn cậu gặp chuyện gì đó không vui, không muốn nói tớ cũng không ép, nào, tớ uống rượu cùng cậu, chúng ta uống đến say thì thôi"

"Được" Tô Y Thu nở nụ cười tươi.

Cô nghĩ, có lẽ anh Băng chỉ là nhất thời say mê.

Bởi vì cô tin anh, trong lòng anh Bằng chỉ có cô. Bởi vì ai ai cũng biết Ngự Giao là một người đàn ông không dễ dàng chạm vào phụ nữ.

Lòng dạ anh rất nham hiểm, cô biết rõ điều đó, nhưng anh đối với cô lại rất dịu dàng, cho tới bây giờ chưa từng nói nặng một câu với cô.

Đây, không phải là yêu thì là cái gì?

Uống thêm vài ly, Tô Y Thu đột nhiên nói: "Đồng Đồng, cậu gọi điện thoại cho Bằng Dao đi"

"Hả? gọi điện thoại cho cậu ấy làm gì?" trong lòng Đồng Bội bắt đầu có chút lo lắng.

"Tớ muốn gặp cậu ấy, ba chị em chúng ta đã lâu không gặp mặt nhau rồi" trên môi Tô Y Thu vẫn là nụ cười dịu dàng ngọt ngào, chỉ là đôi mắt xinh đẹp có hơi sưng đỏ.

"Ừ, được rồi" Đồng Bội gật đầu

"Đúng rồi, Đồng Bội cậu có biết Bằng Dao làm người giúp việc trong nhà anh Bằng không?"

Đồng Bội trong mắt nhìn, làm người giúp việc? cậu ấy biết chuyện này từ khi nào

Không biết nên trả lời như thế nào, cũng sợ bản thân sẽ trả lời sai, vì thế cô cười cười, "Tớ không biết, mấy ngày nay tớ không liên lạc với cậu ấy"

"Vậy hả, vậy cậu mau gọi điện thoại cho cậu ấy đi"

"Ừm"

Tiền Ngự Giao đi xong, Doãn Bằng Dao đi về phía phòng của anh, sắp xếp lại quần áo anh vừa thay.

Mặc dù không biết muện như vậy anh ta còn đi đâu, nhưng cô dám khẳng định, chắc chắn anh ta lại đi tiến hành giao dịch "đen" nào đó.

Làm nhiều chuyện xấu như vậy, không hiểu anh ta có sợ sẽ có một ngày bị báo ứng hay không?

Đúng lúc cô đang sắp xếp lại quần áo, vừa thăm oán Ngự Giao thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Bằng Dao, cậu tới quán bar chúng ta thường tới đi"

"Đã muện lắm rồi, có việc gì sao?"

"Y Thu đang ở đây, hình như tâm trạng cậu ấy không vui, muốn chúng ta ngồi cùng" giọng nói của Đồng Bội nghe qua có chút mập mờ.

"Nhưng bây giờ đã muện lắm rồi, hiện giờ tớ làm người giúp việc trong nhà Ngự Giao, không biết có đi ra ngoài được không. Đúng rồi, chuyện tớ là người giúp việc, Y Thu đã biết rồi"

"Vậy hả, vậy thì để sau, tớ sẽ nói với Y Thu" Đồng Bội nói xong xâu đó, liền quay sang nói với Tô Y Thu: "Bằng Dao nói cậu ấy làm người giúp việc trong nhà Ngự Giao, đang làm việc, không tới được"

Thực ra trong lòng cô, rất muốn hai người gặp mặt nhau lúc này, cô biết trong lòng Bằng Dao sẽ rất xấu hổ.

Tô Y Thu cười cười, "Không sao, tớ lập tức gọi điện thoại cho anh Bằng, bảo anh ấy cho phép cậu ấy tới đây"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Nhìn bọn họ thắm thiết (1)

Sau đó Tô Y Thu gọi điện thoại cho Ngự Giao, được anh đồng ý, Doãn Bằng Dao mới thay bộ đồng phục người giúp việc, chạy tới quán bar.

Mặc dù trong lòng trăm ngàn lần không muốn gặp mặt Tô Y Thu.

Không phải do tình cảm của cô đối với Tô Y Thu không còn như lúc trước, chỉ là mỗi lần đối diện với cô ấy, trong lòng cô giống như chịu sự tra tấn.

Vẫn là quán bar cũ, vẫn là ba người chị em thân thiết. Chẳng qua đã vật đổi sao rời, trong lòng mỗi người đều có những bí mật riêng.

Doãn Băng Dao ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tô Y Thu, cô thấy Tô Y Thu đã uống đến mặt đỏ ửng. "Có chuyện gì buồn mà cậu uống nhiều rượu vậy?" Cô vừa ngồi xuống, vừa thở hắt hắt hỏi.

Tô Y Thu nhìn Doãn Băng Dao chằm chằm, rất muốn hỏi, cậu và Ngự Giao bắt đầu quan hệ với nhau từ khi nào?

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Doãn Băng Dao đã từng hỏi cô một vấn đề, nếu như có một ngày tớ làm sai chuyện gì đó, cậu có tha thứ cho tớ không?

Chẳng lẽ, bọn họ đã có quan hệ với nhau từ khi đó? Cô bị lừa lâu như vậy rồi sao.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt Tô Y Thu nở nụ cười châm chọc.

Đồng Bội và Doãn Băng Dao đưa mắt nhìn nhau, hai người đều cảm giác tối hôm nay Tô Y Thu rất khác thường, bình thường cô ấy không bao giờ uống nhiều rượu như vậy.

"Băng Dao, cậu với bạn trai cậu thế nào rồi?"

"Hả? sao tự nhiên cậu hỏi vậy." Doãn Băng Dao có chút kinh ngạc

"Chỉ là quan tâm chuyện tình cảm của cậu thôi, bạn trai cậu đối xử với cậu tốt như vậy, mua cho cậu một ngôi nhà đắt tiền nhưng anh ta lại không ở bên cạnh cậu, mà ở nước ngoài. Cậu không cảm thấy cô đơn sao?" Tô Y Thu đã uống đến nói không rõ tiếng.

Doãn Băng Dao xấu hổ cúi đầu uống rượu, "Cũng tạm tạm, không có gì gọi là cô đơn, dù sao từ nhỏ tớ cũng quen một mình rồi."

"Ha ha ha...." Tô Y Thu cười khúc khích.

Đồng Bội giằng ly rượu trong tay cô, "Được rồi, cậu đừng uống nữa"

"Không được! Tớ muốn uống rượu với Doãn Băng Dao, lâu lắm rồi chúng ta không ngồi nói chuyện tán gẫu với nhau." Tô Y Thu nắm chặt ly rượu trong tay nhất quyết không buông.

Doãn Băng Dao nhìn Đồng Bội nói, "Để cho cậu ấy uống đi, chỉ cần cậu ấy thấy vui là được."

"Hi hi, vẫn là Băng Dao tốt nhất." Tô Y Thu nghiêng người qua, tựa đầu vào vai Băng Dao, "Sau này tớ và anh Bằng kết hôn, hai cậu đều phải làm phù dâu cho tớ đó."

"Được, được." Đồng Bội có chút bất đắc dĩ

"Băng Dao, cậu thì sao? Có làm phù dâu cho tớ và anh Bằng không?" Tô Y Thu ngẩng đầu lên hỏi.

"Được chứ, trước đây không phải chúng ta từng nói, mặc kệ tục lệ ra sao, khi một người kết hôn hai người còn lại nhất định phải làm phù dâu. " Doãn Băng Dao mỉm cười bắt đầu lo lắng.

Tình cảm giữa ba người từng tốt đẹp biết bao, cô thật không dám tưởng tượng, sau khi Tô Y Thu biết chuyện giữa mình và Ngự Giao, tình cảm giữa hai người, sẽ trở nên như thế nào?

Ba người vừa uống vừa tán gẫu, tán gẫu về bạn trai xong lại nhắc lại cuộc sống thời còn học đại học.

Vui về biết bao, hồn nhiên biết bao, bây giờ nhắc lại trong lòng mỗi người đều đau đớn như có kim đâm.

Trong lòng Doãn Băng Dao thầm nói trăm ngàn lời xin lỗi với Tô Y Thu, rất xin lỗi, rất xin lỗi...

Mãi cho đến mười hai giờ đêm, tiếng chuông điện thoại di động của Doãn Băng Dao vang lên, không biết bao lâu cô mới phát hiện.

Lấy điện thoại ra nhìn, là Ngự Giao.

Do dự một lúc, không biết nên làm thế nào. Cuối cùng cắn răng, nhận điện thoại. Nếu như cô cố tình không nghe, sẽ càng khiến Y Thu thêm nghi ngờ.

"Alo"

"Khốn kiếp! Tại sao bây giờ mới nghe điện thoại." Ngự Giao gầm lên.

"Trong quán rượu ồn ào quá, chúng tôi vẫn đang ở quán rượu."

"Muộn vậy à."

Tô Y Thu thấy Doãn Băng Dao nghe điện thoại, liền vội vàng hỏi: "Là ai vậy? Là anh Bằng sao?"

Doãn Băng Dao gạt đầu, nói với đầu dây điện thoại bên kia, "Y Thu hỏi anh"

"Đưa điện thoại cho cô ấy."

Doãn Băng Dao đưa điện thoại cho Tô Y Thu, nhận điện thoại vừa nghe thấy giọng Ngự Giao, Tô Y Thu liền bật khóc: "Anh Băng, em rất nhớ anh...."

Những lời như vậy, bình thường cô chưa bao giờ nói với Ngự Giao. Bình thường bọn họ đều tương kính như tân, rất giống hai anh em.

"Được rồi, đừng khóc, anh lập tức tới chỗ mọi người."

"Mọi người?"

"Ừm, không phải Băng Dao cũng ở đó sao?"

Tất cả mọi người không chú ý tới trong đáy mắt của Tô Y Thu có vẻ khác thường, cô cười cười "À vâng, em quên mất, bây giờ Băng Dao là người giúp việc trong nhà anh Băng, cho nên anh Băng cũng muốn đưa cậu ấy về." Trong câu nói của cô như có điều gì đó.

"Vậy anh lập tức tới đó."

Sau khi cúp điện thoại, cô đưa điện thoại di động cho Doãn Băng Dao, tò mò hỏi: "Băng Dao, cậu nói xem tại sao anh Băng lại gọi điện thoại cho cậu, mà không phải là gọi cho tớ?"

"Có lẽ anh ta gọi cho cậu nhưng cậu không nghe thấy, dù sao chỗ này ồn ào như vậy, ngay cả điện thoại của tớ kêu mãi tớ mới biết đó." Doãn Băng Dao uống một ngụm rượu, cứ có cảm giác ánh mắt Tô Y Thu nhìn cô như muốn xuyên thấu con người mình vậy.

"Thật sao?" Tô Y Thu nghi ngờ, vội vàng mở túi xách của mình, lấy điện thoại ra. Cô nhìn nhìn, nói: "Không có, anh ấy không có gọi điện thoại cho tớ."

Đồng Bội không kìm được vội vàng nói: "Ôi trời, đây chỉ là một chuyện nhỏ như hạt đậu hạt mè thôi mà, có thể vì đúng lúc anh ta nhìn thấy số điện thoại của Băng Dao cũng nên, đúng không?"

"Hi hi, cũng đúng nha." Tô Y Thu ngây ngốc cười cười, hình tượng thực nữ đã hoàn toàn biến mất. Cô ấy uống quá nhiều, bộ dạng cũng trở nên ngốc nghếch đáng yêu.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Y Thu, trong lòng Doãn Băng Dao không khỏi đau đớn.

Doãn Băng Dao thấy vẻ mặt của Đồng Bội có chút buồn rầu, cô biết bản thân đã làm liên lụy tới Đồng Bội, vì cô mà Đồng Bội phải nói dối, trong lòng nhất định cảm thấy rất hổ thẹn với Y Thu.

Chưa đầy mấy phút sau, Ngự Giao đã bước vào quán. Anh vẫn anh tuấn như vậy, mỗi bước chân tiến vào trong quán, đều khiến cho những cô gái thét chói tai, có không ít phụ nữ tiến lên bắt chuyện cùng anh.

Nhưng tất cả đều bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm cho khiếp sợ không dám tiến lên.

Anh nhanh chóng đi tới chiếc bàn có ba người phụ nữ, thấy Băng Dao ngồi cùng Tô Y Thu, anh vừa giơ tay ra, lại do dự một chút.

Thiếu chút nữa, anh đã theo thói quen muốn ôm Doãn Băng Dao đã uống đến ngồi không vững vào lòng.

Dừng lại vài giây, mới chuyển sang hướng Tô Y Thu, từ phía sau ôm Tô Y Thu vào lòng, "Chúng ta đi thôi."

Động tác nhỏ này của anh không dễ dàng phát hiện, hai người phụ nữ đang quay lưng về phía anh cũng không thấy. Nhưng một người ngồi đối diện giỏi quan sát như Đồng Bội, chỉ nhìn động tác và ánh mắt anh ta, trong lòng liền xuất hiện cảm giác nghi ngờ.

Dáng vẻ vừa rồi của Ngự Giao, rõ ràng chính là muốn hướng về phía Băng Dao, hơn nữa anh ta vừa đi tới đã muốn ôm lấy Băng Dao, nhưng ánh mắt anh ta lại đột nhiên lóe lên.

Không phải Phương Chính Đồng nói rằng Ngự Giao ở cùng Doãn Băng Dao là để trả thù sao?

Nhưng tại sao cô lại có cảm giác, trong ánh mắt của Ngự Giao hoàn toàn không đơn giản như vậy?

Tô Y Thu không biết Ngự Giao tới từ lúc nào, khi cơ thể đột nhiên bị ôm vào lòng, hoảng hốt kêu lên một tiếng, sau đó tựa vào vai anh "Anh Băng, cuối cùng anh cũng đến."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Nhìn bọn họ thắm thiết (2)

"Sao tự nhiên lại uống nhiều rượu như vậy làm gì?" giọng nói của anh đầy trách cứ, nhưng vẫn rất dịu dàng.

Tô Y Thu cười cười, tựa đầu vào ngực anh nờ nọ cười ngọt ngào, "Em biết, anh Bằng rất quan tâm em"

Chiếc túi xách của cô rơi xuống đất, Doãn Băng Dao xoa trán ngồi xồm xuống nhặt chiếc túi của Y Thu lên.

Ngự Giao đưa mắt nhìn cô một cái, liền ôm Tô Y Thu đi ra bên ngoài.

Đồng Bội đứng lên đỡ lấy Băng Dao, trong ba người, từ lượng của cô là tốt nhất.

Hai người đi theo Ngự Giao ra ngoài, xe của anh đỗ ở bên ngoài, không ngờ tối nay bên cạnh anh không có người đi cùng.

Anh đặt Tô Y Thu vào ghế phụ trước, sau đó xoay người nhìn dáng vẻ xiêu xiêu vẹo vẹo của Đồng Bội và Doãn Băng Dao đang đi ra ngoài, anh nói với Đồng Bội: "Cô dìu cô ta ra ghế sau đi"

"Cô ấy? Không phải anh muốn đưa Y Thu về sao? vậy tôi để tôi đưa Băng Dao về được rồi" cô không muốn giao Băng Dao cho anh ta.

"Bây giờ Doãn Băng Dao đang ở trong nhà tôi"

"À, chuyện này, vậy cũng được"

Đồng Bội dìu Doãn Băng Dao ngồi vào trong xe, sao đó nói với Ngự Giao: "Vậy làm phiền anh, đi đường chú ý an toàn"

Tối hôm nay sau khi Ngự Giao xuất hiện, Doãn Băng Dao chưa hề lên tiếng. Cô nghe theo sự sắp xếp của bọn họ, ngồi vào trong xe.

Ngự Giao ngồi vào ghế lái, lập tức lái xe đi.

Đồng Bội đứng ở phía sau nhìn xe rời đi, lắc đầu bất đắc dĩ, không biết rồi tương lai của ba người sẽ như thế nào?

"Anh Bằng, sao anh biết mà tôi đón em vậy" Tô Y Thu ngã người về phía Ngự Giao, hai tay giơ ra muốn ôm lấy anh.

Ngự Giao dùng một tay đỡ Tô Y Thu, "Anh đang lái xe"

"Ừm... anh Bằng, sau này anh có lấy em không?" Tô Y Thu nhất quyết không buông, nếu là trước đây cô hoàn toàn không dám hỏi, nhưng bây giờ nhờ rượu cô thêm can đảm hỏi.

Doãn Băng Dao nhìn thấy một chút kinh ngạc trong đôi mắt Ngự Giao nhưng sau đó cũng không có thêm biểu cảm nào.

Anh nắm chặt tay Tô Y Thu, "Ngoan, đừng nghịch ngợm"

"Được, em nghe lời anh Bằng" Tô Y Thu nhếch môi cười cười.

Doãn Băng Dao nhìn ra cửa sổ xe, những làn gió đêm mát rượi ngoài cửa sổ phả vào mặt một lát, cảm giác say rượu đã tỉnh phần nữa.

Ánh mắt cô nhìn chăm chú cảnh vật bên ngoài chạy lướt qua, những cột đèn nê ông lúc sáng lúc tối chiếu vào mặt cô. Phía trước thỉnh thoảng truyền tới những tiếng nói chuyện của Ngự Giao và Tô Y Thu.

Cô giống như trong suốt.

Điều này cũng là bình thường, bọn họ mới thực sự là một đôi, mới là một đôi tình nhân danh chính ngôn thuận.

Chỉ là cảm giác đau đớn này, khiến cô vô cùng khó thở. Thậm chí cô không biết trái tim mình đang đau vì điều gì.

Xe đi rất nhanh, chẳng mấy chốc ngôi biệt thự của gia đình Tô Y Thu đã ở bên ngoài, Ngự Giao dừng xe, "Anh gọi điện kêu người ra ngoài đón em"

Tô Y Thu vội vàng nhào tới, giật lấy điện thoại trên tay Ngự Giao, nũng nịu nói: "Không, em không muốn về nhà, em muốn đi chơi với anh"

"Ngoan, nghe lời, đã muộn lắm rồi, không về sẽ khiến bố mẹ em lo lắng" mặt Tô Y Thu bướng bỉnh, anh vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ nói.

Nếu Doãn Băng Dao không chứng kiến tận mắt, cô tuyệt đối không tin những lời nói dịu dàng chiều chuộng đó, lại được phát ra từ một người lạnh lùng vô tình như Ngự Giao.

Tô Y Thu dán sát người anh, bá cổ anh nói, "Anh Bằng, Y Thu rất yêu anh, sau này anh không được vứt bỏ Y Thu?" đôi mắt long lanh nước đầm đìa đáng yêu nhìn Ngự Giao.

Anh gạt đầu, "Ừm, không vứt bỏ, em mau vào nhà nghỉ ngơi đi"

Tô Y Thu lắc đầu, ghé sát vào mặt Ngự Giao, hôn môi anh.

Doãn Băng Dao vội vàng quay đầu, cô không muốn nhìn thấy hình ảnh thân mật này.

Dường như có thứ gì đó đang cắn xé trong lòng cô, vô cùng đau.

Ngự Giao cũng không đẩy Tô Y Thu ra, hai người ôm nhau cùng nụ hôn nóng bỏng.

Bàn tay to lớn của anh ôm lấy cơ thể mềm mại không xương của Y Thu, mặc dù đây không phải lần đầu tiên hôn môi với cô, nhưng chắc chắn là lần đầu tiên Tô Y Thu nhiệt tình như vậy

Doãn Băng Dao quay đầu không nhìn, những vẫn có thể nghe thấy những âm thanh triền miên của bọn họ.

Sau khi say rượu Tô Y Thu trở nên quyến rũ động lòng người, hơn nữa nhiệt tình như lửa, hoàn toàn không giống sự nhã nhặn bình thường, cô áp sát người lên người Ngự Giao, bầu ngực của cô không ngừng cọ sát vào ngực anh.

Vốn dĩ Ngự Giao không muốn tiếp tục như vậy, nhưng vừa nghĩ tới người ngồi phía sau là Doãn Băng Dao, trái lại anh liền biến thành chủ động, ôm eo Tô Y Thu, nhẹ nhàng luồn vào trong áo cô.

Tô Y Thu khẽ rên lên một tiếng.

Doãn Băng Dao hít sâu một hơi, "Tôi ra ngoài trước chờ hai người, không quá rầy rỗi nữa". Cô vừa định mở cửa xe đi ra ngoài, liền phát hiện cửa xe đã bị khóa.

Lúc này, người giúp việc nhà họ Tô tới gõ cửa xe.

Tô Y Thu cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên. Ngự Giao buông cô ra, vuốt ve mái tóc dài và hôn lên trán cô một cái, "Được rồi, em mau vào nhà đi"

"Vâng" cô gạt đầu bằng ánh mắt say mê, vừa rồi anh Bằng hôn cô nhiệt tình như vậy, cô có thể cảm nhận được tình yêu trong đó, cho nên, trong lòng cô yên tâm hơn rất nhiều.

Ngược mắt nhìn Doãn Băng Dao ngồi phía sau, Tô Y Thu cười cười, "hì hì, Doãn Băng Dao thật ngại quá, tớ vào nhà trước nha"

"Ừm, cậu vào đi"

Tô Y Thu xuống xe, người giúp việc liền vội vàng bước tới dìu cô, "Cô chủ"

"Sao cô biết tôi đã về?" giọng cô có vẻ không vui.

"Mấy tiếng trước cậu Thẩm đã gọi điện về nhà, vừa nãy bà chủ đứng trên lầu nhìn thấy xe của cậu Thẩm, nên kêu tôi xuống đón cô chủ"

Ngự Giao đóng cửa xe, nở nụ cười thân nhiên nói với Tô Y Thu đứng bên ngoài, "Anh đi nha"

"Vâng, tạm biệt anh Bằng"

Tô Y Thu đưa mắt nhìn theo xe của Ngự Giao, cho đến khi chiếc xe biến mất, cô mới lấy lại tinh thần, xoay người đi vào nhà.

Người giúp việc vừa dìu cô kinh ngạc đi theo phía sau, vừa rồi cô chủ còn yếu ớt dựa vào người mình, sau bây giờ

"Cô chủ, không phải cô uống say sao?"

"Tỉnh rồi"

Trên đường trở về, Ngự Giao nhìn Doãn Băng Dao qua kính chiếu hậu, nói: "Ngồi lên ghế trước"

"Sao?" Doãn Băng Dao không hiểu.

"Tôi bảo cô ngồi lên ghế trước" nụ cười trên môi anh đã sớm biến mất.

Khi ở trước mặt Đồng Bội và Tô Y Thu, anh ta luôn đối xử với cô rất khách khí, nhưng khi không có bọn họ, bộ mặt độc ác của anh ta sẽ lập tức lộ ra.

Doãn Băng Dao bước lên ghế trước, vừa mới ngồi xuống ghế, bỗng nhiên Ngự Giao giơ một tay ra, ôm lấy đầu cô, hôn môi.

"Ừm..." Doãn Băng Dao giãy giụa, "Buông... buông tôi ra, anh vẫn đang lái xe"

Chiếc xe chạy ngoằn ngoèo trên đường, Doãn Băng Dao sợ tới mức mặt tái nhợt, "Ngự Giao, anh điên rồi"

"Ngoan đi, nếu không lát nữa không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu"

Anh ta thực sự điên rồi!

Bắt đắ dĩ, Doãn Băng Dao đành phải ngoan ngoãn ngồi im không dám phản kháng, mặc anh ta ôm hôn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chơi đùa trong xe

Doãn Băng Dao thật sự không biết đâu mới là con người thực sự của anh ta, là một người đàn ông nho nhã lịch sự trước mặt Tô Y Thu, hay là một tên ác ma điên cuồng trước mặt cô.

Một tiếng phanh sắc bén vang lên trên con đường cao tốc vùng ngoại thành.

Chiếc xe dừng lại bên ven đường.

Ngự Giao giống như một thứ gông xiềng trên cơ thể Doãn Băng Dao, ra sức chiếm đoạt môi cô.

Doãn Băng Dao bắt đầu phản kháng, "Đừng đụng vào tôi."

Khỏe miệng anh khẽ cong lên, nhìn thấu tâm tư cô. "Vì vừa rồi tôi đã hôn Y Thu, nên cô không muốn tôi chạm vào người cô đúng không?"

Doãn Băng Dao quay đầu, không muốn nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt anh ta luôn sắc bén như vậy, có thể dễ dàng nhìn thấu con người cô.

"Các cô không phải là chị em tốt sao? Cái này thì có là gì." Anh nhẹ nhàng cắn vành tai cô.

"Là chị em tốt thì không thể cùng chia sẻ một người đàn ông, nếu như Y Thu biết được quan hệ giữa cô và tôi. Theo cô, cô ấy có hận cô không?" Một cảm giác tê dại từ vành tai cô truyền đến toàn thân.

Anh nhẹ giọng cười cười, "Người đầu tiên cô ấy hận, chắc hẳn là cô, là cô đã ngã vào lòng tôi."

"Không! Ngự Giao, anh biết quan hệ giữa chúng ta không phải như vậy, là do anh ép buộc tôi."

"Nhưng những người khác không biết, cô nghĩ thử xem, một người đàn ông như tôi, có vô số phụ nữ muốn ngã vào lòng tôi." Đôi mắt đầy vẻ tính toán, anh nghiêng người, áp sát cơ thể mình vào người cô.

"Chúng ta đang ở trong xe." Doãn Băng Dao dùng cổ gồng đẩy ngực anh ra.

"Tôi không quan tâm."

Doãn Băng Dao sợ hãi run rẩy.

Anh ta chính là như vậy, ngang ngược bá đạo chỉ cần bất cứ khi nào anh ta muốn, cho dù là chỗ nào cũng sẽ không quan tâm đến cảm giác của cô, sẽ tàn nhẫn ép buộc chiếm đoạt cô.

Cô biết, đây là anh ta cố ý sỉ nhục mình.

"Nếu cô không quá xinh đẹp, nếu cô không quá quật cường, tôi chắc chắn sẽ không muốn cô như vậy." Ngự Giao khẽ cắn lên tai cô.

Sau đó, đứng thẳng, ôm Doãn Băng Dao vào lòng, ép cô giạng hai chân trên đùi anh lạnh lùng nói: "Lấy lòng tôi."

Doãn Băng Dao kinh ngạc, nhìn bên ngoài cửa sổ, cũng may đây là vùng ngoại ô, không có nhiều người qua lại.

"Cô vẫn còn ngượng ngùng sao? Lần đầu tiên gặp cô ở quán rượu, đêm hôm đó, cô đã nhiệt tình như lửa."

Đêm hôm đó, cô uống rất nhiều đến ngày hôm sau không thể nhớ nổi đêm hôm đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Bình thường vào những lúc như này, Doãn Băng Dao biết mình có phản kháng cũng vô ích.

Từ miệng anh phát ra một tiếng gầm thỏa mãn, rất hài lòng nhìn cô, "Càng ngày cô càng biết quyến rũ tôi."

Doãn Băng Dao không lên tiếng, điều người đàn ông này muốn, chỉ đơn giản muốn tra tấn cô, khiến cô phải nhục nhã. Mặc dù trong phương diện ân ái giữa nam nữ, so với trước kia có kinh nghiệm hơn, nhưng động tác của cô vẫn có chút vụng về.

Ngự Giao bị động tác vụng về của cô khiến dục hỏa thiêu đốt, cuối cùng không chịu nổi, hai tay nắm chặt vòng eo của cô, nâng lên sau đó từ từ hạ xuống.

"Kêu lên, cô bị cảm sao?" Anh bắt đầu chỉ trích.

Doãn Băng Dao lắc đầu, cô không muốn bản thân trở nên dâm đãng như vậy.

"Doãn Băng Dao, cô thích tôi lắm như vậy sao?" Anh không ngừng nói ra những lời khiến Doãn Băng Dao cảm thấy xấu hổ.

Không, không thích, đây là nỗi nhục nhã lớn nhất. Nhưng mỗi lần một lần, dưới sự ra vào của anh ta khiến cơ thể cô bất giác trở nên tê dại mềm nhũn.

Cô đã dần dần chìm sâu vào vực sâu tội ác.

Trong xe, không khí tràn ngập mùi giao hoan của nam nữ.

"Nói, nói cô thích" Anh uy hiếp "Nếu cô không nói, hôm nay tôi sẽ không dừng lại."

Cánh tay của anh dùng lực rất lớn, hơn nữa giống như không biết mệt mỏi, nắm chặt vòng eo thon của cô, không ngừng nâng lên hạ xuống.

Khoái cảm không ngừng kéo tới, Doãn Băng Dao ngập ngừng nói, "Ừm, thích...."

Anh hài lòng nở nụ cười.

Băng Dao ngửa đầu, mái tóc dài xõa tung xuống bờ vai, mấy sợi tóc dính vào gò má ẩm ướt. Cằm cổ cong lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Anh chưa bao giờ sử dụng biện pháp phòng tránh. Mặc dù vì anh cô đã từng phải phá bỏ cái thai. Trước kia cô không hiểu biết nên không dùng đến biện pháp phòng tránh, nhưng bây giờ cô đã hiểu, phải đối xử tốt với cơ thể của chính mình, cũng không muốn tàn nhẫn phá bỏ thai nhi một lần nữa.

Sau khi xong việc, Doãn Băng Dao lấy một vỉ thuốc trong túi xách, còn có một chai nước suối.

Ngự Giao mở cửa sổ xe, ngón tay thon dài đang kẹp một miếng thuốc lá thơm.

"Thuốc gì?" Anh tùy tiện hỏi.

"Thuốc tránh thai, anh không dùng biện pháp phòng tránh, vậy tôi phải làm thôi."

Anh vội vã giờ tay, giật lấy vỉ thuốc, ném ra ngoài cửa xe.

"Anh đang làm gì đấy?"

"Không được uống."

"Tôi không muốn lại phải đi phá thai, tôi không muốn phải vào bệnh viện."

Ngày phá thai hôm đó đã khiến tinh thần và cơ thể cô phải chịu sự hành hạ đau đớn, cả đời này cô sẽ không quên, cũng không muốn trải qua thêm bất kỳ lần nào.

"Ai bảo cô phải phá thai, sinh ra là được." Anh phả ra một làn khói, cánh tay đặt bên ngoài cửa sổ xe, đầu ngón tay tao nhã gảy tàn thuốc.

"Sinh ra?" Doãn Băng Dao kinh ngạc, khoe miệng chợt mỉm cười tự giễu, "Sinh ra để làm gì? Tôi không muốn con tôi cũng giống tôi không thể phải sống một cách bí mật." Cô không muốn đưa một sinh linh đến cái thế giới dơ bẩn này, cũng không muốn con cô biết, bố của nó là một người đàn ông đáng sợ.

Ngự Giao ném đầu thuốc ra xa, đầu thuốc đỏ rực, tạo thành một đường cong duyên dáng trong không trung, rồi rơi xuống đất, từ từ lụi tàn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Bí mật của Thẩm Hiên Bạch

"Tóm lại, sau này không được uống" anh nói xong câu đó liền khởi động xe.

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn anh ta lạnh lùng quay mặt, chẳng lẽ, anh ta thật sự hận cô đến vậy sao? hận đến mức muốn tra tấn cả đứa trẻ trong tương lai sao? Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, vậy Ngự Giao rốt cuộc anh độc ác đến mức nào?

Về tới nhà họ Thẩm đã rất muộn, Doãn Băng Dao vừa tắm rửa chuẩn bị lên giường đi ngủ, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động.

Một môi lấy rút điện thoại trong túi ra, là Đồng Bội gọi tới.

Cô vừa bấm nút nghe, đầu bên kia liền truyền đến giọng nói lo lắng của Đồng Đồng, "Băng Dao, cậu đã về nhà chưa? có xảy ra chuyện gì không?"

"À, tớ về rồi, không có chuyện gì đâu"

"Ngự Giao có làm khó cậu không?" lúc tối cô nhìn ba người rời đi, trong lòng cứ có cảm giác gì đó không đúng.

Không phải là cô sợ Ngự Giao sẽ bắt nạt Tô Y Thu, chỉ là lo lắng Doãn Băng Dao sẽ bị bắt nạt.

"Không có gì, mọi chuyện đều tốt cả, cậu yên tâm đi" Doãn Băng Dao cảm thấy trong lòng rất ấm áp, vẫn còn người lo lắng quan tâm tới cô.

"Băng Dao, có chuyện này không biết tớ có nên nói cho cậu biết hay không" Đồng Bội trở nên ấp a ấp úng.

"Chuyện gì cậu nói đi" Doãn Băng Dao đi tới bên cửa sổ, kéo rèm ra.

"Được rồi..... chuyện đó...."

"Nói đi, không sao đâu, cậu như vậy tớ càng lo, rốt cuộc là chuyện gì" Doãn Băng Dao bị giọng nói ấp a ấp úng của đồng đồng làm cho sợ hãi. Còn tưởng rằng Tô Y Thu đã biết được điều gì đó.

"Hôm đó dưới sự "nghiêm hình ép cung" của tớ, sau đó biết...biết Ngự Giao ở cùng cậu là để trả thù cậu"

Doãn Băng Dao thở dài một hơi, "Tớ còn tưởng là chuyện gì"

"Chuyện này còn chưa phải là chuyện lớn sao?"

"Tớ biết, được rồi, cậu nghỉ sớm đi, đừng lo lắng cho tớ... tớ biết mình nên làm gì"

"Ừm, vậy được rồi...."

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Băng Dao nhắm hai mắt lại, trong đầu chỉ là những hình ảnh thân thiết của Ngự Giao và Tô Y Thu ở trong xe lúc tối.

Trần trọc không yên, rất lâu sau mới chấp chôn đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Thẩm Hiên Bạch lên máy bay trực thăng rời đi.

Vưu Trung Tĩnh đi theo phía sau anh, thấy sắc mặt anh có vẻ u ám.

Trong tay anh luôn cầm di động, ánh mắt nhìn chằm chằm một dãy số.

Cô có thể nhìn ra tâm trạng của anh, "Anh đang nhớ đến Doãn Băng Dao đúng không?"

"Ừm" Thẩm Hiên Bạch cũng không phủ nhận.

"Nếu anh thực sự nhớ cô ta, vậy thì hãy gọi điện thoại cho cô ta đi" cô cảnh trọng nhìn anh.

Anh cười cười, "Không cần, cũng không phải đi không trở lại"

Lúc này, đột nhiên có một cô gái, lao thẳng vào Thẩm Hiên Bạch.

Vưu Trung Tĩnh đặt tay lên hông, ở đó, có dấp một khẩu súng lục.

Thẩm Hiên Bạch giữ tay cô lại, nhỏ giọng nói: "Đừng để lộ thân phận, có lẽ chỉ là một fan hâm mộ thôi"

"Anh Hiên Bạch! Ôi! không ngờ em có thể gặp anh ở đây, em rất hâm mộ anh" một cô gái tiến lên, vừa kích động vừa dè dặt nhìn Thẩm Hiên Bạch.

Thắm Hiền Bạch nhếch miệng, nở nụ cười mang tính công thức.

"Vây sao, cảm ơn em đã ủng hộ"

"Vâng, anh Hiền Bạch có thể ký tên cho em không" cô gái vội vàng giờ đĩa CD của Thắm Hiền Bạch ra.

"Xin lỗi, chúng tôi có việc gấp phải đi trước rồi" Vuur Trung Tình giờ tay, chặn cô gái.

Thắm Hiền Bạch kéo cô ra, "Không sao, rất nhanh thôi"

Anh nhận lấy đĩa CD trên tay cô gái, trên mặt cô ta là nụ cười tươi vô cùng si mê.

"Soạt soạt soạt" mấy cái, anh đang ký tên mình xuống đĩa CD, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ

Đuổi cô gái đi, Thắm Hiền Bạch và Vuur Trung Tình tiếp tục đi về phía trước, phía trước có một sân cỏ, trên đó đậu một chiếc máy bay trực thăng dành riêng cho anh.

Vuur Trung Tình khó hiểu nói, "Anh cần gì phải đối tốt với những fan hâm mộ như vậy"

"Bọn họ không có ác ý"

Thắm Hiền Bạch được mệnh danh là hoàng tử dịu dàng, hơn nữa chưa bao giờ đùa giỡn khán giả, đối với bất kỳ fan hâm mộ nào cũng rất tôn trọng rất thân thiện

"Trung Tình, sau này cô nên thân thiện với mọi người một chút, không nên hơi một tí liền cho rằng là kẻ thù, là rút súng. Nếu như cô cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị người ta phát hiện ra thân phận. Cô cũng biết, thân nhận nhạc sĩ này chẳng qua chỉ dùng để làm bình phong, cho nên, hiện tại cô là người quản lý của tôi phải làm những chuyện một người quản lý nên làm"

Mặc dù anh nói những lời trách cứ, nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng.

Vuur Trung Tình gật đầu, "Ừm, tôi biết rồi"

Lên máy bay trực thăng, Vuur Trung Tình cố ý ngồi sát Thắm Hiền Bạch, cô thấy ánh mắt của anh rất buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vương tay, nhẹ nhàng khoác lên tay anh, "Hiền Bạch, anh vui lên, chờ đến khi anh lấy được tất cả, còn sợ không giành được Doãn Băng Dao sao?"

Thắm Hiền Bạch quay đầu nhìn cô, thích thú hỏi: "Không phải cô rất ghét cô ấy sao?"

"Đúng là tôi không thích cô ta, nhưng mà anh thích" chỉ cần là thứ anh thích, tôi đều sẽ cố gắng giúp anh giành được, nhưng còn về phần Doãn Băng Dao....

Chẳng qua cô chỉ muốn dỗ dành tâm trạng Thắm Hiền Bạch mà thôi.

"Sau này chuyện của tôi và Băng Dao, không cần cô chen vào cũng không cần hỏi nhiều" Trong lòng anh Băng Dao không giống như những người phụ nữ khác, cho nên anh sẽ không đối xử với cô giống như những người phụ nữ khác.

Cái anh muốn là sự tự nguyện của cô.

Mặc dù hiện tại anh không đi tìm Doãn Băng Dao, nhưng điều này cũng không có nghĩa anh sẽ từ bỏ.

Chỉ vì anh còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, đợi sau khi tất cả kết thúc, anh sẽ giống như thời học cấp ba, sẽ theo đuổi cô một lần nữa.

Anh muốn Doãn Băng Dao cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh anh

Trong một văn phòng trang hoàng đơn giản tao nhã, bên trái căn phòng treo một bao cát, Lang Long đeo bao tay quyền anh, cởi áo vest, mồ hôi đầm đìa, đầm bao cát.

Tiếng gõ cửa vang lên, anh lên tiếng: "Vào đi"

Cánh cửa được đẩy ra, đứng trước cửa là Phạm Khiết Phàm, hai tay ôm ngực, nhìn Lang Long cười, "Lâu không đánh người, có phải ngứa ngáy chân tay rồi không?"

Lang Long dừng lại, dùng khăn bông trên cổ lau mồ hôi, "Đúng là gần đây chỉ tiếp xúc với công việc bàn giấy, lâu rồi không vận động một chút"

Phạm Khiết Phàm đi đến cạnh bình nước rót một ly nước đưa cho anh, "Đây, uống ngụm nước đi"

Lang Long lau mồ hôi trên người, mặc chiếc áo vest để bên cạnh.

Thực ra anh chẳng phải là một người nho nhã lịch sự gì, theo như Phương Chính Đông nói, anh chính là một người thô kệch, cho nên bây giờ cả ngày phải ngồi trong phòng làm việc, anh thật sự rất không quen.

Lang Long ngồi cò uống sạch nước trong ly, sau đó ngồi xuống sofa, nhìn về phía Phạm Khiết Phàm hỏi: "Lúc này đáng lẽ cậu phải đang ở bên tổng giám đốc làm trợ lý, sao lại chạy tới chỗ tớ làm gì"

"Chẳng phải cậu cũng đang là trợ lý tổng giám đốc đó sao" Phạm Khiết Phàm lườm anh một cái. Ai cũng biết, hai người bọn họ là trợ thủ đắc lực của Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chơi chán thì tặng cho em

Lang long chỉnh lại quần áo, bộ vest phẳng phiu trang nhã cũng không thể che lấp được sự ngông cuồng trong anh.

"Nói đi, tìm tớ có chuyện gì"

"Không hở là bạn tốt, cậu là người hiểu tớ nhất" Phạm Khiết Phàm cười cười.

Lang Long nhếch miệng, lắc đầu.

"Cậu có cảm thấy gần đây Giao rất kỳ lạ không?" Phạm Khiết Phàm hít sâu một hơi hỏi.

Lang Long uống một ngụm nước, gật đầu: "Đúng vậy"

"Cậu ấy nói ở cùng Đoàn Băng Dao là vì trả thù, nhưng tại sao tớ lại có cảm giác hình như cậu ấy đã động lòng với người phụ nữ kia rồi"

"Đúng vậy"

"Hả?" Phạm Khiết Phàm kinh ngạc, "Rốt cuộc chuyện đó có phải là sự thật không, cậu đừng chỉ nói hai chữ "đúng vậy" được không."

Lang Long suy nghĩ một lát gật đầu, phân tích, "Tớ nghĩ chuyện đó là thật. Nếu thực sự là vì trả thù, cậu ấy hoàn toàn có thể đối xử với cô ta giống như đã đối xử với những người có liên quan đến vụ tai nạn xe của Gia Hạo, hành hạ cho tới chết. Nhưng cậu ấy lại giữ Đoàn Băng Dao ở bên mình, đó không phải là thích thì là cái gì. Hơn nữa cậu ấy có ý tra tấn Đoàn Băng Dao, thực ra là muốn ép bản thân không được thích cô ta"

"Tô Y Thu có biết chuyện này không?" Phạm Khiết Phàm hỏi.

"Vẫn chưa biết, nhưng mục đích của Giao chính là làm cho Đoàn Băng Dao áy náy khổ sở trong lòng" Tuy Ngự Giao là một người khiến người ta khó có thể nắm bắt, nhưng là người anh em tốt của anh, Lang Long hiểu rất rõ con người anh.

Phạm Khiết Phàm im lặng, trầm mặc suy nghĩ gì đó.

"Cậu sao vậy? Không phải là...."

"Không" Phạm Khiết Phàm cắt ngang lời Lang Long, vẻ mặt hốt hoảng dường như đang cố gắng che dấu điều gì đó.

Cô châm một điếu thuốc, đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi nói một câu: "Cậu từ từ đám bao cát tiếp đi"

Lang Long nhún vai bất đắc dĩ, thực ra anh biết trong lòng Phạm Khiết Phàm đang suy nghĩ điều gì...

Trong bốn người bạn thân, chỉ có anh là ít nói nhất, mọi việc đều dùng ánh mắt để quan sát, cho nên trong lòng ba người bạn thân suy nghĩ gì, dường như anh đều hiểu rất rõ.

Mấy ngày liền Tô Y Thu không bước chân ra khỏi cửa, đau lòng chờ đợi trong nhà.

Sáng sớm hôm nay, có người giúp việc chạy tới gõ cửa, "Cô chủ, cô chủ"

"Vào đi" Tô Y Thu thất thần nhìn ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài, nếu đổi lại vào lúc bình thường nhất định cô sẽ hẹn hai người chị em tốt đi leo núi,

nhưng bây giờ, nghĩ đến quan hệ giữa Ngự Giao và Doãn Băng Dao, trong lòng cô lại đau khổ.

Người giúp việc Băng Băng chạy vào, vẻ mặt phấn khích, "Cô chủ, có tin tốt"

Tô Y Thu kéo chân đắp lên người, "Bây giờ tôi không muốn nghe gì hết"

"Vậy nếu là tin về cậu Thẩm thì sao?" Băng Băng cười xấu xa, nhìn Tô Y Thu đang nằm đắp chăn trên giường.

Băng Băng sống trong nhà họ Tô từ khi còn rất nhỏ, có thể nói là lớn lên cùng Tô Y Thu, một người là cô chủ một người là người giúp việc.

Nhưng Tô Y Thu đối xử với cô rất tốt, chưa bao giờ ra vẻ tiểu thư, mà cô cũng có thể biết rõ trong lòng cô chủ đang suy nghĩ gì.

Khi mười tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy cậu chủ nhà họ Thẩm, trái tim của cô chủ đã rung động đồng thời cũng là mối tình đầu.

Tô Y Thu vội vàng tung chăn, ngồi dậy, "Anh Băng? chuyện gì, em nói nhanh lên"

Doãn Băng Dao che miệng cười, "Cậu Thẩm hẹn cô chủ tối nay gặp mặt"

"Thật không?" gương mặt Tô Y Thu mang vẻ không dám tin, anh Băng rất ít khi hẹn cô ở bên ngoài, mặc dù hai người đã được đính ước từ nhỏ, nhưng từ nhỏ tới giờ bọn họ hoàn toàn không giống tình nhân, anh cũng chưa từng hẹn cô đi chơi.

"Tất nhiên là thật rồi, cho nên cô chủ phải vui vẻ lên"

"Hi hi, Băng Băng em tốt quá" Tô Y Thu nhào tới ôm Băng Băng một cái thật chặt.

Nhà họ Thẩm.

Trong phòng thay đồ của Ngự Giao.

Anh mặc một bộ đồ khá thoải mái, hôm nay hẹn gặp một đối tác là xã hội đen, lúc đầu định hẹn gặp ở một quán cà phê hoặc một câu lạc bộ tư nhân, nhưng người đó lại đổi ý muốn tới quán bar.

Thay quần áo xong, Ngự Giao đi tới gõ cửa phòng Doãn Băng Dao.

Một lát sau, Doãn Băng Dao mới ra mở cửa, bộ đồng phục người giúp việc đã được thay bằng một chiếc váy ngắn màu trắng.

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, chiếc váy ngắn làm lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn của cô.

Bị anh nhìn chằm chằm khiến cô không được tự nhiên, xoay người định đi thay bộ đồ khác, "Chiếc váy này không thoải mái, tôi muốn đi thay bộ đồ khác"

Anh giữ chặt tay cô, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "Chiếc váy này rất đẹp"

Hai người xuống lầu, ngồi vào trong xe, hôm nay có tài xế lái xe.

Anh và cô ngồi ở ghế sau, cô luôn cố gắng giữ một khoảng cách với anh.

"Tại... tại sao anh muốn tôi đi cùng" Doãn Băng Dao hỏi.

Cô chỉ là người tình của anh ta, chứ không phải là thư ký hay người tiếp rượu cho anh ta. Còn nhớ lần trước anh ta dẫn cô đến tàu chờ khách, thiếu chút nữa là mất mạng.

Nhưng đêm hôm đó, anh ta đã cứu mạng cô, nghĩ tới đây, Doãn Băng Dao có chút thất thần.

Ngự Giao khoát tay lên vai cô, nói thẳng: "Vì cô là người tình của tôi, gặp mặt đối tác cần phải trang trọng một chút, những cái khác thì thôi... nhưng cần phải có một người phụ nữ bên cạnh. Sau này không nên hỏi chuyện ngu ngốc như vậy"

Cánh tay anh liền dùng lực, cả người Doãn Băng Dao ngã về phía trước.

Đôi mắt ma mị nhìn xuống, có thể nhìn thấy đôi chân thon dài của cô lộ ra bên ngoài.

Doãn Băng Dao nhìn theo ánh mắt anh, liền vội vàng đứng thẳng lên, sửa sang lại quần áo.

Anh cười nhạo một tiếng, "Bất kỳ chỗ nào trên cơ thể cô tôi đều rất rõ ràng, việc gì phải ngượng ngùng như vậy"

"Tôi..."

"Tự nhiên một chút, đừng để cho tôi mất mặt" anh buông cô ra, nhìn về phía xe đỗ bên ngoài. Mỗi lần dẫn cô ra ngoài, anh đều nói câu này.

Cô rất muốn nói, nếu sợ tôi làm anh mất mặt, vậy còn dẫn tôi đi làm gì? Cô cũng không muốn phải ngồi tiếp rượu...

Rất nhanh chiếc xe đã dừng lại trước cửa một quán bar, quán bar này Doãn Băng Dao chưa từng tới lần nào.

Sau khi xuống xe, Doãn Băng Dao vẫn vô thức khoác lên cánh tay Ngự Giao. Trên mặt nở nụ cười thản nhiên thỏa đáng.

Hai người nhìn nhau, dáng vẻ giống một đôi tình nhân thắm thiết.

Tối nay Ngự Giao hẹn gặp ba người, nhìn qua vẻ bề ngoài bọn họ đều là những người ngông cuồng, trong đó có một người có một vết sẹo dài trên mặt. Trên người họ đều tràn ngập vẻ hung bạo.

Doãn Băng Dao vừa ngồi xuống, ba người đàn ông kia liền nhìn chăm chăm vào cô, đặc biệt bộ ngực cao ngất của cô.

"Ồ, anh Giao, đã lâu không gặp, anh tìm được người đẹp này ở đâu ra vậy?" Người đàn ông xấu xí ngồi đối diện cười cười nhìn về phía Ngự Giao.

Ngự Giao khẽ nhếch miệng, không nói gì.

Người đó nói tiếp: "Đợi khi nào anh Giao chơi chán rồi, có thể tặng cho tôi được không?"

Doãn Băng Dao sững sờ, thật sự muốn đứng dậy ngay lập tức, rời khỏi nơi này.

Khóe miệng Ngự Giao nở nụ cười thản nhiên, nhìn về phía người đàn ông đối diện. Người đàn ông đó còn đang định nói gì đó, vội vàng hiểu ra ngầm miệng lại.

Một người đàn ông khác huých tay vào người đàn ông vừa mới nói khi nãy, "Cậu chán sống rồi sao, người phụ nữ anh Giao chơi chán cũng không đến phiên cậu"

Doãn Băng Dao như đứng trên đồng lửa, bàn tay Ngự Giao khoác trên vai cô lạnh lẽo vỗ nhẹ lên bả vai cô, giống như đang trấn an cô, nói cho cô biết không cần sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Nói láo

Cô có chút kinh ngạc, đối mặt với ánh mắt bí ẩn của những người đàn ông trước mặt, nhưng đồng thời cũng có thể cảm nhận được sự bảo vệ của Ngự Giao với cô. Không giống như lần tới thuyền chèo khách trước đó, còn ép cô uống rượu cùng những người đàn ông kia.

Anh ta thực sự là một người đàn ông có tính cách thất thường hay thay đổi.

Đối diện những người đàn ông thô kệch trước mặt, rõ ràng anh cũng biến thành một người ngông cuồng, uống rượu, vung chân vung tay, hoàn toàn không giống người đàn ông tao nhã mặc vest ngồi trong phòng làm việc.

Sự thay đổi của anh, luôn khiến cô không thể nắm bắt.

Ngự Giao trò chuyện cùng mấy người đàn ông đối diện, còn gọi thêm ba nữ tiếp viên.

Những tiếp viên trong quán bar ăn mặc rất lộ liễu, vừa bước vào đã uốn éo đem bộ ngực đầy đặn của mình áp sát lồng ngực ba người đàn ông kia. Dáng vẻ hết sức dâm mị.

Một tiếng sau, ba người đàn ông kia cùng đứng lên bắt tay Ngự Giao, sau đó ôm người phụ nữ trong ngực rồi đi. Chỉ có người đàn ông xấu xí kia, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Doãn Băng Dao một cái.

Trong ánh mắt đó, không che giấu được vẻ thèm muốn dơ bẩn.

Doãn Băng Dao hất cánh tay Ngự Giao đang khoác trên vai cô ra, nụ cười thản nhiên trên mặt cũng được gỡ xuống, "Không phải anh muốn tôi bị nhục nhã sao, vậy sao còn giúp tôi như vậy?"

Đối với sự che chở của anh, cô hoàn toàn không cảm kích.

Ngự Giao cầm ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, "Hiện giờ cô là vợ của em trai tôi, lại là người tình bí mật của tôi. Nói cách khác, cô là người nhà họ Thẩm, cho nên chỉ có tôi mới được phép sỉ nhục cô, người khác không thể"

Doãn Băng Dao đứng lên, chuẩn bị rời đi

Anh liền giơ tay ra giữ chặt lấy cô, đôi giày cao gót dưới chân cô lập tức lao đảo, cơ thể mất trọng tâm ngã ngổ trên đùi anh.

"Anh làm gì vậy? mau thả tôi ra" Ở bên ngoài, từ trước tới giờ cô chưa từng dám gần gũi với anh như vậy, chỉ sợ bị người khác nhìn thấy, luôn lo lắng cẩn thận, giống như một tên trộm, sợ người khác phát hiện.

Trên thực tế, quan hệ mờ ám giữa cô và Ngự Giao, đã bị người khác bắt gặp.

Trong lúc giãy giụa, Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Tô Y Thu đang tròn mắt đứng nhìn ở trước cửa.

"Y Y Thu" Doãn Băng Dao kinh ngạc.

Ngự Giao nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Y Thu đứng trước mặt cũng có chút kinh ngạc.

Doãn Băng Dao vội vàng nhảy xuống khỏi đùi anh, xấu hổ không biết nên nói gì.

"Hai người..." giọng nói của Tô Y Thu có chút run run.

"Y Thu, sao em lại ở đây?" Ngự Giao nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh.

Doãn Băng Dao đứng bên cạnh, cảm giác đột nhiên cả thế giới đang sụp đổ.

Hốc mắt Tô Y Thu dần dần chảy ra nước mắt, "Anh Băng, không phải anh hẹn em tối đây sao?"

"Anh?" Ngự Giao không hiểu.

Tô Y Thu xoay người, bật khóc chạy đi.

Ngự Giao không đuổi theo, anh nhìn thoáng qua Doãn Băng Dao.

Cô không biết tại sao anh lại nhìn mình như vậy, sao đó chạy đuổi theo.

Tô Y Thu chạy ra khỏi quán bar, không kim được mà nước mắt tuôn rơi lã chã.

Không phải anh Băng đã hẹn cô tối đây sao? Tại sao Doãn Băng Dao lại ở trong đó?

Cô luôn tự nói với bản thân, không được suy nghĩ về quan hệ giữa bọn họ, luôn làm ra vẻ như mình không biết, nhưng bây giờ, bọn họ lại ở trước mặt cô trình diễn hình ảnh thân mật như vậy.

Băng Dao, rốt cuộc cậu có nghĩ tới tở sẽ đau khổ đến thế nào không.

"Y Thu, cậu nghe tớ giải thích đã" Doãn Băng Dao đuổi theo

Tô Y Thu không muốn nhìn thấy Băng Dao, đồng thời cô cũng không biết bản thân phải đối mặt với chuyện này như thế nào.

Lúc đầu trong lòng còn vô cùng vui sướng, còn trang điểm thật đẹp.

Tô Y Thu nước mắt ướt mi chạy về phía trước, dưới chân đột nhiên bị vấp, ngã nhào xuống đất.

Cô ôm lấy cả chân đau đớn, khóc đến thương tâm.

Doãn Băng Dao chạy tới, sốt ruột nói: "Y Thu, cậu không sao chứ, mau đứng dậy nhìn xem"

Cô ngồi xổm xuống, muốn kiểm tra chân Y Thu, lại bị cô ấy khóc lóc đẩy ra, "Không cần cậu lo cho tôi"

Nếu đêm nay không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, cô sẽ tiếp tục tự lừa dối bản thân, tự nhủ chẳng qua bọn họ chỉ nhất thời ý loạn tình mê, Băng Dao tuyệt đối không bao giờ nhận tâm lừa dối cô, hơn nữa chắc chắn trong lòng anh Băng cũng chỉ có duy nhất một mình cô.

Nhưng đêm nay nhìn thấy cảnh tượng đó, cuối cùng cô không thể tiếp tục tự lừa mình dối người được nữa.

Doãn Băng Dao lại tiến lên, "Y Thu, cậu nghe tớ giải thích đi. Tớ và Ngự Giao không giống như cậu nghĩ đâu"

Tô Y Thu bịt hai tai, "Tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe bất cứ điều gì"

Doãn Băng Dao nắm chặt tay cô, nghẹn ngào nói: "Y Thu, cậu đừng như vậy, giữa tớ và Ngự Giao chỉ là quan hệ chủ tớ, hôm nay anh ta có hẹn với khách, vì thế tớ mới đi cùng anh ta, còn cảnh cậu vừa nhìn thấy, chẳng qua chỉ là ý muốn thôi"

Cô vẫn lựa chọn nói dối.

Nếu cô nói thật với Tô Y Thu, như vậy tình cảm giữa hai người chị em tốt của hai người chắc chắn sẽ chấm dứt, hơn nữa, cô không muốn Y Thu đau lòng, cho nên mới chọn cách nói dối.

Tô Y Thu tròn mắt nhìn, cô ngược đời mắt đỏng đầy nước hỏi: "Là như vậy thật sao?"

"Thật, là thật mà" Doãn Băng Dao gật đầu.

Cô nói dối như vậy chỉ là có ý tốt, hi vọng Tô Y Thu sẽ tin tưởng.

"Đúng vậy, sự việc chỉ là ngoài ý muốn thôi" giọng nói trầm thấp của Ngự Giao vang lên trên đỉnh đầu hai người.

Anh chia tay ra trước mặt Tô Y Thu, "Y Thu, anh không muốn giải thích nhiều, hi vọng em hiểu chuyện một chút"

Đôi lúc Tô Y Thu có thể không nghe lời ba mẹ, nhưng lời nói của Ngự Giao cô nhất định sẽ nghe lời.

Hai người bọn họ đều nói như vậy, nếu cô tiếp tục gây gổ, vậy chắc chắn tất cả mọi người đều khó xử.

Vì vậy Tô Y Thu giờ tay ra đặt vào trong lòng bàn tay Ngự Giao, để anh kéo lên.

Cô đi cà nhắc xoay người nhìn Doãn Băng Dao, có chút áy náy: "Băng Dao, tớ xin lỗi, đáng lý tớ nên tin tưởng cậu mới đúng"

Tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, chỉ có như vậy mới không mất đi tình bạn tốt, cũng không mất đi anh Bằng.

"Không sao, Y Thu, cậu yên tâm đi." Doãn Băng Dao liếc mắt nhìn Ngự Giao, "Tớ và Ngự Giao, cả đời này cũng không thể đi cùng đường với nhau, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Chúng tớ chỉ là quan hệ chủ tớ, cho nên việc thường ở chung là khó tránh khỏi"

Những lời này của cô cũng là cố ý nói cho Ngự Giao nghe.

Tô Y Thu gật đầu, mặc dù cô biết Doãn Băng Dao đang nói láo.

Nếu như ngày hôm đó không nhìn thấy hình ảnh ôm hôn của hai người, bây giờ cô nhất định sẽ tin tưởng lời nói của Doãn Băng Dao.

"Được rồi, chúng ta về thôi" Ngự Giao dìu Tô Y Thu đi về phía xe đang đỗ.

Trong bóng tối, một người đang lặng lẽ quan sát tất cả....

Ngồi vào trong xe, Ngự Giao hỏi Tô Y Thu: "Em nói anh hẹn em sao?"

"Đúng vậy, buổi sáng có người gọi điện thoại tới, nói anh hẹn em ở đây, cho nên em mới tới đây đúng giờ hẹn"

"Ừm, chắc do cấp dưới của anh đã nhầm lẫn" trong lòng anh rất ghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu.

Doãn Băng Dao ngồi ở ghế sau, cảm giác bản thân giống một cái bóng đèn, là một người không nên tồn tại.

Quả nhiên anh ta đang trả thù cô, khiến trong lòng cô đau đớn tột cùng.

Hôm sau, Ngự Giao đến công ty với vẻ mặt u ám, tất cả nhân viên nhìn thấy anh đều khiếp sợ tránh sang một bên.

Anh khóc trên người bộ vest phẳng phiu, nhìn qua cao quý tao nhã khác hẳn vẻ ngông cuồng tối hôm qua.

Bước vào thang máy, bấm lên tầng cao nhất dành cho tổng giám đốc.

"Tinh" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Đúng lúc Doãn Lăng Diệc và Phạm Khiết Phàm đang đứng chờ ở bên ngoài, anh lạnh lùng nói một câu: "Hai người vào phòng tớ" Sau đó đi thẳng vào phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bị đánh

Doãn Lăng Diệc và Phạm Khiết Phàm đưa mắt nhìn nhau.

"Tâm trạng cậu ấy hình như không được tốt lắm." Lang Long nói.

"Ừm, chắc chắn chúng ta lại gặp rắc rối rồi."

"Cẩn thận một chút."

Hai người cùng đi vào phòng Tổng giám đốc, mặc dù ba người là bạn thân nhưng khi Ngự Giao nổi giận vẫn rất nhẫn tâm.

Ngự Giao ngồi trên chiếc ghế xoay đắt tiền sau bàn làm việc, mười đầu ngón tay đan vào nhau đặt trước ngực, nhìn hai người đứng trước mặt.

"Tôi qua, tờ gấp chút vấn đề trong chuyện riêng."

Lang Long và Phạm Khiết Phàm không nói lời nào, tiếp tục lắng nghe. Vào lúc này, im lặng là vàng.

"Hôm qua tờ tới quán bar gặp đối tác chỉ có hai người các cậu biết, nói đi là ai sắp xếp Tô Y Thu tới đó." Ánh mắt sắc bén của Ngự Giao quan sát từng nét mặt của hai người đứng trước mặt.

Lang Long nhún vai, tỏ vẻ không biết.

Phạm Khiết Phàm bước lên, cẩn thận hỏi: "Giao, là tờ, có chuyện gì sao?"

"Là cậu?" Trong đáy mắt anh dần dần bốc lên lửa giận, đột nhiên đứng lên hỏi: "Tại sao muốn cô ấy tới đó? Cậu chê tờ vẫn chưa đủ chuyện phiền phức sao?"

"Không, tờ nhớ trong những trường hợp như vậy, chắc chắn cậu cần một người phụ nữ bên cạnh, cho nên tờ giúp cậu hẹn với cô Tô."

Ngự Giao cười lạnh một tiếng. "Vậy chắc chắn cậu cũng biết, tờ chưa bao giờ dẫn Y Thu đi gặp khách hàng."

"Tờ..." Phạm Khiết Phàm cúi đầu.

"Chuyện này.... chuyện này không liên quan tới tờ, tờ ra ngoài trước." Lang Long vội vàng nói, Phạm Khiết Phàm nghiêng đầu trừng mắt liếc anh một cái.

"Ừ!" Ngự Giao gật đầu.

Sau khi Lang Long ra ngoài, đóng cửa lại.

Phạm Khiết Phàm bước về phía trước, đi đến bên cạnh Ngự Giao, cô vươn tay ra, khoác lên trên vai anh. "Giao, cậu đừng tức giận, sau này tờ sẽ không sắp xếp để cô Tô đi gặp khách hàng với cậu là được."

"Vấn đề không nằm ở đó! Chẳng lẽ cậu không biết Doãn Băng Dao đi cùng với tờ sao?" Ngự Giao xoay người nhìn cô.

"Hả?" Phạm Khiết Phàm là ra vẻ không biết, lắc đầu: "Tờ không biết, tờ tưởng cậu đi một mình, nên mới sắp xếp để cô Tô tới đó."

Ngự Giao nắm chặt tay cô, giọng nói: "Phạm Khiết Phàm! Đừng có giờ trò với tờ."

"Giao... đau quá." Trong hốc mắt cô trào ra nước mắt đau đớn.

Ngự Giao buông tay ra, chỉnh trang lại quần áo, muốn đi ra ngoài.

Phạm Khiết Phàm tiến lên từ phía sau ôm lấy eo anh. "Giao"

Mặt cô nhẹ nhàng dán trên lưng anh, "Nhiều năm qua, tờ trung thành và tận tâm với cậu như vậy, cũng chưa từng đòi hỏi cậu phải cho tờ danh phận gì, dựa vào quan hệ giữa chúng ta, chẳng lẽ không đáng để cậu tin tưởng sao?" Quan hệ giữa bọn họ, luôn mập mờ không rõ.

Cô chưa bao giờ yêu cầu thứ gì, cho nên ngay cả hai người bạn tốt là Lang Long và Phương Tử Chính, cũng không hiểu rõ cuộc quan hệ giữa hai người là gì.

Cô ở lại bên cạnh anh làm trợ lý, chỉ vì trong lòng cô có tình yêu với anh.

Ngự Giao gỡ hai tay cô ra, lạnh lùng nói: "Cậu đã quyết định ở lại bên cạnh tờ, vậy thì đừng nghĩ tới bất kỳ việc gì khác, chỉ cần làm tốt vai trò trợ lý là được."

Anh biết trong lòng Phạm Khiết Phàm muốn điều gì, nhưng anh để cô ở lại bên cạnh, chính vì sự lặng lẽ của cô. Nhưng không ngờ, bây giờ cô lại bắt đầu

trở nên thủ đoạn như vậy.

Ngự Giao anh chán ghét nhất chính là loại phụ nữ này.

Anh sập cửa rồi đi, Phạm Khiết Phàm vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Lang Long cầm tập tài liệu mở cửa bước vào, nhìn trong phòng làm việc một lượt, hỏi: "Giao đâu? Có bản hợp đồng cần cậu ấy ký tên."

Phạm Khiết Phàm lấy lại tinh thần, thản nhiên nói: "Đi rồi."

Lang Long bước tới, vỗ nhẹ lên lưng Phạm Khiết Phàm: "Được rồi, đừng tự mình làm khổ mình nữa. Không phải là cậu không biết tính cách cậu ấy. Cậu cũng thật là, làm bạn thân không tốt sao?"

"Cậu biết rồi sao?" Phạm Khiết Phàm kinh ngạc nhìn.

"Tất nhiên" Anh gật đầu: "Ánh mắt tố vô cùng tinh tường."

"Tớ không muốn nói chuyện với cậu nữa." Phạm Khiết Phàm bỏ cánh tay anh đang đặt trên vai cô, mở cửa đi ra ngoài.

Kể từ sau tối hôm Tô Y Thu bắt gặp, trong lòng Doãn Băng Dao càng thấp thòm không yên.

Lần đó có thể nói dối được Y Thu, nhưng còn sau này. Nếu còn tiếp tục với Ngự Giao, sớm muộn gì quan hệ giữa bọn họ cũng sẽ bị Y Thu phát hiện.

Cô phải nghĩ cách để nhanh chóng rời khỏi người đàn ông này.

Để có thể sớm rời khỏi nơi này, ngoài bà chủ Phùng Quân Bình, tạm thời cô không nghĩ ra được cách nào khác.

Nhưng Phùng Quân Bình hầu như mỗi ngày đều bị giam trong phòng, đã rất lâu cô chưa nhìn thấy bà ấy.

Mấy ngày qua cô đã theo dõi người đưa cơm cho Phùng Quân Bình, cuối cùng cũng tìm được nơi ở của bà ấy.

Bà ấy ở trong một khu này khác trong nhà họ Thẩm.

Một hôm, Doãn Băng Dao nhân lúc người kia đưa cơm xong, lặng lẽ đi vào, nhìn xung quanh không có ai, mới mở cánh cửa phòng Phùng Quân Bình.

Vẫn là kiểu phòng lớn gồm nhiều phòng nhỏ, Doãn Băng Dao đi vào phòng khách, bên trong cũng không có người.

"Bà chủ? Bà ở đâu?" Cô nhỏ giọng gọi, nhưng không có người trả lời.

Chuẩn bị đi vào phòng ngủ tìm, cô vừa quay người lại, bỗng thấy Phùng Quân Bình tóc tai bù rù, mặc váy dài màu trắng đứng phía sau.

"A..." Doãn Băng Dao sợ tới mức hét lên, lùi mấy bước về phía sau: "Bà.... bà chủ...."

Phùng Quân Bình đầu tóc bù rù, tròng mắt dữ tợn nhìn thẳng vào Doãn Băng Dao, đáng vẻ rất kinh khủng.

"Cô tới đây làm gì?" Phùng Quân Bình quát.

"Bà chủ, tôi tới tìm bà là vì chuyện cậu cả."

"Cút ra ngoài! cút" Phùng Quân Bình chỉ ra cửa quát.

"Bà chủ, bà hãy nghe tôi nói, tôi cầu xin bà, hãy đem nguyên nhân cậu hai xảy ra tai nạn nói cho cậu cả biết được không, bây giờ cậu ấy đã biến thành kẻ nhần tâm điên cuồng." Doãn Băng Dao cầu khẩn nói.

"Tôi không muốn nghe! Cô cút cho tôi."

"Cậu hai đã qua đời, nhưng bà biết không? Cậu cả ép tôi phải kết hôn với cậu hai, ép tôi cử hành hôn lễ với cậu hai."

Phùng Quân Bình trở mặt nhìn.

Khóe mắt Doãn Băng Dao nổi lên ý cười, quả nhiên bà ấy già điên.

Cô kéo tay Phùng Quân Bình. "Bà chủ, tôi biết bà không bị điên, bà nói cho cậu cả biết được không?"

Phùng Quân Bình hét lên một tiếng, dùng hết sức hất tay cô ra. Sau đó vung tay lên hướng về phía Doãn Băng Dao, "Sau này không được nói với tôi những chuyện này, cô cút khỏi đây cho tôi, cô cút khỏi ngôi nhà này."

Bà ta giống như lên con điên lao tới người Doãn Băng Dao, tát cô một cái, giật tóc cô kéo ra ngoài.

"Đừng đánh! Bà chủ! Bà dừng tay lại đi." Doãn Băng Dao bị ngã xuống đất, giằng tóc lại.

Phùng Quân Bình điên cuồng kéo tóc cô, "Tôi phải đuổi cô ra khỏi đây! Cô cút đi! Cút."

Mái tóc cô bị bà ta kéo mạnh rụng không ít, khóe miệng cũng bị đánh đến chảy máu.

Cô không ngờ, bà ta lại kích động như vậy. Nhưng cô cũng không thể phản kháng.

Khi bị Phùng Quân Bình kéo ra đến bên ngoài, liền nghe tiếng Quân gia chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ai cũng có tâm sự riêng

"Bà chủ" quân gia Từ kêu lên, chạy tới chỗ Phùng Quân Bình.

Phùng Quân Bình một tay túm chặt tóc Doãn Băng Dao, một tay không ngừng tát thật mạnh vào mặt cô. Mặc kệ quân gia Từ đứng bên cạnh khuyên ngăn.

Những người giúp việc xung quanh nghe thấy tiếng ồ ào đều chạy tới, nhưng không ai dám tiến lên, chỉ biết đứng trơ mắt nhìn Phùng Quân Bình ra sức đánh Doãn Băng Dao.

Trong số đó có ánh mắt hoảng sợ, có ánh mắt đồng tình, còn có ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa.

Không biết ai chạy đi tìm Ngự Giao.

Một lát sau, Ngự Giao chạy tới.

Anh nhìn thấy mẹ mình túm tóc đè Doãn Băng Dao xuống mặt đất, những người bên cạnh đều đứng xung quanh nhìn, "Các người còn đứng đó trơ mắt làm gì! Còn không mau kéo bà chủ ra".

Nghe được lệnh của cậu chủ, mấy người giúp việc mới dám tiến lên.

Phùng Quân Bình nhanh chóng bị kéo ra, Doãn Băng Dao từ dưới đất đứng lên, thở hổn hển.

Ngự Giao tiến lên, từ trong túi áo vest rút ra một chiếc khăn tay, một tay nâng cằm cô, một tay nhẹ nhàng lau khóe miệng đang chảy máu của cô.

Doãn Băng Dao cho rằng mình đã bị đánh đến mức sinh ra ảo giác, nên vào lúc này cô mới có thể cảm nhận được vẻ đau lòng trong mắt Ngự Giao.

Những ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, chân mày nhíu chặt.

Doãn Băng Dao nhận chiếc khăn tay, rơi nước mắt: "Xin lỗi, không phải là tôi cố ý chọc giận bà chủ"

Anh nhìn cô một cái, sau đó nói với những người giúp việc phía sau: "Mấy người lại đây dìu cô Doãn về phòng, mau gọi cho bác sĩ"

Sau khi Doãn Băng Dao được hai người giúp việc dìu đi, Phùng Quân Bình đứng tại chỗ gào to: "Con tiện nhân! mày là đồ sao chổi, là mày hại chết con của tao, là mày"

Ngự Giao nặng nề thở dài một cái, bước tới ôm Phùng Quân Bình vào lòng: "Được rồi, mẹ đừng ồn ào nữa"

Quân gia Từ buông Phùng Quân Bình ra, dưới sự vỗ về của anh, cảm xúc của bà đã ổn định hơn nhiều.

Bà ta nhìn Ngự Giao bằng vẻ mặt khoa trương: "Con trai, đêm qua Quan Âm Bồ Tát báo mộng cho mẹ, ngài nói người phụ nữ kia chính là sao chổi chuyển thế, là cô ta hại chết Gia Hạo đúng không? Con phải đuổi cô ta đi, nếu không có ta có thể sẽ tiếp tục hại chết con"

Ngự Giao có chút kinh ngạc, tại sao mẹ anh biết Doãn Băng Dao có liên quan đến em trai?

"Mọi chuyện đều tốt rồi, mẹ nghỉ ngơi một lát đi, con sẽ xử lý mọi chuyện"

"Con trai, con nhất định phải nghe lời mẹ, nhất định phải nghe"

"Vâng" Ngự Giao gật đầu.

Mẹ đã phát điên rồi, làm sao anh có thể tin lời bà nói.

Sợ Phùng Quân Bình lại làm loạn âm ỉ, anh phải mấy người canh giữ ở trước cửa.

Doãn Băng Dao được đưa về phòng của mình, bác sĩ đến xử lý vết thương ở miệng, "Cũng may chỉ bị thương ngoài da, mấy ngày nữa sẽ khỏi"

Bác sĩ đi rồi, Tiểu Nhã lo lắng chạy tới thăm Doãn Băng Dao: "Cô Doãn, miệng của cô...."

Doãn Băng Dao lau miệng, cảm giác đau đớn lập tức kéo tới. Khóe miệng bị Phùng Quân Bình đánh đến sưng lên, cô lắc đầu một cái, "Không sao đâu, cô đi làm việc đi, tôi muốn được yên tĩnh một chút"

"Thật sự không sao chứ" Tiểu Nhã không yên tâm hỏi.

"Ừ"

Cẩn thận suy nghĩ lại về phản ứng vừa rồi của Phùng Quân Bình, bà ta nhất định sợ cô vạch trần chuyện giả điên, nên mới có phản ứng dữ dội, còn đòi đuổi cô đi như vậy.

Nhưng bà ta càng như vậy, trong lòng cô càng hoài nghi, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Cúi thấp đầu, mới phát hiện ra trong tay vẫn đang nắm chặt chiếc khăn Ngự Giao đưa cho cô.

Cô nhìn chiếc khăn tay màu trắng trên tay, nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi.

Tại sao lại đau lòng như vậy, tại sao khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh ta còn đau đớn hơn khi bị anh si nhục.

"Cô không sao chứ?" Ngự Giao đẩy cửa ra đi vào.

Cô vội vàng xoay người lau nước mắt, "Tôi... tôi không sao..."

Anh bước tới, giọng nói có chút không vui, "Cô lại chạy đi tìm mẹ tôi làm gì? không phải tôi từng cấm cô tới quấy rầy bà ấy rồi sao?"

Doãn Băng Dao xoay người lại, "Giao, anh đã từng đưa bà ấy tới khoa thần kinh kiểm tra chưa? Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt cho bệnh tình của bà ấy"

"Tôi đã mời bác sĩ tới nhà điều trị" Anh không muốn tin mẹ mình phát điên bị truyền ra bên ngoài.

"Nhưng bà ấy thật sự không bị điên, thật đó! Anh phải tin tôi, có lẽ vị bác sĩ anh mời tới cũng bị bà ấy lừa"

"Đủ rồi! Doãn Băng Dao!" anh ghét nhất người khác nghi ngờ cách làm của anh, "Cô đừng bao giờ nhắc lại chuyện này với tôi"

"Ngự Giao! Trong lòng bà chủ thực sự có một bí mật" Cô ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng để anh tin lời mình.

"Cô" Ngự Giao đang định nổi giận, nhưng khi nhìn thấy gò má sưng đỏ cùng đôi mắt đầm đìa đáng yêu của cô, lửa giận liền bị đè xuống: "Tôi không muốn tranh luận với cô về chuyện này"

Anh xoay người rời đi, cô liền lên tiếng gọi anh lại, "Dị đã, khăn tay của anh"

Bước chân của anh dừng lại, Doãn Băng Dao bước tới chìa khăn tay ra, "Cảm ơn"

Nếu anh đã không tin, thì cô có nói nhiều cũng vô dụng, cô chỉ còn cách tự mình điều tra rõ ràng.

Một ngày nào đó, cô sẽ vạch trần chuyện Phùng Quân Bình giả điên trước mặt mọi người.

Ngự Giao lạnh lùng nhìn thoáng qua Doãn Băng Dao, cầm lấy chiếc khăn trong tay cô, đi tới cửa, tiện tay ném vào trong thùng rác.

Hành động này của anh, thật sự khiến cô vô cùng đau đớn.

Thì ra, cô lại một lần nữa tự mình đa tình....

Đồng Bội gọi điện thoại hẹn Tô Y Thu đi chơi mấy lần, nhưng đều bị Tô Y Thu từ chối nói trong người khó chịu.

Vì vậy ngày hôm đó, Đồng Bội đích thân tới nhà họ Tô thăm Tô Y Thu.

"Cô chủ nhà cô đâu?" Đồng Bội hỏi Băng Băng.

"Tiểu thư đang bơi ngoài bể bơi. Cô Đồng, để tôi dẫn cô ra hồ bơi" Băng Băng đi trước dẫn đường.

Bơi? Trong lòng Đồng Bội rất thắc mắc, không phải cô ấy nói trong người khó chịu sao?

Đi theo người giúp việc tên Băng Băng đến cạnh một hồ bơi, Đồng Bội nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang bơi lội trong nước.

Doãn Băng Dao đi tới sát hồ bơi hét lên: "Cô chủ, cô Đồng đến thăm cô"

Tô Y Thu nghe thấy liền bơi đến thành bể, mặt cô ước đắm nước, mái tóc uốn xoắn ướt sũng rũ trên hai bả vai. Như một đóa sen mới nở xinh đẹp đồng lòng người.

"Đồng Đồng, sao cậu lại tới đây"

"Đến thăm cậu, không phải cậu nói trong người khó chịu sao? Nhưng tớ nhìn cậu bơi rất vui vẻ nha" Đồng Bội ngồi xổm trên bờ, hỏi: "Tại sao nói trong người khó chịu hả?"

Tô Y Thu từ trong nước đi lên, Băng Băng vội vàng đưa cho cô khăn tắm.

Cô lau qua cơ thể, đem khăn tắm quấn quanh người, "Vì tớ không muốn ra ngoài gặp một số người dối trá"

"Cậu nói vậy là có ý gì?" Đồng Bội đi theo cô, ngồi xuống chiếc ghế nằm bên cạnh.

Tô Y Thu uống một ngụm nước, nhìn về phía Đồng Bội: "Đồng Đồng, trước đây tớ cảm thấy trên thế giới này ai ai cũng thân thiện, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất, có người yêu, có hai người bạn tốt. Nhưng mấy ngày gần đây tớ bắt đầu cảm thấy tất cả đều thay đổi, tớ không biết mình còn có thể tin tưởng ai"

"Tại sao cậu lại có suy nghĩ như vậy?" cô cup mắt, trốn tránh ánh mắt của Tô Y Thu. Nghiêng người để Băng Băng rót cho cô ly nước trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Câu đố về thân thể

"Tớ chỉ tùy tiện nói vậy thôi." Tô Y Thu nở nụ cười gượng gạo, che giấu tất cả tâm tư của bản thân.

Làm vẻ hỏi vu vơ: "Cậu có biết chuyện Băng Dao làm người giúp việc trong nhà anh Băng không?"

"Tớ biết."

"Đúng là kỳ lạ, bạn trai cậu ấy giàu có như vậy, tại sao còn để cậu ấy đến nhà anh Băng làm người giúp việc. Cậu ấy nói không muốn dựa vào bạn trai, nhưng trước đây Băng Dao không giống như bây giờ, cậu ấy sẽ tuyệt đối không cam lòng làm công việc này, chắc chắn là muốn tự mình rèn luyện xây dựng sự nghiệp." Tô Y Thu sờ lỗ tai, vẻ mặt nghi hoặc.

Đồng Bội nhận ly nước trái cây Băng Băng đưa tới "Đúng vậy, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu. Nhưng làm việc ở đó, cậu ấy có thể thuận tiện chăm sóc Lăng Diệc, chúng ta đều biết với Băng Dao chuyện của Lăng Diệc quan trọng hơn so với bất kỳ chuyện gì."

"Ừm, đúng là như vậy." Tô Y Thu gật đầu.

Cô nói như vậy, chẳng qua là muốn thăm dò xem Đồng Bội có biết gì không.

"Được rồi Y Thu, đừng nghĩ nhiều như vậy, với người khác mặt kệ cậu có tin tưởng hay không, nhưng cậu nhất định phải tin tưởng tớ và Băng Dao." cô và Băng Dao nói dối Y Thu, cũng chỉ là sợ cô ấy bị tổn thương.

Tô Y Thu khẽ cười, "Ừm, tất nhiên."

Lần trước Ngự Giao nói sẽ đem công ty trả lại cho bố. Từ hôm đó tới nay, Doãn Băng Dao cũng chưa tới thăm bố mình, một hôm cô xin Ngự Giao cho nghỉ, nói muốn về thăm nhà một lúc.

Ngự Giao thấy vết thương trên mặt cô vẫn chưa lành, vì vậy cũng không làm khó liền đồng ý.

Cô trở lại căn nhà Ngự Giao mua cho mình, phát hiện bọn họ đã không còn ở đây.

Vì vậy vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Doãn Hoan Hoan, lo lắng hỏi: "Hoan Hoan, mọi người đang ở đâu?"

"Bố, mẹ và em đã trở về biệt thự rồi."

Doãn Băng Dao thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại liền bắt xe đi về hướng ngôi biệt thự.

Khi cô còn nhỏ, cả gia đình vẫn ở trong ngôi nhà cũ, sau khi em trai ra đời, bố mới mua căn biệt thự hiện giờ.

Nhớ lại những ngày tốt đẹp khi mới chuyển tới căn biệt thự kia, cho nên lâu lâu cô cũng muốn trở lại ngôi biệt thự đó một chút, nhưng mỗi lần trở về đều gặp phải những rắc rối.

Nhưng bây giờ, không giống ngày trước.

Cô bấm chuông cửa, không ngờ người ra mở cửa lại là Thi Lục Đình.

Bà ta đơn đã chào đón. "Băng Dao, sao bây giờ con mới về nhà, mọi người rất nhớ con đó."

Doãn Băng Dao lạnh lùng cười cười, khả năng diễn xuất của người phụ nữ này đúng là kiệt suất. "Tôi tới thăm bố."

Nếu là trước đây, chắc chắn Thi Lục Đình sẽ lạnh lùng nói. "Bố cô không có ở nhà". Nhưng lần này bà ta cười nịnh nọt kéo tay cô: "Bố con đang ở trên tầng thượng cho chim ăn, đi, dì dẫn con lên."

Doãn Băng Dao lạnh nhạt rút tay về "Cảm ơn, tôi biết đường, tự mình lên được." Không để ý tới nụ cười cứng ngắc của Thi Lục Đình, cô đi thẳng lên tầng thượng.

Khi còn bé, cô cũng thích cùng bố cho chim ăn.

Mở cánh cửa tầng thượng, nhìn thấy bố đang đứng giữa đàn chim bồ câu, sức khỏe hình như đã khá hơn rất nhiều. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên người, cô có thể nhìn thấy mấy sợi tóc trắng trên đỉnh đầu ông. Biến cố lần này, khiến ông bỗng trở nên già đi rất nhiều.

Giờ phút này, cô đột nhiên cảm thấy việc gả cho Thẩm Gia Hạo là chuyện rất đúng đắn. Ít nhất, sức khỏe của bố đã khá hơn, còn Thi Lục Đình đối với ông cũng tốt hơn.

"Bố, con cũng muốn cho chim ăn." Doãn Băng Dao bước tới, nở nụ cười ngọt ngào.

Doãn lực xoay người lại, nụ cười trên khuôn mặt có chút không tự nhiên. Khi còn bé hai bố con cũng từng gần gũi như vậy, nhưng hôm nay khi ở cùng nhau lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Chuyện này thực sự khiến Doãn Băng Dao cảm thấy chua xót.

Doãn Băng Dao và Doãn lực cùng nhau cho chim ăn, từ đầu tới cuối Doãn Lực không nói lời nào.

Cuối cùng, ông vỗ tay một cái, cánh tay vung lên khiến tất cả những chú chim bồ câu đều bay lên bầu trời.

Ông xoay người lại, trong mắt không còn sự căm ghét thù hận của ngày trước "Băng Dao, bố có chuyện muốn nói với con."

Cô vui vẻ nhìn ông. "Vâng"

Rất lâu rồi ông chưa từng dịu dàng nói chuyện với cô như vậy.

Doãn Băng Dao nhìn bóng dáng ông dưới ánh mặt trời, trong mắt dần dần mờ lệ, tốt quá, rốt cuộc bố cũng muốn nói chuyện với cô rồi.

Doãn Lực đi tới cạnh lan can sân thượng, hai tay vịn lên lan can, mắt nhìn theo những chú chim bồ câu bay lượn trên không trung, thờ dãi hỏi: "Có phải trong lòng con rất thất vọng, tại sao trước đây bố lại đối xử với hai chị em con như vậy không?"

Doãn Băng Dao đi theo ông, đứng bên cạnh: "Vâng, con không hiểu."

"Vậy con có hận bố không?" Doãn lực quay đầu nhìn cô.

Cô khẽ cup mắt, thành thật nói: "Từng hận, nhưng sau này không còn hận, vì mẹ từng nói, cho dù bố có làm gì, con đều phải hiểu và thông cảm. Hơn nữa, bố là bố của con."

Doãn lực gật đầu, trong mắt long lanh nước. "Hồi còn nhỏ con rất đáng yêu, bố và mẹ con luôn nói rằng, sau này con gái chúng ta nhất định sẽ rất xinh đẹp. Khi em trai con ra đời, bố rất vui mừng. Nhưng sau này, bố phát hiện ra một chuyện..."

"Chuyện gì ạ?"

"Lăng Diệc không phải là con trai của bố." Khi ông nói câu này, trong dáng vóc già nua của ông hiện lên vẻ bi thương vô hạn.

"Cái gì?" Cô kinh ngạc, "Bố, chuyện này sao có thể."

Doãn Lực hít sâu một hơi, tiếp tục chậm rãi nói, như muốn giải thoát sự đè nén trong lòng, "Bố cũng hi vọng đó là giả, nhưng đó lại là sự thật."

Doãn Băng Dao kinh ngạc vài giây mới xoay người lại. "Vậy ý của bố là...."

"Lăng Diệc chính là bằng chứng việc mẹ con phản bội bố." Hốc mắt ông đỏ lên. Những năm qua ông không muốn nhớ tới chuyện nhục nhã này, cho nên không bao giờ muốn nhìn thấy Doãn Lăng Diệc, chỉ cần nhìn thấy nó, ông sẽ nghĩ đến sự phản bội của người vợ ông yêu thương.

"Không, mẹ rất yêu bố, mẹ sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy." Cô không tin, người em trai cùng lớn lên với cô từ nhỏ, lại không phải là người thân?

"Bố cũng hy vọng đây là do bản thân hiểu lầm, bố cũng không thể tin vào chuyện này. Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, bố từng làm giám định ADN với Lăng Diệc." Doãn Lực day day trán, khóe mắt tràn ra một giọt nước mắt.

Mẹ cô là người phụ nữ ông yêu nhất trong cuộc đời này.

Doãn Băng Dao tròn mắt một lúc "Vậy... bố có nghe mẹ giải thích không?"

Ông cười khổ: "Mãi sau này bà ấy mới giải thích với bố, còn nói có thể là khi còn trong bệnh viện đã bế nhầm đứa trẻ khác."

"Bế nhầm?" Doãn Băng Dao nhú mày.

"Đúng vậy, lúc đầu bà ấy một mực khẳng định đó là con trai của bố, cuối cùng khi đặt bản giám định ADN trước mặt, bà ấy còn nói có thể khi ở trong bệnh viện đã bế nhầm đứa trẻ khác. Con nói xem chuyện này có hoang đường không."

"Chuyện này...."

"Nếu ngay từ đầu bà ấy nói với bố rằng đứa nhỏ đó là do nhầm lẫn, có lẽ bố sẽ tới bệnh viện điều tra. Nhưng ngay từ lúc bắt đầu bà ấy luôn một mực phủ nhận, đến khi sự thực bày ra trước mắt, bà ấy mới nói có thể do bế nhầm. Cho nên, bố hoàn toàn không thể tin lời bà ấy."

Doãn lực lắc đầu, mỗi khi nhớ lại, luôn khiến ông đau đớn thống khổ không thể chịu đựng.

Cuối cùng cô cũng hiểu, tại sao hồi đó bố đột nhiên thay đổi lớn đến mức đó, ngày nào cũng cãi vã với mẹ, còn bắt đầu trở nên chán ghét hai chị em cô. Cuối cùng còn cưới Thi Lục Đình, thậm chí đuổi hai chị em cô ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Thì ra tất cả đều là cạm bẫy

"Nhưng trước khi mẹ mất còn nói với con, cho dù bố làm gì cũng không được hận" hốc mắt Băng Dao hơi ướt.

"Đó là vì bà ấy cảm thấy áy náy với bố"

"Ba đã từng đến bệnh viện đó kiểm tra lại chưa? Có lẽ đúng là bế nhầm" Cô hiểu mẹ yêu bố đến dường nào, cho nên cô không tin bà sẽ làm ra những chuyện như vậy.

"Không, không cần. Chuyện này bố đã để trong lòng bao nhiêu năm qua, không muốn nói cho con biết, không muốn để cho bất kỳ người nào biết, đó là vì bố không biết người ngoài biết những chuyện xấu này, đồng thời cũng muốn giữ lại chút thể diện cho người mẹ đã chết của con"

"Bố...."

"Được rồi, con đừng nói gì nữa... Hôm nay bố nói cho con biết những chuyện này, là không muốn cho con tiếp tục điều tra hay nghi ngờ chuyện gì"

Nhìn vẻ kiên định của ông, cô biết có nói gì cũng vô ích.

Nếu ông không muốn đi điều tra, vậy sẽ cô tự mình điều tra.

Thi Lục Đình đứng ở cửa nghe lén, thấy tiếng bước chân hai người đi về phía mình, vội vàng chạy đi, núp vào một góc.

Doãn Băng Dao đi xuống lầu đi ra cổng, thấy Doãn Hoan Hoan đang tưới nước trong vườn hoa.

Vô bé vội vàng buông giỏ tưới nước trong tay xuống, "Chị, chờ em đã"

"Có chuyện gì vậy?"

Doãn Hoan Hoan nở nụ cười thẹn thùng, "Chị, chị có thể dẫn em tới nhà họ Thẩm ở được không, nghe nói trong nhà họ Thẩm có rất nhiều khu nhà cao cấp, trên thế giới những khu nhà như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay, em chưa từng nhìn thấy bao giờ, chị dẫn em tới đó chơi vài ngày đi"

"Không được" cô lập tức từ chối.

"Tại sao? chị đừng keo kiệt như vậy, bản thân được sống những ngày tháng sung sướng, không nghĩ tới đưa em gái này sao?" Doãn Hoan Hoan nhìn cô có vẻ coi thường, bủi môi nói.

Doãn Băng Dao lắc đầu bất đắc dĩ, thực sự cô không biết nên nói thế nào.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô rất sung sướng, nhưng nỗi khổ trong lòng cô, có ai biết?

Doãn Hoan Hoan nắm chặt cánh tay cô, làm nũng: "Thôi mà, trong nhà có người được gả vào nhà giàu có, vậy sau này chúng ta có thể nhờ vả một chút, hì hì"

Doãn Băng Dao rút cánh tay mình về, lạnh nhạt nói: "Em hãy yên phận sống cuộc sống của mình đi"

"Chị" Doãn Hoan Hoan bực bội.

Hừ, một ngày nào đó, tôi cũng sẽ được gả vào nhà giàu có

Doãn Băng Dao không để ý tới cô bé, mở cổng đi ra ngoài.

Nhà họ Thẩm

Quản gia từ ở trong phòng đọc sách của Ngự Giao.

"Thiếu gia, cảm xúc của bà chủ rất không ổn định, hình như bà ấy rất ghét cô Doãn. Tôi nghĩ....."

"Tôi hiểu ý ông, tôi sẽ xử lý" Ngự Giao nhìn tập tài liệu trong tay, trả lời lầy lẹ.

"Vâng, vậy tôi xin ra ngoài trước thưa cậu chủ"

"Ừ"

Sau khi quản gia đi ra ngoài, anh liền buông tập tài liệu trên tay xuống.

Tinh thần mẹ không bình thường, bác sĩ từng nói không được để bà bị kích động, cho nên Doãn Băng Dao thực sự không thể tiếp tục ở lại trong nhà họ Thẩm.

Cũng tốt, dù sao Thẩm Hiên Bạch đi rồi, anh không cần lo lắng chuyện gì.

Ngự Giao đứng dậy, chuẩn bị đi nói chuyện với Doãn Băng Dao.

Đến phòng Doãn Băng Dao, phát hiện cô không có trong phòng, anh đợi một lúc lâu, cô mới trở về.

Doãn Băng Dao mở cửa phòng của mình ra, vừa quay người lại liền thấy Ngự Giao đang ngồi hút thuốc trong phòng, khiến cô giật nảy mình.

"Sao vậy? Chẳng lẽ nhìn tôi giống quý lắm sao?" anh buồn cười hỏi.

"Không, tôi không ngờ anh ở trong này"

"Tôi đợi cô về là có chuyện muốn nói với cô, từ bây giờ cô không cần làm người giúp việc ở đây nữa, hãy chuyển về ngôi nhà kia. Yên tâm, cô đã là người tinh bí mật của cô, nên tôi sẽ thường xuyên chu cấp tiền cho cô" anh cho rằng, khi nghe thấy tin này cô sẽ rất vui vẻ.

Nhưng không ngờ cô lại có vẻ không vui.

Doãn Băng Dao tiến lên, nuốt ruột hỏi: "Sao lại vậy? Có phải tôi đã làm sai chuyện gì không?"

"Tôi trả lại tự do cho cô, chẳng lẽ cô không vui sao?"

"Tôi...."

Tự do? Chỉ cần một ngày chưa hoàn toàn thoát khỏi anh, cô sẽ không bao giờ có được tự do thực sự.

Tuy không phải làm người giúp việc trong nhà họ Thẩm, trở lại ngôi nhà kia, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Cô muốn ở lại, muốn biết nguyên nhân thực sự khiến Thẩm Gia Hạo xảy ra tai nạn xe cộ, mà nguyên nhân này chỉ có Phùng Quân Bình biết.

"Không phải anh hận tôi sao? Tôi nói rồi tôi bằng lòng ở lại đây chuộc tội, hơn nữa, tôi cũng đã kết hôn cùng Thẩm Gia Hạo"

"Ha ha..." Ngự Giao bật cười: "Doãn Băng Dao, tôi nên nói là cô quá đơn thuần hay là quá ngu ngốc đây, cuộc hôn nhân kia không được pháp luật bảo vệ. Ngày mai tôi sẽ cho người đưa hai chị em cô ra ngoài, mẹ tôi rất không thích cô, tôi không muốn bà ấy chịu bất kỳ sự kích động nào"

"Muốn tôi chuyển ra ngoài, là vì bà chứ?"

"Đúng vậy"

Xem ra bà chủ sợ bị cô vạch trần bí mật, nên mới một mực muốn đuổi cô ra ngoài.

Doãn Băng Dao ngược mắt, nhìn thẳng vào dáng vẻ kiên định của anh.

"Được rồi...."

Ngày hôm sau, Doãn Băng Dao và Doãn Lăng Diệc rời khỏi nhà họ Thẩm.

Suốt dọc đường đi Lăng Diệc rất vui vẻ, vì cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống mất tự do trong nhà họ Thẩm.

Trở lại ngôi nhà Ngự Giao mua, Doãn Băng Dao liền quét dọn vệ sinh cả căn nhà. Hai chị em bận rộn suốt một buổi chiều, mãi cho đến tối, Doãn Băng Dao tự mình xuống bếp làm cơm cho Lăng Diệc.

Lăng Diệc ăn như hổ đói, "Lâu lắm rồi không được ăn cơm do chị nấu, ngon quá" Trong nhà họ Thẩm, cô không có cơ hội xuống bếp. Công việc này được phân công cho một người giúp việc khác, tất nhiên cô sẽ phải đi làm công việc khác. Buổi tối hai chị em cô tắm rửa rất sớm chuẩn bị đi nghỉ, ngày mai đi tìm việc làm.

Vừa mới nằm xuống giường, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Doãn Băng Dao mở cửa, nhìn thấy Ngự Giao đang đứng trước cửa.

"Sao anh lại tới đây?"

"Chẳng lẽ tôi không thể đến?" anh thản nhiên nói.

Thiếu chút nữa thì cô quên mất, anh ta có tất cả chìa khóa của ngôi nhà này.

Ngự Giao vào nhà, nói: "Tôi hơi đói bụng"

"Anh chờ một chút, tôi đi làm chút đồ ăn đêm cho anh"

Doãn Băng Dao khoác thêm chiếc áo khoác, đi xuống lầu chuẩn bị đồ ăn đêm cho anh. Lại đột nhiên cảm thấy bản thân không cần phải đối tốt với anh ta như vậy, vì thế cô chỉ hâm lại chút đồ ăn thừa buổi tối. Chẳng mấy chốc đồ ăn đã nóng hổi.

Khi cô bưng cơm và chút đồ ăn còn thừa của bữa tối lên lầu, vừa mới chuẩn bị mở cửa ra, liền nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại của Ngự Giao.

"Tên cạo sước son xe muốn thêm tiền thù lao?" giọng nói của anh có chút tức giận.

Một lát sau, nghe thấy anh nói tiếp: "Trước khi sai bọn họ cạo sước son xe đã trả tiền, nếu bọn chúng tham lam đến vậy, vậy hãy giết thẳng tay, không cần nề tình"

"Choang" một tiếng, Ngự Giao nghe tiếng động ngoài cửa, vội vã cúp điện thoại mở cửa ra, thấy Doãn Băng Dao đang đứng bên ngoài, ánh mắt vô cùng phẫn nộ, đồ ăn vương vãi dưới chân cô.

"Cô nghe lén tôi nói chuyện điện thoại?" Ngự Giao nhú mày hỏi.

Doãn Băng Dao nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt quật cường đó khiến anh có chút không tự nhiên.

Anh xoay người đi vào trong phòng, Doãn Băng Dao đi theo vào, đóng cửa lại.

Cô đi vào phòng, đứng phía sau anh hỏi: "Người cạo nước sơn lô xe nhập lậu kia, vốn dĩ không phải là Lăng Diệc, là do anh cho người làm, là anh vu oan cho Lăng Diệc đúng không?"

"Đúng thì sao mà không đúng thì sao?" Ngự Giao xoay người lại, ánh mắt vô cùng tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Nguy hiểm đến tính mạng

Doãn Băng Dao giờ tay, một cái bạt tai rơi xuống.

Bốp....

Ngự Giao sừng sốt trong giây lát, rồi dùng ngón tay cái lau khước miệng, cái bạt tai này cô dùng toàn bộ sức lực, khiến khước miệng anh chảy máu.

"Cô dám đánh tôi." Anh hơi nheo mắt, sự tức giận dần dần thay thế cho kinh ngạc.

Giờ tay, tóm lấy tóc cô, ánh mắt anh hung dữ đến đáng sợ, "Doãn Băng Dao, cô thật to gan."

"Ngự Giao, anh là tên ma quỷ, cho dù tôi có thực sự hại chết em trai anh, thì đó chỉ là tội lỗi của một mình tôi, không liên quan tới người nhà tôi, nhưng anh... anh lại cố tình hãm hại em trai tôi, khiến tôi phải mang ơn anh, khiến tôi yêu anh, sau đó làm tổn thương tôi." Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trước đây cô còn ngu ngốc cảm kích anh ta, cho rằng anh ta đã cứu hai chị em cô, thì ra tất cả đều là trò chơi do chính anh ta đạo diễn.

"Cô đúng là một người phụ nữ thông minh, đúng vậy tất cả đều là do tôi sắp đặt, là do tôi cố tình để cô bước vào cuộc sống của tôi, sau đó sẽ ra sức trả thù cô." Anh gầm lên.

"Vậy tại sao lần trước ở trên tàu chở khách, anh còn đồng ý làm con tin thay tôi, anh hoàn toàn có thể để mặc lão già người Đài Loan đó giết chết tôi, như vậy không phải càng đúng ý anh sao?"

Ánh mắt anh lóe lên, sau đó khước miệng khẽ nở nụ cười lạnh lùng: "Để cô chết? Không, Doãn Băng Dao cách trả thù của tôi không phải để cho cô chết một cách dễ dàng như vậy, mà phải hành hạ cô từng chút từng chút một, sống không bằng chết."

Doãn Băng Dao hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, vươn tay dùng hết sức đẩy anh ra, "Ngự Giao, tôi muốn tố cáo anh."

Cô xoay người chuẩn bị chạy đi, liền bị kéo lại: "Cô quá ngây thơ rồi! Có biết vị cảnh sát trưởng bây giờ làm thế nào mà leo lên được vị trí đó không? Là dựa vào mối quan hệ với tôi! Doãn Băng Dao, trên lãnh thổ này rất nhiều việc đều do tôi quyết định, cô muốn chơi cùng tôi sao?"

"Cút ngay! Buông tôi ra." Doãn Băng Dao dùng hết sức lực đánh vào tay anh. Anh ta khiến cô sợ hãi và phẫn nộ, đồng thời cũng tức giận vì sự rung động của mình trước đây.

"Đừng hòng, tôi sẽ không bao giờ buông tha cô, tôi nói rồi, cả đời này cô mãi mãi làm người tình bí mật của tôi."

"Cái chết của em trai anh không liên quan tới tôi, sao anh không đi hỏi mẹ anh, bà ta đang giả điên, là giả điên đó."

"Cô câm miệng! Trước giờ tôi không bao giờ tin lời phụ nữ."

Doãn Lăng Diệc bị tiếng ồn ào làm thức giấc, vội vã xuống giường đi đến phòng chị gái, vừa mở cửa ra liền thấy hai người đang giằng co trong phòng.

"Anh! Anh mau thả chị em ra." Doãn Lăng Diệc chạy vào phòng kéo Ngự Giao ra.

Doãn Băng Dao nhìn thấy cậu, liền quát lên: "Em ra ngoài cho chị."

"Không! Chị, em sẽ không để anh ấy bắt nạt chị."

Doãn Lăng Diệc nắm chặt tay Ngự Giao, nhưng từ nhỏ anh đã trải qua những rèn luyện nghiêm khắc về thể lực, một chút sức lực nhỏ nhoi của Doãn Lăng Diệc đối với anh mà nói hoàn toàn không đáng kể.

Anh quay đầu nhìn Doãn Lăng Diệc quát "Buông tay"

"Anh buông tay chị em ta trước." Nhìn anh túm chặt mái tóc chị gái, cậu vô cùng đau lòng.

Ngự Giao vùng tay lên, Lăng Diệc lập tức bị hất văng ra. Cơ thể mất thăng bằng, Doãn Lăng Diệc ngã nhào xuống đất không may gáy đập trúng cạnh bàn trà. Cậu kêu lên một tiếng, trợn trừng mắt trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Doãn Băng Dao nhìn về phía Doãn Lăng Diệc, sợ hãi kêu: "Lăng Diệc, Lăng Diệc...." Vùng thoát khỏi bàn tay Ngự Giao, lao về phía em trai.

Vừa định ôm Lăng Diệc lên, liền nhìn thấy đầu cậu chảy ra rất nhiều máu. Bàn tay cô cứng đờ không biết làm sao. "Lăng... Lăng Diệc...." Cô hoảng loạn bật khóc, lắc đầu: "Lăng Diệc, em đừng dọa chị...."

Doãn Lăng Diệc mở to mắt rồi từ từ nhắm lại, hàng lông mi dài lặng lẽ rũ xuống.

Ngự Giao thấy thế, vội vàng chạy đến, quỳ một chân xuống muốn bế cậu lên.

"Anh cứ đi! Không cần anh giả mù sa mưa, cứ..." Doãn Băng Dao hất cánh tay anh xuống, "Tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa, tất cả những điều anh làm đều có ý đồ, cứ mau."

Ngự Giao từ dưới đất đứng lên, "Doãn Băng Dao, cô bình tĩnh một chút, việc cần làm bây giờ là đưa cậu ấy đến bệnh viện."

Doãn Băng Dao không thể không chế được cảm xúc, cô thật sự không thể chấp nhận được bản thân đã yêu một người đàn ông đáng sợ như vậy. Tất cả mọi chuyện anh ta làm đều được lên kế hoạch trước, ngay cả việc cô yêu anh ta, cũng được anh ta lên kế hoạch trước đó.

Ngự Giao quát: "Cô cứ ngồi khóc như vậy thì có tác dụng gì, cứ để như vậy cậu ấy sẽ chết đấy."

Khi nghe thấy câu nói cuối cùng của anh, hai mắt cô trợn tròn, lúc này mới nghiêng người tránh sang một bên, để anh bế Doãn Lăng Diệc lên.

Ngự Giao bế Doãn Lăng Diệc chạy xuống dưới lầu, Doãn Băng Dao chạy theo sau, trên dọc đường đầu Doãn Lăng Diệc không ngừng chảy máu, khiến cô hết sức hoảng loạn.

Xe của anh lao nhanh trên đường, còn vượt đèn đỏ mấy lần.

Vài phút sau, chiếc xe chạy tới bệnh viện trung tâm thành phố.

Ngự Giao bế Doãn Lăng Diệc trên tay, không biết tại sao, khi nhìn thấy trên đầu cậu không ngừng chảy máu, trái tim anh có cảm giác đau đớn.

"Bác sĩ! Mau lại đây, nhanh lên." Doãn Băng Dao gào lên.

Sau khi bác sĩ chạy tới, liền đẩy Doãn Lăng Diệc vào phòng phẫu thuật. Doãn Băng Dao muốn đi theo vào, bị bác sĩ chặn ở ngoài cửa.

Cả người cô không còn sức lực dựa vào cánh cửa, từ từ trượt xuống đất, nếu Lăng Diệc rời khỏi cô, vậy cô sống còn có ý nghĩa gì nữa.

"Cô đừng lo lắng quá, sẽ không có chuyện gì đâu." Ngự Giao bước đến bên cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước đầy bất lực, đột nhiên nhìn anh đầy oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngự Giao, nếu Doãn Lăng Diệc xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi sẽ không để anh yên."

Ngự Giao hơi giật mình.

Đúng lúc này, có bác sĩ từ bên trong đi ra, anh vội vã chạy đến hỏi: "Sao rồi?"

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, "Cậu Thẩm, xin hãy chờ một lát, chúng tôi vẫn đang cấp cứu."

Thế lực của anh lớn đến ngay cả các bác sĩ trong bệnh viện đều nhận ra anh.

Nắm chặt hai cánh tay bác sĩ, anh ngang ngược nói: "Nhất định phải cứu sống cậu ấy."

"Vâng, chúng tôi nhất định sẽ rốc hết sức."

Một nữ y tá từ phòng cấp cứu chạy ra, nói với vị bác sĩ: "Cậu ta thuộc nhóm máu RH, thuộc nhóm máu hiếm, kho máu của chúng ta không có nhóm máu này"

"Nhóm máu RH?" Ngự Giao hỏi.

"Vâng" Y tá lo lắng gật đầu.

"Tôi thuộc nhóm máu đó, để tôi truyền máu cho cậu ấy."

"Cậu Thẩm...." Vị bác sĩ khó xử.

"Sức khỏe của tôi rất tốt! Ông đừng nói gì nữa, lấy máu của tôi nhanh lên."

"Vậy mời cậu Thẩm đi cùng tôi sang bên kia." Người y tá dẫn Ngự Giao đi tới phòng cuối cùng của hành lang phía bên trái

Doãn Băng Dao nhìn bóng lưng của anh, dần dần rơi vào trầm tư.

Trước kia em trai rất hay mắc bệnh, cô cũng biết biết Lăng Diệc thuộc nhóm máu hiếm, mặc dù khi đó không biết tại sao nhóm máu của em trai và mình lại không giống nhau, vì cô không biết cha mẹ thuộc nhóm máu gì, cho nên lúc đó không suy nghĩ gì nhiều.

Sau này khi nghe ba nói, mẹ phản bội ông sinh ra Lăng Diệc, nhưng mẹ đã nói có thể do bé nhầm khi còn trong bệnh viện. Khi đó, cô hiểu ra vì sao em trai không cùng nhóm máu với mình.

Bây giờ, lại trùng hợp như vậy, Ngự Giao làm tổn thương em trai cô, cũng lại chính anh ta truyền máu cho em trai.

Có phải ông trời đang cố ý trêu đùa bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Lời của kẻ ngốc nghếch

Phòng chăm sóc đặc biệt.

Doãn Lăng Diệc đeo mặt nạ dưỡng khí, máy đo nhịp tim đặt bên trên đầu giường không ngừng phát ra những tiếng "Tít, tít, tít" trong căn phòng tĩnh lặng.

Doãn Băng Dao nằm sấp bên giường bệnh ngủ thiếp đi, cô ở trong bệnh viện đã một ngày một đêm. Đến bây giờ Doãn Lăng Diệc vẫn chưa tỉnh lại, trấn thương lần này khiến não bộ bị tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa với bệnh tình trước đó, tính mạng của cậu gần như đã đi đến tận cùng.

Bác sĩ đã thông báo tình hình nguy kịch hiện giờ của cậu bé, nói cách khác, muốn người nhà chuẩn bị tâm lý Doãn Lăng Diệc có thể qua đời bất kỳ lúc nào.

Suốt đêm Ngự Giao không ngừng liên lạc với những bác sĩ nổi tiếng ở nước ngoài.

Cho dù trong lòng anh oán hận Doãn Băng Dao nhiều như thế nào, nhưng anh chưa bao giờ muốn Doãn Lăng Diệc chết.

Nếu là trước đây, anh nhất định sẽ giao những việc này cho cấp dưới giải quyết, nhưng bây giờ anh tự mình tìm tài liệu, tự mình gọi điện thoại liên hệ. Rạng sáng, cuối cùng cũng liên lạc được với một bác sĩ chuyên khoa não nổi tiếng thế giới.

Gương mặt đeo kính suy tư của anh, rốt cuộc khẽ mỉm cười. Mắt kính đã giảm bớt vẻ hung hãn trên khuôn mặt anh, nhìn qua có vẻ nhã nhặn hơn rất nhiều. Anh tháo mắt kính xuống, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hôm nay ánh mắt trời đặc biệt rực rỡ, xoa xoa mi tâm, bước vào phòng bệnh của Doãn Lăng Diệc.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, nhìn thấy Doãn Băng Dao đang ngủ thiếp bên mép giường, liền cởi áo khoác trên người, nhẹ nhàng khoác lên lưng cô.

Hàng lông mi cong vút của Doãn Băng Dao hơi động đậy, dưới ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu nào như đang nhảy múa trên mắt.

Cô mê man gọi tên em trai: "Lăng Diệc, Lăng Diệc...."

Anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn chăm chú gương mặt cô dưới ánh mặt trời, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc khác thường.

Sau đó lại nhìn sang Doãn Lăng Diệc nằm bất động trên giường bệnh.

Thật ra Doãn Lăng Diệc cũng rất đáng yêu, đôi khi anh còn có thể nhìn thấy bóng dáng em trai mình trên người cậu, nhưng chính vì điều này, càng khiến anh thống hận Doãn Băng Dao đã hại chết em trai anh.

"Lăng Diệc" Doãn Băng Dao hoảng hốt kêu, giật mình bừng tỉnh.

Ngự Giao vội vàng vỗ vỗ lưng cô: "Không sao, không sao, cậu ấy ở đây"

Doãn Băng Dao ở to mắt, nhìn gương mặt tuấn tú phía đối diện, vẻ mặt kinh ngạc, phát hiện bản thân đang khoác chiếc áo của anh.

Ánh mắt kinh ngạc nhanh chóng trở nên lạnh lùng. Giật chiếc áo trên người xuống, lạnh lùng đặt vào lòng anh, "Cảm ơn"

Hiện giờ, cô không dám nhận bất kỳ sự dịu dàng và quan tâm nào của anh ta.

Mỗi hành động của anh ta, đều khiến cô cảm giác đang có âm mưu nào đó.

Đã từng ngốc nghếch rung động một lần, cô không cho phép bản thân dễ dàng tiếp tục tin tưởng anh ta.

Ngự Giao hơi xấu hổ, rút tay về, "Tôi qua tôi đã liên hệ được với một bác sĩ chuyên khoa não nổi tiếng, tôi nay ông ta sẽ tới đây, chỉ cần Lăng Diệc có thể cố gắng đến lúc đó, nhất định mọi chuyện sẽ khá hơn"

"Thật không?" phút chốc vẻ lạnh lùng trên mặt Doãn Băng Dao trở nên thay đổi.

"Ừm, đúng vậy. Cho nên cô đừng quá lo lắng"

Cô xoay đầu lại, nhìn về phía Doãn Lăng Diệc đang nằm bất động trên giường, "Lăng Diệc, em nhất định phải cố gắng, chị sẽ luôn luôn ở đây với em, đừng sợ"

Đưa tay vuốt ve gò má em trai, khóe miệng cô khẽ cong lên, trong ánh mắt như có dòng nước ấm áp sáng bóng nhẹ nhàng chảy xuôi.

Cô như vậy, khiến Ngự Giao thất thần.

"Cô trở về nghỉ ngơi một lúc đi, tôi sẽ ở đây chăm sóc cậu ấy" giọng nói của anh có hơi cứng nhắc, gương mặt tuấn mỹ thiếu vẻ tự nhiên.

Nụ cười trên mặt Doãn Băng Dao đột nhiên biến mất, lạnh lùng nói: "Không cần, anh đi đi, tôi muốn tự mình chăm sóc em trai tôi. Tôi không muốn nhìn thấy anh"

Cô không thể tiếp tục tha thứ cho anh ta.

"Tôi..." một người khi nói chuyện luôn có khí thế bức người như Ngự Giao, thế nhưng giờ phút này trở nên cứng họng.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô, anh đành phải rời khỏi phòng bệnh.

Đi ra tới cửa, liền dừng bước.

Anh muốn ở đây, muốn chờ Doãn Lăng Diệc tỉnh lại, nhưng trong đầu có một giọng nói ma quỷ không ngừng vang lên: "Đi đi, mày còn đứng ở đây làm gì, là Doãn Băng Dao hại chết em trai mày, nếu em trai cô ta cũng chết, như vậy coi như đã trả được thù, mày nên vui vẻ...."

Ngự Giao lắc lắc đầu, giọng nói ma quỷ kia giống như mắt kiểm soát, không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu.

Đó là tâm ma của anh.

Đúng, Doãn Lăng Diệc chết đi, anh nên vui vẻ mới đúng, đi thôi, còn đứng ở đây làm gì! Ánh mắt dần dần trở nên hung ác nham hiểm, vẻ mặt khát máu này, cũng không giống với anh lúc bình thường.

Bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai anh: "Giao, cậu sao vậy?"

Ngự Giao lấy lại tinh thần, thấy đứng trước mặt là Phạm Khiết Phàm và Lang Long, phía sau bọn họ là Phương Chính Đông và Đồng Bội.

Đồng Bội tiến lên chất vấn: "Có phải anh đã làm gì với Doãn Lăng Diệc đúng không?"

Phương Chính Đông vội vàng kéo cô đang nổi giận dừng dừng lại, "Đi, chúng ta vào thăm Doãn Lăng Diệc"

Tối qua Đồng Bội gọi điện thoại cho Doãn Băng Dao mấy cuộc, nhưng đều không có người nhận, trong lòng cô cảm thấy rất bất an, vì thế buổi tối không ngừng gọi điện thoại. Vì biết Ngự Giao vì trả thù Doãn Băng Dao, nên cô luôn sợ hai chị em Doãn Băng Dao gặp chuyện không may.

Cũng may tới nửa đêm, Doãn Băng Dao gọi điện thoại lại, cô mới biết chuyện xảy ra với Doãn Lăng Diệc, buổi sáng vừa ra khỏi cửa liền gặp Phương Chính Đông, liền cùng anh ta đến bệnh viện.

Phương Chính Đông và Đồng Bội bước vào phòng bệnh, Lang Long và Phạm Khiết Phàm đứng bên ngoài cùng Ngự Giao.

"Giao, sắc mặt cậu không tốt lắm, tối qua chắc cả đêm không ngủ, mau trở về nghỉ ngơi đi, ở đây có tớ và Lang Long rồi, cậu yên tâm"

"Không, tớ muốn ở đây"

Phạm Khiết Phàm nhìn thoáng qua Doãn Lăng Diệc, từ trước đến bất kỳ chuyện gì, Ngự Giao đều sẽ giao cho bọn họ giải quyết, nhưng bây giờ.....

"Băng Dao" Đồng Bội nhỏ giọng gọi.

Doãn Băng Dao nhìn Lăng Diệc đến thất thần, Đồng Bội phải gọi mấy tiếng tâm trí cô mới trở lại.

"Đồng Đồng, cậu đến rồi à"

"Ừ" Đồng Bội đi tới, ôm lấy Doãn Băng Dao vỗ nhẹ lên vai cô an ủi: "Đừng lo lắng quá, sẽ không có chuyện gì đâu"

"Ừm" Doãn Băng Dao gật đầu.

Nhất định sẽ không có chuyện gì, mặc dù từ nhỏ Lăng Diệc rất hay mắc bệnh, nhưng mấy năm gần đây được tiêm rất nhiều thuốc, hơn nữa từ nhỏ đến lớn em trai cô luôn kiên cường, cho nên bây giờ, nhất định sẽ vượt qua.

"Băng Dao, là do Ngự Giao làm đúng không?" Đồng Bội hỏi.

Phương Chính Đồng đứng bên cạnh, buồn bã, xem ra quan hệ giữa người phụ nữ anh thích và người bạn thân của anh không mấy tốt đẹp.

Doãn Băng Dao gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Không thể để cho mọi người biết, Ngự Giao là một tên ác ma đáng sợ, như vậy sẽ liên lụy tới những người vô tội khác.

"Đồng Đồng, cậu đừng hỏi, tóm lại chuyện này tớ không muốn để cho Y Thu biết" Y Thu đã bắt đầu nghi ngờ, nếu còn tiếp tục xảy ra chuyện gì đó, chắc chắn cô ấy sẽ nhận ra quan hệ giữa cô và Ngự Giao.

"Ừ" Đồng Bội gật đầu, "Tớ không gọi điện thoại cho Y Thu"

Phương Chính Đồng ho khan một tiếng, "Hai người nói chuyện với nhau đi, tôi ra ngoài trước"

Anh thức thoir ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy ba người bạn thân đang đứng bên ngoài, bước tới vỗ vai Ngự Giao: "Người anh em, lần này cậu chơi lớn quá"

Phạm Khiết Phàm tròn mắt nhìn: "Cậu còn tâm trạng nói đùa"

Một lát sau, Đồng Bội đi ra gọi bọn họ: "Ngự Giao, anh vào đây" giọng điệu hết sức chán ghét.

Mấy người Ngự Giao không hiểu chuyện gì, nhanh chóng đi vào.

Doãn Lăng Diệc đã tỉnh lại, hơi thở của cậu bé có vẻ yếu ớt, khi nhìn thấy cậu mở mắt, Doãn Băng Dao mừng đến phát khóc, nhưng câu đầu tiên cậu nói lại là: "Muốn gặp anh...."

Doãn Băng Dao nghe những lời này, khóc càng đau lòng hơn, cô biết em trai thích Ngự Giao, một niềm yêu thích không giải thích được.

Ngự Giao đi tới đầu giường, không biết nên mở miệng nói gì.

Anh không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, từ trước tới giờ đối với thứ mình cần luôn dùng sức mạnh chiếm giữ.

"Anh....anh...." bàn tay Doãn Lăng Diệc yếu ớt đưa lên, như muốn cầm lấy tay Ngự Giao.

Ngự Giao vội vàng đưa tay ra cầm lấy bàn tay cậu, "Anh ở đây"

"Anh.... Lăng Diệc, từ nay về sau Lăng Diệc không bao giờ có thể ở bên cạnh chị nữa, anh có thể thay em chăm sóc cho chị...."

Ngự Giao kinh ngạc, không phải điều cậu ta nên làm là hận anh sao?

Rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ ngốc nghếch.

Tất cả mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Ngự Giao, có một số người ở đây biết rõ trong lòng anh hận Doãn Băng Dao cỡ nào.

Bình thường anh luôn lạnh lùng vô tình, nhưng bây giờ đứng trước một người sắp chết, anh có thể tháo bỏ sự lạnh lùng này xuống không?

Tất cả mọi người chờ đợi, chờ đợi phản ứng của anh....

Ánh mắt Ngự Giao vô cùng phức tạp, sự liều lĩnh tùy tiện trước đây, dưới ánh mắt chờ đợi của Doãn Lăng Diệc, cũng trở nên dịu lại không ít.

Bờ môi anh khẽ mấp máy: "Được"

Chính đáng về lúc này của Doãn Lăng Diệc, khiến anh đột nhiên nhớ tới hình ảnh em trai qua đời trong ngày hôm đó.

Ánh mắt sắc bén đã sớm không còn tồn tại, trong hốc mắt, lấp lánh nước mắt. Cũng may anh đưa lưng về phía mọi người, nên không bị phát hiện.

Doãn Lăng Diệc thỏa nguyện nở nụ cười: "Anh, Lăng Diệc biết anh là người tốt mà, Lăng Diệc.... còn biết, chị rất yêu anh, khi ở cùng anh chị rất vui.

Dáng vẻ đó em chưa từng nhìn thấy bao giờ.... anh, anh cũng yêu chị, đúng không"

Tất cả mọi người trong phòng bao gồm cả Ngự Giao và Doãn Băng Dao đều tròn mắt nhìn.

Doãn Lăng Diệc chẳng qua chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch, nhưng lúc này dường như thần trí của cậu rất rõ ràng, giống như những đứa trẻ thông minh cùng lứa tuổi bình thường khác.

Hơn nữa cậu chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư chị gái mình.

Doãn Băng Dao có chút xấu hổ, nước mắt không ngừng rơi. Ngự Giao đột nhiên cảm thấy ở trước mặt đứa trẻ ngốc nghếch này, anh trở nên lúng túng.

Để giảm bớt bầu không khí ngột ngạt lúng túng, Doãn Băng Dao cầm tay em trai từ trong tay Ngự Giao, "Lăng Diệc đừng nói nữa, chị biết Lăng Diệc muốn tốt cho chị"

"Chị... sau này Lăng Diệc không thể ăn đồ ăn do chị làm nữa rồi, nếu như có kiếp sau, Lăng Diệc vẫn muốn làm em trai chị, hơn nữa, Lăng Diệc còn phải làm một đứa trẻ thông minh, để chị không cần phải hao tổn tâm trí vì em..."

"Lăng Diệc đừng nói nữa, sẽ không có chuyện gì đâu, em nhất định sẽ khỏe lại, em phải cố gắng lên, tối nay sẽ có bác sĩ giỏi nhất thế giới tới chữa bệnh cho em"

Đồng Bội bật miệng, đã sớm khóc không thành tiếng.

Phương Chính Đông và Lang Long nhìn cảnh tượng trước mặt, trong hốc mắt cũng trở nên ướt át.

Đột nhiên, máy theo dõi nhịp tim phát ra âm thanh sắc bén

"Tít....."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Chị sẽ báo thù cho em

"Tít....."

Máy theo dõi nhịp tim hiện lên một đường thẳng mỏng manh, phút chốc sắc mặt Doãn Băng Dao tái nhợt, đứng bật dậy nhấn chuông cấp cứu, nhưng vì cả thể xác và tinh thần mệt mỏi căng thẳng trong mấy ngày liền, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cơ thể lao đảo.

Ngự Giao một tay đỡ cô, một tay nhấn chuông cấp cứu.

Đồng Bội vội vàng chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Khi bác sĩ và y tá chạy tới, Doãn Băng Dao đã hoảng loạn bật miệng khóc không ra nước mắt, một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có ập tới.

Ngay cả khi đối diện với sự tra tấn của Ngự Giao, cũng chưa từng xuất hiện.

Đột nhiên có một dự cảm không lành.

Y tá vội càng đẩy bọn họ cách xa giường bệnh, vì có Ngự Giao ở trong phòng hơn nữa tình hình cũng hết sức khẩn cấp, nên y tá cũng không yêu cầu họ rời khỏi phòng bệnh.

"Tim đã ngừng đập"

Một bác sĩ lớn tiếng nói, đồng thời hai tay dùng sức ấn xuống ngực Doãn Lăng Diệc.

"Huyết áp giảm, tiêm adrenalin."

"Vâng."

Tất cả những người còn lại trong phòng đều nín thở.

"Huyết áp tiếp tục giảm, tiêm gấp đôi adrenalin."

Qua lần trấn thương sợ hãi này, bác sĩ còn phát hiện Doãn Lăng Diệc mắc nhiều vấn đề khác, cậu bị mắc bệnh tim bẩm sinh, rất nhiều chức năng trong cơ thể đã suy kiệt.

Vì trước đây không có tiền đi bệnh viện lớn khám bệnh, chỉ tới những phòng khám nhỏ, Doãn Băng Dao vẫn cho rằng em trai cô chỉ là sức đề kháng kém dẫn tới cơ thể yếu ớt, chưa bao giờ nghĩ tới...

Cơ thể của em trai lại nguy kịch như vậy

Đều do cô chăm sóc cho em trai không tốt.

Máy theo dõi nhịp tim không ngừng phát ra những âm thanh chói tai, Doãn Lăng Diệc lặng lẽ nằm bất động trên giường bệnh, giống như đang say ngủ, cánh tay phải được gắn kim tiêm từ từ rơi xuống mép giường.

Doãn Băng Dao sợ đến run người, Ngự Giao liền ôm chặt cô vào lòng.

Không hiểu tại sao có một cảm giác mãnh liệt dâng lên trong lòng, anh muốn bảo vệ che chở cho cô, muốn ôm chặt cô vào lòng, sợ rằng chỉ cần buông tay cô sẽ đi theo Lăng Diệc.

Đồng Bội vui đùa trong ngực Phương Chính Đông, không đủ can đảm nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt, nhưng lại luyến tiếc muốn nhìn Doãn Lăng Diệc thêm một chút - người em trai đáng yêu của cô.

"Án tim không có tác dụng." Vị bác sĩ không ngừng ấn tay lên ngực Doãn Lăng Diệc, trán đầy mồ hôi. Nhưng máy theo dõi nhịp tim vẫn chỉ hiện một đường thẳng tắp như cũ.

"Dùng máy kích điện."

Một bác sĩ khác nói to, y tá vội vàng đưa ra máy kích điện đã được chuẩn bị trước đó.

Hai tay bác sĩ cầm máy kích điện.

"Bộp...." Cơ thể Doãn Lăng Diệc lập tức bị bắn lên cao, rồi rơi xuống.

"Bộp...." Cơ thể của Doãn Lăng Diệc tiếp tục bị bắn lên cao, nặng nề rơi xuống giường.

Máy theo dõi nhịp tim không ngừng vang lên những âm thanh chói tai, hiện lên một đường thẳng tắp, không một đường cong....

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu thẳng vào mắt Doãn Băng Dao, khiến mắt cô đau nhói. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Gương mặt hoảng hốt, ánh mắt đờ đẫn, nhìn Lăng Diệc nằm trên giường, nước mắt ngừng rơi.

Đồng Bội kích động chạy tới nắm chặt cổ áo bác sĩ, "Các người là lũ vô dụng, khốn kiếp! Mau cứu người! Lăng Diệc không chết, cậu bé đáng yêu như vậy, lương thiện như vậy! Làm sao có thể chết! Nó vẫn chỉ là một cậu bé thôi mà!"

"Xin cô hãy bình tĩnh." Một y tá bước lên nói.

Phương Chính Đông vội vàng ôm chặt cơ thể Đồng Bội từ phía sau "Ngoan, bình tĩnh đi"

Doãn Băng Dao đi về phía giường bệnh, Ngự Giao bước theo 뒤 cô. Đột nhiên cô quay đầu lại nhìn, ánh mắt lạnh như băng "Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người tôi."

Ngự Giao đứng sững tại chỗ, một lần nữa anh cảm nhận được nỗi đau không thể diễn đạt được bằng lời, cảm giác đau đớn này, chỉ xuất hiện một lần duy nhất khi em trai anh qua đời.

Doãn Băng Dao ngồi xổm trước giường bệnh, nhẹ nhàng nâng cánh tay em trai đang buông thõng dưới giường.

Cô cười vô hồn: "Lăng Diệc, em hãy ngủ thật ngon, nhất định thế giới bên kia sẽ rất tốt đẹp. Sau này, cho dù em có là đứa trẻ ngốc nghếch thế nào đi nữa, chị vẫn muốn làm chị gái của em."

Đồng Bội cắn chặt bả vai Phương Chính Đông, sợ bản thân bật ra tiếng kêu nghẹn ngào thống khổ. Cô thường xuyên chơi đùa cùng Lăng Diệc, cũng rất thích cậu một đứa trẻ đơn thuần. Cô càng hiểu rõ, ở trong lòng Doãn Băng Dao cậu bé có vị trí quan trọng như thế nào. Cậu là toàn bộ thế giới của chị gái mình.

Phương Chính Đông cắn răng, chịu đựng sự đau đớn trên bả vai.

Phạm Khiết Phàm tiến lên, nhẹ nhàng khoác cánh tay Ngự Giao: "Giao, chúng ta ra ngoài đi, để cô ấy trò chuyện với em trai một lát."

Ngự Giao đưa mắt nhìn cơ thể Lăng Diệc đang nằm bất động trên giường. Trong đầu đột nhiên hiện ra dáng vẻ cậu bé mỉm cười gọi anh.

"Giao" Phạm Khiết Phàm kéo tay anh.

Ngự Giao, Phạm Khiết Phàm và những người khác đều đi ra ngoài, chỉ để còn Đồng Bội. Cô bước tới dịu dàng ôm lấy Doãn Băng Dao, khóc nói: "Băng Dao, cậu còn có tớ...."

Tuy trong lòng Doãn Băng Dao, Tô Y Thu và Đồng Bội có vị trí rất quan trọng. Nhưng chung quy cũng không thể bằng Doãn Lăng Diệc.

Lăng Diệc là sinh mạng của cô, là động lực để cô tiếp tục sống sót.

Từng trải qua cuộc sống gian khổ, bị bỏ đui ra khỏi nhà, rất nhiều lần cô cảm thấy cuộc sống thật vô nghĩa. Nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên chân thành của Lăng Diệc, cuộc sống của cô lập tức tràn đầy lạc quan tin tưởng. Từ từ nâng bàn tay lạnh giá của Lăng Diệc áp vào má, nhẹ nhàng vuốt ve: "Lăng Diệc.... em đừng rời khỏi chị...."

"Băng Dao...." Đồng Bội khóc đến hai vai không ngừng run run.

Doãn Băng Dao lại cười cười: "Em xem chị kiên cường biết bao, chị không có khóc."

Đồng Bội cắn môi, cô cũng không muốn khóc, nhưng vẫn không ngừng tuôn rơi.

"Lăng Diệc, em hãy ngủ đi, chị sẽ sống thật tốt, chị sẽ trả thù cho em" Cô gằn giọng nói hai từ trả thù.

Đồng Bội thấy đôi mắt Băng Dao đột nhiên trở nên hung ác "Băng Dao, cậu đừng như vậy, đừng làm tớ sợ." Đưa tay lắc vai cô.

Giờ phút này, vẻ mặt oán hận trên gương mặt Doãn Băng Dao, hoàn toàn khác biệt với gương mặt tươi cười đầy kiên cường trước đây của cô.

Đồng Bội sợ hết hồn.

Đôi mắt Doãn Băng Dao từ từ khép lại, ngất đi.

Cô rất mệt, từ trước đến giờ chưa từng mệt mỏi như vậy....

Nhớ lại hồi nhỏ, ngày ngày chơi đùa cùng Lăng Diệc, mẹ đứng bên dịu dàng nỉm cười. Lăng Diệc đi theo sau cô không ngừng gọi: "Chị, chị chờ em với" Cô mơ một giấc mơ rất dài. Giấc mơ chân thật biết bao, tất cả giống như mới chỉ ngày hôm qua.

Nhưng bên tai, luôn có một giọng nói dịu dàng trầm thấp nhẹ nhàng gọi tên cô. Đột nhiên như có một lực vô hình kéo cô về hiện thực.

Mở mắt ra, trước mặt là khung cảnh trắng tinh.

Khi ánh mắt từ từ trở nên rõ ràng, liền nhìn thấy Ngự Giao, một người đàn ông có giọng nói thiên thần, một gương mặt thiên sứ, nhưng lòng dạ hiểm độc như ma quỷ.

Do cô nhìn nhầm sao?

Tại sao lại có cảm giác ánh mắt anh ta vô cùng thâm tình, vô cùng lo lắng như vậy.

"Băng Dao, cô tỉnh rồi." Một giọng nói dịu dàng trầm thấp vang lên bên tai.

Suy nghĩ của Doãn Băng Dao dần dần trở nên rõ ràng, nở nụ cười yếu ớt với anh ta.

Thấy nụ cười của cô, Ngự Giao không khỏi kinh ngạc

Cô chống tay ngồi dậy, "Tôi không sao, cảm ơn."

"Tang lễ của Lăng Diệc, chỉ cần đợi cô xuất viện là được tiến hành, tôi sẽ tổ chức cho cậu ấy một lễ tang long trọng."

Doãn Băng Dao cup mắt, không lên tiếng, cũng không muốn lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 119: Kế hoạch

Ngự Giao thấy cô không nói chuyện, hơi xấu hổ. Từ khi Lăng Diệc qua đời, dường như ngọn lửa thù hận trong anh cũng được dập tắt chút ít. Anh ngồi bên giường Doãn Băng Dao, nhìn đĩa táo trên bàn, liền với tay cầm con dao nhỏ bắt đầu gọt vỏ.

Doãn Băng Dao nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cô vẫn không dám tin Lăng Diệc đã ra đi, em trai cô cũng từng được sinh ra tại bệnh viện này, sinh mệnh của cậu bắt đầu ở nơi này và cũng kết thúc tại nơi này.

Chớp mắt nhìn ánh mặt trời chói chang, phát hiện nước mắt tuối rơi từ khi nào. Vợ và đưa tay lau nước mắt trên mặt, cô không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Lăng Diệc từng nói muốn cô sống thật tốt, cho nên cô không được khóc.

Thế giới này quá dơ bẩn, Lăng Diệc đến thế giới bên kia nhất định sẽ vui vẻ

Nhìn dáng vẻ thất thần của cô, Ngự Giao khẽ nhủ mày. Anh bắt đầu tự hỏi, chẳng lẽ tất cả những điều mình làm đều là sai lầm?

Nhưng anh yêu em trai là có lỗi sao?

"Băng Dao! Băng Dao!" Tô Y Thu hốt hoảng chạy vào, liền nhìn thấy Ngự Giao đang ngồi ở mép giường, vô cùng kinh ngạc, "Anh Băng, sao anh lại ở đây?" Đồng Bội đi sau Tô Y Thu lung tung gãi đầu.

Ngược lại về mặt Ngự Giao rất lạnh nhạt, anh đặt quả táo trong tay vào đĩa, "Anh tới đây thăm cô ấy"

Tô Y Thu sững sờ đứng im tại chỗ.

Đồng Bội vội vàng bước lên giải vây: "Cậu quên rồi à...., trước đây Băng Dao là người giúp việc nhà anh ấy, ông chủ đến thăm nhân viên là rất chuyện bình thường mà"

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, không còn vẻ hoảng hốt như trước đây: "Y Thu, sao cậu lại tới đây?"

Bước tới bên giường, về mặt Tô Y Thu không vui, "Băng Dao! Rốt cuộc cậu có coi tớ là bạn nữa không? Tại sao tất cả mọi người đều biết, chỉ có tớ là không biết gì, tớ....tớ còn chưa được nhìn mặt Lăng Diệc lần cuối...." dứt lời, liền bật khóc.

"Tớ sợ cậu lo lắng, hơn nữa chuyện xảy ra quá đột ngột, tớ cũng chưa kịp nói với cậu"

Tô Y Thu nhào lên giường ôm chầm lấy cô: "Băng Dao, tớ không biết nên an ủi cậu thế nào, nhưng tớ biết cậu nhất định rất đau lòng, không sao, cậu còn tớ và Đồng Đồng"

"Đúng vậy" Đồng Bội cũng bước lên.

Ngự Giao hiểu biết liền đứng lên đi ra ngoài.

Bác sĩ nói, Doãn Băng Dao bị suy nhược cơ thể, do chịu kích động quá lớn, nên mới bị ngất xỉu.

Doãn Băng Dao kiên quyết không chịu nằm viện, sau khi xuất viện liền chuẩn bị tiến hành tang lễ cho em trai.

Buổi chiều Tô Y Thu, Đồng Bội và Ngự Giao đưa cô trở về.

Trở lại căn nhà rộng lớn xa hoa, khi bước vào cửa, không nhìn thấy hình bóng em trai, cô đứng lặng yên trước cửa thật lâu, có chút hoảng hốt.

Đồng Bội kéo tay cô, "Băng Dao, về nhà rồi"

"Không có Lăng Diệc, nơi nào cũng không phải là nhà" Cô lạnh lùng nói, sắc mặt ba người còn lại đều trở nên nặng nề.

Sau đó, Tô Y Thu phải đi, đứng lên nói với cô, "Băng Dao, tớ đi trước, ngày mai tớ lại tới thăm cậu, có chuyện gì cậu nhất định phải gọi điện thoại cho tớ đó biết không"

"Ừm" cô gật đầu.

Ngự Giao ngồi bên cạnh Tô Y Thu, từ đầu tới cuối không nói lời nào.

"Anh Băng, anh không đi sao?" Tô Y Thu hỏi

"Ừ, chúng ta đi thôi" anh đứng lên, nhìn thoáng qua Băng Dao.

Chờ Ngự Giao và Tô Y Thu rời đi, Đồng Bội mới nói: "Băng Dao, thật ra anh ta rất quan tâm cậu"

Doãn Băng Dao mặt không đổi sắc, vô cùng bình thản, không vui không buồn nói: "Đừng nói nữa, Đồng Đồng, cậu cũng về đi, tớ muốn được ở một mình được không?"

"Cậu ở một mình được không?"

"Ừ, tớ không sao đâu, yên tâm đi"

"Vậy được rồi, tớ không ở lại quấy rầy cậu nữa, cậu đừng đau lòng quá, sức khỏe là quan trọng nhất, Lăng Diệc cũng không muốn thấy cậu như vậy đâu, biết không?"

"Ừm" cô khẽ gật đầu.

Đồng Bội ôm cô vào lòng, thở dài một cái, trước khi đi còn nhìn lại cô mấy lần. Mặc dù cô nói không sao, nhưng Đồng Bội biết so với trước đây cô trở nên lạnh lùng cô độc hơn.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Doãn Băng Dao vẫn ngồi im một chỗ.

Nghiêng đầu nhìn tivi, dường như đang chiếu một bộ phim hoạt hình, sau đó Lăng Diệc vô cùng vui vẻ ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Nhìn về phía bàn ăn, là hình bóng Lăng Diệc đang ngồi ăn cơm trên bàn.

Nhìn bàn trà, là cảnh cô và Lăng Diệc cùng nhau đánh cờ.

Đâu đâu đều có bóng dáng của em trai.

Cô gợn tay bịt miệng, ngăn tiếng nức nở. Nếu Lăng Diệc nhìn thấy cô khóc, nhất định sẽ không vui.

Ngồi sững sờ trên ghế không biết bao lâu, không muốn bản thân tiếp tục có những ảo giác, cô nhắm chặt hai mắt, nhưng bên tai vẫn văng vẳng tiếng nói cười của Lăng Diệc.

Chợt có một giọng nói dịu dàng, khẽ vang lên bên tai cô: "Băng Dao"

Mở mắt, nhìn thấy Ngự Giao đang cúi người nhìn mình chăm chú. Cô sợ hãi không lùi về phía sau: "Anh.... tại sao anh quay lại?"

"Tôi đưa Y Thu về. Cô lên lầu nghỉ ngơi đi" Ngự Giao đưa tay ra sau, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Cơ thể cô lập tức cứng đờ, "Tôi biết rồi, anh còn việc gì nữa sao?"

"Tôi muốn...." anh do dự một lát, nói: "Tôi muốn tới bàn với cô về chuyện tang lễ của Lăng Diệc"

"Chuyện này không cần anh quan tâm, tự tôi sẽ xử lý" Doãn Băng Dao đột nhiên trở nên kích động.

"Tôi muốn tổ chức cho cậu ấy một lễ tang long trọng"

"Ngự Giao!" cô đột nhiên đứng bật dậy, hét to, "Rốt cuộc muốn gì? Anh lấy thân phận gì để tổ chức tang lễ cho em trai tôi? Tôi cầu xin anh, chuyện này anh đừng xen vào, chẳng lẽ anh còn muốn những người khác đau lòng vì anh sao? chắc chắn Y Thu đã bắt đầu nghi ngờ"

Ngự Giao tròn mắt nhìn, môi anh khẽ mấp máy, mày kiếm nhíu chặt.

"Vậy tôi đi trước" xoay người, lạnh lùng rời đi

Anh sẽ không vì cái chết của Lăng Diệc, mà bỏ qua lỗi lầm của cô. Chỉ là anh cảm thấy rất kỳ lạ, không ngờ Doãn Băng Dao lại trở nên biết nghe lời hơn rất nhiều so với trước kia.

Cô không phản kháng kịch liệt bất kỳ chuyện gì, chỉ im lặng ở bên cạnh anh. Vốn dĩ anh cho rằng, chắc chắn cô sẽ rất hận, thậm chí còn muốn giết chết anh.

Nhưng cô không có.

Doãn Băng Dao tổ chức một lễ tang đơn giản cho em trai, đến giờ phút cuối cùng, cha cô vẫn không đến.

Cô có thể hiểu cách làm của cha mình, cho dù Lăng Diệc là em trai cùng mẹ khác cha hoặc không có bất kỳ quan hệ máu mủ với cô, cô sẽ vẫn yêu thương cậu như trước đây.

Tang lễ qua đi, Ngự Giao tìm tới Doãn Băng Dao, nói: "Đi du lịch mười ngày trên tàu với tôi"

"Đi du lịch?"

"Anh dẫn Y Thu đi đi, cô ấy rất thích đi du lịch" cô lạnh lùng nói.

Ngự Giao suy nghĩ một lát, "Đây không đơn thuần chỉ là đi du lịch, những người trên tàu không giàu cũng sang, hơn nữa tôi có vụ giao dịch, nhất định phải có bạn nhảy đi cùng"

Doãn Băng Dao cười khỏ, cô là một kẻ đê tiện, cho nên trong những trường hợp như thế này tất nhiên bản thân sẽ phải đi cùng.

Cô đồng ý, ngày hôm sau liền bước lên con tàu sang trọng, khi biết con tàu đi về phía quần đảo Hawaii, trong đầu cô liền nảy ra một kế hoạch...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tôi nay sẽ cho cô biết sự lợi hại của bản thiếu gia

Một tiếng còi kéo dài vang lên, cũng là lúc chiếc tàu chở khách xa hoa từ từ rời bến.

Doãn Băng Dao đứng trên boong tàu, đưa mắt ngắm nhìn vẻ đẹp rực rỡ của ánh hoàng hôn.

Lại là ánh mặt trời rực rỡ của buổi chiều tà, một ngày cũng như hôm nay, cô và Lăng Diệc cùng ngắm ánh hoàng hôn mỹ lệ trong một buổi chiều.

Ánh mặt trời đỏ ối chiếu lên người, tạo thành những gợn sóng lặn tắt trong đôi mắt cô.

Có lẽ lúc này trên chính con tàu chở khách này, cô và Ngự Giao kẻ kết thúc tất cả những vương mắc thống khổ.

Tập đoàn Thẩm thị.

Tòa cao ốc cao vút như lặn vào trong đám mây, dưới ánh tà dương mềm mại đáng yêu, vẫn vô cùng hùng vĩ.

Phạm Khiết Phàm ôm tập tài liệu chạy hết tầng trên xuống tầng dưới, đôi giày cao gót dưới chân cô không ngừng nện xuống sàn, tạo nên những tiếng cạch cạch vang dội.

Cả ngày không nhìn thấy Ngự Giao, ngay điện thoại cũng không gọi được!

Lang Long chuẩn bị tan tầm, lúc đi ra khỏi văn phòng, thấy cô đứng đợi ở đại sảnh không ngừng gọi điện thoại, đáng vẻ vô cùng sốt ruột.

"Cậu làm gì vậy? Vẫn chưa về à" Lang Long hỏi.

"Tớ đang gọi điện thoại cho Giao, nhưng mãi không gọi được, không biết cậu ấy đi đâu nữa" cô ấn phím gọi một lần nữa, tiếp tục gọi điện thoại cho Ngự Giao.

"Cậu ấy đi du lịch rồi, cậu không biết sao?"

"Du lịch?" Phạm Khiết Phàm kinh ngạc, "Cậu ấy đi bao giờ?"

Lang Long giờ tay nhìn chiếc đồng hồ Rolex đeo trên cổ tay, "Chắc tàu cũng vừa mới rời bến thôi"

"Tại sao tớ không biết chuyện này! Ở đây có một số tài liệu cần cậu ấy ký gấp" Phạm Khiết Phàm giẫm chân.

"Vậy thì để ở kia đi, đợi cậu ấy về rồi ký sau"

"Cũng chỉ còn cách đó thôi"

Phạm Khiết Phàm cất điện thoại di động, bước lên nhò giọng hỏi: "Cậu ấy làm gì có thời gian rảnh rồi mà đi du lịch? Chắc là có công việc gì đó đúng không?"

"Có công việc gì đây, chỉ đơn giản là đi du lịch thôi"

"Vói ai?"

"Doãn Băng Dao, tớ nghĩ chắc cậu ấy muốn đưa cô ấy đi chơi cho vui bớt nỗi buồn. Dù sao em trai người ta qua đời, chắc chắn trong lòng rất đau đớn"

Lang Long ấn của thang máy, "Cậu có xuống luôn không?"

"Ừ" Phạm Khiết Phàm vội vàng đi theo anh vào thang máy.

Cô buộc tóc cao kiểu đuôi ngựa, để lộ vầng trán thanh tú, nhìn rất xinh đẹp lại giỏi giang.

"Sao cậu ấy có thể bỏ lại cả núi công việc để đi du lịch cùng Doãn Băng Dao tới mấy ngày liền, chẳng lẽ cậu ấy thực sự yêu người phụ nữ đó? Không còn hận cô ta nữa?"

Lang Long nhìn dáng vẻ nghi hoặc của cô, lắc đầu, giang tay: "Chuyện này tớ không biết"

Bên kia, Tô Y Thu và Đồng Bội cũng không ngừng gọi điện thoại cho Doãn Băng Dao, nhưng đều tắt máy.

Hai người rất lo lắng, liền chạy tới nhà cô, ấn chuông cửa, nhưng cũng không có ai.

Đồng Bội nhìn Tô Y Thu, ánh mắt vô cùng lo lắng: "Liệu có xảy ra chuyện gì không?"

"Cậu đừng làm tớ sợ" sắc mặt Tô Y Thu tái nhợt.

Đồng Bội vội vàng lấy điện thoại di động ra, "Ngốc quá, sao không nghĩ ra gọi di động không được, thì gọi vào điện thoại bàn "

Cô bấm số điện thoại nhà của Doãn Băng Dao.

Tút.... tut.... tut....

"Xin chào, tôi là Băng Dao, chắc chắn là Đồng Đồng và Y Thu đúng không, hiện giờ tớ đang đi du lịch, không có ở nhà, có việc gì các cậu cứ nhắn lại cho tớ"

Phù...

Hai người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tô Y Thu vỗ ngực, "May mà cậu ấy còn nhớ dùng điện thoại bàn để nhắn lại"

"Cậu ấy vẫn biết đi du lịch để vui bớt nỗi buồn, vậy chắc tâm trạng cũng không quá tệ, chúng ta không cần lo lắng nữa, đi thôi"

Đồng Bội và Tô Y Thu rời khỏi nhà Doãn Băng Dao, vừa bước chân xuống lầu đã nghe thấy tiếng còi xe. Đồng Bội ngẩng đầu liền thấy xe Phương Chính Đông dừng ngay trước mặt.

Cô bước tới, dùng túi xách của mình đập thật mạnh vào cửa xe, "Sao anh tới đây?"

Phương Chính Đông mở cửa xe, "Tất nhiên là tới tìm cô rồi, tôi biết thế nào cô cũng đến đây"

"Tìm tôi làm gì? Sao không đi tìm mấy người bạn tốt kia của anh ấy?" cô châm chọc, "Chẳng lẽ bây giờ bọn họ cũng cảm thấy anh rất đáng ghét sao?"

"Giao đi du lịch nước ngoài, một mình tôi rất lẻ loi hiu quạnh, không đến tìm cô còn biết làm gì" Phương Chính Đông làm vẻ đáng thương.

Tô Y Thu nhíu mày, hỏi: "Anh nói gì?"

Lúc này Phương Chính Đông mới nhìn thấy Tô Y Thu đứng bên cạnh, vội vàng cười ha ha, "Không có gì... tôi chỉ nói hiện giờ Giao đang ở nước ngoài, theo tính cậu ấy thì công việc chính là chơi đùa, cho nên tôi mới nói tất là cậu ấy đi chơi"

Nhìn thấy ánh mắt hung ác của Đồng Bội, anh nghĩ nếu không giải thích tốt một chút, chắc chắn hôm nay sẽ rất thê thảm.

"Anh ấy đi công tác? Bao giờ thì trở về?" Tô Y Thu hỏi, tại sao cô không biết anh ra nước ngoài.

"Chắc khoảng mười ngày" Phương Chính Đông nói.

"Lâu vậy sao?" Tô Y Thu kinh ngạc.

"Đúng vậy"

"Ừm, vậy hai người nói chuyện tiếp nha, tôi đi trước" mặc dù trong lòng rất hoài nghi, nhưng từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, biết cứ hỏi tiếp như vậy cũng không phải phép, nên đành thôi.

Cô ngồi vào xe của mình, vẫy tay tạm biệt Đồng Bội, "Đã có hộ hoa sứ giả, nên tớ không đưa cậu về nhà nữa, chúc buổi tối chơi vui về nha"

"Ai muốn đi chơi cùng anh ta" cô thoát khỏi cánh tay Phương Chính Đông, "Y Thu đi đường chú ý an toàn đó"

"Ừm, tạm biệt"

Tô Y Thu nở má, nụ cười trên mặt từ từ cứng đờ.

Không trùng hợp như vậy chứ, cùng một lúc cả hai người đều không có mặt ở đây.

Nghĩ tới đây, Tô Y Thu liền tăng tốc, bấm tắt kính cửa xe xuống, những cơn gió không ngừng thổi trên mặt, nước mắt nóng bỏng chảy dài xuống má, nhanh chóng bị ngọn gió lạnh lẽo thổi khô. Trái tim cô nhưng có hàng trăm cơn kiến cắn xé.

Chẳng lẽ, bọn họ không hề để ý tới cảm nhận của cô, dù chỉ một chút xíu?

Xe Tô Y Thu vừa rời đi, Đồng Bội liền nhấc chân, đạp xuống một cái thật mạnh, xuống chân Phương Chính Đông.

"Oái...." Phương Chính Đông đau đến vội vàng ôm chân, chân còn lại không ngừng nhảy trên mặt đất, đáng vẻ rất buồn cười, khuôn mặt tuần mỵ đau đến nhe răng trợn mắt.

"Cô.... cô thật độc ác"

"Cho anh chữa cái tội nói năng linh tinh! Sau này ở trước mặt Y Thu nên nói chuyện cẩn thận một chút" cô sẵn giọng nói.

"Được được, tôi biết rồi"

"Biết sự lợi hại của bản tiểu thư là tốt" hai tay cô chống hông, đáng vẻ cao ngạo nói.

Phương Chính Đông đột nhiên buông chân, nghiêm túc nhìn cô.

"Anh không đau sao?" thấy vẻ mặt anh đột nhiên thay đổi, Đồng Bội kinh ngạc hỏi.

"Tôi hôm nay, tôi phải cho cô biết sự lợi hại của bản thiếu gia" khoe miệng anh khê cong lên, đồ phụ nữ ngu ngốc, giả bộ đau mà cô cũng tin.

Nhanh như chớp, ôm cô vào ngực, quay người lại, đè cô lên thân xe, ngang ngược chiếm lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Đồng Bội kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, Phương Chính Đông đã mở cửa xe, đẩy cô vào trong xe. Anh ấn cô xuống ghế xe, hay bản tay trắng trơn lướt trên người cô.

Cô chưa bao giờ gần gũi với bất kỳ người đàn ông nào, cảm giác bị đàn ông vuốt ve, thậm chí giây phút đầu còn hơi thất thần.

Phương Chính Đông vén áo cô, bàn tay bóng rục luồn vào trong áo, sau đó xoa nắn bầu ngực tròn trịa của cô....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Tình cảm dịu dàng

Cả người Đồng Bội cứng đờ, giống như bị điện giật.

Đôi mắt đờ đẫn của cô bỗng nhiên mở to, co gối lên, dùng sức thúc lên trên.

"A...." một tiếng thét bị thảm chói tai vang lên trong xe.

Tiếng thét thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh trong khu vườn hoa cao cấp. Ngay sau đó liền nghe thấy những âm thanh từ trong xe truyền ra.

"Tội anh dám sàm sỡ tôi"

"Khốn kiếp! Cô định khiến tôi tuyệt tự tuyệt tôn sao"

"Ai bảo anh dám sàm sỡ bản tiểu thư, tôi đánh chết anh, đánh chết quỷ háo sắc như anh"

"Được rồi, đừng đánh nữa! Đau quá...."

Đây nhất định là một đêm không an tĩnh.

Trên mặt biển, chiếc tàu chở khách xa hoa chậm chậm đi trên hành trình, nhìn từ phía xa, như một chiếc thuyền dạ quang, nhẹ nhàng trôi nổi trên mặt nước.

Trong phòng ăn trên tàu, một nghệ sĩ dương cầm ngồi trước một chiếc đàn piano trắng tinh, đầu ngón tay tao nhã đánh từng phím đàn.

Những nốt nhạc du dương, như dòng nước chậm chậm chảy ra từ những ngón tay anh ta.

Doãn Băng Dao nghe đến thất thần.

"Sao vậy? Ăn không ngon?" Ngự Giao ngồi đối diện cô, mặc bộ đồ khá thoải mái, nhìn qua cũng biết giá trị vô cùng xa xỉ.

Doãn Băng Dao hồi phục tinh thần, thản nhiên cười, "Ăn rất ngon"

Cô cúi đầu bắt đầu thưởng thức đồ ăn ngon trước mặt, mỗi người trên thuyền đều diện những bộ đồ lộng lẫy, đúng là không giàu cũng sang.

Doãn Băng Dao chận rãi nhắm nháp đồ ăn, cảm nhận được ánh mắt của Ngự Giao luôn đặt trên người mình. Cô không dám ngẩng đầu, sợ phải đối diện với ánh mắt dục dăng của anh ta.

Anh ta vốn là như vậy, tính cách luôn thay đổi không ngừng.

Những ngày gần đây, cô có thể cảm nhận được thái độ của anh ta đã thay đổi một cách kỳ diệu.

Mặc dù gương mặt vẫn rất lạnh lùng, nhưng đã trở nên điềm đạm hơn rất nhiều, ko giống như trước đây, luôn nhìn cô với ánh mắt chỉ hận không thể xé xác cô thành trăm mảnh.

Dùng cơm xong, hai người đi ra boong tàu, cô chống tay tựa vào hàng lan can, ngắm nhìn mặt biển bao la.

"Anh biết không? Anh rất giống biển cả bao la" Doãn Băng Dao đột nhiên lên tiếng.

"Nói vậy là ý gì?"

"Giống như biển cả, sâu không thấy đáy, không ngừng thay đổi"

"Vậy sao" khoe miệng anh khẽ cong lên mỉm cười.

Doãn Băng Dao hỏi tiếp: "Anh không hận tôi nữa sao? tại sao mấy ngày gần đây lại đối tốt với tôi như vậy"

Cô biết rõ không nên hỏi vấn đề này, nhưng không sao kìm được.

Nụ cười trên khoe miệng Ngự Giao cứng đờ, lạnh lùng nói, "Nghỉ ngơi sớm đi" liền xoay người đi vào trong khoang thuyền.

Anh rất ghét vấn đề này, bởi chính anh cũng không thể trả lời nổi. Mấy ngày gần đây thân thiện với cô, cũng không nói lên rằng anh không còn hận cô.

Anh cũng không biết tại sao. Dường như trong cơ thể anh tồn tại hai con người, một người muốn đối tốt với cô, một người lại không ngừng nhắc nhở anh, không được quên chính cô là người hại chết Gia Hạo, nhất định phải hành hạ cô, khiến cô cũng phải trải qua nỗi đau thống khổ.

Ngự Giao lắc đầu, tức giận. Vốn định trở về phòng nghỉ ngơi, không hiểu sao anh lại rẽ vào quán bar trên tàu.

Mỗi lần nghĩ tới vấn đề này, anh rất rối trí, vì thế dần dần hình thành thói quen dùng rượu để tạm thời khiến bản thân tê liệt.

Doãn Băng Dao vẫn đứng trên boong tàu, gió biển mát lạnh, khiến cơ thể hơi run, cô khoanh hai tay trước ngực, xoay người đi về phòng

Nằm lên giường, nhắm mắt lại, trong đầu lại nghĩ đến kế hoạch kia thiếp đi lúc nào không hay, ko biết bao lâu sau, đột nhiên cảm giác lắc lư. Doãn Băng Dao đột nhiên giật mình tỉnh giấc, mở to mắt phát hiện trước mặt tối đen như mực.

Cô vội vã giơ tay muốn bật đèn, nhưng lại không bật được, vắng bên tai là những tiếng động của mọi người từ bên ngoài, vô cùng ồn ào

Có chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên, cảm nhận được từ trong bóng tối có một người bước tới.

"Ai?" Doãn Băng Dao vội vàng kéo chăn che kín người.

"Đừng sợ, là tôi" Một vòng tay ấm áp đột nhiên ôm chặt cô, hơi thở mang theo mùi rượu thơm nồng trên người Ngự Giao phả vào má.

"Xảy ra chuyện gì?" cô hỏi.

"Có gió lớn, lại gặp đá ngầm, nhưng không có vấn đề gì, cô đừng lo lắng" anh ôm chặt hơn.

"Ừm"

Doãn Băng Dao thở dài một hơi. Nếu là chuyện này, cô không sợ hãi chút nào, nhưng vừa mới tỉnh dậy, trước mặt lại tối đen như mực nên mới cảm thấy sợ hãi. Hiện giờ đối với cái chết cô đã không còn cảm giác sợ hãi

Nhưng Ngự Giao lại ôm cô càng chặt hơn, tàu chở khách cũng lắc lư hơn.

"Đừng sợ...."

Anh dịu dàng nói bên tai cô.

Bị ôm chặt vào trong ngực, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác rất an toàn. Hai gương mặt gần sát nhau, cô có thể cảm nhận rõ ràng từng hơi thở, cùng trái tim loạn nhịp của anh.

Thích, thích, thích....

Thậm chí trong lòng hơi rung động.

Màn đêm kéo dài một lúc lâu, đột nhiên căn phòng sáng bừng.

Doãn Băng Dao nhìn thấy gương mặt đàn ông anh tuấn như tượng thần trước mặt, chiếc tàu khẽ lắc lư, hai cơ thể cọ xát vào nhau.

Ngự Giao cảm thấy trong cơ thể mình như đang phát hỏa, dưới sự cọ xát của hai cơ thể.

Chiếc thuyền cũng từ từ trở lại bình thường, nhưng cơ thể anh đã không còn bình thường. Cúi đầu hôn lên môi cô, thuận thế đè cô xuống giường.

Bên ngoài không ngừng vang lên những tiếng hoan hô sau khi thoát khỏi tai nạn, Doãn Băng Dao còn nghe thấy hơi thở dồn dập của Ngự Giao. Quần áo trên người cô, lần lượt bị bàn tay của anh từ từ cởi ra.

Không giống sự thô bạo trước đây, nhưng vẫn vô cùng ngang ngược.

Anh ôm chặt cơ thể cô vào lòng, không cho cô cơ hội tránh né.

Hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau, Ngự Giao tách hai chân thon dài của cô ra, nhanh chóng dùng lực đâm hết vật nam tính vào trong cơ thể cô.

"Ừm...." Doãn Băng Dao khẽ rên lên một tiếng.

Động tác của anh khi thì dịu dàng, khi lại cuồng dã, nhưng sức lực luôn vừa đủ, khiến cơ thể cô như bay lên tầng mây.

Cảm giác dục tiên dục tử, giống như đối với tình cảm của anh, vừa hận vừa yêu.

Sau khi giải thoát ngọn lửa hừng hực trong cơ thể cô từ phía sau, anh vẫn chưa muốn rút ra khỏi cơ thể cô, một tay đặt trên đầu cô, tay còn lại ôm chặt hông cô.

Cứ như vậy, hai cơ thể nhập làm một, từ từ tiếng vào trong giấc mộng.

Nếu như nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên anh dịu dàng như vậy. Mặc dù vẫn bá đạo như trước, nhưng anh ta không còn để lại bất kỳ vết thương đau đớn nào trên người cô.

Nhưng vết thương trong lòng, làm thế nào cũng không thể biến mất.

Chiếc tàu chạy liên mấy ngày mấy đêm, trên hành trình đi qua rất nhiều phong cảnh tuyệt đẹp.

Một ngày gần tối, cuối cùng chiếc tàu cũng cập bến Hawaii.

Khi mọi người đang dùng cơm và khiêu vũ, Doãn Băng Dao một mình đứng trên boong tàu. Cô nhảy ra bên ngoài, hai tay nắm chặt hàng lan can.

Lăng Diệc, nếu hôm nay chị sống sót, vậy chắc chắn chị sẽ trả thù cho em, ngược lại nếu chị không thể sống sót, vậy chị sẽ đến bên em.

Ngự Giao đi toliet một lát, lúc đi ra nhìn thấy chỗ Băng Dao đứng khi nãy đã không một bóng người. Trong lòng anh xuất hiện một dự cảm không lành, vội vàng đi tìm cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Nhảy xuống biển

Doãn Băng Dao quay mặt về phía mặt biển bao la, từ từ nhắm hai mắt lại, bên tai cảm nhận từng cơn gió biển thổi qua.

Mái tóc dài luôn được búi cao bằng một cây trâm cài tóc, giờ được xõa tung trong gió, nhẹ nhàng bay bổng bồng bềnh.

"Băng Dao" Một gào nhẹ đột nhiên vang lên phía sau. Cô mở hai mắt, quay đầu lại, thấy vẻ mặt sốt ruột của Ngự Giao đang chạy đến, "Không được bước tới đây! Ngự Giao, nếu anh bước qua đây! Tôi sẽ lập tức nhảy xuống."

"Cô đang làm cái gì vậy hả?" Bước chân anh chậm lại, vẻ mặt tức giận nói.

"Ngự Giao, Lăng Diệc chết rồi, cả hai chị em chúng tôi chết đi, không phải sẽ khiến anh hài lòng hơn sao?" Mái tóc dài tung bay trước mặt, ngăn cản tầm nhìn của cô. Xuyên qua những sợi tóc đang bay lượn trước mặt, có thể nhìn rõ khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt đầy vẻ xót xa.

"Cái chết của Lăng Diệc, không phải do tôi cố ý."

"Vậy còn cái chết của Thẩm Gia Hạo thì sao? Đó cũng không phải do tôi cố ý. Lăng Diệc là do anh đẩy ngã đập đầu xuống bàn trà! Là do chính tay anh hại chết em trai tôi, còn Thẩm Gia Hạo là do tự cậu ta lái xe gây ra tai nạn xe."

"Bây giờ tôi không muốn tranh luận với cô về vấn đề này! Tôi lệnh cho cô phải bước xuống đây ngay lập tức." Ánh mắt tràn đầy sự lo lắng, trong khoảnh khắc này trái tim anh giống như đột nhiên bị thứ gì đó xiết chặt vô cùng đau đớn.

Doãn Băng Dao nở nụ cười, một nụ cười tươi dưới ánh trắng sáng cực kỳ xinh đẹp động lòng người "Ngự Giao, tôi biết thể lực của anh rất rộng lớn, nhưng đây là Hawaii, nơi này không nằm trong phạm vi thể lực của anh khổng lồ. Cho nên hôm nay tôi muốn rời khỏi anh." Cô đột nhiên hét lên.

"Cô điên rồi! Không phải cô rất sợ nước sao?" Ngự Giao lớn tiếng hét về phía cô.

"Đúng, tôi rất sợ nước, nhưng so với nước, anh còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần." Cô gằn từng chữ "Tôi thà chết trong biển rộng bao la, còn hơn là để anh tra tấn đến chết."

Mấy ngày trước giả bộ nghe lời, chẳng qua là muốn tìm cơ hội thoát khỏi tên ma quỷ như anh ta. Anh ta thực sự cho rằng, cô không hận anh ta sao?

Thực ra khi còn nhỏ cô có biết bơi, nhưng có một lần bố uống say, điên cuồng ném hai chị em cô xuống hồ không ngừng dìm đầu xuống nước, từ đó về sau cô bắt đầu sợ nước.

Nhưng hôm nay, cô muốn bản thân phải nỗ lực vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng.

Cô căm hận Ngự Giao, nhưng cũng rất yêu anh ta. Cho nên đành đánh cược một phen, nếu hôm nay nhảy xuống mà chết đi, vậy cô sẽ đi theo Lăng Diệc, quên tất cả những điều liên quan tới Ngự Giao, ngược lại nếu có thể may mắn sống sót, vậy cô sẽ phải trả thù!

Ngự Giao giờ tay, lắc đầu nói: "Cô đừng nhảy, vào đây có gì chúng ta cùng nhau từ từ nói, cô cũng có thể rời khỏi tôi! Chỉ cần cô đừng nhảy xuống, đợi thuyền cập bến, tôi sẽ lập tức để cô được tự do."

"Không, tôi sẽ không bao giờ tin những lời anh nói. Anh là tên ác ma! Ác ma." Cô hét lên.

Bị sự quyết liệt của cô khiến cho tức giận, lớn tiếng nói: "Doãn Băng Dao! Cô đừng có ngây thơ như vậy, cho dù hôm nay cô có nhảy xuống để thoát khỏi tôi, nhưng ngoại trừ khi cô chết đi! Bằng không tôi chắc chắn sẽ tìm ra cô."

Bàn tay nắm chặt hàng rào chắn của Doãn Băng Dao dần dần buông lỏng, giọng nói run rẩy nhưng quyết liệt: "Ngự Giao, tất cả những vướng mắc giữa chúng ta hãy kết thúc ở đây đi..."

Dứt lời, những ngón tay mảnh khảnh từ từ buông lỏng hàng rào chắn. Cô xoay người, nhún chân nhảy xuống mặt biển bao la.

"Tùm....."

"Không"

Ngự Giao vội vàng lao tới, đang định nhảy qua rào chắn nhảy xuống theo, đột nhiên xuất hiện mấy người vệ sĩ giữ anh lại, "Tổng giám đốc! Không thể nhảy xuống đó."

Mấy người vệ sĩ này, luôn luôn âm thầm bảo vệ anh. Trong thế giới xã hội đen chỉ cần bước chân ra khỏi cửa đều có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào. Những người vệ sĩ này là do anh âm thầm sắp đặt, vì không muốn khiến Doãn Băng Dao bị áp lực.

"Các người buông ra" Anh hét lên, trong hốc mắt vẫn đầy tơ máu.

Trong số những người vệ sĩ có một người tên A Hạo thường đi theo Ngự Giao, kéo chặt anh không buông lo lắng nói: "Tổng giám đốc, Hôm nay ngài có giết chết thuộc hạ, thuộc hạ cũng sẽ không buông tay, vùng biển này rất sâu, cho dù là người biết bơi cũng sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa đây còn là địa bàn của tổ chức TG quân lý! Tổng giám đốc! Ngài không thể xúc động vì một người phụ nữ."

"A...." Ngự Giao gầm lên một tiếng, xoay người, vung tay đâm thẳng một cái vào mặt A Hạo.

Bỗng nhiên anh đứng sững nhìn mặt biển cuộn sóng, bàn tay xiết chặt thành nắm đấm. Đôi mắt sâu thẳm ửng đỏ, một thứ chất lỏng trong suốt lấp lánh bên trong.

Doãn Băng Dao! Cô đừng tưởng có thể thoát khỏi tôi dễ dàng như vậy! Tôi thề! Dù có phải đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm thấy cô!

Ngự Giao thu hồi ánh mắt, căn dặn tên thuộc hạ bên cạnh: "Lập tức phái người tìm cô ta, sống phải thấy người chết phải thấy xác."

"Rõ"

Một chiếc máy bay đáp thẳng xuống bãi cỏ xanh mượt rộng lớn trong nhà họ Thẩm.

Từ trên máy bay bước xuống là một bác sĩ mặc áo blu trắng, ngoài ra đi theo phía sau còn có hai ba người y tá.

Đây bác sĩ chuyên khoa thần kinh nổi tiếng thế giới được Ngự Giao mời từ nước ngoài về.

Quản gia Từ dẫn bọn họ vào phòng khách chờ.

Ngự Giao nghiêng đầu nhìn lên bầu trời cao phía bên ngoài, đột nhiên nhớ tới Doãn Băng Dao. Hiện giờ anh mời mấy vị bác sĩ này tới khám bệnh cho mẹ, cũng là vì nhớ ra những lời cô từng nói.

Nói ra cũng thật buồn cười. Khi cô còn bên cạnh, anh không tin lời cô nói. Hiện giờ khi mất đi, anh mới bắt đầu có chút tin tưởng những lời cô nói.

"Thiếu gia, bác sĩ cậu mời đã tới."

Ngự Giao đứng dậy, gật đầu với người bác sĩ tóc vàng da trắng, sau đó bắt đầu dùng ngôn ngữ tiếng anh lưu loát của mình trao đổi với đối phương.

"Bác sĩ Robert, mẹ tôi trở nên như vậy là sau khi nghe tin em trai tôi qua đời, người bác sĩ điều trị trước đây nói có thể do bà ấy bị kích động mạnh, nên mới dẫn đến như vậy. Ông là bác sĩ chuyên khoa thần kinh nổi tiếng, tôi hi vọng ông có thể chuẩn đoán lại về bệnh tình của mẹ tôi."

"Cậu Thẩm quá lời rồi, tôi nhất định sẽ cố gắng." Bác sĩ Robert đeo mắt kính đen nói, mặc dù là bản thân là bác sĩ chuyên khoa thần kinh nổi tiếng nhất thế giới, nhưng ở trước mặt Ngự Giao vẫn vô cùng khiêm tốn.

"Chuyện này, tôi không muốn để người ngoài biết, tôi nghĩ chắc ông biết phải làm như thế nào."

"Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không tiết lộ tin tức của bệnh nhân."

"Ừ." Ngự Giao gật đầu "Quản gia Từ, ông dẫn bác sĩ Robert tới phòng của bà chủ đi, tôi ở đây đợi mọi người."

"Vâng, thưa cậu chủ."

Sau khi quản gia Từ dẫn bác sĩ đi, Ngự Giao khẽ xoa xoa mi tâm, gần đây anh thực sự vô cùng mệt mỏi. Bệnh tình của cha không có chuyển biến, hiện giờ ông nằm liệt giường, ngay nói chuyện cũng phải dùng hết sức mới thốt nên lời. Nhớ trước đây mặc dù cha lớn tuổi nhưng vẫn rất khỏe mạnh.

Một lần nữa Ngự Giao lại rơi vào trạng thái suy tư, trong đầu lại hiện ra gương mặt quyết liệt và nụ cười đau thương của Doãn Băng Dao, khi cô nhảy xuống biển.

Kể từ sau khi Doãn Băng Dao rời đi, đầu óc anh luôn rơi vào trạng thái thất thần.

Hai tiếng sau, Quản gia dẫn nhóm người bác sĩ Robert quay lại. Anh nhìn thái độ có vẻ nặng nề của bác sĩ Robert, không giống với vẻ tự tin khi mới tới.

"Mời ngồi." Ngự Giao chỉ vào chỗ ngồi trước mặt.

Bác sĩ Robert ngồi xuống chiếc ghế da đối diện, vẻ mặt có hơi khó coi: "Tổng giám đốc Thẩm...."

"Có gì ông cứ nói thẳng."

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Điên thật hay điên giả?

Robert nhìn quả gia Từ và người giúp việc đang bung trà đứng bên cạnh.

Ngự Giao liền nói: "Mọi người ra ngoài trước đi"

Trong căn phòng khách xa hoa rộng lớn, chỉ còn bác sĩ Robert và Ngự Giao.

"Được rồi, ông nói đi"

"Bệnh tình của bà chủ rất kỳ lạ, tôi tiến hành làm các kiểm tra với bà ấy, theo các kết quả kiểm tra thần kinh thì rất bình thường không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề ở đây là, trong lúc tôi cho bà ấy làm các bài kiểm tra đơn giản về tâm lý, các chọn lựa của bà ấy đều rất gượng ép. Tổng giám đốc Thẩm, tôi thật sự xin lỗi, bởi vì không có cách nào hiểu được những vấn đề thực sự trong lòng bà ấy nên, tôi không thể kê đơn thuốc điều trị" bác sĩ Robert áy náy nói.

Từ khi hành nghề ý đến giờ, đây là bệnh nhân kỳ lạ nhất ông từng gặp.

Ngự Giao suy nghĩ một lát, hỏi: "Vậy ông có cho rằng, bà ấy giả điên?"

"Chuyện này.... cũng rất khó nói" về mặt bác sĩ Robert không thể tin, "Bởi vì sau khi con trai qua đời bà ấy mới trở thành như vậy. Vậy chắc chắn trong lòng bà ấy, tai nạn xe cô là một nỗi ám ảnh rất lớn. Tôi đã cố ý kích thích bà ấy để quan sát các biểu hiện, mặc dù rất hoảng sợ, nhưng ánh mắt của bà ấy lại rất kỳ lạ"

Ngự Giao gật đầu, "Tôi biết rồi. Bác sĩ Robert, ông hãy nghỉ lại đây đêm nay. Tôi đã sắp xếp phòng xong, ngày mai máy bay sẽ đưa các ông về nước"

"Vâng, cảm ơn tổng giám đốc Thẩm"

Rời khỏi phòng khách Ngự Giao đi đến khu nhà khác thăm Phùng Quân Bình.

Mở cửa ra, nhìn thấy Phùng Quân Bình đang ngây ngô ngồi khoanh chân trên ghế sofa. Anh bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt bà, dịu dàng mỉm cười, "Mẹ"

Phùng Quân Bình lấy lại tinh thần, bà vương tay vuốt khuôn mặt anh, "Gia Hạo, con tới thăm mẹ rồi"

"Mẹ, con không phải Gia Hạo, con là Ngan Bằng"

"Con là Gia Hạo, con trai mẹ sinh ra, làm sao mẹ có thể không nhận ra"

Ngự Giao im lặng một lát, nói: "Vâng, vậy con chính là Gia Hạo. Mẹ có thể nói cho con biết, tại sao mẹ lại chán ghét Doãn Băng Dao như vậy không? Tại sao mẹ nhất định phải đuổi cô ấy đi"

Nhắc đến Doãn Băng Dao, về mặt Phùng Quân Bình liền hiện lên sự tức giận: "Mẹ nằm mơ, mơ thấy cô ta là người xấu, cô ta sẽ khắc chết mọi người trong nhà chúng ta" Bà kích động nắm chặt hai tay Ngự Giao, "Con trai, con nhất định phải đuổi cô ta đi, không được để cho cô ta ở trong nhà chúng ta"

Anh vỗ nhẹ nhẹ lên tay mẹ: "Mẹ yên tâm đi, cô ấy đã đi rồi"

"Đi rồi? ha ha, vậy thì tốt quá" Phùng Quân Bình ngây ngô cười.

Sau khi rời khỏi phòng mẹ, Ngự Giao liền gọi điện thoại cho Lang Long.

"Long, tìm giúp tớ mấy người chuyên gắn camera theo dõi bí mật ở nhà tớ"

"Gắn ở đâu? Bên ngoài và trên hành lang nhà cậu, không phải đều được gắn camera theo dõi rồi sao?" Lang Long khó hiểu

"Tớ muốn gắn ở phòng thờ em trai và phòng ba mẹ tớ. Thôi, cậu đừng hỏi nhiều nữa, tìm cho tớ mấy người đó là được"

"Được, tớ sẽ tìm ngay"

Khi Doãn Băng Dao còn bên cạnh, anh không tin những lời cô nói. Hiện giờ mất đi cô, anh mới suy nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Mặc kệ mẹ điên thật hay điên giả, anh đều phải điều tra.

Hiệu suất làm việc của Lang Long rất cao, rất nhanh một nhóm người chuyên gắn camera theo dõi bí mật được điều đến. Nhân lúc Ngự Giao dẫn Phùng

Quân Bình đi dạo trong hoa viên, bọn họ tranh thủ thời gian gần thiết bị.

Buổi tối, Ngự Giao giữ Lang Long ở lại ăn cơm chiều.

Bác sĩ Robert cũng vừa hay từ trên lầu đi xuống, khi mọi người đang chuẩn bị dùng cơm, một người giúp việc vội vàng chạy vào.

"Cậu chủ" anh ta hốt hoảng gọi.

Ngự Giao tròn mắt nhìn, anh ta vội vã ngậm miệng lại, đi đến bên cạnh Ngự Giao nhỏ giọng nói gì đó.

Anh gật đầu, "Ừ, tôi biết rồi"

"Bác sĩ Robert, tôi có chút chuyện phải đi trước. Ông cứ dùng cơm trước, hãy tự nhiên đừng khách sáo" Ngự Giao đứng lên, nhìn Lang Long ra hiệu.

Lang Long liền đứng lên, đi cùng anh ra ngoài.

Là Đồng Bội đang gào thét ầm ĩ bên ngoài, đòi vào gặp Ngự Giao, nhưng bị bảo vệ ngăn không cho vào.

Kể từ sau khi nhà họ Thẩm liên tiếp xảy ra những chuyện không may, bất luận kẻ nào ra vào nhà họ Thẩm đều phải được sự cho phép của Ngự Giao.

Nhưng nhóm bảo vệ lại đều biết, Đồng Bội là con gái ngài thị trưởng, nên cũng không dám ra mặt ngăn cản.

Khi Ngự Giao là Lang Long đi ra, thấy Đồng Bội đang treo trên cánh cổng sắt chạm chỗ, vừa treo vừa hét: "Các người không mở cửa cho tôi vào, tôi sẽ tự mình treo vào"

"Đồng Bội" Ngự Giao lạnh lùng quát một tiếng.

Cô nhìn xuống, "Ngự Giao! Cuối cùng anh cũng dám ra gặp tôi rồi sao"

"Đường đường là con gái ngài thị trưởng mà không biết giữ hình tượng, vừa leo cổng vừa gào thét trước cổng nhà tôi. Không biết nếu ngày mai các báo đưa tin này, sẽ như thế nào" khế miệng Ngự Giao khẽ nhếch lên cười lạnh.

"Ngự Giao! Anh dám!"

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Lang Long vội vàng gọi điện thoại cho Phương Chính Đông. Sau đó lên tiếng khuyên nhủ: "Đồng Bội, cô có chuyện gì mà nhất định phải leo cửa đòi vào như vậy?"

"Còn không phải vì thứ chó giữ cửa này, nhất quyết không mở cửa cho tôi vào" cô mắng.

Ngự Giao nhíu mày, vẻ mặt âm u. Anh không cho phép người khác coi thường người của anh, cho dù là một người bảo vệ giữ cửa.

"Cô xuống" anh nhỏ giọng ra lệnh.

Đồng Bội đã treo lên đến đỉnh cánh cổng, nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên hai chân nhũn ra, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Mẹ ơi, sao lại cao như vậy"

Đây chính là người gần đây Phương Chính Đông luôn nhớ nhớ thương thương đó sao? nhìn cảnh tượng trước mặt Lang Long không khỏi bật cười

"Không được cười" cô quát lên.

"Cô tìm tôi có chuyện gì, mau nói đi" Ngự Giao không kiên nhẫn nói.

"Tôi... tôi...." Đồng Bội há miệng thở dốc, muốn nói, nhưng thấy bên dưới có nhiều người như vậy lại thôi. Vấn đề cô nói tới tương đối nhạy cảm, làm sao có thể nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

Phương Chính Đông lái phóng xe tới, dừng ngay trước cổng, anh mở cửa xuống xe, nhìn Đồng Bội đang treo chót vót trên nóc cổng, "Ôi chúa ơi! Em yêu à, em treo cao như vậy làm gì, có chuyện gì xuống dưới rồi hãy nói"

"Chính Đông! Sao anh lại tới đây, tôi, tôi không xuống được" hai chân cô bắt đầu run run.

Phương Chính Đông giơ hai tay về phía trước, nói: "Em cứ từ từ treo xuống, anh sẽ ở dưới này đỡ em, không có chuyện gì đâu"

Ngự Giao lắc đầu, khuôn mặt anh tuần phủ kín mây đen: "Nhảm nhí"

Anh xoay người, đi vào nhà, Lang Long đi theo phía sau.

"Ngự Giao! Anh không được đi, tôi có chuyện muốn nói với anh" Đồng Bội vội vàng kêu lên.

"Em yêu, trong nhà Giao đang có khách. Em cứ xuống đây trước đã, rồi anh sẽ dẫn em vào nhà, có chuyện gì từ từ nói"

Đồng Bội phân tâm, trượt chân, lập tức giẫm hụt.

"A....."

Cô ngã lún xuống đất, nhưng sao cái nền đất này lại mềm vậy, không ngờ ngã cao như vậy mà không thấy đau chút nào.

Ngay sau đó, cô lập tức nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn: "Đau.... đau quá....."

Đồng Bội liền cúi đầu, hóa ra cô ngã lên trên người Phương Chính Đông, vội vàng đứng dậy, đỡ bưng mặt.

Nửa tiếng sau.....

Trong đại sảnh trên lầu, Phương Chính Đông và Đồng Bội ngồi trên ghế sofa, đối diện hai người chính là Ngự Giao và Lang Long.

Không khí có chút nặng nề, sắc mặt Ngự Giao u ám, khó coi đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Đây là đâu

"Nói đi, cô tìm tôi có chuyện gì?" Ngự Giao vắt chéo chân hỏi.

"Băng Dao đâu?" Đồng Bội cất giọng nói tràn đầy mùi thuốc súng.

Ngự Giao hơi kinh ngạc "Tôi không biết"

"Anh nói dối! Chắc chắn là cô ấy ra nước ngoài với anh! Anh đã làm gì Băng Dao? Anh mau đưa cô ấy ra đây." Đồng Bội phẫn nộ nhìn Ngự Giao.

"Đúng, cô ta có ra nước ngoài cùng tôi, nhưng nửa đường đã nhảy xuống biển, nên hiện giờ tôi cũng không biết cô ta đang ở đâu." Ngự Giao phả ra một làn khói thuốc, thản nhiên nói.

"Cái gì?" Đồng Bội giận dữ đập bàn đứng lên: "Ngự Giao! Anh là đồ giết người."

Phương Chính Đông vội vàng giữ cô lại: "Em đừng kích động, nghe Giao nói hết đã."

"Tự cô ta nhảy xuống, tôi đang cho người đi tìm." Ngự Giao đứng lên, xoay người rời đi, anh không muốn giải thích bất kỳ điều gì.

Đồng Bội muốn đuổi theo, bị Phương Chính Đông giữ chặt, trong đôi mắt ửng đỏ của cô lóe lên dòng chất lỏng trong suốt: "Ngự Giao! Anh là hung thủ giết người! Nhất định là anh đã đẩy Băng Dao xuống biển! Tôi sẽ tố cáo anh! Tôi nhất định sẽ tố cáo anh."

"Đồng Đồng, bình tĩnh lại đi." Phương Chính Đông ôm chặt cô vào lòng.

Bước chân Ngự Giao thoáng chậm lại một chút, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước. Anh không có thời gian quan tâm tới những người không liên quan. Anh cũng biết, Đồng Đồng hoàn toàn không có can đảm đi tố cáo anh, cho dù có tố cáo cũng sẽ không có người dám tiếp nhận.

"Băng Dao...." Đồng Bội như mất đi toàn bộ sức lực, ngã ngồi xuống ghế sofa, nước mắt trào ra, "Nhất định là Ngự Giao đã hại chết cậu ấy."

Lang Long không nhịn được, nói: "Cô ấy nhảy xuống biển có thể vẫn chưa chết, Giao đang cho người tìm kiếm"

"Chuyện này không liên quan tới anh" Đồng Bội trừng mắt nhìn Lang Long, đứng lên rời đi

"Đồng Đồng, em định đi đâu?" Phương Chính Đông vội vàng kéo cô lại.

Đồng Bội xoay người lại, giờ tay lên.....

Bóp.....

Cô tát Phương Chính Đông một cái, kích động hét lên: "Các người là lũ ma quỷ! Các người đều là kẻ giết người!" Dứt lời xoay người chạy ra ngoài.

Phương Chính Đông sững sờ nhìn theo cô, ánh mắt cô đơn.

Lang Long bước tới, vỗ vai anh: "Liên lụy tới cậu rồi."

"Không sao, là anh em tốt mà. Tớ nói rồi, Giao làm chuyện gì tớ cũng đều ủng hộ."

Ngự Giao trở lại phòng mình, những bức tức khi nãy bắt đầu phát tác, anh gọi điện cho A Hạo.

"Tìm được người chưa?"

"Thưa Tổng giám đốc, vẫn chưa tìm thấy người ạ."

"Một đám ăn hại."

"Chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra."

Sau khi cúp điện thoại, Ngự Giao đi tới phòng thờ của Thẩm Gia Hạo.

Anh đứng trước ban thờ Thẩm Gia Hạo, ánh mắt sắc bén khi nãy giờ phút này tràn đầy bi thương. Trong đôi mắt đen nhánh sâu thẳm là những cảm xúc phức tạp.

Ngẩng đầu lên, nhìn bức ảnh của Thẩm Gia Hạo "Gia Hạo, nếu em biết được những chuyện anh làm, em có vui không? Người phụ nữ kia, cô ta không có tư cách từ chối em, đến anh cũng không nỡ khiến cho em đau lòng, thì cô ta có tư cách gì khiến em đau lòng. Nhưng Gia Hạo.... em cảm thấy anh có thật sự làm đúng không? Vì sao.... vì sao trong lòng anh không có cảm giác vui vẻ....."

Ngự Giao đưa tay đặt lên ngực trái của chính mình, mày kiếm nhíu chặt. "Gia Hạo, chỗ này của anh rất đau.... Anh cứ ngỡ rằng, hành hạ khiến người phụ nữ đó đau khổ, bản thân sẽ cảm thấy vui vẻ, nhưng sự thực lại hoàn toàn không giống như trong suy nghĩ. Giao Hạo, nếu..... anh yêu cô ấy, em có trách anh không?"

Bàn tay run run, nhẹ nhàng vuốt ve bức ảnh của Thẩm Gia Hạo.

Từ khi còn rất nhỏ anh đã phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của cả gia tộc, bắt đầu phải đối mặt với những thủ đoạn bẩn thỉu trên thương trường cũng như trong giới xã hội đen, cho nên từ nhỏ trái tim anh đã bị mài dũa thành một trái tim sắt đá không biết đau cũng không biết vui vẻ.

Lúc còn nhỏ, anh rất ngưỡng mộ những đứa bé trai có thể khóc có thể cười bất kỳ lúc nào. Bởi vì anh không thể, anh phải kiên cường đối mặt với tất cả, bố thường nói với anh là bậc đế vương tuyệt đối không thể chảy một giọt nước mắt.

Anh luôn luôn ghi nhớ những lời nói đó của bố, từ đó lòng dạ trở nên độc ác.

Cho nên rất nhiều khi anh cảm thấy, Doãn Băng Dao và bản thân rất giống nhau, hai người đều rất lạnh lùng không vui không buồn.

Nhớ khi mẹ mang thai Thẩm Gia Hạo, cơ thể cực kỳ yếu ớt, bác sĩ từng nói thai nhi rất khó giữ. Anh đã đi tìm bác sĩ, yêu cầu ông ta phải bằng mọi cách để em trai ra đời một cách bình an. Bởi vì không thể nào ở bên cạnh phụng dưỡng cha mẹ, nên anh hi vọng có một em trai có thể thay mình hầu hạ cha mẹ khi về già.

Anh cũng hi vọng, có một em trai để thay anh hưởng thụ những tháng ngày tuổi thơ tốt đẹp mà bản thân không thể trải qua. Sau đó, Thẩm Gia Hạo bình an ra đời, hơn nữa còn rất khỏe mạnh hoàn toàn không ốm yếu như lời bác sĩ nói. Khi Thẩm Gia Hạo lớn lên, mẹ anh bắt đầu sắp xếp những buổi huấn luyện, nhưng đều bị anh ngăn cản, bởi anh không muốn em trai lại giống mình, nhìn qua thì rất oai phong nhưng thực ra cuộc sống đau khổ không chịu nổi.

Vì thế, khi đó anh và mẹ mình thường xuyên cãi nhau. Cho nên Ngự Giao luôn coi em trai như một bảo bối, một con người khác của mình.

Sau khi Doãn Băng Dao nhảy xuống biển, cơ thể từ từ chìm xuống nước, bên tai đột nhiên vang lên lời nói của Lăng Diệc: "Chị, chị phải chăm sóc bản thân thật tốt, phải sống thật hạnh phúc."

Cô đột nhiên mở to hai mắt, mỗi bọt khí trong nước đều giống như nụ cười tươi đáng yêu của Lăng Diệc, vội vã sai tay liều mạng bơi về phía du thuyền, giờ phút này cô đột nhiên không muốn chết như thế này.

Khi cô đang nỗ lực tìm đường sống, những bọt khí mang theo nụ cười của Lăng Diệc cũng trở nên sáng lạn hơn, giống như cậu đang không ngừng nói: "Chị ơi cố lên, chị phải sống."

Doãn Băng Dao dùng tất cả sức lực bơi về phía chiếc thuyền, cô bơi theo bản năng dường như cũng đã vượt qua chứng sợ nước của bản thân.

Nhưng ở trong biển cả bao la mờ mịt, cô hoàn toàn không thoát ra được rất nhanh mất đi ý thức. Giống như đi dạo một vòng quanh quỹ môn quan, cố gắng mở to mắt một lần nữa, hô hấp dần dần suy yếu. Ánh mắt trở nên mờ mịt, cô nhìn thấy mình trong một cảnh giới xa lạ hư ảo.

Doãn Băng Dao từ từ mở to hai mắt, đầu óc choáng váng, thấy một người con gái nhìn cô đầy vui mừng.

"Cô Doãn, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi." Một cô gái xa lạ mỉm cười nói.

"Đây là đâu? Sao cô biết tên tôi?"

"Cô đừng cử động, cơ thể cô còn rất yếu, cô cứ nằm nghỉ ngơi đi, tôi đi gọi bác sĩ tới" Cô gái kéo chăn cho Doãn Băng Dao, xoay người chạy ra ngoài.

Doãn Băng Dao cố gắng chịu đựng sự mệt mỏi của cơ thể và cơn đau đầu ập đến, rất đau...

Nhìn quanh căn phòng một lượt, các thiết bị được lắp đặt rất tinh tế. Cố gắng tìm kiếm những hình ảnh trong trí nhớ, đâu là nơi nào? Nhưng hoàn toàn không nhớ ra, chẳng lẽ Ngự Giao đã tìm được cô?

Trong lòng vô cùng hoảng sợ, vội vàng vén chăn lên muốn xuống giường, lập tức thấy cô gái khi nãy dẫn một bác sĩ tới "Cô Doãn, cô đừng cử động, để bác sĩ khám xem sao."

Cô gái nhanh chóng kéo Băng Dao nằm xuống giường, sắc mặt tái nhợt dễ dàng thấy cô không còn chút sức lực nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Anh sẽ không buông tay lần thứ hai

Cô chỉ có thể nằm xuống, để mặc bác sĩ khám cho mình. Cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ nhớ trước khi bản thân nhảy xuống biển, những chuyện sau đó đều quên hết.

Bác sĩ kiểm tra xong, vui vẻ gật đầu, "Tất cả đều ổn, không có gì đáng lo ngại. Chỉ có điều cơ thể còn hơi yếu, thai nhi trong bụng cũng không bị ảnh hưởng gì, đúng là mạng lớn. Cô cần phải dưỡng sức thật tốt"

"Anh nói gì?" Doãn Băng Dao đột nhiên tái mặt nắm chặt cổ tay bác sĩ, hoảng sợ hỏi.

"Tôi nói cô đang có thai, mới một tháng. Nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, tuy là đứa bé không bị ảnh hưởng, nhưng cơ thể cô rất yếu..."

Sau đó bác sĩ nói những gì, Doãn Băng Dao hoàn toàn không lọt tai. Ánh mắt cô đờ đẫn nhìn trần nhà, phút chốc đầu óc trống rỗng, giống như bị bom đạn oanh tạc.

Ông trời đang trêu đùa cô sao? Mới phá thai cách đây hai tháng, bây giờ lại có thai.

"Cô doãn, cô sao vậy?" người con gái xa lạ lên tiếng gọi.

Doãn Băng Dao chớp mắt, nước mắt liền từ khóe mắt chảy xuống, "Không, tôi không sao. Đây là đâu?"

"Đây là Hawi, cô nghỉ ngơi một lát đi, buổi tối cậu chủ sẽ tới"

Giờ phút này cô không còn tâm trí hỏi cậu chủ kia là ai, tại sao cô lại ở đây. Chỉ còn một cảm giác vô cùng mệt mỏi, từ từ nhắm mắt lại, cả thế giới biến thành một màu đen tối tăm, cô đột nhiên nghĩ cứ như vậy ngủ luôn không bao giờ tỉnh lại.

Sau khi tới nhà họ Thẩm gặp rắc rối, Đồng Bội tức giận không biết nên làm gì bây giờ.

Ngự Giao, tên khốn kiếp! Đã gây ra tội còn trưng ra bản mặt đúng lý hợp tình, chẳng lẽ anh ta thực sự đã giết Băng Dao? Hay là nhốt cô ấy một chỗ nào đó? Nghĩ tới đây cô liền bực bội vò tóc.

Rõ ràng trước đây cô cảm nhận được Ngự Giao rất thích Băng Dao, nhưng tại sao anh ta lại nhẫn tâm như vậy?

Đồng Bội suy nghĩ đặt ra rất nhiều giả thiết, nhưng lần này không giống như những lần trước, lần này Băng Dao mất tích là một vấn đề rất nghiêm trọng! Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định đi tìm Tô Y Thu.

Ngự Giao đối với Tô Y Thu rất dịu dàng, nếu cậu ấy tới tìm anh ta, anh ta nhất định sẽ giao Doãn Băng Dao ra.

Nhưng nếu đi tìm Tô Y Thu, chắc chắn cậu ấy sẽ biết được quan hệ giữa Ngự Giao và băng sao.

Đồng Bội cắn răng, lên xe đi thẳng tới nhà Tô Y Thu. Cô không lo được nhiều chuyện như vậy, lúc này mạng người là quan trọng nhất.

Đi tới nhà họ Tô, Đồng Bội lao thẳng vào nhà, mặc người giúp việc không ngừng kêu phía sau.

Cô chạy tới phòng của Tô Y Thu, giơ tay mở cửa.

Tiếng đàn du dương vang lên trong phòng Tô Y Thu, cô đang nằm nghiêng trên ghế sofa uống rượu, trên người mặc một chiếc áo ngủ màu trắng.

"Đồng Đồng, sao cậu lại tới đây?"

Người giúp việc chạy lên theo, căng thẳng nói: "Cô chủ, cô ấy tự ý xông vào, tôi không cản được"

"Không sao, cô đi xuống trước đi" Tô Y Thu cho người giúp việc đi xuống, quay sang nói với Đồng Bội, "Xin lỗi, nhà tớ mới thay người giúp việc, nên cô ta không biết cậu"

Đồng Bội đóng cửa lại, bước tới, "Không sao, sao cậu lại uống rượu một mình?"

Tô Y Thu lắc lắc ly rượu trong tay, gương mặt nở nụ cười thân thiện, lười biếng nói: "Tớ đang định đi ngủ, trước khi đi ngủ uống một ly rượu đỏ rất tốt cho nhan sắc"

"Sao trước đây tớ không biết cậu có thói quen này nhỉ" Đồng Bội ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh.

Ánh sáng từ chiếc đèn thủy tinh chiếu lên khoe mắt đuôi mày Tô Y Thu, đêm nay nhìn đáng vẻ của cô vô cùng quyến rũ.

"Mới có thói quen này thôi" Tô Y Thu một tay chống đầu, "Cậu tìm tớ gấp như vậy, có việc gì à?"

"Suýt thì tớ quên mất" Đồng Bội xoa gáy, "Tính mình đúng là hay quên, tớ tới đây là muốn nói chuyện về Băng Dao với cậu"

Nhắc tới Doãn Băng Dao, nụ cười mỉm trên gương mặt Tô Y Thu liền cứng đờ. Cô ngả người nằm xuống ghế sofa, từ sau chiếc gối dựa lấy ra một bao thuốc lá, thản nhiên châm lửa.

Đồng Bội tròn mắt há miệng nhìn: "Cậu, cậu học hút thuốc từ bao giờ rồi?"

"Vừa học thôi" Tô Y Thu khề nhả một làn khói, "Sợ bị bố mẹ bắt được, cho nên giấu ở sau gối tựa. Đúng rồi, Băng Dao thế nào rồi? cậu ấy về chưa?"

Đồng Bội trở mắt nhìn, khuôn mặt Tô Y Thu phía sau làn khói thuốc, đột nhiên cô cảm giác thật xa lạ.

Từ trước đến giờ Tô Y Thu luôn là một người con gái dịu dàng ngọt ngào, khó trách hôm nay Đồng Bội cảm thấy cô vô cùng quyến rũ, đó là bởi vì dường như cô đột nhiên thay đổi rất nhiều.

"Đồng Đồng?" Tô Y Thu lên tiếng.

"Hà" Đồng Bội lấy lại tinh thần, "Băng Dao... cậu ấy mất tích rồi...."

"Cái gì?" Tô Y Thu cả kinh, ngón tay kẹp điếu thuốc cứng đờ, "Sao lại thế? Không phải cậu ấy đi du lịch để vui bót đau buồn sao?"

Đồng Bội do dự một lúc, cắn răng nói: "Y Thu, chuyện tới nước này, tớ đành phải nói thật với cậu, nếu cứ tiếp tục giấu giếm sẽ khiến Ngự Giao càng nóng lòng hơn, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn"

"Ngự Giao? có liên quan gì tới anh Băng?" Tô Y Thu căng thẳng nhìn Đồng Bội.

"Y Thu, tớ xin lỗi. Thực ra Băng Dao và Ngự Giao đã ở bên cạnh nhau trong một thời gian khá dài, tớ biết điều này nhưng không nói cho cậu biết, là vì sợ cậu đau lòng. Hơn nữa Băng Dao đã đồng ý với tớ, cậu ấy sẽ rời khỏi Ngự Giao" Đồng Bội áy náy nhìn Tô Y Thu.

Tô Y Thu cup mắt, vẻ mặt thâm trầm, "Chuyện này tớ đã biết từ lâu rồi"

"Làm sao cậu biết?" Đồng Bội kinh ngạc.

Tô Y Thu dụi tàn thuốc, ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt, "Tớ nhìn thấy bọn họ gần gũi nhau, tớ cũng biết bọn họ đi du lịch cùng nhau. Một người là chị em tốt nhất của tớ, một người là người đàn ông tớ yêu nhất, Đồng Đồng, cậu cảm thấy tớ còn có thể giả ngốc được bao lâu?"

"Y Thu, cậu nghe tớ nói..."

"Không! Để tớ nói" Tô Y Thu kích động nói, "Tớ đã nhìn lâu lắm rồi! Thực ra tớ cũng sớm biết cậu đang nói dối mình. Nhưng tớ cố gắng tự huyễn hoặc bản thân, tất cả đều là giả. Nhưng tại sao các cậu còn nỡ bày bừa lượt muốn tớ biết! Các cậu thật tàn nhẫn"

Tô Y Thu đau đớn hét về phía Đồng Bội.

Đồng Bội sững sờ tại chỗ, vô cùng kinh ngạc.

Tiến lên, nhẹ nhàng ôm Tô Y Thu vào lòng, nghẹn ngào nói: "Y Thu... tớ xin lỗi... tha lỗi cho tớ, thật sự là tớ sợ cậu đau lòng nên mới không nói cho cậu biết. Hơn nữa Băng Dao, cậu ấy cũng rất đáng thương...."

Tô Y Thu khóc không thành tiếng, chỉ ra sức lắc đầu.

Đồng Bội khóc nức nở ôm chặt Tô Y Thu, "Cậu nói gì đó đi, đừng im lặng như vậy được không. Băng Dao đã xảy ra chuyện rồi, tớ không muốn cậu lại xảy ra chuyện gì đó. Y Thu, chúng ta có thể đừng vì một người đàn ông mà biến thành như vậy không, chúng ta không phải là chị em tốt nhất của nhau sao?"

Tô Y Thu ngẩng đầu lên, cố gắng ngăn không cho dòng nước mắt tuôn rơi, "Băng Dao xảy ra chuyện gì?" rút tờ khăn giấy lau nước mắt, trong giọng nói nghẹn ngào tiếng nức nở.

"Cậu ấy mất tích rồi, tớ nghĩ là Ngự Giao nhốt cậu ấy ở một nơi nào đó, hoặc là.... cậu ấy đã gặp nạn"

"Anh ấy nhốt cậu ấy làm gì? Ở bên cạnh anh bằng là an toàn nhất, ai còn dám hại cậu ấy?" Tô Y Thu không hiểu.

Vì thế, Đồng Bội liền kể ba năm rưỡi mười những ân oán giữa Băng Dao và Ngự Giao cho Tô Y Thu nghe.

Tô Y Thu sợ hãi, lắc đầu, "Tớ không tin anh Bằng là người như vậy"

"Y Thu, đây là sự thực"

"Được rồi Đồng Đồng, chuyện này tớ không muốn xen vào. Nếu còn coi mình là bạn thân, cậu hãy coi như hôm nay chưa tới đây, tớ cũng coi như chưa từng nghe thấy bất kỳ chuyện gì"

"Y Thu! Hiện giờ chỉ có cậu có thể thuyết phục được Ngự Giao"

"Tớ cũng không thể, mặc dù anh bằng rất tốt với tớ, nhưng tính cách anh ấy rất cao ngạo, tớ có tới khuyên cũng vô tác dụng"

"Vậy Băng Dao phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta mặc kệ chuyện sống chết của Băng Dao?"

"Đội đã, không phải anh ấy nói đang cho người tìm cậu ấy sao, cậu đừng lo lắng quá"

Đồng Bội đứng lên, không vui nói, "Được, tớ biết rồi, vậy không quấy rầy cậu nữa"

"Đồng Đồng" Tô Y Thu gọi Đồng Bội lại, "Vì không muốn mất đi người đàn ông mình yêu nhất và người bạn thân tốt nhất, tớ muốn tiếp tục giả như chưa biết gì, cậu có thể giữ bí mật này giúp tớ được không?"

"Ừ"

Đồng Bội lạnh lùng bước ra khỏi phòng. Cô vẫn cho rằng, ba người là ba chị em tốt của nhau, cho dù chuyện gì xảy ra cũng không chia rẽ được tình cảm của ba người. Nhưng ngày hôm nay, cô đột nhiên cảm thấy, thì ra tình bạn giữa ba người lại mỏng manh đến mức không chịu được một sóng gió nhỏ như vậy.

Hawaii

Trong giấc mơ Doãn Băng Dao cả nhận được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm tay cô, giống như có thể dẫn cô đi về phía ánh sáng.

"Băng Dao...." một giọng nói nam tính dịu dàng gọi tên cô.

Doãn Băng Dao lắc đầu, tỉnh lại, trên trán lấm tấm mồ hôi. Mở mắt ra, trước mặt chính Thẩm Hiên Bạch, cô nhìn chăm chăm hình ảnh trước mặt, cứ ngỡ bản thân đang nằm mơ.

"Em tỉnh rồi? Chóp mắt đi, không phải đang nằm mơ đâu" Thẩm Hiên Bạch hiểu rất rõ con người cô. Anh cầm chiếc khăn bông ấm áp bên cạnh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô.

Thần trí Doãn Băng Dao dần dần thanh tỉnh.

"Hiên Bạch, tại sao em lại ở đây? Tại sao anh cũng ở đây?" cô yếu ớt hỏi.

Đôi mắt đẹp long lanh của Thẩm Hiên Bạch hiện lên ý cười, anh nhéo mũi Băng Dao đầy vẻ cưng chiều, "Vừa tỉnh lại đã hỏi nhiều vấn đề như vậy rồi. Cơ thể em vẫn còn rất yếu, đừng nói gì nữa, nghe anh nói là được rồi. Anh biết những điều em muốn hỏi"

"Vâng" Doãn Băng Dao gật đầu, cuối cùng trong lòng có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhìn thấy Thẩm Hiên Bạch ở nơi này, cô đã cảm thấy tinh thần được thả lỏng rất nhiều.

Thẩm Hiên Bạch cầm tay cô trong bàn tay mình, những tia nắng rực rỡ xuyên qua ô kính thủy tinh chiếu lên khóe miệng anh, như hòa tan vào nụ cười trên miệng anh.

Anh nhẹ nhàng nói, "Cách đây mấy hôm sóng biển rất lớn, anh đi ngắm cảnh trên du thuyền, đột nhiên nhìn thấy một thân hình mỏng manh yếu ớt nằm bị sóng biển đánh dạt vào bãi cát, lúc đầu anh còn tưởng là công chúa mỹ nhân ngư, vội vàng lao tới, đến nơi mới phát hiện thì ra là em. Sau đó anh liền đưa em về đây"

Thì ra là thế

"Đáng tiếc em không phải là mỹ nhân ngư" Doãn Băng Dao cười cười.

"Không, em chính là mỹ nhân ngư" Ánh mắt anh kiên định, nắm chặt tay cô: "Băng Dao, đây là sự sắp đặt của ông trời, ông trời đã đưa em đến bên anh, nên bây giờ anh sẽ tuyệt đối không bao giờ buông tay"

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn sự nghiêm túc trên gương mặt anh.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Hiên Bạch từ từ cúi người xuống, dịu dàng đặt nụ hôn lên trán cô, đột nhiên bị một giọng nói cắt ngang.

"Hiên Bạch" Một giọng nói của phụ nữ vang lên phá vỡ bầu không khí tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Hãy để anh làm bố đứa trẻ

Vưu Trung Tĩnh đứng trước cửa, đôi mắt xéch căm giận nhìn hai người.

Thẩm Hiên Bạch buông Doãn Băng Dao, quay đầu lại, "Trung Tĩnh, cô đến rồi à"

Vưu Trung Tĩnh đi tới, gương mặt từ từ nở nụ cười, dịu dàng nói: "Ừm, tôi đến thăm cô Doãn, xem sức khỏe đã khá lên chút nào chưa"

Doãn Băng Dao cảm giác Vưu Trung Tĩnh rất chán ghét mình, ngại ngùng nở nụ cười: "Cảm ơn cô Vưu, sức khỏe của tôi khá hơn nhiều rồi"

Thẩm Hiên Bạch bắt đầu đi lắc đầu: "Hai người đều là bạn tốt của tôi, cho nên cũng là bạn tốt của nhau, đừng dùng cách xưng hô xa lạ như vậy"

Vưu Trung Tĩnh khẽ cười vài tiếng, ngồi xuống chiếc ghế tựa phía bên kia giường "Được, vậy từ nay về sau tôi sẽ gọi là Băng Dao, không biết cô có ý kiến gì không"

"Tất nhiên là không rồi." Doãn Băng Dao dịu dàng cười.

"Đúng rồi, Hiên Bạch, ông Vương đang chờ anh đó, anh mau đi đi. Vừa rồi anh đi vội như vậy, sợ rằng ông ấy sẽ không vui. Anh yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc Băng Dao." Vưu Trung Tĩnh nhìn Thẩm Hiên Bạch nói.

Thẩm Hiên Bạch nhìn Băng Dao nói "Băng Dao, anh có cuộc họp phải đi trước, tối nay anh lại tới thăm em"

"Vâng, anh đi đi" cô yếu ớt nói.

Sau khi Thẩm Hiên Bạch rời đi, nụ cười trên gương mặt Vưu Trung Tĩnh từ từ biến mất, nhìn Băng Dao bằng ánh mắt chán ghét: "Sao cô lại tới đây? Không phải đã đồng ý với tôi, rời khỏi anh ấy sao?"

Doãn Băng Dao hơi kinh ngạc, cô gái này thật biết diễn kịch.

Nhìn ra cảnh biển bên ngoài cửa sổ, "Tôi cũng không biết tại sao bản thân lại tới nơi này, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ rời đi"

"Cô hiểu là được rồi, Doãn Băng Dao không phải là tôi nhằm vào cô, tất cả những điều tôi làm đều là vì Thẩm Hiên Bạch" Ánh mắt Vưu Trung Tĩnh rất nghiêm túc.

Doãn Băng Dao nhìn cô ta "Cô thật sự yêu anh ấy sao?"

Vưu Trung Tĩnh tròn mắt nhìn "Tôi... đúng, tôi yêu anh ấy"

"Hiên Bạch là một người đàn ông tốt, cô yên tâm, tôi biết mình nên làm gì" Cô sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của người khác, đợi một thời gian nữa khi sức khỏe khá hơn một chút, cô sẽ rời khỏi nơi này.

"Chỉ mong cô biết bản thân nên làm như thế nào, tóm lại tôi sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu bước chân của Thẩm Hiên Bạch" Vu Trung Tĩnh đứng lên "Cô nghỉ ngơi cho tốt, tôi ra ngoài trước"

Doãn Băng Dao nhìn bóng lưng rời đi của Vu Trung Tĩnh. Cô không thể trách cô ta, tình yêu khiến cho người ta trở thành một người ích kỷ nhỏ nhen.

Đưa tay xoa bụng, một bóng mây đen hiện lên trong đầu Doãn Băng Dao. Trước đây từng nghe bác sĩ nói, trong vòng một đến hai tháng sau khi phá thai, miệng tử cung mở rộng, rất dễ có thai lại. Nhưng Ngự Giao chưa bao giờ sử dụng bất kỳ một phương pháp tránh thai nào. Nghĩ tới đây, bàn tay cô bất giác ấn chặt xuống bụng, trong mắt hiện lên sự căm phẫn.

Tất cả đều do tên ác quỷ Ngự Giao, do anh ta phá tan cuộc sống yên ổn của cô. Chuyện tới nước này, cô nên đi về đâu...

Buổi tối, Thẩm Hiên Bạch lại tới thăm Doãn Băng Dao. Trên tay anh cầm một bộ quần áo "Băng Dao, em thấy khỏe hơn chút nào chưa?"

"Ừm, em cảm thấy khá hơn rồi"

"Anh mua cho em bộ quần áo, không biết có vừa không, em mặc thử xem. Anh đã đặt chỗ ở một nhà hàng, chúng ta sẽ tới đó dùng cơm tối." Trong ánh mắt anh tràn ngập vui sướng.

Anh cảm thấy, đây chính là ông trời đưa doãn Băng Dao tới bên cạnh anh.

Cô gạt đầu, anh đặt túi quần áo xuống sau đó liền đi ra ngoài.

Là một chiếc váy màu lam, điểm nhấn là chiếc thắt lưng to bản ở phần eo. Cô thay đồ xong, đứng trước gương chải qua mái tóc dài đen nhánh, trong gương là khuôn mặt tiều tụy hốc hác.

"Băng Dao, em xong chưa?" Thẩm Hiên Bạch gõ cửa phòng.

"Vâng, em xong rồi" Cô mở cửa bước ra.

Nhìn cô bước ra từ phía sau cánh cửa, trong mắt Thẩm Hiên Bạch tràn ngập sự tán thưởng, đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên thành một đường vô cùng đẹp mắt.

"Băng Dao, em lúc nào cũng rất xinh đẹp"

"Anh vẫn khéo miệng như trước đây"

"Những lời anh nói đều là thật"

"Không nói nữa, chúng ta đi thôi"

Hai người cùng bước ra bên ngoài, thì ra căn biệt thự rộng lớn này nằm bên bờ biển. Không ngờ Thẩm Hiên Bạch lại có một căn biệt thự lộng lẫy ra hoa tại một nơi như thế này. Hơn nữa thường trong biệt thự có vệ sĩ bảo vệ 24/24, trong lòng Doãn Băng Dao không khỏi nghi hoặc "Không phải anh đang ở Paris, đóng phim sao? Tại sao lại ở đây?"

Thẩm Hiên Bạch né tránh ánh mắt cô "Anh muốn đến đây nghỉ ngơi một thời gian, để bản thân được thanh tĩnh một chút"

Doãn Băng Dao không hỏi thêm nhưng trong lòng không ngừng lóe lên những nghi hoặc.

Khi tới nhà hàng bên bờ biển, màn đêm đã buông xuống. Thẩm Hiên Bạch nắm tay Doãn Băng Dao, ngồi xuống một chiếc bàn tình nhân trên bờ cát.

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn xung quanh nhà hàng, chỉ có một chiếc bàn hai người đang ngồi, cách một đoạn khá xa mới thấy những chiếc bàn khác, trên bãi cát là những ngọn nến đỏ thắm được thấp sáng lung linh, ánh nến nhẹ nhàng lay động theo từng cơn gió biển mơn man.

"Nơi này đẹp quá"

"Đây là nhà hàng một nhà hàng rất đặc biệt, anh biết em thích yên tĩnh, nên mới đưa em tới đây, thích không?" Nhìn nụ cười của cô, trong lòng anh tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

"Vâng, em rất thích."

Khi dùng cơm, Thẩm Hiên Bạch luôn nhìn Doãn Băng Dao bằng ánh mắt say mê. Trước đây tuy ánh mắt cô bình tĩnh một cách lạnh lùng nhưng đó là một ánh mắt trong veo thuần khiết, còn hiện giờ trong mắt cô tràn ngập bi thương u buồn khiến anh rất đau lòng.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô, tại sao cô lại xuất hiện ở đây?

"Băng Dao, đứa trẻ trong bụng em..."

Bàn tay cầm đĩa của Doãn Băng Dao cứng đờ trong phút chốc, cô cắn môi dưới, "Chuyện này...."

"Là của anh ta đúng không?"

"Vâng"

Thẩm Hiền Bạch đứng lên, kéo chiếc ghế đến bên cạnh cô, ngồi xuống: "Băng Dao, anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu em không muốn, anh sẽ không hỏi. Nhưng chuyện đứa bé không thể không nói tới."

"Vâng, em hiểu"

"Em định tiếp theo sẽ làm gì?" Anh biết Ngự Giao nhất định sẽ lấy Tô Y Thu

"Em không biết." khẽ lắc đầu, thật sự cô không biết tiếp theo phải làm gì

Sự căm hận với Ngự Giao trong lòng cô là điều không thể nghi ngờ. Nhưng đứa trẻ là vô tội, mất đi đứa bé đầu tiên đã khiến cô vô cùng đau lòng, thật sự không thể nào một lần nữa tàn nhẫn vứt bỏ một sinh linh vô tội chưa chào đời. Trong vô thức, Doãn Băng Dao đưa tay xoa bụng, theo bản năng yêu thương của một người mẹ.

Đây là đứa con của cô và Ngự Giao.

Thẩm Hiền Bạch vươn tay nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay trên bụng cô, nói: "Sinh ra là được mà"

"Cái gì?" Doãn Băng Dao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Những ánh nến lung linh phản chiếu trong ánh mắt dịu dàng của anh, ánh mắt dịu dàng như nước, tựa như dòng nước nhẹ nhàng phủ lên bờ cát.

"Em không được rời khỏi đây, anh cũng sẽ không để em rời khỏi mình một lần nữa. Hãy ở lại đây chăm sóc cơ thể thật tốt, sau đó sinh ra một đứa trẻ mập mạp khỏe mạnh. Anh sẽ làm bố của đứa trẻ" Giọng nói dịu dàng của anh như hòa trong gió biển nhưng lại khiến Doãn Băng Dao hoảng sợ.

Cô vội vàng hất tay anh ra, đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Sự thật

"Băng Dao, em sao vậy?"

"Không, Hiền Bạch, chuyện này đối với anh là không công bằng" Doãn Băng Dao kích động, liên tục lắc đầu

Thẩm Hiền Bạch thở phào một hơi, đứng lên đặt hai tay lên vai cô, "Anh còn tưởng chuyện gì, không có gì là công bằng hay không công bằng. Anh tự nguyện, anh cảm thấy rất vui khi được làm bố đứa trẻ, thật đó" trong ánh mắt anh tràn đầy chân thành.

Doãn Băng Dao xoay người, nhìn biển cả bao la trước mặt. "Hiền bạch, ý tốt của anh em cảm ơn, nhưng giữa chúng ta đã không thể nào...."

Thẩm Hiền Bạch bước tới, "Thế nào là không thể nào?"

"Em...."

"Em yêu Ngự Giao rồi sao?" Thẩm Hiền Bạch đột nhiên có vẻ tức giận

"Anh đừng ép em nữa được không?"

Điều chỉnh lại cảm xúc, anh nói: "Được, Băng Dao, anh sẽ không hỏi em nữa. Anh cho em thời gian, bao lâu anh cũng chờ, chỉ cần bây giờ em đừng nói những lời từ chối anh được không? Những lời nói đó khiến anh rất đau lòng"

Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy van xin.

Mặc dù cô không còn yêu anh, nhưng cũng không muốn nhìn thấy anh phải đau lòng như vậy, gật đầu: "Vậy anh có thể giữ bí mật giúp em được không, không được cho Ngự Giao biết sự tồn tại của đứa bé này"

"Được, anh đồng ý"

Sau khi Doãn Băng Dao biến mất, Ngự Giao giống như phát điên không ngừng tìm kiếm khắp nơi.

Người phụ nữ này thực sự rất thông minh, đúng vậy, Hawi không nằm trong phạm vi thể lực của anh, nên việc tìm người không dễ dàng như ở trong nước. Ngự Giao giao tất cả công việc trong công ty cho Lang Long và Phạm Khiết Phàm giải quyết, còn bản thân không ngừng tìm kiếm Doãn Băng Dao. Chỉ cần một ngày chưa có tin tức về cô, anh không thể nào bình yên đi vào giấc ngủ.

Anh rất sợ.....

Không! Doãn Băng Dao, cô không thể chết! Tôi không cho cô chết!

Trần trọc cả đêm, không thể đi vào giấc ngủ, anh vén chăn bước xuống giường, khoác lên mình chiếc áo choàng.

Chiếc áo choàng không buộc đai, làm lộ ra lồng ngực rắn chắc, một dáng người khỏe khoắn, không phải là những cơ bắp cuộn cuộn, nhưng vô cùng mạnh mẽ. Chiếc áo ngủ nào trắng càng tôn lên đáng vẻ mạnh mẽ của anh.

Đi chân trần đến trước tủ rượu, rót một ly, "Ưc, ực" toàn bộ chất lỏng trong ly chảy thẳng vào miệng anh. Tại sao lại có cảm giác đêm tối dài như vô tận.....

Xoay người cầm bao thuốc lá trên bàn trà, lại thấy chiếc đĩa CD kia. Đột nhiên nghĩ nhớ ra, chiếc CD này là do thuộc hạ của anh ghi lại từ camera theo dõi trong phòng bố mẹ và phòng thờ của Gia Hạo. Vì ban ngày không có thời gian xem, tiện tay để ở đây.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Ngự Giao liền đặt CD vào trong máy, nằm nghiêng người trên ghế sofa vừa hút thuốc vừa nhìn màn hình trước mặt.

Trong phòng thờ của Gia Hạo không có gì bất thường, phòng cha mẹ cũng vậy, mỗi ngày mẹ anh đều ngồi ngây ngô trong phòng, không biết trong miệng bầm bầm điều gì đó. Ngự Giao ấn nút điều khiển ti vi, chuyển sang phòng cha anh.

Thảm Cẩm Hoa vẫn nằm bất động trên giường, giống như đã chết. Nhìn đến đây, anh rất đau lòng, một gia đình hạnh phúc, hiện giờ lại biến thành bất hạnh như vậy....

Nhìn dáng vẻ ốm yếu của cha, anh rất khó chịu, vì thế cầm điều khiển chuẩn bị bấm tắt đi. Đúng lúc ngón tay cái của anh đang chuẩn bị ấn xuống, đột nhiên thấy mẹ đi vào phòng bệnh của cha!

Mẹ vào trong đó làm gì?

Phùng Quân Bình mở cửa, nhìn xung quanh một lúc, dáng vẻ rất lén lút. Bà bước đến bên giường, từ trong túi áo lấy ra một thứ gì đó.

Ngự Giao lập tức ngồi thẳng người dậy, ánh mắt chăm chú nhìn vào Phùng Quân Bình trên màn hình, không phải mẹ bị điên rồi sao? Tại sao đột nhiên như người bình thường như vậy!

Ngự Giao nhìn hết sức chăm chú, đến khi điều thuốc cháy hết lúc nào cũng không hay.

Trên màn hình, Phùng Quân Bình đang dốc thứ thuốc bột gì đó vào cốc nước trên tủ đầu giường. Sau đó bà nâng Thảm Cẩm Hoa trên giường dậy, cho ông uống hết cốc nước đó.

Trong đầu Ngự Giao đột nhiên như bị nổ tung!

Mẹ đang làm gì? Bà cho cha uống thuốc độc sao?

Cho Thảm Cẩm Hoa uống xong cốc nước kia, Phùng Quân Bình nói gì đó với ông, sau đó mới rời đi.

Về mặt Ngự Giao như không thể tin. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Chẳng lẽ những lời Doãn Băng Dao nói là sự thật, người nói dối là mẹ?

Ngự Giao đau đớn nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy bản thân như đang ở trong lớp sương mù mịt, không thể nhìn thấy những cảnh vật sự việc xung quanh, cả thế giới chỉ còn lại mình anh.

Nhất định phải điều tra rõ ràng. Khi anh mở mắt ra, là một ánh mắt khát máu của loài sói lang.

Nhà họ Đồng

Trong căn nhà rộng lớn, chỉ có duy nhất Đồng Bội. Ba đi công tác, mẹ qua đời từ khi cô còn rất nhỏ, cho nên từ nhỏ tính cách cô đã rất độc lập.

Người giúp việc gõ cửa, "Cô chủ, lại có người gửi hoa tới cho cô"

Đồng Bội tức giận mở cửa, cầm tấm thiệp trên bó hoa, lại là Phương Chính Đông gửi tới, "Ném" cô tức giận phẩy tay.

"Cô chủ, ngày nào anh ta cũng tới tặng hoa cho cô, đã một tuần rồi. Lần nào cô cũng ném hoa đi, tôi thấy anh ta cũng thật đáng thương"

"Anh ta vẫn còn ở ngoài cổng sao?"

"Vâng, ngày nào cũng tới"

Đồng Bội vò đầu, "Đúng là phiền chết mà, cho anh ta vào đi"

Gần đây tâm trạng cô rất không tốt, Y Thu không chịu giúp một tay, một mình cô cũng không biết làm thế nào để tìm được Doãn Băng Dao, lại không dám nói chuyện này với bố

Dù sao, Ngự Giao cũng là nhân vật có máu mặt, nếu như thật sự đi tố cáo anh ta, không khác gì rước thêm phiền phức cho bố cô.

"Em yêu, cuối cùng em cũng đồng ý gặp anh" Phương Chính Đông vừa bước vào nhà, vui mừng giang hai tay muốn ôm Đồng Bội vào lòng.

"Đừng có tới gần tôi! Anh là kẻ đồng lõa tiếp tay cho hung thủ giết người" Đồng Bội giơ tay ngăn anh.

"Cái gì mà hung thủ giết người, hôm nay anh tới là muốn nói cho em biết, Băng Dao chưa chết" Phương Chính Đông phóng khoáng hất mấy sợi tóc rơi trước trán, "Một người đẹp trai ngồi ngời ngời như anh, làm sao có thể là kẻ đồng lõa"

"Anh nói gì? Băng Dao chưa chết?"

"Đúng, tên tiểu tử Ngự Giao kia gần đây mặc kệ chuyện trong công ty, ngày nào cũng chạy tới chạy lui tìm kiếm Doãn Băng Dao, phía bên Hawaii cậu ta cũng đã cho người điều tra, mặc dù chưa tìm thấy Doãn Băng Dao, nhưng cảnh sát cũng không tìm thấy thi thể, nói cách khác, Doãn Băng Dao có thể vẫn chưa chết"

"Có thể vẫn chưa chết?" Đồng Bội thất vọng trừng mắt nhìn, "Anh nói vậy có khác gì đang nói nhảm đâu?"

"Tại sao lại là nói nhảm? chỉ cần chưa tìm thấy thi thể, vậy vẫn còn hi vọng, hơn nữa chắc chắn là em đã hiểu lầm Giao, nếu thực sự cậu ấy hại Doãn Băng Dao, việc gì cậu ấy phải vất vả tìm kiếm cô ấy như vậy"

"Anh là đồng lõa, tất nhiên là nói giúp anh ta rồi"

"Trong lòng cậu ấy cũng có nỗi khổ riêng! Nỗi khổ của cậu ấy mấy người bọn em không biết được đâu" Phương Chính Đông ra sức thuyết phục người con gái mình thích không nên chán ghét người anh em tốt của mình.

Cô hừ lạnh một tiếng, "Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa"

"Được, vậy anh về đây" Phương Chính Đông nhún vai, xoay người rời đi

"Anh"

Quay lưng về phía Đồng Bội, khoe miệng Phương Chính Đông khẽ cong lên mỉm cười, chiều này gọi là vò tha để bắt thật.

Đêm nay, Phùng Quân Bình lại ặng lẽ bước từ phòng mình tới phòng Thẩm Cẩm Hoa. Khi bà đặt chân vào cửa, Ngự Giao lập tức từ khúc ngọt bước ra. Anh nhìn cánh cửa kia với ánh mắt sắc bén, hôm nay anh phải làm sáng tỏ tất cả mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Tại sao?

Phương Chính Đông lén lút vào phòng Thẩm Cẩm Hoa.

Bà ta nhìn thoáng qua người chồng đang nằm bất động trên giường, giọng nói điên cuồng trở nên bình thường, "Cẩm Hoa, em lại tới thăm anh đây."

Giọng nói có chút bi thương

Bà ngồi xuống mép giường, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt người chồng "Xinh lỗi, em cũng không muốn làm như vậy với anh, nhưng thực sự em không còn cách nào khác. Anh cũng hiểu rõ tính cách của Ngạn Bằng đúng không, nếu biết được những chuyện này có lẽ nó sẽ vì đại nghĩa diệt thân, cho nên, Cẩm Hoa à, em không thể để Ngạn Bằng biết, vì vậy anh không thể tỉnh lại."

Nước mắt Phùng Quân Bình chảy dài xuống má, tất cả đều do tội nghiệt của bà tạo ra. Đứng dậy từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc bột, lúc này hoàn toàn không nhìn ra đáng về điên đại ngày thường.

Hòa gói thuốc bột vào trong chén xong, sau đó cho Thẩm Cẩm Hoa uống, trong cả quá trình nét mặt Phùng Quân Bình vô cùng nặng nề, vì không muốn để người khác phát hiện cho Thẩm Cẩm Hoa uống thuốc xong liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, lập tức nhìn thấy gương mặt nghi ngờ và tức giận của Ngự Giao ở trước cửa.

Phùng Quân Bình kinh ngạc mở to mắt nhìn một lúc, trên gương mặt từ từ hiện ra nụ cười điên đại, bà cười hi hi mắt tiếng ngây ngô về phía Ngự Giao, nghiêng người chuẩn bị chạy đi.

"Mẹ còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa?" Tóm lấy cổ tay bà ta, Ngự Giao gần từng chữ.

Từ giọng nói trầm thấp sắc bén của anh, có thể thấy anh đang cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng

"Buông mẹ ra! Con đang nói gì thế?" Phùng Quân Bình hoảng loạn, muốn hất bàn tay Ngự Giao ra.

Anh đẩy bà vào phòng, nhắc chân về phía sau đá vào cánh cửa, cánh cửa bị đóng lại "rầm" một tiếng

"Con trai! Con muốn làm gì?" Phùng Quân Bình sợ hãi kêu

Ngự Giao áp sát người bà, "Mẹ đã cho bố uống thuốc gì? Đừng giả bộ nữa, vừa nãy con đã nghe thấy tất cả rồi." đôi mắt sắc bén của anh dần dần đỏ những tia máu.

Phùng Quân Bình tái mặt "Mẹ không hiểu con đang nói cái gì?"

"Mẹ còn muốn giả điên nữa sao? Có phải muốn con đưa ra những hình ảnh khi nãy camera quay được, mẹ mới thừa nhận." Ngự Giao không kiềm chế được, hét lên.

Gương mặt Phùng Quân Bình trở nên u ám, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, "Con biết hết rồi sao"

"Nói cho con biết, mẹ đã cho bố uống thuốc gì? Nói cho con biết, tại sao mẹ muốn giả điên?" Ngự Giao tiến lên, hai tay bót chặt vai Phùng Quân Bình.

"Con buông mẹ ra!" Phương Chính Đông giãy dụa "Con đừng quên, mẹ là mẹ của con"

"Hừ, mẹ...." Ngự Giao cười lạnh một tiếng, trên mặt là sự thống khổ, trong đôi mắt ửng đỏ lấp lánh nước mắt "Vậy tại sao mẹ phải hại bố? Tại sao muốn giả điên?"

Ngự Giao nhìn gương mặt lạnh lùng của mẹ, từng cơn gió đêm lạnh buốt từ cửa sổ thổi vào khiến anh đột nhiên cảm giác rét lạnh, cái lạnh thấu xương. Bị người thân nhất của chính mình lừa gạt, cảm giác này lần đầu tiên anh nếm trải.

"Đúng, mẹ thừa nhận, mẹ cho bố con uống thuốc độc nhưng thuốc này không khiến ông ấy mất mạng, chỉ làm ông ấy hôn mê không bao giờ tỉnh lại." Phùng Quân Bình thẳng thắn nói.

"Tại sao phải làm như vậy?" Anh run giọng hỏi.

"Bởi vì mẹ hận ông ấy, từ trước đến giờ tình cảm giữa mẹ và ông ấy vốn luôn bất hòa, ông ta không đối xử tốt với mẹ."

Ngự Giao cười khò "Bố đối xử với mẹ không tốt ở chỗ nào? Bố yêu mẹ như vậy! Tại sao mẹ...."

"Con làm sao hiểu được." Phùng Quân Bình hét lên "Vấn đề tình cảm giữa bố mẹ, con không hiểu được đâu."

Ai nấy đều có thể thấy Thẩm Cẩm Hoa yêu chiều vợ đến mức nào, còn nhớ trước kia Phùng Quân Bình chỉ là một cô gái bình dân nghèo khổ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Thẩm Cẩm Hoa bất chấp sự phản đối của gia tộc nhất quyết phải cưới bà làm vợ, hơn nữa luôn yêu thương che chở bảo vệ người vợ này chưa từng liếc mắt để ý tới bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài.

Cho nên, Ngự Giao làm sao có thể tin lời bà nói.

"Mẹ gạt con." Anh nhìn thẳng vào mắt mẹ, là một đôi mắt có cảm phần có đau lòng.

"Mẹ không gạt con, con trai chuyện tình cảm giữa hai người, người ngoài không thể hiểu được đâu. Ông ấy không tốt với mẹ như vẻ bề ngoài, con lớn rồi, chẳng lẽ không hiểu tình yêu là gì sao? Vấn đề giữa bố và mẹ, con là người ngoài không hiểu được đâu"

"Đủ rồi! Con không hiểu thứ tình yêu chó má kia là gì hết! Con chỉ biết mẹ cho bố uống thuốc độc," Thực sự anh không hiểu tình yêu là gì, thật sự không hiểu....

Trước kia anh cho rằng bản thân thích Tô Y Thu, nhưng kể từ khi Doãn Băng Dao xuất hiện cho anh một loại cảm giác hoàn toàn khác. Anh mới hiểu rõ mình chưa bao giờ từng yêu Tô Y Thu.

Nhưng cho dù là yêu Doãn Băng Dao, anh cũng không biết nên xử lý quan hệ giữa bọn họ thế nào, hết lần này đến lần khác tổn thương cô, luôn lấy có trả thù cho em trai để giữ cô ở bên mình.

Phùng Quân Bình sững người nhìn con trai.

Trên gương mặt anh tuần hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuôi, anh không dễ dàng rơi nước mắt, nhưng giờ phút này thật sự muốn vứt bỏ tất cả vẻ nguy trang và sự kiên cường kia. Anh thật sự sắp phát điên rồi.

"Cứ coi như tình cảm giữa bố và mẹ có vấn đề, nhưng mẹ cũng không được cho ba uống thuốc độc! Tại sao phải giả điên. Nói cho con biết, rốt cuộc vì cái gì? Chuyện này có liên quan đến vụ tai nạn của Gia Hạo sao?" Một lần nữa anh nắm chặt bả vai mẹ, dùng hết sức lắc lắc.

Phùng Quân Bình lùi về phía sau, hai bả vai bị con trai nắm chặt đến đau đớn, "Mẹ sẽ không nói ra bất kỳ chuyện gì."

Ngự Giao ngẩng người, nhìn về mặt kiên định của Phùng Quân Bình.

Anh cười cười, buông vai bà ra, "Được, mẹ không nói đúng không, vậy con sẽ tự điều tra ra sự thật."

Ngự Giao xoay người, nét mặt bi thương đột nhiên trở nên âm độc, "Nếu con điều tra trong chuyện này ngoài mẹ còn người bất kỳ người nào liên quan, vậy con tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ đó! Con sẽ khiến kẻ đó nhà tan cửa nát! Còn về phần mẹ, tất nhiên con sẽ tự xử lý."

"Ngạn Bàng, mẹ là mẹ của con." Phùng Quân Bình hoảng sợ.

Bà đương nhiên hiểu rõ đứa con trai thủ đoạn này, tuy không phải người xấu, nhưng khi đối phó với kẻ thù từ trước tới giờ đứa con trai này của bà đều không từ thủ đoạn, lòng dạ hiểm ác.

Xoay người nhìn về phía mẹ với ánh mắt xa lạ "Con sẽ không bỏ qua cho kẻ dám lừa dối con! Cho dù là mẹ cũng không được."

Phùng Quân Bình rung mình "Được, mẹ nói cho con biết, nhưng con phải đồng ý với mẹ một điều kiện, không được tiếp tục truy cứu."

Bà tiến lên, nắm chặt tay Ngự Giao "Con trai, đồng ý với mẹ, sau khi mẹ nói xong không được tiến hành điều tra."

Ngự Giao do dự một lát nhìn về mặt cầu xin của mẹ, gật đầu: "Được"

Tuy rằng Hawaii là miền nhiệt đới, nhưng khí hậu lại ôn hòa hợp lòng người.

Doãn Băng Dao đội trên đầu một chiếc mũ màu trắng, trên người mặc một chiếc váy dài màu trắng, xách giấy trên tay đi chân trần trên cát, chốc chốc nước biển lại nhẹ nhàng vỗ lên chân cô.

Gió biển lướt khẽ qua mái tóc dài bồng bềnh, Doãn Băng Dao dùng chân, nhìn về mặt biển phía xa xa. Đặt tay lên bụng, kể từ khi quyết định giữa đứa bé này lại, cô luôn bất giác làm động tác này, bắt đầu tưởng tượng đứa trẻ này là bé trai hay bé gái.

Ngước mắt nhìn về phía chân trời, ở chốn ấy chính là nơi của Ngự Giao. Không biết, hiện giờ anh ta đang làm gì? Đột nhiên bị chính ý nghĩ này của mình làm cho sợ hết hồn, cô lấy lại tinh thần căn mỗi nghĩ, tại sao bất giác lại nghĩ tới người đàn ông đó? Không, cô hận anh ta, hận đến mức không thể giết chết anh ta.

Bỗng có người vỗ nhẹ vào bả vai, Doãn Băng Dao quay lại, nhìn thấy Thẩm Hiên Bạch. Về mặt anh có hơi nặng nề "Băng Dao, có chuyện anh muốn nói với em"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Anh tìm được cô

"Chuyện gì anh nghiêm túc như vậy?" cô nghi hoặc nhìn Thẩm Hiên Bạch.

"Ngự Giao đã biết em đang ở chỗ anh" khi nói những lời này, Thẩm Hiên Bạch cố gắng quan sát thái độ của cô.

Doãn Băng Dao cả kinh, sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Nhịp tim cũng nhanh hơn. Người đàn ông giống như ác ma kia, chỉ cần nghe đến tên anh ta, cũng khiến cô sợ hãi run rẩy

Thẩm Hiên Bạch nắm tay cô, "Có vẻ em rất sợ anh ta"

"Em... em..." cô hoảng loạn, "Em muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này"

Nhất định phải rời khỏi đây, tuyệt không để anh ta tìm được. Cô nhớ rõ trước khi nhảy xuống biển, về mặt anh ta tuyệt vọng và tức giận tới cực điểm, nếu bị anh ta tìm được, chắc chắn sẽ không buông tha cô!

Thẩm Hiên Bạch kéo tay Doãn Băng Dao: "Băng Dao, em đừng đi"

"Hiên Bạch, anh buông em ra... em phải rời khỏi đây"

"Anh không biết rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng Băng Dao hãy nghe anh nói, chỉ cần anh còn ở đây, bất luận kẻ nào cũng không ép buộc được em, yên tâm, anh sẽ bảo vệ em" Anh tiến sát lại gần cô, nhẹ nhàng an ủi.

Doãn Băng Dao kinh hoàng ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm cần của anh.

"Băng Dao, tin anh được không? Anh sẽ không để bất luận kẻ nào tổn thương tới em. Nếu có người muốn tổn thương đến em, kẻ đó phải bước qua cửa ải của anh trước, cho dù là anh họ anh cũng không được"

Doãn Băng Dao do dự một lúc, vẫn rất lo lắng: "Hiên Bạch, chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu"

"Băng Dao, anh cũng không vô dụng như em nghĩ. Anh có thể bảo vệ người con gái mình yêu"

"Ý em không phải như vậy"

"Được rồi, em cứ yên tâm ở lại đây, dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần có anh ở đây, anh nhất định sẽ bảo vệ người con gái mình yêu"

Thẩm Hiên Bạch vươn tay, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa bên thái dương cô ra sau tai, lộ ra vành tai trắng nõn.

"Băng Dao, em nhất định phải tin anh, biết không?"

Cô nhìn sự dịu dàng lấp lánh trong đôi mắt anh, "Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Anh sẽ có cách, đến lúc đó em cứ làm theo lời anh nói, anh ấy tuyệt đối sẽ không đến đây làm loạn"

"Vâng" Doãn Băng Dao gật đầu.

"Được rồi, chúng ta về đi, buổi tối ở đây gió lớn, cẩn thận đừng để bị cảm. Hiện giờ cơ thể của em không còn là của riêng em nữa, phải đối xử với bản thân thật tốt, như vậy mới có thể sinh ra một bé con trắng trẻo mập mạp" trên gương mặt trắng hồng của Thẩm Hiên Bạch hiện lên nụ cười hạnh phúc, giống như đứa trẻ trong bụng Doãn Băng Dao là con của anh.

Hai người đi về phía biệt thự, từ sau cây oliu một bóng người đi ra. Là Vu Trung Tĩnh, cô ta phẫn hận nhìn bóng lưng hai người, bàn tay xiết chặt thành nắm đấm.

Doãn Băng Dao và Thẩm Hiên Bạch về đến biệt thự, vừa bước vào cửa, liền thấy mấy người đàn ông mặc vest màu đen, về mặt vô cảm.

"Cậu Thẩm, Mục tiên sinh muốn cậu lập tức qua đó một chuyến" một người đàn ông hơi khom người, cung kính nói với Thẩm Hiên Bạch.

Thẩm Hiên Bạch gật đầu, quay lại nói với Doãn Băng Dao: "Băng Dao, anh có chút việc, không dùng cơm chiều với em được, em ăn cơm một mình nhé, tối anh sẽ trở về"

"Vâng"

Thẩm Hiên Bạch đi theo mấy người đàn ông kia lên một chiếc xe dài phiên bản limousine

Doãn Băng Dao có chút nghi hoặc, không phải Hiên Bạch nói đến đây để được yên tĩnh nghỉ ngơi sao? Nhưng sao cứ có cảm giác mỗi ngày anh đều bận rộn với biết bao công việc, mà mấy chuyện này hoàn toàn không liên quan đến giới giải trí.

Người gọi là Mục tiên sinh kia là ai? Tại sao ông ta luôn đến tìm Hiên Bạch.

Thành phố A

Đã nhiều ngày, Phương Chính Đông chưa tới tìm, trong lòng Đồng Bội đột nhiên có chút cảm giác khó chịu, vì thế liền gọi điện thoại cho Phương Chính Đông, nhưng gọi mãi điện thoại của anh ta vẫn không có người bắt máy.

Vì thế cô ra ngoài tìm anh ta, mỗi lần đi tìm anh ta, chỉ cần tới quán rượu kia nhất định sẽ tìm thấy.

Lúc này, cũng không ngoại lệ

Đồng Bội lại tìm được anh trong quán rượu, chỉ là lần này anh rất ngoan ngoãn, không có thân mật thăm thiết cùng người phụ nữ khác.

Cô bước tới, "Phương đại thiếu gia, hôm nay tới đây uống rượu sao không tìm một em trẻ đẹp nào ngồi cùng"

Phương Chính Đông ngẩng đầu lên, thấy Đồng Bội đứng trước mặt, cười cười nói: "Còn không phải là đang chờ em sao"

"Bớt nói nhảm đi" cô ngồi xuống đối diện, hỏi: "Không phải anh thích tặng hoa cho tôi lắm sao? Tại sao mấy ngày nay không thấy tôi tặng nữa?"

"Dù sao em nhận rồi cũng sẽ ném đi, vậy thì chi bằng anh đem những bó hoa đó tặng cho người phụ nữ cần nó"

"Anh" Đồng Bội nổi đóa, nhẩn nhẩn hỏi: "Gần đây có tin tức gì về Băng Dao không?"

"Có" Phương Chính Đông nhấp một ngụm rượu, hồ hững đáp

Đồng Bội vui mừng mở to hai mắt: "Thật không? Mau nói cho tôi biết, Băng Dao sao rồi?"

Phương Chính Đông không lên tiếng, tiếp tục rót rượu. Đồng Bội sốt ruột ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt tay áo anh giục: "Anh nói nhanh đi, Băng Dao sao rồi?"

"Khi không cần Đồng đại tiểu thư liền đá tôi ra thật xa, đáng về hiện giờ của cô, thật khiến tôi bất ngờ nha" Phương Chính Đông xoay người sang chỗ khác.

"Anh đừng vòng vo nữa, mau nói cho tôi biết đi"

"Không nói"

"Anh nói đó nha"

"Tôi có thể nói, trừ phi...."

"Trừ phi cái gì?"

"Cô hôn tôi một cái" Anh đắc ý nói.

Đồng Bội đập tay lên đầu Phương Chính Đông, "Anh còn không nói, tôi sẽ đến hỏi thẳng Ngự Giao" đứng lên muốn đi.

"Được rồi, được rồi, tôi nói" Phương Chính Đông vội vàng kéo cô lại.

Bây giờ đến phiên Đồng Bội nở nụ cười đắc ý

Anh buồn rầu lắc đầu, "Xem ra cô đúng là khác tính của tôi"

"Bớt nói nhảm đi, mau nói"

"Giao đã tìm được Doãn Băng Dao, cô ấy ở Hawaii, không có thương tổn gì. Hơn nữa Giao còn đích thân đến đó tìm" Phương Chính Đông thở dài.

"Đây là chuyện tốt, sao không thấy cô vui mừng gì vậy?"

"Cô biết không? Nếu Giao tự mình đi tìm Doãn Băng Dao, cậu ấy có thể bị nguy hiểm tới tính mạng"

"Tại sao?"

"Bởi vì Hawaii là phạm vi thế lực của tổ chức TG, TG là một tổ chức khủng bố, bọn chúng vẫn luôn đối đầu với chúng tôi. Nếu lúc này bọn họ biết Giao tới Hawaii, nhưng vậy không phải cậu ấy sẽ nguy hiểm đến tính mạng sao?" Phương Chính Đông nhíu mày

"Vậy thì anh ta đừng đi, để tôi đi tìm Băng Dao"

"Không được, cậu ấy nhất quyết muốn đi, hơn nữa cô cũng không biết nơi Băng Dao ở, chỉ có Giao biết thôi" anh lắc đầu, vẻ mặt lo lắng: "Giao đã phạm phải một đại kỵ"

"Đại kỵ gì" cô không hiểu

"Giao trở nên kích động như vậy chỉ vì một người phụ nữ, thật sự cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, trước kia Giao rất tinh táo, cho dù đối diện với chuyện của Thẩm Gia Hạo. Đây là lần đầu tiên, tôi thấy cậu ấy mất bình tĩnh như vậy. Một người đứng đầu gia tộc như cậu ấy, không thể dễ dãi rung động"

Đồng Bội liếc mắt coi thương nhìn Phương Chính Đông, "Cái gì mà không thể rung động, đám đàn ông các anh, tất cả đều dối trá"

"Tại sao lại quay sang đối tội lên đầu tôi?" Phương Chính Đông vô tội nói.

"Vốn dĩ là như vậy" Đồng Bội đứng lên, "Tôi có việc, đi trước"

"Tại sao lại có người phụ nữ như cô chứ? Lợi dụng tôi xong liền đá đi như vậy hả?" Phương Chính Đông lớn tiếng nói ở phía sau, Đồng Bội không thêm để ý, lập tức rời khỏi quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ma quỷ tới

Ánh mặt trời xuyên qua những tầng mây, tỏa xuống mặt đất những ánh nắng mặt trời vàng óng rực rỡ.

Trên tầng cao nhất tòa nhà cao ốc Thẩm thị, một bóng dáng cao ngạo đứng trước cửa sổ sát đất, quan sát cả thành phố cảng xa hoa. Ngũ quan hoàn mỹ, hai hàng mày kiếm khẽ nhíu lại, một tia u buồn quanh quẩn ở khóe mắt đuôi mày trên khuôn mặt cương nghị của anh.

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi" Giọng nói trầm thấp cất lên.

Phương Chính Đông, Lang Long và Phạm Khiết Phàm, ba người cùng bước vào văn phòng

Ngự Giao xoay người, ngồi xuống chiếc ghế xoay bằng da, hai tay anh đặt trên tay vịn, khí như một bậc đế vương không giận mà uy.

"Chuyện tớ muốn đi Hawaii, không được để cho người thứ năm biết" anh nhìn thoáng qua ba người bạn tốt kiêm trợ lý của mình.

"Khụ..." Phương Chính Đông ngượng ngừng ho khan, giọng tay: "Có một người nữa"

"Ai?" ánh mắt sắc bén của Ngự Giao nhìn về phía Phương Chính Đông.

"Đồng Bội, cô ấy một mực hỏi tin tức về Doãn Băng Dao, cho nên tớ mới nói cho cô ấy biết, nhưng yên tâm đi, Đồng Bội sẽ không nói với người khác, bởi cô ấy biết tính nghiêm trọng của chuyện này"

Ngự Giao trừng mắt liếc Phương Chính Đông một cái.

"Được rồi, trong không thời gian này, tất cả mọi chuyện trong tập đoàn đều giao lại cho Lang Long, Phạm Khiết Phàm cậu phụ trách hỗ trợ cậu ấy"

Phạm Khiết Phàm nhìn Lang Long, rồi lại nhìn về phía Ngự Giao, "Giao, cậu có cần một người đi cùng không, lần này rất nguy hiểm"

"Đúng vậy, hãy để tớ đi cùng cậu. Chúng ta đi sớm về sớm, một mình cậu đi tớ rất lo lắng" Lang Long nói.

Phương Chính Đông cũng khuyên: "Cậu khiến để cậu ấy đi cùng đi, yên tâm, công ty đã có tớ và khiết phàm, không có vấn đề gì đâu"

Nhìn nét mặt lo lắng của ba người bạn thân, Ngự Giao đành phải gật đầu đồng ý

"Vậy cũng được"

Vì không muốn bị người khác chú ý, Ngự Giao không đi bằng trực thăng, cũng không mang theo vệ sĩ, chỉ dẫn theo Lang Long và hai người vệ sĩ giả trang thành những người bình thường, cùng nhau tới hawaii.

Còn những người vệ sĩ khác được sắp xếp ở một nơi bí mật gần đó, âm thầm tiến hành bảo vệ.

Anh là một người chỉ cần một cước có thể giẫm nát giới xã hội đen, ra khỏi cửa không mang theo bảo vệ và vũ khí là điều hết sức nguy hiểm.

Ở một nơi trên Hawaii, sau khi Doãn Băng Dao nghe nói Ngự Giao đang trên đường tới đây, tâm trạng luôn trong trạng thái lo lắng bất an.

Cô và Thẩm Hiên Bạch dùng bữa sáng, anh liền chú ý tới vẻ hốt hoảng của cô, liếc mắt một cái cũng nhìn thấu suy nghĩ của cô, an ủi: "Băng Dao, em đừng lo lắng, không phải anh đã nói có anh ở đây rồi sao"

"Hiên Bạch, chuyện này.... có thể giữ bí mật giúp em được không?"

"Giữ bí mật chuyện gì?"

"Chính là chuyện đứa bé, không được nói cho Ngự Giao. Em không muốn anh ta biết" Nếu như anh ta biết, không biết chừng sẽ lại làm ra những chuyện ghê tởm nào đó

Hiện giờ cô chỉ muốn giữ sạch mọi quan hệ với anh ta, không có bất kỳ liên quan gì.

Thẩm Hiên Bạch rất kinh ngạc, sao cô có thể làm như vậy, nhưng sâu trong lòng anh, có một niềm vui sướng nho nhỏ.

"Ừm, em yên tâm. Anh sẽ không nói"

"Cảm ơn anh" Doãn Băng Dao cảm kích nhìn, "Vậy anh đã tính xem khi anh ta tới đây sẽ làm thế nào chưa?"

Thẩm Hiên Bạch cầm tay Băng Dao, "Hình như em rất sợ anh ta?"

"Em..."

"Đừng lo lắng quá, có anh ở đây. Anh đã nghĩ xong rồi, đợi buổi chiều anh ta tới đây, anh sẽ nói cho anh ta biết, bây giờ em là bạn gái của anh. Cho dù nói gì đi nữa, anh cũng là em họ của anh ta, em lại tự nguyện ở lại bên cạnh anh, anh ta sẽ không thể nói gì được nữa"

"Như vậy không được" Doãn Băng Dao nhún mày.

"Chúng ta chỉ lừa anh ta thôi. Đợi sau khi anh ta rời đi, anh sẽ không ép buộc em"

Thẩm Hiên Bạch rất nghiêm túc nhìn Doãn Băng Dao, cô do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Thẩm Hiên Bạch ở trong phòng đọc sách, nhận được cuộc điện thoại của một người thân bí.

"Anh ta đã tới bến tàu rồi, tôi sẽ đích thân đến đó đón. Trước mắt đừng có hành động gì, thời cơ chưa tới, chờ thời cơ tới đã đến lúc đó tôi sẽ thông báo lại cho ông.... Ừm, được...."

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Hiên Bạch liền dẫn Doãn Băng Dao đến bến tàu. Ngồi trên xe, hai bàn tay của cô không ngừng xoắn vặn vào nhau, trong lòng hoảng loạn bất an.

Thẩm Hiên Bạch vương tay chạm vào tay cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ, nhìn cô bằng một ánh mắt kiên định,

Tại bến tàu, Ngự Giao đã chờ sẵn ở nơi đó, Lang Long đứng bên cạnh, nhìn nét mặt nặng nề của anh. Không biết tại sao, Lang Long có cảm giác Ngự Giao đột nhiên thay đổi rất nhiều.

Rất nhanh, xe của Thẩm Hiên Bạch đã đến bến tàu.

Doãn Băng Dao nhìn bóng lưng to lớn bên ngoài, những sợi dây thần kinh trên đầu giống như đột nhiên bị kéo căng ra.

Thẩm Hiên Bạch xuống xe, rất có phong độ đi vòng qua bên kia xe mở cửa xe cho cô.

"Giao, bọn họ đến rồi" Lang Long nói.

Ngự Giao xoay người lại, thấy hai người đi tới. Ánh mắt anh, gắt gao khóa chặt trên khuôn mặt Doãn Băng Dao, hình như cô gầy đi...

Thẩm Hiên Bạch tiến lên, cười nói: "Anh, sao nhất định phải gặp mặt ở đây, mà không tới chỗ của em nghỉ ngơi. Hơn nữa phong cảnh Hawaii rất đẹp, anh không nên vội vàng như vậy, nên để em đón tiếp anh "

Giọng nói của Thẩm Hiên Bạch kéo ánh nhìn chăm chú của Ngự Giao trên người Doãn Băng Dao về, "Tôi tới có một vài chuyện riêng, còn phải trở về gấp"

Từ đầu tới cuối Doãn Băng Dao đều không dám ngẩng đầu lên. Lang Long thấy thế, nói: "Mọi người nói chuyện, tớ đi sang bên kia trước"

"Hiên Bạch, tôi muốn nói với Băng Dao mấy câu" Ngự Giao nói

Thẩm Hiên Bạch nhìn Doãn Băng Dao nhún mày, vươn tay ôm eo cô, Ngự Giao thấy thế có hơi kinh ngạc.

"Anh, có chuyện này em muốn nói với anh trước" khoe miệng Thẩm Hiên Bạch hơi cong lên, từ nhỏ đến lớn, ở bất kỳ phương diện nào anh đều không bằng Ngự Giao. Nhưng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy rất kiêu ngạo, vì có Băng Dao mà có được cảm giác kiêu ngạo này. Bởi vì Doãn Băng Dao là của anh, từ trước tới giờ, hiện tại, tương lai đều như vậy.

"Chuyện gì?" Ngự Giao cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Thẩm Hiên Bạch nắm xiết chặt tay, "Anh nên biết Băng Dao là người yêu đầu tiên của em, hiện tại chúng em quyết định quay lại bên nhau"

"Cậu nói cái gì?" Ngự Giao cả kinh, vội vàng nhìn về phía Doãn Băng Dao, "Điều cậu ta nói là sự thật?"

Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Ngự Giao, trong ánh mắt anh ta thậm chí có vẻ đau lòng, quay đầu, lạnh lùng nói: "Đúng vậy, tôi và Hiên Bạch quyết định trở về bên nhau, anh ấy là bạn trai tôi"

Ngự Giao hít sâu một hơi, anh rất muốn nổi giận, nhưng kiềm chế lại, "Băng Dao, tôi có thể nói chuyện riêng với em được không?" ánh mắt anh nóng.

Cô nhìn Thẩm Hiên Bạch, "Hiên Bạch, anh lên xe trước chờ em được không?"

Không biết việc Thẩm Hiên Bạch giả làm bạn trai cô có tác dụng không, nhưng giữa cô và Ngự Giao có quá nhiều ân oán, có trốn tránh cũng là vô ích.

"Được, vậy anh lên xe trước chờ em" Doãn Băng Dao dịu dàng cười với cô.

Sau khi Thẩm Hiên Bạch rời đi, Ngự Giao liền vội vàng bước lên, Doãn Băng Dao hoảng hốt lùi về phía sau một bước.

"Không phải tôi muốn tôn trọng em..." Ngự Giao cau mày

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Tôi hận anh! Hận không thể giết chết anh!

Doãn Băng Dao nhìn người đàn ông trước mặt, trên gương mặt tuần mỷ của anh ta mạng theo nét sầu muộn, mặc dù giờ phút này không còn vẻ tàn bạo như xưa, những vẫn khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì, anh ta là ma quỷ!

Cô đề phòng nói, "Anh muốn làm gì? anh còn tìm tôi làm gì?"

"Băng Dao..." Ngự Giao lại tiến lên một bước, "Tôi không biết nên nói như thế nào, nhưng xin em hãy tin tôi, trở về cùng tôi. Tôi... tôi sẽ bù đắp lại cho em"

Doãn Băng Dao rất kinh ngạc, những lời này làm sao có thể phát ra từ miệng một tên ma quỷ như anh ta. Cô nhìn bằng ánh mắt không thể tin, "Anh có biết anh đang nói cái gì không? Ngự Giao, anh không cần lừa tôi thêm nữa, tôi sẽ không bao giờ tin anh"

"Tôi đã biết được một phần sự thật, đúng, em không liên quan đến cái chết của Gia Hạo, là tôi trách lầm em, tôi..." sự hối hận mờ hiện lên trên gương mặt Ngự Giao, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Cô đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Hiểu lầm? Ngự Giao! một câu hiểu lầm là được sao! Anh cho là một câu hiểu lầm là tôi sẽ tha thứ cho anh? Anh cho là một câu hiểu lầm là Lăng Diệc sẽ sống lại sao? Anh cho là một câu hiểu lầm của anh là có thể xóa sạch những vết thương anh để lại trên người tôi sao?!" Giọng cô nức nở run run, nước mắt không ngừng rơi.

Doãn Băng Dao xoay người, đi đến bên bờ, không muốn nhìn thấy anh ta, cũng không muốn anh ta thấy được nước mắt của mình, "Anh đi đi, hãy đối xử tốt với Y Thu"

"Băng Dao...."

"Đủ rồi! Doãn Băng Dao cắt ngang lời nói của anh ta, giờ tay bịt tai, "Tôi không muốn nghe! Tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì! Vốn dĩ anh không yêu tôi, chẳng qua chỉ là trả thù tôi, hiện tại Lăng Diệc đã chết, tại sao anh còn tìm tôi! Chẳng lẽ anh còn chưa hết hận sao?"

Cô thật sự không hiểu, trong mấy ngày ngắn ngủi, tại sao một ác ma lại đột nhiên thay đổi lớn như vậy?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Ngự Giao giằng tay Doãn Băng Dao lại, đôi mắt đỏ anh nhìn chăm chăm: "Nếu tôi nói, tôi yêu em, em sẽ tin?"

"Thật buồn cười!" cô hất tay ra, "Ngự Giao anh chơi vui không? Đừng tra tấn tôi như vậy nữa được không?"

Về mặt Ngự Giao rất phức tạp, sau khi biết sự thật, anh chưa bao giờ cảm thấy bản thân hối hận như vậy.

Nếu Doãn Băng Dao đúng thực sự liên quan tới tai nạn xe của Thẩm Gia Hạo, tất nhiên anh sẽ không bỏ qua.

Nhưng...

Cô lại không liên quan.

"Băng Dao, em hãy bình tĩnh nghe tôi nói, tôi.... tôi...." Anh ngập ngừng, một lúc lâu mới nói ra ba chữ, "Rất xin lỗi..."

Một lần nữa cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, một người đàn ông giống như anh ta, luôn kiêu ngạo ngang ngược, luôn cho rằng bản thân đúng, bản thân là thượng đế.

Làm sao anh ta có thể nói ra ba chữ "Rất xin lỗi" kia

Nếu một người đàn ông nói với cô ba từ "Rất xin lỗi", chắc chắn trong lòng anh ta vẫn còn một nơi yếu mềm. Nhưng...

"Không! Ngự Giao, anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Tôi sẽ không trở lại bên cạnh anh" cô hét lên.

Nhất định anh ta lại đang giờ trò đùa cợt, nhất định lại giống như trước đây, cố ý đối xử tốt với cô, khiến cô yêu anh ta, sau đó lại độc ác đâm thẳng vào tim cô.

Lang Long đứng hút thuốc ở một chỗ không xa, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, từ trước tới giờ thánh giác của anh có tiếng lợi hại. Khi nghe thấy Ngự Giao nói ra ba chữ "Rất xin lỗi" kia với Doãn Băng Dao, anh cũng bị kinh hoàng, tàn thuốc suýt nữa rơi xuống tay. Chuyện này thực sự khiến người ta có cảm giác không thể tin.

Một lần nữa, Ngự Giao nắm chặt tay Doãn Băng Dao, "Tôi không gạt em! Em hãy đi cùng tôi, tôi sẽ bù đắp mọi thứ cho em"

Anh sẽ gánh chịu trách nhiệm về những sai lầm mình phạm phải.

"Buông tôi ra! Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra" Doãn Băng Dao kích động vùng vẫy, chân đột nhiên giẫm hụt một cái, Ngự Giao vươn tay nhanh chóng ôm eo cô, mới tránh việc cô ngã xuống biển.

Doãn Băng Dao kinh hoàng ngược mắt, thấy đôi mắt đen sâu thẳm đầy nét dịu dàng của anh. Cô tròn mắt nhìn.

Thẩm Hiên Bạch ngồi trong xen, thấy cảnh bên ngoài, vội vàng mở cửa xe muốn chạy tới, vừa đi được vài bước, đã bị Lang Long ngăn cản.

Ánh mắt anh không chút thiện cảm, "Không được qua đó"

"Tôi muốn qua đó xem thế nào, anh tránh ra" Thẩm Hiên Bạch khó chịu nói.

"Không được, hãy để hai người bọn họ nói chuyện riêng với nhau" vì tình anh em, anh bất chấp việc người trước mặt có phải là anh em họ của Ngự Giao hay không

Thẩm Hiên Bạch bắt đũa đi, xoay người quay lại ngồi vào trong xe.

Ngự Giao ôm eo Doãn Băng Dao, giằng co như vậy một lúc, Doãn Băng Dao đột nhiên lấy lại tinh thần, cô đứng thẳng người đẩy Ngự Giao ra, cuồng loạn gào khóc, "Anh rút đi! Ngự Giao! Tôi hận anh! Tôi hận anh!"

Cô hận Ngự Giao, nhưng cũng hận bản thân! Hận bản thân không biết liêm sỉ rung động với anh ta, chính anh ta đã hại chết Lăng Diệc! Cô còn mang thai con của anh ta!

Cảm giác tra tấn này, khiến cô đau khổ muốn chết.

Nhìn cô đau lòng rơi lệ, Ngự Giao đứng sững người không biết làm sao. Từ trước tới giờ, thấy cô khóc, trong lòng anh sẽ có cảm giác thỏa mãn của việc trả thù, cho nên anh luôn dùng mọi biện pháp khiến cô khổ sở. Nhưng hiện giờ, anh không muốn nhìn thấy cô khóc hơn bất cứ lúc nào.

"Được, tôi không tới gần em, em đừng kích động, đừng lùi về sau"

"Anh cầm miệng" Doãn Băng Dao lau nước mắt, nhìn về phía Ngự Giao hét lên, "Anh là tên ác ma, đừng có ở đây giả mù sa mưa"

Ngự Giao, nếu có thể, tôi thật sự muốn giết chết anh! Trả thù cho Lăng Diệc.

"Anh đi đi! Tôi sẽ không trở về cùng anh"

"Em thật sự yêu Hiền Bạch sao? Hai người thực sự yêu nhau sao?" Ngự Giao hỏi trong lòng anh không muốn tin.

"Đúng, tôi rất yêu Hiền Bạch, hơn nữa tôi sẽ kết hôn cùng anh ấy" Doãn Băng Dao cắn tức nhìn anh, cắn chặt môi.

Ngự Giao hơi sững người, ánh mắt ảm đạm, gât đầu. Giọng nói lạnh lùng cao ngạo trước đây giờ phút này có chút bi thương, "Được, tôi hiểu... em đi đi, tôi sẽ không tới quấy rầy em..."

Doãn Băng Dao nhìn dáng vẻ cô đơn của anh, trong lòng ngổn ngang trăm ngàn tư vị

Cô nhắc chân bước đi.

Khi bước qua bên người anh, anh đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay cô, nắm thật chặt.

"Doãn Băng Dao, em có thể kết hôn, chỉ cần người đàn ông đó có thể đem đến hạnh phúc cho em, Ngự Giao anh thì tuyệt đối sẽ không tới quấy rầy em. Nhưng.... nếu để anh biết bên cạnh em không có một người đàn ông nào, như vậy, em nhất định phải trở lại bên cạnh tôi"

Mặc dù biết bản thân hiểu lầm cô, nhưng để đạt được thứ mình cần, anh có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Doãn Băng Dao nhìn anh lắc đầu, "Ác ma"

Cô nghiêng răng nhả ra hai chữ, hất tay bước chân dần dần nhanh hơn, cuối cùng chạy về phía xe Thẩm Hiền Bạch.

"Băng Dao, anh ta có làm gì em không?" Thẩm Hiền Bạch sốt ruột hỏi.

"Hiền Bạch...." cô đột nhiên ôm trầm lấy Thẩm Hiền Bạch.

Cô biết Ngự Giao chắc chắn sẽ nhìn thấy.

"Được rồi, chúng ta về nhà thôi" Thẩm Hiền Bạch vỗ nhẹ lên vai cô

Ngự Giao nhìn bóng dáng hai người ôm nhau trong xe, bàn tay xiết chặt lại, trong dáng vẻ cô đơn dần dần hiện ra hơi thở nguy hiểm. Lang Long đi tới, nhìn về mặt khổ sở của anh, không biết nên nói gì.

Khóe miệng đột nhiên cong lên hiện ra nụ cười khổ, Ngự Giao tự giễu: "Long, tớ rất thất bại đúng không?"

Vỗ vai anh, Lang Long nói: "Không sao, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Giao cho dù chúng ta lợi hại thế nào, cho dù có nhiều tiền và thế lực lớn đến đâu, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn là người đàn ông đúng không? Đàn ông thích phụ nữ, đây là chuyện hiển nhiên, cậu đừng làm khó bản thân" Anh biết, hôm nay Ngự Giao nói ra câu nói này, nhất định là cậu ta cảm thấy rất đau khổ.

Từ trước tới giờ Ngự Giao luôn là một người lạnh lùng, không rung động trước bất kỳ người phụ nữ nào. Nhưng hôm nay....

"Không việc gì, chúng ta đi thôi" Ngự Giao thu hồi tầm mắt của mình.

Đúng lúc bọn họ sắp đi, đột nhiên vang lên tiếng súng. Hai người vội vàng ngồi xổm xuống, nhanh chóng rút súng ra, lưng tựa lưng, cảnh giác nhìn bốn phía. Đối mặt với những tình huống như này, cho tới bây giờ thái độ của Ngự Giao đều là núi băng, mặt không đổi sắc.

Đột nhiên mấy người xông tới, trong tay cầm súng

Ngự Giao đã sớm nghĩ tới chuyển đi này của mình sẽ có chuyện rắc rối, nên đã âm thầm sắp xếp, vệ sĩ theo anh đều là những người được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Những người vệ sĩ nghe thấy tiếng súng, đều chạy tới.

"Giao! Mau lên ca nô! Đây không phải địa bàn của chúng ta, đánh tiếp sẽ rất bất lợi" Lang Long kéo Ngự Giao.

Ngự Giao lại giống như nổi điên, mỗi một đòn của anh đều đánh thương một người, nhìn đôi mắt khát máu của anh không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đánh nhau xong, Lang Long và Ngự Giao cùng lên ca nô, trên người cả hai đều có những vết thương nhỏ. Hai người cầm súng, thờ hờn hờn nhìn đối phương, đột nhiên bật cười.

Nằm trên chiếc ca nô chạy vù vù, nhìn trời mây, Lang Long cười nói: "Cậu có cảm thấy tình huống này rất quen thuộc không?"

"Tất nhiên quen chứ"

"Năm đó ở trường học, tên tiểu tử Phương Chính Đông đi tán gái, kết quả con nhóc kia bị một lão đại ca xã hội đen giành mất, chúng ta đi giúp cậu ta giành lại con nhóc đó, cuối cùng mấy người chúng ta cũng ngồi ca nô chạy như này. Chỉ là khi đó còn trẻ, bản lĩnh không được như bây giờ, ai cũng bị

thương nặng"

Nhớ lại quá khứ, Ngự Giao cũng cảm thấy buồn cười, "Khi đó cậu ta còn bị tớ mắng cho một trận, tớ không hiểu tại sao cậu ta có thể chỉ vì một người con gái mà sống chết tranh giành như vậy"

Ban đầu, anh cảm thấy cách làm của Phương Chính Đông như vậy rất buồn cười, nhưng bọn họ là anh em tốt, anh em gặp nạn, tất nhiên mấy người bọn anh cũng phải chạy tới sống chết giành, để giúp cậu ta một tay"

Lang Long nghiêng đầu nhìn gò má Ngự Giao, "Bây giờ cậu hiểu chưa?"

"Hiểu rồi" anh bị ai cười cười. Anh từng nghĩ bản thân sẽ chỉ sống chết tranh giành vì anh em, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ người phụ nữ nào mà làm ra chuyện điên cuồng.

Nhưng sự thật chứng minh, suy nghĩ ngây ngô cuồng thời thiếu niên không thể chịu nổi một đòn đả kích.

Doãn Băng Dao, có lẽ chính là kiếp nạn của anh. Là chính anh tạo ra nghiệt, hôm nay đến lúc phải ném quả đấm.

Doãn Băng Dao và Thẩm Hiên Bạch cùng trở về, dọc đường đi sắc mặt của cô rất không tốt.

Thẩm Hiên Bạch lo lắng hỏi cô: "Có phải em không khỏe ở đâu không?"

cô ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, Thẩm Hiên Bạch phải gọi mấy lần cô mới lấy lại tinh thần.

"Hả, không có gì"

"Ừ, vậy thì tốt" trong mắt Thẩm Hiên Bạch không che giấu được niềm vui sướng, tuy rằng khi này anh không biết rõ giữa cô và Ngự Giao rốt cuộc đã nói những gì. Nhưng cuối cùng, Băng Dao đã theo anh trở về.

Lần này, Ngự Giao đã bại trong tay anh.

Tiếng chuông điện thoại di động phá vỡ bầu không khí yên lặng trong xe, Thẩm Hiên Bạch nhắc điện thoại, là Vu Trung Tĩnh gọi tới.

"Cô nói cái gì?" mặt anh đột nhiên biết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Người đàn ông si tình

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Hiên Bạch, chỉ thấy vẻ mặt anh có chút hoảng hốt, nói với người ở đầu điện thoại bên kia: "Tại sao ông ấy chưa nói với tôi một tiếng, mà đã làm như vậy."

"Đợi sau khi tôi về tới nơi rồi bàn tiếp, tôi đang ở trên đường."

Sau khi Thẩm Hiên Bạch cúp điện thoại, Doãn Băng Dao lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không, không có việc gì." Thẩm Hiên Bạch nhìn ra ngoài cửa xe, mặc dù ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng cô dám khẳng định, nhất định là có chuyện gì đó.

Trong khoảng thời gian này, ở cùng một nhà với Thẩm Hiên Bạch, cô có cảm giác đôi khi anh rất thần bí, không biết đang làm cái gì.

Về tới biệt thự bên bờ biển, đã thấy Vu Trung Tĩnh lặng lẽ đứng chờ trước cửa.

"Băng Dao, em lên lầu nghỉ ngơi trước đi, anh có chuyện muốn bàn bạc với Trung Tĩnh."

"Vâng"

Vu Trung Tĩnh nhìn thoáng qua Doãn Băng Dao đi lên lầu, hỏi: "Hiên Bạch, chẳng lẽ Ngự Giao không dẫn cô ấy đi sao?"

"Không, tôi không cho phép."

Vưu Trung Tĩnh hơi tức giận, sau đó cười cười. Trong mắt, hiện lên ý cười giảo hoạt: "Liệu có phải Ngự Giao không thích cô ấy nữa?"

"Tôi cũng không rõ, nhưng theo tôi thấy, anh ta thực sự rất thích Băng Dao."

"Như vậy không phải rất hay sao? Chúng ta có thể lợi dụng Doãn Băng Dao để...."

"Không được." Thẩm Hiên Bạch găm khế cắt ngang lời nói của Vưu Trung Tĩnh, căm giận nói: "Chuyện này nghĩ cùng đừng nghĩ tới, tôi tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đụng tới Doãn Băng Dao! Cô cũng không thể!"

Vưu Trung Tĩnh kinh ngạc, anh rất ít khi đối với cô hung dữ như vậy. "Tôi chỉ nói vậy thôi, không được thì thôi, anh cần gì phải hung dữ ."

"Được rồi, chúng ta nói vào chuyện chính đi. Mục tiên sinh phái cô đi giết Ngự Giao đúng không?"

"Đúng, bọn họ theo dõi anh rồi mới lệnh cho tôi ra tay."

"Nhưng làm như vậy tôi rất dễ bị nghi ngờ." Thẩm Hiên Bạch rất tức giận, "Tôi đi tìm ông ấy hỏi cho ra lẽ"

Vưu Trung Tĩnh nắm chặt tay Thẩm Hiên Bạch "Đừng, Hiên Bạch, chúng ta không thể làm trái ý Mục tiên sinh."

Thẩm Hiên Bạch chau mày nhìn Vưu Trung Tĩnh "Cái gì mà làm trái ý với không làm trái ý, tôi không phải thuộc hạ của ông ta, tôi và ông ta ngang hàng, muốn làm gì cũng phải thương lượng với tôi trước." Anh rút tay ra, đi về phía cửa.

"Đợi đã, tôi đi cùng anh."

Hai người cùng nhau lên xe, Doãn Băng Dao từ cửa sổ trên lầu ngó xuống thấy dáng vẻ gấp gáp của Thẩm Hiên Bạch, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Đồng Bội lo lắng chờ đợi tin tức của Doãn Băng Dao, nhưng Ngự Giao và Lang Long vẫn chưa về.

Buổi sáng, lúc cô đang chuẩn bị đi tìm Phương Chính Đông, người giúp việc đã chạy vào nói cô có điện thoại.

"Cô chủ, cô có điện thoại"

"Tôi không có thời gian nhận điện thoại, cứ nói tôi không có ở nhà." Đồng Bội mất kiên nhẫn trả lời, hiện giờ trong lòng cô chỉ quan tâm đến an nguy của Doãn Băng Dao.

"Nhưng là cô Doãn Băng Dao gọi tới."

"Cái gì? Là cô ấy?"

"Vâng ạ"

Đồng Bội vội vàng bỏ túi xách xuống, chạy đi nghe điện thoại.

"Alo, Băng Dao"

"Đồng Đồng, cậu có khỏe không?"

"Cậu là đồ chết tiết, cậu chết ở đâu vậy hả? Có mau trở về đây không?" Nghe được giọng nói của người chị em tốt, Đồng Bội không tự chủ được bật khóc.

"Được rồi, được rồi. Tất cả đều là do tớ, bây giờ mới gọi điện thoại cho cậu. Mà không phải cậu mới thay số điện thoại di động sao? Tớ lại không nhớ lắm, sau này mới nhớ ra số máy bàn nhà cậu."

"Hiện giờ cậu đang ở đâu? Tớ muốn gặp cậu."

"Tớ đang ở Hawaii"

"Không phải Ngự Giao đi đón cậu sao?"

"Tớ không về cùng anh ta."

"Băng Dao, có phải anh ta bắt nạt cậu không, là anh ta đẩy cậu xuống biển?" Đồng Bội sốt ruột hỏi.

"Là tớ tự nhảy xuống, Đồng Đồng cậu đừng kích động như vậy, cậu hãy nghe tớ nói. Sau này tớ sẽ không trở về, cậu có thể giúp tớ nói lời xin lỗi tới Y Thu được không? đã xảy ra chuyện lớn như vậy, tớ nghĩ chắc hẳn cậu ấy đã biết quan hệ giữa tớ và Ngự Giao."

"Băng Dao, tại sao cậu không trở lại? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Tạm thời tớ sẽ không trở lại, nơi đó đã xảy ra quá nhiều chuyện đau lòng, tớ không muốn trở về. Đồng Đồng, cậu hãy đồng ý với tớ, tớ không còn mặt mũi gọi điện thoại cho Y Thu, cậu hãy giúp tớ nói lời xin lỗi tới cậu ấy. Mặc dù tớ biết rằng, bây giờ nói lời xin lỗi cũng không có tác dụng...." Giọng nói của Băng Dao bắt đầu nghẹn ngào.

Cuối cùng Đồng Bội đồng ý, sau khi cúp điện thoại, Doãn Băng Dao thở một hơi thật dài. Còn nhớ trước đây khi còn học đại học, ba người từng nhắc về chàng bạch mã hoàng tử trong lòng mỗi người, cũng phỏng đoán nếu tương lai cùng thích một người đàn ông sẽ làm sao. Nhưng đó chỉ là những lời nói của mỗi người con gái khi còn là thiếu nữ.

Cô bịt miệng, bật khóc nức nở.

Y Thu, xin lỗi, tớ thực sự xin lỗi cậu.

Tớ không cố ý muốn tổn thương cậu, cậu tha thứ cho tớ được không? Nếu có thể, tớ sẽ không bao giờ trở về, sẽ không là trở ngại giữa hai người.

Y Thu, xin lỗi.

"Băng Dao, em sao vậy?" Thẩm Hiên Bạch thấy cô ngồi dưới đất khóc nức nở, sốt ruột tiến lên.

Doãn Băng Dao ngược đôi mắt đong đầy nước mắt, nỗi đau trong lòng không ngôn từ nào có thể diễn tả.

Thẩm Hiên Bạch ngồi xổm xuống trước mặt cô, nâng mặt cô lên, lau nước mắt: "Em đừng khóc, thấy em khóc, trái tim anh cũng đau lắm."

Doãn Băng Dao cắn răng, nhưng cảm giác đau đớn trong lòng không cách nào khống chế, nước mắt như nước vỡ đê, tuôn trào mãnh liệt không thể ngăn cản.

Thẩm Hiên Bạch để Doãn Băng Dao tựa vào bả vai mình, một lúc lâu sau, cô siết chặt bàn tay thành nắm đấm, móng tay đâm vào trong thịt, nỗi đau trên thân thể như giảm bớt một phần nỗi đau trong trái tim.

"Đi, anh dẫn em tới một nơi." Thẩm Hiên Bạch mỉm cười, kéo Doãn Băng Dao.

"Đi đâu?" Khóc một lúc lâu, giọng nói trở nên vô cùng yếu đuối.

"Đi theo anh sẽ biết."

Thẩm Hiên Bạch kéo Doãn Băng Dao đi xuống lầu một, qua một hành lang dài, dừng lại trước một cánh cửa màu trắng.

"Nhắm mắt lại." Thẩm Hiên Bạch thần bí nhỏ giọng nói bên tai cô.

Doãn Băng Dao nhắm hai mắt lại, Thẩm Hiên Bạch đẩy cửa ra, cô cảm giác đột nhiên có tia sáng chói mắt. Anh kéo cô đi vào "Được rồi, có thể mở mắt rồi"

Doãn Băng Dao từ từ mở mắt, ánh mặt trời chiếu lên giọt nước mắt trên hàng mi cô, óng ánh trong suốt như thủy tinh, cô mở to hai mắt, nước mắt từ từ chảy xuống.

"Oa...." Cô kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt.

Có phải cô đang mơ không.

"Thích không?" Thẩm Hiên Bạch mong đợi nhìn cô.

"Thích ạ." Doãn Băng Dao gật đầu.

"Trước đây còn học cấp ba em từng nói với anh, muốn có một căn phòng chơi nhạc thật lớn, bên trong không cần bày trí thứ gì, chỉ cần giữa phòng đặt một chiếc đàn Piano lớn màu trắng là được, tất nhiên rèm che cửa sổ cũng phải màu trắng, có thể hứng rất nhiều ánh sáng mặt trời. Như vậy, em có thể ở trong những tia sáng mặt trời hòa mình vào thế giới âm nhạc du dương." Giọng nói dịu dàng như mộng ảo của Thẩm Hiên Bạch quanh quẩn bên tai Doãn Băng Dao.

"Hiên Bạch, anh vẫn còn nhớ sao...." Nước mắt vừa ngưng liền rơi xuống.

"Sao em lại khóc? Không thích sao? Nếu em không thích anh sẽ làm lại một căn phòng khác." Thẩm Hiên Bạch căng thẳng nói.

"Không phải, em rất thích, thực sự rất thích, chỉ là không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ"

"Tất nhiên anh nhớ chứ, khi đó hai chúng ta đều thích đàn Piano, sau đó em còn nói về giấc mơ của mình, Băng Dao tất cả những lời em nói, anh đều ghi nhớ."

Thẩm Hiền Bạch mỉm cười, dưới ánh mặt trời rực rỡ như một thiên sứ. Đúng vậy, rất xinh đẹp. Từ ngữ này thường dùng để hình dung người phụ nữ nhưng dùng trên người anh rất thích hợp.

"Hiền Bạch, cảm ơn anh..."

Tâm ý này của anh, khiến cô rất cảm động

Trước đây thường tự nhủ với bản thân chỉ là ảo tưởng mà thôi, bởi vì khi đó cô và em trai đã bị đuổi ra ngoài, âm nhạc đối với cô chỉ là một giấc mộng. Không ngờ, nhiều năm trôi qua Thẩm Hiền Bạch đã biến giấc mơ của cô thành hiện thực.

Anh kéo cô đến trước đàn Piano "Trước đây anh chọn biệt thự này, chính vì căn phòng này. Vì hương của căn phòng này rất đẹp, bất kể là sáng hay chiều đều có ánh mặt trời chiếu sáng, tất nhiên buổi tối không có rồi."

Doãn Băng Dao bị anh chọc cho bật cười: "Tất nhiên em biết buổi tối không có ánh mặt trời."

Cô nhìn bốn phía, căn phòng này thật sự đón được rất nhiều ánh mặt trời, còn có bức rèm trắng tung bay thật giống ảo mộng.

"Em biết không? Anh rất lệ thuộc vào căn phòng này"

"Anh nói vậy là sao?"

"Khi ở Paris, cho dù hoàn cảnh hay thiết bị có tốt đến đâu, anh cũng không thể sáng tác được một bài hát hay. Nhưng mỗi lần tới Hawaii, chỉ cần bước vào căn phòng này, ngồi xuống chiếc đàn Piano này, cảm xúc không ngừng kéo tới. Em biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì, anh chỉ có ngồi ở đây mới có thể cảm thấy như em đang ngồi bên cạnh anh."

Doãn Băng Dao kinh ngạc, cô có tài đức gì có thể khiến anh si tình như vậy.

"Em ngồi xuống đi" Thẩm Hiền Bạch kéo chiếc ghế bên cạnh cây đàn ngồi xuống "Chúng ta cùng đàn."

Hai người sóng vai ngồi trước đàn Piano, hai tay đôi tay đặt trên đàn, Thẩm Hiền Bạch nhìn cô "Chuẩn bị xong chưa?"

"Hiền Bạch, em... rất lâu rồi em không đàn"

"Không sao, chúng ta đàn cùng nhau, vẫn đàn khúc kia đi."

"Hôn lễ trong mộng?"

"Ừm" Anh mỉm cười gật đầu.

Khúc nhạc này trước đây hai người từng thường xuyên đàn cùng nhau. Hai đôi tay rất ăn ý bắt đầu ấn xuống, những nốt nhạc du dương từ đầu ngón hai người bắt đầu bay ra.

Niềm đau xót trên gương mặt Doãn Băng Dao, ở trong những nốt nhạc dần dần biến thành nét cười. Thình thoảng Thẩm Hiền Bạch quay đầu nhìn cô, gương mặt nghiêm túc đó khiến anh say mê.

Băng Dao, có một ngày anh sẽ biết khúc nhạc giấc mộng trong hôn lễ này, trở thành một hôn lễ thực sự.

Những đầu ngón tay của hai người không ngừng chuyển động trên những phím đàn, thình thoảng nhìn nhau cười thành tiếng.

Ngay khi Băng Dao đang lặng lẽ trong niềm vui, nguy hiểm đã ngày càng tiến lại gần cô.

Vưu Trung Tĩnh đứng trước cửa, từ khe cửa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng. Một đôi trai gái đang vui vẻ dưới ánh mặt trời. Trái ngược với niềm hạnh phúc trên gương mặt bọn họ, là sự ghen tị trên mặt cô.

Điện thoại di động của cô vang lên, vội vã chạy ra chỗ khác nhận điện thoại. Là Mục tiên sinh gọi tới.

Một sự cảm bất can, dâng lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Uy hiếp

Sau khi nhận điện thoại của Mục tiên sinh, Vưu Trung Tĩnh đi tới biệt thự của ông ta.

Mục Quang đã hơn năm mươi tuổi, là người sáng lập tổ chức TG. Cũng luôn là người đứng sau lưng ủng hộ Thẩm Hiên Bạch.

Mục Quang đang ở trong hoa viên nhỏ cắt tỉa hoa cỏ, mặc trên người một bộ đồ thoải mái màu đen.

"Mục tiên sinh" Vưu Trung Tĩnh có hơi lo lắng.

Mục Quang xoay người lại, giọng điệu bình thản, "Trung Tĩnh, cô đến rồi à"

"Vâng"

Ông ta buông cây kéo trong tay, ngồi xuống chiếc ghế kê bên, trên bàn đặt ấm trà, cầm cốc trà thông thả hớp một ngụm, "Gần đây Hiên Bạch thế nào?"

"Tôi cũng không rõ, gần đây tôi rất ít ở cùng anh ta"

Nét mặt thản nhiên của ông ta đột nhiên trở nên rét lạnh, "Cộc" cốc trà đặt mạnh xuống bàn, "Tôi sắp xếp cô ở bên cạnh tên tiểu tử đó, mục đích để cô có thể tùy thời quan sát nhất cử nhất động của cậu ta, tại sao cô lại trả lời tôi như vậy"

"Mục tiên sinh, gần đây anh ta luôn ở cùng một cô gái tên Doãn Băng Dao, tôi..."

"Cô thất sủng rồi sao?" Mục Quang nhíu mày nhìn.

Vưu Trung Tĩnh cúi đầu, sợ tới mức lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

"Người phụ nữ tên Doãn Băng Dao kia, chính là người Ngự Giao tới đón đúng không?"

"Vâng, đúng vậy"

"Ngự Giao thực sự thích cô ta?"

"Chắc là vậy, nếu không tại sao anh ta có thể bất chấp nguy hiểm tự mình tới đón cô ta" Vưu Trung Tĩnh phân tích.

Ánh mắt Mục Quang hơi nheo lại, nụ cười nhìn có vẻ hiền lành kia lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh.

"Được lắm, bắt người phụ nữ đó tới đây, lợi dụng cô ta làm mồi nhử" ông ta mỉm cười, khiến những nếp nhăn trên mặt càng rõ ràng hơn.

"Chuyện này....." về mặt Vưu Trung Tĩnh khó xử.

Mục Quang nhướng mày nhìn, "Sao?"

"Tôi cũng từng nhắc tới chuyện này, nhưng Hiên Bạch không cho phép, anh ta.... cũng rất thích Doãn Băng Dao, cô ta là mối tình đầu của anh ta"

Ánh mắt của Mục Quang lại một lần nữa trở nên âm trầm, "Mối tình đầu! Hừ, tên tiểu tử này càng ngày càng không nghe lời dạy bảo của tôi"

"Mục tiên sinh, ngày đừng nóng giận"

"Chẳng lẽ lần trước cậu ta không cho chúng ta ra tay giết Ngự Giao, cũng là vì người phụ nữ kia sao?"

"Tôi không rõ lắm"

"Phế vật" Mục Quang vung tay lên, chiếc cốc trà đắt giá vỡ vụn dưới mặt đất, "Vật cô biết cái gì?"

"Tôi..."

"Nếu tên tiểu tử kia không cho tôi lợi dụng Doãn Băng Dao, như vậy cô hãy nghĩ cách đuổi cô ta đi, sau đó bắt lại. Bằng không theo tính cách của Thẩm Hiên Bạch, chắc chắn sẽ không lợi dụng cô ta"

Trong lòng Mục Quang đã có tính toán, ông ta đã sớm biết người phụ nữ trong lòng Thẩm Hiên Bạch, nếu ông ta ngang nhiên lợi dụng Doãn Băng Dao, nhất định cậu ta sẽ không đồng ý.

"Cô rõ chưa?"

"Tôi đã biết nên làm như thế nào"

"Phải nhanh chóng tiến hành, người phụ nữ Doãn Băng Dao đó rất có lợi đối với chúng ta. Tôi đã chờ đợi cơ hội này nhiều năm rồi, không còn chờ thêm được nữa. Chuyện này cô cần phải mau chóng tiến hành, hơn nữa phải bí mật với Thẩm Hiên Bạch."

"Tôi đã hiểu ạ"

"Không có chuyện gì nữa, cô mau về đi"

Mục Quang đứng dậy, cầm kéo lên, tiếp tục cắt tỉa những cây hoa cỏ trong vườn.

Sau khi rời khỏi biệt thự của Mục Quang, trong lòng Vu Trung Tĩnh có hơi lo lắng. Cô phải làm thế nào để đuổi Doãn Băng Dao đi? Nếu Hiên Bạch biết, nhất định sẽ trách cô.

Nhưng... cô không thể làm trái với lệnh của Mục tiên sinh.

Thẩm Hiên Bạch vẫn luôn ở bên cạnh Doãn Băng Dao một phút không rời, cho nên Vu Trung Tĩnh rất khó có cơ hội ra tay. Mãi cho đến đêm khuya, Doãn Băng Dao buồn ngủ, Thẩm Hiên Bạch mới rời khỏi.

Vu Trung Tĩnh đi tới gõ cửa phòng Doãn Băng Dao.

Vừa nằm xuống giường, cứ ngỡ là Thẩm Hiên Bạch, Doãn Băng Dao đi ra mở cửa, "Hiên Bạch... à, cô Vu"

"Tôi có thể vào phòng nói chuyện với cô một lát không?" Vu Trung Tĩnh cười cười

"Tất nhiên là được rồi" Doãn Băng Dao mở cửa, cho cô ta đi vào

"Muộn như vậy, cô còn chưa ngủ sao?" Vu Trung Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, nhìn xung quanh một chút.

"Vâng, vừa rồi tôi tán gẫu với Thẩm Hiên Bạch"

"Cô ngồi xuống đi, tôi cũng không muốn quanh co lòng vòng với cô, tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề" Vu Trung Tĩnh chỉ xuống ghế sofa bên cạnh.

Doãn Băng Dao ngồi xuống, thấy người đối diện vẻ mặt nghiêm túc, "Cô Vu tìm tôi có chuyện gì quan trọng sao?"

"Cô đã từng đồng ý với tôi rời khỏi nơi này, rời khỏi Hiên Bạch. Nhưng bây giờ cô không thực hiện lời hứa" Vu Trung Tĩnh nói.

"Tôi... tôi sẽ rời đi"

"Khi nào thì rời đi?" Vu Trung Tĩnh ép người

"Hai ngày sau"

"Tôi hi vọng cô đừng kéo dài thời gian. Nếu không, tôi sẽ không còn đối với cô khách khí như bây giờ đâu" Vu Trung Tĩnh là một người thẳng tính, có gì cô đều thẳng thắn nói.

Doãn Băng Dao nhận ra thái độ thù địch trong mắt cô ta.

"Cô Vu, tôi biết nên làm thế nào, không cần cô phải nhắc nhở. Tuy cô là bạn tốt của Hiên Bạch, nhưng cô Vu à, tôi cũng là bạn của Hiên Bạch."

Vu Trung Tĩnh cười lạnh, "Không, tôi nói cho cô biết, tôi thích Hiên Bạch, tôi sẽ ở bên anh ấy. Tôi biết cô đang mang thai, tuy ngoài miệng Hiên Bạch nói có thể làm bỏ đứa trẻ, nhưng nói thật cô cho rằng trong lòng một người đàn ông thật sự không suy nghĩ gì sao?"

"Làm sao cô biết được chuyện này?" Doãn Băng Dao kinh ngạc, tức giận hỏi: "Chẳng lẽ cô nghe lén chúng tôi nói chuyện?"

"Đúng" Vu Trung Tĩnh không phủ nhận, cô khiêu khích nhìn Doãn Băng Dao, "Vì người đàn ông mình yêu, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì"

Nhìn vẻ kiên định trong mắt cô ta, Doãn Băng Dao bất đắc dĩ. Cô đứng lên, đi tới mở cửa: "Cô Vu, tôi muốn nghỉ ngơi"

Vu Trung Tĩnh đi tới cửa, "Tôi biết cô không hài lòng với những gì tôi vừa nói, nhưng Doãn Băng Dao, tôi nói cho cô biết, Vu Trung Tĩnh tôi là một người nói được làm được, cô đừng tưởng rằng tôi đang nói đùa với cô"

Doãn Băng Dao không lên tiếng, quay đầu không nhìn người phụ nữ kiêu ngạo phách lối đứng trước cửa.

Vu Trung Tĩnh xoay người rời đi. Cô phải làm như vậy, vì mình, cũng là vì Hiên Bạch. Nếu Doãn Băng Dao rời đi đúng như lời đã nói, như vậy cô tuyệt đối sẽ không làm hại tới cô ta. Nhưng nếu như.... Doãn Băng Dao không làm như những gì đã nói, cô cũng sẽ không cần khách khí như ngày hôm nay.

Sau khi Vu Trung Tinh rời đi, Doãn Băng Dao cẩn thận suy nghĩ lại. Vốn dĩ cô không có ý định ở lại lâu dài ở nơi này

Sáng sớm ngày thứ hai, Doãn Băng Dao đã tỉnh dậy, cô biết bản thân không còn yêu thương Hiên Bạch, đồng thời cũng nhận ra tình yêu của Vu Trung Tinh đối với anh. Nếu không thể trao cho anh tình yêu, vậy thì không nên quấy nhiễu anh và người khác yêu nhau.

Doãn Băng Dao thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi. Đồ dùng của cô rất ít, gần như không có, từ khi ở đây tất cả quần áo đều do Hiên Bạch mua cho cô. Thu dọn qua loa một chút, xách túi xuống lầu, bất luận thế nào hôm nay cô cũng phải rời khỏi nơi này, làm như vậy, cũng không phải do sợ lời dọa dẫm của Vu Trung Tinh.

Đi xuống lầu, không nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Hiên Bạch. Cô để lại một tờ giấy, không muốn trực tiếp nói lời từ biệt với anh. Thật sự không đành lòng nhìn thấy ánh mắt bi thương của anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Nhất định phải loại trừ cô ta

Doãn Băng Dao rời khỏi biệt thự đi ra đường lớn bắt taxi. Một phút trước khi cô bước chân ra khỏi ngôi biệt thự, Vu Trung Tinh liền gọi điện thoại báo cáo với Mục Quang ở đầu bên kia. Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi cô đi cách một đoạn xa xa, sẽ lập tức bắt lại.

Doãn Băng Dao lên một chiếc xe taxi, chiếc xe đang chạy băng băng, đột nhiên từ phía sau có một chiếc xe hơi sang trọng đuổi theo, chiếc xe đó vọt thẳng lên trước xe taxi, bẻ tay lái, chắn ngang đường chiếc taxi.

Doãn Băng Dao lao người về phía trước, trán va vào thành ghế trước. Tài xế xuống xe, tức giận chửi mắng: "Lái xe kiểu gì vậy? Không muốn sống nữa à?"

Doãn Băng Dao xoa xoa trán, nhìn thấy từ chiếc xe phía trước một người đàn ông anh tuấn tú rục rừ như ánh mặt trời bước xuống, là Thẩm Hiên Bạch.

Anh lo lắng chạy lên, mở cửa sau xe taxi, nắm chặt tay Doãn Băng Dao kéo xuống xe, đột nhiên ôm chặt cô vào lòng, kích động nói: "Băng Dao, đừng đi, xin em đừng rời khỏi anh."

Doãn Băng Dao kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của anh, căng thẳng luống cuống giống như một đứa bé không nỡ xa thứ mình yêu quý.

"Hiên Bạch, em phải đi."

"Không, anh không cho em đi, bây giờ em có thể đi đâu, hãy ở lại bên cạnh anh để anh chăm sóc cho em. Băng Dao, chẳng lẽ em không tin anh có thể chăm sóc tốt cho em sao? Bây giờ anh có năng lực, anh có thể bảo vệ em" lại ôm chặt cô vào trong ngực.

Tài xế taxi nhấn còi thúc giục: "Rất cuộc có đi nữa không?"

"Không đi." Thẩm Hiên Bạch trả lời thay cô.

Sau khi chiếc xe taxi rời đi, Thẩm Hiên Bạch vẫn ôm chặt Doãn Băng Dao không buông. Anh rất sợ chỉ cần vừa buông tay, cô sẽ rời đi.

Rắc sức thuyết phục "Lăng Diệc đã không còn, bây giờ em có thể đi tới đâu? Băng Dao, bây giờ anh là người duy nhất đáng để em tin tưởng, em đừng rời khỏi anh được không?"

Doãn Băng Dao suy nghĩ một chút, không thể không nói ra những lời tổn thương "Nhưng Hiên Bạch, chuyện giữa chúng ta chỉ còn là quá khứ, em... em đã yêu Ngự Giao, trong lòng không thể có thêm bất kỳ người nào."

Cô không muốn thừa nhận bản thân yêu Ngự Giao, nhưng vì từ chối Hiên Bạch, cô không thể không nói như vậy.

Sâu trong đáy mắt Thẩm Hiên Bạch hiện lên sự bi thương mất mát, mở to mắt, hít sâu một hơi nói: "Cho dù em yêu anh ta, nhưng em cũng không muốn trở lại bên cạnh anh ta, không phải sao? Anh không quan tâm rất cuộc em yêu anh hay không, cũng không quan tâm trong trái tim em có anh hay không... Anh chỉ biết anh rất yêu em. Băng Dao...." Giọng nói của anh bắt đầu nghẹn ngào.

Những lời cự tuyệt trong miệng không thể thốt thành tiếng, Doãn Băng Dao bất đắc dĩ, chỉ đành phải tạm thời ở lại.

Cô gật đầu, nhưng trong lòng lại xác định rõ ràng, sẽ có một ngày cô rời đi.

Hơn nữa sau khi rời đi, tuyệt đối không thể cho anh biết.

Trong biệt thự của Mục Quang, truyền đến tiếng gầm giận dữ: "Đúng là đồ vô dụng"

Bốp....

Một cái bạt tai rơi xuống mặt Vu Trung Tĩnh, cô ta ngã nhào xuống đất đau đớn ôm má. Mục Quang căm tức nhìn cô, tức giận đến râu dựng mắt trợn tròn.

"Tại sao Doãn Băng Dao rời đi rồi còn trở về?"

"Tôi cũng không biết. Cô ta đã đồng ý với tôi sẽ rời đi." Khóe miệng Vu Trung Tĩnh ửng đỏ, không dám ngẩng đầu nhìn Mục Quang.

"Cô có thể nhận lúc Thẩm Hiên Bạch không có mặt ở đó dẫn cô ta đi, hoặc là trực tiếp dùng thủ đoạn ép cô ta rời đi! Chỉ nói ngoài miệng như vậy, cô cho rằng cô ta sẽ rời đi sao?"

"Tôi..."

"Được rồi! Cô mau trở về đi, sau này không cần khách khí như vậy, sau này tôi không muốn chuyện như thế này xảy ra lần thứ hai."

"Vâng, Mục tiên sinh, tôi biết, lần sau tuyệt đối không để chuyện như này xảy ra lần thứ hai."

Vu Trung Tĩnh về tới căn biệt thự của Thẩm Hiên Bạch, bản thân chịu một cái tát này, hoàn toàn là vì Doãn Băng Dao. Một ngày chưa đủ cô được Doãn Băng Dao, cô sẽ không có một ngày tốt đẹp. Mục tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô. Hơn nữa, cô ta luôn ở bên cạnh Thẩm Hiên Bạch, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến bước tiến của anh. Suy nghĩ một lúc, Vu Trung Tĩnh nghĩ ra một biện pháp.

Cô nhất định phải đuổi được Doãn Băng Dao đi!

Ngày hôm đó, ba người cùng nhau dùng cơm trưa, Vu Trung Tĩnh nói: "Hiên Bạch, tôi đã giúp anh nhận một chương trình bên Nhật, anh phải qua bên đó một chuyến."

"Cái gì? Không phải tôi đã nói trong mấy tháng tới tôi không muốn nhận bất kỳ chương trình nào sao?"

"Nhưng anh đã nghỉ ngơi một tháng, đây là sự kiện do công ty đại diện bên kia sắp xếp, tôi cũng không có cách nào từ chối." Về mặt Vu Trung Tĩnh khó xử.

Hiên Bạch suy nghĩ một chút, "Vậy cũng tốt. Băng Dao, em đi cùng anh"

"Em?" Doãn Băng Dao kinh ngạc

Vu Trung Tĩnh chen vào: "Hiên Bạch, Băng Dao không phải đang mang thai sao? Đi lại nhiều, sẽ không tốt cho cơ thể cô ấy."

"Đúng đó, em muốn ở lại đây nghỉ ngơi." Doãn Băng Dao gật đầu, nhân cơ hội này cô có thể rời đi.

"Ừm, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi." Anh nhìn về phía Doãn Băng Dao, ánh mắt dịu dàng như nước, "Băng Dao em yên tâm, anh sẽ cố gắng nhanh chóng trở về."

"Vâng, anh đi đường chú ý an toàn."

"Anh biết rồi, em yên tâm." Thẩm Hiên Bạch để dao đĩa xuống, lau khóe miệng, đứng lên nói với Vu Trung Tĩnh: "Tôi tới phòng đọc sách đợi cô, cô ăn xong vào phòng tìm tôi. Tôi muốn bàn bạc cụ thể với cô về chuyện này."

Sau khi Thẩm Hiên Bạch đi lên lầu, Vu Trung Tĩnh ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Doãn Băng Dao, sau đó đứng dậy, cũng đi theo lên lầu.

Vào tới phòng đọc sách, anh xoay người nhìn Vu Trung Tĩnh, vẻ mặt âm trầm, "Tại sao đột nhiên có chương trình?"

"Công ty đại diện sắp xếp." Vu Trung Tĩnh thân nhiên trả lời.

Nhìn về mặt Thẩm Hiên Bạch, trong lòng cô vô cùng uất ức, khi này ở trước mặt Doãn Băng Dao, về mặt anh rất dịu dàng. Hiện giờ đối mặt với cô, lại biến thành như vậy. Hôm nay cô chịu đựng những uất ức này, tất cả đều vì Doãn Băng Dao!

Trước khi Doãn Băng Dao xuất hiện, Hiên Bạch chưa bao giờ đối xử với cô như vậy.

"Thật sự là do công ty đại diện sắp xếp?" Trong lòng Thẩm Hiên Bạch có chút nghi ngờ "Cô biết trong thời gian này, tôi phải xử lý những chuyện khác, tại sao không từ chối?"

"Hiên Bạch, anh hãy nghe tôi nói. Một tháng nay anh không nhận bất kỳ chương trình biểu diễn nào, anh là một nghệ sĩ, nếu tiếp tục như vậy sẽ có người

nghe ngỏ thân phận của chúng ta. Cho nên tôi đành phải nhận thay anh. Hơn nữa chuyến đi Nhật lần này chỉ kéo dài mấy ngày. Lần này tôi không đi cùng anh, yên tâm đi, chuyện bên này đã có tôi là Mục tiên sinh xử lý"

Anh nhìn cô ta không chớp mắt, bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Vậy cũng được, chỉ còn cách như vậy thôi, làm phiền cô giúp tôi chăm sóc cho Băng Dao"

"Ừm, tôi biết."

Trong lòng Vu Trung Tĩnh dâng lên niềm vui sướng nho nhỏ. Lần này, nhất định phải diệt trừ Doãn Băng Dao!

Ngày hôm sau, Thẩm Hiên Bạch lên máy bay sang Nhật. Doãn Băng Dao dõi mắt nhìn anh rời đi, trong lòng thầm nói lời tạm biệt với anh. Hiên Bạch, hẹn gặp lại anh sau, cảm ơn anh đã đối tốt với em. Nhưng em không có phúc được hưởng. Sau này nhất định phải tìm được người con gái đáng để anh yêu thương.

Doãn Băng Dao tính buổi trưa sẽ rời đi, khi đang thu đoạn đồ đạc, Vu Trung Tĩnh bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Rời đi

Doãn Băng Dao xoay người, chưa kịp hỏi cô ta có chuyện gì, liền bị tát một cái ngã xuống đất. Cái tát khiến cô choáng váng, mọi thứ trước mắt trở nên tối đen. Chống một tay xuống đất, một tay ôm má, khó hiểu nhìn Vu Trung Tĩnh.

"Doãn Băng Dao, cái tát này là tôi trả lại cho cô" về mặt Vu Trung Tĩnh hết sức dữ tợn.

"Cô có ý gì?"

Doãn Băng Dao tức giận, muốn đứng dậy, Vu Trung Tĩnh lại đột nhiên đưa chân ra, giẫm xuống mu bàn tay cô, "Doãn Băng Dao! Tôi nói rồi, hãy rời khỏi Hiên Bạch"

Doãn Băng Dao muốn rút tay về, bàn chân của Vu Trung Tĩnh lại dùng thêm lực giẫm xuống bàn tay cô, một lực này khiến bàn tay Doãn Băng Dao đau như kim châm sát muối.

Vu Trung Tĩnh từ trên cao xuống, hung tợn hỏi: "Cô thích đàn Piano cùng Thẩm Hiên Bạch đúng không? Tôi cho cô đàn! Cho cô đàn!"

Dứt lời, bàn chân tăng thêm lực, Doãn Băng Dao gần như có thể nghe thấy tiếng xương bàn tay mình vỡ vụn.

Cô đau đớn rên lên, trên trán chảy mồ hôi hột, bàn tay còn lại nắm chặt chân Vu Trung Tĩnh. Cô ta rất khỏe, dường như từng học qua võ thuật.

"Doãn Băng Dao, tôi cho cô ba ngày, trước khi Hiên Bạch trở lại phải lập tức rời khỏi đây. Nếu không, tôi sẽ không khách khí nữa đâu" Vu Trung Tĩnh nhắc chân lên.

Bàn tay Doãn Băng Dao đau đến mất cảm giác, ngón tay thon dài lúc đầu, giờ đã bị trầy da chảy máu. Khi cô đứng từ dưới đất lên, Vu Trung Tĩnh đã đi rồi, cắn chặt môi, chịu đựng nỗi đau đớn thấu tim.

Cô thật sự không chịu nổi cô gái này, nếu không phải cô ta là bạn tốt của Hiên Bạch, nếu không phải cô ta thực sự yêu Hiên Bạch, cô sẽ không chịu đựng sỉ nhục lớn như vậy!

Sau khi rời khỏi phòng Doãn Băng Dao, Vu Trung Tĩnh liền lái xe rời đi. Buổi tối khi trở về, đã không thấy bóng dáng Doãn Băng Dao, túm lấy một người giúp việc hỏi: "Cô Doãn đâu?"

"Buổi sáng sau khi cô rời đi, cô ấy cũng ra ngoài luôn"

"Cô ta không nói gì sao?"

"Không có"

Nguy rồi, Doãn Băng Dao nhất định đã bỏ đi, nhưng cô vẫn chưa nói với Mục tiên sinh. Trở lại phòng của mình, vội vàng gọi điện thoại: "Mục tiên sinh, Doãn Băng Dao đã rời khỏi biệt thự của Thẩm Hiên Bạch rồi"

"Cô ta đi khi nào?"

"Sáng nay"

"Khốn kiếp! Tại sao không nói sớm, đi đâu tìm cô ta bây giờ?"

"Ở Hawaii, cô ta lạ nước lạ cái lại không quen ai. Bây giờ phái người đi tìm, vẫn có thể bắt được"

"Không tìm được cô ta, tôi sẽ tính sổ với cô" Mục Quang gần giọng nói, liền cúp điện thoại.

Vưu Trung Tĩnh nhủ chặt mày. Mục tiên sinh tàn độc như vậy, không biết rốt cuộc ông ta lợi dụng Doãn Băng Dao để đối phó với Ngự Giao thế nào.

Sau khi rời khỏi căn biệt thự của Thẩm Hiên Bạch, lang thang trên đường, trên người không có một đồng, sờ tới sờ lui trong túi xách thấy một tấm thẻ. Cẩn thận nhìn kỹ tấm thẻ trong tay, là trước đây Thẩm Hiên Bạch đưa cho cô, nói mặt khẩu là ngày sinh của cô. Doãn Băng Dao không nhận, không thể nhận tiền của anh. Nhưng không biết anh lặt lẽ bỏ vào trong túi xách của cô từ khi nào.

Lúc này, nếu một mực không dùng tiền của Thẩm Hiên Bạch, vậy cô sẽ không thể rời khỏi nơi này.

Đúng lúc Doãn Băng Dao vừa đặt chân lên máy bay, người của Mục Quang liền chạy tới sân bay. Chuyến bay này, đáp cánh tới thành phố A. Vừa rời mua vé máy bay rất vội vàng, khi người bán vé hỏi, cô vô thức thốt lên tên thành phố đó.

Thật sự cô không biết bản thân còn có thể đi đâu, thực ra cô đã sớm biết mưu tính của Vưu Trung Tĩnh, bởi hai ngày trước, cô nghe thấy cô ta gọi điện thoại biết vị tiên sinh thân bí kia muốn bắt cô. Tuy cô không biết nguyên nhân là gì.

Rốt cuộc thuận lợi rời khỏi Hawaii, khi Doãn Băng Dao bước ra khỏi sân bay, đột nhiên như tìm thấy hơi thở quen thuộc. Rời khỏi nơi này khoảng một tháng, những tòa nhà nơi thành phố cảng này vẫn cho cô một cảm giác đặc biệt y như cũ. Nhưng chỉ vừa nghĩ tới Ngự Giao, nơi này liền giống như địa ngục.

Bởi vì Doãn Băng Dao đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, không người nào có thể cho cô một chốn dung thân. Lần này trở lại, cô không có ý định liên lạc với bất kỳ ai, dù sao thành phố này khá lớn, chỉ cần cô đổi sang ở một khu khác, cố gắng ít đi ra ngoài, ra ngoài ít ngẩng đầu. Xoa nhẹ lên bụng mình, đứa trẻ đã được hai tháng, cơ thể không còn mệt mỏi, cô phải tìm một chỗ ở thật tốt, để sinh con.

Cô tin nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất. Ngự Giao nhất định không biết, cô đã trở về nơi này.

Mấy ngày sau, Thẩm Hiên Bạch từ Nhật trở về Hawaii.

Chuyến đi này, anh mua cho Doãn Băng Dao rất nhiều đồ, vừa về tới nhà, liền vui vẻ chạy lên lầu tìm cô. Anh ôm rất nhiều túi lớn túi bé, cũng không khiến người giúp việc mang hộ, muốn tự tay mình đưa cho Doãn Băng Dao.

Vưu Trung Tĩnh đứng trên lầu, nhìn Thẩm Hiên Bạch vui vẻ như đứa trẻ, vừa đi vừa gọi tên Doãn Băng Dao. Trong lòng cô có một chút không nhẫn tâm.

"Trung Tĩnh, Băng Dao đâu?" Thẩm Hiên Bạch bước đến lầu trên hỏi.

"Cô ấy đi rồi"

"Cái gì? đi rồi?" Thẩm Hiên Bạch kinh ngạc, "Cô ấy đi dạo phố sao?"

"Không, cô ấy đã rời khỏi Hawaii, không nói một lời đã rời khỏi đây"

Bộp, bộp... những món đồ trên tay Thẩm Hiên Bạch đều rơi xuống đất, nụ cười trên mặt anh đột nhiên biến mất.

"Hiên Bạch, anh đừng đau lòng, cô ấy đã chọn rời khỏi nơi này, anh hãy để cô ấy đi đi" Vưu Trung Tĩnh bước lên, nắm tay Thẩm Hiên Bạch.

Hai hàng lông mày của anh nhú thành một đường thẳng, anh hất bàn tay Vưu Trung Tĩnh ra, xoay người, sau đó ngồi sụp xuống bậc thang.

Loại cảm giác này, giống như rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục. Vốn dĩ anh rất vui vẻ, nóng lòng trở về, những tưởng sau khi trở về có thể nhìn thấy cô, nhưng không ngờ cô đã rời đi! Hai tay khò sỗ vùi vào mái tóc, nắm chặt tóc.

Vưu Trung Tĩnh ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ xuống bờ vai anh. Đột nhiên, anh ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ ửng, "Cô lừa tôi, Băng Dao sẽ không bỏ đi, cô ấy đã đồng ý với tôi sẽ ở lại đây"

Ánh mắt anh đột nhiên hưng phấn, đứng dậy lao vào phòng Doãn Băng Dao. "Băng Dao, Băng Dao"

Vừa gọi to tên cô, vừa tìm khắp nơi trong phòng. Nhưng, trống không...

Cô đã đi thật rồi...

Hai hàng nước mắt của Thẩm Hiên Bạch chảy xuôi, anh khóc, như một đứa trẻ bất lực. Vưu Trung Tĩnh cũng đi theo vào, "Hiên Bạch, tại sao anh có thể

roi nước mắt vì một người phụ nữ, chẳng lẽ anh quên trách nhiệm nặng nề của mình rồi sao? Doãn Băng Dao đối với anh thật sự quan trọng như vậy sao?"

"Đúng" Đôi mắt đỏ ửng của anh đột nhiên căm giận nhìn về phía Vu Trung Tĩnh, "Cô ấy quan trọng hơn bất cứ điều gì! Tôi thà từ bỏ thứ tài sản chó má kia, cũng không thể không có Doãn Băng Dao"

Vu Trung Tĩnh ngẩn người, nhận ra tình cảm của Thẩm Hiên Bạch đối với Doãn Băng Dao vượt ra tưởng tượng của cô rất nhiều.

Doãn Băng Dao trải qua mấy ngày bình yên, cô không ngờ bị Ngự Giao phát hiện ra nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Mút tay

Doãn Băng Dao thuê một căn nhà nhỏ ở một vùng ngoại ô hẻo lánh, sau đó bắt đầu tìm việc làm

Có thể là ông trời thấy cô đáng thương, ngày đầu tiên đi tìm việc làm, cô đã tìm được là công việc ở một cửa hàng bán hoa.

Chủ cửa hàng hoa này là một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, khi cô đi phỏng vấn, người phụ nữ họ Từ đánh giá cô một lượt "Tại sao cô muốn tìm việc làm?"

"Vì cuộc sống, tôi không có tiền."

"Nhưng đáng về cô không giống người nghèo khổ, từ người cô toát ra một loại khí chất." Từ khi cô bước chân vào cửa hàng hoa, ánh mắt của người chủ cửa hàng chưa rời khỏi cô một giây.

Doãn Băng Dao bị người phụ nữ đó nhìn chăm chăm khiến mắt tự nhiên, cười cười tự giễu "Tôi chỉ là một cô gái nghèo, không phải là thiên kim tiểu thư gì, cho nên hi vọng Chị sẽ cho tôi ở lại đây là việc, tôi sẽ cố gắng làm thật tốt công việc."

"Nếu cô có thể đồng ý với tôi một yêu cầu, tôi sẽ để cô ở lại đây làm việc."

"Yêu cầu gì?"

"Sau này phải thường xuyên cười, chẳng lẽ chưa ai từng nói với cô, cô cười lên rất đẹp sao? Người phụ nữ phải tươi cười, hơn nữa tôi tin rằng nụ cười của cô có thể khiến cửa hàng buôn bán tốt hơn." Nét mặt người phụ nữ rất dịu dàng.

Doãn Băng Dao có hơi kinh ngạc, gật đầu: "Được, tôi đồng ý."

"Vậy sau này cô hãy gọi cô là chị Từ, đây là vùng ngoại ô, cửa hàng bán hoa cũng không đông khách như trong nội thành, thật ra vào những ngày bình thường cũng không bận rộn lắm chỉ những ngày nghỉ là vất vả một chút, cô có thể chịu khó được không?"

"Vâng, tôi có thể." Vì cuộc sống, cô đã từng làm rất nhiều công việc cực khổ.

Kể từ sau khi biết Ngự Giao, trải qua một thời gian dài, cơ thể và trái tim cô dường như đã luyện thành mình đồng da sắt, không có gì cô không thể chịu đựng.

Doãn Băng Dao tìm được việc làm một cách thuận lợi, thỉnh thoảng chị Từ mới tới cửa hàng, bình thường trong tiệm hoa chỉ có một mình cô trông nom.

Một hôm, Doãn Băng Dao đang đứng trước cửa hàng tưới hoa, đột nhiên một chiếc xe Benz dừng lại trước tiệm hoa.

Doãn Băng Dao vô ý nhìn sang, hát hiện người ngồi trong xe là Lang Long! Cô vội vã cúi đầu, may mắn cô đang đội mũ lưỡi trai, cúi đầu có thể che lấp phần nửa gương mặt, không biết anh ta có nhận ra hay không. Doãn Băng Dao căng thẳng đến nín thở, trong lòng nghi hoặc. Tại sao Lang Long lại tới nơi này. Đây chỉ là một khu bình dân người ở thưa thớt, cũng không có doanh nghiệp kinh doanh gì.

Chiếc Benz dừng lại trước cửa tiệm hoa một lúc, ánh mắt Lang Long cũng nhìn sang bên này.

Doãn Băng Dao đi vào trong tiệm hoa, chiếc xe kia rời đi. Cô thở phào một hơi, anh ta không nhận ra cô chứ? Nếu anh ta nhận ra làm sao có thể rời đi như vậy. Trong lòng Doãn Băng Dao ôm niềm may mắn nhỏ nhoi đó, hai ngày bình yên lại trôi qua.

Một ngày Doãn Băng Dao đang cắt tỉa hoa hồng, có người muốn cầu hôn, cho nên đặt rất nhiều hoa, chị Từ cũng đến cửa tiệm hỗ trợ. Chị Từ là một

người phụ nữ rất phong cách, mái tóc dài uốn quăn, bình thường cũng rất thích mặc váy.

"A" Doãn Băng Dao khẽ kêu một tiếng, gai hoa hồng đâm vào ngón tay khiến cô chảy máu.

"Băng Dao, cẩn thận một chút! Trên quầy thu ngân có băng keo cá nhân đó, em tới đó băng đi." Chị Từ nhận lấy đóa hoa hồng trong tay cô nói.

Từ trong ngăn kéo Băng Dao lấy ra một băng keo cá nhân, nhưng dán thế nào cũng không được. không biết tại sao trong lòng cô có một dự cảm không lành, cảm giác rất kinh hoàng giống như có một chuyện gì đó rất lớn sắp xảy ra.

Một chiếc xe Bugatti Veyron sang trọng số lượng có hạn dừng lại trước cửa tiệm hoa. Chị Từ đứng lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc "Không ngờ nơi bình dân như này, lại có người có tiền như vậy! Hơn nữa người chủ chiếc xe này còn rất đẹp trai."

Doãn Băng Dao lo băng bó vết thương, không ngẩng đầu lên. Chỉ nghe cửa tiệm hoa bị đẩy ra, sau đó chiếc chuông gió treo trên cửa reo lên không ngừng.

"Hoan nghênh quý khách, xin hỏi cần gì ạ." Doãn Băng Dao bỏ băng keo cá nhân xuống, ngẩng đầu mỉm cười. Khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt, nụ cười trên khóe miệng liền cứng đờ.

Ngự Giao không thể tin nhìn Doãn Băng Dao, đáy mắt xuất hiện tia vui mừng "Băng Dao, em thực sự đã trở lại."

Trong phút chốc Doãn Băng Dao như bị một luồng điện đánh thẳng vào người, đầu óc nổ tung nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

Ngự Giao cúi đầu nhìn thấy ngón tay cô bị rách ra, không nói lời nào liền nắm lấy tay cô, sau đó đưa lên miệng ngậm, nhẹ nhàng mút, đôi mắt đen như mực nhìn Doãn Băng Dao.

Chị Từ bật miệng, vẻ kinh ngạc trên mặt càng hiện rõ ràng.

Ngón tay trở của Doãn Băng Dao ở trong miệng anh, cảm thấy ẩm ướt ấm áp. Anh nhẹ nhàng mút khiến ngón tay cô cảm giác ngứa ngứa, rất thoải mái. Sau phút giây kinh ngạc, Doãn Băng Dao bất chợt rút tay lại, trên mặt hiện rõ sự kinh hoàng. Cô hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Trên gương mặt hiện lên nụ cười thần nhiên, cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Ngự Gia "Chào quý khách, xin hỏi anh cần loại hoa gì ạ."

Ngự Giao ngây ra một lúc, khóe miệng khẽ cong lên nở nụ cười đùa giỡn. Cô vờ như không biết anh? Được rồi, vậy anh sẽ chơi đùa với cô một lát.

"Tôi muốn mua hoa hồng đỏ, 999 đóa."

"Chuyện này... thật xin lỗi, cửa tiệm của chúng tôi chỉ là một tiệm nhỏ không có nhiều hoa hồng như vậy."

Chị Từ thấy thế liền vội vàng chạy tới "Có có có, quý khách chờ một chút, chúng tôi lập tức lấy cho quý khách." Chị Từ đi đến bên Doãn Băng Dao, khẽ huých cùi trỏ vào cô, nhỏ giọng nói: "Có tiền tại sao không kiếm". Sau đó đi ra vườn hoa phía sau, thật ra phía sau là một vườn hoa, rất nhiều loại hoa trong cửa tiệm đều do chị Từ tự tay trồng trong vườn, chứ không phải mua về.

Doãn Băng Dao ngồi xuống bắt đầu cắt tỉa gai hoa hồng, Ngự Giao ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, lặng lặng nhìn. Anh muốn xem, em có thể giả bộ được bao lâu.

Chị Từ đi ra, nhìn thấy dáng vẻ hai người, mặc dù vẫn có chút nghi ngờ. Nhưng chị dám khẳng định, chắc chắn hai người bọn họ biết nhau, hơn nữa trước đây còn có một mối tình sâu sắc. Ngồi xuống cách chỗ hai người một khoảng, bắt đầu cắt tỉa hoa giữ một khoảng cách vừa đủ để không quấy rầy hai người, nhưng vẫn có thể nhìn và nghe thấy rõ ràng những chuyện bọn họ nói

"Em có biết tôi muốn tặng những đóa hoa này cho người nào không?" Giọng nói trầm thấp của Ngự Giao vang lên.

Doãn Băng Dao không lên tiếng, chỉ lắc đầu một cái.

"Tôi muốn tặng cho một người phụ nữ tên Doãn Băng Dao, em nói cô ấy có thích không?" Ngự Giao lại hỏi.

Doãn Băng Dao vẫn im lặng như cũ.

Ở phía bên này chị Từ không nhìn được bật cười thành tiếng, thì ra là một đôi tình nhân, nhưng nhìn qua người đàn ông này rất giàu có, nếu Doãn Băng Dao là bạn gái của anh ta, vậy tại sao lại tới đây tìm việc làm? Chị không nghĩ ra nguyên nhân, cũng không đoán ra rốt cuộc người đàn ông này là ai.

Ngự Giao rất thần bí, thần long thấy đầu không thấy đuôi, cũng chưa bao giờ nhận bất kỳ một cuộc phỏng vấn của đài truyền hình hay báo chí. Cho nên, những người ngoài giới rất ít người biết con người anh, mà chỉ biết đến cái tên của anh.

Doãn Băng Dao thật sự không chịu nổi việc Ngự Giao ngồi bên cạnh không ngừng nói chuyện, hơn nữa còn nhìn cô không chớp mắt. 999 đóa hoa hồng, không biết phải mất bao lâu mới làm xong đây. Cô bỏ đóa hoa hồng trong tay xuống, đột nhiên đứng lên như muốn đi, Ngự Giao liền giơ tay giữ cô lại....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 137: Quý khách, xin hãy tôn trọng!

"Quý khách, xin hãy tôn trọng" Doãn Băng Dao lạnh lùng nói, dùng hết sức hất bàn tay anh ra, nhưng bàn tay to lớn đó càng nắm chặt hơn.

"Băng Dao, tôi muốn nói chuyện với em, được không?" anh nhìn cô, ánh mắt không còn sự ngang ngược như trước kia, chỉ như một người đàn ông bình thường, đang dỗ dành người con gái mình yêu.

Sau khi biết chân tướng sự thật, anh vô cùng đau khổ. Lúc đó anh mới hiểu được bản thân thật sự yêu Doãn Băng Dao. Đối với những thứ mình yêu quý, anh sẽ không dễ dàng buông tay.

"Chúng ta không có chuyện gì để nói" Doãn Băng Dao hất tay, tức giận ngẩng đầu nhìn: "Ngự Giao! Không phải anh đã nói sẽ không quấy rầy tôi?"

Giọng nói của Doãn Băng Dao khá lớn, chị Từ nghe thấy ba hai chữ "Ngự Giao", cả người sững sờ, tròn mắt nhìn. Chị từng nghe rất nhiều chuyện về người đàn ông này, tất nhiên những chuyện đó đều khiến người ta sợ mất mặt.

"Đúng, tôi từng nói như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết là bên cạnh em có người đàn ông khác. Theo tôi biết, hiện giờ em chỉ có một mình. Cho nên, Băng Dao, hãy trở lại bên cạnh tôi"

Doãn Băng Dao ngây người một lúc, trở lại bên cạnh anh? trở lại bên cạnh anh làm gì, để tiếp tục làm tình nhân bí mật, tiếp tục cho anh sỉ nhục?

Không, Ngự Giao, tôi hận anh!

Cô lạnh lùng nói ra ba chữ, "Không bao giờ"

"Tôi sẽ không buông tay" thái độ của anh cũng rất kiên định

Thấy chị Từ đang chăm chú theo dõi hai người nói chuyện, Doãn Băng Dao suy nghĩ một chút, cứ tiếp tục ở đây nói chuyện như này sẽ chỉ làm trò cười cho người khác. Vì vậy cô đồng ý, "Chúng ta ra ngoài nói chuyện"

Doãn Băng Dao đi ra ngoài, cuối cùng Ngự Giao buông tay cô.

"Chúng ta tới quán cà phê" Ngự Giao đuổi theo nói.

"Không cần"

"Vậy vào trong xe rồi nói"

Doãn Băng Dao suy nghĩ, thực sự cô có hơi sợ. Nhưng bất đắc dĩ, đành gạt đầu đồng ý, ngồi vào xe của Ngự Giao. Trên xe đang bật một khúc nhạc Piano. Cô nở nụ cười trào phúng, một người đàn ông tàn độc không tình người như anh ta, làm sao có thể hiểu được điều tốt đẹp trong âm nhạc.

"Không phải em ở cùng Thẩm Hiên Bạch sao? Hai người chia tay?"

Doãn Băng Dao nhìn ra ngoài cửa sổ, "Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan tới anh"

"Em đã không còn ở bên cạnh cậu ta, vậy hãy trở về bên cạnh tôi"

"Không bao giờ! Tôi sẽ không tiếp tục làm người tình bí mật của anh, hơn nữa Lăng Diệc cũng không còn trên thế gian này. Hiện giờ tôi không còn là Doãn Băng Dao có thể chịu đựng được những sỉ nhục anh ban cho! Tôi không còn điểm yếu, cũng không sợ anh! Cho nên bất kể anh làm gì, tôi cũng không bao giờ trở lại bên cạnh anh" Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ngự Giao cười khò, "Tôi sẽ cho em danh phận"

"Thật xin lỗi, tôi không cần" cô không muốn hạnh phúc của bản thân trở thành thứ phá vỡ hạnh phúc của Y Thu, người chị em tốt nhất của cô.

"Vậy em muốn thế nào?" Ngự Giao hỏi

"Chỉ cần không nhìn thấy anh, tôi đã rất vui vẻ rồi" dứt lời, cô mở cửa xe.

Ngự Giao nhanh chóng kéo cô lại, "Em không tin, tôi sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn, khiến em phải trở lại bên cạnh tôi?" ánh mắt anh dán trên người cô, bùng trong đôi mắt là sự ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

"Buông tôi ra" Doãn Băng Dao hất tay anh ra, đi vào cửa tiệm hoa

Ngự Giao nhìn bóng lưng cô, đôi mắt hơi nheo lại. Doãn Băng Dao, em là của tôi, em là của một mình tôi, tôi nhất định sẽ khiến em phải trở lại bên cạnh tôi.

Doãn Băng Dao vừa bước vào cửa tiệm hoa, chị Từ liền vội vàng chào đón, "Băng Dao, Ngự Giao là bạn trai em sao?"

"Không ạ"

"Nhưng chị thấy hình như anh ta rất thích em, Ngự Giao trong truyền thuyết là một người lạnh như băng rất vô tình, nhưng vừa rồi ánh mắt anh ta nhìn em rất dịu dàng" Về mặt chị Từ đây ngưỡng mộ.

Doãn Băng Dao hơi kinh ngạc. Tại sao mọi người, ngay cả Đồng Bội đều nói, nhìn ra được Ngự Giao rất thích cô.

Nhưng cô một chút cũng không cảm nhận được, Ngự Giao không thích cô, anh ta chỉ hận cô. Cho nên dùng tất cả mọi thủ đoạn để hành hạ khiến cô phải đau đớn tột cùng.

Ngự Giao rời đi, không tiếp tục quấy rầy cô. Nhưng Doãn Băng Dao biết, anh ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy. Nhất định anh ta sẽ còn trở lại tìm cô!

Không được, cô phải nghĩ ra cách nào đó.

Doãn Băng Dao trở lại căn phòng trọ, là căn gác xếp trên tầng thượng của một tòa nhà, chỗ này so với căn phòng trước đây cô ở còn cũ nát hơn nhiều, mùa đông thì lạnh mùa hè thì nóng. Nhưng không thể trở lại căn phòng cũ trước đây, như vậy sẽ bị người khác phát hiện.

Có người gõ cửa phòng. Doãn Băng Dao mở cửa ra, liền thấy bà chủ cho thuê nhà.

"Chào cô, có chuyện gì không ạ?" mỉm cười lễ phép hỏi.

Từng trải qua sinh ly tử biệt, càng lúc cô càng biết cách dùng lớp mặt nạ nguy trang nỗi khổ và sự yếu ớt của mình.

Bà chủ cho thuê nhà bước vào, nhìn xung quanh căn phòng một lượt, "À, tôi tới là muốn nói cho cô biết, tôi sẽ lấy lại căn phòng này không cho thuê nữa, hai trăm đồng tiền thuê nhà cô đặt trước, tôi sẽ trả lại cô 100 đồng"

"Lấy lại?" Doãn Băng Dao kinh ngạc "Ban đầu không phải cô nói cho cháu ở tiếp sao? Tại sao bây giờ lại đột nhiên muốn lấy lại?"

"Tôi đột nhiên thay đổi ý định" bà chủ nhà khinh khỉnh nói.

Doãn Băng Dao nhú mày, nên làm gì bây giờ? Giữa thành phố cảng phồn hoa này, tìm phòng trọ là chuyện rất khó khăn, hơn nữa tìm được một căn phòng chỉ với giá 200 đồng một tháng như thế này lại càng khó hơn.

"Được rồi, Tôi đến chỉ là để thông báo với cô một tiếng thôi, cho cô thời gian hai ngày phải thu dọn đồ đạc rồi chuyển đi ngay"

"Cái gì? Hai ngày!"

"Ừ"

"Cô có thể cho cháu thêm chút thời gian không?"

"Không được, căn phòng này tôi cần lấy lại ngay"

Dáng vẻ người chủ nhà rất kiên định, không cho cô thêm chút thời gian. Vì thế, Doãn Băng Dao lại bắt đầu tranh thủ khi hết giờ làm việc liền đi khắp nơi tìm phòng trọ. Nhưng trên người cô không có bao nhiêu tiền, tấm thẻ của Thẩm Hiên Bạch sau khi mua vé máy bay, cô liền gửi trả lại.

Mà trong thời gian ngắn như vậy để tìm được một căn phòng ở về cơ bản là hoàn toàn không có khả năng!

Ngày hôm sau khi hết giờ làm, Doãn Băng Dao mua một hộp cơm chiên, cầm tờ báo trở lại căn phòng trọ vừa ăn vừa tìm kiếm phòng trọ cho thuê trên báo. Nhưng những phòng trọ cho thuê được đăng trên báo cũng khá đắt. Cô thở dài, cơ thể rét lạnh, trái tim cũng lạnh....

Tại sao đột nhiên như vậy?

Doãn Băng Dao bỗng nhiên nghĩ tới câu nói cuối cùng của Ngự Giao trước khi rời đi ngày hôm qua, anh ta nói: Em có tin, tôi sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn khiến e phải trở lại bên cạnh tôi?

Tên ác ma kia! Nhất định là do anh ta giở thủ đoạn! Bằng không tại sao bà chủ nhà có thể thay đổi quyết định nhanh như vậy, hơn nữa còn rất kiên quyết! Cô xiết chặt tờ báo trong tay, sâu trong đôi mắt ánh lên nỗi căm phẫn.

Ngự Giao! Anh nhất định phải ép tôi vào bước đường cùng sao?

Chiều hôm đó, khi về đến nhà, nhìn thấy bà chủ nhà và một người đàn ông đang thu dọn đồ đạc trong phòng cô.

"Hai người đang làm gì?" Doãn Băng Dao bước vào.

"Thời hạn tôi cho cô đã hết, cô mau dọn khỏi đây" bà chủ cho thuê nhà và người đàn ông nọ xách đồ của Doãn Băng Dao đi xuống lầu.

Cô vội vàng đuổi theo, "Cô đừng làm như vậy, cho cháu thêm chút thời gian đi ạ"

Đồ của cô bị ném ở cửa cầu thang, Doãn Băng Dao muốn bước tới nói chuyện với bà chủ nhà, liền bị người đàn ông kia đẩy ngã xuống đất. Cô đau đớn rên lên một tiếng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi giày nam trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Anh buông tôi ra!

Không để ý tới chủ nhân đôi giày nam trước mặt, khuỷu tay ma sát với mặt đất khiến da cô bị trầy xước, đau đớn vô cùng. Doãn Băng Dao xoa xoa tay, vừa định đứng dậy, người đàn ông kia liền vươn tay đưa tới trước mặt.

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn lên theo cánh tay, khi ánh mắt chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ cô lập tức sợ hãi lùi người về phía sau, là Ngự Giao!

Hiện giờ đối với người đàn ông này, từ sâu thẳm trong con người cô đã hình thành một phản xạ phản kháng có điều kiện.

Cô không đưa tay, cắn môi chịu đựng đau đớn, đứng lên.

Ngự Giao nhíu mày, tiến lên đâm thẳng một đâm vào mặt người đàn ông vừa đẩy ngã Doãn Băng Dao. Cơ thể của người đàn ông mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất, bà chủ cho thuê nhà vội vàng chạy tới đỡ người đàn ông "Ông chủ lớn, chính ngài muốn chúng tôi đuổi cô ta ra ngoài mà"

"Nhưng tôi không bảo các người đối xử với cô ấy như vậy!" Đôi mắt ánh lên vẻ khát máu, gầm lên một tiếng: "Cút"

Hai người vội vàng vâng vâng dạ dạ hốt hoảng rời đi.

Xoay người lại, thấy Doãn Băng Dao đang nhìn bằng ánh mắt căm giận.

"Thì ra đúng là anh"

"Đúng vậy, là tôi" Đối với việc mình làm, anh chưa bao giờ phủ nhận. Ngự Giao anh thả làm một tiểu nhân cũng không muốn là một nguy quân tử.

Doãn Băng Dao bước lên, một cái tát giáng xuống.

"Bốp....." Một âm thanh thanh thúy vang lên, một cái tát thật mạnh giáng xuống.

Doãn Băng Dao dồn tất cả sức lực, một cái tát này khiến cả bàn tay cô tê dần. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhưng Ngự Giao ngay cả một cái chau mày cũng không có.

"Đủ chưa?" Anh bước tới tóm lấy tay cô "Đủ rồi thì hãy trở về cùng tôi"

Doãn Băng Dao buồn cười nhìn người đàn ông trước mặt, "Đủ chưa? Anh cho rằng chỉ một cái tát như vậy là tôi sẽ không còn hận anh nữa sao? Tôi càng hận anh hơn"

"Băng Dao, rốt cuộc phải làm thế nào em mới đồng ý trở về bên cạnh tôi?"

"Cho dù có làm gì cũng không thể"

"Đêm hôm đó, đúng là do tôi đẩy ngã Doãn Lăng Diệc. Nhưng tôi thề, tôi không hề muốn đẩy cậu ta vào chỗ chết, tình huống lúc đó khá hỗn loạn, tôi chỉ là đẩy một cái thôi, không ngờ cậu ta lại...."

"Không được nói nữa." Doãn Băng Dao hét lên, mỗi lần nghĩ tới Lăng Diệc đã rời khỏi thế gian, đối với cô mà nói luôn là một nỗi đau một sự hành hạ quá sức chịu đựng "Ngự Giao, anh đi đi, tôi sẽ không trở về cùng anh."

"Em đã không còn nơi nào để ở."

"Tôi có thể tìm nơi ở khác, tôi có công việc có thể tự nuôi sống bản thân. Nếu anh thật sự muốn bồi thường cho tôi, vậy hãy tránh thật xa tôi ra, tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn nhìn thấy anh" Doãn Băng Dao vô cùng kích động, cô cảm thấy mình sắp điên.

"Tôi sẽ không buông tay, Băng Dao hãy để cho tôi bù đắp cho em."

Ngự Giao bước lên phía trước một bước, từ phía sau ôm chặt Doãn Băng Dao vào lòng.

"A" Doãn Băng Dao kinh hô "Anh buông tôi ra! Buông tôi ra" Bàn tay bần thỉu của anh ta vừa chạm vào, cô liền cảm thấy ghê tởm.

"Em bình tĩnh đi" Ngự Giao ôm chặt không buông "Tôi sẽ không buông tay"

Anh xoay người cô, ép cô phải đối diện với mình, sát son nói: "Doãn Băng Dao, bất luận như thế nào tôi nhất định phải khiến em trở lại bên cạnh tôi."

"Không phải anh nói yêu tôi sao?" Doãn Băng Dao rơi nước mắt.

Ngự Giao ngẩn người trong giây lát, không lên tiếng.

"Nếu thực sự anh yêu tôi, vậy hãy buông tha cho tôi, đừng tiếp tục tra tấn tôi."

Ngự Giao nhìn chằm chằm về mặt thống khổ của cô. Nếu yêu thì hãy buông tha cho cô? Nhưng anh muốn giữ cô lại bên cạnh, mang hạnh phúc tới cho cô. Hơn nữa, anh không thể từ bỏ, điều anh muốn chính là dùng gông xiềng ép cô ở lại bên cạnh mình, muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô!

Không, anh sẽ không buông tay, anh sẽ không để cô rời đi.

Ngự Giao lắc đầu.

Doãn Băng Dao cúi đầu cắn vào tay anh, nghiêng răng nghiêng lợi cắn. Khi cánh tay anh hơi lỏng ra, cô dùng hết sức lực vùng ra khỏi vòng tay anh, nhặt thứ gì đó dưới mặt đất hốt hoảng rời đi.

Ngự Giao nhìn bóng lưng cô chạy đi, hai bàn tay từ từ xiết chặt lại, trong đôi mắt đen ánh lên vẻ kiên định

Hawai.

Từ trong căn phòng tràn ngập ánh mặt trời, phát ra những nốt nhạc bi thương.

Vưu Trung Tĩnh đứng trước cửa phòng tựa vào vách tường, nghe Thẩm Hiên Bạch đàn. Kể từ sau khi Doãn Băng Dao rời đi, anh điên cuồng gọi điện thoại tìm kiếm, vậy mà vẫn không tìm ra cô.

Thân phận công khai của Thẩm Hiên Bạch là một nhà nhạc sĩ, nhưng anh còn một thân phận bí mật. Anh và tổ chức TG cùng hợp tác xây dựng một công ty, mục đích chính là để đoạt lại tất cả những thứ anh đáng được có.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh vẫn rất âm đạm bi thương. Sau khi Doãn Băng Dao rời đi, anh trở nên chán trường râu mọc lồm chồm khắp cảm

Trái tim Vưu Trung Tĩnh đau đớn khi nhìn thấy anh như vậy, một Thẩm Hiên Bạch hay cười khi xưa, giờ phút này nét mặt cô đơn đôi mắt đỏ ửng vì khóc, sắc mặt tái nhợt. Hiện giờ không quan tâm tới bất kỳ chuyện gì, cả ngày lẫn đêm ở trong căn phòng này đàn dương cầm.

Thẩm Hiên Bạch cho là Doãn Băng Dao sẽ không thật sự bỏ đi. Anh nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm như vậy, không chỉ vì để đoạt lại những thứ đáng thuộc về mình, đồng thời cũng vì muốn dành những gì tốt đẹp nhất cho Doãn Băng Dao không muốn cô phải chịu khổ cực, không muốn để cô bị tổn thương.

Ban đầu khi Doãn Băng Dao rời đi, anh tin cô chắc chắn sẽ trở về bên cạnh mình, nhưng tới ngày hôm nay, Doãn Băng Dao đã không còn yêu anh. Hơn nữa, anh cảm nhận được rằng cô sẽ vĩnh viễn rời xa mình.

Không thể chịu đựng được cảm giác này, nếu như không có Doãn Băng Dao vậy anh còn tranh giành những thứ khác làm gì? Bất kỳ thứ gì cũng không sánh được nụ cười của cô.

Trên gương mặt Vưu Trung Tĩnh, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, xoay người tựa người vào tường ngược đầu nhìn trần nhà. Hiên Bạch, chẳng lẽ Doãn Băng Dao đối với anh quan trọng vậy sao? Anh vĩnh viễn chỉ nhìn thấy sự tồn tại của cô ta, ngược lại trong mắt anh chưa bao giờ có sự tồn tại của tôi...

Vưu Trung Tĩnh đau lòng nghẹn ngào đưa tay bịt miệng ngăn tiếng nấc, nhìn thấy người đàn ông mình yêu đau lòng vì người phụ nữ khác, trong lòng cô vừa đau đớn vừa uất hận.

Chị Từ là một người tốt, khi biết Doãn Băng Dao không có nơi ở liền giữ cô lại.

"Ở phía sau vườn hoa có một căn phòng nhỏ, nhưng có độc một chiếc giường. Trước mắt em cứ dọn vào đó ở trước, còn nếu em không thấy ngại, có thể dọn tới ở cùng chị."

"Không sao đâu, chỉ cần được như vậy em đã rất cảm ơn rồi."

"Băng Dao em có thể nói cho chị biết tại sao đột nhiên bị chủ nhà lấy lại phòng không?" Chị Từ tò mò hỏi.

"Em cũng không hiểu, bà chủ nhà đột nhiên giờ quê, bà ta nói muốn sử dụng căn phòng đó cho việc khác nên phải lấy lại. Chị Từ, mấy ngày nữa em sẽ tiếp tục đi tìm phòng trọ."

"Không sao, em cứ dọn vào đó ở trước đi, từ từ tìm phòng sau cũng được"

"Vâng, cảm ơn chị"

Doãn Băng Dao cho rằng, chỉ cần bản thân kiên cường, cố gắng từng chút từng chút. Trước mắt cô cứ tiếp tục ở nơi này để dành ít tiền, sau đó tìm một nơi nào hẻo lánh sinh con. Tuy lần trước bị Ngự Giao hãm hại khiến cô bị chủ nhà đuổi ra ngoài, nhưng so với những hành động ngày trước của anh ta, cô đã cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Nếu như đổi lại là trước đây, nhất định anh ta sẽ không nói lời nào trối cô lại, vác thẳng lên vai về nhà. Nhưng sự thực chứng minh cô đã hoàn toàn đánh giá thấp thủ đoạn của Ngự Giao.

Tuy anh ta không sử dụng những thủ đoạn cưỡng ép, nhưng lại thay đổi cách thức khác.....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Muôn ngàn rắc rối

Đến hai ngày sau, chị Từ mới tới cửa hàng. Doãn Băng Dao đang chuẩn bị báo cáo lại tình hình buôn bán mấy ngày qua, chị liền vui mừng ôm chầm lấy cô, "Băng Dao, nói cho em biết một tin tốt"

"Tin tốt gì vậy chị?"

"Cửa hàng đã được một người mua, hơn nữa giá còn rất cao" chị Từ cười rộ lên, nơi khóe mắt hiện rõ những nếp nhăn.

Doãn Băng Dao ngẩng người, cup mi xuống.

"Em sao vậy? Có gì không vui à?" chị Từ nhận ra nét mặt không vui của Doãn Băng Dao, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, "Ồi trời, em xem vậy mà chị quên mất. Nếu như chị bán cửa hàng, em sẽ mất việc làm. Nhưng Băng Dao, người đó mua với giá rất cao, chị có thể mở thêm vài cửa hàng bán hoa như thế này"

"Không phải chị nói cửa hàng này là do người chồng quá cô của chị để lại, đối với chị rất quan trọng sao?"

Chị Từ thở dài, "Chị chỉ là một người phụ nữ, hơn nữa còn phải nuôi mấy đứa con nhỏ. Xã hội bây giờ tiền bạc thực sự rất quan trọng, chị làm gì cũng chỉ để kiếm tiền thôi, mà mấy đứa trẻ đi học cũng cần rất nhiều tiền. Người thì cũng đã mất rồi, tội gì phải khổ như thế chứ"

Nhìn vẻ mặt bi thương của chị Từ, Doãn Băng Dao cũng thở dài theo. Cô không trách, cô có thể hiểu được suy nghĩ của chị. Đúng vậy, thế giới này là một thế giới ham muốn hưởng thụ vật chất, không có tiền sẽ rất khó sống.

"Nếu không thì như vậy đi, chị sẽ thương lượng với người chủ mới, để người đó cho em tiếp tục ở lại đây làm việc, như vậy em không cần phải tìm việc làm khác"

"Như vậy có được không ạ?"

"Được chứ"

"Vậy em cảm ơn chị" gương mặt Doãn Băng Dao hiện lên nụ cười nhẹ nhõm. Cô muốn kiếm thêm ít tiền, tương lai còn phải nuôi đứa con bé bỏng

Cứ như vậy, Doãn Băng Dao tiếp tục ở lại cửa hàng làm việc, một hôm có một người đàn ông lạ tới ký hợp đồng với chị Từ, sau đó liền rời đi.

Chị Từ cũng rời đi.

Trong cửa hàng chỉ còn một mình Doãn Băng Dao, ông chủ kia cũng không tới lần nào, chỉ cho người đại diện tới. Người đàn ông lạ đưa cho Doãn Băng Dao một bản hợp đồng về công việc, trên hợp đồng nêu rõ các điều khoản, sẽ tăng lương gấp đôi cho cô, nhưng Doãn Băng Dao phải ký hợp đồng làm việc trong hai năm

"Nhất định phải ký hợp đồng sao?"

Người đàn ông mặc vest gật đầu, "Đúng vậy, sau khi ký hợp đồng cô sẽ có những đãi ngộ tốt hơn"

Doãn Băng Dao suy nghĩ một lát, từ chối.

"Xin lỗi, tôi không muốn ký hợp đồng. Anh cũng không cần tăng lương cho tôi"

Bởi vì Ngự Giao đã biết nơi này, nếu anh ta vẫn tới quấy nhiễu, cô sẽ rời đi.

Bây giờ ký hợp đồng, sẽ không thể rời khỏi nơi này.

Ngoại trừ việc đổi chủ, tất cả mọi thứ trong cửa hàng vẫn giữ nguyên như lúc ban đầu.

Trong một quán cà phê sang trọng, Tô Y Thu ngồi bên một chiếc bàn gần cửa sổ chờ một người.

Cô uống nước trái cây, ngắm nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài. Những tia nắng rực rỡ chiếu xuống mặt đất. Một không gian tươi đẹp như vậy, nhưng trong lòng Tô Y Thu, đã có một chút thay đổi. Cô không còn ngây ngô cảm thấy đây là một thế giới tốt đẹp giống như trước đây.

Từ sau khi biết chuyện giữa Ngự Giao và Doãn Băng Dao, cô bắt đầu trở nên tuyệt vọng. Là Phạm Khiết Phàm hẹn cô tới đây, cô chưa từng gặp mặt cô ta, nhưng biết cô ta là trợ lý đồng thời cũng là bạn thân của anh Bằng. Không biết cô ta hẹn cô tới đây có chuyện gì. Tô Y Thu đợi hơn mười phút, Phạm Khiết Phàm mới tới.

Phạm Khiết Phàm mặc một bộ đồ công sở, cổ áo khoét sâu có thể nhìn thấy khe rãnh quyến rũ đầy nữ tính, trong sự thanh tao nhưng không mất đi nét quyến rũ.

"Cô Tô, thật ngại quá, tôi có chút việc đột xuất nên tới trễ" Phạm Khiết Phàm nở nụ cười xin lỗi.

"Không sao" Tô Y Thu đề ly xuống.

Phạm Khiết Phàm ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tô Y Thu, "Hình như gần đây cô Tô và tổng giám đốc rất ít khi gặp nhau"

Tô Y Thu cup mắt xuống, "Vâng, hình như gần đây anh ấy rất bận"

"Có việc này không biết tôi có nên nói với cô hay không" Phạm Khiết Phàm nhẹ nhàng khuấy ly cà phê, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Tô Y Thu nhìn về phía cô ta, "Cô đã hẹn tôi ra ngoài, chắc chắn là muốn nói cho tôi biết chuyện đó. Cho nên, cô cứ nói thẳng vào vấn đề"

"Được, xem ra cô Tô cũng là một người thẳng thắn. Thật ra gần đây tổng giám đốc bận rộn như vậy cũng là có lý do, là vì.... có một người rất quan trọng với cậu ấy đã trở lại" Phạm Khiết Phàm nói.

Đang cầm ly nước, bàn Tô Y Thu liền cứng đờ trong giây lát. Đột nhiên trong lòng có một cảm giác bất an.

Người quan trọng nào trở lại?

"Người đó cô Tô cũng biết, hơn nữa còn là chị em tốt của người đó"

Sắc mặt Tô Y Thu đột nhiên trở nên nặng nề, trong lòng đại khái đã đoán ra được người đó là ai.

"Là Doãn Băng Dao"

Phạm Khiết Phàm ngăn người, "Cô ấy đã trở về? Trở về bao giờ?"

"Trở về mấy ngày trước, gần đây tổng giám đốc luôn chạy tới chạy lui chỗ cô ta, muốn cô ta trở về bên cạnh cậu ấy"

Tô Y Thu nắm chặt ống hút, nghe thấy tin này trong lòng dâng lên một cảm giác đau đớn.

"Cô.... tại sao muốn nói cho tôi biết chuyện này?" ngừng đầu nhìn Phạm Khiết Phàm, cô là cô ta không phải là thân thiết.

Ánh mắt Phạm Khiết Phàm chột lóe lên, cười nói: "Tôi quen Giao từ hồi học đại học, đương nhiên biết cậu ấy và cô đã đính hôn. Hơn nữa, trong tương lai chắc chắn hai người sẽ kết hôn. Là bạn thân của cậu ấy, tất nhiên tôi hi vọng hôn nhân của cậu ấy sẽ không xảy ra vấn đề gì. Cô Tô là một cô gái tốt,

nếu tương lai cô làm phu nhân tổng giám đốc, đối với công ty mà nói là rất tốt. Còn nữa, Giao từng mạo hiểm tính mạng đi vì Doãn Băng Dao, vì cô ta chậm trễ rất nhiều việc. Tôi hi vọng cậu ấy tốt, công ty cũng tốt. Cho nên, tôi mới tìm cô nói chuyện này"

Tô Y Thu nở nụ cười miễn cưỡng, "Cảm ơn cô, tôi hiểu rồi"

"Vậy... cô Tô có tính toán gì không?"

"Tính toán? Cô cảm thấy tôi nên làm thế nào sao?"

Phạm Khiết Phàm nghĩ nghĩ, "Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết cảm giác bị cướp mất người yêu, nhất định rất đau khổ. Trước đây tổng giám đốc chỉ đối tốt với cô Tô, nhưng bây giờ lại giành mọi thứ cho Doãn Băng Dao. Gần đây tổng giám đốc bận rộn như vậy tất cả chỉ vì Doãn Băng Dao, chắc cũng rất ít liên lạc với cô"

"Ừm" Tô Y Thu gật đầu.

Phạm Khiết Phàm tiếp tục nói, "Thực sự tôi có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng cô, không ngờ kẻ thứ ba lại chính là người chị em tốt của mình, mà bản thân bị lừa dối không biết gì"

Tô Y Thu hít sâu một hơi, trong ánh mắt lấp lánh nước mắt.

Đúng vậy, cô thực sự rất đau khổ.....

"Tôi biết cô Tô là người hiền lành, nhưng đôi khi hiền lành quá cũng không tốt" Phạm Khiết Phàm nói đến đây liền dừng lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ, "Tôi còn có việc phải đi trước"

Cô ta đứng lên, mở túi xách rút ra một tờ giấy đặt lên bàn, "Đây là địa chỉ nơi Doãn Băng Dao làm việc, cô Tô hãy tự mình tới đó. Những chuyện tôi có thể giúp cô đều đã giúp"

Sau khi Phạm Khiết Phàm rời đi, Tô Y Thu cầm tờ giấy kia, khước miệng khẽ cong lên một nụ cười khổ. Không ngờ bạn bè bên cạnh anh Băng, còn quan tâm tới anh ấy hơn cả bản thân.

Sáng sớm ngày hôm đó, Doãn Băng Dao đang quét dọn vệ sinh như bình thường. Chiếc chuông gió treo trước cửa hàng vang lên những tiếng kêu ngân nga thanh thúy.

"Chào quý khách" Doãn Băng Dao buông đồ lau nhà xuống, xoay người nhìn về phía cửa, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

"Y Thu"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chúng mình kết hôn, cậu làm phù dâu

Tô Y Thu đứng trước cửa ra vào, mỉm cười nhìn Doãn Băng Dao.

Cậu ấy vẫn xinh đẹp dịu dàng như vậy, nụ cười trên gương mặt luôn khiến người ta liên tưởng tới ánh mặt trời rực rỡ. Một cô gái xinh đẹp thùy mị khiến người ta cảm nhận được sự cao quý tao nhã trên người cô. Nếu đổi lại là trước đây, Doãn Băng Dao nhất định sẽ chạy tới ôm người chị em tốt của mình một cái thật chặt. Nhưng bây giờ trong lòng cô hoàn toàn trống rỗng, thậm chí không còn mặt mũi gặp người chị em tốt này.

"Băng Dao, lâu rồi không gặp cậu" Tô Y Thu bước vào, đôi giày cao gót màu hồng giẫm xuống sàn nhà tạo nên những tiếng động cộp cộp vang dội.

"Y Thu, sau cậu lại tới đây" Doãn Băng Dao lau tay, tháo tạp dề. Trong lòng rất kinh ngạc.

"Tôi để thăm người chị em tốt của tớ" Tô Y Thu cười cười.

Doãn Băng Dao đi tới quầy thu ngân, "Cậu ngồi xuống đi, cửa hàng nhỏ quá cậu thông cảm nha"

"Băng Dao, cậu lại khách sao với tớ rồi"

"Đâu có" Doãn Băng Dao xấu hổ cười cười.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Y Thu, có cảm giác ánh mắt cô ấy không giống như trước đây, cách nói chuyện cũng khiến cô cảm giác là lạ. Chẳng lẽ vì mình làm chuyện có lỗi với cậu ấy, nên chột dạ sao?

"Băng Dao, sao trở về mà không nói với tớ một tiếng" Tô Y Thu bước tới, nắm tay Doãn Băng Dao, vẫn là nét mặt quan tâm giống như trước kia.

"Tớ...." Doãn Băng Dao ngập ngừng nói, không biết nên mở lời như thế nào.

Y Thu đã biết quan hệ giữa cô và Ngự Giao, tại sao nhìn qua không có vẻ tức giận chút nào? Doãn Băng Dao không chịu nổi không khí như vậy, giống như hai người đều đang mỉm cười giả dối.

Rốt cuộc cô lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn Tô Y Thu, trong đôi mắt đẹp lấp lánh hơi nước, "Y Thu, cậu đừng miễn cưỡng bản thân, tớ biết cậu đang giận mình"

Tô Y Thu sững sờ giây lát, đầu chỉ là tức giận đơn giản như vậy. Băng Dao, cậu sẽ không hiểu cảm giác này đâu, bị người đàn ông mình yêu nhất và người chị em tốt nhất của mình phản bội, thật sự là sống không bằng chết.

Mỉm cười, nói: "Băng Dao, cậu nghĩ nhiều. Đúng là tớ đã biết quan hệ giữa cậu và anh Băng, nhưng tớ không trách không giận cậu. Mỗi người con gái đều có quyền được yêu"

Doãn Băng Dao kinh ngạc, nhìn thấy Tô Y Thu như thế, trong lòng càng thêm khổ sở.

"Y Thu, cậu đừng như vậy, cậu cứ thẳng cứ chửi tớ đi" Doãn Băng Dao xoay người sang chỗ khác, đột nhiên cảm giác không thoải mái.

Tô Y Thu bước tới trước mặt cô, một lần nữa kéo tay cô, thân thiết nói: "Chúng ta là chị em tốt, đã nói cả đời này mãi mãi là chị em tốt, làm sao tớ có thể thẳng chửi cậu. Băng Dao, cậu đừng lạnh lùng như vậy được không? Hôm nay tới tới đây chỉ muốn được trò chuyện với cậu"

Nỗi chua xót trong lòng Doãn Băng Dao như bị hòa tan theo dòng nước mắt chảy ra ngoài, cô nhìn thẳng vào Tô Y Thu, phát hiện cô ấy cũng đang lệ rơi đầy mặt. Cô gạt đầu đồng ý.

"Chúng ta ra phía sau đi, đằng sau có một vườn hoa nhỏ"

Doãn Băng Dao đóng cửa hàng, dẫn Tô Y Thu ra vườn hoa phía sau.

"Y Thu, cậu biết khi nào? Ý tớ là.... là chuyện giữa tớ và Ngự Giao"

Suy nghĩ một lát, Tô Y Thu nói, "Tớ đã biết từ rất lâu rồi, chẳng qua là không nói ra mà thôi"

"Thật xin lỗi...."

"Cậu thật là ngốc, đừng nói xin lỗi với tớ nữa" Tô Y Thu đi theo cô ra phía sau, "Mặc dù tớ biết quan hệ giữa hai người, nhưng lại không biết tình cảm của hai người như thế nào. Từ trước tới nay anh băng là một người đàn ông lạnh như băng, anh ấy rất ít rung động với phụ nữ, anh ấy đối với cậu...."

"Chỉ là ham mê nhất thời" Doãn Băng Dao đột nhiên xoay người lại, cắt ngang lời Tô Y Thu, cố gắng để bản thân không đau lòng. "Y Thu, cậu yên tâm, anh ta đối với tớ chỉ là chơi đùa, là ham mê nhất thời. Một người đàn ông như anh ta, đôi khi trêu hoa ghẹo nguyệt cũng là khó tránh khỏi, đều là lỗi của tớ"

"Băng Dao cậu đừng như vậy" Tô Y Thu ôm chặt cô, bật khóc.

"Những lời tớ nói đều là thật. Y Thu, cậu yên tâm, tớ sẽ không làm phiền hai người, tớ sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh anh ta"

"Băng Dao, cảm ơn cậu...."

Doãn Băng Dao chớp mắt, phút chốc tuyến lệ tựa như căng lên, nước mắt không ngừng chảy xuôi theo gò má.

Tô Y Thu buông cô ra, cuối cùng cười vui vẻ, "Băng Dao, cậu là cô gái tốt, giống như Đồng Bội nói, cậu nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt. Hôm nay tớ muốn nói cho cậu biết một chuyện"

"Chuyện gì?"

"Tớ mang thai"

Bờ môi Doãn Băng Dao hơi mím lại, kinh ngạc đến ngây người.

"Nhưng cậu yên tâm, tớ sẽ không làm một người mẹ đơn thân, dù sao tớ và anh Băng cũng đã đính hôn, bây giờ chỉ cần nói với anh ấy tớ đã mang thai. Sau đó chúng tớ sẽ kết hôn, Băng Dao đến lúc đó cậu nhớ phải tới chúc phúc cho tớ đấy. Trước đây chúng ta đã nói sẽ làm phụ dâu của nhau"

Nét mặt Doãn Băng Dao có chút xấu hổ, "Tớ nghĩ, tớ không thích hợp xuất hiện"

"Không sao, không phải chuyện giữa cậu và anh Bằng đã trở thành quá khứ rồi sao? Tớ sẽ không để ở trong lòng, tin rằng anh Bằng cũng sẽ không để trong lòng"

"Đến.... đến lúc đó rồi nói"

Sau đó hai người trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất, phần lớn đều là những chuyện trước đây ở cùng nhau. Không lâu sau, Tô Y Thu rời đi.

Sau khi Tô Y Thu rời đi, nụ cười gượng ép trên mặt Doãn Băng Dao cũng tan thành mây khói. Cô đưa tay xoa bụng, trong lòng chứa xót. Cùng là con của Ngự Giao, nhưng đứa trẻ trong bụng Tô Y Thu có tương lai và huyết thống cao quý, còn đứa trẻ trong bụng cô, chỉ có thể mai danh ẩn tích.

Cục cựa, mẹ xin lỗi con.

Giờ phút này, Doãn Băng Dao đột nhiên hơi do dự, không biết bản thân quyết định giữ đứa trẻ này lại có phải là một quyết định chính xác không.

Lúc chập tối, khi Đồng Bội đang ở trong phòng tập thể hình, Tô Y Thu gọi điện thoại tới. Cô vui vẻ nhận điện thoại, rất lâu rồi hai người không liên lạc với nhau.

"Alo, Y Thu, cậu đang ở đâu?"

"Tớ đang ở quán bar, cậu tới đây đi"

"Được, cậu chờ tớ một lát, tớ lập tức tới ngay" Đồng Bội cúp điện thoại, bước xuống máy chạy bộ.

Từ sau khi Tô Y Thu biết được quan hệ giữa Ngự Giao và Doãn Băng Dao, con người cậu ấy trở nên rất kỳ lạ, hôm nay cậu ấy chủ động hẹn gặp cô, khiến cô rất vui vẻ.

Khi tới quán bar, phát hiện Tô Y Thu đang ngồi uống rượu một mình. Đồng Bội bước tới, thấy sắc mặt người chị em tốt của cô rất khó coi, "Y Thu, không phải cậu không uống được rượu sao? Tại sao bây giờ lại thích uống rượu như vậy"

Tô Y Thu ngẩng đầu, gương mặt hơi ửng hồng, "Say rồi sẽ quên đi rất nhiều chuyện"

"Hả....."

"Đồng Bội, dạo này Băng Dao có khỏe không?" Tô Y Thu hỏi.

"Tớ không biết, cậu ấy không liên lạc với tớ. Lần trước cậu ấy gọi điện thoại cho tớ, cậu cũng biết mà"

"Thật không?" Tô Y Thu nhún mày.

"Đương nhiên là thật rồi" nhìn gương mặt tươi cười kỳ lạ của Tô Y Thu, Đồng Bội cảm thấy rất khó hiểu, "Sao vậy?"

"Cộp" một tiếng, Tô Y Thu dùng sức đặt mạnh ly rượu xuống mặt bàn, rượu trong ly bắn tung tóe ra bên ngoài. Cô đột nhiên nhìn Đồng Bội đầy oán hận, "Cậu còn muốn lừa tớ tới khi nào?"

Đồng Bội sững sốt, vẻ mặt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Cùng đường

"Cậu nói vậy là sao?" Đồng Bội không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Băng Dao đã trở về! Tại sao tất cả các người đều gạt tôi, tại sao tất cả người đều ra sức bảo vệ cậu ta như vậy? Người bị tổn thương là tôi cơ mà" Tô Y Thu đột nhiên kích động đứng lên, khóc thét lên với Đồng Bội.

Đồng Bội vô tội lắc đầu, "Tớ không biết, thật sự là tớ không biết Băng Dao đã trở về, bây giờ cậu ấy đang ở đâu?"

"Cậu gạt tôi! Cậu gạt tôi! từ lâu cậu đã biết bọn họ ở bên nhau, nhưng cậu luôn luôn gạt tôi" có thể do uống quá nhiều rượu, giờ phút này tất cả những uất ức trong lòng Tô Y Thu đều bộc phát ra ngoài.

Đồng Bội vội vàng ngồi xuống bên cạnh, "Lúc đó tớ không nói cho cậu biết là vì sợ cậu tức giận, khi đó tớ cũng rất giận Băng Dao. Hơn nữa cậu ấy đã hứa sẽ rời khỏi Ngự Giao, cho nên tớ mới không nói cho cậu biết"

Tô Y Thu lau nước mắt, "Tất cả các người đều yêu quý cậu ta, đều đứng về phía cậu ta. Ngay cả anh Băng cũng yêu cậu ta, các người không hề yêu quý tôi..." Cô khóc không thành tiếng.

Đồng Bội liền vội ôm chặt cô, đau lòng nhủ thầm, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, "Không phải như vậy đâu Y Thu, cậu phải tin tớ, tớ chưa từng có ý nghĩ muốn tổn thương tới cậu. Băng Dao cũng thế, cậu ấy cũng có nỗi khổ riêng"

Tô Y Thu không nghe lọt tai chữ nào, liên tục uống cạn ly, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Đồng Bội biết hiện giờ có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể để mặc cho cô uống rượu, chỉ có thể yên lặng ngồi bên cạnh cô. Đợi đến khi cô ấy uống say sẽ lái xe đưa về nhà.

Tập đoàn Thẩm thị.

Ba giờ chiều, vẫn chưa tới giờ tan tầm

Ngự Giao xử lý xong một số tài liệu, sau đó cầm chiếc áo vest vắt bên ghế, đứng lên. Tuy anh mặc đồ vest, nhưng cổ áo sơ mi được mở rộng, có thể thấy được tính cách ngông cuồng không chịu gò bó của anh. Vừa đẩy cửa văn phòng ra, liền thấy Phạm Khiết Phàm đang đi vào.

"Giao, cậu định đi đâu?" Phạm Khiết Phàm đứng trước cửa hỏi.

"Có việc" Ngự Giao lạnh lùng đáp, bước qua người cô đi về phía thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc.

"Cậu đi tới chỗ Doãn Băng Dao đứng không?"

Bước chân Ngự Giao liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Phạm Khiết Phàm, vẻ mặt không vui: "Vậy thì sao? có vấn đề gì à?"

Phạm Khiết Phàm chạy tới, "Chẳng lẽ cậu thực sự yêu cô ta sao?"

Khóe miệng Ngự Giao khẽ cong mỉm cười lạnh lẽo, anh hơi cúi người ghé sát bên tai Phạm Khiết Phàm, "Chuyện này hình như không liên quan tới cậu" Nói xong câu đó, anh liền xoay người vào thang máy.

Phạm Khiết Phàm thấy gương mặt tuấn mỹ của anh dần dần biến mất trước cửa thang máy, tức giận giẫm chân. Đột nhiên có người vỗ vỗ vai cô, quay đầu lại là Lang Long.

"Khiết Phàm, cậu thực sự muốn quản cả những chuyện này à" Lang Long nói

"Cậu!" Phạm Khiết Phàm nổi đóa, "Tại sao ngay cả cậu cũng giúp Doãn Băng Dao?"

"Cậu ghét Doãn Băng Dao lắm sao? Tớ cảm thấy thật ra con người cô ấy rất tốt, hơn nữa Giao thật sự rất thích cô ấy, tớ có thể hiểu được điều này"

Phạm Khiết Phàm khó chịu nhíu mày.

Lang Long nhìn ánh mắt cô, nói: "Tớ biết cậu yêu Giao, nhưng Khiết Phàm à có một số chuyện không thể miễn cưỡng, đừng nên phá hỏng tình bạn tốt đẹp"

"Tớ không muốn nói chuyện với cậu nữa" Phạm Khiết Phàm dùng tập tài liệu trong tay đập xuống vai Lang Long, tức giận rời đi.

Doãn Băng Dao đang trong vườn hoa tưới nước, nghe bên ngoài có tiếng mở cửa liền để bình nước xuống lau mồ hôi đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Ngự Giao đứng trước cửa. Lùi lại phía sau một bước, xoay người trở vào vườn hoa, Ngự Giao nhanh chóng bước tới trước mặt cô.

"Xin lỗi, hôm nay cửa hàng không mở cửa" Cô lạnh lùng giọng tay ra nói: "Mời quý khách rời khỏi cửa hàng"

"Em đối xử với ông chủ của mình như vậy sao?" Ngự Giao nhìn thẳng vào đôi mắt đang cụp xuống của cô.

Doãn Băng Dao ngẩn người, "Anh nói gì?"

Ngự Giao nhìn xung quanh một chút, "Đúng vậy, anh đã mua lại cửa hàng hoa này"

"Anh thật quá đáng" cô lắc đầu nói.

"Ha ha..." Ngự Giao ngửa đầu cười vài tiếng tà mị. Sau đó cúi đầu, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy phản chiếu gương mặt tức giận của Doãn Băng

Dao.

"Ngự Giao, tôi đã mất đi người em trai yêu quý nhất, có nhà mà không thể về! Anh hại tôi thành ra như vậy rồi, mà vẫn chưa hài lòng hay sao?" cô căm phẫn nhìn kẻ đối diện.

Nếu như đây là lần gặp mặt đầu tiên, cô nhất định sẽ cảm thấy người đàn ông này thật hoàn mỹ, cô chưa từng thấy người đàn ông nào có dáng vóc và gương mặt đẹp như vậy. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy anh ta, cô chỉ cảm thấy ghê tởm, cảm thấy anh ta vô cùng xấu xí!

"Băng Dao, tôi biết trước đây mình đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, nhưng tất cả đều là do hiểu lầm! Em trở lại bên cạnh tôi được không? Hãy để tôi bù đắp cho em!"

Hiện giờ câu nói Doãn Băng Dao nghe được nhiều nhất từ anh, chính là "Hãy trở về bên cạnh tôi"

Trước kia, anh thật sự không phát hiện bản thân yêu cô nhiều đến vậy. Mặc dù trong lòng có chút rung động nho nhỏ, nhưng đều bị thù hận che mắt. Chỉ sau khi nghe người mẹ của anh nói ra những chân tướng sự thật, cuối cùng anh mới có thể hiểu rõ được trái tim của mình.

Doãn Băng Dao vung tay lên giáng thẳng một cái tát xuống mặt Ngự Giao, những thù hận trước đây vẫn không giảm bớt. Ngự Giao trở mặt một lúc, anh không một câu oán hận, cũng không tức giận.

"Y Thu đã mang thai con của anh. Tại sao anh còn đối xử với cậu ấy như vậy? Tại sao không cùng cô ấy chung sống thật hạnh phúc?"

Ngự Giao nhíu mày nghi ngờ, "Em nói sao? Y Thu mang thai?"

"Đúng, cậu ấy đã mang thai đứa con của anh, chẳng bao lâu anh sẽ là một người bố! Hơn nữa sớm muộn gì hai người cũng kết hôn, anh cần gì phải quấy rầy ép tôi trở về"

"Em không muốn trở về bên cạnh tôi vì nghĩ tôi sẽ kết hôn với Y Thu sao? Đây không phải là vấn đề, tôi sẽ hủy bỏ hôn ước với cô ấy"

Bốp....

Doãn Băng Dao lại giáng cho anh ta thêm một cái tát, cái tát này khiến khóe miệng của anh ta rỉ máu.

Ngự Giao dùng ngón tay cái lau vết máu nơi khóe môi.

"Tại sao anh có thể nói ra những lời như vậy"

"Tôi không chạm vào Y Thu, cho tới bây giờ chưa từng chạm vào người cô ấy" Ngự Giao giải thích.

"Ngự Giao! Anh không còn là đàn ông nữa sao?" Doãn Băng Dao thật sự muốn giáng cho anh ta một cái bạt tai nữa.

"Tôi thật sự chưa từng, thật sự"

Doãn Băng Dao hung dữ trợn mắt nhìn kẻ đối diện, đẩy người anh ta chạy ra, cầm túi xách đặt trên quầy thu ngân lao ra bên ngoài. Cô sẽ không tin tên ác ma này bất kỳ một lần nào nữa, nhất định sẽ rũ bỏ tất cả mối quan hệ với anh ta!

Ngự Giao vội vàng chạy theo ra bên ngoài, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng của Doãn Băng Dao. Anh tập tức lên xe, lái xe đi tìm.

Doãn Băng Dao núp sau một căn phòng ở khúc ngoặt, nhìn thấy xe Ngự Giao rời đi. Cô dựa lưng vào tường, che miệng khóc thút thít. Lại một lần nữa bị Ngự Giao ép tới bước đường cùng, cô biết mình không thể trở lại cửa hàng hoa. Ông trời ơi, cô còn nơi nào để đi? Cô còn có thể đi đâu? có phải kiếp trước cô thiếu nợ anh ta, nên kiếp này anh ta tới tìm cô đòi nợ.

Cô thực sự không biết, tiếp theo nên làm gì....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Mát xa giúp anh

Cô tựa người vào tường, từ trong túi xách lấy ra một con dao nhỏ. Khi ở Hawai Thẩm Hiên Bạch đã đưa cho cô con dao này dùng để phòng thân, bản thân cô cũng biết xã hội này hiểm ác thế nào nên luôn mang con dao này bên người.

Doãn Băng Dao rút dao ra, tia nắng rực rỡ xuyên khe hở của một tòa nhà cao tầng chiếu thẳng vào lưỡi dao, phản chiếu vào mắt khiến hai mắt cô đột nhiên đau nhói.

Vội vả nhét con dao nhỏ vào trong túi xách. Khi này cô đã nghĩ sẽ dùng con dao nhỏ này kết thúc tính mạng của mình, nhưng khi ánh mắt trời phản chiếu vào mắt, trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên nụ cười tươi tắn của Lăng Diệc.

Nếu biết người chị gái của cậu yếu đuối muốn kết thúc sinh mạng mình như vậy, nhất định sẽ không vui. Nếu cô kết thúc tính mạng mình như vậy, như thế có khác gì phụ lại tấm lòng của mẹ và em trai ở trên trời.

Cô cắn răng, trong đôi mắt hiện lên vẻ kiên định. Phải sống, nhất định phải sống, cho dù thế nào đi nữa nhất định phải kiên cường.

Xoay người đi vào trong một hẻm nhỏ, sợ gặp phải Ngự Giao, cô đi xuyên qua hẻm nhỏ ra đường lớn bên ngoài, sau đó bắt xe đến bệnh viện. Đây là một bệnh viện sản phụ khá tốt, bất cứ ai muốn phá thai đều phải hẹn trước.

Đúng vậy, cô quyết định phá bỏ đứa trẻ trong bụng, cho dù trong lòng vô cùng không nỡ. Nhưng đứa trẻ này là của Ngự Giao, hơn nữa cô còn chưa tự nuôi sống được chính mình thì làm sao có thể chăm sóc cho đứa trẻ.

Rất nhanh đã đến lượt Doãn Băng Dao. Cô thay quần áo, nằm lên bàn mổ, phía trên đỉnh đầu là một ngọn đèn chói mắt, một bác sĩ đeo khẩu trang đang chuẩn bị gây mê cho cô. Trong đầu Doãn Băng Dao đột nhiên hiện lên những hình ảnh lần đầu tiên phá thai.

Không, cô không muốn!

Bác sĩ đặt tay lên hai đầu gối cô nhìn, đúng lúc đang chuẩn bị tiêm thuốc gây mê cô đột nhiên ngồi bật dậy.

"Cô sao vậy? Trong người có chỗ nào khó chịu sao?" Bác sĩ hỏi.

"Xin lỗi, tôi... tôi đột nhiên quyết định giữ lại đứa trẻ này." Doãn Băng Dao bước xuống khỏi bàn mổ, kích động chạy ra ngoài.

Cô chạy trên hành lang một lúc mới dừng lại, đứng trên hành lang không một bóng người thở hổn hển. Bàn tay run run xoa lên bụng, cô thật sự không đành lòng bỏ đứa trẻ này, không muốn một lần nữa phải trải qua ca phẫu thuật kinh khủng kia.

Doãn Băng Dao rời khỏi bệnh viện, may thay trước khi chị Từ bán cửa hàng hoa đã trả cho cô một chút tiền lương, có thể giúp trang trải cuộc sống trong mấy ngày tới.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể trở lại căn phòng cũ trước kia, cầu nguyện sẽ không có người biết cô trở lại nơi này.

Trở lại căn phòng cũ quen thuộc, ngoại trừ mùi ẩm mốc bụi bặm dường như còn cảm giác được gặp lại Lăng Diệc.

Doãn Băng Dao nhìn quanh căn phòng vắng lặng, không tìm được bật khóc. Hiện giờ cô đã mất tất cả, tất cả đều do Ngự Giao gây ra.

Buổi tối tắm rửa sạch sẽ, Doãn Băng Dao nằm trên giường, mở to mắt nhìn những vệt ó vàng trên trần nhà. Cả tối cô trần trọc không yên, không thể đi vào giấc ngủ, vấn đề giữ hay bỏ đứa nhỏ luôn hiện lên trong đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, còn chưa chớp mắt cô liền ngồi dậy bước xuống giường, rửa mặt, một lần nữa đi tới bệnh viện.

"Chào cô, tôi muốn phá thai, làm phiền xếp lịch cho tôi." Doãn Băng Dao chống hai tay trên bàn, nói với người y tá trước mặt. Nét mặt có chút hoảng loạn.

Nói xong câu đó, cô liền lao vào phòng toilet bên cạnh, cúi xuống bồn rửa mặt nôn khan. Nhìn gương mặt tiều tụy trong gương, Doãn Băng Dao vuốt tóc, cảm giác mình thật giống một bệnh nhân tâm thần. Xoay người, đi ra khỏi toilet bước tới trước mặt người y tá khi này "Xin lỗi, tôi lại không muốn phá thai nữa, phiền cô hủy lịch giúp tôi."

Người y tá mắt kiên nhẫn nhìn thoáng qua Doãn Băng Dao, cảm quyền sở trước mặt viết gì đó.

Doãn Băng Dao đi ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời tươi sáng chiếu xuống thành phố cảng, trong không khí phảng phất hương vị mặn mặn của nước biển.

Cô quyết định sẽ không bao giờ dao động. Cô muốn giữ lại đứa bé này, cho dù cuộc sống có gian khổ thế nào, vẫn muốn giữ đứa trẻ này lại!

Đứa trẻ này là của cô, không có bất kỳ quan hệ gì với Ngự Giao

Hawai

Tâm trạng Thẩm Hiên Bạch vẫn ảm đạm như trước. Một ngày không có Doãn Băng Dao, giống như ánh sáng của cuộc đời biến mất, mỗi ngày chỉ còn mây đen phủ kín. Ngay cả âm nhạc, niềm yêu thích của anh cũng không thể khiến anh vui vẻ.

Vưu Trung Tĩnh đi tới phòng nhạc, vừa bước tới trước cửa, Thẩm Hiên Bạch liền gầm lên: "Đi ra ngoài!"

"Hiên Bạch, anh đừng đuổi tôi được không, hãy để tôi ở lại bên cạnh anh." Vưu Trung Tĩnh mặt dày đi tới bên cạnh anh.

Cô ta đưa đôi tay mảnh khảnh đặt lên hai huyệt thái dương của Thẩm Hiên Bạch, nhẹ nhàng xoa bóp cho anh ta giống như trước đây, giọng nói dịu dàng vang lên "Hiên Bạch, anh phải kiên cường lên. Không có chuyện gì anh không vượt qua được, tất cả rồi sẽ ổn thôi."

Thẩm Hiên Bạch cảm hai bàn tay cô hắt ra, vẻ mặt lạnh lùng. Vu Trung Tĩnh tròn mắt nhìn một lúc, anh không cần cô xoa bóp giúp sao, đi về phía trước ngồi xổm xuống trước mặt anh ngẩng đầu nhìn "Vậy anh biết Doãn Băng Dao bây giờ đang ở đâu không?"

Khỏe miệng Thẩm Hiên Bạch khẽ cong lên nở nụ cười chế giễu "Tất nhiên, cô ấy sẽ trở về bên cạnh Ngự Giao rồi"

Nhìn vẻ mặt bi thương của anh, Vu Trung Tĩnh im lặng một lúc. Cô do dự nói: "Hiên Bạch, nếu như tôi nói nếu như Doãn Băng Dao không còn tồn tại trên thế giới này, anh sẽ thế nào?"

"Cô nói cái gì?" Thẩm Hiên Bạch nhíu mày, nghi hoặc nhìn người đối diện.

"Tôi nói nếu như Doãn Băng Dao chết."

"Vậy tôi cũng không muốn sống." Thẩm Hiên Bạch đột nhiên kích động nói.

Vu Trung Tĩnh kinh ngạc trong phút chốc, không thể tin hỏi "Thật.... có thật không?"

"Trung Tĩnh, cả đời này tôi chỉ yêu một người là cô ấy, người phụ nữ khác tôi không cần, tôi biết tình cảm cô giành cho tôi. Nhưng xin lỗi, trong lòng tôi chỉ có cô ấy, với tôi cô ấy còn quan trọng hơn cả tính mạng của bản thân."

Hốt mất Vu Trung Tĩnh ứng đo "Xem ra, chuyện này tôi nhất định phải nói cho anh biết."

"Chuyện gì?"

"Mục...." Vu Trung Tĩnh dừng lại một chút, vẻ mặt khó xử.

Rốt cuộc cô có nên cho Thẩm Hiên Bạch hay không? Mặc dù cô không thích Doãn Băng Dao, nhưng tội cô ta không đáng chết, hơn nữa Hiên Bạch quan tâm cô ta như vậy. Nhưng nếu như nói ra, chắc chắn Hiên Bạch và Mục tiên sinh sẽ trở mặt với nhau, đến lúc đó cục diện sẽ càng thêm hỗn loạn.

Nhưng nếu như không nói....

Thẩm Hiên Bạch cúi người nắm chặt hai vai Vu Trung Tĩnh "Rốt cuộc là có chuyện gì? Mau nói cho tôi biết! Có liên quan đến Băng Dao đúng không?"

Vu Trung Tĩnh gật đầu một cái.

"Vậy cô nói mau đi."

"Hiên Bạch, anh trả lời tôi một vấn đề trước được không?" Vu Trung Tĩnh thâm tình nhìn "Đời này, nếu không phải là Doãn Băng Dao thì anh sẽ không cưới bất kỳ ai?"

"Đúng vậy." Thẩm Hiên Bạch gật đầu.

Vu Trung Tĩnh đột nhiên nở nụ cười, trong đó là sự bi ai vô tận. Nếu đời này không thể ở cùng người đàn ông này, vậy hãy để anh theo đuổi hạnh phúc của chính mình. Cho dù cô sẽ phải từ bỏ tính mạng của mình....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Tôi hi sinh, tác thành cho anh

"Rốt cuộc là chuyện gì có liên quan tới Doãn Băng Dao?" Thẩm Hiên Bạch lo lắng hỏi.

"Trước tiên tôi phải nói cho anh biết một sự thật" Vu Trung Tĩnh đứng lên, châm một điếu thuốc, xuyên qua làn khói mỏng lung, nhìn thẳng về phía người đàn ông cô yêu.

"Hiên Bạch, tôi thực sự xin lỗi anh"

Thẩm Hiên Bạch nghi hoặc nhìn người trước mặt, hôm nay cô ta rất khác thường.

"Thực ra trước đây tôi tới nộp đơn làm quản lý cho anh là do bị sai khiến, phải dùng mọi cách để giành được sự tín nhiệm từ anh. Do đó tất cả những sự

việc trước đây đều đã sớm được sắp đặt" dứt lời, phả ra một làn khói trắng. Vưu Trung Tĩnh là một người dám yêu dám hận. Sự việc xảy ra như ngày hôm nay, cô không còn cần phải giấu diếm bất cứ điều gì.

Thẩm Hiên Bạch hơi kinh ngạc, nhưng vẫn mờ mịt khó hiểu. Những năm gần đây, anh có thể cảm nhận được tình cảm và lòng trung thành của Vưu Trung Tĩnh với mình, bất kể khi thân phận anh là một nhạc sĩ hay một người đứng sau lưng cả một tập đoàn, bất kỳ chuyện gì cô ta đều suy nghĩ lo lắng lấy lợi ích và an toàn của anh đặt lên hàng đầu.

"Tại sao phải làm như vậy?"

Trong đôi mắt Vưu Trung Tĩnh dần dần lấp lánh ánh nước, "Bố mẹ tôi đều là xã hội đen. Khi tôi mới đầy mấy tuổi bọn họ đã bị kẻ thù giết chết, còn tôi may mắn trốn thoát. Là Mục tiên sinh thu nhận tôi, hơn nữa từ nhỏ ông ta đã huấn luyện tôi, dạy võ công cho tôi. Tôi biết rõ bản thân chỉ là một thứ công cụ để ông ta lợi dụng, nhưng công ơn nuôi dưỡng không thể không báo, lớn lên ông ta sắp đặt tôi ở bên cạnh anh. Hiện giờ anh và ông ta hợp tác với nhau. Nhưng ông ta nói, anh còn chưa hoàn toàn chịu sự khống chế của ông ta, sợ anh sẽ phản bội. Cho nên muốn tôi luôn ở bên cạnh giám sát báo cáo nhất cử nhất động của anh cho ông ta. Nói cách khác, tôi là người của Mục tiên sinh, tôi là tai mắt của ông ta"

Thẩm Hiên Bạch hít sâu một hơi, trong ánh mắt chán trường có chút bi ai, khẽ lưng cười cười: "Thẩm Hiên Bạch tôi thật sự quá thất bại, bị người phụ nữ mình yêu nhất từ bỏ, ngay cả người bạn tốt tôi tin tưởng nhất, cũng lừa dối tôi"

"Hiên Bạch, anh phải tin tôi, cho tới giờ tôi chưa từng làm bất kỳ chuyện gì phản bội anh" trong chớp mắt Vưu Trung Tĩnh đem tàn thuốc ném ra ngoài cửa sổ.

Cô tới gần Thẩm Hiên Bạch, ánh mắt kiên định nói, "Khi mới tiếp cận anh, đúng là bất kỳ hành động nào của anh tôi đều báo lại với mục tiên sinh. Nhưng sau này tôi đã yêu anh, không muốn làm con rối của ông ta, rất nhiều chuyện tôi đều giấu giếm giúp anh. Tôi thật sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh. Ngoài chuyện về Doãn Băng Dao"

"Cô giấu Doãn Băng Dao?" ánh mắt bi thương của anh đột nhiên lóe lên tia phản kích.

"Mục tiên sinh biết Ngự Giao yêu Doãn Băng Dao, muốn tôi bắt cô ta đưa về chỗ ông ấy, muốn lợi dụng Doãn Băng Dao để đối phó với Ngự Giao. Tôi không đồng ý, vì thế ông ta đã ép tôi phải tìm cách đuổi Doãn Băng Dao rời khỏi nơi này, tất nhiên ông ta sẽ lập tức theo sau bắt cô ấy lại"

"Cái gì?" Thẩm Hiên Bạch tức giận đứng bật dậy.

"Hiên Bạch, tôi thừa nhận là do tôi ép Doãn Băng Dao rời đi. Nhưng lúc cô ấy rời khỏi đây, người của Mục tiên sinh cũng không đến bắt cô ta"

Thẩm Hiên Bạch thở phào một hơi...

"Doãn Băng Dao bỏ đi, vì cô ta anh trở nên sa sút tiêu tụy, chuyện gì cũng không quan tâm ngay cả kế hoạch giữa anh và Mục tiên sinh cũng không để tâm. Ông ta rất tức giận, cho nên.... cho nên ông ta...."

"Ông ta làm gì?" Thẩm Hiên Bạch tóm tay cô ta hỏi.

"Sáng sớm hôm nay ông ta đã phái sát thủ tới Trung Quốc giết Doãn Băng Dao, ông ta nói phải dọn sạch những rắc rối trong đầu anh, mới khiến anh có thể làm việc tốt. Ông ta muốn cướp đi tất cả mọi thứ của nhà họ Thẩm, ông ta đang lợi dụng anh. Nếu không có anh, ông ta hoàn toàn không có khả năng đoạt lấy một đồng nào từ nhà họ Thẩm"

Câu nói kế tiếp của Vưu Trung Tĩnh, hoàn toàn không lọt vào tai Thẩm Hiên Bạch. Giờ phút này trong đầu anh chỉ tồn tại một câu duy nhất, Mục tiên sinh phải người đi giết Doãn Băng Dao.

"Trung Tĩnh! tôi phải lập tức tới Trung Quốc, máy bay trực thăng đâu?"

"Đang đậu ở sau vườn"

Thẩm Hiên Bạch chạy ra phía ngoài, Vưu Trung Tĩnh vội vàng kéo lại: "Không được đi, Hiên Bạch không được đi! Rất nguy hiểm" Cô nắm thật chặt bàn tay anh nói.

Thẩm Hiên Bạch quay đầu lại nhìn thẳng cô ta, trong ánh mắt hiện lên những tia máu phần nộ, "Buông tôi ra"

"Hiên Bạch, nếu Mục tiên sinh biết, cả tôi và anh đều không sống nổi. Tuy ông ta cần anh, nhưng tính mạng của cả tôi và anh đều bị ông ta nắm trong lòng bàn tay" Vưu Trung Tĩnh kích động nói, "Nếu như anh đi, có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng"

"Tôi phải cứu Băng Dao! Cô buông tay ra" anh gầm lên.

Vưu Trung Tĩnh nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn mỹ của anh, từ từ buông tay. Cô có võ, hoàn toàn có thể ngăn không cho Thẩm Hiên Bạch bước ra khỏi cánh cửa này. Nhưng nếu cô thật sự không để cho anh đi, nếu Doãn Băng Dao chết rồi, vậy tương lai nhất định Thẩm Hiên Bạch sẽ hận cô thấu xương. Bị chính người mình yêu nhất oán hận, cô không thể chịu đựng được việc này....

Nhìn bóng lưng Thẩm Hiên Bạch rời đi, hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt Vưu Trung Tĩnh. Cô xoay người ngồi xuống chiếc đàn Piano trước mặt, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những phím đàn, từ đầu ngón tay phát ra những nốt nhạc du dương như dòng nước chảy.

Là khúc nhạc "Hôn lễ trong mộng", khúc nhạc hẹn ước giữa Thẩm Hiên Bạch và Doãn Băng Dao. Thực ra cô cũng biết đàn khúc nhạc này, nhưng chưa từng nói. Vì cho tới bây giờ Hiên Bạch sẽ không cần cô hợp tấu cùng anh, trong lòng anh chỉ có Doãn Băng Dao, người có thể hợp tấu cùng anh khúc nhạc "Hôn lễ trong mộng" này, chỉ có duy nhất một người là Doãn Băng Dao.

Thẩm Hiên Bạch mãi mãi không biết, trong lòng Vu Trung Tĩnh cũng có một hôn lễ trong mộng, một hôn lễ của cô và anh, nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt chảy xuôi theo gò má.

Vu Trung Tĩnh cô cả đời gánh trên vai thù hận của gia đình, tận mắt thấy bố mẹ em trai chết trước mặt mình. Cô cho rằng, đời này sẽ không còn chuyện gì khiến bản thân đau lòng như vậy, cô tin rằng mình đã trở thành một người phụ nữ máu lạnh vô tình. Nhưng khi gặp Thẩm Hiên Bạch, tất cả đều thay đổi. Khi phím đàn cuối cùng được ấn xuống, những nốt nhạc như còn vang vọng trong căn phòng.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng vỗ tay.

Doãn Băng Dao kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Mục Quang đứng trước cửa, ông ta đang vỗ tay: "Không ngờ con gái nuôi của tôi tài năng như vậy, tại sao tôi không phát hiện ra nhỉ"

Đúng vậy, cô là con gái nuôi của ông ta, Mục Quang có rất nhiều "con gái nuôi" giống như cô. Nhưng thực chất ông ta chỉ đang bồi dưỡng những công cụ giết người mà thôi.

"Mục tiên sinh" Vu Trung Tĩnh có chút kinh hoảng, vội vàng quay đầu lau nước mắt trên mặt

Mục Quang nhú mày bước vào, đi theo bên cạnh còn có hai vệ sĩ.

"Cô sao vậy? Vẻ mặt rất hoảng sợ" Mục Quang nghi hoặc đi tới trước mặt Vu Trung Tĩnh.

"Không có, không có gì"

Mục Quang cười cười, "Tôi nuôi cô từ lớn đến bé, nhất cử nhất động của cô không thể lọt qua mắt tôi" Nụ cười trên gương mặt ông ta đột nhiên biến mất, không vui hỏi: "Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Thật sự không có gì" Vu Trung Tĩnh lắc đầu.

"Bốp...."

Ông ta giờ tay tát dùng lực tát cô một cái thật mạnh, một âm thanh vang dội vang lên.

Vu Trung Tĩnh ngã nhào xuống chiếc đàn Piano, lập tức những tiếng "Đình... đình...." chói tai vang lên.

"Bây giờ cô đã học được cách nói dối tôi sao! tên tiểu tử Thẩm Hiên Bạch kia đã đi đâu? Nói mau" Mục Quang nhận ra tình hình có gì đó không ổn. Ông ta rút súng dí vào đầu Vu Trung Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Hẹn sau này gặp lại, hoàng tử của tôi

Vu Trung Tĩnh nhìn hòng sủng đen ngòm, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ kinh hoảng, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

"Mau nói cho tao biết, rốt cuộc nó đã đi đâu? Đừng tưởng tao không biết, mày yêu tên tiểu tử kia, mày không thoát khỏi bàn tay tao đâu."

Vu Trung Tĩnh nhắm mắt, đột nhiên nở nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mục Quang! Nhiều năm qua ông nắm giữ tôi trong lòng bàn tay, nhưng không có nghĩa có quyền định đoạt số phận của tôi. Tôi là một con người, không phải con rối! Cho nên, tôi sẽ không nói cho ông biết Thẩm Hiên Bạch đi đâu."

Mục Quang có chút kinh ngạc, không ngờ một đứa bé do chính tay mình bồi dưỡng từ nhỏ tới lớn, lại dám phản kháng ông ta.

"Tao hỏi một lần cuối cùng, rốt cuộc Thẩm Hiên Bạch đã đi đâu?" Cô càng không nói, ông ta càng hoài nghi.

"Tôi sẽ không nói" Vu Trung Tĩnh kiên định trả lời.

Những ngày gần đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu đã không thể ở bên cạnh chung sống cùng Thẩm Hiên Bạch, không thể đem lại hạnh phúc cho anh, vậy cô sẽ để anh đi theo hạnh phúc của riêng anh.

Đôi mắt của Mục Quang lộ ra vẻ khát máu "Bây giờ mày không còn biết vâng lời như vậy, giữ lại cũng vô tác dụng."

Pằng.....

Một tiếng súng vang lên, kết thúc hoàn toàn những tiếng nhạc văng vẳng trong phòng. Trên chiếc đàn Piano màu trắng từ từ xuất hiện một màu máu đỏ tươi chảy ra từ ngực Vu Trung Tĩnh.

Cô gục người xuống đàn Piano, trong khoảng khắc viên đạn xuyên qua cơ thể, nhưng trong ánh mắt cô hoàn toàn không có hoảng sợ, chỉ hiện lên dáng vẻ sung sướng được giải thoát.

Chỉ là, cô vẫn không đành lòng, cúi đầu mặt dính sát trên chiếc đàn Piano, tựa như đang nghe được hơi thở trên người Hiên Bạch và cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của anh.

Cơ thể yếu ớt chậm rãi trượt xuống đất, sắc máu đỏ thấm nổi bật trên chiếc đàn Piano màu trắng. Cô bò ra phía cửa, vờn tay như muốn bắt lấy thứ gì đó. Hiên Bạch, em phải đi rồi, không bao giờ còn chăm sóc anh được nữa, giờ phút này em rất muốn chạy đến bên cạnh anh, rất muốn rất muốn được nhìn anh một lần cuối cùng, hoàng tử của em.

Cơ thể Vu Trung Tĩnh từ từ nhích về phía cửa, cho đến giây phút cuối cùng, cô vẫn muốn bò đến bên cạnh người đàn ông kia, ngắm nhìn nụ cười của anh lần cuối cùng.

Mục Quang đá cô một cước, tiếp đó liền bắn một phát súng vào chân cô.

"Hự...." Cô rên lên một tiếng, chút sức lực cuối cùng trong cơ thể rốt cuộc cũng bị rút hết.

Mục Quang thổi thổi hống súng, âm trầm nói "Kẻ phản bội ta, đều có kết cục này" Sau đó lập tức rời đi.

Trong căn phòng tràn ngập ánh mặt trời, không còn khung cảnh trắng tinh thuần khiết hoàn mỹ như ảo mộng. Sắc máu đỏ tươi đã tăng thêm vẻ diêm dúa lạnh lẽo cho căn phòng.

Vu Trung Tĩnh nhắm hai mắt, những tia nắng mặt trời chiếu vào khóe mắt, khóe miệng cô đột nhiên cong lên nở nụ cười cuối cùng. Ý thức dần dần mờ hồ, trong đầu hiện lên gương mặt người đàn ông như bậc vương tử.

Ngày đầu tiên, hai người gặp nhau. Khi đó, anh chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ.

"Cái gì cô cũng biết?"

"Đúng, cái gì tôi cũng đều biết"

"Vậy cô biết nấu cơm?" Thẩm Hiên Bạch mỉm cười hỏi

Vu Trung Tĩnh kinh ngạc, lắc đầu "Tôi, không biết...."

Anh bật cười ha ha mấy tiếng, lộ ra hàm răng đều đặn trắng bóng "Được rồi, không đùa cô nữa, sau này cô hãy ở lại đây làm quản lý cho tôi."

"Vâng, cảm ơn anh."

"Đúng rồi, người nhà cô ở Paris sao?"

"Tôi không có người thân." Cô cụp mắt nói.

"Không sao, từ nay về sau tôi chính là người thân của cô"

Vu Trung Tĩnh lặng lẽ ngắt đầu, những tia nắng rực rỡ chiếu lên khóe miệng anh. Hiên Bạch, anh là một tiên sứ, cảm ơn anh đã để tôi làm đúng một chuyện trong cuộc đời mình....

Quả nhiên chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Doãn Băng Dao ở lại ngôi nhà cũ mấy ngày, không có bất kỳ kẻ nào tới tìm. Nhưng cô biết, cứ tiếp tục như vậy sẽ không thể thoát khỏi Ngự Giao.

Cô phải tìm tới một nơi thật xa, sau đó sẽ bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Ngày hôm đó Doãn Băng Dao đi thăm mộ em trai, ngắm nhìn nụ cười tươi tắn của em trai trên bia mộ. Sau khi đặt bó hoa xuống phần mộ, Doãn Băng Dao ngồi xuống bên cạnh lấy khăn tay ra lau chùi bụi bặm trên ngôi mộ, dáng vẻ hết sức thận trọng, trong mắt tràn ngập yêu thương.

"Lăng Diệc, tha lỗi cho chị, lâu như vậy mới tới thăm em. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, nhưng chị vẫn rất kiên cường." Cô cố gắng mỉm cười, đưa tay vuốt ve bức ảnh của em trai "Lăng Diệc, chị rất nhớ em...."

Tuy cố gắng mỉm cười, nhưng nhìn thấy bức hình của Lăng Diệc, Doãn Băng Dao vẫn không kìm được muốn khóc. Cô ngẩng đầu nhìn trời, thấy đàn chim nhỏ bay qua, chớp chớp mắt ngăn được dòng nước mắt.

Một lần nữa nhìn thẳng vào bức hình của Lăng Diệc trên tấm bia, Doãn Băng Dao mỉm cười đưa tay xoa bụng nói: "Từ nay về sau chị sẽ không còn cô đơn nữa, trước đây hai chị em mình sống nương tựa lẫn nhau, sau này chị... chị và đứa trẻ này sẽ sống nương tựa vào nhau. Chị tin rằng, sau này đứa trẻ này cũng sẽ lương thiện hiền lành đáng yêu giống em."

Doãn Băng Dao tựa đầu vào tấm bia, hơi khép mắt lại, từng cơn gió thoang thoảng thổi bên tai. Cô muốn làm như vậy để có thể cảm giác được em trai đang bên mình, bởi vì cô sẽ rời đi cũng chưa biết tới bao giờ mới trở lại.

Vào giây phút cô đang đắm chìm trong cảm xúc của riêng mình, một tiếng thét vui mừng vang lên trên đỉnh đầu "Băng Dao" khiến cô bật mắt ra, thấy Đồng Bội bội đang đứng ngay trước mặt, trong tay cô ấy còn có một bó hoa.

Cô còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng, Đồng Bội đã kích động kéo tay nói "Băng Dao, số tớ đúng là quá may! Tớ biết cậu đã trở về, nhưng suốt từ đó không tìm được cậu ở đâu. Hôm nay vốn chỉ định tới thăm Lăng Diệc một lúc, nhưng không ngờ số tớ lại may mắn như vậy, gặp được cậu ở đây."

"Đồng Đồng"

"Tại sao cậu trở về mà không nói với tớ một câu, hại tớ bị Y Thu hiểu lầm, cậu ấy cho rằng tớ đã lừa cậu ấy." Đồng Bội có hơi tức giận "Rốt cuộc cậu có coi tớ là bạn thân không, tuy rằng Y Thu không hiểu rõ nỗi khổ trong lòng cậu, nhưng tớ thì hiểu."

"Tớ xin lỗi..."

"Haiz... thôi. Bây giờ cậu có dự định gì không?"

"Ngày mai tớ sẽ rời khỏi nơi này."

"Lại muốn đi?"

"Ừm, tớ không muốn tiếp tục ở lại nơi này." Doãn Băng Dao khổ sở cụp mi.

"Không thể ở lại đây sao?" Đồng Bội đưa ánh mắt cầu xin nhìn cô.

Doãn Băng Dao lắc đầu, "Không được, nếu như muốn rũ sạch hoàn toàn mọi quan hệ với Ngự Giao. Chuyện ở lại đây là không thể nào, tớ phải rời khỏi nơi này."

"Tội gì cậu phải thế."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa. Chuyện này cậu không được nói với bất kỳ ai đó."

"Được rồi. Hiện giờ cậu có tiền không?"

"...."

Đặt bó hoa tươi xuống trước bia mộ, từ trong túi xách Đồng Bội lấy ra một ít tiền, nhét vào trong tay Doãn Băng Dao "Trên người có chỉ có mấy ngàn đồng tiền mặt này thôi, cậu cứ cầm trước, còn tấm thẻ này cậu có thể quẹt."

Doãn Băng Dao lắc đầu "Không được, tớ không thể dùng tiền của cậu."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Anh ôm chặt không buông, một xác hai mạng

"Cậu nhất định phải nhận, nếu không tớ sẽ giận đó" Đồng Bội chu môi nói, "Chúng ta là chị em tốt, từng thề có phúc cùng hưởng đấy! Hiện giờ cuộc sống của cậu khó khăn như vậy, không có tiền cậu có thể đi tới đâu"

"Không được"

"Coi như là tớ cho cậu mượn, sau này có thì trả lại cho tớ cũng được. Nếu cậu vẫn không nhận, tức là không coi tớ là chị em tốt" Đồng Bội nhét tiền vào trong tay Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao ngược mắt nhìn về mặt nghiêm túc của Đồng Bội, đành phải gật đầu đồng ý, "Cảm ơn cậu"

"Không được nói câu cảm ơn với tớ, nghe khách sáo quá"

Hai người nhìn nhau cười cười.

Mặc dù xảy ra một số chuyện rắc rối với Tô Y Thu, nhưng giờ phút này cô tin chắc một điều: Tình bạn là cả đời, tình bạn giữa các cô tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Bất kể là bao lâu, ba người mãi mãi là bạn tốt.

Doãn Băng Dao nhận tiền của Đồng Bội, cô ấy còn hẹn cô đi ăn tối nhưng cô liền từ chối vì không muốn quá lộ liễu, không muốn người khác nhìn thấy.

Đồng Bội hiểu cách làm của cô cũng không nói gì thêm, lưu luyến không rời. Trước khi đi, còn không ngừng dặn dò, "Bất kể cậu đi bao lâu, nhất định phải liên lạc với tớ, nhất định phải báo cho tớ biết tình hình của cậu tốt hay không tốt"

Doãn Băng Dao gật đầu đồng ý.

Sáng ngày hôm sau, Doãn Băng Dao bước ra khỏi nhà, chuẩn bị đến ga xe lửa. Cô không nghĩ tới việc ra nước ngoài, chỉ muốn tìm một thành phố nhỏ ấm áp yên tĩnh để sinh sống. Vừa đi đến đầu đường một con hẻm nhỏ, đột nhiên có người lớn tiếng gọi tên cô: "Băng Dao"

Cô nhận ra giọng nói quen thuộc, vừa quay đầu lại, Thẩm Hiên Bạch đã ôm chầm cô vào lòng.

Anh ôm cô xoay một vòng, đứng chắn trước mặt cô. Đúng lúc đó một âm thanh rất nhỏ vang lên, tựa như tiếng đạn xuyên qua da thịt.

Doãn Băng Dao cả kinh, trên mặt dính đầy máu, nhìn thấy hai mắt Thẩm Hiên Bạch đột nhiên trợn trừng, rất nhiều rất nhiều máu từ trên cổ anh chảy ra.

"Hiên.... Hiên Bạch...." Doãn Băng Dao hoảng sợ chờ người mấy giây

Thẩm Hiên Bạch không nhìn cô đột nhiên nở nụ cười, sau đó cơ thể của anh yếu ớt từ từ trượt ngã xuống đất. Doãn Băng Dao vội vàng giang tay đỡ anh, "Hiên Bạch! Hiên Bạch! Cứu mạng! Có ai không mau tới cứu mạng!"

Chẳng mấy chốc có rất nhiều người vây quanh, tên sát thủ thấy nhiều người vây lại liền chạy biến mất vào một khúc quẹo.

Vốn dĩ viên đạn nhắm trúng trán cô, nhưng Thẩm Hiên Bạch đã đỡ thay Doãn Băng Dao nên phát đạn găm trúng cổ anh, một vị trí trí mạng.

Nhìn cổ Thẩm Hiên Bạch không ngừng trào ra máu tươi, Doãn Băng Dao ngồi quỳ trên mặt đất, chân tay luống cuống nhìn anh, cô hét to một tiếng nước mắt trào ra.

"Thẩm Hiên Bạch, anh không được chết, anh không được chết...."

Thẩm Hiên Bạch yếu ớt gơ tay khẽ vuốt gò má Doãn Băng Dao cười cười, hơi thở mong manh nói: "Băng... Dao....Không... không được khóc.... Khi em cười, rất.... đẹp...."

"Hiên Bạch...." Doãn Băng Dao khóc không thành tiếng, ôm chặt cơ thể anh không buông.

Thẩm Hiên Bạch từ từ nhắm hai mắt lại, nơi khóe miệng vẫn là nụ cười tươi sáng rực rỡ như trước. Chung quy đời người ai cũng phải trải qua cái chết, nhưng nhất định phải chết cho có giá trị.

Thẩm Hiên Bạch cảm thấy cái chết của bản thân là có giá trị. Anh đã bảo vệ được người phụ nữ mình yêu nhất, được chết trong lòng cô....

Anh đã thấy đủ rồi.....

"Hiên Bạch, anh đừng ngủ, anh mau tỉnh lại đi" Doãn Băng Dao ôm Thẩm Hiên Bạch, kêu khóc.

Mấy phút sau xe cảnh sát và xe cứu thương nhanh chóng chạy tới. Khi bác sĩ vội vàng muốn nâng anh lên xe cứu thương phát hiện anh đã ngừng thở.

Bác sĩ nhìn cô lắc đầu.

"Không" Doãn Băng Dao cuồng loạn hét to, "Không, Thẩm Hiên Bạch anh ấy sẽ không chết"

Cảnh sát tiến lên kéo người Doãn Băng Dao ra, cô dùng hết sức giãy giụa nhìn Thẩm Hiên Bạch nằm dưới đất, máu tươi từ cơ thể anh chảy ra nhanh chóng trở thành một bông hoa nở rộ điều dứa lằng lơ.

"Hiên Bạch...."

Doãn Băng Dao dùng hết tất cả hơi sức, cuối cùng vẫn bị hai người cảnh sát kéo ra.

"Cô à, xin cô hãy bình tĩnh một chút, chúng tôi phải tiến hành điều tra, do vậy phiền cô hãy ra ngoài không được ở đây phá hủy hiện trường" Giọng nói lạnh như băng của một người cảnh sát vang lên bên tai Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao đột nhiên cảm thấy trời đất như rung chuyển. Thế giới này, tại sao lại bản thủ như vậy?

Cảnh sát chỉ lo phát án, không để ý tới tâm trạng bất ổn của cô

Cô há miệng cắn thật mạnh lên mu bàn tay một viên cảnh sát, thoát khỏi sự trói buộc lao tới bên cạnh Thẩm Hiên Bạch, vừa chạy vào liền bị cảnh sát kéo lại.

"Các người buông tôi ra! Buông tôi ra" cô khóc đến khàn tiếng.

Cô chỉ muốn nhìn anh lần cuối, muốn ôm anh một cái...

Trong khoảnh khắc cái chết kéo tới, trong đầu Thẩm Hiên Bạch chỉ hiện lên một hình ảnh:

Trong giáo đường, Doãn Băng Dao mặc bộ váy cưới trắng tinh thuần khiết, xinh đẹp như thiên sứ. Cô nhìn về phía anh, hai người cùng trao nhau nụ cười. Anh và cô, cuối cùng chỉ có thể là một hôn lễ trong mộng.....

Lúc Doãn Băng Dao tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt là một cảnh trắng xóa.

Ý thức của cô dần dần tỉnh táo, bầu không khí trong cánh mũi là một mùi thuốc khử trùng, một mùi đặc trưng của bệnh viện. Cô đột nhiên ngồi bật dậy, phát hiện trên tay đang cầm kim truyền nước biển.

Rút kim ra, Doãn Băng Dao vén chăn lên muốn bước xuống giường. Một người y tá vội vã lao vào giữ cô: "Chị phải bình tĩnh, đừng để mình bị kích động. Chị đã bị động thai, nếu không điều dưỡng thật tốt sẽ khó có thể giữ được đứa trẻ"

"Cô buông tôi ra, tôi muốn đi tìm anh ấy" Doãn Băng Dao đẩy người y tá.

Y tá giữ chặt cô nói, "Chuyện của chị tôi đã nghe nói qua, chồng của chị rất vĩ đại, một mình anh ấy bảo vệ tính mạng chị và đứa trẻ. Nếu bây giờ chị không điều trị thật tốt, vậy đứa trẻ sẽ khó có thể giữ được, chị phải ăn nói thế nào với người chồng đã qua đời. Chị à, đứa trẻ là vô tội, nó cũng là một sinh mệnh. Cô không thể bỏ mặc sống chết của đứa trẻ"

Doãn Băng Dao sững sờ, quay đầu nhìn gương mặt dịu dàng chân thành của cô y tá trẻ.

"Chồng tôi?"

"Đúng vậy, chính anh ấy đã đỡ viên đạn cho chị, xin chị hãy nén bi thương, chăm sóc bản thân và đứa trẻ. Nếu người chồng quá cô của chị biết được tình trạng hiện giờ của chị, nhất định sẽ rất lo lắng rất đau lòng"

Thấy nét mặt Doãn Băng Dao có chút dao động, cô y tá vội vàng chạy tới dìu cô nằm xuống giường bệnh. Doãn Băng Dao nằm xuống giường đưa tay xoa bụng, nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt chảy xuôi theo gò má.

Thẩm Hiên Bạch chết là vì muốn bảo vệ cô, vậy ai là người muốn giết cô?

Cái chết oan uổng của Thẩm Hiên Bạch gây chấn động giới truyền thông cũng như giới kinh doanh. Tất cả đều biết anh là cháu trai của đại gia tộc họ Thẩm, nhưng không được yêu thương.

Một người luôn ẩn cư trên đảo không màng chuyện đời như ông cụ Thẩm cũng xuất hiện. Sau đó chuyện này nhanh chóng được làm sáng tỏ, chuyện xưa cũng bị đào bới, nói trước đây hai anh em nhà họ Thẩm tranh đấu, cha Thẩm Hiên Bạch tranh đấu thất bại, cho nên Thẩm Hiên Bạch cũng rời khỏi nhà họ Thẩm, một mình gây dựng sự nghiệp

Doãn Băng Dao nghỉ ngơi trong bệnh viện một đêm, ngày hôm sau liền lặng lẽ rời đi.

Đúng lúc này Ngự Giao lại tìm tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Chiếc giường xa lạ mà quen thuộc

Doãn Băng Dao vừa đi ra cửa phòng bệnh, đột nhiên thấy mấy người đàn ông mặc vest đen từ trong thang máy đi ra. Nhìn vẻ mặt của những người đàn ông này, cô có thể biết họ là những người không bình thường, trong lòng xuất hiện cảm giác bất an. Vì thế vội vàng quay đầu làm bộ đang nhìn thứ gì đó trên vách tường.

Sau khi mấy người đàn ông đi qua, cô mới quay đầu thấy bọn họ đang đi thẳng vào phòng bệnh của mình.

Chẳng lẽ là người Ngự Giao phái tới?

Doãn Băng Dao đột nhiên cảm thấy lo lắng, cô đi vào thang máy muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tang lễ của Thẩm Hiên Bạch được xử lý cực kỳ nhanh gọn, quả nhiên người nhà họ Thẩm không đơn giản. May mắn cô y tá hôm qua tâm địa lương thiện, giúp cô hỏi thăm địa chỉ nghĩa trang an táng Thẩm Hiên Bạch. Vì không muốn khiến người khác chú ý, Doãn Băng Dao trốn ở bên ngoài rất lâu, định khi trời tối sẽ tới nghĩa trang thăm mộ Thẩm Hiên Bạch.

Đột nhiên bụng cô phát ra tiếng kêu ọc ọc, Doãn Băng Dao xoa bụng nói: "Cực cung đói bụng đúng không, chúng ta đi ăn chút gì đó trước nhé, sau đó mẹ sẽ dẫn con tới thăm ân nhân cứu mạng mẹ con mình."

Doãn Băng Dao tùy tiện ăn chút gì đó, chẳng mấy chốc trời đã sẩm tối. Cô nhìn xung quanh một lúc, mới bước vào nghĩa trang.

Bên trong nghĩa trang có một ngôi mộ mới nhất, phía trước còn đặt rất nhiều hoa tươi, những vẫn khiến người ta có cảm giác tiêu điều lạnh lẽo.

"Hiên Bạch, em đến thăm anh đây." Doãn Băng Dao đi đến trước ngôi mộ, giọng nhẹ nhàng vuốt bức ảnh trên bia mộ.

Lại một lần nữa hình ảnh người cô yêu quý chết trước mặt hiện lên trong đầu, khiến trái tim cô đau đớn tột cùng, cảm giác đau đớn đến mấy đi tri giác.

Nhờ ánh trăng, giúp cô nhìn rõ khuôn mặt Thẩm Hiên Bạch trên bức hình, nụ cười của anh vẫn rực rỡ như ánh mặt trời. Nhìn chăm chú vào bức ảnh của anh, suy nghĩ của cô dần dần trở về năm mười bảy tuổi.

Ngày hôm đó bầu trời trong xanh, ánh nắng rạng rỡ.

Bọn họ tốt nghiệp trung học, cô vì chăm sóc em trai, đã từ chối thông báo trúng tuyển của một trường học trọng điểm ở một tỉnh khác.

Cô ở lại vốn là vì có thể chăm sóc em trai.

Thẩm Hiên Bạch lại muốn ra nước ngoài theo đuổi giấc mộng của mình.

Ngày đó ở trên sân bay, hai người sóng vai ngồi trước vali hành lý. Doãn Băng Dao nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Thẩm Hiên Bạch.

"Băng Dao, anh đi rồi em có nhớ anh không?"

"Em sẽ rất nhớ."

Nghe thấy câu nói này của Doãn Băng Dao, trái tim Thẩm Hiên Bạch như nở nụ cười. Hai người ở bên nhau đã được một năm, năm lớp mười một đã chính thức qua lại, nhưng Doãn Băng Dao luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, khiến anh cứ ngỡ rằng cô sẽ không nhớ mình.

Thẩm Hiên Bạch cầm tay cô, nắm chặt trong bàn tay mình "Băng Dao, em hãy chờ anh trở lại, khi sự nghiệp thành công anh nhất định sẽ trở về. Sau khi trở về anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em và Lăng Diệc được không?"

Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn anh, gật đầu.

Anh khẽ nâng gương mặt cô, nhìn sâu vào trong mắt cô. Bỗng nhiên, cúi đầu xuống, bờ môi ấm áp của anh chạm vào cánh môi mềm mại của Doãn Băng Dao.

Cô sợ tới mức sững sờ, sau đó vội vàng rút người lại, gương mặt ửng hồng. Đó là nụ hôn đầu tiên của hai người, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

"Chuyến bay đi Paris sắp cất cánh...."

Giọng nói trong loa thông báo thúc giục Thẩm Hiên Bạch mau lên máy bay. Doãn Băng Dao nhìn Thẩm Hiên Bạch chỉnh lại quần áo một chút, trên gương mặt là nụ cười dịu dàng "Hiên Bạch, đi đường chú ý an toàn, sang bên đó phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Ừm" Thẩm Hiên Bạch liên tục gật đầu, vẻ mặt kiên định: "Băng Dao, em nhất định phải chờ anh trở về, nhất định phải chờ đó." Trong đôi mắt đen nháy hơi ửng đỏ, một giọt nước mắt trào mi.

Đây là lần đầu tiên Doãn Băng Dao nhìn thấy người đàn ông rạng rỡ như ánh mặt trời này rơi nước mắt. Cô kiễng chân lên, ngón tay mảnh khảnh khẽ lau đi vệt nước mắt trên mặt anh "Anh yên tâm, em sẽ chờ anh trở về."

Thẩm Hiên Bạch đột nhiên ôm chặt cô vào lòng. Sau đó buông cô ra, cắn răng xoay người đi vào cửa soát vé.

Doãn Băng Dao đưa mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của anh. Thật ra khi đó, cô cũng không tin chắc bản thân sẽ chờ được Thẩm Hiên Bạch trở về, từ nhỏ cô đã trải qua quá nhiều chuyện, tuy chỉ mới mười bảy tuổi nhưng lại không dám dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai.

Thật ra khi đó, cô đã tự nhủ với bản thân phải kiên định đợi đến khi anh trở về. Nhưng khi đó cô còn quá nhỏ tuổi, hoàn toàn không biết đó vốn dĩ không phải là tình yêu.

Trí nhớ của Doãn Băng Dao từ quá khứ xa xôi dần trở về hiện tại, xoay người nhìn bìa mộ mà lệ rơi đầy mặt, nói: "Hiên Bạch, em chờ anh trở về...."

Nếu thật sự có kiếp sau, cô nhất định sẽ trân trọng người đàn ông đã yêu thương cô hết lòng này. Doãn Băng Dao nhắm hai mắt lại, càng thêm chắc chắn bản thân nhất định phải sinh và nuôi dưỡng thật tốt đứa con trong bụng.

Đứa trẻ này là do Thẩm Hiên Bạch dùng tính mạng để cứu sống, cô còn nhớ rõ nét mặt của anh khi nói sẽ làm bố của đứa trẻ, vô cùng hạnh phúc, giống như anh thực sự là bố đẻ của đứa trẻ.

Anh là một người lương thiện như vậy.

Khi Doãn Băng Dao đang đau lòng bật khóc nức nở, mấy người đàn ông đã lặng lẽ đứng ở sau lưng cô. Bọn họ đã đứng một lúc nhưng cô vẫn chưa phát hiện. Cho đến khi Doãn Băng Dao lau nước mắt, quay đầu lại mới nhìn thấy mấy người đàn ông đứng phía sau.

Cô lùi lại mấy bước, "Các anh...."

"Cô Doãn, cô yên tâm, chúng tôi sẽ không làm hại cô nhưng phiền cô đi theo chúng tôi" Người đàn ông dẫn đầu nói, vẻ mặt anh ta lạnh như băng không chút biểu cảm.

Doãn Băng Dao vội vàng đứng từ dưới đất lên, nghi hoặc nhìn những người trước mặt.

Rốt cuộc bọn họ là ai?

"Xin lỗi, tôi sẽ không đi cùng các anh." Doãn Băng Dao bỏ lại những lời này, liền xoay người rời đi.

Vừa xoay người, một người đàn ông khác đứng phía sau bìa mộ liền bước tới đứng trước mặt cô.

"Các người tránh ra" Doãn Băng Dao hét lên.

Người đàn ông vừa lên tiếng bước tới "Cô Doãn, chúng tôi chỉ nhận lệnh làm việc, xin đừng làm khó chúng tôi."

Người đàn ông cố gắng thuyết phục. Cô lắc đầu, định bỏ chạy lập tức bị anh ta kéo trở lại.

"Cô Doãn, nếu cô đã không phối hợp như vậy thì đừng trách chúng tôi không khách khí." Người đó giơ tay lên, đánh mạnh một cái vào gáy Băng Dao.

Cô kêu lên một tiếng, sau đó ngất xỉu.

Cái đánh này sẽ không làm tổn thương tới cô, chỉ là để cô tạm thời ngất đi một lúc. Người đàn ông bế Doãn Băng Dao, đi ra khỏi nghĩa trang đặt cô lên băng ghế dài trong xe. Chiếc xe nghiêng ngang rời đi, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Trên bìa mộ, Thẩm Hiên Bạch vẫn mỉm cười như trước, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Khi Doãn Băng Dao tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại. Cô mở to mắt nhìn xung quanh, khung cảnh rất quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra là ở đâu, giống như đã từng tới qua lại giống như chưa từng tới lần nào.

Cô vội vã xoa lên bụng mình, sau khi cảm giác đứa trẻ vẫn bình an, mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy bụng chưa lớn, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự tồn tại của đứa trẻ. Vén chăn xuống giường, đi đến kéo cánh cửa, phát hiện cửa đã bị khóa từ bên ngoài.

Rốt cuộc đây là đâu? Ai bắt cô tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Anh không có quyền giam giữ tôi

Cô dùng hết sức kéo cánh cửa, những cánh cửa vẫn như cũ không chút xô dịch. Vì thế cô vừa đập cửa, vừa hét ra bên ngoài, "Có ai không? Đây là

đầu, các người mau thả tôi ra ngoài!"

Doãn Băng Dao đập cửa một lúc lâu, bên ngoài vẫn im lặng như trước không chút động tĩnh. Cô ngừng đập cửa, xoay người muốn đi tới bên cửa sổ nhìn xem đây là đầu, vừa xoay người cánh cửa đã được người bên ngoài mở ra. Cô quay phắt người lại, lập tức thấy Ngự Giao đang đứng trước cửa.

Doãn Băng Dao hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, "Ngự.... Ngự Giao...."

Ngự Giao đi vào đóng cửa lại. Sau đó bước từng bước về phía cô, trong ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh, lóe lên tia hung ác.

Doãn Băng Dao không ngừng bước lùi về phía sau, đến khi không còn đường để lùi, cả người tựa sát vào vách tường.

"Em mang thai con của tôi, tại sao không nói cho tôi biết" anh gầm lên hỏi

Doãn Băng Dao hơi kinh ngạc, sững người.

Anh vươn hai tay nắm chặt vai cô, "Tôi đang nói chuyện với em đó"

Cô hất tay Ngự Giao ra, hất cầm ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng vào mắt anh không chút sợ hãi, "Đúng, tôi mang thai đứa con của anh, nhưng chuyện này không liên quan tới anh. Hôn nữa, tôi đã phá thai rồi"

"Cô nói cái gì?" Ánh mắt của anh càng rét lạnh, "Không phải tôi đã từng nói với cô, sau này có thai không được phá bỏ sao? Tại sao cô không nghe lời tôi"

"Tại sao tôi phải nghe lời anh?" cô bước tới, hỏi ngược lại: "Anh là một tên ác ma, không có tư cách làm bố của đứa trẻ, dù sao đứa trẻ cũng không còn, tôi và anh không còn bất kỳ liên quan gì"

Một lần nữa cô lại nói những lời trái ngược với lòng mình, cô muốn vì đứa trẻ mà có bất kỳ quan hệ nào dính dáng đến người đàn ông này.

Ngự Giao tức giận cắn răng nghiến lợi, cánh tay giơ lên muốn đánh cô, lại buông xuống. Tại sao người phụ nữ này luôn muốn chọc giận anh?

Hốc mắt anh ửng đỏ, thật không ngờ cô hận anh đến vậy, hận đến ngay cả đứa trẻ vô tội cũng không bỏ qua.

"Ngự Giao, anh thả tôi ra ngay! Anh không có quyền giam giữ tôi" Doãn Băng Dao đi ra phía cửa.

Ngự Giao tóm được tay cô, "Tôi không thể để em đi ra ngoài" trong giọng nói trầm thấp của anh dễ dàng nhận thấy anh đang cố gắng kiềm chế lửa giận.

"Buông tôi ra! Buông tôi ra! Doãn Băng Dao dùng hết sức giãy giụa.

"Bây giờ em ra ngoài sẽ rất nguy hiểm" Ngự Giao không kìm được hét lên với cô: "Có biết ai phái sát thủ tới giết em không? Là Mục Quang người đứng đầu tổ chức TG"

Doãn Băng Dao sững sốt, "Tôi hoàn toàn không biết ông ta, tại sao ông ta muốn giết tôi?"

"Vì tôi, cũng là vì Thẩm Hiên Bạch, cho nên ông ta muốn giết em. Tôi sẽ không để em ra ngoài, chỉ cần bước chân ra ngoài em sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng. Bọn họ muốn lợi dụng em để uy hiếp tôi, bọn họ muốn giết em cũng vì sự si mê của Thẩm Hiên Bạch với em"

Nhất thời Doãn Băng Dao không thể hiểu hết những lời anh nói... cô suy nghĩ một chút, đột nhiên châm chọc cười cười, "Dùng tôi để uy hiếp anh?"

"Đúng, vì bọn họ biết tôi muốn tìm em, cho nên bọn chúng muốn bắt em. Cái chết của Thẩm Hiên Bạch hoàn toàn vô ích, bọn chúng vẫn sẽ tiếp tục tìm cách bắt cóc em. Băng Dao, hãy ở lại đây, tôi sẽ không làm tổn thương tới em"

Vốn dĩ anh không muốn dùng thủ đoạn ép buộc này, nhưng anh thật sự vì nghĩ tới sự an toàn của cô.

"Tôi không tin"

"Vậy em tin tưởng Thẩm Hiên Bạch đúng không? Em có biết cậu ta là loại người gì không?" Ngự Giao nhíu mày hỏi.

"Có ý gì?"

"Thẩm Hiên Bạch hợp tác cùng người đứng đầu tổ chức TG chính là Mục Quang. Bề ngoài cậu ta là một nhạc sĩ, nhưng thực chất phía sau cậu ta là cả một tổ chức và tập đoàn lớn chống lưng, em cho rằng cậu ta chỉ là người đơn giản như vậy sao? Cậu ta không từ mọi thủ đoạn, muốn hợp tác với người ngoại cướp đoạt những thứ của nhà họ Thẩm"

"Đó là ân oán trong dòng tộc các người, không liên quan tới tôi"

"Tại sao, tại sao em chỉ tin Thẩm Hiên Bạch, mà không tin tôi!" Ngự Giao bước tới nắm chặt tay cô, kích động hỏi. Gương mặt tức giận đến gân xanh nổi đầy trán.

"Bởi vì anh không đáng để tôi tin, vì anh là ác ma, vì anh là hung thủ hại chết Lăng Diệc!" mỗi một câu nói của Doãn Băng Dao khiến Ngự Giao lùi về phía sau từng bước.

Anh lắc đầu, nhìn Doãn Băng Dao bằng ánh mắt không thể tin. Ác ma, ở trong mắt cô, anh thật sự đáng sợ như vậy sao?

"Tôi nói rồi.... tôi sẽ không làm tổn thương tới em" trong đáy mắt Ngự Giao nổi lên vẻ bi thương.

"Tôi không tin, anh thả tôi ra! Nếu không tôi sẽ lập tức báo cảnh sát" cô kiên định nói

Doãn Băng Dao xoay người chạy về phía tủ, vừa rồi cô nhìn thấy ở đó có một chiếc điện thoại, cầm điện thoại lên nhanh chóng bấm ba con số 1, 1, 0

Ngự Giao bước nhanh về phía trước, giật đứt dây điện thoại, "Em đừng có mơ"

Dứt lời, đi về phía cửa, trước khi mở cửa ra nói: "Tốt nhất em nên ngoan ngoãn ở trong căn phòng này, sau này mỗi bữa sẽ có người đưa đồ ăn tới"

Ngự Giao đóng sầm cửa lại, Doãn Băng Dao đứng bên trong nghe rõ tiếng khóa cửa. Cô đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa, nhìn thấy bên ngoài là một vườn hoa. Thì ra đây là biệt thự nhà họ Thẩm!

Ngự Giao đứng bên ngoài, dấm một dấm thật mạnh lên vách tường, khiến người giúp việc sợ tới mức vội vàng trốn vào một chỗ.

Từ trong đôi mắt đỏ máu đột nhiên chảy ra hai giọt nước mắt. Doãn Băng Dao, tại sao em luôn muốn làm hại đến đứa con của tôi, em đang trả thù tôi sao?

Trong bụng của cô, từng có hai đứa con của anh. Nhưng đều bị cô lạnh lùng giết chết! Xoay người tựa lưng vào tường, tay phải nắm chặt tóc, nhú mảy thống khổ. Tất cả chẳng lẽ đều là sai lầm của anh?

Vậy rốt cuộc anh phải làm như thế nào, Doãn Băng Dao mới có thể tha thứ cho anh?

Tại căn phòng vip trong một quán bar xa hoa. Phạm Khiết Phàm, Lang Long, Phương Chính Đông, ba người uống rượu tán gẫu, Phạm Khiết Phàm không ngừng gọi điện thoại cho Giao nhưng không có ai bắt máy.

Phương Chính Đông nhìn về phía Phạm Khiết Phàm, "Cậu đang gọi điện thoại cho Giao hả?"

"Ừ"

"Đừng gọi nữa" Lang Long nói: "Bây giờ cậu ấy một lòng một dạ ở bên Doãn Băng Dao, làm gì còn thời gian ra ngoài uống rượu cùng chúng ta"

"Doãn Băng Dao là sao?"

"Có người muốn giết cô ấy, cậu không biết sao?"

"Tất nhiên là biết. Nhưng không phải Thẩm Hiên Bạch đã chết thay cô ta rồi sao"

"Ừ, nhưng Giao vẫn lo sẽ có chuyện xảy ra với Băng Dao. Cho nên tối nay đã phái người tới bắt cô ấy đến nhà cậu ấy" Lang Long nói xong, nhấp một ngụm rượu.

"Cái gì? Doãn Băng Dao đang ở nhà họ Thẩm?" Phạm Khiết Phàm kinh ngạc hỏi.

Phương Chính Đông liếc mắt nhìn cô: "Có gì mà cậu phải kinh ngạc như vậy?"

"À, không có gì. Tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi"

Hai người đàn ông tiếp tục chơi xúc xắc, Phạm Khiết Phàm ngồi im một chỗ lo lắng suy nghĩ.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến Doãn Băng Dao rời khỏi Ngự Giao. Vì Ngự Giao đã thật sự rung động với cô ta, nên cô càng không thể cho phép Doãn Băng Dao ở lại bên cạnh anh.

Lúc này, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Say rượu, cưỡng hiếp

Ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, thấy Ngự Giao đang đứng ở đó.

Phạm Khiết Phàm vội vàng chào đón "Giao, gọi điện mãi mà không thấy cậu bắt máy, làm tớ lo muốn chết."

Ngự Giao nhìn lướt qua, lạnh nhạt nói: "Tớ thì không chết"

Anh bước vào, ngồi xuống ghế sofa, nói với ba người còn lại: "Chúng ta uống rượu thâu đêm"

"Uống rượu thâu đêm?" Ba người kinh ngạc há to miệng.

"Bớt nói nhảm đi, gọi phục vụ mang rượu lên."

Ba người có thể nhìn ra tâm trạng anh cực kém, hơn nữa còn có dấu hiệu núi lửa phun trào. Cho nên bọn họ tức thời không hỏi thêm điều gì, lặng lẽ uống rượu cùng anh, thỉnh thoảng tán gẫu một vài chuyện thú vị, nhưng từ đầu tới cuối không nhắc tới Doãn Băng Dao.

Chỉ là Phạm Khiết Phàm không kìm được suy nghĩ muốn hỏi, nhưng lập tức bị Lang Long quăng cho một ánh mắt, đành phải nín trở lại.

Cứ như vậy, bọn họ uống rượu tâm sự mãi cho đến gần sáng. Phương Chính Đông đặt ly rượu xuống, giơ ngón tay cái về phía Ngự Giao, nói một câu: "Giao, cậu đứng là tiên rượu, thực sự ngàn chén không say."

Dứt lời, Phương Chính Đông liền ngã ngược. Phạm Khiết Phàm cũng uống đến hoa mắt chóng mặt, đã sớm nằm lăn ra ghế sofa. Hiện giờ chỉ còn lại Lang Long và Ngự Giao.

Ngự Giao nheo mắt nhìn Lang Long "Sao? Còn muốn tiếp tục không?"

Lang Long cười cười, lắc đầu liên tục "Không, tớ không uống lại cậu. Giao, cũng không còn sớm nữa, cậu trở về nghỉ ngơi đi."

Khỏe miệng Ngự Giao cong lên, cầm ly rượu trên bàn há miệng đồ thẳng vào bụng. Sau đó tào nhả lau miệng, đứng lên nói: "Hai người kia giao cho cậu, tớ về trước."

"Há! một mình tớ làm sao xử lý được hai người! Giao, cậu đừng đi! Giúp tớ một tay hăng." Lang Long kháng nghị kêu lên.

Nhưng kháng nghị vô hiệu, Ngự Giao đã mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lang Long thở dài, bắt đầu đi lắc đầu, gọi phục vụ giúp anh dìu hai người bạn thân lên xe. Sau đó còn phải chịu đựng cơn say của hai người đã say đến nằm người về nhà.

Doãn Băng Dao nằm trên giường, đến nửa đêm vẫn trần trọc không yên giấc. Mãi đến ba giờ sáng mới mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

Cô nằm im trên giường, quần áo cũng không thay, qua đó có thể thấy cô sợ hãi Ngự Giao đến mức nào.

Hai hàng mày liễu nhu thành một đường thẳng, hết sức khổ sở.

Cửa chính được mở ra, Doãn Băng Dao dường như cảm nhận được tiếng mở cửa, hai hàng mi run run, nhưng không tỉnh lại. Ngự Giao đứng trước cửa, một tay chống lên cửa, ánh mắt say lơ đãng nhìn người nằm trên giường. Anh đóng cửa lại, lảo đảo bước đến bên giường, cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt cô.

Anh vươn tay, muốn vuốt ve gương mặt cô, nhưng đột nhiên cảm giác trước mặt trời đất quay cuồng, nặng nề ngã ngồi bên mép giường.

Doãn Băng Dao bừng tỉnh, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Cô mở to mắt, liền nhìn thấy gương mặt anh tuần càng lúc càng gần mình, sau đó những nụ hôn bá đạo như mưa rơi xuống mặt.

"A" Doãn Băng Dao kinh hô, giơ tay muốn ngăn cơ thể anh tiến lại gần mình.

Nhưng cơ thể anh giống như tảng đá cứng, cho dù cô dùng hết sức lực cũng không thể đẩy ra ra. Ngự Giao dễ dàng tóm được hay tay cô nắm chặt, sau đó đôi môi mang theo mùi rượu mạnh mẽ chiếm lấy bờ môi cô.

Doãn Băng Dao cắn chặt răng, kiên quyết không mở miệng. Nhưng mùi rượu nồng nặc trên người anh khiến cô càng lúc càng cảm thấy đầu óc choáng váng không thông, đầu lưỡi của anh giống như con rắn nhỏ luôn lách cạy mở hàm răng cô, chui vào trong miệng hút lấy mật ngọt ngon lành trong miệng cô.

Anh lập tức dịu dàng mút lưỡi cô, môi cô, giống như chỉ hận không thể nuốt cả người cô vào trong bụng.

"Ừm...." Doãn Băng Dao mở to miệng, định lên tiếng nói gì đó, nhân cơ hội đó nụ hôn của anh liền tiến sâu hơn một bước.

Doãn Băng Dao dùng sức giấy giụa, nụ hôn của anh liền trượt lên má cô, bờ môi ướt át liền đi đến bên tai đầu lưỡi khẽ liếm vành tai. Hơi thở nặng nề phả vào tai cô.

"....." Cơ thể Doãn Băng Dao run lên, cả người như có một dòng điện chạy qua. Cảm giác hơi ngửa ngửa, khiến cơ thể cô xảy ra phản ứng.

Anh liếm sau vành tai, nụ hôn lại tiếp tục đi xuống, hôn lên cổ cô. Doãn Băng Dao cắn chặt răng, cảm thấy sức lực trong cơ thể như bị nụ hôn của anh hút sạch, khiến cô không còn chút sức lực phản kháng, dù cô đã dùng hết sức lực toàn thân, nhưng đối với anh mà nói hoàn toàn chỉ như gãi ngứa.

"Ngự.... Ngự Giao, anh đừng như vậy" Cô cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt say lờ đờ nhìn cô không nói gì, khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười. Sau đó anh cúi đầu hôn lên thân thể cô.

"Không.... đừng như vậy...." Cô cảm giác cơ thể mình sắp không chịu được nữa.

Nhưng cô càng phản kháng, hình như anh càng hưng phấn. Mà Ngự Giao đã không còn thỏa mãn với việc hôn môi và cổ cô, anh nắm chặt hai tay cô đặt lên đỉnh đầu.

"Ư...." Một lần nữa cơ thể Doãn Băng Dao lại run lên, tay anh giống như có ma lực khiến cơ thể cô như bị hòa tan.

"Đừng...."

Không còn nghe được sự phản kháng của cô, đáy mắt Ngự Giao chỉ còn ngọn lửa dục vọng ham muốn.

Doãn Băng Dao ra sức lắc đầu, cơ thể cô dưới bàn tay của anh dường như đã vượt ngoài sự kiểm soát của bản thân. Sự căng thẳng khiến cơ thể Doãn Băng Dao lấm tấm mồ hôi.

Ngự Giao ngẩng đầu nhìn, héch miệng nói: "Ngoan, thả lỏng cơ thể, tôi sẽ khiến em rất thoải mái" Giọng nói của anh như yêu ma, vang vút bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chiếm đoạt cơ thể, tự hủy gương mặt

Doãn Băng Dao nhúc nhích cắn chặt môi, không cho phép bản thân phát ra những âm thanh dơ bẩn. Nhưng dù có như vậy, vẫn có những tiếng thở dốc phát ra từ cánh mũi cô.

Ngự Giao ngẩng đầu lên, ánh mắt say mê đột nhiên trở nên rét lạnh: "Em hết lần này tới lần khác vô tình giết chết con của tôi. Doãn Băng Dao, tôi sẽ không để yên như vậy, tôi sẽ không ngừng muốn em cho tới khi em sinh ra đứa con của tôi, con của chúng ta...."

Anh nằm rạp trên người cô, một ra một vào, lúc nhanh lúc chậm.

Doãn Băng Dao cảm nhận được vật nam tính nóng bỏng của anh dong ruỗi trong chính cơ thể mình, mỗi đợt khoái cảm kéo đến như muốn cuốn sạch tất cả.

Hai người triền miên không biểu bao lâu, cơ thể Doãn Băng Dao kiệt sức mềm nhũn, không còn sức lực phản kháng. Cuối cùng Ngự Giao buông lỏng cổ tay cô, bàn tay mảnh khảnh bị anh siết đỏ.

Anh mặc sức phóng túng trên cơ thể cô, dùng mọi tư thế, không ngừng đòi hỏi trên cơ thể Doãn Băng Dao, vừa ra vào trong cơ thể cô vừa nói, "Con của chúng ta.... tôi nhất định khiến em phải sinh ra đứa con của chúng ta...."

Hai lần, cô phá bỏ đứa con còn trong bụng mẹ của anh, điều này khiến anh vô cùng phẫn nộ.

Cả người Doãn Băng Dao đau đớn cứng đờ như cá chết, cô không thuận theo cũng không phản kháng anh. Tựa như linh hồn đã rời khỏi thể xác, cơ thể dơ bẩn này đã không còn là của cô.

Ngự Giao để lại vô số những vết tím bầm đậm nhạt khác nhau, mỗi một vết tích đều như cửa sâu vào trái tim cô. Đau đến không muốn sống.

Cuối cùng, anh gầm khẽ một tiếng, kết thúc quá trình khổ sở.

Trong phòng ngủ nồng nặc mùi xạ hương lẫn mùi rượu.

Cơ thể trần trụi của Doãn Băng Dao nằm lạng lã trên giường, cô mở to mắt nhìn trần nhà lộng lẫy, trên cơ thể tuyết trắng của cô có vô số những dấu hôn

đậm nhạt như những đóa hoa nhỏ điểm dứa lắng lơ lên lút nở rộ.

Trời đã sáng, ánh mặt trời chói mắt từ bên ngoài chiếu vào căn phòng. Doãn Băng Dao khẽ nhắm mắt, từ trong khõe mắt chảy ra dòng nước mắt lấp lánh, cô chờ dần hồi lâu mới lấy lại tinh thần, từ từ chống tay ngồi dậy, dưới sự giầy vò chà đạp của Ngự Giao, cô cảm giác cơ thể sắp bị vỡ vụn.

Đưa tay xoa bụng, trong lòng Doãn Băng Dao lo lắng không biết có ảnh hưởng đến đứa trẻ không. Cô chậm chạp xuống giường, nhặt quần áo dưới đất mặc vào. Vì Ngự Giao uống rượu cả đêm mệt mỏi, nên không bị tiếng động của cô đánh thức. Đôi lại nếu là trước đây, chỉ cần một tiếng động rất nhỏ cũng sẽ khiến anh bật mắt dậy.

Doãn Băng Dao mặc xong quần áo, đi tới ghế sofa bên cửa sổ, khom lưng cầm túi xách, lấy ra con dao nhọn trước đây Hiên Bạch đã tặng. Doãn Băng Dao rút dao ra, ánh mặt trời phản chiếu trên lưỡi dao sáng bóng. Cô nhìn chăm chăm kẻ đang nằm trên giường, từng bước từng bước đi về phía anh ta.

"Ngự Giao" Doãn Băng Dao đứng trước mặt anh ta, lên tiếng gọi.

Chân mày Ngự Giao hơi nhíu lại, hai hàng mi dày khẽ lay động.

"Ngự Giao" Nhìn thấy anh có phản ứng, cô tiếp tục lên tiếng gọi.

Ngự Giao vừa mở mắt, lập tức bị tia nắng phản chiếu từ con dao nhọn chiếu thẳng vào mắt, anh vội vã đưa tay che mắt, mấy giây sau mới tỉnh táo, buông tay xuống.

Khi nhìn thấy con dao nhọn trong tay Doãn Băng Dao, có hơi kinh ngạc một chút. Anh nhăn mày, giọng nói khàn khàn vang lên: "Em muốn làm gì?"

Dáng vẻ anh không hề hoảng hốt.

"Chẳng lẽ, anh không sợ tôi sẽ giết anh sao?" cô nắm chặt con dao nhọn, phần hân nhìn Ngự Giao.

Khõe miệng anh cong lên mỉm cười, ngồi dậy chỉ thẳng vào ngực mình nói: "Muốn giết tôi cũng được, nhưng hãy cho tôi chết thoải mái một chút. Đây, tốt nhất là nên đâm thẳng một nhát vào đây, đâm thật sâu vào"

Hai tay Doãn Băng Dao nắm chặt con dao găm, lùi về phía sau một bước lắc đầu nói: "Ngự Giao, anh cảm thấy tôi không dám giết anh sao?"

Ngự Giao đứng lên, cơ thể trần trụi khiến dáng người hoàn mỹ vô cùng nam tính của anh hiện rõ.

Anh đột nhiên tới gần Doãn Băng Dao, mũi dao nhọn đâm vào da thịt anh, "Dù em có giết tôi, hay không giết tôi. Tôi cũng sẽ không nói bất kỳ điều gì, nếu như em thật sự hận tôi như vậy, thật sự cho rằng tôi là hung thủ giết Lăng Diệc, vậy em hãy đâm tôi đi" Anh lại tiến lên, khiến mũi dao đâm sâu hơn.

Mũi dao từ từ đâm sâu vào da thịt anh, nhưng chẳng qua chỉ là một vết thương ngoài da.

Doãn Băng Dao nhìn dòng máu đỏ tươi chảy xuống từ trên ngực anh, vội vàng lùi về phía sau. Cô đột nhiên quay người con dao, kẻ vào cổ mình, "Anh dừng lại"

Gương mặt Ngự Giao biến sắc, "Em định làm gì?"

Đôi mắt thâm thúy đột nhiên trở nên căng thẳng, anh không lo cô sẽ giết mình. Nhưng... anh sợ cô sẽ tự sát. Đúng vậy anh sợ.

"Ngự Giao, Anh vẫn hận tôi?"

"Tôi..." Cánh tay Ngự Giao cứng đờ trên không trung, "Tôi không hận em, tất cả mọi chuyện đều qua rồi"

"Không! Anh vẫn hận tôi như trước! Chẳng qua anh chỉ thay đổi cách thức tra tấn tôi mà thôi! Ngự Giao! Dù anh có chết cũng không sẽ không tha cho tôi, vì thế tôi sẽ không giết anh" Doãn Băng Dao ngửa cổ nói, lưỡi dao nhẹ nhàng cứa vào làn da trắng nõn trên cổ cô.

"Em hãy bỏ dao xuống trước đã! Có gì chúng ta từ từ nói, được không?" Ánh mắt Ngự Giao đầy lo lắng, giọng nói dịu dàng dụ dỗ cô.

"Không" Doãn Băng Dao hét lên, "Anh đã nói, tất cả tất cả những chuyện này đều là vì dáng vẻ xinh đẹp của tôi. Vậy nếu tôi hủy đi khuôn mặt này, nếu gương mặt tôi bị biến dạng. Có phải là anh sẽ buông tha cho tôi không" Doãn Băng Dao kích động nói.

Trong khi Ngự Giao còn chưa kịp phản ứng, Doãn Băng Dao đột nhiên dùng mũi dao nhọn cứa lên khuôn mặt mình, sau đó từ trên má trái của cô hiện lên một vết thương thật sâu

"Không! Băng Dao! Em đừng như vậy" Ngự Giao vội vàng chạy tới.

Doãn Băng Dao lùi về phía sau, "Không được tới đây"

Vết thương trên khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết từ từ chảy ra dòng máu đỏ tươi, nét mặt Doãn Băng Dao kiên định, ngược lại vết thương trên mặt cô càng tạo cho cô một vẻ đẹp ma mị.

Khi Ngự Giao muốn lao tới, cô lại dùng mũi dao nhắm thẳng cổ họng mình, "Nếu anh qua đây, tôi sẽ lập tức chết trước mặt anh"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chết cũng không muốn sống cùng anh

Ngự Giao liền dừng bước, "Được, tôi không tới, em bình tĩnh lại được không?"

"Ngự Giao! Từ đây về sau giữa tôi và anh không còn nợ gì nhau" cô kiên định nhìn Ngự Giao.

"Được được, em nói cái gì cũng được, nhưng trước hết em hãy buông dao xuống!" Ngự Giao cup mắt, thật sự không đành lòng thấy cô như vậy.

Anh sốt ruột không biết nên làm thế nào cho đúng.

"Mặc kệ có phải anh hiểu lầm tôi hay không, nhưng cả em trai của tôi và anh đều đã chết, vậy đối với anh mà nói chắc hẳn là công bằng rồi"

"Băng Dao, tôi đã nói những chuyện trước đây chỉ là hiểu lầm, trước đây là do tôi trách lầm em. Tôi thừa nhận, tôi đã làm rất nhiều chuyện tổn thương đến em, bị thù hận che mờ mắt. Nhưng bây giờ, em hãy tin tôi, tôi thật sự sẽ không bao giờ làm tổn thương đến em, tôi thề" anh giờ thẳng ba đầu ngón tay, "Tôi thề từ nay về sau sẽ không bao giờ làm bất kỳ chuyện gì khiến em phải đau lòng, Lãng Diệc là do tôi lỡ tay hại chết, tất nhiên nếu em cứ nhất định khẳng định cậu ta là do tôi giết chết, tôi sẽ thừa nhận. Như vậy hãy để tôi bù đắp cho em được không? Dừng cả cuộc đời tôi để bù đắp...."

Những lời nói của anh vô cùng chân thành và thâm tình. Cô thấy từ trong đôi mắt anh lấp lánh hơi nước.

Cô bật khóc, lắc đầu: "Không, chúng ta không thể ở bên cạnh nhau. Ngự Giao, nếu như là trước kia, tôi nhất định sẽ ngốc nghếch tin anh, nhưng bây giờ thì không"

Ngự Giao hít sâu một hơi. Những vụ tranh đấu trên thương trường hay những trận đánh nhau trong giới xã hội đen, cũng chưa bao giờ khiến anh phải sợ hãi như lúc này, khiến chân tay anh luống cuống không biết đặt đâu.

"Tôi cầu xin em, được không? Hãy buông con dao xuống" Từ hốc mắt anh chảy ra những giọt nước mắt.

Doãn Băng Dao kinh ngạc, anh ta khóc, làm sao anh ta có thể khóc?

Một tên ác ma như anh ta làm sao có thể rơi nước mắt.

"Băng Dao, em đừng nên tổn thương bản thân như vậy. Nếu em thật sự hận tôi, vậy phải dùng con dao kia đâm thẳng vào tôi mới đúng" giọng nói của Ngự Giao mang theo tiếng nức nở yếu ớt, không còn vẻ bá đạo của trước kia.

Anh biết bản thân đã phạm phải một sai lầm lớn, giờ phút này anh càng nhận ra bản thân sợ mất cô đến thế nào.

"Anh như vậy chẳng qua vì cảm thấy áy náy tới tôi, phải không?"

"Không, không phải. Băng Dao, tôi yêu em, thật sự...."

Doãn Băng Dao đột nhiên bi thương nở nụ cười, "Thật buồn cười Ngự Giao, anh mà cũng biết yêu sao! Không! anh hoàn toàn không hiểu yêu là gì! Anh hoàn toàn không xứng để yêu!"

"Phải làm thế nào em mới có thể tin tôi?" đôi mắt ửng đỏ của anh lặng lẽ nhìn cô, giọng nói run rẩy: "Nếu như.... tôi quỳ xuống trước mặt em...."

Ngự Giao từ từ hạ gối, "Bộp" một tiếng, quỳ hai gối xuống đất.

Doãn Băng Dao vội vàng di chuyển ánh mắt, không muốn nhìn thấy dáng vẻ của người trước mặt, trên gương mặt cô nước mắt đã chảy thành sông.

"Không cần phải như vậy...."

Ngự Giao quan sát vẻ mặt thất thần của cô, thực sự cô không ngờ Ngự Giao sẽ đột nhiên biến thành như vậy. Rốt cuộc sự thật là như thế nào, tại sao anh ta đột nhiên nhận ra sai lầm của bản thân?

Khi Doãn Băng Dao đang thất thần, Ngự Giao nhanh chóng đứng lên lao tới.

Cô bỗng nhiên xoay người, "Không được tới đây"

Lưỡi dao cứa sâu vào cổ cô, "Ngự Giao, anh hãy buông tha cho tôi cũng là buông tha cho chính anh, hãy để tất cả mọi chuyện kết thúc ở đây...."

Doãn Băng Dao bước lùi về phía sau.

"Em định làm gì?"

"Anh không được lại đây" Doãn Băng Dao đi đến bên cửa, một tay kéo cửa, "Anh không được lại đây, nếu không tôi sẽ lập tức chết trước mặt anh"

Anh đứng im tại chỗ, không dám động đậy. Vừa bước qua cửa, Doãn Băng Dao lập tức đóng sầm cửa lại.

Ngự Giao vội vàng luống cuống mặc quần áo đuổi theo, Doãn Băng Dao vừa mới đi xuống lầu, anh lập tức đuổi theo.

Doãn Băng Dao đi giật lùi về phía sau, lưỡi dao sắc bén vẫn kề trên cổ như trước.

Cô tuyệt vọng nhìn anh, hôm nay cô nhất định phải cắt đứt mọi liên quan với anh ta, hoàn toàn kết thúc!

"Không được tới đây" Doãn Băng Dao đi ra đường lớn, cô giơ tay vẫy một chiếc taxi, khom lưng ngồi vào trong xe.

Ngự Giao chỉ còn biết nhìn chiếc taxi nghênh ngang rời đi.

Không biết Phương Chính Đông đã đứng ngoài cửa từ lúc nào, kinh ngạc nhìn hình ảnh trước mắt. Ngự Giao suy sụp khụy gối đất, đầu gối đập xuống mặt đường cứng, nhưng anh đã không còn cảm giác đau đớn.

Anh đau lòng, nước mắt chảy xuôi, chỉ biết trơ mắt nhìn cô rời đi, không làm được gì.

"Giao, có muốn đuổi theo cô ấy không?" Phương Chính Đông bước tới, dè dặt hỏi.

"Không cần...." anh lắc đầu nói

Cô thà chết, thà chết cũng không muốn ở bên anh....

Nếu như anh vẫn đuổi theo, chính là muốn ép cô vào chỗ chết. Hay tay vò tóc, giờ phút này trong đầu anh hết sức rối loạn không còn suy nghĩ được điều gì.

Phương Chính Đông đứng bên cạnh, nhìn chiếc taxi từ từ biến mất ở cuối đường. Anh lo lắng nhìn Ngự Giao, nhưng không dám tiến lên hỏi thêm câu nào.

Nước mắt Ngự Giao từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, nhanh chóng thấm vào lòng đất, tựa như vết thương trong lòng anh, chỉ rỏ mạt như vậy.

Băng Dao, tại sao, tại sao thà chết cũng không muốn ở bên cạnh tôi, tại sao?"

Người tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, thấy trên má Doãn Băng Dao có một vết thương kéo dài rất sâu, "Cô à, cô có muốn tới bệnh viện không, mặt cô...."

"Không cần" Doãn Băng Dao lắc đầu, hai mắt đăm lẹ.

"Vậy cô muốn đi đâu?"

"Anh cứ đi về phía trước, chỉ cần cách ngôi biệt thự kia càng xa càng tốt" giọng nói của cô rất mơ hồ.

Bất kể đi tới nơi nào, chỉ cần có thể rời khỏi anh ta.

Doãn Băng Dao không còn cảm nhận được nỗi đau đớn trên da thịt, nỗi đau trong trái tim vượt qua nỗi đau tê tái trên da thịt.

Chiếc xe taxi chạy trên đường không biết bao lâu, Doãn Băng Dao nhìn cảnh vật hoàn toàn xa lạ hai bên đường, mới nói với tài xế: "Cho tôi xuống ở đây"

Cô bước xuống xe, đứng cô độc trên con đường xa lạ. Không biết nơi này là đâu, nhưng chỉ cần nhìn cảnh vật xa lạ trước mắt, khiến cô cảm thấy bản thân đã rời xa được kẻ mà quý kia.

Thực ra cô làm như vậy, cũng chỉ muốn ép trái tim mình không được nhớ tới anh ta. Trong vô thức cô đã sớm đem lòng yêu kẻ ác ma kia, cô đã đem lòng yêu anh ta khi cho rằng anh ta là người tốt. Hình bóng đó đã sớm in sâu vào trái tim cô.

Máu tươi đầm đìa. Loại cảm giác này đau đớn, thống khổ đến không muốn sống.

Doãn Băng Dao hít sâu một hơi, thầm nói: "Từ nay về sau sẽ không còn nhìn thấy anh ta, không còn dẫn vật, không còn đau khổ...."

Lăng Diệc, Hiền Bạch, xin lỗi. Rốt cuộc em cũng không thể nào kiên cường tới cùng.

Từ ngày hôm đó, không còn bất kỳ ai gặp lại Doãn Băng Dao.

Ngự Giao phái rất nhiều người âm thầm tìm kiếm cô, nhưng từ đầu tới cuối đều không tìm ra được nơi ở của cô.

Có người nói rằng, Doãn Băng Dao đã chết, có người nói, nhìn thấy cô ở gần một trường học. Có rất nhiều cách nói khác nhau.

Người con gái xinh đẹp quyết liệt không muốn dấn vặt giữa yêu và hận, tựa như biến mất khỏi thế gian.

Mấy năm qua, Ngự Giao chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm, nhưng không có một chút tin tức về cô.

Mãi cho đến.....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Tìm kiếm

Sáu năm sau.

Phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị.

Ngự Giao ngồi trên chiếc ghế xoay quay người về khung cửa sổ sát đất, những làn khói mờ vẩn vút quanh người. Anh hút thuốc, đưa mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài, như bậc đế vương đang quan sát đất nước của mình.

Hôm nay, thế lực của anh so với sáu năm trước càng lớn mạnh hơn. Anh đã đạt đến địa vị mà ngay cả nghĩ người khác cũng không dám, tiền bạc tùy tiện tiêu xài bao nhiêu cũng không cách nào tiêu xài hết.

Trong mắt người khác, bọn họ vô cùng ngưỡng mộ sùng bái anh, rất nhiều người phấn đấu mấy đời cũng không thể có được thành quả như anh.

Dường như anh có tất cả mọi thứ tốt đẹp trong cuộc sống.

Nhưng chỉ trong sâu thẳm trái tim Ngự Giao mới biết, điều anh thực sự muốn có luôn nằm ngoài tầm tay.

Mấy năm gần đây, anh không ngừng làm việc, chỉ vì muốn lấp đầy khe hở sâu thẳm trong trái tim.

"Cốc, cốc, cốc...."

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi" anh phả ra một làn khói, lạnh lùng lên tiếng.

So với sáu năm trước, giọng nói của anh càng trở nên bình thản trầm ổn, trong sự trầm ổn vẫn không mất đi sự ngông cuồng trời sinh.

Mở cửa bước vào là Phạm Khiết Phàm, đi bên cạnh cô ta là một người đàn ông trung niên.

Phạm Khiết Phàm bước vào, nói: "Tổng giám đốc, người anh muốn gặp đã tới rồi ạ"

"Ừm, cô ra ngoài đi"

Phạm Khiết Phàm lui ra ngoài, khi đi tới gần cửa bước chân hơi khựng lại.

Mấy năm gần đây, Lang Long cũng đã thành lập được công ty riêng, hiện giờ đã là Tổng giám đốc của một tập đoàn. Nhưng Phạm Khiết Phàm, vẫn chỉ là một trợ lý tổng giám đốc ở bên cạnh Ngự Giao như trước đây.

Đây chính là lựa chọn của cô.

Mặc dù Lang Long và Phương Chính Đông cũng đã từng khuyên nhủ, nói cô nhanh nhẹn giỏi giang như vậy hoàn toàn có thể phát triển hơn nữa, hoặc tự thành lập một công ty của riêng mình. Nhưng, tất cả những điều này Phạm Khiết Phàm đều không cần. Cô chỉ muốn làm trợ lý của Ngự Giao, vì điều này có thể giúp cô ở gần anh nhất, nhìn thấy anh, chăm sóc anh.

Trong phòng làm việc.

Người ngồi trên ghế xoay sang trọng đột nhiên xoay ghế lại, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông trước mặt. Khóe miệng của anh nở nụ cười như có như không, so với sự lạnh lẽo của sáu năm trước, hôm nay anh đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhưng loại cảm giác ôn hòa này, trái lại càng khiến người ta thêm sợ hãi.

Bởi tất cả những cảm xúc hi vọng ảm đạm đều được giấu sau vẻ mặt ôn hòa kia, khiến người ta không đoán ra được điều anh muốn hoặc câu nói tiếp theo của anh sẽ là gì. Đường như anh càng giấu mình sâu hơn, phong tỏa trái tim bản thân chặt chẽ hơn.

Ngay cả người bạn thân tự xưng là người hiểu rõ anh hơn ai hết là Lang Long, trong sáu năm qua cũng dần dần phát hiện mình không còn hiểu rõ con người anh.

"Nghe nói anh là một thám tử nổi tiếng ở Nhật Bản" Ngự Giao mở miệng nói, gạt tàn thuốc vào chiếc gạt tàn thủy tinh trên mặt bàn làm việc.

Người đàn ông được gọi là thám tử cúi thấp đầu, "Đứng trước mặt Tổng giám đốc Thẩm, tôi không còn là thám tử nổi tiếng"

Ngự Giao khẽ cười, "Không cần phải nói những câu đùa nhạo nạt đó. Hôm nay anh tự tìm tới đây chắc là đã biết tôi muốn tìm một người, cho nên giữa chúng ta, chỉ là quan hệ hợp tác"

Người thám tử liên tục gật đầu

"Anh lại đây"

Người thám tử sợ hãi bước tới.

"Là cô ấy" Ngự Giao mở ngăn kéo, rút ra một bức hình đưa cho người thám tử.

Anh ta giờ tay nhận lấy bức hình, trong hình là một cô gái nở nụ cười tươi như hoa. Đôi mắt của người đàn ông đột nhiên sáng lên.

Đẹp quá, anh chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp như vậy.

"Nhìn đủ chưa?" Ngự Giao hỏi

Người thám tử giật mình lấy lại tinh thần, vội vàng đưa hai tay trả lại bức hình, cúi đầu xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi"

"Không sao, anh như vậy cũng là chuyện bình thường" Người thám tử nào được mời tới tìm Doãn Băng Dao, khi nhìn qua bức ảnh này của cô đều có vẻ mặt như thế.

Đúng vậy, dáng vẻ của cô thật sự rất xinh đẹp, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải rung động.

"Trước khi anh tới đây, hẳn là đã biết quy tắc rồi?"

"Vâng, tôi biết"

"Vậy anh chọn một, hay hai?" Ngự Giao hỏi.

"Tôi..." người thám tử hơi do dự, cắn răng nói: "Tôi chọn hai"

"Được, vậy hãy đi đi, thời hạn là ba tháng"

"Được"

Người thám tử xoay người bước về phía cửa, Ngự Giao nhìn bóng lưng của anh ta, nơi khóe miệng từ từ hiện lên một nụ cười.

Quả nhiên có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Sáu năm qua, anh đã thuê rất nhiều người đi tìm Doãn Băng Dao, chỉ có hai quy tắc:

Loại thứ nhất, mười triệu đô la, chỉ cần tìm được Doãn Băng Dao. Mười triệu đô la này sẽ thuộc về người đó, nếu như không tìm được phải hoàn trả ngay lập tức không được thiếu một đồng.

Loại thứ hai, mười triệu đô la, bất kể tìm được hay không tìm được Doãn Băng Dao, mười triệu đô la này đều thuộc về người đó. Nếu tìm được, tất nhiên là rất tốt. Nếu không tìm được, tiền vẫn thuộc về người đó, nhưng người đó phải chết.

Cho nên tất cả những thám tử muốn có được mười triệu đô la này, đều phải đặt cược bằng chính sinh mạng của bản thân.

Ngự Giao cầm bức ảnh, chăm chú ngắm nhìn, đưa tay vuốt ve gương mặt Doãn Băng Dao trên bức hình, "Băng Dao, để tìm được em, tôi bằng lòng hy sinh tất cả..."

Phạm Khiết Phàm lại đẩy cửa bước vào.

Ngự Giao nhíu mày khó chịu nói, "Có chuyện gì không?"

"Giao" Phạm Khiết Phàm bước tới bên cạnh anh, "Cậu dừng lại đi, sáu năm qua đã có bốn thám tử vì mười triệu đô la kia mà phải bỏ mạng rồi, có lẽ đây sẽ là mạng người thứ năm"

"Đó là do bọn họ tự chọn, chúng ta giao dịch rất bình đẳng"

"Tôi biết điều đó, nhưng ý của tôi là có tiếp tục như này cũng không thể nào tìm được Doãn Băng Dao. Sáu năm qua cậu không ngừng tìm kiếm, hơn nữa còn phải người theo dõi phần mộ của Lăng Diệc, theo dõi nhất cử nhất động của người nhà cô ấy. Nếu như Doãn Băng Dao còn sống, làm sao cô ấy có thể không trở về thăm bọn họ, cô ấy đã chết...."

"Câm miệng" Ngự Giao lạnh lùng cắt ngang lời Phạm Khiết Phàm.

Giọng nói của anh rất nhẹ, không phải là gào thét, nhưng lại có cảm giác trong giọng nói lạnh lẽo đó mang theo lưỡi dao sắc bén.

Phạm Khiết Phàm cắn môi, hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén những bất mãn trong lòng.

Ngự Giao nhắm hai mắt lại. Anh không tin Doãn Băng Dao đã chết, cô đã trải qua vô số chuyện đau đớn sống không bằng chết, nhưng vẫn luôn kiên cường tiếp tục sống. Cho nên, anh tuyệt đối không bao giờ tin rằng cô đã không còn tồn tại trên thế gian này.

Doãn Băng Dao nhất định còn sống hơn nữa còn rất mạnh khỏe, chỉ là cô ấy đang muốn chơi đùa với anh, không muốn bị anh tìm thấy. Nhưng anh sẽ không từ bỏ, dù phải dùng tới biện pháp gì, anh cũng nhất định phải tìm được cô.

"Giao, nếu như tìm được Doãn Băng Dao, thì sẽ như thế nào?"

Những lời này của Phạm Khiết Phàm, thật sự khiến anh không trả lời được.

Tìm được cô thì thế nào? Cô ấy vẫn không tha thứ cho anh, vẫn căm hận anh như trước đây.

Hơn nữa, hiện giờ anh là người đã có gia đình.

Nhưng...

Anh chỉ muốn nhìn cô một chút, không cần nói bất kỳ điều gì, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn cô cũng đủ. Anh đã từng suy nghĩ vô số lần, sau khi tìm được cô nên làm gì, kết quả đều là.

Anh sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của cô, thực sự chỉ muốn rất muốn nhìn thấy cô.

Chiếc máy bay xuyên qua những tầng mây, nhanh chóng hạ cánh xuống sân bay thành phố A

Du khách nối đuôi nhau bước ra. Một người phụ nữ đi tới phòng chờ, dừng lại hít sâu một hơi, mái tóc dài đen nhánh gọn sóng xõa tung trên bờ vai, vô cùng quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Người mẹ xinh đẹp và con trai tinh quái

Một người đàn ông mặc quần áo khá thoải mái bước tới nhẹ nhàng vỗ vai người phụ nữ "Chào cô, xe của tôi đang đợi bên ngoài. Cô có thể nê mặt cho phép tôi được đưa cô về không? Nhìn hành lý của cô cũng khá nhiều."

Tiết Noãn Nhi quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông đang nở nụ cười dịu dàng nhìn mình. Cô vừa kéo valy hành lý, vừa chỉ tay xuống phía dưới, "Anh muốn tán tôi? Cũng được, nhưng phải được sự đồng ý của cậu bé này."

Người đàn ông hơi kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ nhìn có vẻ điềm đạm dịu dàng này lại thẳng thắn như vậy, nhìn theo hướng ngón tay mảnh khảnh của cô, hai mắt đột nhiên trở lên.

Một bé trai mập mạp trắng hồng, hai tay chống hông tức giận nhìn anh ta.

"Chào, cháu..." Người đàn ông lúng túng đưa tay về phía cậu bé.

"Hừ" Cậu nhóc ngửa đầu nhìn người đàn ông cao hơn so với mình rất nhiều, hừ một tiếng. Sau đó nắm chặt tay Tiết Noãn Nhi "Cô ấy là người phụ nữ của cháu, người khác không được đến gần."

Người đàn ông nhìn về phía Tiết Noãn Nhi, cô nhún vai một cái. Anh ta bắt đầu đi lắc đầu, lúng túng nói: "Vâng.... tôi đi trước."

Cậu nhóc nhìn về hướng người đàn ông rồi đi, bĩu môi nói: "Đúng là khi ở trên máy bay đã thấy hắn ta nhìn chằm chằm Noãn Nhi nhà ta, nhìn qua cũng đủ biết chắc chắn hắn ta không có ý gì tốt đẹp."

Tiết Noãn Nhi xoa đầu cậu nhóc, cúi người xuống nói: "Được rồi, cậu bé Tiết Tiểu Diệc đẹp trai, chúng ta mau đi thôi."

Cậu bé liền hát tay Tiết Noãn Nhi ra "Ôi, kiểu tóc của con"

"Mẹ đó, con đã nói là đừng gọi con là cậu bé nữa" Tiết Tiểu Diệc bắt chước cách nói chuyện của mẹ. Tự giờ hay tai lên dùng vuốt lại mái tóc được vuốt keo dựng đứng của mình, nhỏ giọng nói: "Con muốn lớn lên thật nhanh, để có thể chăm sóc và bảo vệ mẹ, nhưng mẹ lại lấy chữ "Tiểu" để đặt tên cho con, còn gọi gì là "cậu bé đẹp trai" lúc nào cũng bị coi là trẻ con, bị mẹ gọi riết như vậy, làm sao con có thể mau chóng lớn lên."

Tiết Noãn Nhi cười cười, vươn tay ra nói: "Đi thôi, nếu con còn ăn kiêng, thì thực sự không lớn được đâu."

Tiết Tiểu Diệc nhìn bàn tay Tiết Noãn Nhi, liền tránh người sang một bên "Mẹ không cần dắt tay con đâu, con không còn là trẻ con, tự mình đi được."

Tiết Noãn Nhi bắt đầu đi lắc đầu, trước đây cô còn lo lắng cục cưng trong bụng mình không được khỏe mạnh. Nhưng hiện giờ nhìn xem, cục cưng của cô khỏe mạnh hơn hẳn so với những đứa trẻ khác, hơn nữa suy nghĩ cũng trưởng thành hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi.

"Được rồi, vậy con phải đi sát phía sau mẹ đó, đừng để bị lạc."

"Vâng.... Mẹ yên tâm đi."

Tiết Noãn Nhi kéo valy hành lý đi ra ngoài, Tiết Tiểu Diệc cũng vui vẻ đi theo phía sau cô. Hai người lên một chiếc xe taxi, chiếc xe liền chạy đến công khu chung cư tốt nhất thành phố.

Tiết Noãn Nhi bước xuống xe, nhìn chiếc cổng lớn quen thuộc trước khu chung cư cao cấp, dường như mọi thứ đều không có gì thay đổi, suy nghĩ của cô dần dần như trôi về một nơi xa xôi nào đó, ngơ ngác nhìn cảnh vật trước mắt.

Tất cả những cảnh vật quen thuộc này, khiến cô không kìm được nhớ lại những đau đớn thống khổ từng trải qua. Tiết Noãn Nhi lấy lại tinh thần "Đi thôi"

Đi qua cổng lớn của khu chung cư, khi qua một tòa nhà cao tầng nhất, Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu nhìn lên phía trên tòa nhà. Nơi đó, cô đã từng ở....

Tiết Tiểu Diệc thấy mẹ thất thần, trong lòng hơi nghi ngờ "Trước đây mẹ đã từng tới đây sao? Tại sao dáng vẻ của mẹ giống như đang nhớ lại điều gì đó vậy."

"Vẻ mặt mẹ giống như vậy sao? Không đâu, đừng có tự cho mình là thông minh." Ánh mắt của Tiết Noãn Nhi có chút tránh né.

Tên nhóc này thật thông minh, lúc nào cũng có thể dễ dàng nhìn thấy tâm tư của cô.

Tiết Noãn Nhi xoay người đi về phía tòa nhà đối diện. Hai mẹ con vào thang máy, bấm lên lầu trên. Từ trong túi xách cô lấy ra một chiếc chìa khóa.

Không thể nghi ngờ, mỗi căn phòng trong khu chung cư tốt nhất thành phố này đều giống nhau rất hoàn hảo, bên trong mỗi phòng đều có bể bơi và vườn hoa ở ban công.

Cô đi vào nhìn qua căn phòng một lượt, xoay người nói với Tiết Tiểu Diệc ở phía sau: "Từ nay chúng ta sẽ sống ở đây."

"Hoan hô, hoan hô" Tiết Tiểu Diệc vui vẻ hoan hô.

"Có muốn tắm trước không, sau đó mẹ sẽ đi làm đồ ăn cho con." Tiết Noãn Nhi hỏi.

"Con muốn tắm trước, nhưng Noãn Nhi không cần nấu cơm đâu. Bà ngoại nói nơi này đã lâu không có người ở, nên chắc chắn sẽ không có đồ ăn. Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, hơn nữa nếu Noãn Nhi thường xuyên xuống bếp, sau này sẽ biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng, sẽ không xinh đẹp"

Tiết Noãn Nhi ngồi xổm xuống trước mặt cậu bé, khẽ nhéo hai má mồm mỉm cười của cậu nhóc "Nhưng nếu mẹ không nấu cơm, thì làm sao chăm sóc được con?"

"Con sẽ nấu cơm, sau này con sẽ nấu cơm."

"Thật không?"

"Tất nhiên là thật rồi."

"Nói lời có giữ lời không?"

"Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy." Tiết Tiểu Diệc hất cằm đáng vẻ kiêu ngạo

"Chúng ta ghé tay." Trong lòng Tiết Noãn Nhi rất vui vẻ, chờ nhóc con này mắc mưu.

"Ghé tay thì ghé tay, ai sợ ai" Nào ngờ cậu nhóc đồng ý không chút do dự.

Hai mẹ con ghé tay, sau đó Tiết Tiểu Diệc cầm quần áo của mình đi vào phòng tắm.

Tiết Noãn Nhi nhìn theo bóng lưng con trai, trong lòng rất ấm áp. Cục cưng thật sự rất hiểu chuyện, giúp cô chia sẻ rất nhiều chuyện. Nhưng khiến cô đau đầu nhất chính là tính cách của con trai, tính cách của cục cưng giống người kia, hơn nữa đáng vẻ cũng rất giống. Mỗi khi nhìn thấy con trai, cô thường nhớ tới người kia.

Sau khi Tiết Tiểu Diệc tắm rửa xong đi ra, Tiết Noãn Nhi cũng đi tắm.

Hai mẹ con tắm rửa thoải mái xong, dọn dẹp căn nhà một lượt từ trong ra ngoài, sau đó ra ngoài tìm đồ ăn.

Gần đó có một nhà hàng chuyên chế biến những món ăn đặc sản của địa hương, cô đã rời khỏi nơi này rất nhiều năm, đã rất lâu chưa ăn những món đặc trưng của quê hương, vì thế liền dẫn Tiết Tiểu Diệc vào nhà hàng này.

Hai người chọn chiếc bàn gần bên cửa sổ, Tiết Noãn Nhi đặt thực đơn trước mặt Tiết Tiểu Diệc "Con gọi món đi."

Cậu nhóc đem thực đơn đẩy về phía Tiết Noãn Nhi: "Ưu tiên phụ nữ, con là người đàn ông phong độ."

Tiết Noãn Nhi gọi một số món xong, liền trả thực đơn cho người phục vụ, quay đầu phát hiện Tiết Tiểu Diệc đang âm ức nhìn cô.

"Sao vậy?"

"Mẹ không cho con gọi món nào sao."

"Không phải con nói con là đàn ông có phong độ, nên nhường mẹ gọi món sao?"

"Dù sao con cũng ít tuổi hơn mẹ, mẹ cũng nên kính già yêu trẻ chứ."

Tiết Noãn Nhi vươn tay khẽ捏 mũi con trai "Quý con này, yên tâm đi, mẹ gọi toàn món con thích thôi."

"Hi hi, con biết Noãn Nhi là tốt nhất."

Tiết Noãn Nhi bung ly nước trái cây lên nhấp một ngụm, đột nhiên khủy tay bị một người va phải, nước trái cây bắt lên áo cô.

"Xin lỗi, xin lỗi" Một người đang diu một người đàn ông bụng phệ từ trong phòng bao đi ra, người đàn ông uống say quá béo, nên bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, không cẩn thận va phải cánh tay Tiết Noãn Nhi.

Người đàn ông đi bên cạnh nói với người cấp dưới: "Cậu đưa ông ta về đi". Anh ta hơi nhú mồm, người khách hàng này đúng là khó trị nhất.

Giao người khách hàng cho cấp dưới, anh ta xoa người về phía Tiết Noãn Nhi nói lời xin lỗi: "Thật sự xin lỗi cô"

Tiết Noãn Nhi đang lau nước trái cây trên áo, ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc của người đàn ông trước mặt, lập tức sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Ly hôn

Lang Long nghi hoặc nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm thấy cô rất quen, nhưng không thể nghĩ ra đã gặp ở đâu.

"Cô à, chúng ta quen nhau sao? Tại sao lại nhìn tôi như vậy?" Lang Long buồn cười hỏi, thấy trong ánh mắt người phụ nữ nhìn anh vừa kinh ngạc vừa tránh né.

Tiết Noãn Nhi vội vàng cười nói: "Không có"

"Khi này thật ngại quá, hay tôi đưa cô đi thay bộ đồ khác"

"Không cần, không sao" Tiết Noãn Nhi ngồi xuống ghế, tiếp tục ăn đồ ăn đồ ăn trên bàn.

Lang Long còn muốn nói gì đó, nhưng khi thấy người phụ nữ trước mặt đột nhiên lạnh lùng, dường như không muốn nhìn thấy anh, vì vậy cũng nhanh chóng rời đi.

Tiết Tiểu Diệc nhìn theo bóng lưng Lang Long, "Sao mẹ ngây người ra như vậy?"

"Hả?" Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu lên, liền bắt gặp cái nhìn nghi hoặc của tên tiểu quỷ Tiết Tiểu Diệc.

"Những chú trước đây muốn bắt chuyện làm quen với mẹ, không một ai nhìn thuận mắt, mẹ vẫn nói với họ một vài câu. Nhưng chú hôm nay con cảm thấy rất được nha, không những đẹp trai về ngoài giống như rất có tiền. Tại sao mẹ cũng không để ý đến chú đó?"

"Con ăn nhanh lên đi" Tiết Noãn Nhi giả bộ tức giận trách mắng.

Tiết Tiểu Diệc bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ăn.

Nghĩ đến khi này gặp Lang Long, trong lòng Tiết Noãn Nhi cảm thấy vô cùng bất an.

Lang Long cũng chỉ là một người quen, đã có thể khiến cô trở nên hoảng hốt như vậy. Nếu thực sự gặp người kia, cô thật sự không dám tưởng tượng mình sẽ như thế nào...

Không được không được, cô tuyệt đối không thể hoảng loạn khi lâm trận.

Nhà họ Thẩm

Ngự Giao làm thêm đến rất khuya mới trở về.

Sáu năm qua, kể từ sau khi kết hôn, anh thường xuyên làm tăng ca, chính là không muốn trở về nhà

Vừa bước vào phòng khách, Phùng Quân Bình liền bước lên đón, "Ngạn Bằng, con về rồi sao. Y Thu vẫn đang chờ con đó"

Hai chân mày anh hơi nhíu lại, từ khi biết bí mật trong lòng mẹ, cũng như nguyên nhân thực sự xảy vụ tai nạn xe của Gia Hạo năm đó. Đối với người mẹ này, tựa như anh đã không còn chút tin cảm nào.

Hiện giờ, những người thân bên cạnh, không còn một người đáng để anh tin tưởng.

Bởi vì bố anh, cũng đã ra đi....

"Con rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi" Ngự Giao nói lòng cổ áo, đi lên lầu.

"Ngạn Bằng" Phùng Quân Bình gọi anh lại, khuyên như: "Con đừng viết đơn ly hôn, con bé không tốt sao"

Bước chân Ngự Giao chột khựng lại, không lên tiếng, tiếp tục bước về phòng của mình.

Mở cửa phòng ra, vừa cởi áo vest, vừa bước vào phòng ngủ, thấy Tô Y Thu mặc bộ váy ngủ bằng lụa nằm trên giường anh.

Anh dừng bước, lạnh lùng xoay người, "Tại sao em ở trong phòng anh"

Tô Y Thu chưa ngủ, ngồi dậy vươn tay từ phía sau ôm lấy Ngự Giao: "Anh Bằng, chúng ta là vợ chồng, em là vợ của anh, ngủ trên giường anh là chuyện rất bình thường"

Ngự Giao gỡ bàn tay cô ta ra, ra khỏi phòng ngủ, đến tủ rượu rót một ly rượu. Ngửa cổ lên, một hơi uống cạn ly rượu, yết hầu chuyển động liên tục.

"Chưa nhận được đơn ly hôn của anh sao?" Ngự Giao hỏi.

Tô Y Thu bước tới, cúi đầu âm ỉ nói: "Em sẽ không ký tên, em không muốn ly hôn"

Ngự Giao nhăn mày: "Em biết, trong sáu năm qua chúng ta chưa từng thực sự là vợ chồng, anh chỉ coi em là em gái"

"Không! Em không cần anh coi em là em gái. Anh thả đi tìm những người phụ nữ lăng lơ bên ngoài để phát tiết, chứ không bao giờ chạm vào người em! Vì sao! Anh Bằng, trước đây anh không phải như vậy. Tại sao sau khi kết hôn anh trở nên chán ghét em như vậy...."

Tô Y Thu đau lòng bật khóc.

Ngự Giao xoa xoa mi tâm, cầm chai rượu và chiếc ly đi đến bên sofa ngồi xuống, thở dài nói: "Không phải là chán ghét em, là vì quan tâm, là vì anh coi em là em gái, là em gái cho nên anh mới không động vào em"

Tô Y Thu bước theo, ngồi xổm xuống bên chân anh, đôi tay mảnh khảnh đặt trên đùi anh, "Em không muốn anh coi em là em gái. Em là vợ của anh, là người phụ nữ của anh"

"Y Thu, đừng làm loạn nữa. Em là người thông minh, từ trước tới giờ chúng ta qua lại nhiều năm như vậy, động tác thân mật nhất cũng chỉ là hôn mà thôi, anh chưa từng chạm vào người em. Nhưng em phải hiểu rằng đó không phải là chán ghét mà là anh quý trọng em"

Những lời anh nói đều là thật, chính vì không muốn cô đau lòng, cho nên mới nói thật. Nhưng những lời nói này ngược lại, càng khiến Tô Y Thu thêm đau khổ.

Cô khóc không thành tiếng, bả vai run lên.

Ngự Giao đặt ly rượu xuống, không đành lòng đặt tay lên hai vai cô nói: "Đừng đau lòng, chẳng lẽ em đã quên thỏa thuận giữa chúng ta rồi sao?"

Khi ở trước mặt bố anh, cô luôn là một người con dâu tốt. Mà Ngự Giao dù là một người lạnh lùng vô tình, giết người không chớp mắt, nhưng đối với người thân của mình hoàn toàn ngược lại.

Bố của anh Thẩm Cẩm Hoa, trước khi chết đã nói ra những câu cuối cùng, ông hoàn toàn không nói về chuyện của mẹ anh, chỉ dùng hết hơi sức cuối cùng nói: "Gia Hạo đã không còn, bố chỉ còn một người con trai duy nhất. Bố muốn được nhìn thấy con và Y Thu kết hôn trước khi nhắm mắt, con bé là một cô gái tốt...."

Lúc đó, Tô Y Thu cũng có mặt. Anh rất khó xử, bởi vì Doãn Băng Dao mới rời đi không bao lâu, anh thật sự không có tâm trạng nói tới chuyện kết hôn.

Nhưng Tô Y Thu bước lên gạt đầu với Thẩm Cẩm Hoa, nói hai người sẽ kết hôn.

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Ngự Giao tức giận nắm chặt cổ tay cô ta hỏi: "Khi này tại sao lại đồng ý?"

"Em chỉ muốn bác trai ra đi được thanh thản"

"Anh sẽ không kết hôn với em" Ngự Giao quay đầu qua hướng khác, Tô Y Thu chỉ có thể nhìn thấy gò má lạnh lẽo của anh.

"Anh Băng, chúng ta chỉ là diễn cho bác trai nhìn thôi, em hiểu thực ra mấy năm gần đây anh ở bên cạnh em là do người nhà sắp xếp. Có lẽ trong lòng anh chưa từng có tình yêu với em. Nếu đã giả bộ nhiều năm, tại sao trong thời điểm mấu chốt này không tiếp tục giả vờ?" Tô Y Thu kéo tay Ngự Giao, "Chúng ta kết hôn đi, sau khi bác trai ra đi, chúng ta sẽ ly hôn"

Ngự Giao hơi do dự.

"Anh Băng, anh nhẫn tâm để một người sắp rời khỏi thế gian này, không được yên lòng sao?"

Ngự Giao lắc đầu, anh đã không làm được một người anh trai tốt, không muốn lại làm một người con trai bất hiếu.

Vì thế, anh và Tô Y Thu nhanh chóng kết hôn, bọn họ cũng thỏa thuận, sau khi kết hôn sẽ ly hôn.

Nhưng sau khi kết hôn, Ngự Giao nói muốn ly hôn, Tô Y Thu lại không đồng ý. Tuy rằng anh đối với cô ta không có tình yêu, nhưng vẫn luôn coi cô ta như em gái. Nếu là người khác, ngay cả làm bộ anh cũng không muốn.

Tô Y Thu ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt nhìn Ngự Giao, "Em nhớ rõ thỏa thuận của chúng ta, nhưng.... nhưng em thật sự không muốn ly hôn với anh...."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Bị kẹt trong thang máy

Ngự Giao hít sâu một hơi, từ từ thở ra thật chậm, nhưng vẫn có thể nhận thấy anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

So với sáu năm trước, hiện giờ anh đã trở nên trầm lặng hơn rất nhiều, rất nhiều, đã có thể khống chế cảm xúc của mình tốt hơn trước đây.

"Y Thu, đừng như vậy. Anh thật sự chỉ coi em là một người em gái."

"Vì trong lòng anh có người khác, cho nên mãi mãi không thể yêu em được phải không?" Tô Y Thu hai mắt lúng lúng nhìn anh.

Ngự Giao cầm ly rượu lên nhấp một ngụm rượu, không lên tiếng.

"Là Băng Dao đúng không? Em biết quan hệ giữa anh và Doãn Băng Dao năm đó. Cho nên trong lòng của anh, chỉ có cậu ấy đúng không?"

Ngự Giao vẫn giữ im lặng như cũ. Anh biết bản thân đã có hôn ước với Y Thu, nhưng vẫn cố ý hành hạ Doãn Băng Dao. Đây là một sai lầm lớn, khiến bản thân cũng như nhiều người khác phải đau khổ. Nhưng trái tim anh không có cách nào để tự lừa dối bản thân, người anh yêu chính là Doãn Băng Dao.

"Anh Băng, những năm qua chúng ta chưa từng nhìn thấy cậu ấy, dù chỉ là cái bóng, nói không chừng cậu ấy.... đã chết...."

"Cộp" một tiếng, Ngự Giao nặng nề đặt ly rượu trên tay xuống mặt bàn, chất lỏng màu đỏ trong ly sóng sánh.

Anh đứng lên, không vui nói: "Em muốn ngủ ở đây cũng được, vậy anh sẽ ngủ ở phòng đọc sách." Anh ghét phải nghe thấy những câu nói Doãn Băng Dao đã chết.

"Ngạn Băng" Tô Y Thu kéo anh, khóc nói: "Sau này em sẽ không bao giờ... gọi anh là anh*, nếu không cả đời anh sẽ mãi mãi chỉ có thể coi em là em gái"

(* Nguyên văn là ca ca là cách xưng hô thân mật kiểu anh trai, em gái)

Ngự Giao lạnh lùng rút tay ra: "Cho dù em gọi là gì, đều không thể thay đổi sự thật. Y Thu, chúng ta ly hôn đi, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn"

Anh xoay người đi ra ngoài.

Cả cơ thể Tô Y Thu như mất đi toàn bộ sức lực ngồi sụp xuống mặt đất, từng giọt nước mắt rơi xuống thấm thắm đất tiền.

Tại sao lại trở thành như vậy? Trước đây, cô cho rằng trong lòng Ngự Giao có mình, dù không phải là yêu nhưng cũng là rất thích. Nhưng từ sau khi Doãn Băng Dao xuất hiện, cô biết trong trái tim anh đã không còn vị trí cho mình nữa rồi.

Nhưng cô không tức giận, vẫn ở bên cạnh anh như trước đây. Cô cho rằng chỉ cần mình dùng chân tình, có một ngày nào đó anh sẽ cảm động. Nhưng sáu năm rồi! Trái tim anh vẫn luôn luôn khép chặt.

Tô Y Thu âm thầm tự thề với lòng: "Ngạn Băng, em sẽ không ly hôn! Tuyệt đối không ly hôn! Em sẽ có một ngày, anh yêu em! Anh nhất định sẽ yêu em!"

Ngự Giao trải qua một đêm dài đằng đẵng này trong phòng đọc sách.

Gần đây mí mắt anh thường bị giật không ngừng, giống như có điều gì đó sắp xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau anh đã tới công ty làm việc, vui đầu vào công việc. Trong công ty có rất nhiều việc, anh hoàn toàn có thể giao cho cấp dưới giải quyết, nhưng anh luôn tự mình xử lý. Anh muốn dùng sự bận rộn để làm tê dại thần kinh của mình. Một ngày bận rộn trôi qua, Ngự Giao đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn dòng người dưới bên dưới lục tục tan việc về nhà. Riêng bản thân anh hoàn toàn không muốn về nhà, hôm nay ngôi nhà đó đã không còn là một ngôi nhà theo đúng nghĩa của nó.

Ngự Giao xoa xoa mi tâm, xoay người cầm chiếc áo vest vắt trên ghế, khoác lên vai đi ra khỏi phòng làm việc.

Anh nhớ mình còn một nơi để tới.

"Giao, chờ tớ một chút." Phạm Khiết Phàm bước tới, hỏi: "Cô Tô vẫn từ chối chuyện ly hôn đúng không?"

Ngự Giao gật đầu: "Ừ"

"Hay là... để tớ thử nói chuyện với cô ấy."

"Cậu?" Anh nghi hoặc nhìn

"Chẳng lẽ cậu quên tớ có tài ăn nói như thế nào rồi sao? Mỗi lần có họp đồng, chỉ cần tớ ra mặt nói mấy câu đã có thể thành công." Phạm Khiết Phàm mỉm cười, cô biết Ngự Giao không yêu Tô Y Thu.

Anh cười cười: "Được, vậy thử đi."

"Buổi tối ăn cơm cùng nhau nhé."

"Không, tớ có việc rồi." Anh đi thẳng vào thang máy dành riêng cho Tổng giám đốc, bấm xuống tầng ngầm bãi đậu xe.

Giương mặt Phạm Khiết Phàm nhìn như đưa đám, thầm tự cổ vũ trong lòng. Cố gắng lên, nhất định phải cố gắng, chỉ cần người phụ nữ cậu ấy yêu ko có bên cạnh, cô cũng không cần lo lắng.

Ngự Giao lái xe tới một khu chung cư sang trọng. Nơi này là này trước đây anh từng mua cho Doãn Băng Dao một căn hộ chung cư.

Mấy năm trước, anh đã mua một căn hộ đối diện với căn hộ của Doãn Băng Dao, vừa khéo hướng cửa sổ của căn phòng này có thể bao quát toàn cửa sổ căn hộ của Doãn Băng Dao.

Anh làm như vậy, chẳng qua là chờ đợi có một ngày Doãn Băng Dao trở lại. Anh sợ nếu như bản thân ở trong căn phòng của Doãn Băng Dao, cô hận anh như vậy, nếu biết anh sống trong đó, nhất định không dám trở về.

Cho nên anh mua một căn hộ đối diện, có thể quan sát nhất cử nhất động của căn phòng đối diện. Nếu cô trở lại, anh tuyệt đối không tới quấy rầy hoặc hù dọa cô

Đỗ xe xong, Ngự Giao đi về phía thang máy. Để tránh phải chạm mặt với Tô Y Thu, thật ra tạm thời ở lại nơi này cũng là một ý kiến hay.

Đi tới cửa thang máy, nhìn thấy một người phụ nữ cũng đang đứng chờ thang máy.

Mái tóc đen nhánh gọn sóng của Tiết Noãn Nhi xõa xuống bờ vai, trên tay cô cầm một cuốn sách, cúi đầu chăm chú đọc, mái tóc bên trái xõa xuống tạo thành một "Tấm rèm" tuyệt đẹp, khiến Ngự Giao đứng bên cạnh không thể nhìn được gương mặt của cô.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Tiết Noãn Nhi vừa đọc sách, vừa đi vào.

Ngự Giao đứng bên phải cô vươn tay nhấn nút lên lầu tám. Tiết Noãn Nhi vừa giơ tay định ấn nút nhìn thấy đèn đã sáng, vì vậy cúi đầu tiếp tục đọc quyển sách trên tay.

Đây là quyển sách dạy nấu ăn, cô muốn làm cho nhóc con kia thật nhiều món ăn ngon. Nhưng thằng bé lại ăn kiêng rất kỹ, để con trai phát triển thật khỏe mạnh, cô cũng phải nghiên cứu không ít những cuốn sách như thế này.

Trong thang máy, Ngự Giao đứng thẳng tắp sắc mặt nặng nề, cũng không chú ý đến người phụ nữ bên cạnh. Thang máy từ từ đi lên, mấy giây sau đột nhiên vang lên một tiếng ding, trong nháy mắt trong thang máy tối sầm, rồi dừng lại

"A"

Sự cố đột nhiên xuất hiện khiến Tiết Noãn Nhi sợ hãi hét lên, cô hất rơi quyển sách, lùi về phía sau mấy bước, phát hiện bên cạnh có người, lúc này mới nhớ ra hình như vừa rồi có một người đàn ông vào thang máy cùng, bị sợ hãi đến hoảng loạn cô vội vã ôm chặt lấy người kia.

Trong bóng tối, đôi mày kiếm của Ngự Giao khẽ chau lại, nhất định là thang máy đã xảy ra chuyện, tình huống như thế này đối với anh hoàn toàn không đáng sợ.

Tiết Noãn Nhi ôm chặt tay anh, hỏi: "Anh gì ơi, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Giọng nói quen thuộc này khiến Ngự Giao sững người hai mắt mở lớn, vươn tay ôm chặt người phụ nữ trong bóng tối, cơ thể này đã khiến anh hoảng hốt gọi tên vô số lần trong những cơn mơ "Băng Dao"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Cho tôi ôm một chút

Cơ thể Tiết Noãn Nhi cứng đờ, so với chuyện thang máy xảy ra sự cố, giọng nói quen thuộc vừa vang lên khiến cô khiếp đảm hơn.

Không nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trong bóng tối, nhưng có thể thoáng nhìn thấy đôi mắt sáng ngời trong bóng tối, ngoài giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn này, trên người đàn ông còn có một mùi hương đặc biệt, chắc chắn người trước mặt là.... Ngự Giao!

Tiết Noãn Nhi bắt đầu trở lên luống cuống, nhất thời không biết nên làm sao.

"Doãn Băng Dao, là em đúng không?" Ngự Giao ôm chặt Tiết Noãn Nhi, không cho phép lùi về phía sau, giọng nói kích động. "Anh biết, em nhất định sẽ trở lại, anh biết em sẽ không chết"

Sáu năm, trong suy nghĩ của anh đã tưởng tượng vô số những lần gặp lại giữa hai người, nhưng hoàn toàn không tưởng tượng sẽ gặp lại nhau trong tình huống như thế này.

Tuy không nhìn thấy gương mặt cô, nhưng thân hình của cô, giọng nói của cô, tất cả đều là cô. Anh không cần nhìn, vẫn có thể cảm nhận được.

Khi cảm nhận được cô, trái tim của anh đột nhiên đập dữ dội. Trái tim ngủ say trong sáu năm, cuối cùng cũng loạn nhịp

Tiết Noãn Nhi không lên tiếng, cô không biết trong giờ phút này mình nên nói gì, hoặc nói chính xác hơn là cô sợ mình vừa mở miệng sẽ bị bại lộ thân phận ngay lập tức.

Doãn Băng Dao, đã rất lâu không có người gọi cô như vậy. Giống như người tên "Băng Dao" này không phải là cô, mà là một người đã chết trong lòng cô.

"Băng Dao, em biết không, anh rất nhớ em.... Em đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em...." anh cúi đầu, ghé sát vào mặt cô.

Tiết Noãn Nhi cảm nhận được tia nhiệt nóng bỏng từ trong mắt anh chiếu thẳng thẳng lên gương mặt mình, từ từ chui vào trong cổ, trong nháy mắt như muốn hòa tan lòng cô.

Trong phút chốc cô lấy lại tinh thần, dùng sức đẩy anh ra, đột nhiên bị đẩy ra, cơ thể Ngự Giao lùi về phía sau va vào thang máy.

"Anh nhận nhầm người rồi!" Tiết Noãn Nhi cố gắng giả bộ bình tĩnh nói.

Ngự Giao có chút kinh ngạc, ánh mắt anh nhìn thẳng khoảng không tối đen phía trước, cảm giác nói cho anh biết, cô đang đứng ở nơi đó.

"Không, em là Băng Dao, em chính là Doãn Băng Dao" Ngự Giao tin chắc mình không nhận nhầm người.

"Đình!" một tiếng, thang máy rơi xuống bắt đầu có những lắc lư nhỏ. Tiết Noãn Nhi kêu lên một tiếng, đứng không vững ngã nhào xuống đất.

Ngự Giao liền vội vàng tiến lên giang hai cánh tay ôm lấy cô trong lồng ngực rắn chắc của mình, "Đừng sợ, có anh ở đây sẽ không sao. Băng Dao, anh sẽ bảo vệ em!"

Cô không lên tiếng, mặc cho anh ôm mình trong lồng ngực rắn chắc

Noãn Nhi biết khi lòng cô chấp của Ngự Giao thức giấc giống một con trâu bướng bỉnh, một khi anh nhận định điều gì đó, chắc chắn sẽ không thay đổi cách nhìn. Cho nên hiện giờ có nói gì cũng vô dụng, chỉ một lát nữa khi anh nhìn rõ gương mặt cô, sẽ biết cô không phải là Doãn Băng Dao.

Thang máy lắc lư một chút, khôi phục trở lại.

"Chúng nên ấn chuông báo động, hay gọi điện thoại!"

Ngự Giao vẫn không nhúc nhích, anh muốn được ôm cô như vậy mãi mãi, anh hi vọng thời gian sẽ dừng lại ở giờ phút này.

"Anh... để tôi gọi điện thoại trước được không?" Tiết Noãn Nhi giãy giụa, muốn tạo khoảng cách với anh.

Cánh tay anh buông lỏng, Tiết Noãn Nhi thừa dịp được buông lỏng đưa tay vào trong túi áo, tìm điện thoại di động. Nhưng ấn điện thoại cũng không thể sáng lên.

"Hồng rồi, tối hôm qua quên không sạc, tại sao lại hết pin vào lúc này chứ" Tiết Noãn Nhi sốt ruột nói. Nếu là sáu năm trước cô sẽ không sợ chết, bất chấp sống chết của bản thân quyết định sinh con, nhưng ngày hôm nay, cô không còn đơn độc, bên cạnh đã có một người thân không thể dứt bỏ.

Đó chính là Tiết Tiểu Diệc, đứa con trai bé bỏng giống như Lăng Diệc ở bên cạnh cô.

Tiểu Diệc, Lăng Diệc

Tiết Noãn Nhi cất điện thoại, ngẩng đầu lên hỏi: "Điện thoại di động của anh đâu?"

"Tôi không mang" anh tới nơi này vì muốn được yên tĩnh, tất nhiên sẽ không mang điện thoại di động theo người.

Chuyện anh ở đây, chỉ có ba người bạn thân biết.

Tiết Noãn Nhi đứng lên, trong bóng tối lần lần đến cửa thang máy, nhấn nút bộ đàm kêu cứu, nhưng hình như bộ đàm cũng bị hỏng, không có bất kỳ phản ứng nào. Cô dùng hết sức lực để ấn, trong lòng rất lo lắng.

Ngự Giao từ phía sau ôm lấy cô: "Băng Dao, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì, cho anh một em một cái được không?"

Tiết Noãn Nhi giằng hai tay anh ra: "Tôi thật sự không phải là Doãn Băng Dao, điều chúng ta nên làm bây giờ là nghĩ cách để thoát khỏi nơi này, chờ sau khi ra khỏi đây hãy nói được không?" Con trai đang ở nhà một mình chờ cô trở về, trong lòng cô thật sự rất lo lắng

Ngự Giao ôm chặt cô không buông: "Băng Dao, anh biết chính là em, chỉ là em không chịu thừa nhận cho anh đúng không? Sáu năm qua, mỗi ngày khi tỉnh giấc, anh đều biết bản thân đã gây ra quá nhiều sai lầm. Nhưng đã sáu năm, chắc lẽ em vẫn hận anh như vậy sao? Sáu năm qua em chưa từng trở về, mỗi ngày anh đều đi dâng hương cho Lăng Diệc, còn chuyện công ty của cha em, bất kể bọn họ có khó khăn gì, anh cũng giải quyết giúp một tay, anh một mực chuộc lỗi, em cho anh thêm một cơ hội được không?"

Những lời thâm tình của anh vang lên, hơi thở nóng bỏng của anh phả lên bờ vai cô. Nhưng những việc này không thể bù đắp được những tổn thương

anh đã gây ra cho cô. Lăng Diệc sẽ không bao giờ trở về nữa, và tình cảm chị em giữa cô và Y Thu cũng đã thay đổi. Tất cả đều không thể trở về được.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn im lặng không lên tiếng. Cô đập cửa thang máy, "Có người ở ngoài không? Mau cứu chúng tôi với?"

Ngự Giao kéo cô lại, "Yên tâm đi, chỉ lát nữa thôi sẽ có người phát hiện thang máy bị hỏng, em đập cửa như vậy chỉ phí sức thôi, bình tĩnh ngồi đây chờ đi"

Hiện giờ hai người đang ở trên lầu bốn, nếu thang máy rơi xuống, như vậy....

Tiết Noãn Nhi không dám nghĩ tiếp.

Cô dựa vào vách tường phía sau thang máy, cơ thể từ từ trượt ngồi dưới đất, không khí trong thang máy hình như càng ngày càng ít. Cô hít thở sâu từng hơi, cảm giác trong não thiếu oxy nghiêm trọng, hô hấp trở nên khó khăn.

Từ đầu tới cuối Ngự Giao vẫn giữ cô rất chặt, "Khó chịu lắm à?"

Tiết Noãn Nhi không nói gì, trong thang máy yên tĩnh bọn họ chỉ nghe thấy từng tiếng hít thở của nhau.

"Em đừng căng thẳng quá, bình tĩnh lại một chút, sẽ không khó hô hấp như vậy"

Đột nhiên Ngự Giao bung mặt cô, hít sâu một hơi. Ở trong bóng tối, bờ môi của anh rơi chính xác xuống bờ môi cô, anh đem không khí trong miệng mình đẩy vào trong miệng cô. Cánh môi mềm mại, hơi thở nam tính, khiến Tiết Noãn Nhi tròn tròn mắt một chút. Đầu lưỡi của anh cạy hàm răng của cô ra, nhanh chóng chui vào khoang miệng nhỏ thơm mùi đinh hương của cô. Cảm giác quen thuộc lan tràn toàn thân, Tiết Noãn Nhi cảm giác đầu óc của mình giống như càng ngày càng thiếu dưỡng khí.

Đột nhiên ánh đèn trong thang máy từ từ sáng lên, cơ thể hai người duy trì tư thế bất động đó. Cô ngồi dưới đất, anh ngồi xổm trước mặt cô, hai tay nâng mặt cô, hai mắt nhắm lại.

"Đỉnh" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Hôn mẹ phải chịu trách nhiệm

"Ồi chúa ơi" Tiết Tiểu Diệc đứng trước cửa thang máy, tròn mắt nhìn cảnh tượng trong thang máy.

Lúc này Tiết Noãn Nhi mới phản ứng, đột nhiên mở to mắt, trừng mắt nhìn gương mặt đang nhắm hai mắt của Ngự Giao.

Nhiều năm qua không nhìn thấy gương mặt quen thuộc, giờ đây trái tim cuồng loạn của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngự Giao mở mắt, đôi mắt hẹp dài từ từ mở ra, khi nhìn vào đôi mắt anh nét mặt Tiết Noãn Nhi đột nhiên thay đổi, trong ánh mắt của anh là sự thất vọng, nghi ngờ, có cả tức giận...

Ngự Giao không thể tin tức đầu một cái, nhìn Tiết Noãn Nhi không chớp mắt. Không, làm sao có thể, vừa rồi rõ ràng anh cảm nhận là Băng Dao đã trở lại, rõ ràng chính là Doãn Băng Dao.

Nhưng gương mặt này, tuy rất xinh đẹp, nhưng cô ta không bằng Doãn Băng Dao, cô ta không phải Doãn Băng Dao!

Ngự Giao nhanh chóng che giấu những cảm xúc của bản thân, đứng lên chỉnh lại quần áo, về mặt bình tĩnh: "Thật xin lỗi cô, vừa rồi tôi nhận lầm người"

Tiết Noãn Nhi cười xấu hổ: "Vừa rồi tôi cũng đã nói là anh nhận nhầm người"

Hai người đi ra khỏi thang máy, Tiết Tiểu Diệc đứng trước cửa vội vàng bước tới gần Ngự Giao: "Chú đứng lại."

Ngự Giao vừa định rút chìa khóa, anh xoay người lại cúi đầu khó hiểu nhìn bé trai đang tức giận trước mặt. Tên nhóc này, đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Tại sao cảm giác thân thuộc như vậy?

"Chú hôn mẹ cháu, tại sao có thể dùng một câu nhận lầm người là chạy mất được. Cháu nghĩ chú cũng là một người có thân phận, tại sao có thể ăn miễn phí." Giọng nói non nớt này nói ra những câu nói hoàn toàn không phù hợp với một đứa trẻ năm tuổi.

Ngự Giao và Tiết Noãn Nhi tròn mắt nhìn. Anh nhếch miệng thân nhiên mỉm cười: "Miễn phí? Chú không mang tiền mặt theo người." Từ trong túi áo vest

anh rút ra một tấm danh thiếp đưa cho Tiết Tiểu Diệc "Đây là danh thiếp của chú, hôm nào cháu tới chú sẽ trả cháu một tấm chi phiếu, cháu muốn bao nhiêu."

Tiết Tiểu Diệc cũng kinh ngạc há hốc miệng, chi phiếu? Chú này cũng nhiều tiền quá nhỉ, rất hào phóng.

Giờ phút này Tiết Noãn Nhi hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, tại sao mình lại sinh ra đứa con trai như vậy. Cô che mặt, muốn kéo Tiết Tiểu Diệc lại, nhưng cậu bé lắc đầu nói: "Chú hiểu lầm rồi, cháu không muốn tiền. Đây chỉ là dùng từ tượng hình thôi."

"Ồ, không phải?" Ngự Giao cười cười, thích thú nhìn cậu bé trước mặt.

Tiết Noãn Nhi nhìn nụ cười trên gương mặt anh mà kinh ngạc, nụ cười này không giống với nụ cười âm trầm sáu năm trước, là nụ cười dịu dàng.

"Vậy từ 'miễn phí' của cháu là có ý gì?" Ngự Giao phản kích hỏi.

"Ừ...." Tiết Tiểu Diệc tay trái vòng trước ngực, tay phải chống cằm, suy tư một hồi nói: "Chú phải có trách nhiệm với Noãn Nhi nhà cháu."

Ngự Giao bắt đầu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Noãn Nhi, đáy mắt có một tia khác thường "Cô tên Noãn Nhi"

"Thật xin lỗi anh, chỗ này con trai tôi hơi có vấn đề, anh không cần để ý tới thằng bé." Tiết Noãn Nhi chỉ lên đầu con trai, ôm cậu nhóc: "Đừng nghịch ngợm nữa, chúng ta về nhà đi."

"Ồi! Buông con ra! Chú à, nam tử hán đại trượng phu nhất định phải dám làm dám nhận, chú nhất định phải chịu trách nhiệm với mẹ cháu, đừng quên đó...." Lời của Tiết Tiểu Diệc chưa nói hết đã bị Tiết Noãn Nhi lờ vào căn hộ 805 trước mặt.

Cánh cửa đóng lại "Rầm" một tiếng

Ngự Giao tay trái ôm ngực, chống khuỷu tay phải vuốt cằm, thích thú nhìn cánh cửa kia. Thì ra người phụ nữ có giọng nói và dáng người rất giống Doãn Băng Dao tên là Noãn Nhi. Cậu nhóc kia cũng rất thú vị.

Phía sau cửa, Tiết Noãn Nhi giận đến mặt đỏ bừng.

"Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu dám làm dám nhận."

"Đó là mẹ dạy con."

"Đó là mẹ dạy con chứ không phải dạy người kia."

"Nhưng chú đẩy hôn mẹ, nên phải có trách nhiệm với mẹ." Tiết Tiểu Diệc cũng hùng hực khí thế.

"Con... mẹ...." Tiết Noãn Nhi bị con trai chọc giận đến nói không ra "Tại sao mẹ lại sinh ra đứa con trai con chứ."

"Tại sao con lại có một người mẹ như mẹ chứ, nói với người ngoài đầu con trai của mình có vấn đề, hừ." Tiết Tiểu Diệc cũng hừ một tiếng quay đầu.

Tiết Noãn Nhi bắt đầu đi lắc đầu, hôm nay đúng là mất hết thể diện, nếu là trước mặt người khác mất thể diện cũng không sao, nhưng tại sao lại là trước mặt người đó....

Cô đi thẳng về phía phòng bếp làm cơm tối.

Tiết Tiểu Diệc cũng nhìn vai một cái, cầm trong tay tờ danh thiếp của Ngự Giao, nhìn những chữ trên đó cười hi hi: "Woa, tập đoàn Thẩm thị, Thẩm Ngạn Bằng, thì ra chú đó đúng là một nhân vật lớn..."

Đầu nhỏ của cậu bé bắt đầu suy nghĩ cái gì đó, nghĩ đi nghĩ lại, trên gương mặt lạnh lợi liền lộ ra nụ cười tinh quái: "Hi hi...."

Cậu bé ngồi trước màn hình tivi xem chương trình, một lúc sau Tiết Noãn Nhi làm xong đồ ăn bung lên bàn. Tiết Tiểu Diệc cũng tắt ti vi chạy tới, hấp ta hấp tấp chạy tới ôm chân mẹ "Noãn Nhi, mẹ yêu của con, đừng giận nữa...."

"Mẹ nào có thời gian tức giận với con, mau ăn cơm đi, ăn xong cơm ngủ sớm một chút."

"Vậy mẹ cười một cái đi, cười một cái nghĩa là không còn tức giận." Cậu nhóc dỗ.

Tiết Noãn Nhi nhếch môi, miễn cưỡng cười cười. Sau đó ngồi xuống ghế, "Được rồi, mau ăn cơm đi"

Thực ra từ khi nhìn thấy Ngự Giao đến bây giờ tâm trạng của cô vẫn chưa bình tĩnh lại, tất cả những chuyện trước đây bỗng chốc hiện lên trong đầu, giống như một cuốn phim không ngừng phát ra những hình ảnh đau khổ trước đây.

Chỉ là cô không hiểu, tại sao Ngự Giao lại xuất hiện ở nơi này, vừa rồi dường như anh ta định đi vào căn hộ ngay sát bên cạnh, chẳng lẽ anh ta đang nuôi dưỡng tình nhân ở đây sao?

Tiết Tiểu Diệc trèo lên ghế, hai tay đặt ở nếp bàn, đôi mắt mở lớn khoa trương nói: "Noãn Nhi, con cũng là vì tốt cho mẹ thôi mà, chú đó là một nhân vật lớn đó."

"Làm sao con biết người ta là nhân vật lớn"

"Con đọc danh thiếp của chú ấy"

"Được rồi, chúng ta không nói về người đó nữa được không?" Cô thật không muốn tiếp tục chủ đề về người kia

"Con thấy chú ấy rất xuất sắc, nếu Noãn Nhi và chú ấy ở bên nhau, chú ấy sẽ trở thành bố của con..."

"Đù rồi" Tiết Noãn Nhi hét lên một tiếng cắt ngang lời cậu bé, chiếc thìa trên tay nặng nề đặt xuống: "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Tiết Tiểu Diệc sững sờ trong giây lát, mẹ chưa từng hung dữ với cậu như vậy, cái mũi nhỏ ửng đỏ, cùi đầu từng giọt nước mắt rơi xuống: "Hu..."

Tiết Noãn Nhi nhận ra sự hung dữ của bản thân, liền ngồi xuống bên cạnh con trai, vội vàng an ủi: "Mẹ không có ý muốn hung dữ với con đâu, được rồi, đừng khóc nữa. Chúng ta ăn cơm đi, được không?"

Cậu bé khóc đến hai vai run run, nức nở nói: "Con chỉ là muốn có một người bố, con chỉ là hi vọng có một chú suất sắc tuần tú làm bố của con... oa..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Con trai thiên tài

Cậu bé càng nói càng đau lòng, một tiếng khóc lại bật ra ngoài.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, dù thông minh đến đâu, nhưng vẫn sẽ biết khóc, biết khát vọng có một người bố. Tiếng khóc của cậu bé khiến trái tim Tiết Noãn Nhi đau đớn, cô ôm chặt con trai vào lòng, không biết nên nói gì, sống mũi cũng bắt đầu cay cay, nước mắt rơi xuống.

Cô biết chuyện này đối với con trai là không công bằng, từ trước tới giờ cô cho rằng chỉ cần cô đem tất cả tình yêu thương của mình cho con trai, như vậy con trai cô sẽ được hạnh phúc. Nhưng bây giờ mới hiểu rằng, chỉ có tình yêu của cô thật sự là quá ít.

Thứ Tiết Tiểu Diệc muốn nhất chính là một người bố, mặc dù bình thường con trai không nói, nhưng cô có thể cảm nhận được.

Nhưng thứ gì cô cũng có thể cho con trai, chỉ duy nhất một người bố là không được....

Tiết Tiểu Diệc cảm nhận được nước mắt của Tiết Noãn Nhi rơi trên mặt mình, cậu ngẩng đầu lên, cái mũi nhỏ khóc đến đỏ bừng, "Noãn Nhi đừng khóc...."

Tiết Noãn Nhi vội vàng lau nước mắt, "Vậy Tiểu Diệc cũng không được không"

Cậu bé đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên lau nước mắt cho mẹ, "Vậy chúng ta đều không khóc, mắt sưng lên sẽ rất xấu xí"

"Ừm" Tiết Noãn Nhi cố gắng mỉm cười gạt đầu, đưa tay vuốt ve gương mặt con trai, áy náy nói: "Tiểu Diệc, mẹ xin lỗi"

"Trên thế giới này, mẹ là tốt nhất...." Tiết Noãn Nhi rúc vào lòng mẹ nói.

Một lần nữa nỗi chua xót lại dâng lên trong lòng cô, Tiểu Diệc càng hiểu chuyện như vậy, cô càng đau lòng. Cậu bé tựa vào lồng ngực mềm mại của mẹ, từ từ ngủ thiếp đi. Thức ăn trên bàn, cũng đã lạnh ngắt.

"Tiểu Diệc...." Tiết Noãn Nhi khẽ gọi, khẳng định con trai đã ngủ thiếp đi, liền bế cậu bé lên lầu. Con trai từ từ lớn lên, cơ thể so với trước kia cũng trở nên nặng hơn, cô phải cố gắng dùng hết sức để bế cậu bé lên lầu.

Tiết Noãn Nhi nhẹ nhàng mở cửa phòng Tiểu Diệc, đặt cậu bé xuống giường, đắp thêm chăn, nhìn gương mặt ngủ say của con trai, trong lòng Tiết Noãn Nhi dâng lên cảm giác thỏa mãn. Tuy bản thân đã mất đi rất nhiều thứ, nhưng có được một đứa con trai như vậy, cũng là sự may mắn của cô.

Khẽ đóng cửa phòng lại, Tiết Noãn Nhi đi xuống lầu, nhìn đồ ăn nguội lạnh trên bàn, cũng không còn cảm giác muốn ăn, liền đem đồ ăn bỏ vào trong tủ lạnh

Cô đứng bên cửa sổ, nhìn chăm chú vào khung cửa sổ tối đen của căn phòng đối diện. Nơi đó, đã từng là nơi ở của cô, nơi đó đã từng có bóng dáng của Lăng Diệc.

Lăng Diệc, chị rất nhớ em.

Tiết Noãn Nhi hít sâu một hơi, cảm giác trong lòng rất đau lòng, nơi lồng ngực vô cùng khó chịu. Cô rất muốn tới thăm phần mộ của Lăng Diệc, nhưng cô biết bản thân không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ngự Giao, không ngờ chúng ta gặp lại nhau nhanh như vậy. Chỉ là Doãn Băng Dao đã chết rồi, cho dù anh có hối hận như thế nào, cô ấy sẽ mãi mãi không trở lại nữa.

Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ tiếp tục gặp lại nhau...

Đang đứng trước khung cửa sổ sát bên cạnh cửa sổ phòng Tiết Noãn Nhi là Ngự Giao, đầu ngón tay tao nhã đang kẹp chiếc cao cổ, anh cũng giống cô đang nhìn chăm chú cửa sổ đối diện.

Anh thực sự rất nhớ rất nhớ Doãn Băng Dao.

Hôm nay anh đã nghĩ rằng Doãn Băng Dao trở lại, nhưng khi quay đầu nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ, trong giây phút đó, trái tim anh giống như bị rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Trên thế giới này, người có giọng nói giống nhau thực sự là quá nhiều.

Xem ra anh đã nhớ Doãn Băng Dao đến điên mất rồi.

Ngự Giao xoa xoa mi tâm, thầm nói, Ngự Giao à Ngự Giao, mày tự nhận rằng bản thân là một kẻ lạnh lùng sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác vì một Doãn Băng Dao mà biến thành như vậy.

Tối hôm nay, trên bầu trời có vô số ngôi sao lấp lánh, có hai ô cửa sổ sáng đèn suốt đêm, có hai người một đêm khó ngủ....

Mãi cho đến gần năm giờ sáng, Tiết Noãn Nhi mới lên lầu đi ngủ, vì một đêm mất ngủ, vừa nằm xuống liền đi sâu vào giấc ngủ, mặt trời lên cao vẫn chưa rời giường.

Tiết Tiểu Diệc chạy đến phòng cô, ôm lấy đôi chân lộ ra ngoài chăn của mẹ, gọi: "Noãn Nhi! Mau dậy thôi, mặt trời đã lên cao lắm rồi! Hôm nay mẹ còn phải đi nộp đơn xin việc đó"

Tiết Noãn Nhi trở người, mơ mơ màng màng nói, "Tiểu Diệc ngoan, cho mẹ ngủ thêm một chút"

Tiểu Diệc cũng mệt đến thở hổn hển, cậu bò lên giường, nằm sát bên cạnh mẹ, hít sâu một hơi, mở miệng hét to: "Mẹ phải đi nộp đơn xin việc đó, đừng ngủ nữa! Mau dậy ăn sáng đi"

Rốt cuộc Tiết Noãn Nhi cũng bị tiếng hét của con trai đánh thức.

Cô mở đôi mắt mơ màng buồn ngủ, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Tám giờ ba mươi"

"Cái gì! Tám giờ ba mươi?" Hai mắt cô đột nhiên mở to, từ trên giường ngồi bật dậy, không cần thận va phải Tiết Tiểu Diệc.

Tiết Tiểu Diệc ngồi dậy lần nữa, "Noãn Nhi là người đại lười"

Tiết Noãn Nhi vén chăn lên, xuống giường lao vào phòng thay thay đồ, lúc đi ra đã không thấy con trai ở trên giường. Cô nhanh chóng trang điểm qua loa cho bản thân, chải lại mái tóc dài uốn xoắn, cầm túi xách và một số tài liệu chạy xuống lầu.

"Mẹ, ăn sáng đi"

"Không được, không kịp nữa, chín giờ là phỏng vấn rồi"

"Con làm đồ ăn sáng xong rồi, là sandwich và sữa bò nóng"

Bước chân Tiết Noãn Nhi hơi dừng lại, bước tới nhìn bữa ăn sáng bày trên bàn, cười vui vẻ khẽ nhéo má con trai: "Con trai bảo bối của mẹ thật lợi hại"

"Được rồi, mẹ ăn nhanh đi" Tiết Noãn Nhi lắc đầu, "Nếu không có con ở bên cạnh chăm sóc mẹ, không biết bây giờ mẹ đã thành thế nào rồi"

Tiết Noãn Nhi cầm sandwich ăn như hổ đói, tối hôm qua mất ngủ cả đêm, nên hôm nay mới ngủ quên như vậy. Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, mỉm cười nhìn về phía con trai, đột nhiên bước tới hôn một cái lên gương mặt mũi mũi của cậu bé, "Mẹ càng ngày càng không thể rời khỏi con"

Cậu nhóc trẻ môi một cái, rút khăn giấy trên bàn lau mặt, "Trong miệng có đồ ăn còn thơm người ta"

Tiết Noãn Nhi uống một ngụm sữa bò, vì vì từ nhỏ chỉ có hai mẹ con sống với nhau, con trai rất chịu khó, giúp cô làm rất nhiều việc. Ví dụ như việc làm đồ ăn sáng hôm nay, chắc chắn cậu nhóc đã trèo lên một chiếc ghế để làm. Nhưng điều này cũng khiến cô cảm thấy xót xa, tất cả đều vì người làm mẹ như cô chưa đủ tốt, cho nên con trai mới phải trưởng thành sớm hơn so với cách bạn cùng lứa tuổi

Ăn sáng xong lau miệng, Tiết Noãn Nhi xách túi lên chạy ra khỏi nhà.

"Điện thoại di động của mẹ" Tiết Tiểu Diệc cầm điện thoại di động trên bàn, nhảy xuống khỏi chiếc ghế cao, chạy tới trước cửa đưa điện thoại di động cho mẹ.

Tiết Noãn Nhi nhận lấy điện thoại, lại hôn một cái trên mặt con trai xong mới rời đi.

Nhìn bóng Tiết Noãn Nhi rời đi, Tiết Tiểu Diệc cũng cười, cậu biết mẹ sẽ đến tập đoàn Thẩm thị phỏng vấn, hôm nay mẹ và chú xuất sắc kia nhất định sẽ chạm mặt. Cứ như vậy, hai người ở bên cạnh nhau khẳng định cơ hội sẽ càng nhiều. Nhưng mẹ nói sự cạnh tranh để được vào làm việc trong tập đoàn đó rất khốc liệt, mẹ không chắc bản thân có thể qua được lần phỏng vấn này.

Tiết Tiểu Diệc suy nghĩ một lát, nếu như mẹ không qua được thì làm sao bây giờ? Hôm qua, khi lần đầu tiên nhìn thấy chú đó, trong lòng cậu đã rất thích. Cho nên, cậu nhất định phải nghĩ cách giúp mẹ một chút mới được

Cậu nhóc nhếch miệng cười cười, chạy lên phòng của mình, tìm được tấm danh thiếp hôm qua chú đó đưa cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Mục đích

Nửa giờ sau, Tiết Noãn Nhi đứng bên dưới tòa cao ốc tập đoàn Thẩm thị.

Cô ngẩng đầu nhìn tầng cao nhất của tòa cao ốc, lúc này trong phòng làm việc của tầng cao nhất, có một người đàn ông đang ngồi ở đó.

Sáu năm qua, cô chưa bao giờ quên người đàn ông này, bởi bên cạnh cô đã có một bản sao nhỏ của anh ta, cho dù cô muốn quên cũng không thể.

Ngự Giao, tôi đã trở về, chúng ta còn sẽ gặp lại nhau.

Tiết Noãn Nhi hít sâu một hơi, mặc dù trong lòng cô trăm nghìn lần không muốn trở lại nơi này, không muốn gặp lại người đàn ông kia, không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ta.

Nhưng cô không còn cách nào, vì cuộc sống, vì con trai, cô nhất định phải trở về đối mặt với anh ta một lần nữa.

Hiện tại là giờ cao điểm, người đi lại rất nhiều, thỉnh thoảng lại có người đàn ông quay đầu lại nhìn cô. Tuy bây giờ Tiết Noãn Nhi cũng rất xinh đẹp, nhưng so với vẻ đẹp trước đây của cô hoàn toàn bất đồng. Gương mặt trước kia, cho dù không trang điểm vẫn là khuynh quốc khuynh thành, theo như lời Ngự Giao nói, lỗi lầm duy nhất của cô chính vì gương mặt quá xinh đẹp.

Hiện giờ, bề ngoài của cô rất bình thường. Tiết Noãn Nhi hít sâu một hơi, nhắc chân đi vào, hi vọng hôm nay có thể thuận lợi qua được cửa ải phỏng vấn.

Cô xin vào làm ở bộ phận tiêu thụ, nên người phỏng vấn cô chính là trưởng phòng bộ phận tiêu thụ, là một người đàn ông trung niên. Trưởng phòng nhân sự nhìn qua sơ yếu lý lịch của cô, hài lòng gật đầu, tốt nghiệp ở một trường đại học nước ngoài danh tiếng, biết mấy loại ngôn ngữ, còn có mấy năm kinh nghiệm làm việc. Ông ta chỉ hỏi cô một số câu đơn giản, sau đó bảo cô về chờ thông báo.

Tiết Noãn Nhi biết kết quả nhất định sẽ như vậy. Rất nhiều người muốn được làm việc trong tập đoàn Thẩm thị, cho nên sự cạnh tranh chắc chắn rất lớn, khẳng định vị trưởng phòng kia cũng muốn phỏng vấn thêm một số người mới đưa ra quyết định.

Tiết Noãn Nhi đi ra khỏi phòng phỏng vấn, vừa đi được mấy bước liền va phải Lang Long đang đi tới. Cô hơi căng thẳng, nhưng khi nghĩ lại hiện giờ không có ai nhận ra mình, tại sao cô phải chột da. Vì vậy, Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp mỉm cười đi về phía trước, làm bộ không quen biết anh ta.

"Cô Tiết" Lang Long chặn đường đi của cô.

Tiết Noãn Nhi nghi ngờ nhìn anh ta, "Tại sao anh biết tên tôi?"

"Tôi xem hồ sơ cá nhân của cô, vốn dĩ hôm nay cô định tự mình tới phỏng vấn"

Vừa rồi khi anh nhìn thấy Tiết Noãn Nhi đi tới, nhất thời cảm thấy rất quen mắt, đột nhiên nhớ ra hôm đó ở trong nhà hàng đã va phải cô, vì vậy Lang

Long liền đọc tài liệu về cô, cảm thấy cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm công việc này, hơn nữa còn là gạo vàng mức nước giếng bùn.

"Cô Tiết phỏng vấn sao rồi?"

"Trưởng phòng bộ phận tiêu thụ bảo tôi về nhà chờ thông báo."

"Cô ở đây chờ tôi một chút, tôi đi vào nói chuyện với trưởng phòng tiêu thụ." Dứt lời, anh liền đi vào phòng phỏng vấn.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao cảm giác Lang Long đối với cô rất thân thiện, chẳng lẽ vì ngày đó ở trong phòng ăn anh ta sợ ý làm bẩn áo cô, cho nên trong lòng áy náy sao?

Cô ngồi xuống ghế sofa bên cạnh chờ đợi, không biết anh ta muốn làm gì.

Trong khi chờ đợi, từ đầu tới cuối cô không dám ngẩng đầu lên. Trong lòng đang rất mong đợi gặp lại Ngự Giao, nhưng cũng có chút sợ hãi. Hai bàn tay cô xiết chặt vào nhau, căng thẳng tới nỗi lòng bàn tay thấm nước mồ hôi.

"Không cần căng thẳng như vậy, tập đoàn chúng tôi biết quý trọng nhân tài" giọng nói của Lang Long vang lên trên đỉnh đầu.

Tiết Noãn Nhi vội vàng đứng lên, mỉm cười gật đầu với anh, cô chỉ biết trước đây anh ta là trợ lý của Ngự Giao, không biết hiện giờ chức vụ của anh ta là gì.

Lúc này Lang Long mới nhớ ra mình còn chưa tự giới thiệu, anh đưa tay phải ra nói: "Chào cô. Tôi là Lang Long, là Giám đốc ở đây"

Tiết Noãn Nhi cũng đưa tay ra, "Xin chào, tôi tên là Tiết Noãn Nhi"

Hai người bắt tay nhau, do luyện võ nhiều nên bàn tay Lang Long rất cứng rắn, anh cảm thấy bàn tay cô vô cùng nhỏ bé mềm mại, phút chốc quên buông tay ra.

Tiết Noãn Nhi cười xấu hổ, vội vàng rút tay mình lại.

"À..." Lang Long nhận ra sự thất thố của mình "Thật ngại quá"

"Không sao"

"Ngày mai cô có thể tới làm rồi"

"Có thật không?"

"Ừ" Lang Long gật đầu "Tôi nói rồi, ở đây chúng tôi rất quý trọng nhân tài, chào mừng sự gia nhập của cô"

"Cảm ơn"

Trước đây cô luôn cảm thấy trong mấy người bạn thân của Ngự Giao, tuy Lang Long nhìn qua có chút lạnh lùng nhưng thực tế anh là người thân thiện nhất.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi rất vui vẻ, bước đi đầu tiên của cô đã thành công tốt đẹp!

Sớm hoàn thành nhiệm vụ của mình, cô càng sớm có thể rời khỏi nơi này.

Về đến nhà, Tiết Noãn Nhi đặc biệt mua món ăn con trai thích nhất.

"Con trai bảo bối, mẹ con đã về rồi đây." Cô mở cửa, gọi lớn

"Chào mừng mẹ thành công trở về" Tiết Tiểu Diệc nghe tiếng gọi chạy ra nghênh đón.

Cậu không thể chờ đợi hỏi: "Mẹ, hôm nay phỏng vấn thế nào?"

Tiết Noãn Nhi ấn túi đồ ăn vào trong ngực con trai, cúi người thay giày, "Món con thích nhất đó"

"Mẹ mau nói cho con biết đi" Tiết Tiểu Diệc sốt ruột nói.

Cô đặt chìa khóa xuống hộc tủ bên cạnh, hừ mấy tiếng "Mẹ của con rất lợi hại đó nha, con cảm thấy thế nào"

"Qua rồi sao?"

"Tất nhiên"

"Woa, tốt quá! Ha ha, sau này mẹ có thể làm việc trong tập đoàn Thẩm thị nổi tiếng thế giới này rồi" Tiết Tiểu Diệc vui sướng nhảy cẫng lên.

"Đói bụng không? Trưa nay chúng ta sẽ món này."

"Vâng, vâng" Tiết Tiểu Diệc hấp ta hấp tấp ôm túi đồ ăn chạy vào bàn ăn treo lên chiếc ghế cao bên cạnh, đặt đồ ăn lên bàn.

Cậu quay đầu ôm chăm lấy Tiết Noãn Nhi: "Mẹ rất tài giỏi, nhất định sẽ nhanh chóng thăng chức."

"Đừng có nói quá như vậy, những người làm việc trong tập đoàn Thẩm thị đều là các nhân tài."

"Mẹ phải tin vào lời con nói, ngày mai đi làm, chắc chắn mẹ có thể thăng chức" Trên gương mặt cậu nhóc thoáng hiện lên nụ cười giảo hoạt

"Được rồi, mau ăn thôi"

Tiết Noãn Nhi không suy nghĩ nhiều, cô hoàn toàn không biết con trai đã lên lút làm gì sau lưng mình.

Sau buổi cơm trưa, Tiết Noãn Nhi lên phòng mình, chuẩn bị đi ngủ trưa. Cô nằm trên giường thở dài một cái, không ngờ tất cả lại tiến triển thuận lợi như vậy.

Nhưng đột nhiên có một đám mây đen xông vào đầu cô, những ngày sau này nên làm gì? Cô hiểu rõ Ngự Giao kinh khủng ra sao, nếu như anh ta phát hiện mục đích cô vào làm việc trong tập đoàn Thẩm thị...

Tiết Noãn Nhi thật sự không dám nghĩ tiếp, nhưng cô không thể còn cách nào, cô buộc phải làm như vậy. Nhắm mắt lại, suy nghĩ tìm cơ hội đi thăm mộ Lăng Diệc.

Sáng sớm ngày hôm sau Tiết Noãn Nhi đã rời giường, tới tập đoàn Thẩm thị. Cô nghe nói trong tập đoàn Thẩm thị có rất nhiều nhân viên làm việc lâu năm nhưng chưa bao giờ nhìn thấy mặt Tổng giám đốc, cô nghĩ mình cũng sẽ không dễ dàng gặp phải anh ta, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

Truyện này ko có chương 159 nhưng mạch truyện vẫn liền nhau. Mình nghĩ có lẽ do tác giả đánh nhầm số chương.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Tai họa ập sau thuận lợi

"Ồi, cô xem tôi đúng là nhiều chuyện quá rồi, là giám đốc tiêu thụ sai tôi tới đây đón cô, khụ khụ..." người phụ nữ ho khan một tiếng, nét mặt trở nên nghiêm túc, nhưng vẫn rất để ý tới câu hỏi trước đó của Tiết Noãn Nhi, nên có chút buồn cười: "Tôi tên Tiêu Tố, là thư ký của giám đốc tiêu thụ, hôm nay tôi có trách nhiệm dẫn cô đi làm quen với công việc và những người khác trong bộ phận tiêu thụ"

"Ồ, thì ra là vậy, tôi tên Tiết Noãn Nhi, sau này phiền cô chỉ bảo nhiều hơn" Tiết Noãn Nhi cũng tự giới thiệu mình

"Tôi đã biết trước tên cô rồi. Được rồi, cô hãy chuẩn bị một chiếc bút và một cuốn sổ, lát nữa tôi sẽ nói với cô một số vấn đề quan trọng, nhất định phải nhớ kỹ đó"

"Vâng, được ạ" Tiết Noãn Nhi bước theo phía sau Tiêu Tố, trả lời

Không ngờ trong tập đoàn Thẩm thị, chỉ riêng một bộ phận tiêu thụ đã lớn như vậy rồi, cô đi đến mỗi chân mà chưa tham quan xong bộ phận tiêu thụ này, hình như nguyên tầng mười lăm của tòa cao ốc này đều dành cho bộ phận tiêu thụ

Tiết Noãn Nhi cảm thấy hơi mệt mỏi, đã hơn nửa năm không làm việc, bây giờ đột nhiên phải làm việc với nhịp điệu nhanh như thế này, khiến cô nhất thời không kịp thích ứng.

"Tiêu Tố! Cô làm gì ở đây?" đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên phía sau hai người.

Tiêu Tố quay đầu lại, "Giám đốc! Là ngài bảo tôi dẫn đồng nghiệp mới đi làm quen với môi trường làm việc mà"

"Cấp trên có lệnh, Tiết Noãn Nhi được trực tiếp làm tổ trưởng tổ tiêu thụ, cho nên những chuyện nhỏ nhặt này không cần tìm hiểu, cô dẫn cô ấy đi thẳng tới phòng làm việc đi"

Giám đốc tiêu thụ dần dần nói với Tiêu Tố, dứt lời liền quay sang nói với Tiết Noãn Nhi với gương mặt tươi cười: "Cô Tiết, xin mời, phòng làm việc của cô đã được chuẩn bị xong"

Người kinh ngạc không chỉ có Tiêu Tố, Tiết Noãn Nhi cũng hiện lên vẻ mặt không hiểu. Chưa nói đến chuyện lần đầu tiên đi làm cô đã đi muộn, hơn nữa nào có ai vừa mới đi làm ngày đầu tiên đã được thăng chức, cô cũng không phải nhân vật lớn gì.

Nhìn nụ cười nịnh hót của giám đốc tiêu thụ, trong lòng Tiết Noãn Nhi càng thêm khó hiểu, cô gần đầu không hiểu tại sao chuyện này đột nhiên biến thành như vậy.

Giám đốc tiêu thụ đích thân dẫn Tiết Noãn Nhi đến phòng làm việc mới của cô, một người phụ nữ đang thu dọn đồ đạc, hình như vừa mới bị cất chức thì phải.

"Cô thu dọn nhanh lên đi, không phải tôi đã nói với cô cách đây một tiếng rồi sao? Tại sao vẫn còn đang thu dọn" Giám đốc tiêu thụ giục

Người phụ nữ kia đặt đồ cá nhân của mình vào trong hộp giấy, liếc mắt nhìn Tiết Noãn Nhi bên cạnh, hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ là dựa vào quan hệ mới được vào đây làm việc, có gì đặc biệt hơn người chứ"

"Dựa vào quan hệ?" Tiết Noãn Nhi không hiểu

Giám đốc tiêu thụ vội vàng cười nói: "Cô Tiết đừng để ý những gì cô ta nói" dứt lời liền quay đầu lớn tiếng quát người kia: "Nhanh lên đi"

Người phụ nữ kia thu dọn xong đồ đạc của mình, lúc đi ra còn trừng mắt nhìn Tiết Noãn Nhi một cái, khi đi ngang quang người cô, còn cố ý va một cái thật mạnh vào vai cô.

Phòng làm việc của Tiết Noãn Nhi là một phòng làm việc riêng của mình cô. Tập đoàn Thẩm thị quả nhiên là một tập đoàn nổi tiếng, ngay cả một tổ trưởng tổ tiêu thụ cũng có phòng làm việc riêng của mình.

Cô ngồi xuống chiếc ghế xoay mềm mại, nhìn chiếc máy tính đặt trên bàn, phản chiếu gương mặt xinh đẹp của mình

Tại sao có thể như vậy?

Tiết Noãn Nhi đột nhiên nghĩ tới lời nói sáng sớm hôm nay của con trai. Tiết Tiểu Diệc nói, hôm nay cô đi làm nhất định sẽ được thăng chức. Chẳng lẽ tên nhóc kia có tài xem bói sao?

Nhưng cho dù thế nào, bây giờ công việc thuận lợi như vậy tất nhiên là cô rất vui vẻ

Tập đoàn Thẩm thị quá lớn, cô làm việc một mạch tới gần trưa mà chưa đọc xong những tài liệu liên quan đến bộ phận tiêu thụ. Mãi cho đến trưa, Tiết Noãn Nhi vẫn đang chăm chú đọc tài liệu, dường như quên mất chuyện đói bụng.

Đột nhiên có người gõ cửa, cô không ngẩng đầu lên, tùy tiện trả lời, "Vào đi"

"Noãn Nhi"

Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu lên, "Hóa ra là trợ lý tiêu"

Tiêu Tố đi vào nói: "Ôi trời, cô đừng gọi tôi xa lạ như vậy, cứ gọi tôi là Tố Tố đi"

"Cũng được. Đúng rồi, cô có chuyện gì không? Giám đốc cho gọi tôi?"

"Không phải, cô đừng căng thẳng như vậy, bây giờ đã mười một rưỡi đến giờ nghỉ trưa rồi, tôi tới tìm cô cùng xuống lầu hai ăn cơm"

Tiết Noãn Nhi nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, kinh hô: "Thiếu chút nữa tôi quên cả thời gian"

Đi theo Tiêu Tố xuống dưới phòng ăn dành cho nhân viên, Tiết Noãn Nhi cảm giác bản thân rất may mắn, không chỉ ngày đầu tiên đi làm đã được thăng chức, hơn nữa còn được đồng nghiệp quan tâm.

Chỉ có điều, dường như cô vui vẻ quá sớm thì phải, cũng không ngờ tới ẩn trong sự thuận lợi này là một tai họa khôn lường.

Xuống tới phòng ăn ở lầu hai, có khá nhiều người nhìn cô.

Tiết Noãn Nhi lau mặt, huých nhẹ khuỷu tay vào Tiêu Tố, nhỏ giọng hỏi: "Trên mặt tôi có dính gì à?"

"Phía dưới đôi mắt trái của cô có một nốt ruồi son, rất đẹp"

"Ý tôi hỏi không phải là vậy... tôi nói là thứ khác kia, tại sao có nhiều người nhìn tôi chăm chăm như vậy, còn chỉ chỉ trỏ trỏ nữa" Chẳng lẽ đây là thái độ của những nhân viên được Ngự Giao đào tạo ra sao? Nhìn nhân viên mới chăm chăm luống cuống như vậy. Trong lòng cô có chút không được tự nhiên.

Hai người tìm được một chiếc bàn trống ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện nhau. Tiêu Tổ uống một ngụm nước nói: "Cô nói những người đó sao, đó là bọn họ đang ghen tỵ với cô thôi"

"Ghen tỵ với tôi cái gì?" Tiết Noãn Nhi không hiểu.

"Ghen tỵ chuyện Tổng giám đốc và giám đốc Lý đặc biệt quan tâm tới cô"

"Hả?" Tiết Noãn Nhi càng không hiểu, "Rốt cuộc có ý gì?"

"Tôi đã coi cô là bạn tốt, vậy cô cũng đừng giả bộ nữa, nói cho tôi biết quan hệ giữa cô với Tổng giám đốc và giám đốc Lý đi"

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi không hiểu nói, "Tôi và Tổng giám đốc cũng như giám đốc Lý thật sự hoàn toàn không quen biết nhau, chẳng qua trước khi làm việc ở đây có vô tình gặp mặt nhau một lần thôi"

"Vậy tôi nói cho cô biết, thật ra thì hôm nay Tổng giám đốc tự mình ra lệnh, thăng chức cho cô làm tổ trưởng. Còn giám đốc Lý, tôi nghe nói hôm qua khi cô tới phỏng vấn, hôm nay đã được đi làm rồi. Cô biết không? Hôm qua những người cùng tới nộp đơn với cô đều là những nhân tài tốt nghiệp ở Harvard, nhưng đều bị loại chỉ có cô trúng tuyển. Cho nên bọn họ sẽ ghen tỵ thôi..."

Tiết Noãn Nhi ngẩn người trong giây lát, bàn tay cầm đôi đũa cũng cứng đờ.

Tiêu Tổ nhận ra vẻ mặt thay đổi của cô, vội vàng nói: "Cô đừng hiểu lầm, không phải là tôi nói cô không tốt, tôi tin cô nhất định có năng lực, chẳng qua nhanh như vậy... cho nên bọn họ...."

"Không sao" Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu cười, "Không sao, tôi sẽ chứng minh năng lực của chính mình". Cô cúi đầu ăn cơm nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng những ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Tiết Noãn Nhi không hiểu, tại sao Ngự Giao lại làm như vậy? Hoàn toàn không thể nghĩ ngờ đây chỉ là khiến cô rơi vào tình thế khốn đốn, đầu tiên bị các đồng nghiệp nói xấu, từ đó chẳng phải công việc ở đây của cô sẽ khó khăn hơn rất nhiều sao.

Cô có nên tìm cơ hội hỏi Ngự Giao một chút không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Sự thay đổi kinh người

Xung quanh thỉnh thoảng sẽ chiếu tới những ánh mắt quái dị, Tiết Noãn Nhi không thể nào tiếp tục dùng bữa trưa, cô buông đũa xuống, đứng dậy trở về phòng làm việc của mình.

Ở trong phòng làm việc đi qua đi lại, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hay là nên hỏi Ngự Giao trước. Tiết Noãn Nhi đi vào thang máy, bấm lên tầng cao nhất, nói với trợ lý của Tổng giám đốc: "Chào cô, tôi là Tiết Noãn Nhi ở bộ phận tiêu thụ, tôi muốn gặp Tổng giám đốc"

Người trợ lý hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt quái dị nhìn Tiết Noãn Nhi.

Chuyện cô vừa vào công ty lập tức được Tổng giám đốc tự mình cất nhắc, đã được lan truyền khắp trên dưới tập đoàn, cho nên dĩ nhiên trợ lý Tổng giám đốc cũng sẽ nhận ra cô.

"Muốn gặp giám đốc phải được hẹn trước, nếu như là chuyện công việc cô có thể nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời lại cho giám đốc"

"Cô để tôi gặp anh ta đi" Tiết Noãn Nhi sốt ruột nói

Cô không muốn mình trở thành quái vật ở nơi này, ngay bản thân cô cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao Ngự Giao có thể làm như vậy

Người trợ lý lắc đầu, "Xin lỗi"

Trước giờ Ngự Giao là một người thần bí, đúng là không phải muốn gặp là có thể gặp. Tiết Noãn Nhi khẽ thở dài một cái trong lòng, vừa định rời đi đã nhìn thấy Phạm Khiết Phàm đang bước tới. Cô từng gặp qua cô ta vài lần, cũng không thân quen mấy.

Tiết Noãn Nhi đi vòng qua bên người Phạm Khiết Phàm, vừa bước vào thang máy, liền bị cô ta gọi lại "Đợi chút"

Tiết Noãn Nhi xoay người lại, không hiểu nhìn cô ta. Phạm Khiết Phàm mặc bộ đồ công sở rất chuyên nghiệp, cô ta bước tới nhìn Tiết Noãn Nhi khỏe miệng khẽ nhếch lên nở nụ cười châm chọc: "Tôi đang không hiểu tại sao có thể được đối xử đặc biệt như vậy, hóa ra là vì đáng vẻ rất giống người kia"

Tiết Noãn Nhi hơi kinh ngạc, đáng vẻ rất giống người kia? Chẳng lẽ người kia mà Phạm Khiết Phàm nói, chính là Doãn Băng Dao trước đây sao?

Tiết Noãn Nhi cười cười xin lỗi, "Thật ngại quá, nếu như không có chuyện gì, vậy tôi xuống dưới làm việc"

"Đứng lại" Phạm Khiết Phàm nhỏ giọng quát, không vui nói, "Tôi biết Tổng giám đốc đặc biệt giúp đỡ cô, nhưng cô chẳng qua chỉ là một tổ trưởng nhỏ của bộ phận tiêu thụ, bất kể thế nào cô cũng phải biết lễ phép với tôi"

Tiết Noãn Nhi nhìn thấy trong ánh mắt cô ta tràn đầy địch ý.

Phạm Khiết Phàm đến gần cô, nhỏ giọng nói: "Tốt nhất cô nên an phận một chút, làm đúng công việc của mình, đừng nghĩ tới những chuyện khác, cũng đừng có bất kỳ ý đồ nào, nếu không tôi sẽ khiến cô không thể làm việc ở đây"

"Tôi không hiểu ý của cô" Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu, lạnh giọng nói

"Không phải cô muốn quyến rũ Tổng giám đốc để được bay lên cành cao làm phượng hoàng sao?"

Tiết Noãn Nhi không thể tin nhìn cô ta, "Tôi tới đây là để làm việc, chưa từng nghĩ tới những điều cô vừa nói"

"Tốt nhất là nên như vậy" Phạm Khiết Phàm khẽ nở nụ cười âm hiểm

Đột nhiên người trợ lý chạy tới nói với Tiết Noãn Nhi: "Cô Tiết, Tổng giám đốc cho cô vào"

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Phạm Khiết Phàm, ôm sự nghi hoặc và nổi bất an đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc. Mở cửa ra, liền thấy Ngự Giao đang đứng tựa vào bàn làm việc, vừa bước vào liền đối mặt với ánh mắt của anh, dường như anh ta đang đợi cô.

"Cô tìm tôi"

Tiết Noãn Nhi bước vào, mở miệng muốn hỏi những điều suy nghĩ trước đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén tất cả những lời muốn nói như bị nghẹn trong cổ họng, không thể thốt nên lời.

Sáu năm trôi qua, nhưng khi đối mặt với anh, cô vẫn có sự sợ hãi nào đó.

"Sao?" Anh khẽ nhún mày

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi ngập ngừng nói, "Tôi muốn hỏi, tại sao anh lại đột nhiên thăng chức cho tôi lên làm tổ trưởng của một tổ tiêu thụ?"

"Rất đơn giản" Anh buông tay xoay người đi tới trước xử sở sát đất, kéo rèm cửa ra.

Trong chớp mắt ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng cả căn phòng làm việc, những tia nắng vàng óng chiếu sáng cả người anh, xung quanh anh như được phủ một vầng hào quang.

Tiết Noãn Nhi đi tới hỏi: "Cái gì rất đơn giản? Anh có biết các đồng nghiệp bàn tán về tôi ra sao không? Bọn họ cho rằng tôi dựa vào quan hệ gì đó để được vào làm việc ở đây"

Anh khẽ cười, xoay người lại nhìn cô, "Cần gì để ý tới người khác nhìn mình thế nào"

"Tại sao anh lại làm như vậy? Tôi với anh không quen không biết, hơn nữa bộ phận tiêu thụ còn rất nhiều nhân viên xuất sắc khác, hoàn toàn không tới lượt tôi"

Anh nhìn cô đầy kỳ quái, nghi hoặc hỏi: "Như vậy không tốt sao? Tôi cho là cô sẽ vui chứ"

Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu.

"Là con trai cô gọi điện thoại cho tôi, hôm đó tôi hôn cô, đây là chính là sự bồi thường của tôi"

Trong lòng Tiết Noãn Nhi đột nhiên bùng lên lửa giận, "Tất cả đều vì như vậy?"

"Đúng"

Anh đúng là tên đàn ông tự cao tự đại, anh cho rằng nụ hôn của anh cao quý tới mức nào, tôi còn lạ gì đồng thời cũng không phiền anh phải có trách nhiệm, xem ra anh vẫn chỉ là một kẻ tự cho mình là đúng giống như năm đó.

"Nhưng rất xin lỗi, tôi muốn dựa vào chính năng lực của mình để được thăng chức" tuy cô rất muốn thăng chức, rất muốn hoàn thành chuyện mình phải làm. Cô cũng biết như vậy đối với mình là rất có lợi, nhưng sự kiêu ngạo từ trong xương tủy khiến cô cảm giác tức giận với loại bố thí này.

Ngự Giao hơi kinh ngạc, dáng vẻ quật cường của người phụ nữ này cực kỳ giống Băng Dao. Anh vốn cho rằng, Tiết Noãn Nhi giống như những người phụ nữ khác, đều là kẻ hám lợi, muốn kiếm được chút lợi lộc từ trên người anh. Ngoài Doãn Băng Dao, chưa bao giờ quan tâm anh có tiền hay có thể không.

Không ngờ, Tiết Noãn Nhi cũng là một người phụ nữ như vậy. Cái nhìn của anh với cô bắt đầu thay đổi.

"Tổng giám đốc Thẩm, anh là người đứng đầu một tập đoàn lớn, tôi thật sự không ngờ chỉ vì một vấn đề cá nhân anh liền phá vỡ nguyên tắc làm việc" Thật không biết một người giống như anh ta, làm thế nào mà phát triển được một tập đoàn lớn mạnh như thế này.

Ngự Giao không tức giận, trái lại cười cười, "Tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của cô, đúng là cô mới tới công ty, nhưng dựa vào trình độ học vấn và kinh nghiệm làm việc của cô, tôi tin cô có thể đảm nhiệm được công việc này"

Nếu đổi lại là trước kia, anh tuyệt đối không cho phép một người phụ nữ nói chuyện với anh như. Bởi chuyện anh làm, người khác không được nghi ngờ.

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi muốn nói gì đó, đột nhiên bụng cô phát ra tiếng kêu "Ọc, ọc", hơn nữa rất to, khiến cô lúng túng.

Ngự Giao ngồi trên chiếc ghế xoay sau bàn làm việc, nghe thấy hỏi: "Cô chưa ăn cơm trưa?"

"Vì chuyện này tất cả đồng nghiệp đều nói xấu sau lưng, tôi không thể nào ngồi nuốt trôi đồ ăn trong tình cảnh như vậy"

"Nói vậy là cô đang trách tôi?" Khóe miệng anh khẽ cong lên, khiến Tiết Noãn Nhi cả kinh. Chẳng lẽ anh ta lại muốn nổi giận?

Khóe miệng anh cong lên mỉm cười càng trở nên rõ ràng, chỉ chỉ hộp cơm đặt trên bàn làm việc, "Nếu cô không ngại, có thể ăn cùng với tôi"

Tiết Noãn Nhi nghe mà khiếp sợ, còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh ta khiến cô tin chắc, những lời vừa rồi được phát ra từ miệng của Ngự Giao.

Từ lúc nào tên ác ma như anh ta lại trở nên bình dị gần gũi như vậy? Trong lòng Tiết Noãn Nhi có chút lo lắng, anh ta càng như vậy, cô càng sợ

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Không dám nhận ý tốt

Nhìn về phía mấy hộp giấy đặt trên bàn làm việc, không biết bên trong đựng đồ ăn gì, nhưng cô không ngờ đường đường là Tổng giám đốc một tập đoàn lớn, là một nhân vật oai phong trong giới hắc đạo, lại ăn cơm hộp trong phòng làm việc.

Không phải anh ta nên đi ăn sơn hào hải vị ở một nhà hàng lớn sao?

Ngự Giao mở hộp cơm, mùi thơm bay vào trong mũi Tiết Noãn Nhi khiến cái bụng không an phận của cô lại phát ra tiếng kêu. Anh nghe mà khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười.

"Ăn cùng tôi đi." Anh lặp lại lần nữa.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi rất nghi ngờ, cô nghĩ mãi không ra tại sao Ngự Giao đối xử với mình tốt như vậy.

Nhưng nghĩ lại, trước đây ban đầu Ngự Giao cứu mạng hai chị em cô, còn đối xử với cô rất tốt, dùng tính mạng của mình để bảo vệ. Sau khi cô yêu anh ta, anh ta liền chà đạp lên tình yêu đó. Cho nên, cô không thể tin tưởng anh ta!

Tiết Noãn Nhi lắc đầu, lạnh lùng nói: "Tôi chỉ là một nhân viên quèn, không có tư cách dùng cơm cùng Tổng giám đốc, ý tốt của Tổng giám đốc tôi không dám nhận. Tôi còn có việc bận, xin phép ra ngoài trước" Dứt lời, Tiết Noãn Nhi kéo cửa phòng làm việc đi thẳng tới thang máy. Cô biết, khi Ngự Giao đối tốt với một người nào, đó chính là dấu hiệu báo trước giông bão sắp nổi lên.

Cô tuyệt đối sẽ không rơi vào cạm bẫy đó lần thứ hai.

Người trợ lý thò cổ ra nhìn cánh cửa thang máy đang từ từ đóng lại, thầm nói: "Thật là kỳ lạ, mấy năm nay Tổng giám đốc chưa từng nói với bất kỳ người phụ nữ nào quá mấy câu, nhưng sao bây giờ lại đối xử với Tiết Noãn Nhi tốt như vậy?"

Suốt buổi chiều, Tiết Noãn Nhi ôm bụng đói làm việc, tất cả đều là do tên nhóc kia làm hại! Khi nào về đến nhà, cô nhất định phải dạy dỗ tên nhóc ngốc nghếch kia một trận! Khi Tiết Noãn Nhi đang đói đến da bụng dính vào da lưng, cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

Cô vội vàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng người, làm bộ chăm chỉ làm việc. Chỉ riêng chuyện thăng chức đã bị nhiều người nói xấu như vậy, nếu lại bị người

khác nhìn thấy cô lười biếng, đó không phải là tạo điều kiện cho người ta bàn tán sao.

"Mời vào"

Mở cửa bước vào là Lang Long

Tiết Noãn Nhi vội vàng đứng lên, lễ phép mỉm cười chào "Giám đốc Lang"

Lang Long mỉm cười bước vào "Ngồi xuống đi, không cần khách sáo với tôi, chúng ta cũng từng gặp nhau một lần ở bên ngoài công ty, cho nên... cô có thể coi tôi là bạn được không?"

Tiết Noãn Nhi thiếu chút nữa bị câu nói của anh làm cho sợ hãi. Cô biết Lang Long là một người không giỏi nói chuyện, nhưng không ngờ anh ta lại nói chuyện với cô như vậy.

"Được, Giám đốc Lang" Tiết Noãn Nhi cười cười nói

"Cô cũng đừng gọi tôi là Giám đốc nữa được không, có thể gọi thẳng tên họ tôi"

Về mặt Tiết Noãn Nhi hơi xấu hổ, nói: "Vậy cũng được"

Cô không muốn để người khác nói xấu mình, nhưng lại không dám đắc tội với cấp trên.

Lang Long xách một túi đồ ăn trên tay, đặt xuống bàn làm việc của Tiết Noãn Nhi "Cái này tôi mua dưới lầu, không biết cô thích không, nhưng có thể lót dạ một chút. Cô mau ăn đi"

Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu lên, đầy cảm kích nhìn Lang Long

"Tôi biết buổi trưa cô không ăn cơm, lúc đó tôi cũng ở trong phòng ăn. Bây giờ chắc chắn cô đói bụng lắm rồi phải không, mau ăn nhanh đi. Tôi không muốn ngày đầu tiên nhân viên đi làm đã bị ngất xỉu vì đói."

Tiết Noãn Nhi cảm động gật đầu "Cảm ơn"

Cô lấy ra từ trong túi một loại bánh quy, mở một chai sữa bò, bắt đầu ăn như hổ đói.

Cô thà bị đói chết cũng không nhận ý tốt của Ngự Giao, nhưng Lang Long không giống vậy, cô và anh ta không có bất kỳ ân oán gì.

Lang Long thích thú nhìn Tiết Noãn Nhi ăn bánh, lúc này Tiết Noãn Nhi mới lúng túng lau miệng, nhận ra mình thật thất thố.

"Tôi biết bọn họ nói những gì, chẳng qua bọn họ chỉ thích nhiều chuyện mà thôi, hơn nữa rất nhiều trong số đó đều vì ghen tỵ, bọn họ ghen tỵ với cô. Cho nên sau này, cô không cần vì một số người mà phải suy nghĩ. Chỉ cần làm việc thật tốt, chứng minh năng lực của cô, như vậy bọn họ sẽ không còn gì để nói"

Tiết Noãn Nhi lại bị cảm động lần nữa, những năm gần đây một mình cô lẩn lộn bên ngoài, không có ai bên cạnh, ngay cả một người thân hay một người bạn cũng không. Cho nên chưa từng có người quan tâm cô như vậy. Sáu năm qua cô thật sự không có cảm giác được quan tâm như vậy

Tiết Noãn Nhi gật đầu "Cảm ơn"

"Chẳng lẽ cô chỉ biết nói hai chữ này sao?" Anh khẽ cười

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc "Vậy... anh muốn tôi cảm ơn anh thế nào?"

"Chỉ bằng tối nay chúng ta ăn cơm cùng nhau, được không?"

Nhìn thấy Tiết Noãn Nhi không nói gì, Lang Long lại bổ sung: "Coi như là tôi chào mừng đồng nghiệp mới"

Tiết Noãn Nhi vẫn không lên tiếng. Cô thật sự không dám dễ dàng tiếp nhận ý tốt của người khác, đặc biệt là đàn ông, nhưng ánh mắt Lang Long nhìn cô rất đơn thuần, không có bất kỳ ý đồ nào. Khi cô chuẩn bị lên tiếng, Lang Long cười cười: "Nếu như cô bận chuyện khác, vậy thì để sau này khi có cơ hội"

Tiết Noãn Nhi gật đầu "Thật ngại quá" Cô không muốn tiếp xúc quá thân mật với người khác.

Sau khi Lang Long rời đi, Tiết Noãn Nhi tiếp tục ăn đồ ăn đến khi no bụng rồi, cô mới bắt đầu công việc. Tinh thần tốt, có thể vui đầu vào công việc vì vậy cũng cảm giác thời gian trôi qua rất rất nhanh.

Rất nhanh đã đến năm giờ chiều, giờ tan sở. Tiết Noãn Nhi gấp tài liệu lại, tắt máy vì tính rồi khỏi phòng làm việc. Cô không có xe, mà bây giờ chính là giờ cao điểm cho nên bắt được taxi cũng là chuyện rất khó khăn, vì vậy Tiết Noãn Nhi quyết định vừa đi bộ, vừa đón xe trên dọc đường.

Rời khỏi thành phố này đã lâu, vừa trở về liền vội vàng nộp đơn, sau đó đi làm cũng chưa có dịp ngắm nhìn lại nơi cô đã lớn lên từ nhỏ. Sáu năm trôi

qua, nhưng dường như thành phố này không có gì thay đổi, lại giống như thay đổi rất nhiều khiến cô cảm thấy rất xa lạ. Tiết Noãn Nhi đi trên đường, bước chân vô cùng chậm, cô hít thở bầu không khí, nhìn những tia nắng mặt trời chiếu lên cây ngói đồng cao lớn bên đường. Nếu như bây giờ có Lăng Diệc ở bên cạnh thì tốt biết bao, em trai luôn rất tò mò thích thú với những khung cảnh tự nhiên tươi đẹp. Cô thật sự không kìm được nghĩ, nếu như Lăng Diệc ở đây, cậu nhất định sẽ hỏi: "Chị, nếu ánh mặt trời có thể chiếu tới khắp nơi trên trái đất này, vậy tại sao không thể chiếu xuyên qua lá cây?"

Nghĩ đến Lăng Diệc, nét mặt của Tiết Noãn Nhi cũng hiện lên sự dịu dàng vô vàn. Cô thật sự muốn tới thăm mộ Lăng Diệc, nhưng Dương Tuyết Hoa từng nói, Ngự Giao luôn cho người canh giữ ngôi mộ của em trai cô, cho nên nếu như cô tới đó chắc chắn sẽ khiến anh ta nghi ngờ.

Tại sao đã sáu năm trôi qua, Ngự Giao vẫn không bỏ qua cho cô, vẫn tìm kiếm cô?

Tiết Noãn Nhi thở dài, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng còi xe. Cô vừa tránh sang một bên, quay đầu lại nhìn ngó trong xe.... là Ngự Giao

Phút chốc cô đột nhiên trở nên căng thẳng, nhìn thấy Ngự Giao, trái tim liền không thể nào bình tĩnh, mặc dù cô có biểu hiện vân đạm phong khinh đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Không biết anh muốn làm cái gì

Tiết Noãn Nhi đứng nguyên tại chỗ tròn mắt nhìn một lúc, nhất thời không biết nên làm sao.

Ngự Giao mở cửa xe, nhún còi nói: "Lên xe"

"Hả?" cô không kịp phản ứng, gương mặt dờ ra.

"Lên xe đi, tôi đưa cô về"

Tiết Noãn Nhi vội vàng lắc đầu, khoát tay, "Không, không cần, cảm ơn ý tốt của Tổng giám đốc, nhà tôi ở ngay trước mặt rồi, không xa lắm, không cần đi xe đâu"

"Tôi biết"

Lúc này Tiết Noãn Nhi mới nhớ, ngày đó đã gặp anh ta trong thang máy.

"Nhanh lên xe, tôi cũng vì thuận đường nên mới đưa cô về, tôi luôn đối xử tốt với nhân viên của mình"

Đây chính là cách anh ta tán gái sao? Tiết Noãn Nhi không phải người nhu, từ trong đôi mắt của Ngự Giao cô có thể nhìn thấy sự mập mờ nào đó. Anh ta chẳng qua chỉ là một tên quý đào hoa, có mới nói cũ.

Tiết Noãn Nhi muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không cho phép từ chối của Ngự Giao, lời nói liền bị nghẹn ở cổ họng. Nhưng.... cô không muốn quá gần gũi với anh ta, như vậy sẽ càng có nhiều phiền toái, hôm nay từ những lời Phạm Khiết Phàm nói, cô có thể nghe được địch ý trong đó.

"Xin lỗi Tổng giám đốc, tôi chỉ là một nhân viên quen, không dám làm phiền tới Tổng giám đốc, hơn nữa ngồi cả ngày trong công ty, tôi cũng muốn đi bộ một chút coi như tập thể dục"

Tiết Noãn Nhi uyển chuyển từ chối, cô cố gắng để giọng nói của mình nghe dịu dàng một chút, trên mặt Ngự Giao thoáng hiện lên vẻ không vui, "Tôi là sếp của cô, bây giờ tôi ra lệnh cho cô, lập tức lên xe" anh tựa như mất kiên nhẫn nói.

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, một tia lửa giận bùng lên trong lòng. Anh ta vẫn bá đạo không phân rõ phải trái như vậy! Vấn thích lấn át người khác!

Chỉ là sáu năm trước cô đã hiểu rõ tính cách của tên ma quỷ này, vào lúc này, không thể từ chối anh ta. Nếu không, anh ta sẽ càng tức giận. Tiết Noãn Nhi bất đắc dĩ, ngồi vào trong xe. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một câu, cố gắng duy trì một khoảng cách nhất định với Ngự Giao.

Ngự Giao nổ máy, nghiêng đầu nhìn cô, nghi hoặc hỏi: "Từ trong ánh mắt của cô, tôi thấy hình như cô rất ghét tôi đúng không?"

"Sao có thể! Tổng giám đốc ngài suy nghĩ nhiều quá rồi, tại sao tôi lại ghét ngài" tuy ngoài miệng Tiết Noãn Nhi nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, anh đã biết tôi ghét, tại sao còn phải cật lực ép người vào chỗ khó.

"Không phải sao" khoe miệng anh khẽ cong lên, nở nụ cười thân thiện

Tiết Noãn Nhi dựa lưng vào thành ghế: "Tất nhiên"

"Cô ở trong khu chung cư đó sao? Tại sao trước đây tôi không nhìn thấy cô lần nào nhỉ?"

"Tôi mới dọn về đây, trước đó không sống trong thành phố này"

"Bố tên nhóc kia ở đây? ý tôi là... chồng cô"

Thiếu chút nữa Tiết Noãn Nhi bị sặc nước miếng của chính mình. Trước kia Ngự Giao sẽ không hỏi nhiều chuyện như vậy, tại sao bây giờ đột nhiên thích hỏi nhiều chuyện như vậy.

Tiết Noãn Nhi cười xấu hổ, do dự một chút nói: "Bố thằng bé đã mất từ lâu rồi, đó là một tên đàn ông ghê tởm đáng hận"

"Vậy bây giờ cô nuôi con một mình sao?" Nghe cô nói về người chồng đã chết, trong lòng anh có một cảm giác vui vẻ không nói được

"Ừ, đúng vậy"

"Chồng cô qua đời, sao tôi cảm giác cô hoàn toàn không có chút đau khổ nào?" trong lòng Ngự Giao rất nghi ngờ, một người mẹ đơn thân giống như cô, một mình nuôi một đứa trẻ không những cô đơn còn rất cực khổ.

Nhưng tại sao khi người phụ nữ này nói đến người chồng đã chết của mình trong đáy mắt hoàn toàn không có chút bi thương hay khổ sở nào, ngược lại là cảm giác hài lòng. Chẳng lẽ trong lòng tất cả phụ nữ đều hận đến lạnh lòng sao?

Tiết Noãn Nhi cười lạnh, "Người đó chết chưa đền hết tội, tôi một chút cũng không đau khổ, ngược lại rất vui vẻ. Tôi và con trai sống rất hạnh phúc, rất yên ổn. Nếu như anh ta còn sống, khẳng định cuộc sống của hai mẹ con tôi sẽ không được yên ổn hạnh phúc như vậy"

Ngự Giao đột nhiên cảm thấy trái tim mình như thất lại, cảm giác giống như có người đang nói xấu sau lưng mình.

Tiết Noãn Nhi nhận thấy lời nói của mình có chút quá kích động, vội vàng cười cười, "Tôi nói đùa vậy thôi"

"Không, cô đang nói thật, tôi có thể nhận ra lời cô nói là thật hay dối"

Tiết Noãn Nhi nhìn anh, gương mặt tuấn tú vô cùng, nhưng khi nghĩ tới những chuyện anh ta từng làm, trong lòng cô chỉ còn sự căm hận. Dù thế nào đi nữa anh ta cũng đã biết những lời cô nói là sự thật, vậy thì không cần thiết phải giấu giếm

Giờ phút này Tiết Noãn Nhi đột nhiên giống như đang mắng mỏ người đàn ông kia, đúng lúc anh ta nghe thấy nhìn thấy nhưng hoàn toàn không biết người cô đang mắng chính là mình.

"Tổng giám đốc thật lợi hại, nếu vậy tôi cũng không cần thiết giả bộ làm gì" Tiết Noãn Nhi thở dài một hơi, sự căng thẳng trong lòng từ từ được thả lỏng, tiếp tục nói: "Thật sự tôi rất căm ghét người chồng của mình, trên thế giới này anh ta là người đàn ông ghê tởm, bá đạo, ích kỷ, không nói đạo lý, còn tự cho là đúng luôn làm tổn thương người khác"

Ngự Giao hắt hơi mấy cái, rút khăn giấy lau mũi.

"Trên đời có người đàn ông như vậy sao?" anh nghe cảm thấy rất buồn cười.

Tiết Noãn Nhi nghiêm mặt gật đầu, "Đương nhiên là có" hơn nữa kẻ đó là xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Hai người không nói gì nữa, trong xe trở nên yên lặng. Khi này Ngự Giao không ngừng tìm đề tài bắt chuyện với cô là vì anh muốn được nghe thấy giọng nói của cô một chút, thật sự rất rất nhớ giọng nói đó. Bởi vì giọng nói của Tiết Noãn Nhi thật sự rất giống Băng Dao. Nếu như anh không phải đang lái xe, nhất định sẽ nhắm mắt lại lắng lắng nghe giọng nói trong trẻo này của cô, để anh cảm giác Doãn Băng Dao đã trở về bên cạnh mình.

Anh không muốn nhìn gương mặt của Tiết Noãn Nhi, mặc dù cô ta cũng rất đẹp, nhưng cô ta không phải là Băng Dao, anh chỉ muốn cảm nhận một chút cảm giác như vậy thôi. Những điều anh muốn nói còn rất nhiều, môi mòng khê mấp máy, tuy nhiên lại không biết nên nói gì. Giữa hai người, dường như không có điều gì dễ nói. Mà hình như Tiết Noãn Nhi cũng là một cô gái có tính cách lạnh lùng, mặc dù trên mặt luôn nở nụ cười thân thiện, nhưng loại cảm giác khách sáo đó lại có cảm giác muốn giữ một khoảng cách nhất định với người xung quanh. Không thể hù nhận, trên người cô có bóng dáng của Băng Dao.

Rất nhanh, chiếc xe đã chạy vào khu chung cư cao cấp, Ngự Giao dừng xe đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Tiết Noãn Nhi. Mặc dù anh rất có phong độ, nhưng cô biết rõ tính cách từ trong xương tủy của người đàn ông này.

Hai người đi lên lầu, Ngự Giao vẫn rất quan tâm tới cô, chẳng hạn như khi vào thang máy nhường cô vào trước. Trước giờ anh luôn có dáng vẻ ngạo mạn, chưa bao giờ có thái độ ga lăng và khách khí như vậy. Tiết Noãn Nhi cảm thấy rất lúng túng, bởi cô không biết nên nói gì với anh ta, cũng không muốn đứng bên cạnh anh ta.

Thang máy đi lên trên lầu, Tiết Noãn Nhi mỉm cười gật đầu chào Ngự Giao, sau đó đi về phía căn hộ của mình

"Chuyện đó..." Ngự Giao mở miệng gọi cô lại

Sống lưng Tiết Noãn Nhi cứng đờ, bước chân của cô dừng lại trên mặt đất, ngừng thở không dám quay đầu lại. Bởi cô không biết, người đàn ông giống

như ma quỷ này, tùy thời có thể làm ra bất kỳ chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Ôm cô

Tiết Noãn Nhi hít sâu một hơi, lấy đũng khí xoay người lại mỉm cười nhìn về phía anh hỏi: "Tổng giám đốc còn chuyện gì nữa sao?"

"Tôi ở ngay sát bên căn hộ của cô, một người phụ nữ nuôi một đứa trẻ nhất định sẽ có rất nhiều chuyện không tiện, nếu như cần người giúp, cô có thể gọi tôi bất kỳ lúc nào."

Tiết Noãn Nhi lại bị làm cho kinh ngạc lần nữa, không biết anh ta lấy chuyện giúp người làm niềm vui từ lúc nào?

Cô vốn không muốn nói thêm gì, nhưng lòng hiếu kỳ trong lòng khiến cô nghi ngờ hỏi: "Tại sao Tổng giám đốc lại ở đây? Tôi nghe nói, biệt thự nhà riêng của Tổng giám đốc rất lớn."

"Thình thoảng tôi mới tới chỗ này, vì chuyện riêng thôi"

"Vậy sao, tôi đi trước ạ, cảm ơn hôm nay Tổng giám đốc đã đưa tôi về." Vì chuyện riêng? Vậy chuyện trước đây cô suy đoán chẳng chắc chắn không sai, chắc chắn anh ta đang bao dưỡng một tình nhân ở đây.

Ngự Giao gật đầu một cái.

Tiết Noãn Nhi từ trong ví lấy ra một chiếc chìa khóa, Ngự Giao vẫn đứng nguyên tại chỗ, cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh ta không ngừng chiếu lên người mình. Trong lòng có chút sợ hãi, loay hoay một lúc vẫn không tìm được chìa khóa.

Ngự Giao hơi nheo mắt nhìn bóng lưng của cô, Băng Dao, Băng Dao của anh... Không tự chủ được, anh bước chân tiến về phía trước, đi về phía cô.

Tiết Noãn Nhi căng thẳng đến thở cũng không dám thở mạnh.

Đột nhiên Ngự Giao ôm chặt cô từ phía sau, ôm chặt cơ thể cô vào trong ngực mình, ghé sát bên tai cô khẽ gọi một cái tên "Băng Dao...."

Tiết Noãn Nhi giống như bị một luồng điện cao thế chạy qua người, vội vàng xoay người lại, khi nhìn thấy đôi mắt đỏ ửng của Ngự Giao hết sức kinh ngạc "Tổng... Tổng giám đốc..."

Ngự Giao lấy lại tinh thần, từ từ buông Tiết Noãn Nhi ra, cười xấu hổ: "Thật xin lỗi, tôi..." Ánh mắt của anh tràn đầy mất mát. Vừa rồi khi nhìn bóng lưng cô, anh lại sinh ra ảo giác giống như đang nhìn thấy Doãn Băng Dao trước mặt. Nhưng khi Tiết Noãn Nhi xoay người lại, khi nhìn thấy gương mặt cô, tâm trí anh lập tức trở về hiện thực.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi tràn ngập vô vàn thứ cảm xúc, tại sao anh ta lại như vậy? Chẳng lẽ vì nhớ Doãn Băng Dao? Không phải anh ta hận cô ấy lắm sao?

"Tổng giám đốc, lần đầu tiên khi nhìn thấy tôi, anh cũng gọi cái tên đó, không biết người phụ nữ đó có quan hệ gì với Tổng giám đốc." Cô thử thăm dò.

Trong đáy mắt Ngự Giao thoáng hiện lên sự bi thương yếu ớt nhưng lập tức bị sự lạnh lùng phủ kín, lạnh lùng nói: "Chỉ là một người bạn thất lạc nhiều năm" Anh xoay người đi tới trước cửa căn hộ của mình, mở cửa bước vào. Tiếng đóng cửa vang lên "Rầm" không khỏi khiến Tiết Noãn Nhi giật mình

Ngự Giao dựa cả người lên phía sau cánh cửa, những giọt nước mắt nhớ nhung cuối cùng trào ra ngoài không cách nào ngăn được...

Băng Dao, rốt cuộc em đang ở đâu? Em có khỏe không?

Tiết Noãn Nhi thở phào một hơi, cũng may không có gì nguy hiểm lắm. Xoay người định tiếp tục tìm chìa khóa, đã thấy Tiết Tiểu Diệc đứng trước cửa nhìn mình cười cười.

Tiết Noãn Nhi giả bộ tức giận trừng mắt nhìn con trai, đi thẳng vào nhà. Một mồi ném túi xách xuống ghế, đi lên lầu, Tiết Tiểu Diệc đi theo sau "Noãn Nhi, ngày đầu tiên đi làm thế nào, mọi chuyện có thuận lợi không?"

Tiết Noãn Nhi dừng chân, xoay người thờ phỉ phò nhìn con trai "Mẹ bị con hại thế thảm rồi."

Tiết Tiểu Diệc rút đầu lui về phía sau, cậu bé tròn to hai mắt nhìn Tiết Noãn Nhi, "Sao? Làm gì có chuyện đó, không phải hôm nay mẹ được thăng chức sao?"

"Được thăng chức, mẹ còn biết là chính con gọi điện thoại cho Ngự Giao"

"Ngự Giao? Là ai ạ?" Tiết Tiểu Diệc chớp mắt, vẻ mặt không hiểu.

"Chính là Thẩm Ngạn Bằng, Tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị"

"À, chính là cái chú hôm đó hôn mẹ trong thang máy đó sao?" Tiết Tiểu Diệc giống như bưng bình.

"Con" Tiết Noãn Nhi tức giận, hít sâu một hơi cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, nhéo má con trai "Con đừng tưởng mẹ không biết chuyện tốt mà con làm, mẹ biết con đã gọi điện thoại tới cho anh ta yêu cầu anh ta thăng chức cho mẹ."

"Ôi, đau quá" Tiết Tiểu Diệc hất tay Tiết Noãn Nhi ra, xoa xoa má mình, khoe miệng cong lên nói: "Người ta là vì muốn mẹ được thăng chức có cơ hội thể hiện năng lực của mình, hơn nữa còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn, chuyện đó có gì không tốt."

Tiết Noãn Nhi bắt đầu đi lắc đầu một cái, thật không biết rốt cuộc trong cái đầu nhỏ bé của tên nhóc này đang nghĩ cái gì. Mới chỉ là một đứa trẻ hơn năm tuổi mà thôi, tại sao đã hiểu những chuyện này, mà những lời nói ra hoàn toàn không giống lời nói của một đứa trẻ năm tuổi.

"Nhưng con có biết rằng vì chuyện này, có rất nhiều đồng nghiệp trong công ty có ý kiến với mẹ không, bọn họ cho rằng mẹ dùng quan hệ không đúng đắn, nên ngày đầu tiên đi làm đã được thăng chức, còn do đích thân Tổng giám đốc bổ nhiệm"

"Mẹ để ý những lời vớ vẩn đó của bọn họ làm gì, Noãn Nhi chỉ cần làm tốt công việc của chính mình là được, những người đó cũng vì ghen tỵ với số may mắn của mẹ mà thôi. Được rồi, sau này Noãn Nhi phải làm việc cho thật giỏi, mặc kệ bọn họ muốn nói thế nào thì nói"

"Số may mắn? Đúng, mẹ có một người con trai như con, đúng là số may mắn của mẹ." Tiết Noãn Nhi nói xong cảm thấy rất đau lòng, liền xoa người đi lên lầu "Mẹ đi tắm trước, lát nữa xuống nấu cơm cho con"

"Vâng, con yêu mẹ, mẹ phải vui vẻ nha."

Tiết Noãn Nhi không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước. Tính cách của Tiết Tiểu Diệc rất giống Ngự Giao, chỉ quan tâm tới điều mình làm chưa bao giờ để ý người khác nhìn mình như thế nào cũng không quan tâm tới cảm nhận của bọn họ ra sao. Không được, cô tuyệt đối không thể để con trai mình trở thành một tên quý nhỏ.

Tiết Noãn Nhi tắm rửa sạch sẽ, trút bỏ sự mệt mỏi. Sau đó liền xuống lầu chuẩn bị bữa tối, ăn xong Tiết Tiểu Diệc tranh rửa bát, cô đánh xuống lầu đổ rác. Ném túi rác vào thùng rác dưới lầu xong, cô liền vào thang máy lên lầu, khi bước ra khỏi thang máy nghe thấy một giọng nói quen quen, ngược mắt nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, Tô Y Thu!

Tiết Noãn Nhi vội vàng núp vào một chỗ khuất.

Tại sao Y Thu lại tới đây? Sáu năm trôi qua rồi, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, không hiểu tại sao Y Thu không có con, năm đó không phải cậu ấy mang thai sao?

Tô Y Thu dùng hết sức lực nhấn chuông cửa, Ngự Giao vẫn không ra mở cửa. Cô đập cửa, lớn tiếng nói: "Ngạn Bằng, anh mở cửa ra! Anh mau mở cửa ra"

Tiết Noãn Nhi không bước ra khỏi chỗ nấp, quên mất rằng bản thân không còn là Doãn Băng Dao trước đây. Có lẽ vì lúc đầu cảm thấy hổ thẹn với Y Thu, nên Tiết Noãn Nhi nghĩ mình không còn mặt mũi nhìn người chị em tốt này.

"Ngạn Bằng! Mở cửa! Mở cửa ra,"

Đối với Tô Y Thu, có thể nói Tiết Noãn Nhi hiểu khá rõ người chị em tốt này của mình. Cô ấy là người dịu dàng nhất trong ba người, gia đình cũng hạnh phúc nhất. Là một thiên kim tiểu thư nhưng bây giờ lại đang đập cửa lớn tiếng gọi, hoàn toàn không có hình tượng thực nữ. Rốt cuộc đã có chuyện gì, tại sao Y Thu lại biến thành như vậy?

Thật ra lúc đầu cô rời đi, cũng là vì tác thành hạnh phúc cho Y Thu. Cô cho rằng, người Ngự Giao yêu là Tô Y Thu, vì chỉ có ở trước mặt cô ấy Ngự Giao mới có thể dịu dàng vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Cởi quần áo

Một lát sau, Ngự Giao mới đi ra mở cửa, Tiết Noãn Nhi nhìn thấy bên hông anh quần một chiếc khăn tắm, mái tóc ướt nhẹp đứng trước cửa, cô vội vàng rút người lại một góc. Vào giây phút cánh cửa mở ra, tiếng la hét của Tô Y Thu cũng ngưng bật. Anh nhú mày, không vui nhìn cô hỏi: "Em ở đây

làm gì? Tại sao biết nơi này?"

"Em..." Tô Y Thu ngập ngừng một lúc vẫn không trả lời được, dường như đang chột dạ

Tuy vừa rồi còn khí thế hùng hục, nhưng vừa nhìn thấy Ngự Giao lập tức không dám mở miệng nói lung tung. Đây chính là khí thế của Ngự Giao, khi Tiết Noãn Nhi đối mặt với anh ta cũng như vậy. Vốn dĩ đã suy nghĩ kỹ những lời muốn nói, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia, tất cả đều như nghẹn lại trong cổ họng.

"Ngạn Bàng, có phải anh đang nuôi tình nhân ở đây không?" đưa mắt nhìn vào trong căn phòng, Tô Y Thu tức giận nói.

"Em đang nói lung tung gì đó"

"Nhưng... anh..." Tô Y Thu nhìn Ngự Giao từ trên xuống dưới một lượt.

Anh ăn mặc như vậy, khó trách sẽ khiến người khác nghĩ như vậy. Hơn nữa cô gõ cửa lâu như vậy, anh mới ra mở cửa.

"Anh vừa tắm xong, tiếng nước lớn quá nên không nghe thấy" Ngự Giao mặt kiên nhẫn nói, "Rốt cuộc em muốn làm gì? Có thể để anh yên tĩnh mấy ngày được không?"

Trước đây anh đối xử khách khí với cô, là vì quen biết cô từ ngày còn bé coi cô là em gái nhỏ. Nhưng mấy năm gần đây, Tô Y Thu càng lúc càng quấn chặt lấy anh, khiến anh không thể chịu nổi. Rõ ràng đã nói chỉ là kết hôn giả, nhưng bây giờ lại thà chết không chịu ly hôn. Điều này, khiến tất cả những tình cảm tốt đẹp trước đây Ngự Giao có với cô đều biến mất.

"Ngạn Bàng, chúng ta là vợ chồng, nhưng anh lại bỏ em ở nhà một mình chạy tới đây. Điều này khiến em thật sự rất đau lòng..." Đôi mắt Tô Y Thu đầm lệ nhìn Ngự Giao, từ nhỏ lớn lên bên nhau cô cũng hiểu một chút tính cách của anh. Tuy bình thường ở trước mặt cô anh tạo cho mình một lớp mặt nạ rất giỏi, luôn nói chỉ coi cô là em gái, cho nên khách sáo không đối xử với cô như những người phụ nữ khác. Nhưng cô cũng hiểu một điều, anh là người thích mềm không thích cứng. Nếu làm trái ngược với ý của anh, chắc chắn anh sẽ rất tức giận, hơn nữa hậu quả nhất định là rất thảm hại.

"Ngạn Bàng, em rất nhớ anh..." Tô Y Thu kiễng chân, đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy Ngự Giao.

Cơ thể hai người quấn lấy nhau, cánh cửa từ từ đóng lại. Tiết Noãn Nhi từ trong góc khuất đi ra, nhìn cánh cửa khép chặt, nhớ lại hình ảnh thân mật của anh ta và Y Thu trước khi đóng cửa, trong lòng cô có chút đau đớn, nhắm hai mắt lại, đi tới trước cửa phòng mình cố gắng mỉm cười đẩy cửa bước vào. Cô không thể để Tiểu Diệc nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của mình.

Giống như cuộc sống của cô và Lăng Diệc trước đây, cô luôn muốn xây dựng cho người mình yêu thương nhất một thế giới tốt đẹp, không muốn những người yêu thương quan tâm tới mình phải lo lắng.

Một lúc sao, Tô Y Thu vẫn ôm chặt Ngự Giao không buông, đầu lưỡi của cậu cọ vào môi anh, một tay đưa ra tháo chiếc khăn tắm quấn quanh hông anh xuống, cơ thể nam tính đầy quyền rũ hiện lên. Ngự Giao nắm chặt tay, dùng sức hất cơ thể cô ra.

Tô Y Thu đẩy ra xa, va vào cạnh tủ. Cô ta tức giận thở gấp trừng trừng nhìn Ngự Giao trước mặt, nước mắt rơi xuống, "Tại sao lại đối xử với em như vậy..."

"Y Thu, anh nói rồi anh không yêu em! Anh sẽ không đụng vào em!"

Nhiều năm qua, anh chưa bao giờ chạm vào cơ thể Tô Y Thu, tuy có hôn nhưng giữa hai người chưa từng xảy ra quan hệ nam nữ. Vừa rồi khi cơ thể mềm mại của cô ta chạm vào người anh, anh thừa nhận cơ thể mình như có chút lửa nóng.

"Anh đừng như vậy..." Tô Y Thu bước tới một lần nữa ôm chặt lấy Ngự Giao.

Anh nắm chặt hai vai cô ta nói: "Em tỉnh táo lại đi"

Ngẩng đầu lên nhìn anh, cô khóc nói: "Em biết tại sao anh làm như vậy, anh cho rằng không chạm vào cơ thể em là có thể không cần có trách nhiệm với em. Anh cho rằng làm như vậy em sẽ cảm thấy cô đơn, sẽ rời khỏi anh. Nhưng anh bằng, em tuyệt đối sẽ không, cho dù cô đơn đến đâu, em cũng sẽ ở lại bên cạnh anh. Ít nhất, trong mắt người ngoài, em là vợ của anh, là người phụ nữ của anh"

Ngự Giao buông cô ta ra, tuy rất tức giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

Hôm nay anh đã là một người đàn ông bình tĩnh trầm lặng, sẽ không dễ dàng nổi giận, hơn nữa anh cũng không muốn quá tuyệt tình với Tô Y Thu.

Cô ta bắt đầu tự cởi quần áo của chính mình, Ngự Giao quay đầu đi không nhìn. Cơ thể người phụ nữ trần trụi lồ lộ có lỗm có đầy hấp dẫn đứng ở đó

Cơ thể Tô Y Thu khẽ run lên, dáng người của cô rất đẹp, bộ mông tròn vênh lên, bộ ngực căng tròn đứng thẳng. Bước về phía trước một lần nữa, để tay anh bao phủ trên bầu ngực mình, "Em là người phụ nữ của anh, cơ thể em là của anh. Em sống là người của anh, chết là ma của anh..."

Ngự Giao giật tay mình lại. Đột nhiên xoay đầu nhìn Tô Y Thu đầy căm phẫn, giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận vang lên: "Em biết không? Em đã hoàn toàn vượt qua ranh giới cuối cùng của anh"

Tô Y Thu chợt thấy sợ hãi, nhưng vẫn can đảm nói: "Anh bằng, em thật sự rất yêu anh! Anh chỉ cần cho em một năm, đừng từ chối em được không? Em nhất định sẽ khiến anh yêu em"

"Cút" anh gầm lên.

Tô Y Thu kinh hãi, Ngự Giao rất ít khi đối xử với cô hung dữ như vậy.

Anh nhặt chiếc khăn tắm dưới đất lên quần quanh hông, sao đó đi lên lầu. Tô y thi chạy theo, từ phía sau ôm chặt anh vào lòng, "Được được, em đồng ý với anh, em sẽ không như vậy nữa nhưng anh có thể trở về nhà không, đừng ở lại đây nữa. Từ nay về sau em tuyệt đối không dám ép anh bất kỳ việc gì, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là em đã thỏa mãn rồi!" Cô nhỏ giọng nói ra nỗi lòng của mình

Gỡ tay cô ta ra, anh làm như không nghe thấy gì, lạnh lùng đi lên lầu. Tô Y Thu đau đến tê tái cõi lòng, nhặt quần áo dưới đất lên, vừa khóc vừa mặc vào người. Tự ái của cô đã bị anh chà đạp không thương tiếc, cô biết, tất cả đều do chính cô tự tìm đến. Nhưng cô sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Cô đã cho người điều tra, mấy năm gần đây bên cạnh Ngự Giao không có bất kỳ người phụ nữ nào, hơn nữa anh chỉ dốc sức vào việc tìm kiếm Doãn Băng Dao. Nói cách khác, trong lòng anh chỉ có Doãn Băng Dao. Nhưng cô ta đã mất tích sáu năm, sống chết chưa biết. Không có ai biết cô ta còn sống hay đã chết, cũng không có ai từng nhìn thấy cô ta. Chỉ cần Doãn Băng Dao không trở lại, cô tin rằng, cuối cùng sẽ có một ngày khiến anh cảm động!

Tiết Noãn Nhi bị mất ngủ cả đêm, ngày thứ hai cô cố gắng lấy lại tinh thần đi làm, quyết định làm theo lời con trai nói 'chỉ quan tâm tới công việc của mình, mặc kệ người ta nghĩ thế nào thì nghĩ'

Dù sao cô cũng không thể nào ngăn cản được những lời bàn tán của người khác, cho nên điều duy nhất có thể làm chính là chứng minh thực lực của mình. Cô cho rằng chỉ cần mình làm việc thật tốt, dành được sự tin tưởng sau đó sẽ đạt được mục đích của mình, nhưng không ngờ những rắc rối cứ không ngừng kéo tới....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Hôn môi

Tiết Noãn Nhi bắt taxi tới công ty, nhìn những tòa nhà khuất dần phía sau, trong lòng không khỏi cảm thán cảnh còn người mất. Sau khi trở về, bản thân đã gặp lại rất nhiều người chỉ còn thiếu mỗi Đồng Bội mà thôi. Không biết bây giờ Đồng Bội thế nào, cô bạn nóng nảy của mình có sống hạnh phúc không?

Tiết Noãn Nhi thờ dài một cái, hôm nay cô không còn là Doãn Băng Dao, là một thân phận khác, giống như khoác lên cơ thể một lớp da, mà lớp da nay vốn không phải là của mình.

Tuy sáu năm đã trôi qua, nhưng cô mãi mãi không quên, mình là Doãn Băng Dao

Trong lúc Tiết Noãn Nhi đang thất thần, chiếc taxi đã dừng lại trước cửa công ty. Cô lấy lại tinh thần, mỉm cười xuống xe, sau đó bước vào tòa cao ốc trong mở cửa rất nhiều người.

Cô đặt toàn bộ tâm trí vào công việc, cũng may tất cả mọi chuyện ngày hôm nay đều diễn ra một cách bình ổn, nhưng vì vừa mới nhậm chức cho nên có rất nhiều chuyện rất nhiều tài liệu đợi cô tìm hiểu, hết giờ làm của buổi chiều vẫn chưa về.

Những nhân viên ở bên ngoài đều đã về hết, chỉ còn một mình Tiết Noãn Nhi vẫn ở trong phòng bận rộn với công việc, quên cả thời gian. Cho đến khi chuông điện thoại di động vang lên, mới kéo cô ra khỏi công việc.

"Noãn Nhi, bao giờ mẹ về? Mẹ không đói sao? Con đã nấu xong bữa tối cho mẹ rồi."

Tiết Noãn Nhi nhìn xuống đồng hồ báo thức, kêu lên: "Cục cung, mẹ vô ý quá, mãi làm việc đến quên cả thời gian."

"Không sao, điều đó cho thấy Noãn Nhi nhà ta rất cố gắng trong công việc, con ở nhà đợi mẹ về nhé."

"Ừ, con trai ngoan, trước mắt cứ như vậy nhé."

"Vâng ạ."

Cúp điện thoại, trên gương mặt Tiết Noãn Nhi nở nụ cười rạng rỡ. Mọi người đều nói con gái là bạn tri kỷ của mẹ, nhưng cô cảm thấy, Tiểu Diệc tuy là con trai, nhưng cũng là một người bạn tri kỷ của mình.

Mỗi khi ở bên con trai, cô đều cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ bến. Nghĩ vậy liền đứng dậy thu dọn tài liệu, tắt máy tính, cầm túi xách đi ra ngoài. Bên ngoài tắt cả đèn điện đã được tắt, trên hành lang chỉ còn những tia sáng yếu ớt phản chiếu.

Tiết Noãn Nhi vừa đi tới giữa phòng tiêu thụ, đột nhiên nghe một tiếng "Xoẹt", xung quanh trở nên tối đen. Màn đêm đen ngòm trước mặt, khiến cô sợ tới run người.

"Có ai ở đây không?" Tiết Noãn Nhi hỏi.

Có thể là bị cắt điện, tắt cả các đèn đều bị tắt, đồng nghĩa thang máy cũng không thể sử dụng. Tiết Noãn Nhi cảm thấy bản thân thật xui xẻo, trong lòng cũng hơi sợ, lùi về phía sau một bước đột nhiên va phải một cơ thể.

"A" Tiết Noãn Nhi hét lên một tiếng

Người đó đột nhiên ôm lấy cô: "Đừng sợ, là tôi."

Sau phút kinh ngạc, Tiết Noãn Nhi lấy lại tinh thần "Tổng... Tổng giám đốc...." Muộn thế này, tại sao anh ta vẫn còn ở đây?

Tiết Noãn Nhi hơi giãy giụa, hay tai chống lên ngực anh "Tổng giám đốc, xin anh buông tôi ra..."

Mỗi lần gặp, anh ta đều làm ra những hành động thất thố.

Ngự Giao không buông cô ra, cũng không lên tiếng đáp lời. Anh thích bóng tối, hơn nữa anh cũng không nhìn thấy gương mặt Tiết Noãn Nhi, chỉ có thể nghe giọng nói cảm nhận cơ thể cô, cảm giác như thế, cô chính là Băng Dao!

Cho nên, anh không buông ra được. Ngự Giao ôm chặt cô vào lòng, trong bóng tối đột nhiên một nụ hôn rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Dây dưa trong bóng tối

"Tổng giám đốc, anh đừng như vậy! Đừng như vậy" Tiết Noãn Nhi giãy giụa, trái tim đập cuồng loạn.

Ngự Giao ôm chặt không buông, đôi tay không an phận di chuyển trên người cô, hô hấp dồn dập: "Băng Dao, đừng rời khỏi anh, anh rất nhớ em, anh nhớ em đến sắp phát điên lên rồi. Băng Dao, Băng Dao...."

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, quên cả giãy giụa, vì vậy nhân cơ hội đó đầu lưỡi anh liền chui vào trong khoang miệng nhỏ thơm mùi đinh hương của cô.

Cô bấm một cái thật mạnh lên người mình, tự nhủ không thể tiếp tục lún sâu vào vũng bùn này. Tuyệt đối không thể quên đi những tổn thương anh ta đã gây ra cho cô, cũng nhưng những tổn thương đã gây ra cho Tô Y Thu. Không thể lún sâu vào vết xe đổ.

"Tôi là Tiết Noãn Nhi! Không phải là Doãn Băng Dao" Tiết Noãn Nhi lạnh giọng nói.

"Không! Em chính là Băng Dao! giọng nói của em, cơ thể của em, anh rất quen thuộc" trong bóng tối, anh đột nhiên như mất đi lý trí, bởi không nhìn thấy gương mặt Tiết Noãn Nhi, cho nên anh cố chấp cho rằng cô chính là Doãn Băng Dao

Ngự Giao giống như phát điên, ôm chặt cơ thể cô vào lòng những nụ hôn không ngừng rơi xuống. Đôi tay nóng bỏng của anh luồn vào vạt áo cô chui vào bên trong, đầu ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt nhanh chóng tháo móc áo lót.

Tiết Noãn Nhi hít sâu một hơi, cảm giác trước ngực đột nhiên như được nói lỏng. Cơ thể cô yếu ớt như muốn ngã, nhưng lại không cách nào đẩy người đàn ông điên cuồng trước mặt ra, miệng anh ta không ngừng gọi bên Băng Dao.

"Băng Dao, cầu xin em đừng rời khỏi anh, em là của anh, cả đời này em mãi mãi là người phụ nữ của anh" giọng nói vội vàng đầy bá đạo, từng hơi thở dồn dập của anh phả vào vành tai cô.

Tiết Noãn Nhi cảm giác cơ thể mình đang dần dần sụp xuống. Lắc đầu, thầm nói trong lòng, Ngự Giao à Ngự Giao, sớm biết trước như này, lúc đầu cần gì phải như vậy.

Cũng trong bóng tối ở bên ngoài cách đó mấy bước, Tô Y Thu đứng ở nơi đó, trong bóng tối từ nơi phát ra tiếng nói có thể lờ mờ nhìn thấy hai cơ thể đang ôm chặt nhau. Hô hấp của cô đột nhiên như bị bóp chặt. Giọng nói này, là Băng Dao! Tạo sao cậu ấy lại trở về? Cô đột nhiên ý thức được mỗi nguy hiểm.

Mà ở đầu bên kia, hai người đang lờ lờ kéo kéo, hoàn toàn không phát hiện ra sự có mặt của Tô Y Thu.

Động tác của Ngự Giao càng lúc càng suồng sã, một tay anh xiết chặt vòng eo Tiết Noãn Nhi, một tay nắm chặt hai tay cô, xoay người ép cô vào bức tường, cơ thể của hai người dính chặt vào nhau.

Tiết Noãn Nhi không có đường lui, phía sau cô là bức tường lạnh như băng, phía sau là cơ thể nóng bỏng rắn chắc của Ngự Giao, cảm giác nóng lạnh song song, khiến cô vô cùng khó chịu.

"Không, tổng giám đốc, anh đừng như vậy, anh nhìn kỹ lại đi. Tôi không phải là Băng Dao gì đó, tôi là Noãn Nhi, là Noãn Nhi"

Ngự Giao không lên tiếng, hơi thở dồn dập điên cuồng hôn cô. Nổi nhớ nhưng trong những năm qua vào giây phút này biến thành điên cuồng cướp đoạt, anh không còn nghe được bất kỳ điều gì cô nói. Ngược lại, chỉ cần cô vừa lên tiếng, giọng nói cực kỳ giống Băng Dao càng khiến anh thêm mê loạn và điên cuồng.

"Băng Dao...."

"Tôi không phải là Băng Dao" Tiết Noãn Nhi hét lên, tiếng hét đầy tức giận của cô văng vẳng trong căn phòng rộng lớn.

Tô Y Thu đứng cách đó không xa, bàn chân như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể nào cũng không có dũng khí để bước tới.

Ngự Giao nắm chặt hai vai Tiết Noãn Nhi, ngoại trừ khuôn mặt, tất cả những thứ khác trên người cô đều giống Băng Dao như đúc, ngay cả cơ thể nhỏ bé và sự nhạy cảm này cũng vậy.

Cơ thể đột nhiên cứng đờ, cảm nhận được vật nam tính cứng rắn của anh đang chìa lên cơ thể mình. Cô cố gắng giãy giụa, nhưng càng giãy giụa càng khiến cơ thể anh nóng rực hơn. Tiết Noãn Nhi cuống quá, cắn một cái thật mạnh vào môi anh, cho rằng anh ta bị đau sẽ buông mình ra. Nhưng ngược lại anh không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiết Noãn Nhi càng cắn mạnh hơn, cô nghiêng răng cắn chặt vào cánh môi mang theo mùi hương thuốc lá thoang thoảng của anh. Cho đến khi cô cảm nhận được mùi máu tanh trong miệng, anh ta vẫn không buông tay. Cuối cùng, cô thỏa hiệp, hàm răng nhẹ nhàng buông ra, giọng nói run rẩy: "Tại sao! Tại sao như vậy mà anh vẫn không buông tha cho tôi"

"Cô... cô nói cái gì?" Ngự Giao tròn mắt nhìn.

Giọng điệu này, những lời trách cứ này, Băng Dao cũng đã từng nói với anh như vậy.

Tiết Noãn Nhi vội vàng cắn môi, vừa rồi thiếu chút nữa bị lộ thân phận, cô lo lắng giải thích, "Tôi nói, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, vốn dĩ tôi hoàn toàn không phải là người tên Doãn Băng Dao gì đó, tôi chỉ là mẹ của một đứa trẻ năm tuổi"

Anh im lặng không lên tiếng

Sau đó, một giọng nói ma mị vang lên trong bóng tối: "Tôi nói cô là Băng Dao, thì cô chính là cô ấy"

Anh ta cố chấp như vậy, khiến cô hoàn toàn không còn cách nào khác

Nghe những lời này, cả cơ thể Tô Y Thu trở nên run rẩy. Quả nhiên, anh vẫn còn yêu Băng Dao, giọng nói của người phụ nữ này thực sự rất giống Băng Dao, rốt cuộc cô ta là ai?

Tô Y Thu muốn làm rõ ràng, cô ngừng thở giận đến run người, từng bước từng bước đi về phía hai người.

Vừa dứt lời, Ngự Giao liền cúi đầu chiếm đoạt cơ thể của cô. Tiết Noãn Nhi khóc không ra nước mắt, sức lực phản kháng của cô đối với anh mà nói chỉ nhỏ bé như gãi ngứa, khi cơ thể cô sắp đầu hàng, "tách" một tiếng, trên hàng lang tối đen đột nhiên trở nên sáng bừng, khiến động tác của Ngự Giao đột nhiên dừng lại.

Trước đó Tiết Noãn Nhi đã dùng hết sức để giãy giụa, đầu tóc trở bên rối tung, quần áo xộc xệch. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ngự Giao, tức giận nói: "Anh mở to mắt ra nhìn đi, xem rốt cuộc tôi có giống người kia ở điểm nào không?"

Nơi Tô Y Thu chỉ đứng cách hai người khoảng chừng ba bốn bước chân, khi ánh đèn sáng lên, hoàn toàn có thể nhìn thấy gương mặt người phụ nữ kia. Khi này, cô thật sự cho rằng Doãn Băng Dao đã trở về.

Nhưng giờ phút này...

Tại sao có thể có người có giọng nói giống nhau đến như vậy, ngay cả vóc dáng cũng rất giống.

Đôi mắt mê loạn của Ngự Giao mở to, khi nhìn thấy gương mặt xa lạ trước mắt thì suy nghĩ của anh đột nhiên trở lại bình thường. Bỗng nhiên buông cô ra, ánh mắt anh trở nên hoảng sợ và mất mát.

Tiết Noãn Nhi quay đầu, lúc này mới nhìn thấy Tô Y Thu. Tim cô đột nhiên đập loạn, há miệng suýt nữa kêu lên tên của người bạn thân.

Tô Y Thu bước lên, đột nhiên vùng tay, bóp.... Một cái tát vang dội, dứt khoát roi xuống mặt Tiết Noãn Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Công khai

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc đưa tay xoa gò má nóng rực của mình, tròn mắt nhìn sự tức giận của Tô Y Thu. Cô không ngờ, Y Thu lại giờ tay đánh mình.

"Đồ lăng lo! Dám quyến rũ chồng tôi." Tô Y Thu thở hổn hển nhìn Tiết Noãn Nhi nói

Bây giờ Tiết Noãn Nhi mới nhớ ra, mình không còn là Doãn Băng Dao, người phụ nữ đứng trước mặt đã không còn là người chị em tốt của cô, tất nhiên cô ấy sẽ đánh mình.

Cô áy náy cúi đầu.

Ngự Giao nhủ thầm nói "Sao em lại tới đây?" Anh đứng chắn trước mặt Tiết Noãn Nhi, thái độ của anh rõ ràng đang bảo vệ người phụ nữ đứng phía sau.

Khi đứng trước mặt Ngự Giao, Tô Y Thu không còn là một người tức giận phách lối mà trở nên bình tĩnh hơn. Cô hít sâu một hơi, vẻ mặt như đang cố gắng đè nén sự tức giận "Em thấy đã muộn rồi mà anh chưa về nên có hơi lo lắng, chạy tới công ty xem thế nào, không ngờ vừa lên tới đây bị mất điện, lại càng không ngờ em lại nhìn thấy cảnh tượng này."

Trước khi kết hôn, trong lòng cô luôn hiểu rõ anh nhất định còn người phụ nữ khác. Nhưng đó là khi chưa kết hôn, cho nên cô không tính toán. Còn bây giờ cô càng ngày càng không thể nào chịu đựng được khi anh ở cùng người phụ nữ khác, vừa rồi khi nghe chính miệng anh gọi tên Băng Dao, trong lòng liền nổi cơn giận dữ. Cô không hiểu, rốt cuộc mình có điểm nào không bằng Doãn Băng Dao? Hồi còn đi học, đàn ông theo đuổi cô còn nhiều hơn Doãn Băng Dao, mà thành tích học tập của cô cũng ngang bằng Doãn Băng Dao. Nhưng tại sao, đã sáu năm trôi qua, trong lòng anh vẫn chỉ có một mình Doãn Băng Dao? khi biết bị chính người chị em tốt nhất và người đàn ông mình yêu nhất cùng phải bội, trong lòng cô như có một hạt mầm tên căm hận lặng lẽ nảy mầm. Tô Y Thu nhận ra, bản thân đã không còn giống như trước đây, cô sắp phát điên vì một người đàn ông không yêu mình.

Ngự Giao nhìn vẻ tức giận của Tô Y Thu, khẽ miệng anh khẽ nhếch lên mỉm cười, xoay người kéo Tiết Noãn Nhi.

Tiết Noãn Nhi và Tô Y Thu đều vô cùng kinh ngạc.

Anh nheo mắt nhìn Tô Y Thu "Em về đi, tối nay anh sẽ không về. Em không có tư cách xen vào chuyện của anh"

Tô Y Thu khẽ cầu mình một cái thật mạnh, biết anh đang cố ý làm mình tức giận. Mấy năm gần đây, anh thường dùng mọi cách khiến cô tức giận, chẳng qua chỉ vì muốn chính cô tự nói muốn ly hôn. Cô sẽ không tức giận, hít sâu một hơi chậm chậm thở ra, cô cười cười, tiến lên khoác tay Ngự Giao, dịu dàng nói: "Ngân Băng, em biết em đột nhiên tới đây khiến anh không vui, anh đừng tức giận được không? Chúng ta về nhà rồi nói, em tin vừa rồi anh chỉ là nhất thời mê loạn mà thôi" <http://diendanlequyen.com>

Ngự Giao lạnh lùng hất tay cô ra, "Em về đi, tối hôm nay anh còn chuyện phải làm." Dứt lời, kéo Tiết Noãn Nhi đi.

Bất ngờ bị anh kéo đi, Tiết Noãn Nhi nhỏ giọng kháng nghị phía sau anh: "Anh buông tôi ra! Tôi không muốn đi theo anh."

Tô Y Thu nhìn hai người lờ lờ kéo kéo rồi đi, tức run người. Hôm nay, anh đã công khai âu yếm người phụ nữ khác trước mặt cô, hai hàng lệ nóng chảy xuôi hai má. Trong lòng anh, thực sự chỉ có Băng Dao thôi sao? Chẳng qua chỉ là một người có dáng dấp giống với cô ta mà đã khiến anh mê loạn như vậy. Rốt cuộc em là cái gì trong trái tim anh....

Tô Y Thu tịch mịch xoay người, rồi đi.

Tiết Noãn Nhi giãy giụa sống chết rút tay mình về, "Anh có thôi đi không?"

Anh quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt chất vấn.

Tiết Noãn Nhi tức giận nói "Ngự Giao! Tại sao anh phải làm như vậy? Người đó là vợ của anh, tại sao anh có thể lờ lờ kéo kéo tôi trước mặt vợ của mình! Rốt cuộc anh có chút trách nhiệm đàn ông nào không hả?"

Trong đáy mắt Ngự Giao ngày càng hiện rõ sự nghi ngờ "Làm sao cô biết cô ấy là vợ của tôi? Cô từng gặp cô ấy?"

"Tôi...." Tiết Noãn Nhi không nói nên lời, dừng lại một chút nói tiếp: "Gia tộc hai người nổi tiếng như vậy, tất nhiên là tôi biết rồi."

Anh bước tới nắm cầm cô, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, mà mị nói: "Có biết tại sao tôi

thích cô như vậy không?"

"Bởi vì... bởi vì đáng đáp tôi rất giống một người?" Cô thử thăm dò, bị anh nhìn bằng ánh mắt sắc bén đó khiến cô có chút sợ hãi.

"Không" anh lắc đầu nói "Đáng đáp cô và cô ấy không hề giống nhau, nhưng tính cách ánh mắt và cách nói chuyện thực sự rất giống. Tất cả phụ nữ đều muốn ở bên cạnh tôi, thậm chí vì được ở lại bên cạnh tôi mà không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng cô ấy không giống như vậy, cô ấy không quan tâm đến tiền cũng như địa vị của tôi, cô ấy nghĩ mọi cách để rời khỏi tôi. Còn cô, cũng giống như cô ấy, không thích ở bên cạnh tôi"

Tiết Noãn Nhi hơi chột dạ, ánh mắt sắc bén của anh giống như có thể lột trần cô vậy.

Giọng nói trầm ổn từ từ trở nên tức giận "Nói, tại sao?"

"Tổng giám đốc là người đã có gia đình, còn tôi là mẹ của một đứa trẻ năm tuổi, tôi và Tổng giám đốc là không thể nào"

Trong ánh mắt anh thoáng qua một tia mát mẻ, lại chợt tà mị cười cười: "Yên tâm, tôi cũng không thích cô, chỉ là có đôi lúc đột nhiên cảm giác cô chính là cô ấy, bởi vì hai người có những chỗ thực sự quá giống nhau."

Anh buông cầm cô ra, trên mặt là nụ cười lạnh lùng: "Chuyện hôm nay thật ngại quá, hi vọng cô không để bụng, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa"

Nói xong câu đó, anh liền lạnh lùng xoay người rời đi, cũng không đợi Tiết Noãn Nhi nói thêm điều gì. Cả buổi tối nay, trong lòng Ngự Giao cuối cùng hoàn toàn hiểu ra một điều. Tuy người phụ nữ này rất giống Doãn Băng Dao, nhưng cô ta không phải Doãn Băng Dao, cho nên anh cũng sẽ không yêu cô ta. Người anh yêu chỉ có Doãn Băng Dao, anh nguyện ý dùng cả đời để đợi cô ấy trở về. Sau này, cũng sẽ không bao giờ nhận lầm người.

Tiết Noãn Nhi đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng rộng lớn cao ngạo dần dần biến mất ở cuối hành lang, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Từ lời nói và vẻ mặt khi nãy của anh ta, xem ra từ nay về sau sẽ không còn quấy rối cô nữa. Chỉ mong là như vậy, thật sự cô không muốn nhìn thấy Tô Y Thu phải đau lòng.

Tiết Noãn Nhi xoa gò má vẫn còn nóng rực của mình, nhìn theo hướng Y Thu vừa rời đi, dường như mấy năm qua cậu ấy cũng sống không vui vẻ gì. Không hiểu rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, con của Y Thu đâu? Tại sao lại nói không có? Trong lòng Tiết Noãn Nhi tràn đầy nghi ngờ.

Đi ra khỏi tòa cao ốc của tập đoàn thả thỉ, Tiết Noãn Nhi không bắt taxi về nhà, mà đi dọc theo ven đường trở về. Hi vọng gió đem, có thể thổi tan những suy nghĩ phức tạp của cô. Nụ hôn và sự thân mật khi nãy của Ngự Giao, khiến trái tim cô đến giờ vẫn đang đập loạn nhịp.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thành phố này quá phồn hoa, rất khó có thể nhìn thấy ánh sao. Đợi khi tất cả đều kết thúc, đợi khi cô hoàn thành chuyện mình nên làm, cô sẽ dẫn theo con trai tìm một nơi xa lạ bắt đầu một cuộc sống mới, bình thường như bao người khác.

"Băng Dao" phía sau Tiết Noãn Nhi đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Sập bẫy

Tiếp ngay sau tiếng kêu này chính là tiếng giày cao gót cộp cộp chạy tới.

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc chờ người, còn chưa lấy thoát khỏi sự kinh ngạc, một cánh tay ngọc trắng mịn thon dài liền khoác lên vai cô.

"Băng Dao, cuối cùng cậu cũng trở lại" giọng nói vô cùng vui mừng.

Tiết Noãn Nhi nhận ra giọng nói này, hơn nữa cả đời cũng không quên, là Đồng Bội. Cô liền xoay người lại, nhìn người phía sau.

Khi nhìn thấy gương mặt Tiết Noãn Nhi, nụ cười tươi tắn trên gương mặt Đồng Bội lập tức cùng chờ, hiện lên sự mát mẻ, lúng túng nói: "Xin lỗi, tôi nhận nhầm người"

Tiết Noãn Nhi cảm thấy lồng ngực khẽ nhói đau. Đối mặt với người chị em tốt của mình, cô thật sự muốn nói cho rằng: Đồng Đồng, cậu không nhận nhầm người, là tớ, tớ đã trở về. Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô lại không thể mở miệng lên tiếng.

Ban đầu việc phẫu thuật thẩm mỹ là do bất đắc dĩ, bây giờ trở lại nơi này, cũng là vạn bất đắc dĩ. Cô tuyệt đối không thể để lộ thân phận của mình, nếu không tất cả đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tiết Noãn Nhi điều chỉnh cảm xúc của bản thân, mỉm cười với Đồng Bội: "Không sao"

Đồng Bội cup mi, dáng vẻ rất khổ sở rất đau lòng.

Cô lặng lẽ nhìn người bạn thân của mình, so với sáu năm trước, cậu ấy không thay đổi là mấy, vẫn là mái tóc ngắn đen nhánh kia, Tô Y Thu cũng giống như trước đây. Hôm nay người thay đổi duy nhất chính là cô - Doãn Băng Dao.

"Đồng Đồng! Em nghe anh giải thích đi" Một giọng nam đầy lo lắng vang lên cách đó không xa.

Tiết Noãn Nhi đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy từ phía xa Phương Chính Đông đang chạy tới.

Phương Chính Đông chạy nhanh về phía trước, vòng tay ôm Đồng Bội vào lòng, mặc sự tồn tại của Tiết Noãn Nhi, anh ôm chặt Đồng Bội cúi đầu hôn tới tấp.

Đồng Bội sòng chét giầy giữa, cô co gối thúc ngược lên.

Tiết Noãn Nhi hít sâu một hơi, tính cách Đồng Bội vẫn nóng nảy như xưa, ra tay không chút nể nang, hơn nữa còn chuyên chọn những vị trí quan trọng.

Phương Chính Đông hoàn toàn không ngăn cản sự tấn công phía dưới của Đồng Bội, hoặc là nói anh hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đề phòng cô ấy. Đau đến nhúu chặt mày, nhưng vẫn cố kéo Đồng Bội lại nói: "Anh hoàn toàn không quen biết người phụ nữ khi này, chẳng qua cô ra uống hơi nhiều thiếu chút nữa ngã xuống đất, cho nên anh mới đỡ cô ta thôi. Đầu gối cô ta lại hôn anh...."

Phương Chính Đông chân tay luống cuống giải thích: "Em tin anh đi, anh và cô ta thật sự không có gì, anh thề đó! Anh thề sau này sẽ không bao giờ... tới quán bar nữa, được không? Đồng Đồng, em tha lỗi cho anh đi! Chúng ta ở bên nhau mấy năm rồi, chẳng lẽ em còn không hiểu rõ tính cách anh sao?"

Đồng Bội thờ hồn hên nhìn anh, bịt chặt tai mình: "Tôi không muốn nghe! Tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì! Vốn dĩ anh chính là một tên lẳng nhăng"

Tiết Noãn Nhi cố gắng nhịn cười mà không được. Lúc này Phương Chính Đông mới chú ý tới sự có mặt của cô. Anh lúng túng ôm Đồng Bội vào lòng, nhỏ giọng cầu xin: "Được rồi, bây giờ đang ở bên ngoài em chừa cho anh chút thể diện đi. Chúng ta về nhà rồi hãy nói được không? Đồng Đồng là ngoan nhất"

"Ai về nhà cùng anh! Tôi cũng không phải là vợ anh"

"Tuy trên phương diện pháp luật chúng ta vẫn chưa là vợ chồng, nhưng thực tế chúng ta đã vợ chồng chân chính rồi sao..."

"Anh là đồ không có lương tâm"

Tiết Noãn Nhi xoay người, tiếp tục đi về phía trước, vẫn có thể nghe thấy những lời nói tán tỉnh ve vãn của hai người phía sau.

Cuối cùng Đồng Bội đã gặp được một người đàn ông có thể chịu đựng được tính cách nóng nảy của cô ấy, vì thế Tiết Noãn Nhi cảm thấy rất vui vẻ. Mặc dù bề ngoài Đồng Bội mạnh mẽ nóng nảy, nhưng thật ra trong lòng cô ấy rất dịu dàng yếu đuối.

Tiết Noãn Nhi hít thở bầu không khí trong lành ban đêm, khoe miệng khẽ cong lên đầy vui vẻ. Trong ba người bọn họ, ít nhất bây giờ đã có một người được hạnh phúc, vì thế cô cũng nên lạc quan hơn. Rồi sẽ có lúc tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Nhớ lại mọi chuyện, Tiết Noãn Nhi đột nhiên cảm thấy dường như mình và Ngự Giao mới oán thù gắn kết sâu đậm, đời này không thể ở bên cạnh nhau nhưng cũng không thể rời khỏi đối phương. Suy nghĩ của cô, dần dần trôi về sáu năm trước:

Tôi đã ngốc nghếch yêu một người đàn ông, là người đàn ông tôn thương tôi sâu đậm nhất.

Khi cầm trên tay con dao găm kia đi trên đường, tôi không biết tương lai của mình sẽ như thế nào, giống như một con đường dài không có điểm dừng, cả đời này chưa từng có cảm giác tuyệt vọng như vậy.

Tuy không biết điều gì đang đợi tôi ở phía trước, nhưng trong lòng có một nghị lực kiên định, đó chính là phải rời khỏi Ngự Giao, anh ta là một tên ma quỷ...

Bước đi trên đường, cơ thể không còn bất kỳ cảm giác đau đớn nào, bởi nỗi đau trong lòng đã lấn át tất cả. Tôi không biết vết dao trên mặt sâu đến đâu, nhưng tôi có thể cảm giác được dòng máu nóng từ trong da thịt đang từ từ trào ra, dòng máu nóng bỏng đó dần trở nên lạnh như băng.

Anh ta từng nói, tôi rất đẹp

Anh ta cũng từng nói, tất cả mọi chuyện bắt đầu đều vì gương mặt này của tôi

Vậy giờ phút này, tôi đã trở nên xấu xí, Ngự Giao anh sẽ bỏ qua cho tôi chứ. Cảnh tượng trước mặt dần trở nên xa lạ, cảm giác cơ thể mình càng lúc càng yếu ớt, giống như tất cả sức lực bị cạn kiệt, cả người trở nên nhẹ nhàng bay bổng, như sắp bay lên.

Nhưng cơ thể của tôi không bay lên mà lại rơi xuống mặt đất, thế giới trước mặt biến thành một màn tối đen, không nhìn thấy chút ánh sáng, nhưng bên tai vẫn văng vẳng giọng nói của người đàn ông ma quỷ kia, còn có tiếng khóc của đứa trẻ. Tôi muốn rời khỏi thế giới bản thủ này, tôi muốn đi gặp Lăng Diệc.

Nhưng giống như đứa trẻ trong bụng đã đem lại cho tôi khát vọng muốn sống vô cùng mãnh liệt.

Khi tôi tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt là một người phụ nữ trung niên xa lạ, bà ấy rất dịu dàng mỉm cười nhìn tôi: "Cháu tỉnh rồi à"

Tôi cố gắng mở mắt ra, nhưng hai mí mắt nặng như chì, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn cánh môi đang mấp máy của người đối diện: "Cứu con tôi..."

Người phụ nữ kia gật đầu, câu nói sau đó của người ấy cả đời này tôi sẽ không quên, khắc sâu vào trong trí óc của tôi, "Cô yên tâm. Tôi sẽ cứu cô, cũng sẽ cứu con cô, nhưng chúng ta phải làm một giao dịch"

Lúc đó tôi không biết đó là giao dịch gì, chỉ có thể cảm nhận được cơ thể của mình càng lúc càng yếu đi, tôi đã nhắm mắt giết chết một đứa con của mình, lần này tôi không muốn... nhắm mắt như vậy.

Tôi gật đầu, đồng ý với giao dịch của người phụ nữ đó. Bà ta lấy ra một hộp đồng, in dấu vân tay của tôi lên đó.

Bà ta nói: "Cô nghỉ ngơi đi, còn về nội dung cuộc giao dịch này đợi sau khi cô tỉnh lại, chúng ta từ từ bàn. Yên tâm, cô và đứa trẻ trong bụng cô đều không sao, chỗ này của tôi rất an toàn, sẽ không ai làm hại tới cô"

Giọng nói của bà ấy rất dịu dàng, rất êm tai, rất giống giọng nói của người mẹ đã mất của cô.

Tôi tin tưởng lời nói của người phụ nữ kia, nhắm mắt lại thanh thần đi vào giấc ngủ, hoàn toàn không biết, việc in dấu vân tay kia một lần nữa đẩy tôi xuống vực sâu muôn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Người đàn bà bí ẩn, giao dịch bí ẩn

Doãn Băng Dao không biết, trong lúc bản thân mê mê tỉnh tỉnh rốt cuộc đã tiến hành giao dịch gì với người kia. Lúc ấy cô chỉ suy nghĩ nhất định phải cứu sống đứa trẻ trong bụng.

Khi cô tỉnh lại, trước mặt là khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Đây là đâu?

Cô bước tới trước cửa, kéo ra. Nhưng dùng sức đến đâu cánh cửa đều không xê dịch, sau đó đi về phía ô cửa sổ bằng thủy tinh, đột nhiên phản chiếu trên tấm thủy tinh là một gương mặt xa lạ. Doãn Băng Dao sợ hãi lùi về phía sau mấy bước, vội vã ôm mặt không cách nào tin vào hình ảnh phản chiếu trên tấm kính.

Người trong tấm kính kia....

Cô đột nhiên giống như phát điên, lao đảo đi tìm gương. Cuối cùng khi cơ thể va vào chiếc tủ treo quần áo, cô vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy hình gương mặt kính hãi trong gương, bàn tay run rẩy đưa lên mặt mình.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tôi... mặt của tôi tại sao lại biến thành như vậy? Tôi là ai?

Cô đau đớn kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay khò sờ vào chặt mái tóc dài. Cô biết mình là Doãn Băng Dao, nhưng gương mặt theo cô từ nhỏ tới giờ, bây giờ sau khi tỉnh dậy đột nhiên biến thành như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nào chấp nhận được, tinh thần trở nên hoảng loạn ngã sập xuống đất, không biết phải làm sao.

Cánh cửa đột nhiên được mở ra, một người mặc áo bluse đi tới, vội vàng chạy tới dìu cô dậy, "Cô phải chú ý tới sức khỏe của mình, hiện giờ bào thai trong bụng cô rất yếu"

Doãn Băng Dao xoa xoa bụng mình, đúng vậy, cô đang mang thai, mang thai con của người đàn ông ma quỷ kia, vậy cô chính là Doãn Băng Dao!

Nhưng tại sao gương mặt này... Cô rơi vào trạng thái hoảng loạn, "Mặt của tôi, mặt của tôi, tại sao...."

"Để tôi nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra" một giọng nói dịu dàng nhưng cũng đầy kiêu ngạo của người phụ nữ trung niên vang lên

Doãn Băng Dao ngẩng đầu, nhìn thấy một người phụ nữ duyên dáng sang trọng đứng trước cửa. Bà ta đưa mắt nhìn người bác sĩ nói: "Cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện với cô ấy một lúc"

"Vâng, thưa bà chủ"

Người bác sĩ hét sức cung kính đi ra ngoài.

Doãn Băng Dao nghi ngờ nhìn người phụ nữ trước mặt, trong đầu cố gắng nhớ lại tất cả đáng về của những người mình quen biết. Cuối cùng, cô khẳng định, mình không nhận ra người này.

Doãn Băng Dao vòng tay qua bụng, ánh mắt đề phòng nói: "Bà là ai?"

"Đừng sợ, tôi đã cứu cô" giọng nói dịu dàng của người phụ nữ vang lên, bà ta đi tới nắm tay Băng Dao, hai người cùng ngồi xuống ghế sofa

Băng Dao rất nhớ giọng nói này, đây chính là giọng nói dịu dàng liên tục xuất hiện trong những cơn ác mộng của cô, giọng nói dịu dàng của mẹ cô.

"Tại sao bà cứu tôi?" sự đề phòng trong lòng cô được buông lỏng một chút, nhưng sự nghi ngờ vẫn không giảm, "Đây là đâu, chuyện gì xảy ra với mặt của tôi"

"Cô đừng vội, từ từ nghe tôi nói"

Người phụ nữ nhẹ nhàng vỗ tay Băng Dao, "Gương mặt trước đây của cô đã bị hủy, chắc cô nhớ chứ?"

"Vâng..." cô cup mi nói, "Tôi nhớ"

Nếu như cô không tự rạch mặt, Ngự Giao nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Cho nên cô chỉ có thể dùng cách này tổn thương tới chính mình mới có thể rời khỏi anh ta.

"Tôi biết cô tên Doãn Băng Dao, biết cả chuyện trước đây cô là người tình của Ngự Giao"

Doãn Băng Dao đột nhiên rút tay mình lại, sự đề phòng vừa được buông lỏng lập tức căng lên, "Rốt cuộc bà là ai? Có quan hệ gì với Ngự Giao?"

"Là kẻ thù" nụ cười trên mặt người phụ nữ dần trở nên nham hiểm, bà ta nói với Doãn Băng Dao, "Cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương tới cô, tôi biết tất cả những chuyện trước đây của cô và Ngự Giao"

Doãn Băng Dao càng trở nên khó hiểu.

Bà ta tiếp tục nói, "Thật ra thì có một số việc cũng không quan trọng lắm, quan trọng là tôi biết cô muốn thoát khỏi Ngự Giao, quan trọng là tôi có thể bảo vệ cô"

"Bà nói vậy là có ý gì?"

Người phụ nữ đứng lên đi tới bên cửa sổ, "Khi tôi cứu cô về, gương mặt của cô đã bị hủy hoại hoàn toàn, không thể nào trở lại gương mặt xinh đẹp như hoa trước đây"

"Là chính tôi tự tay rạch mặt mình"

"Cô tự rạch mặt mình chẳng qua là muốn rời khỏi Ngự Giao, nhưng nếu như cô vẫn là Doãn Băng Dao, vậy chắc chắn Ngự Giao sẽ không bỏ qua cho cô. Bây giờ gương mặt cô đã hoàn toàn thay đổi, cho dù cô có xuất hiện trước mặt Ngự Giao, hẳn ta cũng sẽ không nhận ra cô"

"Tại sao bà phải làm như vậy?" Doãn Băng Dao không hiểu, tại sao người phụ nữ này lại giúp cô

Bà ta nói không sai, bây giờ gương mặt cô đã hoàn toàn thay đổi, cả đời này Ngự Giao cũng sẽ không thể tìm ra cô.

"Cô quên rồi sao?" người phụ nữ xoay người lại nhìn Doãn Băng Dao, "Trước khi cô ngắt đi, cô muốn tôi cứu cô, muốn tôi giữ lại đứa trẻ trong bụng cô. Hiện giờ cô và con cô đã bình an, chúng ta cũng nên ký hợp đồng giao dịch rồi"

"Lúc đó thần trí tôi không rõ ràng, cho nên... không biết giao dịch giữa chúng ta là gì" Doãn Băng Dao căng thẳng nói. Tất nhiên cô nhớ bản thân có thỏa thuận giao dịch với người khác.

Người phụ nữ cười yếu ớt, cầm bản hợp đồng trên bàn trà đưa cho Doãn Băng Dao, "Cô xem đi, thật ra chuyện cũng rất đơn giản. Tôi đã cứu cô và con của cô, còn để cho hai mẹ con cô không phải lo chuyện cơm áo, hơn nữa tuyệt đối an toàn. Mà cô, chỉ cần thay tôi hoàn thành một chuyện là được"

Doãn Băng Dao nhìn vào bản hợp đồng, điều kiện là...

Cô phải thay người phụ nữ này tới tập đoàn thẩm thị lấy trộm những tài liệu quan trọng. Đọc bản hợp đồng xong, Doãn Băng Dao lắc đầu, "Không được, tôi không làm được"

Trên gương mặt người phụ nữ thoáng hiện lên nét không vui, bà ta hơi nhíu mày hỏi: "Vì không đành lòng hay là không dám?"

"Đều không phải, tôi và Ngự Giao không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên không đành lòng hay không đành lòng và tôi cũng không sợ anh ta. Chỉ là bà đã đánh giá tôi quá cao, tôi hoàn toàn không có khả năng lấy trộm được những tài liệu quan trọng kia, hơn nữa hiện giờ tôi chỉ có hai bàn tay trắng"

"Ha ha..." người phụ nữ kia bật cười, "Là vì lý do này sao?"

"Vâng..."

"Cô yên tâm, tôi sẽ cho cô một thân phận mới, sẽ sắp xếp để cô tiến vào tập đoàn thẩm thị. Trước hết cô chỉ cần dưỡng thai thật tốt, sau khi sinh con xong, tự nhiên tôi sẽ sắp xếp những chuyện kia cho cô"

"Tại sao cứ nhất định phải là tôi?"

"Bởi vì chỉ có cô mới hiểu rõ Ngự Giao nhất"

"Bà đánh giá tôi quá cao rồi"

"Không, tôi chưa bao giờ nhìn lầm người, cho nên trong thời gian này, đợi cô chuẩn bị xong đồng thời tôi cũng sắp xếp xong xuôi, cô sẽ phải tiếp cận Ngự Giao một lần nữa" ánh mắt của người phụ nữ lấp lánh có hồn.

Băng Dao không hiểu rõ cuộc giữa bà ta và Ngự Giao có thù hận gì, nhưng xem ra người phụ nữ này rất mạnh mẽ quyết đoán.

"Tôi tên Dương Tuyết Hoa, hi vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ"

Băng Dao cứng người, cô biết mình đã không còn đường lui...

"Cô yên tâm, chỉ cần tôi lấy được tài liệu mình muốn, sẽ lập tức trả tự do cho cô, mà trên thực tế cô vẫn rất tự do"

Băng Dao lắc đầu bất đắc dĩ, khó khăn lắm cô mới rời khỏi được Ngự Giao, bây giờ thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ra

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Trùng hợp

Dương Tuyết Hoa giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, nói: "Cô không còn lựa chọn nào khác, hợp đồng đã ký. Hiện giờ người của Ngự Giao đang tìm cô khắp nơi, tôi hoàn toàn có thể đưa cô đến chỗ người của anh ta"

"..." Doãn Băng Dao ý thức được tình cảnh nguy hiểm của mình.

"Cho nên tốt nhất cô hãy hợp tác cùng tôi, tôi sẽ không bạc đãi cô đâu"

Doãn Băng Dao vẫn cương quyết không bắt tay với Dương Tuyết Hoa, nhưng cô gật đầu. Đúng, cô không còn lựa chọn nào khác, vì sự an toàn của đứa trẻ, vì không muốn bị Dương Tuyết Hoa đưa tới bên cạnh Ngự Giao, cô chỉ có thể làm trái với lương tâm của mình, giúp bà ta làm gián điệp trong tập đoàn thẩm thị.

Lúc mới đầu, trong lòng cô oán hận Dương Tuyết Hoa tự ý chỉnh sửa gương mặt cô, càng về sau sự oán hận đó dần dần biến thành cảm kích. Bởi vì khuôn mặt thay đổi, cô có thể một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống mới, bắt đầu với thân phận là Tiết Noãn Nhi, quên đi Doãn Băng Dao.

Trải qua thời gian, cô giống như thực sự có thể quên mình từng là Doãn Băng Dao, giống như thực sự có thể quên đi những tổn thương ghi xương khắc cốt đã từng xảy ra với mình.

Đột nhiên một ánh đèn xe sáng chói chiếu thẳng vào mắt cô đau nhói, kéo cô trở về từ miền ký ức xa xôi. Hít sâu một hơi, Tiết Noãn Nhi tự nhủ với mình, từ nay về sau không được nhớ lại quá khứ, phải vùi sâu quá khứ này vào tận trong đáy lòng, bây giờ cô là Tiết Noãn Nhi, có một người con trai vô cùng đáng yêu. Để tiếp tục cuộc sống bình thân yên ổn, cô phải đoạt tuyệt với cuộc sống hiện tại, chuyện duy nhất hiện giờ phải làm chính là luôn luôn hướng về phía trước, không được phép nhớ lại những chuyện đã qua, cũng không được qua lại với những người quen trước đây. Đồng Đồng, cho dù mình coi cậu là người chị em tốt nhất nhưng xin hãy tha thứ cho tớ không thể tỏ ra quen biết với cậu.

Khi Tiết Noãn Nhi về đến nhà, cũng là lúc Tiết Tiểu Diệc đứng chờ ở cửa đến sốt ruột. Cô vừa mở cửa ra, Tiết Tiểu Diệc không thể chờ thêm được nữa liền nói, "Noãn Nhi, tại sao mẹ về muộn vậy, khiến người ta lo chết đi được"

Tiết Noãn Nhi đặt túi xách xuống, cúi đầu hôn tới tấp lên trán con trai ngoan, trong lòng như có dòng nước ấm áp chảy xuôi. Hôm nay cô thực sự vô cùng hạnh phúc, bởi không có Ngự Giao, bởi có Tiết Tiểu Diệc.

Mặc dù còn có chút tiếc nuối...

Ngày hôm sau được nghỉ làm, Tiết Noãn Nhi tính ở nhà chơi thật vui vẻ cùng Tiểu Diệc.

"Tiểu Diệc, tuần sau con phải đến nhà trẻ rồi, hôm nay mẹ dẫn con đi công viên trò chơi chơi thỏa thích một chuyến được không?"

Bình thường Tiết Tiểu Diệc luôn ra dáng một người đàn ông trưởng thành, mọi việc đều muốn lao vào làm giúp Tiết Noãn Nhi, nhưng dù sao cậu cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, cho nên khi nghe được đi công viên trò chơi cực kỳ vui vẻ.

"Vâng! Noãn Nhi nhà ta là tốt nhất, Noãn Nhi là người mẹ xinh đẹp nhất trên thế giới này" Cậu bé nhảy cẫng lên ôm chầm lấy mẹ.

Tiết Noãn Nhi nheo mắt cậu, "Nhóc quý"

Sau khi ăn sáng xong, hai mẹ con liền tới khu vui chơi. Tiết Noãn Nhi không có xe, cho nên hai mẹ con quyết định ngồi xe buýt đến khu vui chơi. Rời khỏi nơi này đã sáu năm, cô cũng muốn ngắm nhìn thật kỹ thành phố này một chút, nhân tiện hướng dẫn cho Tiểu Diệc làm quen với hoàn cảnh sống sau này.

Ngồi trên xe buýt, Tiết Tiểu Diệc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu lại hỏi mẹ: "Noãn Nhi, có phải sau này chúng ta sẽ ở lại nơi này đúng không..., tại sao mẹ muốn đưa con tới nhà trẻ? Chúng ta không trở về sao?"

Tiết Noãn Nhi ôm con trai nói: "Ừ, tạm thời chúng ta ở lại nơi này một thời gian, sau này sẽ trở về"

Muốn thâm nhập vào tập đoàn thẩm thị, không phải là chuyện một sớm một chiều, cô phải mất rất nhiều thời gian tập trung vào công việc giành lấy sự tin tưởng, sau đó mới có thể thăng chức tìm hiểu những chuyện cơ mật trong kinh doanh của tập đoàn thẩm thị"

"Vâng" Tiết Tiểu Diệc gật đầu.

Tiết Noãn Nhi dịu dàng xoa đầu con trai nói, "Tiểu Diệc không thích ở nơi này sao?"

Thật ra cô cũng rất không thích thành phố này, tuy nơi này là nơi cô đã lớn lên, nhưng ở đây từng có quá nhiều chuyện đau lòng xảy ra. Hơn nữa, đây là một trong những thành phố lớn phồn hoa nhất nên bầu không khí đều bị ô nhiễm. Cô thích những thành phố nhỏ, con người ở đó cũng thân thiện dễ gần hơn.

"Con thì sao cũng được, chỉ cần Noãn Nhi thích là được"

Hai mẹ con nhìn nhau cười một tiếng, có được một cậu con trai như thế này cô cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Vui sướng qua đi, cô lại trầm thờ dài. Tại sao Ngự Giao có một đứa con trai tốt như vậy, mà bản thân anh ta giống như một tên ma quỷ. Nhìn gương mặt tròn tròn đáng yêu của Tiết Tiểu Diệc, trong lòng Tiết Noãn Nhi rất áy náy, cô biết mình làm như vậy là ích kỷ, bất kỳ đứa trẻ nào đều mong muốn có một người bố, nhưng cô lại không cách nào cho con trai mình một người bố.

Cô còn ích kỷ sinh con xong, giữ ở bên mình, cố tình không để cho bố con bọn họ gặp nhau. Đúng vậy, quan hệ bố con giữa Tiết Tiểu Diệc và Ngự Giao, sẽ là bí mật cả đời của cô, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói cho bất kỳ ai.

Xe buýt chạy được nửa đường, rồi đột nhiên dừng lại. Bọn họ chỉ đành phải xuống xe, một số hành khách đã bắt được taxi, số còn lại đang chờ chiếc xe buýt khác. Tiết Noãn Nhi không muốn lãng phí thời gian, vì vậy dẫn Tiết Tiểu Diệc đi tới đầu đường, chuẩn bị bắt một chiếc xe taxi tới khu trò chơi.

Hôm nay là ngày nghỉ, khá nhiều người ra ngoài cho nên rất khó bắt xe. Hai mẹ con đứng ở đầu đường một lúc lâu vẫn không bắt được taxi.

Một chiếc xe con màu đen đột nhiên dừng lại trước mặt hai người, Tiết Noãn Nhi lùi về phía sau, cửa sổ xe từ từ mở ra, người trong xe là Lang Long.

Lang Long mỉm cười nhìn về phía Tiết Noãn Nhi, khi thấy tay cô dắt Tiết Tiểu Diệc trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Noãn Nhi, cô đang chờ xe sao?"

"Giám đốc Lang" Tiết Noãn Nhi lễ phép gật đầu chào anh, "Hôm nay tôi dẫn con tới công viên trò chơi, không ngờ lại trùng hợp như vậy"

"Con trai cô?" Lang Long nhìn Tiết Tiểu Diệc bằng ánh mắt không thể tin.

Tiết Tiểu Diệc cười hi hi, "Chào chú ạ"

Anh gật đầu, đứa trẻ này rất đáng yêu, nhưng... nét mặt Lang Long đầy vẻ nghi ngờ, Tiết Noãn Nhi nhìn qua còn rất ít tuổi, thật không ngờ đã có con trai lớn như vậy rồi. Trong lòng anh có chút cảm giác mất mát, nếu cô đã có con vậy nhất định cũng đã kết hôn rồi.

"Bây giờ rất khó bắt xe, lên xe đi, tôi chờ hai người tới đó"

"Tôi làm sao có thể không biết xấu hổ, làm phiền anh như vậy" Tiết Noãn Nhi khéo léo từ chối.

Lang Long bước xuống xe, tự mình mở cửa xe cho hai người, "Đừng khách sáo, lên xe đi, tôi đưa hai người tới đó"

Cô không thể tiếp tục từ chối, vì vậy không thể làm gì khác ngoài việc lên xe. Tiết Noãn Nhi ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn nói: "Cảm ơn giám đốc Lang"

"Ở bên ngoài đừng gọi tôi là giám đốc, không phải tôi từng nói chúng ta là bạn sao"

Tiết Noãn Nhi cười cười, có vẻ hơi mất tự nhiên. Những năm gần đây cô hoàn toàn không có bạn, cho dù chỉ một người, cho nên bây giờ khi người khác đối xử với cô thân thiện như vậy, khiến cô có gì đó không quen.

Chiếc xe từ từ khởi động, Lang Long đưa mắt nhìn Tiết Tiểu Diệc qua gương chiếu hậu, như vô tình hỏi: "Chồng cô đâu? Tại sao không đi cùng hai người tới công viên trò chơi?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Lén lút

Tiết Noãn Nhi hơi sững sốt, cười xấu hổ: "Tôi làm mẹ đơn thân"

Lang Long biết mình đã lỡ lời, vội vàng nói: "Xin lỗi, tôi chỉ..."

"Không sao" Cô nở nụ cười tươi, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Những câu hỏi tương tự như vậy cô thường xuyên gặp, mọi người đều hỏi chồng cô đâu. Mỗi khi nói với người khác mình là bà mẹ đơn thân, sẽ có người nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, cũng có người nhìn bằng ánh mắt đồng tình. Nhưng trong ánh mắt Lang Long không có khinh bỉ hay đồng tình, điều này khiến trong lòng Tiết Noãn Nhi cảm thấy rất dễ chịu.

Tiết Tiểu Diệc ngồi hàng ghế sau vẫn luôn chăm chú nhìn Lang Long, bề ngoài giống như đang nhìn đồng hồ tây bên ngoài cửa sổ, nhưng thật ra hai tay cậu đang dựng lên để nghe thấy kỹ những lời hai người phía trước đang nói.

"Anh định làm gì vào chủ nhật?" Giọng nói của Tiết Noãn Nhi phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong xe.

"Tôi không định làm gì hết." Lang Long nhún vai nói.

"Anh không gặp gỡ hay uống rượu với bạn bè sao?"

Lang Long lắc đầu "Không, chủ nhật tôi đều ở nhà hoặc là bận rộn với công việc"

"Nhưng..."

"Sao?" Lang Long khó hiểu nhìn cô.

"Không có gì" cô vội vàng lắc đầu.

Tiết Noãn Nhi đột nhiên cảm giác, trong sáu năm cô rời khỏi nơi này chắc chắn đã có rất nhiều chuyện xảy ra, giống như tất cả mọi người đều thay đổi. Nhớ trước kia, gần như mỗi ngày mấy người bạn thân của Ngự Giao và Lang Long đều gặp nhau uống rượu. Khi đó cô còn thăm rửa sẽ có một ngày Ngự Giao uống rượu đến ngộ độc mà chết.

Tiết Tiểu Diệc thò cái đầu nhỏ lên, lễ phép nói với Lang Long "Nếu chú không làm gì, vậy chú có thể tới công viên trò chơi cùng hai mẹ con cháu"

"Tiểu Diệc" Tiết Noãn Nhi nhỏ giọng gắt "Chú Lang làm gì có thời gian tới công viên trò chơi cùng chúng ta" Cô biết trong hồ lô của con trai đang bán thuốc gì.

"Nhưng vừa rồi chú đã nói không làm gì mà."

Hai mẹ con nhìn nhau như trao đổi thông tin, Lang Long nhìn mà không hiểu gì.

"Tôi rất vui nếu được tới công viên trò chơi cùng hai mẹ con cô." Anh thản nhiên cười.

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, không ngờ Lang Long lại nhanh chóng đồng ý như vậy. Trước đây cô biết, Lang Long là một người lạnh lùng bình thường không thích nói nhiều, mặc dù không có vẻ mặt lạnh lùng như Ngự Giao, nhưng đáng vẻ luôn giống như mọi chuyện không liên quan tới mình. Hiện giờ, không ngờ anh ta có thể mỉm cười nói muốn cùng hai mẹ con cô tới công viên trò chơi.

"Không cần đâu, nơi đó chỉ dành cho trẻ con, sẽ không có cảm giác vui vẻ đâu" Sau khoảnh khắc kinh ngạc, cô vội vàng từ chối.

Chẳng qua Tiết Tiểu Diệc đang giờ trò mà thôi, cô lo Lang Long bị tên nhóc kia trêu chọc. Hơn nữa, cũng không muốn quá thân thiết với bạn tốt của

Ngự Giao.

"Noãn Nhi! Người ta đã đồng ý rồi, mẹ còn từ chối nữa sẽ là không phải phép đó." Tiết Tiểu Diệc hừ một tiếng.

Mỗi lần Tiết Noãn Nhi đấu với cậu đều sẽ bị thua thảm hại, lần này cũng không ngoại lệ.

"Không sao, dù sao tôi cũng không có việc gì để làm, hôm nay tôi sẽ làm tài xế cho hai mẹ con cô" Trong lòng anh giống như đột nhiên có một đóa hoa mập mờ nở rộ.

Tiết Noãn Nhi không nói gì cười cười, quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiết Tiểu Diệc. Cậu bé cũng thè lưỡi làm mặt quỷ với cô. Những năm qua, cậu thật sự muốn có một người bố ở bên cạnh, cho nên khi có người đàn ông nào đó tiếp cận mẹ, cậu đều chú ý cẩn thận quan sát. Tất nhiên, yêu cầu của cậu rất cao, những người có thể lọt vào mắt cậu, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chẳng hạn như người tên là Ngự Giao, còn có chú gì đó tên gọi Lang Long ngày hôm nay. Trong đầu cậu nghĩ, hai người đàn ông này thực không tệ, cho nên rất muốn tạo cơ hội cho bọn họ, hi vọng Noãn Nhi có thể tìm được cho mình một người bạn đời. Cậu từng nói với Tiết Noãn Nhi: "Con nhất định sẽ tìm cho Noãn Nhi một người chồng thật tốt, như vậy con mới có thể yên tâm. Nếu không lúc không có mặt con, Noãn Nhi làm sao có thể chăm sóc cho mình"

Thực ra Tiết Noãn Nhi là một người rất độc lập rất biết chăm sóc cho bản thân, vì lý do gia đình, cô từng vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi Lăng Diệc lớn lên. Nhưng từ nhỏ tính cách Tiết Tiểu Diệc đã rất bá đạo, ở trước mặt cậu bé, có đôi lúc Tiết Noãn Nhi thật sự giống như một cô bé.

Ba người đến công viên trò chơi, đột nhiên có thêm một người đàn ông điều này khiến Tiết Noãn Nhi cảm thấy rất quái dị, nhưng lại có một loại cảm giác khác. Ít nhất trong tình huống hiện tại, sự có mặt của Lang Long có tác dụng rất lớn, ví dụ như bọn họ mua rất nhiều thứ, nhưng cả cô và Tiết Tiểu Diệc đều không phải động tay, hay như hạn chế những người đàn ông muốn làm quen vì ham mê vẻ xinh đẹp của Tiết Noãn Nhi, hoặc...

Tóm lại, hôm nay Tiết Noãn Nhi hoàn toàn cảm nhận được, tầm quan trọng của người đàn ông trong gia đình.

Trong gia đình có đàn ông và không có đàn ông, thực sự rất khác nhau.

Hôm nay Tiết Tiểu Diệc chơi rất vui vẻ, trong công viên có vô số trò chơi Tiết Noãn Nhi không dám chơi, đều là Lang Long chơi cùng cậu bé. Nhìn con trai cười vui vẻ, trong lòng cô tràn ngập mọi cảm xúc khác nhau. Nếu như cô thực sự tìm cho Tiểu Diệc một người bố, nhất định Tiểu Diệc sẽ rất vui, khi đó con trai cũng có thể lớn lên trong một gia đình bình thường.

Người đó tuyệt đối không phải là Ngự Giao, nhưng trong lòng cô mãi mãi không cách nào đón nhận những người đàn ông khác. Có lẽ vì Ngự Giao, nên cô luôn có cảm giác chán ghét đối với đàn ông.

Khi Tiết Tiểu Diệc và Lang Long cùng chơi trò đu quay, Tiết Noãn Nhi vào nhà vệ sinh công cộng cách đó khá xa phải đi vòng qua một vườn hoa. Khi đi qua vườn hoa, bất chợt nhìn thấy một hình bóng quen thuộc. Cô vội vã núp sau lùm cây, thò đầu ra nhìn để chắc chắn mình không nhận nhầm người.

Thực sự là Thi Lục Đình! Bà ta đang lờ lờ kéo kéo một người đàn ông, mà người kia không phải là Doãn Lực!

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, tại sao bà ta lại ở đây?

Sau năm rồi, Thi Lục Đình cũng đã trên năm mươi tuổi, nhưng nhìn ra bà ta không khác sáu năm trước là mấy vẫn là đáng vẻ thướt tha thùy mị đó, quả nhiên thịt dẹt lấm khuôn, hoàn toàn không giống một người phụ nữ trên năm mươi tuổi. Mà người đàn ông bà ta đang lôi kéo, nhìn qua mới chỉ tầm ba mươi tuổi, đáng vẻ của bọn họ rất mờ ám.

Trong lúc Tiết Noãn Nhi đang nghi ngờ, hai người đó đột nhiên ôm chặt nhau, xúc động hôn thắm thiết.

"Trời ạ" Tiết Noãn Nhi kinh hô, vội vàng bịt miệng mình. Tại sao Thi Lục Đình có thể ở đây liếc mắt đưa tình với một người đàn ông nhỏ hơn bà ta hai mươi mấy tuổi. Trong lòng đã đoán được ít nhiều, bắt đầu lo lắng cho người bố của cô... Khi cô đang do dự không biết có nên bước ra hay không, tiếng chuông điện thoại di động của cô liên vang lên, lấy điện thoại ra, trên màn hình ba chữ "Tổng giám đốc" đang nhấp nháy, là Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Tại sao!

Trái tim Tiết Noãn Nhi đột nhiên loạn nhịp, bàn tay cầm điện thoại không kiềm được run run, ngón tay cái do dự nhấn phím kết nối.

"Alo..."

"Cô đang ở đâu?" trong điện thoại truyền ra giọng nói trầm thấp của Ngự Giao.

"Tôi dẫn con trai tới công viên trò chơi, Tổng giám đốc có chuyện gì không?"

"Không có việc gì thì không được gọi điện cho cô sao?" anh không vui nói.

"Chuyện này...." Tiết Noãn Nhi kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Thi Lục Đình vẫn đang ôm hôn người đàn ông bên cạnh, đáng vẻ vô cùng nhiệt tình.

"Sao?"

"À, không có gì" vì không muốn đắc tội với Ngự Giao, Tiết Noãn Nhi vội vội vàng vàng nói: "Ý tôi không phải vậy, chẳng qua Tổng giám đốc là người rất bận rộn lại mất thời gian gọi điện thoại cho tôi chắc chắn là có chuyện gì đó cần nói"

"Cô nghĩ vậy à?" giọng nói của anh nhẹ nhàng thân thiện, không còn sự sắc bén và bá đạo của ngày xưa.

Phía trước cách đó không xa, cuối cùng Thi Lục Đình và người đàn ông kia cũng tách nhau ra, bọn họ đang cười nói gì đó. Thấy bọn họ như sắp đi đâu đó, Tiết Noãn Nhi vội vàng nói vào điện thoại: "Hiện giờ tôi có chút việc, nếu Tổng giám đốc không có chuyện quan trọng gì, vậy tôi cúp máy trước" Dứt lời, Tiết Noãn Nhi lập tức cúp điện thoại.

"Đợi đã" ở đầu bên kia điện thoại Ngự Giao vội vã ngăn cô, giọng nói của anh chợt trở nên vô cùng dịu dàng: "Tôi chỉ là, chỉ là muốn được nghe thấy giọng nói của cô một chút..."

Trong lòng Tiết Noãn Nhi khẽ nhói lên, như có một viên đá nhỏ nhẹ nhàng đánh vào ngực rất đau.

Cô cụp mí, không biết nên nói gì.

"Cô có thể nói chuyện với tôi một lát được không? Nói chuyện gì cũng được, chỉ cần đừng im lặng" trong giọng nói của anh thấp thoáng sự cầu khẩn.

Giờ phút này anh thực sự rất nhớ Băng Dao, thực sự là rất nhớ rất nhớ, nỗi nhớ đau đớn đến nghẹt thở. Sáu năm qua, không ngừng tìm kiếm nhưng không một chút tin tức, anh sắp phát điên đến nơi rồi. Chỉ có thể dựa vào Tiết Noãn Nhi mới có thể làm dịu nỗi nhớ trong trái tim anh. Bởi giọng nói của cô, thực sự quá giống Băng Dao.

Tiết Noãn Nhi im lặng không lên tiếng, hai mắt khẽ nhắm lại, bên tai như có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh.

"Noãn Nhi?"

Cơ thể cô cứng đờ, bất chợt mở to hai mắt, nét mặt lạnh lùng: "Xin lỗi, nếu Tổng giám đốc không có chuyện gì cần nói. Vậy tôi xin cúp máy trước, hiện cũng không phải là thời gian làm việc. Tôi có việc phải làm, hẹn gặp lại anh sau"

Không đợi Ngự Giao lên tiếng, Tiết Noãn Nhi lập tức cúp điện thoại.

Cô tuyệt đối không thể mềm lòng.

Sự dịu dàng của Ngự Giao, chỉ là dấu hiệu báo trước của cơn phong ba bão táp sắp tới.

Mục đích lần trở về lần này của cô không phải để gương vỡ lại lành với anh ta, càng không phải để lại gần quyến rũ anh ta, cô chỉ muốn hoàn thành thỏa thuận giữa mình và dương tuyết hoa. Cho nên, ngoài chuyện bản thân phải làm ra, cô không thể có quá nhiều tiếp xúc với người đàn ông này.

Ngẩng đầu lên nhìn về hướng khi nãy, đã không còn thấy bóng dáng của Thi Lục Đình.

Thi Lục Đình cảm sùng bố cô, ở bên ngoài tăng tị với người đàn ông khác, vậy hiện giờ cuộc sống của bố cô ra sao?

Trong lòng Tiết Noãn Nhi rất lo lắng cho Doãn Lực, cô nghĩ có lẽ phải tìm cơ hội đi thăm bố, xem hiện giờ cuộc sống của ông có tốt không. Còn Lăng Diệc, cô cũng muốn đi thăm mộ em trai...

"Alo, Noãn...."

Ở đầu điện thoại bên kia, Ngự Giao còn muốn nói gì đó, đã nghe thấy tiếng tí tí trong điện thoại. Anh đau đớn nắm chặt chiếc điện thoại di động trong tay, khiến những đốt ngón tay trắng bệch. Khi anh đang chìm trong nỗi cô đơn đau khổ, cửa đột nhiên bị mở ra.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô Y Thu đang đứng trước cửa. Ngự Giao nhìn cô bằng ánh mắt ai oán, nhủ mày không vui ngoảnh đầu nhìn đi nơi khác.

Tô Y Thu bước vào, đi tới trước mặt anh, cơ thể gần đến run rẩy, nghẹn ngào nói: "Anh thích người phụ nữ kia phải không?"

"Em đang nói gì?" anh khó chịu nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời.

Tô Y Thu nắm chặt hai vai anh, ép phải đối diện với mình, "Anh nhìn em! nói cho em biết có phải anh thích người phụ nữ tên là Tiết Noãn Nhi kia phải không?"

Cô đã điều tra biết được ở trong công ty, người phụ nữ kia được đối xử rất đặc biệt, ngay các nhân viên khác cũng đều nhận thấy.

Trong đáy mắt Ngự Giao dần dần bốc lên lửa giận: "Em nghe lén anh gọi điện thoại..."

"Em không nghe lén, khi nãy em vừa định gõ cửa thì nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh với cô ta, anh nói muốn nghe thấy giọng nói của cô ta, là vì giọng nói của cô rất giống Băng Dao, là vì bóng lưng của cô ra cũng rất giống Băng Dao phải không?"

Ngự Giao không lên tiếng, lạnh lùng hất tay cô ra.

Tô Y Thu đau đớn ngồi sụp xuống đất, điên loạn gào thét: "Tại sao! tại sao anh đối xử với em như vậy! Sáu năm qua, em cố gắng như vậy, em cẩn thận như vậy. Nhưng tại sao anh không yêu em, cho dù chỉ hơi thích một chút cũng không có, bây giờ chỉ là một người phụ nữ xa lạ có nét hơi giống Băng Dao, anh đã thích cô ta như vậy. Thâm Ngạn Băng, anh đối xử với em như vậy là không công bằng"

Ngự Giao vẫn im lặng không lên tiếng. Mỗi khi cô như vậy, anh đều chọn cách thức im lặng. Những điều anh nên nói cũng đều đã nói rồi, không muốn nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, Tô Y Thu đột nhiên lao tới ôm lấy cổ anh, đôi môi nóng bỏng của cô hôn lên môi anh.

Hai người giằng cô mấy giây, bất chợt Ngự Giao đẩy mạnh cô xuống đất, "Đủ rồi, em đừng nên tiếp tục như vậy"

Tô Y Thu ngã nhào xuống đất, mái tóc rối bời che lấp khuôn mặt. Cô ngẩng đầu nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trên chiếc tủ rượu thủy tinh, Tô Y Thu của ngày hôm nay, ngay cả chính bản thân cô cũng không nhận ra.

Cô vì một người đàn ông, đã thay đổi hoàn toàn. Nhưng, cô tuyệt đối sẽ không từ bỏ dễ dàng. Trong đôi mắt long lanh ướt đầm dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lúc đầu vì kẻ thứ ba là Doãn Băng Dao, người chị em tốt của mình cho nên cô nhịn. Nhưng bây giờ, đối mặt là một Tiết Noãn Nhi xa lạ, cô tuyệt đối sẽ không nương tay. Cô tuyệt đối không cho phép người khác phá hoại gia đình của cô.

Lang Long đưa mẹ con Tiết Noãn Nhi trở về, bước xuống xe Tiết Noãn Nhi nói: "Cảm ơn hôm nay anh đã đi cùng mẹ con tôi, dừng ở đây là được rồi, chúng tôi sẽ tự lên"

Hôm nay Tiết Tiểu Diệc chơi rất vui vẻ, Lang Long cũng giúp cô làm rất nhiều chuyện, nhưng cũng có lúc phải lúng túng, nhiều lần ba người bị người khác hiềm lắm là người cùng một nhà.

Trong ánh mắt Lang Long có chút tiếc nuối: "Ngày mai tôi tới đón cô đi làm được không? Nghe dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ có mưa, cô lại không có xe"

Sự nhiệt tình của anh khiến cô không quên: "Không sao, tôi sao dám làm phiền anh nữa"

"Không phiền, dù sao tôi cũng phải chạy qua khu phố này, cũng là thuận đường" Lang Long bị những lời này của mình làm sợ hết hồn, không ngờ bản thân cũng có lúc hạ thấp mình như vậy.

"Chuyện này... đến lúc đó rồi hãy nói. Chúng tôi lên nhà trước"

"Được, hẹn ngày mai gặp lại"

"Vâng"

Nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt Lang Long tràn đầy dịu dàng.

Hai mẹ con Tiết Noãn Nhi vào thang máy lên lầu, từ đầu tới cuối Tiết Tiểu Diệc đều đứng sau cô len lén cười. Cửa thang máy vừa mở ra, Tiết Noãn Nhi dắt con trai đi ra, đã nhìn thấy Ngự Giao đang đứng trước cửa nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Chỉ sinh con với người phụ nữ tôi yêu

Tiết Noãn Nhi có hơi ngạc nhiên, Ngự Giao đứng ở đó chắc chắn là đang đợi cô, trong lòng hơi căng thẳng, nhìn qua cũng biết anh ra không có chuyện tốt gì.

Ngự Giao nhìn cô thân nhiên cười, "Hai người về rồi."

Tiết Tiểu Diệc hết nhìn Ngự Giao lại nhìn Tiết Noãn Nhi, cảm giác giữa hai người có điều gì đó khác thường. Vì vậy, cậu bé thông minh lại tình quái ngẩng đầu nhìn mẹ nói: "Noãn Nhi, mẹ đưa chìa khóa cho con vào nhà trước, con muốn đi tiểu gấp."

Sắc mặt Tiết Noãn Nhi trầm xuống, tên tiểu tử này từ trước tới giờ không chú ý hình tượng chút nào. Cô lấy chìa khóa từ trong túi xách ra đưa cho con trai, Tiết Tiểu Diệc cầm chìa khóa hai chân kẹp sát vào nhau chạy chậm chậm tới cửa, đáng vẻ cực kỳ buồn cười. Khi đi qua Ngự Giao, cậu bé lễ phép cúi đầu cười cười: "Chào chú ạ."

Tiết Tiểu Diệc kiễng chân cầm chìa khóa vào trong lỗ khóa, sau đó mở cửa phòng đi vào, vội vàng đóng cửa lại. Sau khi cánh cửa được đóng lại, hai chân đang kẹp chặt lập tức được buông ra, áp sát lỗ tai vào cửa, lén lút nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Chú này nhìn qua không tồi, chú đi công viên trò chơi hôm nay cũng không tồi, không biết mẹ sẽ chọn người nào.

Ngoài cửa, Tiết Noãn Nhi bước tới, không dám ngẩng đầu nhìn Ngự Giao, "Tổng... Tổng giám đốc, anh đang chờ tôi sao?"

Cô không dám khẳng định, dù sao phòng của anh ta cũng ở sát ngay bên cạnh, nhưng rõ ràng anh ta đang đứng trước cửa nhà cô...

Đột nhiên, Ngự Giao bước tới nắm chặt hai vai cô, xoay người đặt lưng cô dán vào bức tường. Khoảng cách gần như vậy, Tiết Noãn Nhi có thể ngửi thấy một mùi hương đặc biệt chỉ có trên người Ngự Giao, hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

Từ trên đỉnh đầu, vang lên giọng nói đầy chất vấn của Ngự Giao "Tại sao hôm nay cúp điện thoại của tôi?"

Tiết Noãn Nhi ngẩng đầu, vẻ mặt vô tội, cánh môi run run nghi hoặc hỏi ngược lại "Tôi có cúp điện thoại của Tổng giám đốc sao? Tôi nói là tôi có việc bận mà."

"Nhưng tôi vẫn chưa đồng ý."

Bốn mắt nhìn nhau. Cô nhìn thấy sự không vui thậm chí là tức giận trong mắt anh, người đàn ông này, tại sao vẫn bá đạo độc tài đến vậy, giống như tất cả mọi người trên thế giới này không được phép làm trái với suy nghĩ của anh ta.

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi ngập ngừng một lúc lâu, vẫn không nói thành câu, cô không phản bác được. Hơn nữa cô biết khi đối mặt với người này, cách tốt nhất là giữ im lặng. Nói nhiều sai nhiều, không cẩn thận còn bị lộ ra thân phận của mình, cho nên im lặng là vàng.

"Trên thế giới này, cô là người phụ nữ thứ hai dám từ chối tôi." Tiết Noãn Nhi cảm giác trong giọng nói trầm thấp của Ngự Giao đã không còn sự tức giận hay lo lắng khi nãy.

Cô hơi ngạc nhiên "Vậy người thứ đầu tiên là..."

"Người phụ nữ đầu tiên là Băng Dao, cô và cô ấy thực sự giống nhau như đúc"

Tiết Noãn Nhi không nói gì thêm, anh mở miệng là nói tới "Doãn Băng Dao". Anh ta thực sự yêu cô ấy sao? Nếu yêu, tại sao lại tổn thương sâu đến vậy.

Cô hơi giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh, nhưng càng bị nắm chặt hơn, cơ thể hai người càng áp sát hơn. Với khoảng cách này, hơi thở mang theo mùi hương thuốc lá nhàn nhạt của anh khẽ phả vào gò má cô.

Bất chợt, một nụ hôn rơi xuống. Anh nắm chặt cảm cô, cạy đôi môi cô, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng cô, tham lam mút thỏa thích dòng nước thơm ngọt trong miệng cô.

"Ừm..." Giây phút kinh ngạc qua đi, Tiết Noãn Nhi bắt đầu giãy giụa. Bàn tay của cô không ngừng đập lên cơ thể rắn chắc của anh, nhưng anh vẫn không chút phản ứng, ngược lại càng ôm chặt hơn.

Cơ thể của anh dính sát vào cơ thể của cô, ôm cô trong ngực thật chặt, giống như muốn hoàn tan cơ thể cô vào trong cơ thể mình.

Trong cái khó ló cái khôn, Tiết Noãn Nhi co gối dùng sức húc ngược lên.

"A..." Cuối cùng đôi môi của Ngự Giao cũng tách khỏi cánh môi cô, khom người đau đớn kêu rên, hàng mi trên khuôn mặt anh tuấn nhíu chặt.

"Khôn kiếp! Cô định làm tôi tuyệt tự sao? Tôi còn chưa có con đâu." Gương mặt Ngự Giao hơi đỏ lên, thật sự cú huých gối này vào trúng "cậu bé" khiến anh rất đau.

Nhìn đáng vẻ đau đến nhăn mặt nhíu mày, trong lòng Tiết Noãn Nhi một chút áy náy cũng không có ngược lại rất vui vẻ. Trong đôi mắt ánh lên vẻ thích thú, cô hất cằm đáng vẻ quật cường "Haiz, vậy sao anh không sớm sinh con đi."

Đây là nỗi băn khoăn trong lòng cô, không hiểu tại sao anh ta đã kết hôn với Tô Y Thu lâu như vậy rồi mà vẫn không có con là sao.

Cố chịu con đau, Ngự Giao rít giọng nói: "Bởi vì tôi chỉ sinh con với người phụ nữ tôi yêu."

Cơ thể Tiết Noãn Nhi đột nhiên cứng đờ, chẳng lẽ anh ta không yêu Y Thu sao?

"Nói vậy, chẳng lẽ anh không yêu vợ mình sao?"

"Không, không yêu." Anh trả lời không chút do dự.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi hơi tức giận, nếu không yêu tại sao còn kết hôn. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhưng cô không lên tiếng hỏi, cô biết bản thân hoàn toàn không có tư cách hỏi câu này. Cho dù trong lòng có vô vàn nghi ngờ, cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

"Tổng giám đốc, xin anh buông tôi ra, tôi còn phải về nấu cơm cho con trai."

"Không, tôi không buông" Anh đột nhiên buống bình như một đứa trẻ.

Tiết Noãn Nhi khó hiểu nhìn anh ta, kìm chế sự bất mãn trong lòng, kiên nhẫn hỏi: "Vậy anh muốn làm gì?"

Nắm chặt hai vai cô, Ngự Giao ép cô dựa vào bức tường, "Làm người phụ nữ của tôi." Anh thoi lên năm chữ này.

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt anh ta, câu nói này như không ngừng vang vọng trong đầu cô "Làm người phụ nữ của tôi, làm người phụ nữ của tôi, làm người phụ nữ của tôi,"

Phút chốc con phần nộ ùn ùn kéo đến, cô nhìn chăm chăm vào người đối diện, trong lòng có một cảm giác mất mát không nói được thành lời. Khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười đầy châm chọc "Ồi, Tổng giám đốc đang nhớ tới người phụ nữ gọi là Doãn Băng Dao sao, tôi biết Tổng giám đốc đối tốt với tôi là vì Doãn Băng Dao, tôi còn tưởng anh là người đàn ông si tình nọ kia, xem ra Tổng giám đốc cũng chỉ được như thế mà thôi, cũng giống như tất cả những đàn ông khác trên đời, có mới nói cũ."

Ngự Giao ngẩn người. Hai bàn tay đang nắm chặt vai cô từ từ buông lỏng, đứng vậy tại sao anh có thể nói những câu như vậy. Không phải trong lòng anh chỉ có duy nhất Doãn Băng Dao thôi sao? Không phải còn tự nhủ với bản thân, phải dùng cả cuộc đời của mình để chuộc tội sao? Tại sao trong giờ phút này, chỉ vì một người phụ nữ có giọng nói giống Băng Dao, liền trở nên không có chừng mực, trái tim đập loạn nhịp.

Đúng vậy, trái tim rung động, anh chắc chắn bản thân có hơi thích Tiết Noãn Nhi. Trong lòng Ngự Giao đột nhiên bùng lên lửa giận, anh hận mình đã có những hành động và lời nói như vậy, lạnh lùng nói, "Cô đi đi"

Lúc này, trong lòng Tiết Noãn Nhi không những không vui vẻ ngược lại còn đau đớn, cô cố gắng mỉm cười nói: "Cảm ơn Tổng giám đốc kính yêu, nhưng tôi là mẹ của một đứa trẻ năm tuổi, hi vọng sau này Tổng giám đốc sẽ tôn trọng tôi một chút."

Anh gạt đầu, xoay người bước về phía cửa phòng mình, mở cửa đi vào.

Tiết Noãn Nhi nhìn cánh cửa đóng lại, tiếng đóng cửa khiến trái tim cô khẽ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao?

Ngự Giao à Ngự Giao, chẳng lẽ thực sự kiếp trước chúng ta đã gây thù kết oán với nhau sao? Tại sao cả đời này đều lãng phí không dứt, ngay cả khi tôi đã hoàn toàn thay đổi, anh cũng vẫn muốn dính dáng dây dưa với tôi sao.

Chẳng lẽ, đây chính là số mệnh?

Chủ nhật.

Sáng sớm Tiết Noãn Nhi đã rời giường làm đồ ăn sáng cho Tiết Tiểu Diệc, sau đó ra khỏi nhà.

Đã sáu năm trôi qua, cô thật sự rất nhớ Lăng Diệc, chính cô đã gián tiếp hại chết em trai, bây giờ lại không tới thăm mộ, thực sự trong lòng cô rất áy náy. Trong lòng Tiết Noãn Nhi chỉ có duy nhất một ý nghĩ là tới thăm mộ Lăng Diệc, hoàn toàn quên mất người của Ngự Giao vẫn luôn theo dõi ở đó.

Cô mặc áo màu thiên thanh và quần dài màu đen, trên đầu đội chiếc mũ rộng vành màu trắng, khá giản dị, trên tay cầm bó hoa cúc đi tới trước bia mộ Lăng Diệc. Tiết Noãn Nhi đặt bó hoa xuống bia mộ, trong lòng hơi kinh ngạc. Ai đã tới thăm Lăng Diệc?

Cô luôn nghĩ rằng phần mộ của em trai rất hoang vắng, cỏ mọc rậm. Nhìn khi nhìn thấy, nơi này không những được quét dọn sạch sẽ, hơn nữa mỗi ngày đều có hoa tươi.

Ngoài hai người chị em tốt là Tô Y Thu và Đồng Bội, cô không nghĩ được ra người nào khác. Bố cô là không thể nào, bởi Lăng Diệc vốn không phải là con đẻ của ông, từ trước đến giờ bố vẫn luôn chán ghét Lăng Diệc.

Tiết Noãn Nhi không muốn suy nghĩ nhiều, có người thường xuyên đến thăm mộ Lăng Diệc cũng là chuyện tốt. Cô đặt hoa xuống, bỏ mũ ra, cơn gió nhẹ khẽ thổi bay những sợi tóc bên thái dương.

Tiết Noãn Nhi nhìn bức ảnh Lăng Diệc nở nụ cười tươi trên bia mộ, thầm nói: "Lăng Diệc, chị tới thăm em đây, tha lỗi cho chị mấy năm qua không tới thăm em, chị thật sự xin lỗi em..."

Trong đôi mắt hạnh từ từ lấp lánh ánh nước, Tiết Noãn Nhi đưa tay lau những giọt nước mắt, ánh mắt lặng lẽ khó chặt trên bức hình của Lăng Diệc. Nếu Lăng Diệc vẫn còn sống, thì tốt biết bao.

Khi Tiết Noãn Nhi đang đau buồn đứng trước mộ Lăng Diệc, người của Ngự Giao đã phát hiện ra cô, hơn nữa lập tức gọi điện thoại báo cáo với Ngự Giao.

"Tổng giám đốc, có một người phụ nữ tới thăm mộ Lăng Diệc"

"Là ai?"

"Đa, không phải bà chủ và cô Đồng Bội"

Tiết Noãn Nhi đoán không sai, từ trước chỉ có Tô Y Thu và Đồng Bội tới thăm viếng ngôi mộ của Lăng Diệc, chỉ là đã khá lâu rồi Tô Y Thu không tới đây nữa.

Cô không ngờ, người mỗi ngày đặt hoa tươi bên mộ Lăng Diệc chính là Ngự Giao.

Ngự Giao rất nghi ngờ, không biết là người nào, vì vậy nói với thuộc hạ: "Cậu chụp hình cô ta, sau đó gửi cho tôi. Tiếp tục theo dõi cô ta, nhìn xem cô ta còn đi những đâu nữa" giọng nói của anh có chút kinh động, trong đầu thầm nghĩ không biết có phải Băng Dao đã trở lại.

"Vâng"

Để tìm kiếm Doãn Băng Dao, anh sẽ không bỏ qua bất kỳ một manh mối nào. Có lẽ người này là Doãn Băng Dao, hoặc cũng có thể không phải...

Thuộc hạ của Ngự Giao, làm việc có hiệu suất khá cao. Trong vòng nửa tiếng, một xấp hình đã được đặc trưng bàn làm việc của Tổng giám đốc trên tầng cao nhất của tòa cao ốc Thẩm thị.

Ngự Giao cầm xấp hình lên nhìn, cả người đột nhiên cứng đờ, bóng lưng mảnh khảnh này, là Ngự Giao! Ánh mắt anh lập tức trở nên kích động, vội vàng lật những bức hình phía sau, tất cả đều là bóng lưng, đều là bóng lưng của Doãn Băng Dao. Nhưng khi lật tới những bức hình gần cuối, nhìn thấy lại là... Tiết Noãn Nhi!

Tại sao là cô ta? Tại sao cô ta lại tới thăm mộ Lăng Diệc? Cô ta có quan hệ gì với Lăng Diệc?

Những câu hỏi này không ngừng điên cuồng lan tỏa trong lòng Ngự Giao, anh vội vã gọi điện thoại cho cấp dưới là Phạm Khiết Phàm

"Khiết Phàm, lập tức điều tra tất cả những tài liệu về Tiết Noãn Nhi cho tôi, phải thật chính xác"

"Tổng giám đốc cần tài liệu về cô ta làm gì?" trong điện thoại truyền ra giọng nói thắc mắc của Phạm Khiết Phàm

"Đừng hỏi nhiều, trước buổi trưa, tôi muốn tất cả tài liệu về Tiết Noãn Nhi phải được đặt trên bàn làm việc của tôi"

"Vâng"

Phạm Khiết Phàm cúp điện thoại mà trong lòng đầy rẫy những câu hỏi, cô nhìn ra ngoài cửa sổ như suy nghĩ điều gì đó, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất thường.

Cô không màng danh lợi, tiền bạc, địa vị ở bên Ngự Giao nhiều năm như vậy, tất cả chỉ vì yêu anh, nhưng hôm nay một Tiết Noãn Nhi đã khiến anh rung động. Ngọn lửa ghen tỵ phút chốc bùng cháy trong lòng Phạm Khiết Phàm

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Ngự Giao đang kẹp điều thuốc đất tiền giữa hai ngón tay, những làn khói trắng bay lượn quanh người anh không tan, như mộng như ảo. Cánh tay còn lại chống trán, trầm ngâm suy tư điều gì đó. Tiết Noãn Nhi tới thăm mộ Lăng Diệc, vậy chắc chắn cô ta có quen biết Lăng Diệc. Nếu biết Lăng Diệc, vậy không có khả năng cô ta không biết Doãn Băng Dao. Nhưng khi anh nhắc tới Doãn Băng Dao, cô ta luôn làm ra vẻ không biết Doãn Băng Dao...

Sự nghi ngờ trong lòng Ngự Giao càng lớn dần, từ ngày đầu tiên Tiết Noãn Nhi xuất hiện, anh đã cảm giác cô ta không giống những người khác. Bây giờ nghĩ lại người phụ nữ này chắc chắn không đơn giản, suy nghĩ kỹ một lát, đôi mày kiếm của anh nhíu lại, vẻ mặt kích động.

Trước đây Doãn Băng Dao đã tự hủy khuôn mặt, mà Tiết Noãn Nhi có dáng người và giọng nói rất giống Băng Dao. Chẳng lẽ... cô chính là Doãn Băng Dao?

Điều thuốc lá đã cháy đến đầu ngón tay, anh vẫn không phát hiện, vì suy nghĩ này Ngự Giao cảm thấy vô cùng vui vẻ. Băng Dao, hi vọng thực sự là em...

Tiết Noãn Nhi ra khỏi nghĩa trang, ở đầu đường tùy tiện vẫy một chiếc taxi.

"Xin hỏi cô muốn đi tới đâu?" người tài xế taxi nở nụ cười thân thiện nhìn Tiết Noãn Nhi qua kính chiếu hậu hỏi.

Suy nghĩ một chút, Tiết Noãn Nhi nói ra địa chỉ của Doãn Lực. Chiếc xe từ từ khởi động, Tiết Noãn Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh vật hai bên đường càng lúc càng nhanh chóng chạy khuất về phía sau. Thật ra cô không biết mình tới đó làm gì, chỉ là muốn nhìn một chút.

Dọc đường đi, người tài xế luôn muốn bắt chuyện với cô, nhưng cô nhắm mắt lại tỏ ý không muốn nói chuyện. Hơn mười phút sau, chiếc xe dừng lại trước cửa ngôi biệt thự của nhà họ Doãn.

Tiết Noãn Nhi do dự một chút mới bước xuống xe, hai tai cô xách túi ngắc đầu nhìn vào bên trong, không thấy một ai. Tuy bố không thích cô, nhưng dù sao bố vẫn là bố, giữa hai người có mối quan hệ máu mủ là chuyện cả đời mãi mãi không thể thay đổi. Nhưng nếu hôm đi không nhìn thấy Thi Lục Đình và người đàn ông kia len lút vụng trộm trong vườn hoa, cô chắc chắn sẽ không lo lắng cho Doãn Lực hiện giờ sống có tốt hay không.

Tiết Noãn Nhi hơi kiễng chân nhìn vào bên trong, cô không có dũng khí bước vào, với thân phận bây giờ, hoàn toàn không thể bước vào ngôi nhà này. Xoay người, chuẩn bị rời đi.

"Chị?" một giọng nghi ngờ không chắc chắn vang lên sau lưng Tiết Noãn Nhi. Cô sững sốt, kinh ngạc xoay người, nhìn thấy Hoan Hoan đang đứng trước cổng, thiếu chút nữa cô thốt lên hai chữ "Hoan Hoan"

Doãn Hoan Hoan nhìn thấy gương mặt Tiết Noãn Nhi, nét mặt nửa nghi ngờ nửa vui mừng khi nãy lập tức biến thành mây khói, thay vào đó là vẻ mặt ngạo mạn.

"Cô là ai? Cô tới đây tìm ai?" Doãn Hoan Hoan hất cằm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Gả vào nhà giàu

Tiết Noãn Nhi cười cười thiếu tự nhiên, "Không, tôi đi nhầm nhà thôi" Dứt lời xoay người bước đi, nghe sau lưng truyền tới giọng nói của Thi Lục Đình.

"Cô là ai? Nhìn bóng lưng tại sao cảm giác quen vậy" Thi Lục Đình hỏi

"Người lạ, nói là đi nhầm nhà, khi nãy nhìn bóng lưng cô ta còn còn tưởng là chị đã trở về."

"Cầu mong không phải là cô ta." Thi Lục Đình bất mãn nói "Tốt nhất cả đời này cô ta đừng trở về, bây giờ gia đình chúng ta rất hạnh phúc, nếu cô ta trở lại chắc chắn sẽ lại làm loạn cả lên, con cũng khờ thật đó, sao lại muốn cô ta trở về. Bây giờ bố con chỉ có một người con duy nhất là con, sau này tất cả tài sản đều thuộc về con không tốt sao"

"Con không thèm tài sản này." Doãn Hoan Hoan bất mãn nói

"Vậy con muốn cái gì?"

"Con muốn gả vào gia đình hào môn, đến lúc đó cái công ty nhỏ nhỏ này của bố sẽ chẳng là cái gì."

"Chắc, con nghĩ xem, lúc đầu chúng ta cho rằng Doãn Băng Dao được gả vào gia đình hào môn, kết quả đến bây giờ chết mất xác ở đâu cũng không biết, người vợ bây giờ của Thẩm Ngạn Băng không phải là người phụ nữ môn đăng hộ đối đó sao."

"Chị ấy như vậy, không có nghĩa con cũng như vậy."

"Nếu con thật sự có bản lĩnh gả vào gia đình hào môn, mẹ đây có chết cũng mỉm cười."

Nghe những lời hai mẹ con họ khuất dần phía sau, trong lòng Tiết Noãn Nhi có rất nhiều cảm xúc không nói rõ được. Ngôi nhà này không chào đón cô.

Con gió nhẹ khẽ thổi bay mái tóc Tiết Noãn Nhi, hiện lên nốt ruồi son ở đuôi mắt trái của cô nhìn cực kỳ quyến rũ. Khóe miệng cô khẽ cong lên, một nụ cười khổ.

Chuyện bí ẩn nhất trên thế giới này, chính là có nhà không thể về, nhìn thấy người thân không thể nhận. Tại sao cuộc sống của cô trở thành như vậy?

Tất cả đều do Ngự Giao, tất cả đều do anh ta tạo thành

Tốt nhất cô nên sớm tìm được tài liệu kia, sau đó tránh xa người đàn ông này, cả đời này cũng đừng gặp lại. Tiết Noãn Nhi thầm thở với lòng, phải cố gắng làm việc, nhanh chóng hoàn thành chuyện thỏa thuận với Dương Tuyết Hoa, có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cốc, cốc cốc...

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Tiết Tiểu Diệc đang xem ti vi trong nhà, nghe tiếng gõ cửa nghĩ là mẹ đã trở về, cậu vội vàng buông điều khiển xuống, xò đôi dép lên chạy ra mở cửa.

"Noãn Nhi lại quên mang chìa khóa đúng không? May mà có con ở nhà." Cậu nhóc bày ra vẻ mặt chỉ tiếc hèn sát không thành thép nói, thờ dài ngẩng đầu lên...

"À..." Cậu kinh ngạc tròn to hai mắt khi nhìn Ngự Giao đứng trước cửa.

Giây phút kinh ngạc qua đi, đôi môi đỏ hồng của cậu cong lên, lộ ra hàm răng trắng đều nhìn rất đáng yêu.

"Chào chú Thẩm ạ" Tiết Tiểu Diệc cất giọng chào ngọt sớt, hôm đó đã nhìn thấy tên chú này trên tấm danh thiếp, cậu nhớ tên là Thẩm Ngạn Bằng.

Ngự Giao gật đầu với cậu bé, không biết tại sao, trong khoảnh khắc khi này, anh đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của mình khi còn nhỏ ở trên người cậu bé trước mặt. Nhìn kỹ, lại có vẻ không giống gì cả.

"Chú tìm Noãn Nhi nhà cháu sao? Mẹ cháu ra ngoài vẫn chưa về ạ"

"Ừm, vậy chú có thể vào trong đợi mẹ cháu không?" Khóe miệng Ngự Giao hơi cong lên. Gương mặt luôn lạnh như băng giờ phút này thoáng hiện lên sự vui vẻ, nhìn qua gần gũi thân thiện hơn rất nhiều.

"Được ạ" Tiết Tiểu Diệc gật đầu, đứng sang một bên nói: "Mời chú vào nhà."

Sau khi Ngự Giao vào nhà, Tiết Tiểu Diệc lễ phép mời anh ngồi xuống.

"Chú ngồi chơi ạ, cháu đi pha trà."

"Không cần phiền vậy đâu"

Ngự Giao còn chưa nói dứt lời, Tiết Tiểu Diệc đã quay người đi pha trà. Anh ngồi trên sofa nhìn cậu bé chạy tới chạy lui. Một lát sau, Tiết Tiểu Diệc cũng bưng ra một ly trà.

"Chú uống trà ạ."

Ngự Giao gật đầu, trong lòng cảm thấy đứa trẻ này thật hiểu chuyện

"Đúng rồi, cháu biết mẹ cháu đi đâu không?"

"Cháu không biết." Tiết Tiểu Diệc lắc đầu trả lời.

Ngự Giao trầm tư chốc lát, có thể nhân lúc Tiết Noãn Nhi chưa về có thể tìm hiểu chút manh mối qua Tiểu Diệc. Nghĩ vậy anh lại hỏi cậu bé một vài câu.

"Ngoài mẹ và cháu ra, hai người còn người thân nào khác ở đây không?" anh thăm dò.

Tiểu Diệc lắc đầu: "Không có ạ"

"Vậy còn những người thân khác, họ ở đâu?"

"Cháu không biết" Cậu bé vẫn lắc đầu, dáng vẻ như cái gì cũng không biết.

"Bố cháu đâu?"

"Cháu không có bố" Nói đến bố, ánh mắt Tiểu Diệc liền trở nên buồn bã.

Vốn dĩ cậu đang ngẩng đầu đầy hưng phấn nhìn Ngự Giao, nhưng sau khi nhắc đến vấn đề này, liền cúi đầu cụp mắt, dáng vẻ rất buồn bã.

Ngự Giao kinh ngạc, biết bản thân đã hỏi tới vấn đề nhạy cảm, khiến cậu bé không vui. Nhưng để làm rõ chân tướng sự thật, anh lựa chọn hỏi tiếp.

"Tại sao cháu không có bố?"

"Tại vì..." Tiết Noãn Nhi suy nghĩ giây lát "Cháu chưa từng gặp bố."

"Vậy cháu có biết bố cháu ở đâu không?"

"Noãn Nhi nói bố đã qua đời, cho nên chỉ còn cháu và Noãn Nhi."

Ngự Giao không kìm được, vươn tay xoa xoa đầu cậu bé giống như đang vỗ về.

"Chú không cần lo lắng, Tiểu Diệc rất kiên cường, cũng vì không có ba không có người thân nào khác, nên cháu phải mau chóng lớn lên thành nam tử hán, bảo vệ Noãn Nhi."

Ngự Giao mở to mắt nhìn, một lần nữa cảm thán đứa trẻ thông minh hiểu chuyện này. Nếu như mình cũng có một đứa con như vậy thì tốt biết mấy... Thâm thở dài trong lòng, vì không yêu Tô Y Thu nên đến giờ đã hơn ba mươi tuổi mà anh vẫn chưa có con.

Anh đang đợi Băng Dao trở lại...

Ngự Giao không tiếp tục hỏi, không muốn nhắc lại những vấn đề nhạy cảm khiến Tiểu Diệc không vui. Một lớn một nhỏ ngồi trên ghế sofa trò chuyện những vấn đề nhỏ nhỏ khác. Thình thoảng anh lại đưa tay nhìn chiếc đồng hồ đất tiền đeo trên tay.

"Chú có việc bận sao?" Thông minh như Tiểu Diệc chỉ liếc mắt đã nhận ra Ngự Giao có vẻ sốt ruột "Nếu không chú gọi điện thoại cho Noãn Nhi đi."

"Không cần, chú chờ được. Có lẽ mẹ cháu đang bận chuyện gì đó." Từ trước tới giờ anh luôn là người bình tĩnh, bất luận gặp chuyện gì trên thương trường hay trong giới hắc đạo, chưa bao giờ nôn nóng. Nhưng bây giờ, vì làm rõ quan hệ giữa Tiết Noãn Nhi và Doãn Băng Dao, ngay một phút anh cũng không muốn trì hoãn.

Nửa tiếng sau...

Trong nửa tiếng này, Ngự Giao kiên nhẫn xem phim hoạt hình cùng Tiểu Diệc.

Tiểu Diệc thụ sủng nhược kinh, qua báo chí và tivi, cậu biết chú Thẩm là người rất thần bí và lạnh lùng, mọi người đều nói là người máu lạnh vô tình. Nhưng hôm nay, chú Thẩm lại ngồi xem phim hoạt hình cùng cậu, ngược lại cậu cảm thấy chú Thẩm rất thân thiện dễ gần.

Cuối cùng Tiết Noãn Nhi cũng trở về...

"Con trai cưng, mẹ về rồi đây"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Đến phòng tôi

Tiết Noãn Nhi đứng trước cửa phòng cất tiếng gọi, tuy hôm nay ra ngoài cả ngày rất mệt mỏi, nhưng đứng trước mặt con trai cô luôn biểu hiện sự vui vẻ, phấn khởi. Vừa cúi đầu chuẩn bị thay giày đã nhìn thấy một đôi giày da nam, chỉ cần nhìn qua là biết đây là da thật, giá trị tuyệt đối xa xỉ. Trong lòng cô kinh ngạc, ai tới nhà vậy?

Chưa kịp thay giày, Tiết Noãn Nhi vội vàng bước vào, nhìn thấy Ngự Giao ngồi trên sofa liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trái tim cũng như bị co rút. Thở phào nhẹ nhõm là vì Ngự Giao không phải là người lạ. Ở nơi này, cô không có bất kỳ một người bạn nào, cho nên khi này cô còn cho là có người xấu vào nhà. Trái tim co rút cũng vì người trong nhà là Ngự Giao.

Cô sợ nhìn thấy anh ta, vì ánh mắt sắc bén của anh ta dường như có thể nhìn thấu con người cô. Ở trước mặt Ngự Giao, cô giống như không mặc quần áo một cảm giác trần trụi.

Anh ta tới đây làm gì?

Tiết Noãn Nhi hoài nghi bước vào, cùng lúc đó hai người trong nhà đồng loạt quay đầu lại

"Noãn Nhi về rồi ă, chú Thẩm đang xem phim hoạt hình cùng con" Tiết Tiểu Diệc vui mừng giang tay, nhào vào lòng mẹ.

Ngự Giao đứng lên.

Tiết Noãn Nhi nhìn thoáng qua tivi, sau đó nhìn Ngự Giao. Anh ta có tính nhẫn nại như vậy từ lúc nào...

Dựa vào những chuyện xảy ra trước đây, khi Ngự Giao "tốt" lập tức sẽ có "chuyện không tốt" xảy ra. Cô ôm Tiết Tiểu Diệc vào lòng, ánh mắt đề phòng nhìn Ngự Giao: "Anh tới đây làm gì?" Vì không ngờ Ngự Giao sẽ tới nhà, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho nên giọng nói của Tiết Noãn Nhi cũng trở nên run run.

Ngự Giao hơi kinh ngạc, anh không lên tiếng mà yên lặng nhìn Tiết Noãn Nhi. Dáng vẻ khó chịu và đề phòng khi nãy của cô cực kỳ giống Băng Dao.

Tiết Noãn Nhi bị anh nhìn chằm chằm, cả người mất tự nhiên. Cô cúi đầu, nói với con trai: "Mẹ và chú có chuyện cần bàn, con lên lầu trước nghe, ngoan"

"Vâng ạ" Tiết Tiểu Diệc chạy lên lầu.

Ngự Giao nghi ngờ hỏi, "Tại sao phải bảo thằng bé lên lầu?"

"Tổng giám đốc đại giá quang lâm tìm tôi nhất định là có chuyện, có trẻ con ở đây sẽ không tốt"

Ngự Giao nhận ra vẻ tránh né của cô, hỏi: "Tại sao lần nào gặp tôi dường như cô đều có vẻ rất sợ hãi, rất chán ghét"

Tiết Noãn Nhi hơi sùng sốt, vội vàng nở nụ cười miễn cưỡng, "Đâu có, Tổng giám đốc nghĩ nhiều rồi" Trái tim trong lồng ngực cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Chẳng lẽ biểu hiện của mình thiếu tự nhiên đến vậy sao?

Ngự Giao đã gặp đủ mọi loại người, nụ cười nào là thật lòng, nụ cười nào là giả dối, tất nhiên anh hiểu rõ hơn ai hết. Nhìn dáng vẻ này của Tiết Noãn Nhi, trong lòng anh có chút khó chịu.

"Tôi tìm cô tất nhiên có chuyện muốn nói, nhưng bây giờ tự nhiên không có tâm trạng để nói nữa. Tôi cô qua phòng tôi, chúng ta nói tiếp" Ngự Giao xoay người đi về phía cửa.

"Khoan đã" Tiết Noãn Nhi gọi lại, "Tổng, Tổng giám đốc có chuyện gì anh cứ nói thẳng đừng ngại" Tôi sang phòng của anh ta? Chắc chắn không có chuyện tốt gì.

Ngự Giao quay lại, khóe miệng cong lên chế nhạo, "Nhìn vẻ mặt của cô, rõ ràng là vẻ mặt như sợ bị tôi ăn thịt, còn nói không sợ"

"Không, không phải như thế"

Khốn kiếp, tại sao cô có thể nói lấp trong lúc này chứ.

Ngự Giao đúng là khắc tinh của cô, cho dù có nguy trạng thế nào, khi ở trước mặt anh ta, luôn có cảm giác sợ hãi. Tuy bây giờ hình dáng hoàn toàn khác so với trước kia, nhưng cô luôn có cảm giác anh ta nhìn thấu con người mình.

"Nếu không phải, vậy hẹn cô bây giờ tôi nay ở phòng tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô"

"Tôi..."

Không đợi Tiết Noãn Nhi nói hết câu, Ngự Giao đã mở cửa đi ra ngoài. Nhìn bóng lưng của anh, Tiết Noãn Nhi xiết chặt bàn tay ướt đầm mồ hôi. Cho đến khi cánh cửa đóng lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm, chán nản xoay người ngồi xuống sofa.

Tại sao muốn cô tới phòng anh ta vào buổi tối? Không phải anh ta có ý định cô về sao? Vậy tại sao khi nãy không nói thẳng ra? Tiết Noãn Nhi cảm thấy có gì đó không đúng. Không biết Ngự Giao đang chơi trò quỷ gì, nhưng cô biết bản thân phải luôn cẩn thận đề phòng tất cả.

"Noãn Nhi, chú Thẩm về rồi à?" Tiết Tiểu Diệc đứng trên lầu, thò đầu xuống hỏi.

"Ừ, chú ấy về rồi" Tiết Noãn Nhi gật đầu, tiện tay cầm ly trà trên bàn lên uống.

"Ly trà đó là của chú Thẩm" Tiết Tiểu Diệc vừa đi xuống lầu vừa nói

Tiết Noãn Nhi thiếu chút nữa bị sặc nước trà, cô vội vàng đặt ly trà xuống, lau miệng mấy cái, "Trước đây, khi có mấy chú khác tới nhà, tại sao không thấy con dễ chịu như vậy"

"Vì chú Thẩm không giống mấy chú đó, mấy chú trước đây đều mơ mộng theo đuổi mẹ, nhưng bọn họ không xứng với mẹ nên con mới không yên tâm giao Noãn Nhi cho bọn họ. Nhưng chú Thẩm rất xuất sắc, cho nên... hi hi" cậu bé lộ ra nụ cười tinh quái

Tiết Noãn Nhi u ám nói: "Chẳng lẽ con cảm thấy mẹ rất xứng đôi cùng anh ta sao?"

"Tất nhiên rồi! Hơn nữa con rất thích chú Thẩm" Tiết Tiểu Diệc không để ý đến vẻ mặt u ám của mẹ mình, thản nhiên nói

Cô bỗng nhiên đứng lên, trách mắng: "Con không được thích anh ta! Sau này không được nhắc lại chuyện này, mẹ và người họ Thẩm đó cả đời này mãi không thể ở bên nhau!"

Tiết Tiểu Diệc bị phản ứng bất chợt của Tiết Noãn Nhi làm cho sợ hết hồn, cậu âm ức nhìn Tiết Noãn Nhi nhỏ giọng nói, "Noãn Nhi trở nên ngang ngạnh như vậy từ bao giờ, mẹ không thích chú Thẩm cũng cấm không cho con được thích chú ấy luôn là sao..."

Tiết Noãn Nhi sùng sốt, trong lòng đau đớn. Những lời này của con trai như nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô, khiến cô đột nhiên thấy một vẻ mặt xấu xí khác của mình. Cô đột nhiên cảm giác bản thân thật xấu xa, thật áy náy...

Đúng vậy, cô không thích Ngự Giao đó là chuyện của cô. Nhưng dù sao Tiết Tiểu Diệc và Ngự Giao cũng là cha con, tại sao cô có thể như vậy... Nhưng cô không như vậy, thì phải như thế nào đây?

Ai có thể nói cho cô biết, nên làm như thế nào....

Tiết Tiểu Diệc thấy Tiết Noãn Nhi không vui, vì vậy vươn cánh tay nhỏ bé mồm mồm kéo tay cô, nhẹ nhàng lắc: "Noãn Nhi đừng tức giận nữa, con không cố ý nói Noãn Nhi như vậy..."

Tiết Noãn Nhi ngồi xồm xuống ôm con trai vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cậu bé, "Không sao, là noãn ni không đúng, Noãn Nhi không nên không phân biệt phải trái như vậy"

"Noãn Nhi không tức giận, Tiết Tiểu Diệc cũng không tức giận, có được không?"

"Được" cô khẽ cọ chóp mũi mình vào chóp mũi nhỏ bé non mềm của con trai, "Mẹ lên lầu cất đồ đã, rồi xuống làm bữa tối cho con, được không?"

"Vâng ạ"

Tiết Noãn Nhi lên lầu, vừa bước vào phòng ngủ của mình, nụ cười trên gương mặt lập tức biến mất. Cô đang làm cái gì? Đột nhiên thấy bản thân thật độc ác! Cô sinh ra Tiết Tiểu Diệc nhưng không thể cho con trai một mái ấm gia đình bình thường, nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong gương cô thầm nói: "Mày không phải là Doãn Băng Dao, Băng Dao sẽ không làm như vậy, mày là người phụ nữ hư hỏng, đồ phụ nữ hư hỏng"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chuyện riêng

Sau khi rời khỏi nhà Tiết Noãn Nhi, Ngự Giao trở lại căn phòng sát vách ngay bên cạnh, vừa rồi không nói thẳng ra những nghi ngờ trong lòng bởi anh đã nghĩ ra cách khác.

Tiết Noãn Nhi luôn có một thái độ khác thường với anh, không phải là sợ mà là đề phòng. Hơn nữa dựa vào những tài liệu tìm được, có thể thấy Tiết Noãn Nhi là một người rất khép kín.

Cô mồ côi cha mẹ, một mình nuôi con nhưng chưa bao giờ dễ dàng đón nhận sự giúp đỡ từ người khác. Cô che giấu và nguy trang bản thân rất tốt, càng là người như vậy, trong lòng càng có nhiều bí mật, cho nên anh dám khẳng định, Tiết Noãn Nhi nhất định có bí mật gì đó.

Anh không có đầu mối xác thực, chẳng qua chỉ dựa vào việc cô đến viếng phần mộ Doãn Lăng Diệc mà thôi, chuyện này không thể chứng minh điều gì, cho nên trước tiên anh phải gọi điện thoại cho thủ hạ xác định hôm nay cô đã tới những nơi nào. Đợi khi anh thu thập được nhiều manh mối hơn, đến lúc đó xem Tiết Noãn Nhi còn có thể nói gì. Nghĩ vậy Ngự Giao lập tức lấy điện thoại di động ra đang chuẩn bị gọi cho thuộc hạ, chuông điện thoại đã vang lên, là thủ hạ của anh gọi tới.

"Tổng giám đốc, chiều nay sau khi người phụ nữ kia rời khỏi nghĩa trang liền đi tới nhà họ Doãn."

"Nhà họ Doãn? Là nhà Doãn Lực sao?"

"Vâng, đúng vậy."

"Cô ấy còn đi những đâu?"

"Từ đó về chiều người phụ nữ ấy đi khắp nơi, nhưng không đến một địa điểm nào cụ thể, hình như chỉ là đi dạo phố, một tiếng trước đã trở về"

"Được, tôi biết rồi"

Cúp điện thoại, Ngự Giao lập tức gọi điện thoại cho Phạm Khiết Phàm.

"Khiết Phàm, tôi bảo cậu điều tra tài liệu về Tiết Noãn Nhi, điều tra tới đâu rồi?"

"Trước đây tớ chỉ điều tra về trình độ học vấn của cô ta, còn về gia đình cô ta ra sao thì vẫn chưa điều tra."

Trước giờ Ngự Giao rất tin tưởng vào hiệu suất làm của Phạm Khiết Phàm.

"Có chỗ nào không đúng sao?"

"Trong ảnh tốt nghiệp của lớp Tiết Noãn Nhi theo học, không có cô ta. Không biết khi đó đã xảy chuyện gì."

"Cậu lập tức gửi số tài liệu đã điều tra được đến đây cho tôi, sau đó tiếp tục điều tra, tôi muốn một bản điều tra tỉ mỉ nhất."

"Tớ sẽ lập tức gửi tới cho cậu"

Ngự Giao đi vào phòng làm việc, đọc tài liệu Phạm Khiết Phàm vừa fax tới. Trên tài liệu viết rất chi tiết về Tiết Noãn Nhi, từ hồi còn nhỏ cho đến khi đi học đại học đều rất đầy đủ. Trong lòng có chút hoài nghi, đọc những tài liệu này, thấy tất cả mọi thứ về Tiết Noãn Nhi đều rất bình thường. Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, là trong số những bức ảnh tốt nghiệp đều không có bóng dáng của cô.

Vì sao?

Tuy tất cả mọi thứ đều bình thường, nhưng anh vẫn luôn cảm giác nhất định Tiết Noãn Nhi có một bí mật nào đó. Nhất định anh phải hỏi cho rõ ràng

Sau bữa cơm tối, Tiết Tiểu Diệc tranh rửa bát.

Tiết Noãn Nhi nhìn đồng hồ cũng đã bảy giờ rồi "Tiểu Diệc, mẹ tới nhà chú Thẩm một chút nhé"

"Vâng, mẹ đi đi để con rửa bát." Cậu nhóc nhanh nhẹn nhảy xuống ghế, bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc.

Tiết Noãn Nhi vui vẻ gật đầu. Cô không giống như những bà mẹ khác, không để cho con cái làm bất kỳ chuyện gì, không phải vì cô không thương yêu Tiểu Diệc, cô luôn coi con trai như bảo bối quý giá nhất, nhưng cô sẽ không cưng chiều con trai. Con cái được cưng chiều quá ngược lại sẽ không nghe lời.

Tiết Tiểu Diệc cũng rất ngoan, cho dù bình thường cô không làm việc gì, cậu bé cũng sẽ nhất định tranh giành đòi làm bằng được.

Tiết Noãn Nhi đứng trước cửa phòng Ngự Giao, cánh tay giơ lên trong không trung ngập ngừng, mãi không nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Ngự Giao bỏ mặc ngôi biệt thự rộng lớn xa hoa kia, chạy đến một căn hộ nhỏ bé ở đây, bên cạnh còn không có một người giúp việc, chẳng lẽ anh ta thật sự đang chờ cô trở lại sao? Trong lòng có chút khó tin, anh ta có thật sự si tình như vậy không. Không biết anh ta kêu cô tới đến phòng làm gì, Tiết Noãn Nhi rất lo lắng cảm giác nhịp tim của mình đập không còn theo quy luật.

Anh ta mãi mãi là như vậy, một người khiến người ta không thể đoán trước, giờ phút này có thể anh ta đang tươi cười, nhưng một giây sau sẽ tức giận. Có rất ít người có thể đoán được suy nghĩ của anh ta.

Hít sâu một hơi, cô nhấn chuông cửa, nhân lúc vẫn còn sớm tốt nhất nên sớm vào sớm ra, nếu kéo dài tới khuya, vậy...

Trong đầu cô hiện lên những hình ảnh đáng sợ. Trong những hình ảnh đó, Ngự Giao chính là một sắc quỷ không hơn không kém.

Rất nhanh, cánh cửa được mở ra.

"Cô đến rồi à." Anh đứng trước cửa nói, đôi mắt đen không còn sự sắc bén thay vào đó là chút dịu dàng nho nhỏ.

"Vâng." Tiết Noãn Nhi đi vào nhà, nhìn thấy chồng sách cao đang đặt trên ghế sofa.

"Tổng giám đốc đang đọc sách sao?"

"Ừm, nhàm chán nên tùy tiện xem một chút." Anh ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn, nhìn Tiết Noãn Nhi. Tuy ánh mắt đã dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng tia sáng sắc bén trong đôi mắt vẫn khó che giấu.

"Tại sao Tổng giám đốc lại nhìn tôi như vậy..." Cô hơi mất tự nhiên.

"Bây giờ đang ở nhà, không phải ở công ty, cô đừng cứ hơi mở miệng ra là gọi tôi Tổng giám đốc."

"Tôi không biết bên gọi Tổng giám đốc sao cho đúng, nên không dám tùy tiện gọi."

"Cô có thể gọi tôi là Ngạn Bằng, hoặc gọi biệt danh giống mấy người bạn thân của tôi – Giao." Khóe miệng anh nở nụ cười như có như không.

Tiết Noãn Nhi ngẩn người, khách khí cười cười.

Nhìn qua hai người có vẻ rất khách khí, thật ra trong lòng họ đều có suy nghĩ riêng.

Ngự Giao là người xé toạt bầu không khí khách khí đối trá này "Tôi không quanh co lòng vòng nữa, sẽ nói thẳng mục đích hôm nay tới tìm cô."

Tiết Noãn Nhi xiết chặt hai tay vào nhau, trong lòng có chút căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thân nhiên nói: "Tổng giám đốc có gì cứ nói thẳng, không biết ở trong công ty tôi có chỗ nào làm chưa được tốt"

"Không, tôi muốn nói chuyện tư không phải chuyện về công việc" Nụ cười ngụy trang trên gương mặt Tiết Noãn Nhi lập tức bị câu nói của Ngự Giao xuyên thủng.

Cô càng khách khí như vậy, anh càng nghi ngờ trong lòng cô có bí mật. Nghe hai chữ "chuyện tư" trái tim Tiết Noãn Nhi càng đập loạn hơn.

"Hình như cô rất hồi hộp?" Ngự Giao cười cười

"Không, tôi đang chờ Tổng giám đốc nói tiếp."

Anh đưa một ly nước tới trước mặt cô. "Uống ngụm nước trước đã" Tiết Noãn Nhi cầm ly nước, uống một ngụm lớn, giống như vậy có thể giảm bớt chút căng thẳng trong lòng.

"Tổng giám đốc có chuyện gì xin cứ nói, tôi còn phải về chăm sóc con trai"

"Tôi tìm cô, vì Doãn Băng Dao"

Sống lưng Tiết Noãn Nhi cứng đờ, trên mặt thoáng hiện lên vẻ kinh hoàng. Tất nhiên sự hoảng hốt này không thoát được ánh mắt sắc bén của Ngự Giao.

"Thế nào? Đừng nói với tôi là cô không biết Doãn Băng Dao." Anh nheo mắt nhìn.

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc ngược mắt nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của người đối diện, dường như anh biết điều gì đó.

"Tôi..." Phải trả lời thế nào? Nếu nói không biết, vậy ngộ nhỡ anh ta biết chuyện gì đó, vậy lời nói dối của cô sẽ bị vạch trần.

Cô ngập ngừng không trả lời, Ngự Giao khẽ nhếch môi hăng hái nói: "Hoặc là nói... cô chính là Doãn Băng Dao..."

Dứt lời, ly nước trong tay Tiết Noãn Nhi lập tức rơi xuống đất, cũng may mặt đất có trải thảm đất tiền, ly thủy tinh không bị vỡ tan tành. Cô vội vã đứng lên, liên tục nói xin lỗi "Xin lỗi, xin lỗi"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Bạo lực

Ngự Giao tóm lấy cổ tay cô, "Tại sao cô phải hoảng hốt như vậy, chẳng lẽ bị tôi nói trúng rồi sao?"

Tiết Noãn Nhi ngẩn người trong giây lát, dùng sức hất tay anh ra, "Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?"

Nắm chặt cổ tay cô, Ngự Giao khiêu khích: "Tốt nhất là cô đừng nên giờ trò chuyện với tôi"

"Buông tôi ra! Anh buông tôi ra" Tiết Noãn Nhi đánh vào người Ngự Giao, nghiêng răng nói: "Đúng là tôi biết Băng Dao, nhưng làm sao tôi có thể là Băng Dao"

Đôi mày kiếm của Ngự Giao khẽ nhíu lại, trong lòng có chút cảm giác thất vọng.

"Cô không phải là Băng Dao..." Điều này rõ ràng Băng Dao vẫn chưa trở về, sống chết thế nào còn chưa biết.

"Tất nhiên không phải rồi"

Buông lỏng cổ tay cô, anh không vui nói, "Vậy tại sao cô tới thăm mộ Lăng Diệc, tại sao tới nhà họ Doãn nhưng chỉ đứng trước cửa không vào?"

Tiết Noãn Nhi hơi ngập ngừng, lập tức cười nói: "Tôi còn tưởng rằng tổng giám đốc của chúng ta là người thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng tại sao chỉ một"

vấn đề nhỏ như vậy cũng không nghĩ ra. Chuyện tôi đến thăm mộ Lăng Diệc hay đến nhà họ Doãn, rất đơn giản vì tôi là bạn của Băng Dao. Hôm nay cô ấy đã không còn, tất nhiên tôi nên quan tâm tới người nhà của cô ấy"

"Cô nói cái gì?" Anh bỗng nhiên cảm tức nói, "Cô nói Băng Dao không còn?"

Ánh mắt Tiết Noãn Nhi hơi né tránh, cắn răng nói: "Đúng vậy, cô ấy đã chết cách đây ba năm rồi! Đã hoàn toàn không còn tồn tại trên thế giới này! Cho nên tổng giám đốc không cần thiết tiếp tục chờ đợi cô ấy"

Bóp....

Một cái tát vang dội....

"Cô câm miệng cho tôi" Ngự Giao đột nhiên như mắt kiểm soát gầm lên: "Tôi không cho phép cô nói vậy! Băng Dao sẽ không chết! Cô ấy nhất định đang sống rất tốt ở nơi nào đó"

Tiết Noãn Nhi ngã nhào xuống ghế sofa, đưa tay bưng mặt, không ngờ anh ta lại ra tay đánh người. Quả nhiên, tính cách anh ta có chết cũng không thay đổi, sau năm không gặp vẫn là kẻ bạo lực như xưa.

"Những lời của tôi đều là thật, trước đây tôi đã ở cùng cô ấy, đi thăm mộ và đến nhà họ Doãn tất cả đều là cô ấy nhờ vả. Trước khi ra đi, cô ấy đã nhờ tôi chăm sóc người nhà của cô ấy"

Từ sau ngày phẫu thuật chỉnh sửa dung mạo, cô đã quyết định để "Băng Dao" vĩnh viễn ra đi. Hiện giờ nhất định phải cắt đứt suy nghĩ này của Ngự Giao, để anh ta tin rằng Băng Dao đã không còn tồn tại trên thế giới này, như vậy mới không còn tiếp tục quấy rầy cô.

Ánh mắt Ngự Giao trở nên trống rỗng, chán nản ngồi xuống sofa, hai tay vò mái tóc rối bời đáng về thống khổ, cúi đầu giọng nói nghẹn ngào: "Không, không thể nào....Cô ấy sẽ không chết, cô ấy không thể chết..."

"Đây là sự thật, tôi không có lý do gì để lừa dối anh. Anh cũng hiểu rõ tính cách Băng Dao, với cô ấy người thân là điều quan trọng nhất, nếu như cô ấy còn sống, tại sao không trở về thăm mộ Lăng Diệc và bố mình"

Ngự Giao trầm lặng một hồi. Một phút sau, ngẩng đầu nhìn người đối diện, hốc mắt ửng đỏ: "Vậy tại sao trước đây khi tôi nhắc tới Băng Dao trước mặt cô, cô lại làm như không quen biết cô ấy?"

Tiết Noãn Nhi hơi ngần ngại, cuối cùng tự nhủ bản thân phải độc ác hơn.

"Bởi vì Băng Dao hận anh, tôi biết rõ chuyện giữa hai người. Trong cuộc đời, chuyện cô ấy mong muốn nhất chính là không có bất kỳ liên quan nào với anh, cho nên khi anh nhắc tới cô ấy, tôi đành phải giả bộ không quen biết. Bởi vì Băng Dao hoàn toàn không muốn nhớ tới anh, không muốn cho anh biết bất kỳ tin tức gì về cô ấy"

"Cô không phải là cô ấy, làm sao biết được suy nghĩ của cô ấy"

"Bởi vì cô ấy đã nói với tôi, sáu năm trước khi rời khỏi nơi này cô ấy đã quen tôi"

"Cô ấy được mai táng ở đâu?"

"...." Tiết Noãn Nhi cứng họng.

"Nói cho tôi biết" anh gầm lên.

"Không... Cô ấy không muốn tiếp tục bị anh quấy rầy"

Những lời này vừa thoát ra khỏi miệng, Tiết Noãn Nhi đã nhìn thấy vẻ đau thương cùng cực trong đáy mắt Ngự Giao. Anh đột nhiên giống như nôi điên lao đến bóp chặt cổ cô: "Nói cho tôi biết! Mau nói cho tôi biết"

"Ừ...." cô vùng vẫy, khó khăn nói: "Anh... không phải anh nói yêu, yêu cô ấy sao? Nếu... yêu cô ấy, vậy... đừng nên tới quấy rầy cô ấy... nữa...."

Bàn tay Ngự Giao cứng đờ, từ từ buông Tiết Noãn Nhi ra.

"Khụ, khụ..."

"Cô đi đi"

Tiết Noãn Nhi tóc rối bời, vừa nhắc chân lên, giọng nói của Ngự Giao liền vang lên: "Nếu tôi biết những điều cô nói hôm nay là lừa dối tôi, chắc chắn tôi sẽ không tha cho cô..."

Giọng nói của anh lạnh lẽo vô tình, giống như một trận gió rét thổi tới lạnh sống lưng.

Từ tối ngày hôm đó, Tiết Noãn Nhi rất ít khi gặp lại Ngự Giao, mà Ngự Giao cũng không chủ động tới tìm cô. Ngược lại Lang Long ngày ngày đưa đón cô đi làm, mà cô lại không thể từ chối.

Không có Ngự Giao quấy rầy, Tiết Noãn Nhi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không biết tại sao trong lòng xuất hiện một cảm giác khó chịu. Đã một tuần không nhìn thấy anh ta, ngay cả trên hành lang hay thang máy ở khu chung cư cũng không gặp, có thể anh ta đã thật sự cho rằng Băng Dao đã qua đời, cho nên rời khỏi nơi này trở lại ngôi biệt thự sang trọng xa hoa của nhà họ Thẩm.

Trước đây thường xuyên thấy Ngự Giao lui tới nơi này, biết anh ta ở đây là vì chờ Băng Dao. Trong lòng Tiết Noãn Nhi thật ra cũng có một chút dao động. Nhưng có những tổn thương, mãi mãi không bao giờ có thể xóa nhòa.

Cuộc sống yên tĩnh của cô cứ như thế bình ổn trôi qua, mỗi ngày đi làm cố gắng làm việc. Nhưng không ngờ có một ngày Tô Y Thu tìm tới. Hết giờ làm Tiết Noãn Nhi vừa ra tới cửa, một chiếc xe dừng trước mặt cô. Nghĩ là Lang Long, mở cửa xe ra mới thấy Tô Y Thu ngồi bên trong, hai mắt mở lớn không biết Tô Y Thu tìm cô làm gì.

"Lên xe" Tô Y Thu lạnh lùng nói

"Này..."

"Cô nên biết tôi là vợ Thẩm Ngạn Bằng, tôi tìm cô là vì anh ấy, lên xe đi, ở đây rất nhiều người" Giọng nói của Tô Y Thu đầy vẻ ngạo mạn.

Tiết Noãn Nhi vốn muốn từ chối, nhưng bây giờ đang là giờ tan tầm, không muốn bị mọi người xì xào, cô mở cửa bước lên xe của Tô Y Thu.

Lang long xuống bãi đỗ xe ngầm khi lái xe ra đã không nhìn thấy bóng dáng Tiết Noãn Nhi. Anh nhìn xung quanh, ảo não đập tay xuống vô lăng, sớm biết thế này khi này đã tranh thủ thời gian. Đúng vậy, anh thích Tiết Noãn Nhi, còn về nguyên nhân thích Tiết Noãn Nhi, anh sẽ không cho bất kỳ ai biết. Mấy ngày qua, anh luôn cố ý tiếp cận gần gũi nhưng ngược lại cô luôn duy trì một khoảng cách thích hợp.

Tiết Noãn Nhi là một người phụ nữ đặc biệt, không giống như những người phụ nữ khác, cho nên hiện giờ anh không biết nên ra hành động như thế nào, làm thế nào để theo đuổi cô, có lẽ anh nên đi học hỏi người anh em Phương Chính Đông cao thủ tình trường một chút, nghĩ vậy lập tức nổ máy, gọi điện thoại cho Phương Chính Đông.

Tiết Noãn Nhi ngồi trên xe Tô Y Thu, ánh mắt cô lặng lẽ quan sát Tô Y Thu ngồi bên cạnh. Sáu năm qua, Y Thu vẫn xinh đẹp như vậy, chẳng qua dường như trên khuôn mặt của cô ấy có thêm vẻ kiêu ngạo thay cho sự dịu dàng động lòng người trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Độc ác nhất lòng dạ đàn bà

Chiếc xe chạy trên đường một lúc lâu, từ đầu tới cuối hai người trong xe vẫn im lặng, cuối cùng Tô Y Thu lên tiếng phá vỡ sự im lặng, "Cô biết hôm nay tôi tới tìm cô là vì chuyện gì chứ"

Tiết Noãn Nhi suy nghĩ một chút, chẳng lẽ vì nhìn thấy Ngự Giao hôn cô trong ngày công ty bị mất điện sao? Hôm đó, Tô Y Thu đã tát cô một cái, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ, mình lại bị người chị em tốt nhất đánh một bạt tai.

"Vì tổng giám đốc sao?"

"Cô đã biết nguyên nhân tôi tới tìm, vậy chắc cô cũng biết tôi tới đây là muốn nói gì với cô"

"Tôi không biết" Thực sự cô không biết, bởi vì bản thân không làm chuyện thẹn với lương tâm. Hôm nay cô là Tiết Noãn Nhi mà không phải là Băng Dao. Lúc đầu đúng là Băng Dao có lỗi với người chị em tốt của mình, nhưng bây giờ cô không làm điều gì thẹn với lương tâm, cô và Ngự Giao không có gì cả.

"Chúng ta tìm chỗ nào đó uống ly cà phê, nói chuyện một lát đi, mọi người đều là phụ nữ, tôi nghĩ chắc cô cũng hiểu tôi" Tô Y Thu nói.

"Không cần, có điều gì cô cứ nói thẳng, tôi còn có con nhỏ cần phải chăm sóc nên phải về sớm"

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Diệc đã trở thành bia đỡ đạn cho cô.

Chiếc xe dừng lại bên lề đường trồng những cây ngô đồng thẳng tắp, Tô Y Thu nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, "Nếu như vậy, chúng ta sẽ nói thẳng vào vấn đề. Nhìn qua cô không giống như đã làm mẹ của trẻ con, cô còn trẻ như vậy"

Tiết Noãn Nhi cười cười, từng có rất nhiều người nói như vậy. Khi quen biết Ngự Giao cô với vừa tròn hai mươi tuổi, đúng là sinh còn là hơi sớm.

"Con tôi đã năm tuổi rồi, cho nên cô không cần phải lo lắng"

Tô Y Thu tắt máy xe, nhìn Tiết Noãn Nhi bằng ánh mắt đầy soi mói. "Chẳng trách Ngạn Bằng thích cô" bất chợt nói.

Tiết Noãn Nhi ngẩn người: "Cô nghĩ nhiều rồi, tổng giám đốc hoàn toàn không thích tôi"

"Không, tôi hiểu rõ chồng mình, anh ấy thích cô, nằng đỡ cô chỉ vì cô rất giống một người chị em tốt của tôi, nhưng dù sao cô cũng không phải là cô ấy, hôm nay tôi muốn nhắc nhở cô tránh xa anh ấy một chút. Ngạn Bằng là người đàn ông nguy hiểm, cho dù anh ấy yêu cô thật lòng, nhưng không phải bất kỳ người phụ nữ nào cũng đón nhận được tình yêu của anh ấy"

Sáu năm không gặp, không ngờ bây giờ Tô Y Thu lại nói chuyện thẳng thắn như vậy. Nhưng cô rất tán thành cách nói này, Ngự Giao thực sự là một người đàn ông nguy hiểm, không phải người phụ nữ nào cũng có thể chịu đựng được anh ta.

Tô Y Thu tiếp tục nói: "Cô đã làm mẹ, thì càng nên tự trọng một chút, tôi nghĩ chắc cô cũng nghe nói tình cảm giữa tôi và Ngạn Bằng không được tốt, nhưng thế nào chúng tôi vẫn là vợ chồng được pháp luật công nhận, hi vọng cô không phá hoại cuộc hôn nhân của hai chúng tôi, cũng cầu xin tôi, đừng tôi gần bên anh ấy nữa" ánh mắt cầu khẩn nhìn Tiết Noãn Nhi.

Những lời này của Tô Y Thu giống như đang van xin, cũng giống như đang đe dọa.

"Tôi hiểu" Tiết Noãn Nhi gật đầu.

Y Thu, cậu yên tâm, sáu năm trước tớ phá hoại hạnh phúc của cậu, sáu năm sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

"Cô cũng là phụ nữ, hi vọng cô có thể hiểu cho tôi" Tô Y Thu khách khí nói những lời ngoài miệng.

"Vâng, tôi hiểu" Tiết Noãn Nhi lại gật đầu

Tuy cô không có chồng, không có bạn, không có một gia đình đầy đủ, nhưng cô có thể hiểu sự bảo vệ của người phụ nữ tình yêu của người phụ nữ đối diện

"Thôi không làm phiền cô nữa, tôi đưa cô về" Tô Y Thu dùng lễ trước bình sau. Nếu như Tiết Noãn Nhi làm theo lời cô nói tránh xa Thẩm Ngạn Bằng, cô sẽ không so đo gì nữa. Ngược lại nếu Tiết Noãn Nhi coi những lời cô nói hôm nay như gió thoảng bên tai, như vậy cô sẽ không khách khí nữa.

"Không cần, cho tôi xuống ở đây được rồi"

"Vậy cũng được" Tiết Noãn Nhi xuống xe, nhìn chiếc xe của Tô Y Thu ngênh ngang rồi đi.

Sáu năm, một khoảng thời gian đủ để thay đổi rất nhiều thứ. Tiết Noãn Nhi nhìn ra được sự thay đổi trong ánh mắt Tiết Noãn Nhi, cậu ấy đã trở nên kiên cường rồi. Thu hồi ánh mắt, xoay người chuẩn bị trở về, một chiếc Rolls-Royce dừng lại trước mặt cô, cửa xe từ từ kéo xuống, Tiết Noãn Nhi liền nhìn thấy Dương Tuyết Hoa ở băng ghế sau.

"Bà Dương" Tiết Noãn Nhi kinh ngạc lên tiếng.

"Lên xe đi" giọng nói của Dương Tuyết Hoa rất thân thiện.

Tiết Noãn Nhi lên xe, trong xe có một hương thơm thoang thoang, Dương Tuyết Hoa là một người phụ nữ thần bí vô cùng lợi hại. Cô cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao lại bà tại lại có mặt ở đây.

"Người ngồi trong chiếc ô tô vừa rời đi có phải là Tô Y Thu không?"

"Vâng" Tiết Noãn Nhi gật đầu, "Có vấn đề gì sao?"

"Chắc chắn là cô ta tìm cô vì chuyện liên quan đến Ngự Giao"

"Sao bà biết?" Tiết Noãn Nhi ngạc nhiên.

"Tất cả những chuyện sau khi cô trở lại nơi này tôi đều biết" Dương Tuyết Hoa thân thiện nói.

Tiết Noãn Nhi giật tái mặt, "Bà cho người theo dõi tôi?"

Lúc này ánh mắt Dương Tuyết Hoa mới nhìn về phía cô: "Băng Dao, à không, Noãn Nhi, sáu năm qua tôi đối xử với mẹ con cô rất tốt, tôi bỏ ra nhiều công sức như vậy, chính là hi vọng trong thời gian này nhận được sự trợ giúp từ cô, tôi sợ cô sẽ mềm lòng"

"Bà yên tâm, lấy một số tài liệu kia giúp bà cũng chỉ khiến Ngự Giao không kiếm được chút tiền mà thôi, đối với anh ta sẽ không có tổn thất quá lớn"

Dương Tuyết Hoa gật đầu, trong đáy mắt thoáng lên một tia giao hoạt vui vẻ.

Tiết Noãn Nhi hoàn toàn không biết, điều Dương Tuyết Hoa muốn không chỉ một chút như thế mục đích thực sự của bà ta là đánh đổ tập đoàn Thẩm thị, hơn nữa người bà ta hợp tác cùng chính là Mục Quang.

"Noãn Nhi, tôi nghĩ Ngự Giao vẫn còn rất yêu cô"

"..."

"Thật ra cô có thể tiếp cận anh ta, như vậy sẽ càng nhanh chóng đến gần được anh ta, có thể sớm hoàn thành thế hoạch của chúng ta"

"Không bao giờ" Tiết Noãn Nhi lập tức cự tuyệt: "Không phải sáu năm trước bà đã cho người điều tra về tôi rồi sao? Khi bà cứu tôi, chẳng qua là vì tôi đã hiểu rõ bản chất của Ngự Giao và những người xung quanh anh ta, cho nên bà cũng nên biết, tôi thà chết cũng không muốn ở bên anh ta. Sáu năm trước là như vậy, sáu năm sau cũng là như vậy. Bà Dương, tôi rất cảm ơn bà đã cứu mạng hai mẹ con chúng tôi. Điều lớn nhất tôi có thể làm chỉ là làm nội gián trong tập đoàn Thẩm thị, nhưng tôi tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào với Ngự Giao."

Dương Tuyết Hoa cười cười: "Cô kích động như vậy làm gì, không được thì thôi, tôi cũng chỉ nói vậy thôi"

Bà ta vỗ vai Tiết Noãn Nhi, "Được rồi, tôi tin cô có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó cô và con trai cô sẽ được tự do"

Trò chuyện một lát, Tiết Noãn Nhi mở cửa xuống xe. Nếu cô biết, Dương Tuyết Hoa và mục quanh là một phe, cô nhất định có chết cũng không ký hợp đồng thỏa thuận kia.

Bởi vì, Mục Quang chính là người hại chết Hiền Bạch. Mỗi lần nghĩ đến Thẩm Hiền Bạch, trái tim cô lại đau đớn như ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 181: Bí mật động trời

Đêm hôm đó, sau khi Ngự Giao nghe Tiết Noãn Nhi nói Băng Dao đã chết, cả người anh giống như bị hút cạn sự sống, toàn bộ thế giới biến thành một màu tối đen. Trái tim đau đớn đến tuyệt vọng, cũng không đi điều tra lại những điều Tiết Noãn Nhi nói. Vốn dĩ tận sâu trong đáy lòng anh đã tin những điều cô nói là sự thật.

Sau đó Phạm Khiết Phàm đưa những tài liệu chi tiết về Tiết Noãn Nhi tới. Từ những tài liệu này, có thể nhận thấy thân thế của cô rất kỳ lạ, dường như tất cả đều trống rỗng giả tạo từ trong ra ngoài, cô là cô nhi nhưng trong tài liệu ghi chép của cô nhi viện hoàn toàn không có tên cô. Trong tài liệu có ghi tên trường Tiết Noãn Nhi theo học, nhưng không có bất kỳ giáo viên nào biết cô.

Ngự Giao bắt đầu nghi ngờ liệu có phải những lời cô nói đều là giả? Băng Dao vốn dĩ chưa chết? Trong lòng anh có quá nhiều nghi ngờ. Vì vậy, lập tức cho người theo dõi nhất cử nhất động của Tiết Noãn Nhi.

Mỗi ngày, thuộc hạ đưa tới một xấp hình. Trong hình, là cảnh Tiết Noãn Nhi gặp mặt Dương Tuyết Hoa. Một tay cầm xấp hình, một tay cầm điều thuốc lá đặt ngoài cửa sổ xe, Ngự Giao neho mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiết Noãn Nhi trong bức hình, trong đáy mắt dần dần hiện lên sự nguy hiểm. Thì ra cô ta và Dương Tuyết Hoa quen biết nhau.

Tất nhiên Ngự Giao biết Dương Tuyết Hoa là ai, bà ta và Mục Quang cùng một phe. Bọn họ là đối thủ lớn nhất của tập đoàn Thẩm thị.

Hơn nữa Mục Quang chính là người yêu cũ của Phùng Quân Bình - mẹ anh nhiều năm trước đây...

Ngự Giao hút một hơi thuốc lá thật sâu, sau đó từ từ nhả ra làn khói trắng. Tất cả những kẻ đối nghịch anh, đều không có kết quả tốt. Anh chờ đợi nhiều năm, chỉ vì muốn một lưới bắt gọn.

Còn nhớ rõ năm đó, Phùng Quân Bình đã nói với anh chân tướng sự thật. Năm đó, Thẩm Cẩm Hoa cha anh, Mục Quang, Phùng Quân Bình và Dương Tuyết Hoa, bốn người là bạn tốt.

Phùng Quân Bình và Mục Quang yêu nhau, còn Thẩm Cẩm Hoa và Dương Tuyết Hoa cũng là một đôi. Thẩm Cẩm Hoa và Mục Quang không chỉ là anh em tốt còn là đối tác làm ăn, Mục Quang giúp Thẩm Cẩm Hoa giành được thắng lợi trong việc tranh giành tài sản.

Để lấy được tài sản, tất nhiên Thẩm Cẩm Hoa phải làm theo những gì ông cụ họ Thẩm nói. Dương Tuyết Hoa vốn muốn gả vào nhà họ Thẩm, nhưng ông cụ Thẩm không đồng ý nói bà ta không có huyết thống cao quý. Vì vậy, Thẩm Cẩm Hoa từ bỏ Dương Tuyết Hoa lựa chọn Phùng Quân Bình.

Phùng Quân Bình lại chỉ yêu Mục Quang, nhưng vì lý do gia đình đành chấp nhận việc gả cho Thẩm Cẩm Hoa. Đây chính là mối quan hệ chằng chéo phức tạp giữa bốn người bạn tốt bọn họ.

Mục Quang vẫn luôn là đối đầu với tập đoàn Thẩm thị, hận Thẩm Cẩm Hoa qua cầu rút ván, chẳng những không cảm kích sự giúp đỡ, không thực hiện lời hứa chia một phần tài sản giành được cho ông ta, ngược lại chiếm đoạt người phụ nữ ông ta yêu, nên luôn ghi hận trong lòng.

Mà lý do Dương Tuyết Hoa đối đầu với tập đoàn Thẩm thị chính là để trả thù sự phản đối trước đây của ông cụ Thẩm, cũng như sự vứt bỏ của Thẩm Cẩm Hoa. Bà ta quyết chí vươn lên, cố gắng làm việc, muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ chứng minh bản thân tuy không có dòng tộc hùng hậu nhưng vẫn là có huyết thống cao quý. Bà ta hiểu tiền bạc và địa vị có thể đại diện cho tất cả đạo lý.

Nhưng tập đoàn Thẩm thị là tập đoàn siêu cường lớn mạnh, không phải Mục Quang và Dương Tuyết Hoa muốn lật đổ là có thể lật đổ.

Trước giờ Thẩm Cẩm Hoa vẫn không biết, vợ của mình và Mục Quang vẫn thường xuyên lén lút qua lại với nhau.

Phùng Quân Bình vào viện sinh đưa con thứ hai, nhưng cha đẻ của đứa bé này không phải là Thẩm Cẩm Hoa mà chính là Mục Quang. Khi đứa trẻ kia ra đời, không khóc không cười, bác sĩ kiểm tra nói: "Trí lực của đứa bé này có thể có vấn đề, nhưng vẫn phải tiến hành thêm một bước quan sát, bây giờ cần phải theo dõi xem đứa trẻ có gì bất thường hay không" Khi nghe những lời này Phùng Quân Bình bị đả kích rất lớn, đứa trẻ này đối với bà ta rất quan trọng, bởi vì...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Đổi trắng thay đen

Cho tới giờ Phùng Quân Bình vẫn luôn yêu Mục Quang, mà Mục Quang muốn đoạt rất nhiều thứ từ trong tay Thẩm Cẩm Hoa, chẳng hạn như đàn bà, chẳng hạn như tiền bạc và địa vị.

Ban đầu, vì muốn Mục Quang trợ giúp mình tranh giành gia sản, Thẩm Cẩm Hoa từng hứa sau khi chuyện thành công, nhất định sẽ chia cổ phần cho người bạn tốt. Nhưng sau khi giành được gia sản Thẩm Cẩm Hoa không thực hiện lời hứa ban đầu, Mục Quang từng nhắc tới lời hứa trước đây nhưng Thẩm Cẩm Hoa trả lời đó chỉ là những câu đùa mà thôi.

Từ đó, Mục Quang ghi hận trọng lòng.

Phùng Quân Bình muốn dùng đứa con trai thứ hai này để trợ giúp bà ta và Mục Quang.

Ngự Giao là con trai ruột Thẩm Cẩm Hoa, hơn nữa tính cách đứa con trai này rất lạnh lùng tàn độc, hoàn toàn không có tình cảm mẹ con với bà ta. Muốn nắm Ngự Giao trong tay quả thực vô cùng khó khăn.

Hồi còn nhỏ, đứa con trai cả này đã tỏ ra rất bướng bỉnh, giống như một con ngựa hoang, không người nào có thể trói buộc, cho dù là người mẹ đẻ như bà.

Cho nên, Phùng Quân Bình muốn nắm đứa con trai thứ hai trong tay để giúp đỡ bản thân và người tình, đúng lúc khi đó bà ta và Mục Quang lén lút gian dâm với nhau đã mang thai. Đứa con trai này là ông trời ban cho bà ta và Mục Quang.

Tuy không khẳng định được đứa trẻ trong bụng là con của Thẩm Cẩm Hoa hay Mục Quang, nhưng Phùng Quân Bình vẫn hi vọng dạy dỗ đứa trẻ này từ lúc còn lọt lòng, để sau này trợ giúp mình, để đứa trẻ này tranh đoạt địa vị với anh trai nó.

Phùng Quân Bình và Mục Quang đem tất cả hi vọng gửi gắm vào đứa trẻ này, cuối cùng đứa trẻ cũng chào đời.

Lúc mới sinh, Thẩm Gia Hạo không khóc không cười, sau khi bác sĩ kiểm tra nói, trí lực của đứa trẻ có vấn đề. Phùng Quân Bình không thể chịu đựng được đả kích lớn như vậy. Trong khoảnh khắc đó tất cả hi vọng của bà ta giống như tan biến thành tro bụi.

Ngày đó, trong bệnh viện có mấy đứa trẻ khác ra đời cùng lúc, những đứa trẻ đó nhìn qua rất khỏe mạnh, trong lòng Mục Quang liền nghĩ ra một cách....

"Quân bình, tất cả hi vọng của chúng ta đều đặt vào đứa trẻ này, cho nên đứa trẻ này tuyệt đối không thể có vấn đề về trí lực, anh đã nghĩ ra một cách"

"Cách gì?"

"Chúng ta cần một đứa trẻ khỏe mạnh, hãy đem đổi đứa trẻ này lấy một đứa trẻ khác, cách này thần không biết quỷ không hay"

"Không" Phùng Quân Bình hoảng sợ ôm chặt con trai vào lòng. "Quang, nó là con ruột của anh"

Mục Quang nắm chặt hai vai Phùng Quân Bình, ánh mắt cầu khẩn nói: "Quân Bình, em nghe anh nói bây giờ không phải là lúc để cho tình cảm lấn át, đứa trẻ này lớn lên chắc chắn sẽ rất ngốc nghếch, hơn nữa em còn muốn tương lai đứa trẻ này có thể tranh đấu trong gia tộc họ Thẩm, ngộ nhỡ sau này nó có

tình cảm thân thiết với Thắm Cẩm Hoa và Thắm Ngan Bằng thì sao? Vậy không phải nó sẽ càng khổ sở hơn sao? Anh đã nghĩ rồi, chúng ra hãy đánh tráo con của người khác, tìm một gia đình có điều kiện, để con chúng ta có thể sống một cuộc sống bình thường trong gia đình đó, đây mới là điều tốt nhất với nó" Những lời Mục Quang nói có sức thuyết phục rất lớn.

Tuy Phùng Quân Bình muốn giúp đỡ Mục Quang chiếm đoạt gia sản họ Thắm, muốn rời khỏi Thắm Cẩm Hoa quay về bên cạnh người tình của mình. Nhưng dù sao cũng là một người mẹ, không muốn tương lại con trai phải đối mặt với những chuyện đau khổ kia, dù không đành lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Lời Mục Quang nói không phải không có lý, để con trai có một cuộc sống bình thường mới là điều tốt nhất.

Trong khi Phùng Quân Bình đang do dự, ánh mắt Mục Quang tràn đầy thâm tình, nhẹ nhàng hôn lên trán bà ta "Vi tương lai của chúng ta, cũng là vì tương lai của con trai, chúng ta phải tráo đổi đứa trẻ này, đợi sau này thành công, chúng ta sẽ nhận lại con trai được không?"

Nhìn người đàn ông mình yêu, Phùng Quân Bình gật đầu đồng ý

"Vậy em hãy nghỉ ngơi đi, anh đi tráo đổi đứa trẻ này." Ông ta ôm đứa trẻ từ trong tay Phùng Quân Bình, rời đi.

Nửa tiếng sau, quay lại với một đứa trẻ khác trên tay. Đứa trẻ này nhìn qua có vẻ mạnh khỏe lanh lợi hơn rất nhiều so với con trai ruột.

Phùng Quân Bình kích động nắm chặt tay Mục Quang nói: "Anh nói cho em biết, con của chúng ta bị đổi đến nhà ai?"

"Anh không thể nói cho em biết. Quân Bình, em hãy nuôi dưỡng đứa trẻ này như con ruột của mình. Nếu em biết gia đình nuôi con ruột của chúng ta ở đâu, nhất định sẽ không nhận được mà tới thăm, sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của con"

Phùng Quân Bình khóc không thành tiếng

Đặt đứa trẻ xuống giường bệnh, sau đó Mục Quang ôm chặt Phùng Quân Bình nhẹ nhàng an ủi. Cứ như vậy, chuyện ông ta đánh tráo hai đứa trẻ, thần không biết quỷ không hay.

Từ đó, Thắm Gia Hạo chính là một đứa trẻ khỏe mạnh hoạt bát, Phùng Quân Bình rất yêu thương đứa trẻ này, thứ nhất là cảm giác bản thân cũng có tình cảm thân thiết với đứa trẻ, thứ hai là vì muốn xây dựng tình cảm thân thiết với con trai, chứ không giống như Ngự Giao. Đối với Ngự Giao, bà là một người mẹ thất bại.

Chính dục vọng ích kỷ của Mục Quang và Phùng Quân Bình, đã hại hai gia đình thê thảm...

Nhìn bức hình trên tay, ý nghĩ xa xôi của Ngự Giao trở về với hiện tại. Tất cả những điều này đều do chính miệng người mẹ đẻ của anh thảng thốt thừa nhận. Thì ra, người em trai anh vẫn luôn thương yêu lại không phải là em ruột của mình. Vậy, em trai ruột thịt của anh đang ở nơi nào? Chính Phùng Quân Bình cũng không biết đứa con trai thứ hai của mình đang ở nơi nào, cho nên Ngự Giao cũng không biết.

Đồng thời người mẹ ruột của anh cũng đã nói ra nguyên nhân Gia Hạo qua đời. Tình cờ Gia Hạo nghe được mẹ nói chuyện điện thoại, biết bản thân không phải con trai ruột nhà họ Thắm, chẳng qua chỉ là một thứ "Công cụ". Từ khi sinh ra trên đời, cậu có tình cảm vô cùng thân thiết với gia đình này, cậu rất yêu bố yêu anh trai. Nhưng...

Thắm Gia Hạo không thể tiếp nhận sự thật này, câu nói cuối cùng của cậu với Phùng Quân Bình chính là "Nếu như con chết, có phải tất cả mọi chuyện đều kết thúc ở đây không, mẹ và bố còn có anh hai có phải sẽ không tranh cãi đấu đá nhau nữa"

Vì vậy Thắm Gia Hạo chạy ra khỏi nhà, uống rượu say sưa với bạn bè, rồi lái xe... Bề ngoài như là một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn, nhưng thực ra cậu một lòng muốn chết.

Gia Hạo không biết gia đình thực sự của mình ở nơi nào, bởi làm thế nào Mục Quang đều không chịu nói, ông ta sợ cậu đi tìm gia đình của mình mà phá hoại kế hoạch của ông ta.

Năm đó khi biết được chân tướng sự thật, Ngự Giao đau đớn không chịu nổi, càng thêm căm hận Phùng Quân Bình, đồng thời cũng hoàn toàn tha thứ cho Doãn Băng Dao.

Phùng Quân Bình luôn miệng giải thích sai lầm của bản thân, để Ngự Giao có thể tha thứ cho bà ta, có thể hiểu nỗi khổ của bà ta. Nhưng anh thực sự không cách nào tha thứ.

Tuy ngoài miệng đã đồng ý với Phùng Quân Bình tuyệt đối không điều tra sâu thêm, nhưng trong lòng anh không nghĩ như vậy. Em trai ruột của mình không biết đang ở nơi nào, nghĩ đến Phùng Quân Bình và người tình của bà ta muốn hại chết bố mình, trong lòng liền bùng lên cơn giận dữ. Cho nên mấy năm gần đây, nhìn bề ngoài anh làm như không có gì nhưng thật ra luôn bí mật tìm cách điều tra.

Mục Quang và Dương Tuyết Hoa giàu có quyền lực hơn trước kia rất nhiều, trên thương trường bọn họ cũng có chỗ đứng khá vững chắc, cho nên đấu với bọn họ không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Nhưng Phùng Quân Bình luôn tin vào vẻ bề ngoài anh tạo dựng, cho rằng con trai đã thực sự đồng ý với yêu cầu của bà ta.

Ngự Giao chiết chặt bức hình trên tay thành một nắm giấy nhăn nhúm.

Tiết Noãn Nhi, nếu để tôi biết cô có ý đồ bất chính, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Hỏi thăm

Từ khi nhìn thấy bức hình Tiết Noãn Nhi gặp Dương Tuyết Hoa, Ngự Giao càng chú ý tới nhất cử nhất động của Tiết Noãn Nhi hơn.

Vốn dĩ công việc của Tiết Noãn Nhi đã khá bận rộn, nhưng không biết tại sao, mấy ngày hôm nay hình như có vẻ đột nhiên bận rộn hơn gấp nhiều lần.

Hôm nay cô định tan làm sớm một chút để đi đón Tiểu Diệc, nhưng vừa chuẩn bị xách túi ra về một khách hàng lại tới. Vì vậy cô đành ở lại bàn bạc công việc với khách hàng.

Ở nhà trẻ, có rất nhiều bố mẹ tới đón các bạn nhỏ, Tiểu Diệc cũng đứng trong đám người, nhìn về phía đầu đường. Nhìn những bạn học có cả bố mẹ cùng tới đón, cậu vô cùng ngưỡng mộ...

Noãn Nhi nói hôm nay sẽ tới đón cậu.

Cậu bé chờ đợi lại chờ đợi, đợi đến khi trước cổng trường học không còn người nào, mà Noãn Nhi vẫn chưa tới.

"Haiz, chắc hôm nay Noãn Nhi lại bận tới mức quên tới đón mình rồi!" Tiểu Diệc lẩm bẩm.

Gần đây Tiết Noãn Nhi bận rộn rất nhiều việc, có khi mấy ngày liền không tới đón con, hôm nay trước khi đi làm đã nói sẽ tới đón Tiểu Diệc, khiến cậu cực kỳ vui mừng. Nhưng bây giờ, Noãn Nhi vẫn chưa đến, Tiết Tiểu Diệc có chút thất vọng.

Haiz, cậu bé thở dài khoác ba lô lên vai, từ mình về nhà.

Thật ra sau khi tan học cậu thường tự mình về nhà, cậu biết Noãn Nhi rất bận nên không muốn mẹ lại phải mất thời gian tới đón mình.

Nói ra ai cũng không tin, một đứa trẻ mới chỉ năm tuổi lại có thể tự mình bắt xe buýt hoặc đi bộ về nhà.

Tiết Tiểu Diệc vừa đi tới điểm xe buýt, nhìn thấy chiếc xe buýt đã chạy được một đoạn, vội vàng đuổi theo nhưng vẫn không kịp, vì vậy quyết định đi bộ về nhà.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Ngự Giao giải quyết xong công việc, ngồi trên chiếc ghế xoay xa hoa quay mặt nhìn ra phía cửa sổ, ngắm nhìn ánh hoàng hôn mỹ lệ bên ngoài, trong lòng xuất hiện cảm giác bi thương.

Trên thế giới này, người đáng để anh tin tưởng dường như không có một ai, ngay cả người mẹ ruột thịt cũng không đáng để anh tin tưởng.

Thật ra anh đã từng nghĩ tới việc tìm người em trai thất lạc, nhưng bây giờ tình hình trong nhà như vậy, nên đành từ bỏ. Chờ khi tất cả mọi việc trôi qua, anh sẽ tiến hành tìm kiếm phải bù đắp lại mọi thứ cho người em trai này. Còn Gia Hạo, cho dù có là con trai ruột của bố anh hay là con trai của Mục Quang, cậu vẫn luôn là người em trai thông minh hoạt bát trong lòng anh.

Ngự Giao thở dài, đã đến giờ tan tầm mà bản thân không biết nên đi đâu về đâu. Trở lại căn biệt thự xa hoa tráng lệ kia phải đối diện với người vợ và người mẹ mình không yêu thương, khiến trong lòng anh cũng không hơn gì lúc này.

Ngự Giao đứng lên, cầm chìa khóa xe rời khỏi phòng làm việc. Đèn khi ngồi vào chiếc xe Aston Martin, Ngự Giao vẫn không biết mình nên đi đâu. Trước đây còn có sở thích gặp ba người bạn thân Phương Chính Đông, Lang Long, Khiết Phàm cùng đi uống rượu, nhưng bây giờ ai cũng bận rộn với công việc riêng.

Phương Chính Đông là một tên thấy sắc quên bạn chính thống, kể từ bắt đầu chính thức qua lại với đồng bội, thì rất ít ra ngoài uống rượu cùng bạn bè. Anh thật sự không biết nên mừng hay nên đau lòng cho người bạn thân này.

Do dự một lát, Ngự Giao nổ máy xe, đi về phía khu chung cư cao cấp Tiết Noãn Nhi ở. Anh không biết bản thân đang suy nghĩ điều gì, có lẽ vì quá nhớ Băng Dao, nên muốn nhìn Tiết Noãn Nhi một lát. Tuy Tiết Noãn Nhi làm người ta rất nghi ngờ, nhưng nói sao thì cô ta vẫn rất giống Băng Dao. Nhìn thấy cô ta, nỗi khổ tương tư trong lòng anh có thể vơi bớt một phần.

Chiếc xe đang chạy trên đường, Ngự Giao nhìn thấy một cậu bé lưng đeo ba lô đang đi phía trước, bóng lưng kia rất giống con trai Tiết Tiểu Diệc của Tiết Noãn Nhi. Ngự Giao không dám khẳng định, liền bấm còi.

Tiết Tiểu Diệc quay đầu lại, đúng là cậu bé! Ngự Giao dừng xe lại trước mặt Tiểu Diệc, tháo kính xuống.

"Chào chú Thắm, trùng hợp ghê" Tiết Tiểu Diệc cười toe toét, vẫy vẫy tay về phía anh.

Ngự Giao thò đầu ra hỏi: "Sao cháu lại đi một mình trên đường vậy?"

"Cháu vừa tan học, đang đi về nhà ạ"

"Mẹ cháu đâu?"

"Cháu không biết, chắc là vẫn đang làm việc"

"Mẹ cháu để cháu tự về nhà một mình sao?" Ngự Giao cảm thấy hơi khó tin, một cậu bé năm tuổi lại dám một mình đi đường xa như vậy.

"Không sao đâu ạ, cháu thường tự mình về nhà quen rồi"

"Lên xe đi, chú đưa cháu về"

Tiết Tiểu Diệc do dự một chút, nghĩ đến Noãn Nhi hình như không thích chú Thắm, vì vậy từ chối: "Cảm ơn chú Thắm, cháu không dám làm phiền chú đâu, tự cháu có thể về nhà"

"Lên xe đi, chú đưa cháu về" anh nghiêm mặt nói.

Tiết Tiểu Diệc nhìn vai như một người đàn ông đích thực, "Nếu chú một lòng muốn đưa cháu về... nếu cháu vẫn từ chối chú có vẻ rất không lễ phép"

Nhìn đáng vẻ cậu bé, Ngự Giao cảm thấy buồn cười.

Tiết Tiểu Diệc ngồi lên ghế phụ, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ngự Giao, khen ngợi: "Chú Thắm, chú đúng là người tốt, một nhân vật lớn như chú không ngờ lại đặc biệt đưa cháu về nhà"

Ngự Giao hơi xấu hổ cười cười: "Chỉ là thuận đường thôi. Hơn nữa chú cũng đang muốn đi đâu đó"

"Oa, chú Thắm đúng là người tốt"

"Ngồi vững chưa, cháu thắt dây an toàn vào đi"

Cho tới giờ Ngự Giao chưa bao giờ là một người tỉ mỉ chu đáo, anh lái xe cũng chưa bao giờ thắt dây an toàn. Nhưng khi ở trước mặt tiểu quý này, không ngờ anh trở nên chu đáo như thế.

Tiết Tiểu Diệc ngồi trên xe, sờ trái sờ phải thờ dãi nói: "Xe này của chú ngồi thật thoải mái"

"Nếu cháu thích, sau này chú sẽ thường xuyên đón cháu"

Tiết Tiểu Diệc quay đầu sang, mở to hai mắt miệng mở lớn đầy kinh ngạc nhìn Ngự Giao: "Có thật không?"

"Tất nhiên là thật"

"Chú Thắm, chú đúng là bò sát sống"

Ngự Giao hơi xấu hổ, nghĩ lại cũng thấy bị câu nói của mình làm cho sợ hết hồn. Không ngờ anh lại nói những lời như thế với một đứa trẻ. Tên nhóc quý này luôn cho anh một cảm giác thân thiết.

Ngự Giao vui vẻ Tiết Tiểu Diệc hỏi: "Mẹ cháu không tới đón... cháu có buồn không?"

"Không ạ, mẹ rất bận, cháu có thể tự chăm sóc cho mình, hơn nữa...." Tiết Tiểu Diệc thần thần bí bí sát lại gần, nhỏ giọng nói: "Cho nói cho chú biết một bí mật nha, mẹ cháu còn phải cần cháu chăm sóc nữa cơ, mẹ cháu rất hay ngủ nướng, bữa sáng đều do cháu làm hết đó, thật ra Noãn Nhi nhà cháu là heo lười"

Ngự Giao lại cảm thấy buồn cười.

"Chú Thắm, chú cười lên nhìn rất đẹp trai nha"

Nụ cười trên gương mặt Ngự Giao hơi cứng lại, vô thức trái tim lạnh như băng của anh như tan ra ở trước mặt Tiết Tiểu Diệc.

Vốn định Tiết Tiểu Diệc về chuyện bố cậu bé, hoặc tìm hiểu một số chuyện về Tiết Noãn Nhi, nhưng nghĩ kỹ lại, lại sợ cậu bé sẽ đau lòng. Đối mặt với một đứa trẻ đáng yêu đơn thuần trước mặt, làm sao anh có thể làm điều đó... Vì vậy, Ngự Giao liền bỏ đi ý định của mình. Nhưng không hỏi về bố của cậu bé, vậy anh có thể hỏi những điều khác.

"Đúng rồi, cháu có thể giúp chú kể về một người bạn của mẹ cháu được không?"

"Vâng, Tiết Tiểu Diệc rất vui vẻ nói: "Cháu rất thích giúp đỡ người khác"

"Cháu biết ai tên Băng Dao không? Cô ấy là bạn thân của mẹ cháu" Tiết Noãn Nhi nói Băng Dao đã chết ba năm trước, vậy khi đó Tiết Tiểu Diệc đã được sinh ra rồi.

"Ừm, để cháu nhớ lại xem..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Nhóc quý

Đôi mắt Tiết Tiểu Diệc "đào như lạc rang", suy nghĩ một lát, sau đó nắm tóc nét mặt dần dần trở nên thất vọng.

"Sao rồi? Có nhớ ra không?"

Cậu bé áy náy nhìn Ngự Giao, lắc đầu rồi lại cúi đầu xấu hổ nói: "Cháu không nhớ ra...." Nhỏ giọng nói.

Thấy Ngự Giao hơi thất vọng, Tiết Tiểu Diệc liền nói: "Chú Thắm, cháu xin lỗi không giúp được chú."

"Vậy cháu nhớ lại thật kỹ xem, mẹ cháu có người bạn thân nào là phái nữ không?" Có thể cậu bé không biết tên cô ấy.

"Không ạ, thật ra Noãn Nhi nhà cháu rất cô đơn, hai mẹ con cháu không có bất kỳ người bạn hay người thân nào."

"Vậy à...."

"Chú Thắm, cháu xin lỗi ạ."

Ngự Giao dịu dàng đưa tay xoa đầu cậu bé "Không sao, không nghĩ ra thì thôi" Khóe miệng anh khẽ cong lên tự giễu.

Nếu thật sự như Tiết Noãn Nhi nói Doãn Băng Dao đã mất cách đây ba năm, vậy khi đó Tiết Tiểu Diệc cũng còn rất nhỏ. Một đứa trẻ hai ba tuổi, làm sao có thể nhớ những người xung quanh. Anh đứng là hồ đồ, nên mới hi vọng vào một đứa trẻ năm tuổi.

Tiết Tiểu Diệc rất áy náy vì không giúp được Ngự Giao. Cậu suy nghĩ một lát, quyết định nhất định phải mời bằng được chú Thắm về nhà để cảm ơn, cười hi hi nhìn Ngự Giao: "Chú Thắm, nếu cháu không thể giúp chú chuyện này, vậy cháu sẽ giúp chú chuyện khác"

"Hả, cháu có thể giúp chú chuyện gì?" Ngự Giao hơi ngạc nhiên, thích thú nhìn cậu bé.

"Chú Thắm, chắc chú rất thích Noãn Nhi nhà cháu đúng không?"

Chiếc xe đột nhiên phanh gấp, cả cơ thể Ngự Giao nghiêng về phía trước, trong lòng có một cảm giác giống như hồi thiếu niên bị người khác nói trúng bí mật trong lòng.

Nhưng...

Anh làm sao có thể thích Tiết Noãn Nhi, trong lòng anh chỉ có duy nhất Băng Dao.

"Chú Thắm? Đúng không?"

Ngự Giao tiếp tục lái xe, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, bị ánh mắt sáng ngời của tiểu tử này soi mói, khiến anh cảm giác cả người không được tự nhiên.

"Này... cháu chỉ là tên nhóc con thì biết cái gì là thích hay không thích" Ngự Giao nhìn thẳng phía trước nói

"Tất nhiên là cháu hiểu" Tiết Tiểu Diệc vỗ ngực nói "Chú đừng coi thường như đứa trẻ như cháu, cháu hiểu cái gì là thích, hiểu cái gì là yêu"

Anh thở dài một cái, cuối cùng chuyển chủ đề câu chuyện thành công. Nhìn cậu bé nói, "Vậy cháu nói cho chú nghe xem thích là sao mà yêu là sao"

"Thích nhẹ hơn yêu, yêu sâu sắc hơn thích"

"Ồ, hiểu biết cũng không ít nhì, cháu học được điều này ở đâu." Ngự Giao kinh ngạc nhìn, một lần nữa phải nhìn tên nhóc này với cặp mắt khác xưa.

"Cháu không cần thầy dạy cũng biết"

"Cháu còn nhỏ, chuyện tình cảm cháu chưa hiểu hết được đâu"

"Cháu hiểu, thích một người chính là muốn ngày ngày nhìn thấy người ấy, cái gì cũng sợ, cái gì cũng không dám nói, chỉ cần nhìn thấy người ấy là trong lòng sẽ thấy rất thoải mái. Khi thực sự yêu một người, chính là bằng lòng vứt bỏ tất cả vì người ấy, chỉ có người mình yêu mới là quan trọng nhất"

Ngự Giao lại một lần nữa phải kinh ngạc thốt lên: "Làm sao cháu biết điều này, đừng nói với chú là không cần thầy dạy cũng biết"

"Là Noãn Nhi nói cho cháu biết"

"Ồ, vậy Noãn Nhi này cháu đã yêu người nào rồi à?"

Chiếc xe rẽ vào một chỗ ngoặt, Ngự Giao nhìn như vô tình hỏi.

Tiết Tiểu Diệc cười: "Cháu đã nói chú thích Noãn Nhi nhà cháu, chú vẫn không thừa nhận à"

Ngự Giao lái xe chậm lại. "Nếu chú không thích Noãn Nhi nhà cháu, sẽ không hỏi trong lòng mẹ cháu đã yêu ai. Cháu nói đúng không?"

Ngự Giao đen mặt, không ngờ bản thân lại bị một tên nhóc miệng còn hôi sữa vạch trần.

"Chú Thảm, chú mau nói đi có phải không?" Tiết Noãn Nhi sốt ruột muốn biết câu trả lời, cậu vuron tay kéo ống tay áo anh lắc lắc.

"Mau trả lời cháu đi"

"Đừng kéo, chú đang lái xe đó"

"Chuyện này.... cháu đói bụng chưa? Hay chú dẫn cháu đi ăn cơm nha, dù sao mẹ cháu cũng không có ở nhà, cháu về nhà cũng không có ai nấu cơm cho ăn"

"Không được lảng sang chuyện khác nữa." Tiết Tiểu Diệc kháng nghị

Biết mình hôm nay không trả lời không được, Ngự Giao lắc đầu đầy bất đắc dĩ, nhìn thẳng về phía trước, tránh né ánh mắt mừng rỡ đầy mong đợi của cậu nhóc

"Chú không thích mẹ cháu, chú là người đã có gia đình"

Rốt cuộc bên tai anh cũng yên tĩnh, quay đầu sang nhìn, cậu bé đang dựa lưng vào ghế tựa về mặt thất vọng

"Cháu sao vậy?"

"Cháu còn tưởng chú thích Noãn Nhi nhà cháu"

"Sao? Chẳng lẽ cháu môn chú thích mẹ cháu?"

"Đúng vậy, cho tới bây giờ Noãn Nhi luôn chỉ có một mình rất cô đơn, hơn nữa cháu cũng rất thích chú, nên cháu hi vọng chú có thể làm bố của cháu"

Ngự Giao kinh ngạc nói: "Đừng nói lung tung, mẹ cháu nghe thấy sẽ không vui đâu". Thật ra anh cũng hi vọng, mình có một đứa con trai kiên cường lại thông minh hiểu chuyện giống như Tiết Tiểu Diệc.

"Haiz...."

"Đừng thờ dài, chú dẫn cháu đi ăn cơm"

"Vây cũng được, hi hi, chú Thảm mời vậy cháu muốn ăn bữa tiệc lớn"

"Được, không thành vấn đề"

So với những hôm khác, hôm nay Ngự Giao đặc biệt nói rất nhiều, không ngờ nói chuyện phiếm với đứa trẻ này lại thú vị như vậy. Cho chiếc xe chạy về một hướng khác, Ngự Giao đưa Tiết Tiểu Diệc tới một nhà hàng cấp năm sao dùng cơm Tây.

Sau khi xuống xe, Tiết Tiểu Diệc đứng bất động tại chỗ.

Ngự Giao không hiểu nhìn cậu bé, Tiết Tiểu Diệc liền nói: "Chú muốn dụ dỗ cháu à"

Ngự Giao có chút bất đắc dĩ, đưa bàn tay to lớn của mình ra trước mặt cậu nhóc

Nhìn bàn tay đang giờ lên trong không trung, trong lòng Tiết Tiểu Diệc rất ấm áp, vui vẻ đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay của Ngự Giao. Thật là ấm áp...

Một dòng nước ấm áp từ trong lòng bàn tay Tiểu Diệc từ từ chảy vào trái tim cậu bé, gương mặt say mê vui sướng, ngược lại Ngự Giao có vẻ hơi lúng túng.

Vừa đi vào phòng ăn, liền gặp phải một người. Là một hoa kiều từ nước ngoài trở về, rất thân quen với Ngự Giao, vừa gặp đã chào hỏi.

"Tổng giám đốc Thẩm, không ngờ gặp được anh ở đây"

"Chào anh"

"Đây là con trai anh sao? Giống anh ghê" Người kia có vẻ ngạc nhiên "Sao tôi không nghe Tổng giám đốc Thẩm có con trai nhỉ"

"Chuyện này... đứa trẻ này không phải là con trai tôi" Nét mặt Ngự Giao càng thêm lúng túng.

Ngược lại Tiết Tiểu Diệc rất vui vẻ, cười hi hi ngẩng đầu nhìn người kia nói "Bây giờ không phải, nhưng sau này có thể sẽ phải"

Người hoa kiều mở to mắt nhìn, có vẻ không hiểu.

"Chúng tôi phải vào dùng cơm trước, hẹn anh hôm khác." Ngự Giao vội vàng nói. Dứt lời, kéo cậu bé đi vừa đi vừa nhỏ giọng nói: "Sao cháu có thể nói như vậy, chẳng lẽ muốn làm con nuôi chú."

"Cháu thêm vào."

"Vậy là cái gì?"

"Bây giờ chưa thể nói cho chú biết"

Một lần nữa Ngự Giao cảm giác luống cuống bó tay với tiểu quỷ này "Đi thôi, chúng ta ăn món gì đây"

Vốn tưởng rằng chỉ là một bữa ăn tối bình thường, không ngờ lại xảy ra nguy hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Ép lộ thân phận

Trải qua tình huống vừa rồi, trong lòng Ngự Giao có hơi lo lắng, nếu tiếp tục gặp mặt người quen, nhất định sẽ lại hỏi đông hỏi tây.

Hai người ngồi xuống một bàn trống, bắt đầu gọi đồ ăn.

Cái miệng nhỏ của Tiết Tiểu Diệc hoạt động không ngừng, cậu vừa ăn vừa nói chuyện với Ngự Giao, mà những câu hỏi của cậu thường khiến Ngự Giao không phản bác được

Ví dụ:

"Chú không có con sao?"

"Không có"

"Tại sao không có ạ?"

"Vì tạm thời không muốn có con"

"Tại sao tạm thời không muốn ạ?"

"...."

Ngự Giao im lặng, ngẩng đầu nhìn thấy Tiết Tiểu Diệc đang nháy mắt nhìn anh lắc đầu nói: "Haiz, thật không biết mấy người lớn muốn gì, tại sao suy nghĩ lại phức tạp như vậy"

"Chẳng lẽ cháu không biết vừa ăn cơm vừa nói chuyện là rất khiếm nhã thiếu lịch sự sao?"

cậu bé vội vàng che miệng nói, "Noãn Nhi chưa từng nói ạ"

"Được rồi, cháu ăn đi, sau này khi ăn thì không nên nói, nhất là khi ăn cùng với chú càng không được nói"

Tiết Tiểu Diệc liền ngoan ngoãn nghe lời ngậm miệng, bắt đầu tập mãi miết ăn cơm. Ăn cơm xong, để dao đĩa xuống, cậu bé giơ tay ra hiệu.

Bị dáng vẻ của cậu bé chọc cười, Ngự Giao nói: "Nói đi, chuyện gì"

"Cháu muốn đi tiểu"

"Chú dẫn cháu đi"

"Không cần, cháu tự đi được"

"Được không?"

"Chú đừng coi thường cháu"

"Vậy cháu cẩn thận một chút"

"Vâng"

Tiết Tiểu Diệc nhảy xuống ghế, đi về phía toilet.

"Khoan đã" Ngự Giao gọi lại, kéo cậu bé qua, rút khăn giấy lau miệng cho cậu nhóc: "Đồ ăn dính miệng mà không biết lau này" ánh mắt anh rất dịu dàng, động tác rất nhẹ.

Cậu nhóc cười hì hì với anh, "Chú Thẩm giống người bố quá"

Trong phút chốc trên trán Ngự Giao hiện đầy vạch đen, tên nhóc này nói chuyện không làm người khác sợ chết thì không vui à.

"Được rồi, vào phòng vệ sinh nhanh đi, chú phải đưa cháu về nhà sớm không mẹ cháu về nhà không nhìn thấy cháu sẽ lo lắng"

"Vâng ạ"

Tiết Tiểu Diệc đi về phía phòng vệ sinh, hôm nay cậu rất vui. Ở bên cạnh chú Thẩm, cậu có thể cảm nhận được bóng dáng của người bố.

Một người phụ vụ bụng lỵ từ phòng bên đi ra. Tiểu Diệc không chú ý liền va vào, nước nóng trong lỵ lập tức rơi xuống đất

"A" cậu bé kêu lên một tiếng thảm thiết, tất cả những lỵ nước nóng đều rơi trúng cánh tay cậu.

Nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tiểu Diệc, Ngự Giao vội vàng đứng lên chạy về phía tiếng kêu.

"Hu hu... đau quá" Tiểu Diệc bật khóc thành tiếng, cánh tay bị nước nóng rơi trúng đau không nhúc nhích.

"Xảy ra chuyện gì?" Ngự Giao lao tới, nhìn thấy cậu bé đau đớn nhăn mặt, lập tức bế lên trừng mắt nhìn người phục vụ. Sau đó chạy ra ngoài, chạy thẳng về hướng bệnh viện.

Cánh tay của Tiết Tiểu Diệc bị bỏng, ngoại trừ lúc đầu có khóc một lúc còn về sau cậu nhóc không rơi một giọt nước mắt, Khi bác sĩ chữa trị, cậu chỉ nhủu mày cắn chặt răng.

Ngồi bên cạnh, Ngự Giao nói: "Đau quá thì khóc lên"

Tiết Tiểu Diệc lắc đầu, hàng lông mày trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt, khiến Ngự Giao nhìn mà đau lòng. Bế Tiểu Diệc lên xe, Ngự Giao thắt dây an toàn cho cậu bé, sau đó khởi động xe, "Khi này chú đã gọi điện thoại báo cho mẹ cháu biết rồi"

"Chú đừng nói cho Noãn Nhi biết việc hôm nay cháu đã khóc được không" nhìn Ngự Giao bằng ánh mắt tội nghiệp cầu xin.

Hôm nay lúc bị nước nóng rơi trúng, không nhịn được cậu đã bật khóc. Bây giờ nhớ lại đúng là hối hận muốn chết.

"Tại sao?" Ngự Giao không hiểu

"Cháu là đàn ông con trai, không thể yếu ớt, Noãn Nhi biết sẽ rất đau lòng. Để Noãn Nhi được vui vẻ, cháu phải kiên cường, phải lạc quan"

Ngự Giao không nói được câu nào, trong lòng có một cảm giác đau lòng không nói được thành lời, cười cười: "Được, chú đồng ý"

"Vậy chúng ta ngoéo tay"

"Là đàn ông chứ không nói hai lời đâu"

Tiết Tiểu Diệc cười cười với Ngự Giao, lộ ra hàm răng trắng đều đáng yêu.

Vừa nhận được điện thoại, Tiết Noãn Nhi lập tức vội vàng chạy về, vậy mà vị khách kia còn quán lấy cô, phải nói chuyện một hồi, cô mới có thể rời đi.

Về đến nhà cô vội vàng mở cửa phòng, nhìn thấy Ngự Giao trong phòng khách. Anh đứng lên đi về phía cô.

Bỏ túi xách xuống, Tiết Noãn Nhi từng mắt nhìn người đối diện, đẩy anh ta ra, chạy thẳng lên phòng con trai, mở cửa phòng ra thấy con trai đã ngủ say. Nhìn cánh tay con trai quần băng trắng, sống mũi cô cay cay, không kìm được ngồi bên mép giường bật khóc.

Ngự Giao đứng ở cửa, nhìn bóng lưng run lên vì khóc, muốn bước tới an ủi nhưng lại sợ cô cự tuyệt.

Tiết Noãn Nhi đưa tay vuốt ve gương mặt con trai, thầm nói tất cả đều do mẹ không tốt, mẹ không tới đón con nên mới xảy ra chuyện này.

Khóc một hồi, Tiết Noãn Nhi lau nước mắt, xoay người lại nhìn thấy Ngự Giao đang đứng trước cửa.

Cô đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

"Chỉ là bóng nhẹ thôi, không nghiêm trọng lắm đâu"

Ngự Giao đi theo cô xuống lầu nói. Tiết Noãn Nhi không lên tiếng, đi một mạch xuống lầu.

"Tôi xin lỗi" trong lòng Ngự Giao hơi áy náy, nếu hôm nay anh không dẫn Tiểu Diệc ra ngoài ăn cơm, sẽ không xảy ra chuyện này, nếu như anh đi cùng Tiểu Diệc vào phòng vệ sinh, cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Xuống tới lầu dưới, Tiết Noãn Nhi mới dừng lại, quay đầu lớn tiếng nói: "Ngự Giao! Rốt cuộc anh muốn thế nào?" cô tức giận hét lên.

Khi Ngự Giao còn chưa hiểu gì, cô liền đẩy anh ta một cái thật mạnh, "Tất cả đều tại anh! Tại anh! Anh đã gây ra quá nhiều tổn thương cho tôi, khiến tôi phải mất đi rất nhiều thứ. Tại sao đến bây giờ ngay cả Tiểu Diệc cũng không bỏ qua! Không những tổn thương tôi, còn tổn thương tới con trai tôi! Anh là tên khốn kiếp"

Ngự Giao càng không hiểu, anh không hiểu những câu nói mất kiểm soát này của cô: "Tôi đã khiến cô mất đi điều gì?" không phải bọn họ mới quen biết nhau sao.

Trước câu hỏi của Ngự Giao, Tiết Noãn Nhi ngẩn người, vội vàng lau nước mắt không biết chảy xuống từ bao giờ, nói: "Không có gì, anh đi đi"

Ngự Giao có thể nhận ra một tia kỳ lạ lóe lên trong mắt cô. Tại sao cô ấy lại nói như vậy?

"Anh đi đi! Phiền anh sau này đừng quấy rầy cuộc sống của hai mẹ con chúng tôi" Tiết Noãn Nhi cắn phẫn chỉ thẳng ra cửa.

"Tôi chưa bao giờ muốn quấy rầy cuộc sống của hai người, hôm nay tôi tình cờ gặp con trai cô trên đường, thấy Tiểu Diệc có một mình, có lòng dẫn cậu bé đi ăn bữa tối, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài ý muốn"

Tiết Noãn Nhi chế giễu cười: "Ai biết rốt cuộc đây có phải là ngoài ý muốn hay không"

"Cô có ý gì?" Ngự Giao tức giận, không người nào dám nói với anh bằng giọng điệu đó. Hơn nữa anh hoàn toàn không cần thiết đi tổn thương một đứa trẻ mới mấy tuổi đâu.

"Trên thế giới này, có chuyện gì mà Ngự Giao anh không làm được"

Ngự Giao kinh ngạc, Băng Dao cũng đã từng nói những lời này! Nhìn nét mặt và nghe giọng nói này của cô, hoàn toàn giống Băng Dao như đúc

Anh kìm lòng không được thềm gọi tên Băng Dao.

"Băng Dao..."

Cơ thể Tiết Noãn Nhi run lên, xoay người nói: "Tổng giám đốc, mời anh đi cho, mấy người thân phận thấp kém như chúng tôi không dám tiếp xúc nhiều với ngài, tôn thờ lắm. Cảm ơn anh hôm nay đã có lòng tốt dẫn con trai tôi đi ăn bữa tối. Nhưng sau này, phiền anh đừng qua lại nữa" Giọng nói của Tiết Noãn Nhi trở nên nhẹ nhàng hơn, nhưng từng câu từng chữ vẫn sắc bén như trước.

Ngự Giao lấy lại tinh thần, đi ra cửa, mở cửa ra, quay đầu nhìn lại, thấy Tiết Noãn Nhi vẫn đang quay lưng về phía mình. Thầm thở dài một cái, bước ra khỏi căn hộ của Tiết Noãn Nhi.

Đi tới căn phòng ngay sát bên cạnh, mở cửa. Anh đi thẳng tới bên cửa sổ, nhìn chăm chú vào ô cửa sổ phòng đối diện.

Nơi đó, Băng Dao đã từng ở.

"Băng Dao, có đúng như cô ấy nói, em hận anh lắm sao?" Ngự Giao lẩm bẩm, nghĩ lại khóe miệng cong lên mỉm cười tự giễu.

Trước đây cô thù ghét, thù tự hủy đi chính gương mặt của mình cũng không muốn ở bên anh, cho nên chắc chắn cô vô cùng căm hận anh. Nhưng tại sao Tiết Noãn Nhi cũng căm hận anh như thế? Tuy Tiết Noãn Nhi không nói ra miệng, nhưng từ trong ánh mắt của cô, anh có thể nhìn ra được, cô căm hận anh.

Tuy Tiết Noãn Nhi dường như có bí mật nào đó, nhưng nếu nói cô là Băng Dao, là chuyện rất khó tin.

Nhưng... cô luôn có anh một cảm giác, cô chính là Băng Dao, chỉ là hai gương mặt không giống nhau mà thôi, còn dáng vẻ giọng điệu nét mặt đều giống nhau vô cùng.

Trong lòng Ngự Giao rất nghi ngờ.

Cứ tiếp tục như này, anh sẽ điên mất, nhất định phải làm rõ Tiết Noãn Nhi rốt cuộc có phải Băng Dao hay không! Ngự Giao châm một điếu thuốc, nhìn thẳng tòa chung cư đối diện, những căn phòng bên đều sáng đèn ấm áp, chỉ duy nhất căn hộ anh mua cho Băng Dao, vẫn tối đen như một vực sâu không đáy.

Hút một hơi thuốc, đôi mày kiếm hơi nhíu lại, suy nghĩ làm thế nào để làm rõ chuyện Tiết Noãn Nhi rốt cuộc có phải là Băng Dao không.

Đột nhiên anh nảy lên một ý nghĩ, khóe miệng cong lên đôi mắt sáng giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh. Chỉ cần có thể làm rõ Tiết Noãn Nhi có phải là Băng Dao hay không, dù tổn thương người khác cũng không sao cả.... Để tìm ra Băng Dao, anh không tiếc bất cứ giá nào.

Ngày mai, anh sẽ bắt đầu kế hoạch này của mình, ép đoãn Băng Dao phải lộ thân phận.

Nhà họ Thẩm

Tô Y Thu đứng ở ban công trên lầu nhìn chăm chăm về phía cánh cổng lớn.

Tại sao Ngạn Bằng vẫn chưa về? Trong thời gian này anh không còn tới khu chung cư kia nữa, mỗi ngày đều trở về nhà, hôm nay cô đã chuẩn bị một bữa tối lãng mạn có rượu và hoa hồng, muốn cùng anh trải qua, nhưng đã muộn như này thế này vẫn chưa thấy anh trở về.

Có người vỗ nhẹ lên vai cô. Tô Y Thu sợ hết hồn quay đầu lại nhìn thấy là Phùng Quân Bình, "Mẹ"

"Y Thu, mẹ muốn tìm con nói chuyện một lát" khóe miệng Phùng Quân Bình nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt cũng rất nghiêm túc.

"Vâng, chúng ta vào trong ngồi đi ạ" trong lòng Tô Y Thu hơi thắc mắc, bình thường cô và mẹ chồng không tiếp xúc với nhau nhiều, tại sao hôm nay mẹ chồng muốn tìm cô nói chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Kế hoạch bí mật

Hai người cùng ngồi xuống sofa.

Tô Y Thu rót cho Phùng Quân Bình một ly trà, bình thường ít tiếp xúc với mẹ chồng, nhưng cô vẫn rất tôn trọng bà.

"Y Thu à, gần đây Ngạn Bằng có đối xử tốt với con không?" Phùng Quân Bình dịu dàng nói.

"Anh ấy đối với con rất tốt ạ"

Cho dù Ngự Giao đối xử với mình như thế nào, cô chưa bao giờ nói ra trước mặt người ngoài. Tuy mẹ chồng không phải là người ngoài, nhưng đây là chuyện riêng giữa hai vợ chồng cô.

"Con đừng gạt mẹ, mẹ biết Ngạn Bằng đối xử với con ra sao"

"Mẹ..."

"Không sao đâu, mẹ cũng từng trải qua quãng thời gian như vậy mà"

Đối với sự quan tâm bắt chọt này của Phùng Quân Bình, tuy Tô Y Thu thụ sủng nhược kinh nhưng vẫn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

"Mẹ, cảm ơn mẹ đã quan tâm, nhưng mẹ đừng lo, con sẽ xử lý tốt mối quan hệ với Ngạn Bằng"

Khóe miệng Phùng Quân Bình khẽ cong lên, nở nụ cười lạnh: "Con định xử lý thế nào?"

Tô Y Thu kinh ngạc, tại sao giọng điệu và sắc mặt của mẹ chồng lại thay đổi nhanh như vậy?

"Con..."

"Con đó, tốt nhất là nên sớm sinh một đứa con cho nhà họ Thâm chúng ta. Trong một gia đình dòng dõi như nhà chúng ta, chỉ khi người phụ nữ sinh con mới có địa vị cao." Phùng Quân Bình nhấn mạnh.

"Vâng, con biết"

Nhưng Ngạn Bằng chưa bao giờ đụng vào người cô. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Điều này, chắc chắn mẹ chồng không biết.

"Đề mẹ giúp con"

"Sao ạ?" Tô Y Thu không hiểu nhìn mẹ chồng.

"Ngạn Bằng là con trai mẹ, dù thế nào mẹ cũng hiểu rõ nó hơn con. Sau này mẹ sẽ giúp hai đứa tiếp xúc với nhau nhiều hơn, sau đó con phải nhanh chóng sinh cho nhà họ Thâm một đứa con, như vậy mối quan hệ giữa con và Ngạn Bằng mới vĩnh viễn không thay đổi"

Tiết Noãn Nhi vui mừng nói: "Mẹ bằng lòng giúp con?"

"Tất nhiên, tất cả cũng vì hạnh phúc của gia đình này"

"Vâng" có mẹ chồng giúp một tay, cô tin mình sẽ làm được.

"Nhưng..."

"Nhưng sao ạ?"

"Con cũng phải giúp mẹ một chuyện"

"Con có thể giúp mẹ chuyện gì ạ?" Tô Y Thu không hiểu nói.

"Mẹ có thể bảo đảm làm cho con mang thai con của Ngạn Bằng, mẹ cũng có thể làm cho mối quan hệ giữa hai vợ chồng con tốt hơn, nhưng sau khi tình cảm hai vợ chồng con tốt đẹp lên, cũng đừng quên giúp mẹ làm một chuyện"

"Mẹ cứ nói ạ, con có thể giúp được gì nhất định sẽ giúp"

Phùng Quân Bình nhìn xung quanh, chắc chắn không có người thứ ba, nhỏ giọng nói với Tô Y Thu: "Con phải báo cáo cho mẹ nhất cử nhất động của Ngạn Bằng, mẹ muốn biết mỗi hành động nhỏ nhất của nó"

"Chuyện này...." Tô Y Thu kinh ngạc.

Ý của Phùng Quân Bình chính là giám sát mọi hành động của Ngự Giao sao? Tại sao Tô Y Thu có một cảm giác là lạ. Ánh mắt của mẹ chồng cô, hình như không chỉ đơn giản như vậy

"Con đừng hiểu lầm ý mẹ" Phùng Quân Bình nói, là một người từng trải qua phong ba bão táp của cuộc đời, chỉ liếc mắt cũng nhận ra sự nghi ngờ trong mắt Tô Y Thu: "Bây giờ trong nhà này chỉ còn có con, mẹ và Ngạn Bằng. Là người mẹ, mẹ rất lo cho nó. Tính cách Ngạn Bằng khá nóng nảy, mẹ sợ nó làm ra chuyện gì sai lầm, hơn nữa khi trước khi ông ngoại Ngạn Bằng nhắm mắt đã không ngừng dặn dò mẹ phải chăm sóc cẩn thận cho nó. Mẹ chỉ muốn biết hàng ngày Ngạn Bằng làm những gì mà thôi... Nói ra con cũng không hiểu, đợi sau này con làm mẹ sẽ hiểu nỗi khổ của người mẹ"

Phùng Quân Bình cụp mí, đáng vẻ khổ sở.

Ngồi xích lại gần hơn, Tô Y Thu giống một nàng dâu hiếu thảo kéo tay Phùng Quân Bình, "Mẹ yên tâm đi, sau này có chuyện gì, nhất định con sẽ nói cho mẹ biết"

"Ừm, con dâu ngoan" Phùng Quân Bình vỗ nhẹ lên tay Tô Y Thu, "Chúng ta cùng nhau cố gắng xây dựng ngôi nhà này ấm áp hơn"

"Vâng" Tô Y Thu cảm động rơi nước mắt. Thật tốt quá, cuối cùng cũng có người đứng ra giúp cô.

Ở trong nhà họ Thâm, cô thường cảm thấy bản thân rất cô độc, tuy những người giúp việc rất tôn trọng cô, nhưng vẫn không có cảm giác một gia đình. Bây giờ mẹ chồng đã đứng cùng bên cạnh, khiến cô cảm giác bản thân không còn cô độc nữa.

"Cứ quyết định như vậy đi" Phùng Quân Bình liếc mắt nhìn ra bên ngoài, "Cũng khuya lắm rồi, mẹ nghỉ chắc tối nay Ngạn Bằng không về đâu. Con nghỉ sớm đi, ngày mai mẹ sẽ gọi điện gọi nó về, trong lòng mẹ đã có sẵn kế hoạch rồi"

"Kế hoạch gì ạ?"

Phùng Quân Bình bước tới gần cô, nhỏ giọng nói gì đó. Tô Y Thu nghe xong cả mặt đỏ bừng, chu môi ngượng ngùng nói: "Làm như vậy hình như không hay lắm"

"Không có gì là không hay cả, mẹ sẽ sắp xếp tất cả chỉ cần con đừng cảm lên"

"Chuyện này..." Tô Y Thu suy nghĩ, những vẫn không thể chấp nhận kế hoạch này của Phùng Quân Bình "Mẹ, đừng làm như vậy. Nếu Ngạn Bằng biết, sẽ rất tức giận."

Một khi Ngự Giao nổi giận, không ai không sợ hãi.

Phùng Quân Bình vỗ ngực đảm bảo, "Yên tâm, không có chuyện gì đâu. Cho dù có chuyện, cũng có mẹ gánh vác, mẹ không tin nó có thể ra tay với người mẹ ruột này. Hơn nữa tất cả những điều mẹ làm cũng vì muốn tốt cho hai con, cũng vì hạnh phúc của gia đình này"

"Vậy cũng được ạ..."

"Cứ quyết định vậy đi, tối nay con phải biểu hiện thật tốt đấy"

"Vâng ạ"

Thương lượng kế hoạch xong, Phùng Quân Bình trở về phòng. Tô Y Thu đứng dậy đi về phía giường, nhìn bầu trời đen mịt bên ngoài, thở dài tối nay cô lại chỉ có một mình.

Ngày hôm sau, Ngự Giao hết giờ làm vừa ngồi lên xe, chuẩn bị tới khu chung cư cao cấp kia. Phùng Quân Bình liền gọi điện thoại tới.

"Ngạn Bằng, tối nay con về nhà đi"

"Con có việc bận, không về được"

Phùng Quân Bình im lặng một hồi. Một lát sau, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói nức nở: "Con trai, con nhất định vẫn còn hận mẹ đúng không, mẹ biết lỗi của mình rồi, con về nhà đi. Ngôi biệt thự này lớn như vậy mà chỉ có mẹ và Y Thu, thật sự rất lạnh lẽo, hoàn toàn không có cảm giác một ngôi nhà"

Nghe tiếng khóc của Phùng Quân Bình, Ngự Giao hơi mềm lòng. Tuy trong lòng rất hận Phùng Quân Bình, nếu như trước đây là do người khác làm, anh nhất định sẽ khiến kẻ đó phải chết. Nhưng dù sao Phùng Quân Bình cũng là người mẹ ruột thịt, anh không thể tàn nhẫn ra tay.

"Được rồi, lát nữa con sẽ về"

"Thật tốt quá." Trong điện thoại truyền ra giọng nói vui sướng của Phùng Quân Bình, "Mẹ lập tức bảo nhà bếp chuẩn bị món con thích nhất"

"Vâng"

Cúp điện thoại, mệt mỏi xoa xoa mi tâm. Anh thật sự rất mệt mỏi, ngay cả trái tim cũng mệt mỏi.

Kể từ sáu năm trước, khi Phùng Quân Bình thăng thân thừa nhận chân tướng sự thật, bà ta chẳng những không còn giả điên, còn đối xử với Ngự Giao rất tốt, quan tâm chăm sóc anh rất chu đáo. Từ khi tồn tại trên thế giới này, sáu năm qua anh mới cảm nhận được tình cảm ấm áp của người mẹ.

Nhưng, tận sâu trong lòng anh không hề cảm kích. Tuy có giây phút mềm lòng, nhưng nỗi hận thù trong lòng mãi mãi không thể xóa nhòa. Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ khiến những kẻ kia trả giá thê thảm!

Ngự Giao về đến nhà đã thấy Tô Y Thu và Phùng Quân Bình đang chờ anh, hình như hôm nay tâm trạng của Phùng Quân Bình rất tốt, còn kêu người giúp việc khui một chai rượu đỏ quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Bỏ thuốc

"Ba người nhà chúng ta, hôm nay phải uống vui vẻ uống rượu" Phùng Quân Bình vui vẻ, thoáng liếc nhìn Tô Y Thu.

Dưới bàn ăn, hai bàn tay Tô Y Thu nắm chặt vào nhau, lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi lạnh. Đối với chuyện sắp xảy ra, cô thật sự rất căng thẳng.

Nhìn người giúp việc rót rượu, Ngự Giao không chút vui vẻ chân mày hơi nhíu lại, không nhắc ly chỉ cúi đầu ăn gì đó.

"Hai người uống đi. Con không uống, hai ngày nay công việc trong công ty rất nhiều, con muốn ăn sớm rồi nghỉ ngơi" anh lạnh giọng nói.

Phùng Quân Bình và Tô Y Thu đều kinh ngạc. Ai cũng biết bình thường Ngự Giao rất thích thưởng thức rượu đỏ, nhưng hôm nay lại không uống, điều này không phải rõ ràng đang nói lên anh không thích hai người phụ nữ trước mặt sao.

"Vây cũng được, không uống thì không uống, con ăn xong sớm lên lầu nghỉ ngơi đi, phải chú ý sức khỏe, con là trụ cột của cả nhà đó"

Ngự Giao ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Phùng Quân Bình, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Tại sao hôm nay anh cảm thấy mẹ có gì đó là lạ, bình thường rất ít khi bà uống rượu cùng mọi người.

Sự căng thẳng trong lòng Tô Y Thu cuối cùng thả lỏng. Cô thầm thở phào một hơi, đồng thời một cảm giác thất vọng cũng xuất hiện...

Ngạn Bằng luôn là như vậy, luôn có thái độ chán ghét với cô và mẹ chồng.

Cơm nước xong, Ngự Giao lập tức đi thẳng lên lầu. Mấy ngày gần đây, vì chuyện của Tiết Noãn Nhi mà cả người anh không được thoải mái. Hôm nay gặp Tiết Noãn Nhi ở trong công ty, có hỏi qua tình hình của Tiểu Diệc, nhưng cô không những không cảm kích còn cảm đoán anh không được tiếp cận Tiểu Diệc.

Nghĩ tới chuyện này, anh đã cảm thấy nhức đầu.

Bình thường Ngự Giao rất không thích trẻ con, nhưng sau khi biết Tiểu Diệc lại rất yêu thích, một cảm giác ngay chính bản thân anh cũng không giải thích được. Nếu Tiết Noãn Nhi hoàn toàn trong sạch, nếu như có thể anh thật sự muốn nhận Tiết Tiểu Diệc làm con nuôi

Cốc, cốc, cốc....

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Ngự Giao.

"Vào đi"

Dụi tàn thuốc vào chiếc gạt bàn, nhìn người bước vào là Phùng Quân Bình.

"Ngạn Bằng, mẹ tự tay làm bát canh này cho con bồi bổ sức khỏe, con mau uống đi" Phùng Quân Bình bưng bát canh tới, đặt lên bàn trà trước mặt Ngự Giao.

Người thấy mùi súp thoang thoang, khoe miệng anh khẽ nhếch lên lạnh lùng, "Mẹ biết vào bếp từ bao giờ thế"

"À..." Phùng Quân Bình lúng túng, "Trên thế giới này, làm gì có người mẹ nào không biết làm đồ ăn cho con trai"

"Nhưng trước đây mẹ không như vậy" Ngự Giao lạnh lùng quay mặt đi.

Ngồi xuống bên cạnh anh, Phùng Quân Bình đặt tay lên vai anh nói: "Ngạn Bằng, mẹ biết trước đây mẹ không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Bây giờ mẹ muốn bù đắp tất cả cho con, mẹ cũng già rồi, nếu con vẫn không cảm nhận được tình cảm này, mẹ cũng không còn cách nào khác để hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ" câu nói cuối cùng của bà ta, biến thành tiếng khóc nức nở.

Ngự Giao không chịu đựng được nhất là những lúc như này, mỗi lần nhìn thấy bà ta như vậy anh sẽ mềm lòng.

"Được rồi, con uống là được chứ gì"

Ngự Giao bưng bát canh lên uống "ừc, ừc, ừc". Phùng Quân Bình nhìn anh uống canh, trong mắt hiện lên tia giao hoạt.

Nhìn anh đặt bát canh xuống, Phùng Quân Bình vội vàng hỏi: "Sao? có ngon không?"

"Tạm được"

"Mẹ sẽ từ từ nghiên cứu, đến khi con nói ra hai chữ "ăn ngon" mới được" vì đã đạt được mục đích, Phùng Quân Bình hơi kích động nói.

Ngự Giao nhìn đáng vẻ kích động của bà ta, trong mắt nhìn. Bà ta thực sự quan tâm anh như vậy sao?

Anh đứng lên, đi vào phòng tắm, "Con muốn đi tắm, không còn việc gì nữa thì mẹ cũng nên nghỉ sớm đi"

"Được, chúc con ngủ ngon" Phùng Quân Bình đứng lên bước đi, vừa ra khỏi phòng trên mặt liền nở nụ cười hài lòng.

Tiện tay đưa chiếc bát trống không cho một người giúp việc đi ngang qua, bà ta đi tìm cô con dâu ngoan hiền của mình.

Tô Y Thu vừa tắm xong, đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng

"Y Thu" Phùng Quân Bình đi thẳng vào phòng

"Mẹ" Tô Y Thu bị giật bắt người.

Phùng Quân Bình bước tới cười nói: "Con căng thẳng như vậy làm gì?"

"Thành công không ạ?"

"Tất nhiên phải thành công, mẹ nói rồi con không cần lo lắng, chỉ cần làm theo lời mẹ là được"

"Tốt quá" trên mặt Tô Y Thu nở nụ cười vui sướng

"Tiếp theo còn phải xem bảnh linh của con thế nào thôi" Phùng Quân Bình nói

"Con..." nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, cô cũng hơi ngại ngùng.

Chắc chắn mẹ chồng không biết, thật ra thì cô vẫn còn là một trinh nữ.

Mấy năm qua, Ngự Giao chưa từng chạm vào người cô, cứ chỉ gần gũi nhất cũng chỉ dừng lại ở ôm hôn. Nói ra điều này, khẳng định không có ai tin.

Nhìn thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Tô Y Thu, Phùng Quân Bình nói: "Đừng nói với mẹ, con lớn từng này rồi mà không biết phải đối phó thế nào với một người đàn ông nhà"

"Con, con tất nhiên con biết, mẹ yên tâm đi"

"Vậy con sang phòng Ngạn Bằng đi, cũng không còn sớm nữa đâu"

"Vâng"

Tô Y Thu đứng trước cửa phòng Ngự Giao, do dự một lúc lâu, cuối cùng cắn răng giơ tay lên gõ cửa.

Gõ một lúc vẫn không thấy anh lên tiếng.

Cô cắn răng kéo cửa ra, "Ngạn Bằng..." gọi mấy tiếng, cũng không có ai trả lời, đi một vòng nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, "Ngạn Bằng, anh ở trong đó à?" Tô Y Thu gõ cửa phòng tắm, gọi.

Vẫn không có người trả lời. Tô Y Thu hơi lo lắng, không phải mẹ chồng đã cho quá nhiều thuốc đấy chứ, ở trong phòng tắm hơi lâu nhất định sẽ rất khó thở.

Tô Y Thu đẩy cửa phòng tắm, đi vào.

Phòng tắm rất lớn, giữa phòng đặt một bồn tắm lớn, Tô Y Thu còi giầy ra đi trần trụi trên nền lát đá cẩm thạch.

"Ngạn Bằng, anh ở đâu? Anh đừng làm em sợ"

Trên mặt đất, phủ một làn khói trắng dày đặc, như chốn tiên cảnh. Đột nhiên cô nghe thấy một tiếng "ào" sao lung.

Tô Y Thu xoay người lại, nhìn thấy Ngự Giao đột nhiên nhô lên từ trong bồn tắm, những giọt nước lấp lánh như những hạt châu dính trên làn da mướt đồng của anh

"Em vào đây làm gì?" Anh không vui hỏi

"Em... em..." nhìn thấy cơ thể trần trụi phía trên của anh, Tô Y Thu căng thẳng không nói nên lời.

Ngự Giao bước ra, cô đưa mắt nhìn vật nam tính ngẩng đứng cảm ngưỡng cao đầu trên cơ thể anh, vội vàng ngượng ngùng nhìn đi nơi khác.

Đường như Ngự Giao cũng không để ý, rất tự nhiên cầm chiếc khăn tắm đặt bên cạnh. Không biết tại sao vừa rồi ở trong phòng tắm, đột nhiên anh có cảm giác ham muốn phụ nữ.

Mở cửa phòng tắm ra, Ngự Giao đi vào phòng ngủ, bầu không khí ấm áp trong phòng ngủ càng khiến cơ thể anh có phản ứng mãnh liệt.

"Ngạn Bằng, anh không sao chứ?" Tô Y Thu nhìn bước chân anh có vẻ không vững, liền vội vàng bước tới đỡ.

Ngự Giao đưa tay đỡ trán, cảm giác nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, đầu cũng ong ong choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Lừa dục đốt người

"Minh sao thế này?" Ngự Giao tự hỏi trong lòng.

Trong lòng Tô Y Thu cực kỳ lo lắng, cánh tay diu Ngự Giao cũng run rẩy. Thật không dám tưởng tượng, nếu anh biết cô và mẹ chồng cùng nhau lên kế hoạch cho anh uống kích thích thì sẽ ra sao.

Ngự Giao ngược mắt, nhìn về lo lắng của người trước mặt: "Em căng thẳng như vậy làm gì?"

"Em, em không có. Ngạn Bằng, em đỡ anh lên giường nghỉ ngơi." Tô Y Thu diu anh tới bên giường.

Bộ ngực cô vô tình chạm vào khuỷu tay anh. Cả người Ngự Giao run lên, cảm giác vật nam tính trên cơ thể bỗng nhiên cương cứng. Trong đầu anh chợt lóe lên một suy nghĩ, hình như đã đoán ra được điều gì đó.

Đột nhiên xoay người, tóm chặt cánh tay Tô Y Thu tức giận hỏi: "Hôm nay đã cảm thấy em và mẹ tôi có gì đó rất kỳ lạ! Nói, có phải hai người đã làm gì đó với tôi, có phải đã cho thuốc vào trong đồ ăn của tôi." Là một người lẩn lộn trong cả hai giới hắc đạo và bạch đạo, chưa thứ gì anh chưa từng thấy, chỉ một điểm nhỏ này làm sao có thể qua được mắt anh.

Mặt Tô Y Thu biến sắc "Không có, không có" ánh mắt hoảng hốt

"Em còn dám nói láo" Ngự Giao gầm lên "Rốt cuộc là loại thuốc kích dục gì?"

Tại sao cơ thể của anh lại phản ứng kỳ lạ như vậy, xem ra loại thuốc này tuyệt đối không nhẹ.

Tô Y Thu lắc đầu, cắn chặt môi. Tuyệt đối không thể nói, có đánh chết cũng không thể nói, nếu thừa nhận chắc chắn sẽ chết thê thảm hơn, hơn nữa còn lên lụy tới mẹ chồng.

"Cút ngay" Ngự Giao đẩy Tô Y Thu ra.

"A" bà vai Tô Y Thu va vào bức tường đau đớn hét lên, ngược mắt nhìn thấy đôi mắt đỏ máu của Ngự Giao.

Tại sao nhìn anh kinh khủng như vậy, giống như dã thú phát cuồng, thật ra cô cũng không biết rốt cuộc mẹ chồng đã dùng loại thuốc gì.

Ngự Giao rên lên một tiếng, ngồi xuống giường, Tô Y Thu vội vàng chạy tới lo lắng hỏi: "Ngạn Bằng, anh sao vậy, đừng làm em sợ"

Ngẩng đầu lên nhìn, Ngự Giao đột nhiên cười thê lương: "Mấy người các người ai cũng phản bội tôi, ngay cả người mẹ ruột thịt của tôi, ngay cả em cũng vậy, vì sống trong nhà họ Thẩm nên em đã bắt đầu biết dùng những thủ đoạn như thế này. Y Thu, tôi không ngờ em sẽ biết thành như vậy" anh vô cùng thất vọng nói.

Trước kia vẫn luôn coi Tô Y Thu là em gái, vì trong mắt anh, cô là một cô gái đơn thuần. Tuy biết bây giờ bản thân đối với cô có hơi quá đáng, nhưng anh mãi mãi không thể yêu cô! Mà cô lại...

Từng giọt nước mắt Tô Y Thu rơi xuống, sụt sùi khóc: "Không, Ngạn Bằng, anh hiểu lầm rồi. Em... em thừa nhận, tất cả mọi chuyện hôm nay đều được sắp đặt trước, nhưng xuất phát từ tình yêu của em dành cho anh, em muốn ở bên cạnh anh, hoàn toàn không liên quan tới nhà họ Thẩm. Em không quan tâm tới tiền bạc hay địa vị của anh, thứ em quan tâm chỉ duy nhất là anh. Ngạn Bằng, cho dù anh có là một kẻ ăn mày, em vẫn yêu anh, cả đời này mãi mãi yêu anh" Đau đớn nói.

Ngự Giao không ngừng lắc đầu. Tại sao phải như vậy, anh không muốn tổn thương cô, nhưng cô luôn ép anh phải làm điều đó.

"Em ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy em." Anh hận nhất là những người phụ nữ mưu mô thủ đoạn.

"Không, em không đi" Tô Y Thu lắc đầu, mặc hai hàng lệ rơi "Em muốn ở bên cạnh anh, Ngạn Bằng, anh cho em một cơ hội được không? Để em làm tròn trách nhiệm của một người vợ."

"Ha ha, trách nhiệm của một người vợ? Ở trong mắt em, trách nhiệm của một người vợ chính là lén cho chồng uống thuốc kích dục sao?" Đối với việc này, anh rất tức giận.

"Em.. em không còn cách khác..." Cô thừa nhận lỗi của mình.

Sau khi Phùng Quân Bình nói ra kế hoạch này, tuy có lo lắng nhưng cô cũng rất muốn thử một lần. Bản thân cũng từng nghĩ, nếu mình thật sự có con có lẽ thái độ của Ngạn Bằng sẽ thay đổi.

"Cút ra ngoài." Ngự Giao đột nhiên đứng lên hét lớn, chỉ vào cửa: "Nếu em không đi, vậy đừng trách tôi không khách khí."

Tô Y Thu đứng lên, rung rung nhìn "Em không sợ"

"Em"

Cô xiết chặt tay, cời quần áo trước mặt anh, cơ thể trắng nõn đẹp đẽ của người phụ nữ từ từ hiện ra.

Ngự Giao ngoảnh mặt đi không muốn nhìn.

"Ngạn bằng, em là vợ anh, tối nay hãy để cho em trở thành người phụ nữ thực sự của anh đi" Giọng nói của cô gần như vai nài.

Mặc dù biết Ngự Giao rất tức giận, nhưng hôm nay là cơ hội khó có được. Cô cũng biết, anh là một người đàn ông có trách nhiệm, nếu không sáu năm quá sẽ không chạm vào cô dù chỉ một lần. Cho nên, hôm nay chỉ cần hai người xảy ra quan hệ, Ngự Giao tuyệt đối sẽ không đối xử với cô giống như trước kia. Xin hãy tha thứ cho hành vi ích kỷ của cô, chỉ vì quá yêu người đàn ông này.

"Tôi bảo em cút ra ngoài." Anh đột nhiên hét lên, cảm giác cơ thể càng lúc càng nóng như lửa đốt, không dám bảo đảm lát nữa có thể kiềm chế được loại cảm giác dục hỏa đột ngột này.

"Ngạn Bằng, nếu như thực sự nói em có lỗi, vậy lỗi lầm của em chính là vì quá yêu anh." Dứt lời, bước tới nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Cơ thể mềm mại nữ tính dịu dàng áp sát, khiến ngọn lửa dục vọng trong cơ thể anh bùng cháy dữ dội, mà cơ thể Tô Y Thu như khối băng làm cơ thể anh dễ chịu khoan khoái trong phút chốc.

Ngự Giao xiết chặt nắm đấm, nắm mắt cố gắng đè nén cảm giác điên cuồng trong cơ thể, cắn răng đẩy Tô Y Thu ra.

Tô Y Thu ngã nhào xuống đất, nhưng vẫn không từ bỏ, một lần nữa ôm chặt anh, nhắm mắt kêu gào "Em không đi! Em không muốn đi! Hôm nay cho dù anh đánh chết em, em cũng không đi"

Ngự Giao gầm lên, xoay người đè cô xuống giường. Tô Y Thu cảm nhận được cơ thể nóng bỏng phía trên, nắm hai mắt lại, đây là lần đầu tiên cơ thể hai người tiếp xúc thân mật như vậy. Cô vươn tay kéo chiếc khăn tắm quấn quanh hông người phía trên xuống.

Ngự Giao nheo mắt, đôi mắt sắc bén sâu không thấy đáy giờ phút này tràn vô cùng mờ mịt, "Đây là em ép tôi, em không hối hận chứ?" Anh dùng chút lý trí cuối cùng hỏi

"Em không hối hận" Giọng nói kiên định.

Sợ anh không hứng thú với cơ thể mình, Tô Y Thu vươn tay nắm lấy "Vật nam tính" nóng bỏng trên cơ thể anh, sau đó theo bản năng vuốt ve lên xuống.

Động tác này của cô, không khác gì lửa đổ thêm dầu, Ngự Giao hoàn toàn mất lý trí, cả cơ thể thoát khỏi sự kiểm soát, cô nghe trong miệng anh phát ra âm thanh rên rỉ thoải mái.

"Ừm..."

Khóe miệng Tô Y Thu cong lên mỉm cười, xem ra thuốc của mẹ chồng rất hiệu quả, trong sáu năm qua, cô luôn muốn tiếp xúc gần gũi anh nhưng đều không được như ý, còn lần này quá dễ dàng.

Ngự Giao cúi đầu, cắn lên ngực cô. Đúng vậy, là cắn chứ không phải hôn.

"A" Tô Y Thu bị hành động bất chợt của anh làm đau đến thét lên,

"Anh bằng, nhẹ một chút" Đau phát khóc.

Nhưng Ngự Giao giống như biết thành một con dã thú điên cuồng vì dục vọng, hoàn toàn không nghe thấy cô đang nói gì, thô lỗ cắn xé cơ thể bên dưới.

Những ngón tay chai sần của anh lướt trên bụng, khiến cơ thể Tô Y Thu tê dại, Ngự Giao buông ngực cô ra hôn lên môi.

Nắm hai mắt lại, hai tay Tô Y Thu nắm chặt vào nhau, trước đây cô từng tưởng tượng ra đêm ân ái đầu tiên với Ngự Giao sẽ lãng mạn ra sao, sẽ dịu dàng thế nào, nhưng không ngờ lại xảy ra bởi thuốc kích dục.

Tuy anh thô lỗ, nhưng kỳ lạ ở chỗ trong đau đớn lại tạo ra khoái cảm dễ chịu

Cô bị chính tiếng rên rỉ của mình làm sợ hết hồn, là một thiên kim tiểu thư của gia đình danh tiếng, chưa bao giờ nghĩ đến khi ở trên giường cô sẽ phát ra

những âm thanh phóng đảng như vậy, hai má đỏ bừng.

Ngự Giao ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn người phía dưới, giống như một kẻ say khê nhếch miệng nở nụ cười tà mị trên gương mặt ửng hồng.

Tô Y Thu như nghe thấy tiếng vỡ tan của cơ thể mình, loại cảm giác đó đau đớn giống như cơ thể bị xé rách làm đôi. Nghe tiếng rên phát ra từ miệng Ngự Giao, trên gương mặt cô lại hiện lên nét vui vẻ. Chỉ cần anh có thể thoải mái, cô có cảm thấy đau đớn cũng đáng.

Hai cánh tay ôm chặt cổ anh, cơ thể hoàn mớ ra ngênh đón Ngự Giao, trong cảm giác đau đớn có vui sướng. Trên tán Tô Y Thu tấm tấm mồ hôi, cảm giác kích thích này khiến cô như bay bổng giữa trời mây.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Nhớ

Cuối cùng Ngự Giao mãnh liệt ra vào nơi sâu nhất, đem chất dịch nóng chảy như nham thạch trong cơ thể anh bắn sâu vào trong cơ thể Tô Y Thu..

Sau đó, một mối gục đầu trên cơ thể cô, nhắm mắt lại giống như đang ngủ, "Băng Dao"

Hai chữ này giống như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người Tô Y Thu trong trời đông giá rét, lạnh thấy xương. Tâm trạng vui mừng khi này, giờ phút này lập tức rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Tô Y Thu giống như một là người, hơi cử động cơ thể liền có cảm giác giữa hai chân đau nhói, thì ra lần đầu tiên của người phụ nữ là như vậy. Quay đầu nhìn Ngự Giao đang ngủ say bên cạnh, 27 tuổi, không ngờ mãi cho đến 27 tuổi cô mới từ một cô gái trở thành một người phụ nữ.

Vươn tay cẩn thận vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt Ngự Giao, khuôn mặt này ánh mắt này sao lại có thể hoàn mỹ đến vậy. Khi còn nhỏ cô đã xem những bộ phim tình cảm đọc những bộ tiểu thuyết lãng mạn, từng thấy tình yêu đến chết không thay đổi, còn có những người vì người mình yêu mà chờ đợi rất nhiều năm thậm chí cả đời.

Khi đó, cô cảm thấy suy nghĩ đó rất không thực tế, không ai có thể dành thời gian cả đời để chờ đợi một người. Huống chi là người phụ nữ, dù sao tuổi thanh xuân của người phụ nữ rồi sẽ đi qua. Nhưng không ngờ bản thân lại làm được điều này, vì Ngự Giao chờ đợi đến 27 tuổi.

Tô Y Thu nhẹ nhàng thay đổi tư thế, nằm xích lại gần anh hơn để cảm nhận được từng hơi thở nam tính của anh

Cô nở nụ cười nhạt, hi vọng ngày mai tất cả mọi chuyện sẽ không giống trước đây.

Tô Y Thu không muốn nghỉ ngơi, hi vọng có thể mãi mãi ngắm nhìn Ngự Giao như vậy, nhưng cơ thể đã quá mệt mỏi, từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào phòng, nhìn rõ những hạt bụi đang nhảy múa trong không khí.

Ngự Giao khẽ neho mắt, khi mở mắt ra hình ảnh nhìn thấy đầu tiên chính là gương mặt Tô Y Thu khiến anh kinh ngạc, ánh mắt lướt xuống bên dưới, cơ thể hai người không một mảnh vải.

Tối hôm qua, anh cho rằng mình đang mộng xuân, mãnh liệt ân ái với Băng Dao. Thì ra, không phải là mơ...

Cẩn thận nhớ kỹ lại, đột nhiên nhớ ra tối hôm qua bản thân đã bị hạ thuốc, loại thuốc đó tuyệt đối không đơn giản chỉ là thuốc kích thích bình thường, sau khi ăn vào không những không thể khống chế hành vi của bản thân hơn nữa còn sinh ra ảo giác.

Anh nhớ khi mới bắt đầu, nhìn thấy rõ ràng trước mắt là Tô Y Thu lập tức đẩy cô ta ra đồng thời kêu cứu đi. Nhưng sau đó người anh nhìn thấy lại là Doãn Băng Dao.

Đúng vậy, trước mắt anh chính là gương mặt của Doãn Băng Dao, rõ ràng chính là Doãn Băng Dao! Nhưng bây giờ người nằm trong ngực anh lại là Tô Y Thu!

"Khốn kiếp" Ngự Giao vò tóc chửi tục một câu.

Tô Y Thu nghe thấy tiếng động, hàng lông mi đang khép chặt khẽ run lên, từ từ mở hai mắt ra. Khi tỉnh giấc nhìn thấy đầu tiên là người đàn ông mình yêu nằm bên cạnh, thì ra vô cùng hạnh phúc

"Ngạn Băng, anh tỉnh rồi..." dịu dàng cười.

Ngự Giao lạnh lùng rút cánh tay đang bị cô gối lên, ngồi dậy.

Tô Y Thu áy náy ngồi dậy nhìn anh: "Xin lỗi, em đã gối lên tay anh cả đêm, chắc làm cánh tay anh rất mỏi"

Ngự Giao xoa bóp cánh tay bị mỏi nhừ, quay đầu lại nhìn người bên cạnh, không nói một câu. Cơ thể Tô Y Thu trắng nõn trần trụi, mái tóc dài buông xõa trên bờ vai, rất quyến rũ lòng người, gương mặt hơi ửng hồng, ánh mắt đầy dịu dàng. Tuy cô xinh đẹp không gì sánh được, nhưng vẫn không thể vào thu hút trái tim anh.

Ngự Giao thu hồi ánh mắt của mình.

"Em giúp xoa bóp giúp anh" Tô Y Thu xích lại gần, nắm cánh tay anh

"Tránh ra" vừa nói vừa hất tay ra, đứng dậy xuống giường mặc quần áo.

Tô Y Thu ngã nhào xuống giường, vén chăn lên bước xuống giường đứng sau lưng Ngự Giao nói: "Anh vẫn giận chuyện tối hôm qua sao? Ngạn Bằng, chúng ta là vợ chồng, xảy ra chuyện như vậy rất bình thường, anh đừng tức giận như thế"

Quay đầu lại, Ngự Giao căm tức nhìn: "Đúng, tôi đang rất tức giận! Nhưng không phải tức giận vì đã xảy ra quan hệ với cô. Tôi không quan tâm, dù sao tôi cũng là đàn ông, nhưng cô là... Cô cho cùng mẹ tôi lên kế hoạch hãm hại tôi! Không ngờ cô cũng là loại phụ nữ mưu mô xảo trá! Để ở lại bên cạnh tôi, không từ thủ đoạn" càng nói càng tức giận.

"Anh nói là em mưu mô xảo trá, nhưng với em đó là nỗi khổ trong lòng. Ngạn Bằng, em làm như vậy cũng là vì hôn nhân của chúng ta, em muốn được ở bên cạnh anh cả đời" Tô Y Thu phản bác.

"Nhưng tôi không muốn cả cuộc đời mình phải ở bên cạnh cô" Ngự Giao gầm lên, "Tô Y Thu! Cô làm tôi quá thất vọng" dứt lời, cầm áo khoác bước nhanh ra khỏi phòng đi thẳng xuống dưới lầu.

"Ngạn Bằng" Tô Y Thu lớn tiếng gọi, nhưng anh vẫn không quay đầu lại

Cánh cửa đóng "rầm" một tiếng, cơ thể Tô Y Thu yếu ớt ngã sập xuống đất. Tại sao phải như vậy, cô cho rằng, kết quả sẽ không phải như thế này.

Những giọt nước mắt của Tô Y Thu không ngừng lăn xuống, nếu như cách này cũng không được vậy rốt cuộc phải làm thế nào, Ngạn Bằng mới có thể yêu cô, mới có thể để cô được mãi mãi ở bên cạnh anh?

Không, cô sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy!

Cô đã yêu anh từ rất lâu rất lâu, anh là người đàn ông đầu tiên đi vào trái tim cô, đồng thời cũng là người đàn ông cuối cùng.

Phùng Quân Bình thấy Ngự Giao bước nhanh xuống lầu cười hi hi chào đón: "Ngạn Bằng, hầm canh cho con rồi, hôm nay con phải bồi bổ thật tốt" lời nói của bà ta ý tại ngôn ngoại.

Ngự Giao không lên tiếng, nhìn bà ta bằng ánh mắt hung ác. Sau đó đi lướt qua người trước mặt, ra khỏi nhà.

Nhìn bóng lưng con trai rời đi, Phùng Quân Bình đoán nhất định đang rất tức giận. Haiz thật ra bà ta cũng rất thông cảm cho Tô Y Thu, khéo hiểu chuyện nếu đổi lại là người phụ nữ khác đã sớm không nhận được với cách đối xử vừa Ngự Giao.

Ngồi lên xe, Ngự Giao mệt mỏi xoa xoa mi tâm. Tối hôm qua, trong giây phút mất đi lý trí, anh thật sự cho rằng mình đã nhìn thấy Băng Dao. Giờ phút này, anh rất muốn gặp Tiết Noãn Nhi, được nghe cô nói chuyện. Giọng nói của cô, giống Băng Dao như đúc, khiến anh rất vui vẻ.

Lái xe tới công ty, Ngự Giao quyết định trong khoảng thời gian này sẽ không về nhà nữa, ở hẳn trong khu chung cư cao cấp nơi có Tiết Noãn Nhi, xem hai người phụ nữ kia còn có thể bày ra những thủ đoạn gì.

Đi tới trước cửa phòng tổng giám đốc, anh nói với người thư ký bên ngoài: "Gọi Tiết Noãn Nhi ở bộ phận tiêu thụ tới gặp tôi"

"Vâng" người thư ký nhận lệnh, lập tức gọi điện thoại tới bộ phận tiêu thụ nói gì đó. Một lát sau bước vào phòng làm việc của Ngự Giao nói: "Tổng giám đốc, cô Tiết Noãn Nhi đã không còn làm ở bộ phận tiêu thụ nữa ạ"

"Cái gì?" Ngự Giao kinh ngạc, "Cô ta đi đâu?"

"Cô ấy đã được chuyển sang bộ phận khác ạ"

"Ồ" Ngự Giao thờ phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng Tiết Noãn Nhi xin thôi việc "Bây giờ cô ta làm ở bộ phận nào, lập tức gọi cô ta tới đây ngay"

"Cô ấy đã được điều sang làm trợ lý của giám đốc Lý ạ"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 190: Muốn thăng chức phải lấy lòng.

"Cái gì? Làm trợ lý của Lang Long?" sắc mặt Ngự Giao biết đổi.

"Vâng ạ, tổng giám đốc không biết sao?" người thư ký có vẻ sợ hãi khi thấy sắc mặt Ngự Giao đột nhiên thay đổi

"Tôi biết rồi, cô lập tức gọi Ngự Giao tới phòng làm việc của tôi" sau khi bỏ lại những lời này liền tức giận tiếp tục làm việc.

Mấy ngày trước đây anh đã biết Lang Long và Tiết Noãn Nhi rất thân thiết, nhưng không ngờ Lang Long lại chuyển cô ta đến làm trợ lý?

Ngự Giao sốt ruột ngồi xuống chiếc ghế xoay sang trọng, trong lòng nghĩ nhất định phải gặp Lang Long nói chuyện. Nghĩ vậy lập tức đứng lên nổi giận dùng dùi vào thanh máy chuyên dụng của tổng giám đốc, anh vừa bước vào thang máy, Tiết Noãn Nhi liền bước ra từ thang máy dành cho nhân viên.

Ngự Giao đi thẳng tới phòng làm việc của Lang Long.

Thấy Lang Long đang nói chuyện điện thoại, anh bước tới đập tay xuống bàn làm việc, "Tại sao chưa nói một tiếng với tớ, đã chuyển Tiết Noãn Nhi sang làm trợ lý cho cậu"

Lang Long nói câu gì đó với người ở đầu bên kia điện thoại, sau đó cúp máy nhìn Ngự Giao bằng ánh mắt kỳ quái.

"Sao vậy? Chỉ chuyển chuyển một tổ trưởng tổ tiêu thụ nhỏ bé cũng phải báo cáo với cậu sao? Lang Long không hiểu: "Trước đây mấy chuyện như vậy đâu thấy cậu nói gì"

"Trước đây khác" Ngự Giao kích động, "Nhưng trường hợp của Tiết Noãn Nhi không giống như vậy"

Cảm thấy hơi kinh ngạc, Lang Long đứng lên nhìn thẳng người đối diện, "Tại sao cô ấy không giống? Cậu kích động như vậy làm gì?"

"Tớ..." Ngự Giao cứng họng, "Có một số việc tớ vẫn chưa chắc chắn, nên bây giờ chưa thể nói rõ được"

Lang Long gật đầu, nhìn người bạn thân của mình một lượt từ trên xuống dưới, "Cậu phản ứng đặc biệt như vậy, nhất định là có vấn đề"

"Tớ nghĩ cậu mới là người có vấn đề" Ngự Giao phản bác, "Có phải cậu đã thích Tiết Noãn Nhi rồi đúng không?"

Gần đây anh nghe được một số tin đồn, nhưng đều không tin, cho dù mấy năm nay Lang Long luôn sống độc thân, rất nhiều người cho rằng Lang Long là đồng tính, hơn nữa người bạn tốt này của anh cũng chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào. Ngay cả bản thân Ngự Giao cũng từng hoài nghi, có phải người anh em tổ của mình thật sự không thích phụ nữ.

Lang Long ngẩn người, hơi ngượng ngùng, "Ừ... cứ cho là vậy đi"

Ngự Giao tóm chặt cổ áo Lang Long: "Cậu không thể thích cô ấy"

"Tại sao?"

Hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế lửa giận, Ngự Giao từ từ buông tay.

Lang Long chỉnh trang lại bộ vest của mình

"Tóm lại, cô ấy không phải là một người phụ nữ bình thường" sau khi bỏ lại câu nói khó hiểu này cho Lang Long, anh lập tức dời đi

Nhìn gương mặt chán nản của mình phản chiếu trên tấm gương trong thang máy. Anh phải làm gì đây? Tại sao đột nhiên lại trở nên khó khăn như vậy.

Lang Long thích Tiết Noãn Nhi, trong lòng anh cảm giác rất có lỗi. Là anh em tốt, anh hi vọng Lang Long sớm tìm được người mình yêu, lần này Ngự Giao nhìn ra được Lang Long rất nghiêm túc.

Nhưng ngộ nhờ Tiết Noãn Nhi là Doãn Băng Dao thì sao?

Không được, Băng Dao là của anh, mãi mãi là của anh.

Sáu năm trước, anh đã để lại một ký hiệu làm chủ trên người cô. Đúng rồi, ký hiệu?

Đôi mắt Ngự Giao chợt lóe lên, anh nhớ sáu năm trước từng cắn một cái rất mạnh vào vai Băng Dao, sau khi vết thương lành, trên vai cô vẫn để lại dấu răng mờ mờ.

Nếu có thể nhìn thấy bà vai Tiết Noãn Nhi, như vậy có thể biết cô có phải là Doãn Băng Dao hay không rồi. Nhưng muốn làm được điều này là hơi khó, bây giờ là mùa thu, Tiết Noãn Nhi lại không bao giờ mặc những bộ trang phục hở hang, anh cũng không thể chạy đến cơi quần áo cô ra được. Suy nghĩ một lúc, đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch, có thể ép Doãn Băng Dao lộ ra thân phận của mình.

Ngự Giao gật đầu, giống như đã nghĩ thông suốt cửa thang máy mở ra, anh đi thẳng về phía phòng làm việc tổng giám đốc, vừa bước tới cửa, cánh cửa lập tức được người bên trong mở ra, bước ra ngoài chính là Tiết Noãn Nhi.

"Noãn Nhi"

"Tổng giám đốc, anh về rồi ạ" Tiết Noãn Nhi không vui nói

"Cô định đi đâu?"

"Tôi chờ tổng giám đốc đã nửa tiếng rồi"

Người thư ký nghe giọng Tiết Noãn Nhi, thò đầu ra bên ngoài nhìn. Ngự Giao liền kéo tay Tiết Noãn Nhi vào phòng mình, đóng cửa lại.

"Buông tôi ra" Tiết Noãn Nhi dùng sức hất tay anh ra, có chút tức giận: "Anh đường đường là một tổng giám đốc, chẳng lẽ không biết thời gian rất quý báu sao? Anh gọi tôi đến đây, nhưng lại để tôi phải chờ lâu như vậy" điều cô ghét nhất ở con người Ngự Giao chính là luôn tự cho mình là đúng, chỉ có chuyện của anh ta là quan trọng chưa bao giờ quan tâm tới cảm nhận của người khác

Ngự Giao hơi kinh ngạc, "Đây là giọng điệu cô nói chuyện với cấp trên của mình sao?"

Tiết Noãn Nhi không nhịn được, nhìn anh nói: "Lúc đầu thực sự tôi rất tôn trọng anh, cũng rất muốn tôn trọng anh, nhưng sau này tôi cảm thấy anh hoàn toàn không đáng để tôn trọng" khi mới bước vào căn phòng này chờ đợi, cô tự nhủ với mình ai cũng có thể đắc tội nhưng tuyệt đối không thể đắc tội với Ngự Giao, nhưng những hành động của anh ta thực sự khiến cô không thể chịu được nữa.

"Cô vẫn còn tức giận vì chuyện của Tiểu Diệc sao? Tôi nói rồi chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn thôi, tôi cũng không mong muốn xảy ra chuyện này"

Tiết Noãn Nhi quay đầu đi. Lăng Diệc cũng do bị chính anh ta hại chết, anh ta luôn miệng nói là ngoài ý muốn, luôn miệng nói anh ta cũng không muốn như vậy. Nhưng kết quả Lăng Diệc vẫn chết, bây giờ còn hại Tiểu Diệc bị thương. Nghĩ đến cánh tay non nớt của Tiểu Diệc bị thương, cô đã rất đau lòng rồi.

Cho nên, cô rất ghét Ngự Giao!

Thấy dáng vẻ quật cường của Tiết Noãn Nhi, Ngự Giao mất kiên nhẫn, "Có phải bây giờ cô thấy mình đã có chỗ dựa, nên mới có giọng điệu đó với cấp trên của mình phải không?"

"Anh có ý gì?"

"Bây giờ cô làm thư ký của Lang Long, thăng chức cũng nhanh quá nhỉ" Anh nheo mắt, trêu tức

"Tôi không hiểu anh đang nói gì"

Ngự Giao bước từng bước tới gần bên cô, Tiết Noãn Nhi liên tục lùi về phía sau đến khi lưng chạm vào bàn làm việc. Anh tiến gần cô, hơi nghiêng người về phía trước, giờ tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, hai cơ thể càng sát gần nhau hơn.

"Nói, cô đã sử dụng thủ đoạn gì, khiến Lang Long một người chưa bao giờ hứng thú với phụ nữ lại đối xử tốt với cô như vậy, cô làm vậy là muốn thăng chức đúng không?" từ khi nhìn thấy cô và Dương Tuyết Hoa gặp mặt nhau, tuy không biết rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nhưng anh có thể khẳng định, mục đích Tiết Noãn Nhi đến đây làm việc. Từ trước tới giờ Dương Tuyết Hoa và tập đoàn Thẩm cảm hoa luôn là đối thủ cạnh tranh trên thương trường.

"Buông tôi ra..." Tiết Noãn Nhi giãy dụa, sắc mặt khó chịu.

Ánh mắt sắc bén của anh giống như đã nhìn thấy mưu tính của cô, khiến trái tim cô đột nhiên đập nhanh hơn.

"Chắc, chắc...." Ngự Giao tặc lưỡi mấy tiếng, nhếch miệng cười lạnh, "Quản nhiên cô rất biết quyến rũ người khác, chỉ là suy nghĩ của cô vẫn còn quá đơn giản, nếu cô thật sự muốn thăng chức phải lấy lòng tôi mới đúng, khi đó có thể làm tôi trợ lý thân thiết theo sát tổng giám đốc..."

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ "Thân thiết"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Cởi áo

Tiết Noãn Nhi thở hổn hển vì tức giận, bộ ngực theo hô hấp của cô phập phồng lên xuống, thu hút ánh nhìn sắc bén của Ngự Giao.

Còn tưởng sáu năm trôi qua, Ngự Giao đã thay đổi rất nhiều, không ngờ anh ta vẫn... hạ lưu như vậy!

Nhìn dáng Tiết Noãn Nhi cảm phần nhìn bình, trong đầu Ngự Giao thoáng hiện lên khuôn mặt Doãn Băng Dao, anh đột nhiên có cảm giác kích động, giống như lập tức muốn làm rõ ràng rốt cuộc Tiết Noãn Nhi có phải là Doãn Băng Dao hay không.

Vì vậy, Ngự Giao bất chợt vươn tay cởi áo Tiết Noãn Nhi.

"A" Tiết Noãn Nhi kêu lên một tiếng, vội vàng vòng tay che trước ngực.

Bên trong cô còn mặc một chiếc áo màu trắng, Ngự Giao kích động nắm chặt bả vai cô, muốn xem rốt cuộc trên vai có dấu răng hay không.

"Anh định làm gì?" Tiết Noãn Nhi giãy giụa.

Ngự Giao hoàn toàn không nghe thấy cô nói gì, dáng vẻ giống như muốn cởi hết quần áo cô ăn tươi nuốt sống. Trong tình thế cấp bách, Tiết Noãn Nhi giơ tay lên.

"Bốp...." một cái tát thật mạnh rơi xuống má Ngự Giao.

Ngự Giao sững sờ quay đầu lại, trong đôi mắt sắc bén như bùng lên ngọn lửa tức giận.

Tiết Noãn Nhi chỉnh lại quần áo của mình, nghiêng răng nói ra hai chữ: "Vô sỉ", bất chợt đẩy anh ra, chạy ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Ngự Giao đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, người phụ nữ này ra tay cũng thật độc ác.

Thật ra muốn xem trên bả vai cô có dấu răng hay không rất đơn giản, hoặc là chờ đến màu hè, hoặc làm cho cô phải tự nguyện cởi quần áo trước mặt anh. Được rồi, anh sẽ có cách khiến Tiết Noãn Nhi phải tự động cởi quần áo cho anh nhìn.

Trở lại bàn làm việc, Ngự Giao lập tức gọi điện thoại cho Phạm Khiết Phàm, "Đem tất cả tài liệu về công ty của Doãn Lực tới đây cho tôi, lập tức lên kế hoạch thu mua một phần công ty đó."

"Cậu muốn thu mua công ty của Doãn Lực?" Phạm Khiết Phàm không tin vào tai mình.

"Đúng vậy, càng nhanh càng tốt."

"Minh hiểu rồi."

Phạm Khiết Phàm cúp điện thoại, trong lòng vô cùng thắc mắc, suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra lý do. Không Ngự Giao đã không còn hận Doãn Băng Dao nữa sao? Hơn nữa bây giờ Doãn Băng Dao cũng không còn, tại sao cậu ấy vẫn muốn thu mua công ty của Doãn Lực?

Nếu đơn thuần thu mua là vì kiếm tiền, cô tuyệt đối không tin, công ty nhỏ bé của Doãn Lực làm sao có thể lọt vào mắt của Ngự Giao. Chuyện này nhất định có liên quan tới chuyện trước đây...

Phạm Khiết Phàm vội vàng chỉnh sửa lại tài liệu, thầm nghĩ phải tìm cơ hội thăm dò mới được.

Tiết Noãn Nhi chạy thẳng từ phòng làm việc của tổng giám đốc trở về tầng làm việc của mình, vừa đi tới phòng nghỉ một đồng nghiệp liền đi tới nói với cô: "Tiết Noãn Nhi, vừa rồi giám đốc Lý tìm cô đó."

"Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn" Tiết Noãn Nhi hơi ngạc nhiên, chỉnh lại bộ trang phục của mình một lần nữa, bước vào phòng làm việc của giám đốc Lý.

"Giám đốc Lý, nghe nói anh tìm tôi?" cô hơi chột dạ.

"Không có gì, tôi đã bảo người khác làm rồi."

"Vâng, nếu không còn gì nữa tôi xin phép đi ra ngoài trước..."

Tiết Noãn Nhi xoay người rời đi, Lang Long vội vàng gọi lại, "Đội đã."

"Còn chuyện gì ạ?"

"Vừa rồi tổng giám đốc gặp cô làm gì?" Lang Long nhìn cô hỏi thăm trong ánh mắt có chút lo lắng và quan tâm.

Khi này Ngự Giao tìm anh, sau khi suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy rất không bình thường. Anh câu nói "Tiết Noãn Nhi không phải là một người phụ nữ đơn giản" của Ngự Giao rốt cuộc có ý gì. Anh lo Ngự Giao sẽ gây khó khăn cho cô.

"Không có gì, chỉ vì chuyện công việc thôi ạ" Tiết Noãn Nhi cười cười.

"Noãn Nhi, nếu có gì chuyện gì hoặc bị ai bắt nạt, cô nhất định phải nói cho tôi biết, tôi sẽ làm chủ cho cô"

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, tuy biết Lang Long có ý với mình nhưng nghe anh nói thẳng như vậy, cô cảm thấy có chút không quen, cười cười gật đầu:
"Cảm ơn giám đốc Lý quan tâm, vậy tôi ra ngoài trước"

"Ừ"

Lang Long nhìn bóng lưng Tiết Noãn Nhi rời đi, thầm thở dài. Tại sao cô luôn khách sáo với anh, luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Muốn cô coi anh là bạn tốt đối xử thân thiết, chẳng lẽ là quá khó với cô sao?

Tiết Noãn Nhi trở lại bàn làm việc của mình, cũng thở dài một hơi. Cô hiểu tấm lòng của Lang Long, anh điều cô đến làm thư ký chẳng qua vì bảo vệ cô cũng là để được gần cô hơn. Đây là một cơ hội thăng chức tốt, bởi vì Lang Long rất tin tưởng cô, bây giờ làm thư ký của anh sẽ biết rất nhiều chuyện kinh doanh của công ty, không giống như làm tổ trưởng tổ tiêu thụ, hoàn toàn không thể tiếp xúc với những tài liệu kinh doanh bí mật. Cho nên vì những điều này cô mới đồng ý làm trợ lý. Xin hãy tha thứ cho cô vì đã lợi dụng tình cảm của Lang Long.

Nhưng cô không còn cách nào khác, cô không muốn một lần nữa phải bán cơ thể mình cho Ngự Giao, nếu cô cố gắng dựa vào năng lực của mình để thăng chức, không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể tiếp cận được những tài liệu cơ mật này. Mà dương tuyết hoa đang không ngừng thúc giục, vì vậy cô đành tiếp nhận ý tốt của Lang Long cũng là để sớm hoàn thành công việc của mình, sớm rời khỏi nơi này tránh xa tên ma quỷ độc ác.

Kể từ khi Ngự Giao biết Tiết Noãn Nhi tới thăm mộ Lăng Diệc, Tiết Noãn Nhi cũng không tiếp tục trốn tránh thường xuyên tới thăm mộ em trai, dù sao Ngự Giao đã tin lời cô nói, cô chỉ là bạn tốt của Doãn Băng Dao mà thôi.

Mặc dù như vậy, trong lòng Tiết Noãn Nhi vẫn có chút lo lắng, cô khẳng định Ngự Giao chưa biết thân phận thực sự của cô, dựa theo tính cách của anh ta, nếu biết sự thật chắc chắn đã tới tìm cô. Nhưng hoàn toàn không có... tuy vậy cô vẫn cảm giác ánh mắt của anh ta là lạ...

Tiết Noãn Nhi nhìn bức hình Lăng Diệc trên bia mộ, xoay người chuẩn bị rời đi. Vừa ngược mắt lên nhìn liền thấy Ngự Giao mặc một bộ vest đen đứng sau lưng cô từ lúc nào, gương mặt thoáng hiện lên vẻ hốt hoảng, "Tổng, tổng giám đốc, sao anh lại tới đây?"

Ngự Giao cầm bó hoa trắng trong tay, bước tới đặt xuống ngôi mộ, nghiêng đầu nhìn Tiết Noãn Nhi nói; "Cô là bạn Băng Dao, cô có thể tới đây tại sao tôi lại không thể tới? Dù sao... trước đây tôi cũng là người đàn ông của Băng Dao"

Tiết Noãn Nhi sửng sốt.

Ngự Giao bước tới dùng ngón tay đẩy cằm cô lên, trên mặt hiện lên nụ cười: "Hình như cô rất sợ tôi, chẳng lẽ tôi là quỷ sao?"

"Tôi không có..."

"Cô như vậy rất giống Băng Dao"

Mỗi lần anh nhắc tới hai chữ "Băng Dao" trái tim Tiết Noãn Nhi sẽ vô thức căng cứng hoảng loạn. Co nhẹ nhàng hất tay Ngự Giao ra, trong nháy mắt chạm vào ngón tay anh, xuất hiện một cảm giác tê dại

"Ở trước mộ người đã mất, xin anh hãy tôn trọng một chút"

"Băng Dao? cậu trở về rồi sao?" đột nhiên một giọng nữ vang lên, khiến trái tim vốn căng thẳng của Tiết Noãn Nhi càng lo lắng căng thẳng hơn. Câu nói này, làm toàn thân cô cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Người đàn ông si tình

Ngự Giao và Tiết Noãn Nhi cùng lúc nhìn về phía phát ra tiếng nói, chính là Đồng Bội và Phương Chính Đông.

Khi nhìn thấy gương mặt Tiết Noãn Nhi, trên khuôn mặt Đồng Bội hiện lên vẻ thất vọng: "Lại là cô, tại sao gần đây tôi hay nhận lầm người vậy nhỉ?"

"Là do em nhớ Băng Dao quá chứ sao." Phương Chính Đông trêu chọc

Ngự Giao nhìn Đồng Bội đầy thắc mắc: "Hai người biết nhau?"

"Không, hôm trước tôi nhìn thấy bóng lưng của cô ấy, cho rằng là Băng Dao, vừa rồi lại nhận lầm đúng là mắt mũi càng ngày càng kém." Đồng Bội ngượng ngùng lắc đầu nói

Tiết Noãn Nhi cười cười, cảm giác ánh mắt Phương Chính Đông và Đồng Bội vẫn đặt trên người mình, cảm thấy mắt tự nhiên nói "Tôi có việc phải đi trước." Vừa định rời đi liền bị kéo lại

"Không được đi, Đồng Bội và Doãn Băng Dao là bạn thân, chẳng lẽ cô không biết cô ấy sao?" Ngự Giao nheo mắt nhìn, dường như cố ý làm khó.

Đồng Bội gãi gãi mái tóc ngắn, đáng vẻ không hiểu chuyện, cô vẫn giống như trước đây mỗi khi gặp vấn đề không hiểu liền gãi đầu. Đưa mắt nhìn Tiết Noãn Nhi một lượt từ trên xuống dưới "Cô và Băng Dao là bạn thân? Tại sao tôi không nghe Băng Dao nói gì về cô."

"Tôi và Băng Dao quen biết cách đây sáu năm, cho nên hai chúng ta không biết nhau." Tiết Noãn Nhi cố gắng để giọng nói của mình nghe thật tự nhiên

"Ồ, vậy sao? Nếu cô là bạn thân của Băng Dao thì cũng chính là bạn thân của tôi, sau này có chuyện gì cần giúp cô cứ tới tìm tôi"

Tiết Noãn Nhi cười yếu ớt, gật đầu. Đồng Bội vẫn đáng yêu như trước, lấy việc giúp người làm niềm vui. Trong ba người bạn thân, người duy nhất không thay đổi chỉ có Đồng Bội, đây là điều duy nhất cô cảm thấy vui mừng khi quay lại nơi này.

Phương Chính Đông bước tới nhìn Tiết Noãn Nhi một lượt, lắc đầu nói: "Thật không ngờ, trên thế giới này có người giống nhau đến vậy, ngoài khuôn mặt không giống nhau ra thì tất cả những thứ còn lại đều giống Băng Dao như đúc, ngay các giọng điệu phong cách nói chuyện cũng giống"

Tiết Noãn Nhi cười cười "Bởi vì tôi và Băng Dao là bạn tốt cùng chung chí hướng, cho nên có nhiều điểm giống nhau là rất bình thường, hi hi trước đây còn có người tưởng chúng tôi là chị em sinh đôi nữa cơ."

Ngự Giao im lặng quan sát mỗi cử chỉ giọng nói của cô.

Đồng Bội lại gần ghé tai Phương Chính Đông nói: "Anh đó, nhìn thấy người đẹp là chảy nước miếng ra"

"Cùng à, đừng nhéo nữa đau lắm" Phương Chính Đông đau đến kêu trời trách đất, hét lên một tiếng như heo bị chọc tiết, vội vàng giải thích; "Vì cô ấy và Băng Dao quá giống nhau, nên anh mới tò mò nhìn"

"Được, lần này tha cho anh" Đồng Bội buông tai Phương Chính Đông ra, còn phẩy phẩy tay mấy cái giống như lỗ tai của anh rất bản vậy.

"Đúng rồi, Giao, không phải cậu vẫn đang tìm Băng Dao sao? Đã tìm thấy tung tích chưa? Đồng Bội nhà tớ rất muốn nhớ người bạn thân này, tuần nào cũng tới thăm mộ Lăng Diệc, còn nghĩ sẽ gặp được Băng Dao ở đây nữa cơ"

Đồng Bội hừ một tiếng, "May mà anh còn biết suy nghĩ trong đầu em"

"Vẫn chưa tìm được, nhưng tớ sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm. Thôi, chúng tớ đi trước đây"

"Ừ, vậy tạm biệt"

Tiết Noãn Nhi cười cười cúi đầu chào hai người, sau đó cùng Ngự Giao rời khỏi nghĩa trang. Vừa rồi đứng trước mộ Lăng Diệc, chủ đề nói chuyện của bọn họ từ đầu tới cuối đều không tách rời cô, nhưng rõ ràng cô đang đứng trước mặt bọn họ, loại cảm giác này thật quái dị. Thật ra, cô rất muốn nói quen biết Đồng Bội, nhưng Phương Chính Đông là chồng chưa cưới của cậu ấy đồng thời cũng là người anh em tốt của Ngự Giao. Đề phòng ngộ nhỡ, tạm thời vẫn nên giấu giếm thân phận.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Đồng Bội hỏi: "Anh nói xem... có phải Giao đã thích cô gái này rồi không, cô ấy và Băng Dao quá giống nhau nhất là nhìn bóng lưng từ phía sau, chặc chặc..."

"Không, trừ phi cô ta chính là Doãn Băng Dao." Phương Chính Đông lắc đầu, kiên định nói

"Làm sao cô ấy có thể là Băng Dao"

"Cho nên mới nói Giao là một lãng tử, khi cậu ấy không động lòng thì sẽ rất vô tình, nhưng một khi cậu ấy yêu người phụ nữ nào đó tuyệt đối cả đời sẽ không thay lòng"

"Có người si tình vậy sao?"

"Đương nhiên là có"

"Không phải là vẫn cưới Y Thu đó sao." Đồng Bội chu miệng nói

"Đó là chuyện bất đắc dĩ, quan hệ giữa cậu ấy và Tô Y Thu em không hiểu rõ được đâu"

"Còn anh có vẻ hiểu rất rõ nhì" Đồng Bội nhìn đầy khinh bỉ.

"Tất nhiên, bây giờ dù xảy ra chuyện gì Tô Y Thu cũng không tâm sự với em một lời. Nhưng anh thì khác, anh và Giao là anh em tốt, chuyện của cậu ấy tất nhiên anh hiểu rõ hơn ai hết"

"Anh thật nhiều chuyện, sau này phải gọi là anh chàng nhiều chuyện mới được"

"Được, còn em gọi là chị nhiều chuyện"

"Anh còn lèo mép"

"Ái, đau lắm... đừng nhéo nữa.... a...."

.....

Rời khỏi nghĩa trang, Tiết Noãn Nhi đứng bắt xe bên đường, Ngự Giao bước tới kéo tay cô

"Anh muốn làm gì?" Mỗi một hành động bất chợt của người đàn ông này đều khiến cô hoảng hốt.

"Lên xe đi, tôi đưa cô về"

"Không cần, tôi tự bắt xe về nhà"

"Tôi bảo cô lên xe thì lên xe đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì" Ấn cô vào trong xe, Ngự Giao ngồi vào ghế lái lập tức khởi động xe.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi rất tức giận, tuy nhiên không muốn tranh luận quá nhiều với anh, vì vậy khéo léo nói; "Tổng giám đốc hẳn rất bận rộn, không cần đưa tôi về đâu"

"Hôm nay tôi không bận, dù sao cũng thuận đường"

"Thuận đường? Hôm nay anh không về nhà sao?"

"Tôi quyết định làm hàng xóm của cô một thời gian"

Tiết Noãn Nhi cá kinh "Ý anh là muốn ở lại trong khu chung cư sao?"

"Đúng vậy, có vấn gì sao?"

"Không, không có vấn gì gì"

"Đúng rồi, không biết Lang Long đã nói với cô chuyện này chưa" Ngự Giao làm bộ thản nhiên nói

"Chuyện gì?"

"Chuyện của thu mua công ty khác, tôi đã bảo cậu ấy và Khiết Phàm đi giải quyết. Bây giờ cô là trợ lý của cậu ấy, chẳng lẽ ngay cả những chuyện này cũng không biết sao?"

Tiết Noãn Nhi lắc đầu "Tôi không biết" Xem ra cô phải để tâm đến mọi việc trong công ty nhiều hơn. Dương Tuyết Hoa nói, nếu có bất kỳ động tĩnh gì đều phải báo cho bà ta biết.

".... Vậy lên kế hoạch thu mua cái gì?"

"Tôi định thu mua một số công ty nhỏ"

"Ồ"

"Chẳng qua trong đó có một ông chủ của công ty nhỏ, nói ra chắc chắn cô cũng biết"

"Doãn Lực"

Tiết Noãn Nhi nhướn mày, nhìn người bên cạnh bằng ánh mắt không thể tin, kích động hỏi: "Anh thu mua công ty của ông ấy làm gì? Ông ấy là bố đẻ Băng Dao, không phải anh rất yêu Băng Dao sao?"

Khóe miệng Ngự Giao khẽ cong lên nở nụ cười lạnh: "Tôi làm như vậy, cũng là vì cô ấy"

"Có ý gì?" cô không hiểu

Ngự Giao vẫn nhìn thẳng con đường phía trước, từ từ kéo cửa kính xe xuống thản nhiên nói: "Thật ra tôi hoàn toàn không tin lời cô nói, nhất định cô và Băng Dao liên kết lại gạt tôi. Băng Dao tuyệt đối chưa chết, nơi này của tôi có thể cảm nhận được điều đó." Ngón tay anh chỉ thẳng vào trái tim mình.

Chương 193: Đại chiến trong xe

"Nhưng Băng Dao vẫn hận tôi, không muốn nhìn thấy tôi. Tôi đã nỗ lực tìm kiếm cô ấy sáu năm trời, Nếu bây giờ gia đình cô ấy xảy ra chuyện, nhất định cô ấy sẽ tới tìm tôi đây luôn là tác phong của cô ấy" Ngự Giao thẳng thắn nói, tuyệt đối không giấu giếm mục đích của mình. Mà trên thực tế, anh cũng đang cố ý nói cho cô nghe.

Tiết Noãn Nhi lắc đầu, không thể tin nhìn gương mặt anh. Chuyện này là nắm giữ số mạng của người khác trong tay, là nắm giữ số mạng người nhà họ Doãn

Nhưng nhìn dáng vẻ anh ta nói chuyện chỉ giống như một chuyện con con, giống như sinh mạng và hạnh phúc của người khác ở trong mắt anh ta chỉ là một con kiến nhỏ nhoi, muốn đùa bỡn thế nào liền chơi như vậy.

"Anh..." cô tức giận, nhất thời không biết nói gì

"Tôi làm sao?" Ngự Giao quay đầu sang cười cười với cô, nhún vai một cái.

"Tại sao anh có thể nham hiểm như vậy! Tập đoàn Thẩm thị của anh có thể lực lớn mạnh, nhưng lại đi thua mua những công ty nhỏ khác mà người ta phải khổ cực cả nửa đời người mới có được, tại sao anh... tại sao anh có thể vô tình như vậy! Anh còn luôn miệng nói yêu Băng Dao! Tôi nghĩ anh hoàn toàn không yêu cô ấy"

"Không, tôi yêu cô ấy, nhưng cách yêu của tôi bây giờ không giống với cách yêu của Ngự Giao trước đây mà thôi" anh chính là muốn cố ý kích cô.

Anh có thể thu mua công ty của Doãn Lực, cũng có thể khiến công ty của ông ta lớn mạnh hơn. Làm như thế này, chẳng qua vì để đạt được mục đích của mình mà thôi, trong lòng anh thậm nghĩ.

"Anh đúng là hèn hạ" Tiết Noãn Nhi căm phẫn nhìn người bên cạnh.

Ngự Giao thân nhiên nói: "Tôi thà làm tiểu nhân cũng không muốn làm ngụy quân tử, cô là bạn thân của Băng Dao, vậy nhất định cô ấy đã nói với cô rằng, phạm là thứ Ngự Giao tôi muốn nhất định sẽ lấy được, cho dù... phải dùng bất cứ thủ đoạn nào" nghiêng đầu nhìn cô, khoe miệng vui vẻ cong lên tà mị

Tiết Noãn Nhi phùng phùng lửa giận, nhưng không thể phát tác

Nhìn ra con tức giận đang bốc cháy trong mắt cô, Ngự Giao cười lạnh một tiếng hỏi: "Thế nào? cô tức giận như vậy, giống như...."

"Giống như cái gì?" vẫn giống như sáu năm trước, Tiết Noãn Nhi thật muốn giơ tay xé rách khuôn mặt vui vẻ tà ác kia.

"Giống như Doãn Lực là cha đẻ cô"

Tiết Noãn Nhi ngẩn người, nhất thời không biết nên nói gì.

"Không phải là bị tôi nói trúng rồi đấy chứ, chẳng lẽ cô đúng là con ruột của Doãn Lực? Băng Dao có chị gái hoặc em gái cùng cha khác mẹ sao? Nhưng theo tôi biết Băng Dao chỉ có một cô em gái cùng cha khác mẹ. Không ngờ cuộc sống tình cảm của Doãn Lực lại phong phú như vậy"

Tiết Noãn Nhi giận đến đỏ mặt, "Anh nói lung tung cái gì đấy? Ai cho anh sỉ nhục tôi như vậy? Tôi và Băng Dao là bạn thân, trước khi cô ấy ra đi đã nhờ tôi chăm nom mộ lăng diệc và chăm sóc cha cô ấy. Bây giờ anh muốn thu mua công ty của Doãn Lực, không phải rõ ràng muốn ép cha cô ấy vào chỗ chết sao? Tâm huyết cả đời ông ấy đều dồn hết vào công ty nhỏ đó! Tất nhiên tôi phải tức giận rồi"

"Chỉ đơn giản là vì tình bạn nên mới tức giận như vậy thôi sao?"

"Tất nhiên" Tiết Noãn Nhi nổi đóa, "Dừng xe! Tôi muốn xuống ở đây, ngồi chung xe với một người đàn ông máu lạnh vô tình như anh thật kinh khủng" dứt lời mở cửa xe.

Ngự Giao vẫn không đi chậm lại, ngược lại còn tăng tốc, nở nụ cười lạnh vất chột nỏ khóa cánh cửa xe Tiết Noãn Nhi đang đẩy, cửa xe đột nhiên bật ra, từng cơn gió rét ủa vào.

"A" cô sợ hãi kêu lên, lập tức đóng cửa xe lại.

"Không phải cô muốn xuống xe sao? Tôi không ngăn cản, chẳng qua nếu như cô không sợ chết thì cứ xuống đi"

"Anh...anh..." Tiết Noãn Nhi giận đến cả người run rẩy.

Ác ma, thật là một tên ác ma làm người ta giận sôi người.

"Cô biết không? Lúc đầu để rời khỏi tôi, Băng Dao tình nguyện tìm tới cái chết, tình nguyện hủy đi gương mặt của mình"

"Tôi không phải cô ấy, cho nên sẽ không ngu như vậy" Tiết Noãn Nhi tức giận cả ngực phập phồng lên xuống. Cô biết mình không thể trêu chọc tên ác ma này.

Không khí trong xe như đóng băng, Tiết Noãn Nhi không nói gì thêm, cô biết cứ tiếp tục nói chuyện với anh ta thế nào cũng bị tức chết. Hơn nữa cũng không có cách nào phản kháng, dù sao bây giờ anh ta cũng là ông chủ của cô. Nhưng nghĩ đến công ty bố mình sẽ bị thu mua, Tiết Noãn Nhi lại cảm thấy đứng ngồi không yên. Ý tứ của Ngự Giao biểu đạt vô cùng rõ ràng, mục đích thực sự của việc này chính là muốn ép cô lộ ra thân phận thật.

Không được, phải nghĩ ra biện pháp nào đó, tuyệt đối không thể để Ngự Giao được như ý, đồng thời phải cắt đứt sự nghi ngờ của anh ta về thân phận của cô.

Từ khu nghĩa trang chôn cất Doãn lăng diệc về đến khu chung cư cô ở, cách khoảng 20 phút chạy xe, trong vòng hai mươi phút này cả hai người không ai nói một câu, mỗi người đều đang trầm tính toán trong lòng.

Cuối cùng Tiết Noãn Nhi lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trước

"Tổng giám đốc Thẩm"

"Sao?" anh lạnh nhạt lên tiếng

"Tại sao anh không tin lời tôi nói? Băng dao thật sự đã qua đời rồi, chứng lẽ anh làm như vậy có thể ép người chết sống lại sao? Chuyện này là hoàn toàn không thể. Làm như thế còn có thể tổn thương tới người vô tội. Tổng giám đốc Thẩm là người thông minh sáng suốt, tôi không tin anh sẽ làm ra chuyện nhảm tâm không có tính người này"

Khóe mắt Ngự Giao hện ra nét vui vẻ: "Vừa rồi cô mới nói tôi hèn hạ nham hiểm xảo trá mà? Sao bây giờ lại biến thành thông minh sáng suốt rồi?"

"Vừa rồi tôi chỉ nhất thời xúng động mà thôi, anh là người đại nhân đại lượng sẽ không để ý lời nói bậy của tôi đúng không?"

"Ồ, cô so với Băng Dao có vẻ nói nhiều hơn nhĩ, còn có thể nói móc chửi người nữa"

"Tôi, tôi làm sao có thể mắng chửi anh được?"

"Đầu tiên, nếu như tôi vẫn tiếp tục thu mua công ty của Doãn Lực, như vậy chính tôi đã làm chuyện vô tình không có tính người. Sau đó, nếu như tôi lại tiếp tục để ý tính toán những lời cô nói, như vậy tôi chính là một tên tiểu nhân"

"..." trên trán Tiết Noãn Nhi hiện đầy vạch đen.

Anh thật không hiểu.

"Không, ý tôi không phải như vậy..." cô cố gắng nở nụ cười.

"Cô cấp ngay cái dáng vẻ cười cười nịnh nọt này đi, đừng có ép bản thân như thế. Dù sao tôi cũng là người xấu cho nên không thể làm theo lời cô. Kế hoạch thu mua công ty của Doãn Lực đã được tiến hành, tôi đã nói muốn ép Băng Dao xuất hiện, tôi nói được sẽ làm được"

Anh đột nhiên cảm thấy tức giận, vì sự thay đổi nhanh chóng của Tiết Noãn Nhi. Nếu là băng dao với tính cách kiên cường của cô ấy tuyệt đối sẽ không thể hiện như vậy. Nếu là Băng Dao thực sự cô sẽ thà chết chứ không cúi đầu trước mặt anh. Chẳng lẽ, do anh quá đa nghi sao? Thật sự cô không phải là Băng Dao?

Ngọn lửa tức giận "bùng cháy" trong cơ thể Tiết Noãn Nhi, thiếu chút nữa lại lên tiếng mắng Ngự Giao, thậm chí hít sâu một hơi hơn hẳn nhĩ, tiếp tục khuyên: "Được rồi, coi như Băng Dao chưa chết. Nhưng mục đích của anh là muốn cô ấy trở về, không phải vì anh yêu cô ấy sao? Nếu như anh dùng cách này ép cô ấy phải trở lại bên cạnh anh, sẽ càng khiến cô ấy hận anh hơn. Đến khi đó hai người hoàn toàn không thể ở bên cạnh nhau"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Ý loạn tình mê

Nụ cười tà mị trên gương mặt Ngự Giao cứng đờ, điều Tiết Noãn Nhi nói quả thực không sai. Nhưng...

Việc tìm kiếm Băng Dao trong sáu năm qua, khiến anh sắp phát điên rồi, vì thế để tìm ra được cô anh không tiếc bất cứ giá nào. Nếu Băng Dao thực sự qua đời, như vậy sau khi thu mua công ty của Doãn Lực, anh sẽ cho ông ta một công ty lớn hơn. Tất nhiên, điều này không thể để Tiết Noãn Nhi biết.

Bởi vì, anh vẫn đang rất nghi ngờ Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao! Trên gương mặt anh một lần nữa nở nụ cười tà ác "Không sao, chỉ cần có thể làm cô ấy trở lại bên cạnh tôi, tôi không tiếc điều gì"

Tiết Noãn Nhi nghe xong mà phát hỏa, khó khăn lắm mới kìm lại được lửa giận, cố gắng nói: "Cho dù cô ấy có trở lại bên cạnh anh thì thế nào? Không phải bây giờ anh đã kết hôn rồi sao? Chẳng lẽ anh vẫn muốn Băng Dao tiếp tục làm người tình chỉ có thể lén lút trong bóng tối?" Cô cười nhạt một tiếng "Ngự Giao, bản thân anh cho rằng cái gì mình cũng hiểu nhưng thực ra anh hoàn toàn không hiểu yêu là gì. Yêu là hi vọng người mình yêu được hạnh phúc, chứ không phải hành hạ người mình yêu hết lần này tới lần khác"

Một lần nữa những lời Tiết Noãn Nhi nói như mũi dao xoáy sâu vào trái tim Ngự Giao. Anh hiểu điều này... nhưng bản thân không từ bỏ được, trái tim luôn nhói đau.

Xe chạy đến khu chung cư, sau khi xuống xe Tiết Noãn Nhi đi thẳng vào thang máy, Ngự Giao bước nhanh theo sau.

Tiết Noãn Nhi không nói thêm điều gì, cô hoàn toàn hiểu trái tim Ngự Giao là được làm bằng sắt, cho dù bản thân có làm gì có nói thế nào cũng không thay đổi được.

Ngự Giao luôn đi theo sau, khi cô mở cửa nhà đang chuẩn bị đóng lại, anh liền đưa tay lên chặn cửa, ngăn lại.

"Tổng giám đốc Thẩm, còn chuyện gì nữa sao?" Tiết Noãn Nhi không chịu được cười nhạt: "Đúng rồi, tôi vẫn chưa nói một tiếng cảm ơn anh nhỉ, cảm ơn anh đưa tôi về"

"Tôi muốn thăm Tiểu Diệc"

"Ý tốt của anh tôi xin nhận, chỉ là tôi thấy không cần thiết."

"Đó là cô cảm thấy không cần thiết, làm sao cô biết Tiểu Diệc có muốn gặp tôi hay không"

Trong lúc hai người đang giằng co ở cửa ra vào. Tiết Tiểu Diệc đã đi tới thò đầu ra nhìn thấy Ngự Giao, gương mặt mồm mỉm liền nở nụ cười: "Chú Thẩm, chú tới chơi à."

"Chú tới xem vết thương của cháu đã đỡ chút nào chưa." Nhìn thấy cậu nhóc, gương mặt như núi băng của Ngự Giao lập tức tan ra.

"Chú mau vào nhà đi."

Ngự Giao liếc mắt nhìn Tiết Noãn Nhi: "Nhưng có người không hoan nghênh chú"

Tiết Tiểu Diệc kéo vạt áo mẹ "Mẹ, không phải mẹ dạy con phải lễ phép với người khác sao? Nhưng sao mẹ lại không lễ phép với chú Thẩm vậy?"

Ngự Giao phụ họa: "Đúng đó, chưa từng thấy ai giáo dục trẻ con như vậy"

Tiết Noãn Nhi không kiên nhẫn, một lớn một nhỏ liên tục nói bên tai vì vậy cô đành phải cho anh vào nhà.

Vừa vào nhà, cô liền đi lên lầu bỏ lại Ngự Giao và con trai. Khi đi lên lầu, còn nghe giọng nói từ bên dưới vọng lên.

"Chú Thẩm, mấy ngày nay không gặp chú, Tiểu Diệc nhớ chú quá"

"Thật không? Vậy sau này chú sẽ thường xuyên tới thăm cháu"

"Thật ạ, tốt quá! Tiểu Diệc thường ở nhà một mình rất chán ạ. Có thật chú Thẩm sẽ thường xuyên tới chơi với cháu không?"

"Tất nhiên là thật rồi"

Tiết Noãn Nhi thở dài một cái, cô biết con trai ở một mình rất cô đơn. Nhưng bản thân lại không muốn nhìn thấy Ngự Giao chút nào, bước nhanh về phía phòng ngủ của mình trên lầu, đóng cánh cửa "rầm" một tiếng. Nặng nề ngã người xuống giường, nhìn thẳng chiếc đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà.

Tất cả mọi chuyện hôm nay, đều do Dương Tuyết Hoa làm, bà ta cho cô một sinh mạng còn cứu con trai cô, cho nên cô phải đáp ứng điều kiện của bà ta. Sớm biết thế này, lúc đầu đã không hồ đồ đi ký vào bản thỏa thuận đó. Như vậy sẽ không phải tiếp tục liên quan tới Ngự Giao, không phải mệt mỏi, không phải chịu sự hành hạ này.

Lật người thở dài một cái, thật ra trong lòng cô rất hoảng loạn, không xác định được rốt cuộc trong lòng mình liệu có còn tình cảm với Ngự Giao nữa hay không. Cô hận anh ta nhưng lại ngu ngốc có những giây phút mềm lòng. Dù sao, anh ta cũng là người đàn ông đầu tiên của cô.

Còn nhớ lúc đầu, chính cô chìm đắm trong khí thế bá đạo như bậc đế vương kia, nhưng hôm nay cô lại không chịu nổi những hành động của anh ta.

Xét cho đến cùng, chính cái chết của Lăng Diệc đã để lại nỗi ám ảnh lớn nhất trong lòng cô, không biết thời gian trôi đi bao lâu cô từ từ ngu thiếp đi. Khi tỉnh lại, giặt mình nhìn đồng hồ đã bảy giờ! vội vàng xuống giường bước nhanh xuống lầu, càng xuống gần dưới lầu càng ngửi thấy mùi hạt tiêu nồng nặc.

"Tiểu Diệc, xảy ra chuyện gì?" Mặt cô biết sắc vừa bước nhanh vừa hỏi.

Không có ai trả lời, cô chạy nhanh hơn, chạy thẳng vào phòng bếp, cảnh tượng trong phòng bếp khiến cô ngẩn người.

Ngự Giao và Tiểu Diệc đang ở trong phòng bếp làm cơm tối, không biết thứ gì đó đã bị cháy đen mà mặt Ngự Giao cũng lấm lem vết nhọ.

"Đang xảy ra chuyện gì thế này?" Cô lớn tiếng hỏi

Lúc này hai người trong bếp mới chú ý quay lại.

"Noãn Nhi, con và chú Thắm đang nấu cơm tối" Tiết Tiểu Diệc chạy về phía cô cười hi hi

"Sao không gọi mẹ dậy, con mau ra ngoài đi để mẹ nấu cho."

"Chú Thắm nói mẹ làm việc cả ngày mệt rồi, bảo con đừng đánh thức mẹ dậy, con với chú ấy tự làm"

Tiết Noãn Nhi nhìn về phía Ngự Giao, ánh mắt anh có vẻ né tránh, đáng về đó cùng vết nhọ trên mặt khiến cô không nhận được bật cười.

Bữa cơm tối này, là do Tiết Tiểu Diệc và Ngự Giao cùng nhau làm

Ngồi trên bàn ăn, Tiết Noãn Nhi nhìn những món ăn đen sì đặt trên đĩa, bàn tay cầm đũa giờ mãi không dám gấp. Ngự Giao lạnh giọng nói, "Làm gì vậy? Sợ tôi hạ độc à."

"Không, không phải" Chỉ là cô cảm thấy mấy món ăn này hơn đáng sợ

Không ngờ Ngự Giao lại xuống bếp làm cơm tối, nếu cô đoán không nhầm đây là lần đầu tiên kể từ khi chào đời anh ta xuống bếp nấu cơm. Lúc này cô đã hoàn toàn quên đi chuyện tức giận người đàn ông này hồi chiều.

"Làm phiền anh rồi" Cô cười cười nói.

Hôm nay anh ta đã giành thời gian chơi cùng Tiểu Diệc rất lâu. Đây là lời nói phát ra từ nội tâm của cô, bởi vì lâu lắm rồi không nhìn thấy con trai vui như vậy, hình như "chơi" trong phòng bếp rất vui vẻ thì phải.

Ngự Giao không lên tiếng, cầm đũa gấp món gì đó bỏ vào miệng. Vừa đưa vào miệng, hai chân mày liền nhíu chặt lại.

Tiết Tiểu Diệc bịt miệng vẫn không kìm được tiếng cười "Chú Thắm, rất khó ăn đúng không ạ? Chú nói bình thường Noãn Nhi chắc đều làm những món rất đơn giản, hôm nay phải làm những món thật ngon, nhưng giờ biến thành khó ăn rồi."

Gương mặt Ngự Giao đỏ bừng.

Hai mẹ con nhà này là khắc tinh của anh sao? Lại dám nói chuyện với anh bằng giọng điệu đó.

Không muốn bị mất mặt, cố gắng nuốt đồ ăn vào bụng nói: "Không phải, chú thấy món này khá ngon, rất hợp khẩu vị của chú"

Tiết Noãn Nhi cũng gấp một món cho vào trong miệng, vừa cho vào miệng lập tức nhè ra. "Cái này, phải nói là không thể nuốt nổi mới đúng. Muốn thế này chắc Tiểu Diệc đói bụng lắm rồi, nấu lại thì không kịp hay chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài đi"

Ngự Giao đứng lên, đồ hết những đĩa đồ ăn vào trong thùng rác, mặc áo vest vào nói: "Ra ngoài ăn cơm, tôi mời"

"Ăn tiệc lớn sao?" Tiết Tiểu Diệc mở to hai mắt

"Ừ"

"Tuyệt quá, tuyệt quá"

"Chúng ta gọi đồ ăn mang đến nhà, anh muốn ăn thì đi một mình đi." Nhìn thấy con trai vui vẻ, cô cũng rất vui vẻ. Nhưng nhìn dáng vẻ hai người ở cùng nhau rất vui sướng, trong lòng cô không khỏi lo lắng.

"Noãn Nhi, đừng như vậy mà. Người ta lâu lắm rồi chưa được ăn tiệc lớn, mẹ đồng ý đi, đồng ý đi..." cậu nhóc kéo tay mẹ làm nũng.

Chiêu sát thủ của Tiết Tiểu Diệc chính là làm nũng, chỉ cần làm nũng, Tiết Noãn Nhi sẽ làm theo mọi thứ cậu yêu cầu

"Được rồi"

"Hoan hô Noãn Nhi"

Ba người thay giày đi ra cửa, Tiết Noãn Nhi nhìn vết nhọ dính trên mặt Ngự Giao nói: "Tổng giám đốc Thẩm không phải anh cứ định thế này đi ăn cơm đó chứ?"

"Sao?"

"Trên mặt chú Thẩm có nhọ, hi hi." Tiết Tiểu Diệc nhếch môi cười

Ngự Giao vội vàng luống cuống lau mặt, nhưng lau thế nào cũng không sạch vết nhọ.

"Để tôi lau cho." Tiết Noãn Nhi bước tới, kiễng chân lên. Từ trong túi lấy ra một chiếc khăn trắng, nhẹ nhàng lau trên mặt anh.

Tiểu Diệc thấy thế liền che miệng lên cười, sau đó lặng lẽ mở cửa ra ngoài trước. Cậu muốn cho hai người thế giới riêng

"Được rồi, sạch rồi đó." Tiết Noãn Nhi thả bàn tay cầm khăn xuống, mới phát hiện Ngự Giao đang nhìn mình chăm chú, vội vàng cúi đầu đi giày.

Cô thật đáng chết! Mỗi lần đều bắt gặp quên đi những chuyện trước đây, bắt gặp sẽ như vậy...

Ba người ngồi bên chiếc bàn đặt rất nhiều món ăn, nhìn qua giống như một nhà ba người vui vẻ đi ăn tối.

Tô Y Thu và mấy người bạn cũ hẹn gặp mặt nhau ở đây, trùng hợp đúng lúc nhìn thấy ba người bọn họ, vội vàng núp phía sau chậu hoa, không tin vào mắt mình. Nhưng tiếng cười thanh thúy của Tiết Tiểu Diệc thỉnh thoảng truyền thẳng vào tai cô, giống như cây kim sắc bén đâm thật mạnh vào trái tim cô. Trước đây khi chưa kết hôn, cô luôn là người Ngự Giao đối xử dịu dàng nhất nhưng kể từ khi sao khi kết hôn cô không còn nhìn thấy nét mặt dịu dàng của anh.

Thật không ngờ anh đang ở trước mặt một đứa trẻ, một người phụ nữ khác lại có nét mặt dịu dàng như vậy. Cho rằng bản thân đã rút ngắn khoảng cách với anh, ngược lại khoảng cách với anh càng lúc càng xa hơn, cơ thể cô khẽ run rẩy. Tiết Noãn Nhi! Tôi đã cảnh cáo cô

Ánh mắt trở nên thâm hiểm, vẻ dịu dàng động lòng người trước đây đã sớm biến mất từ lúc nào. Nhìn một lúc, Tô Y Thu xoay người rời khỏi nhà hàng. Qua thời gian những hành động trong lúc tức giận sẽ chỉ làm mọi người lúng túng hơn mà thôi, tuyệt đối không thể kích động, phải lên kế hoạch hoàn mỹ nhất bảo vệ hôn nhân và tình yêu của mình.

Trong lúc dùng cơm, Ngự Giao đột nhiên vui vẻ hơn còn mời Tiết Noãn Nhi uống thêm vài ly. Tác dụng của rượu đỏ rất chậm, lúc đầu Tiết Noãn Nhi không có phản ứng gì, ngược lại cảm thấy uống loại rượu này rất ngon, một lát sau liền cảm thấy choáng váng.

Ngự Giao lái xe đưa hai mẹ con Tiết Noãn Nhi trở về.

Về đến nhà, anh nói với Tiết Tiểu Diệc: "Cháu về phòng ngủ đi, chú đưa mẹ cháu lên phòng, rồi về"

"Vâng, chú đừng nhân cơ hội ăn đậu hũ Noãn Nhi nhà cháu đó nha." Tiết Tiểu Diệc nháy mắt nhìn Ngự Giao

"Cháu học được mấy câu này ở đâu?" Ngự Giao bật cười nói

"Học trên ti vi ạ"

"Được rồi, yên tâm mau đi ngủ đi, chú không ăn đậu hũ mẹ cháu đâu mà lo."

"Vậy chú thích ăn cái gì?"

"Ăn mặn"

"Đó là cái gì?" Cậu nhóc không hiểu gì đầu, trong lúc đó Ngự Giao đã bế Tiết Noãn Nhi vào phòng.

Tất nhiên anh không thích ăn đậu hũ, anh thích tấn công trực diện cho nên gọi là tất là "ăn mặn". Chỉ là tối nay, chuyện đó không phải là mục đích của anh. Hôm nay anh chỉ muốn xác định một chuyện, rốt cuộc Tiết Noãn Nhi có phải là Băng Dao hay không

Cả người Tiết Noãn Nhi mất đi sức lực mềm nhũn, diu cô vào phòng còn chưa kịp bật đèn Ngự Giao đã bế cô lên, cúi đầu nhìn người đẹp động trong ngực, đáng vẻ say rượu của cô quyến rũ động lòng người, gương mặt hơi ửng hồng, cái lưỡi thêm thỉnh thoảng vươn ra liếm lát đôi môi.

Nhẹ nhàng đặt cơ thể mềm mại của cô xuống giường, cánh tay Tiết Noãn Nhi vẫn ôm chặt cổ anh không buông, mắt trọng tâm cả cơ thể anh ngã nhào xuống người cô, cảm nhận rõ ràng hai điểm mềm mại trước ngực cô. Lập tức có một dòng nhiệt nóng bỏng chạy tán loạn trong người anh

Đôi môi Ngự Giao khô khốc, vội vã đứng lên, nhưng cánh tay Tiết Noãn Nhi vẫn bám chặt cổ anh "Nếu cô không buông tay, tôi thật sự sẽ ăn cô đấy" Nhỏ giọng uy hiếp

Tiết Noãn Nhi dường như đã hoàn toàn mất ý thức, trả lời anh chỉ có tiếng hít thở đều đều. Ngự Giao dùng sức gỡ tay cô xuống, không ngờ người phụ

nữ này say rượu lại có sức lớn vậy.

Hai tay chống hông thờ dốc, nhìn xuống tư thế quyến rũ của người phụ nữ nằm trên giường, cơ thể của cô giống như đang quyến rũ anh. Hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại cố gắng kiềm chế dục vọng nguyên thủy của "vật nam tính" trên cơ thể

"Noãn Nhi! Cô tỉnh chưa?"

Tiết Noãn Nhi không trả lời, Ngự Giao gọi thêm mấy câu. Sau khi khẳng định cô đã ngủ say, anh vươn tay bắt đầu cởi áo cô, động tác vô cùng nhẹ sợ đánh thức cô dậy.

Ánh trắng dịu dàng như nước, xuyên qua tấm kính thủy tinh chiếu vào căn phòng.

Anh cúi người trên cơ thể cô, ngón tay khẽ đẩy cổ áo ra, ánh trắng mờ mờ chiếu vào làn da trắng nõn như thứ đồ sứ xinh đẹp.

Ánh mắt Ngự Giao di chuyển xuống bên dưới, trở nên kích động khi nhìn thấy trên bà vai có một dấu răng mờ.

Băng Dao! Thật sự là em!

Ngự Giao hoàn toàn bị kinh hãi, trong căn phòng tối đôi mắt đen thâm thúy giống như loài sói, lóe lên tia sáng. Giờ phút này, trong lòng anh có trăm nghìn cảm giác không thể nói thành lời, vui vẻ có, đau lòng cũng có tất nhiên còn có cả tức giận. Tại sao phải như vậy? Phẫu thuật lại gương mặt tiếp cận anh, chẳng lẽ chỉ vì trả thù sao?

Băng Dao! Rốt cuộc em hận anh đến mức nào! Anh đã nói cái chết của Lăng Diệc chỉ là do vô tình, anh cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, tại sao em không chịu tin anh? Bất giác nắm chặt hai vai cô.

"Ừm..." Từ trong miệng Tiết Noãn Nhi phát ra một tiếng rên, mày liễu xinh đẹp hơi nhuội lại.

Ngự Giao buông tay, đặt cô xuống giường...

Ngày hôm sau, Tiết Noãn Nhi tỉnh lại trong cơn đau đầu.

Cô mở mắt, rèm cửa sổ kéo ra không thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài

"Ừm, đau quá..." Cô xoa đầu, tối hôm qua nhất thời uống nhiều rượu, khiến cơ thể rất khát nước.

"Em tỉnh rồi!" Một giọng đàn ông trầm thấp vang lên, Tiết Noãn Nhi sợ hết hồn.

"Ai?"

Ngự Giao ngồi trên chiếc ghế trước giường, anh xoay người nhìn Tiết Noãn Nhi.

"Ngự Giao! Sao anh lại ở đây?" Cô kinh ngạc, cúi đầu nhìn phát hiện quần áo mình rất xộc xệch.

Đứng lên, đi tới bên cửa sổ, Ngự Giao vươn tay kéo tấm rèm "Roạt" một cái. Ánh nắng rực rỡ bên ngoài lập tức chiếu thẳng vào phòng, Tiết Noãn Nhi lấy tay che ánh mặt trời chiếu vào mắt.

Ngự Giao đứng trước cửa sổ, nhìn về phía cô, khuôn mặt cương nghị trong bóng tối, "Băng Dao, chúng ta đã lâu không gặp"

Tuy có ánh sáng mặt trời, nhưng những lời này của anh khiến cả người Tiết Noãn Nhi rét run.

"Anh lại nói nhảm gì đó"

"Vẫn không thừa nhận sao?"

"Thừa nhận cái gì?" Tiết Noãn Nhi tức giận chỉnh lại quần áo của mình, vén chăn xuống giường tức giận nói: "Ngự Giao! Mặc kệ anh đang nói điên gì, nhưng đây là nhà tôi mời anh lập tức ra ngoài."

"Thẹn quá hóa giận à?"

"Anh! Anh lập tức rời khỏi đây!" Tiết Noãn Nhi bước tới, kéo tay anh

Ngự Giao khẽ dùng sức, bỗng chốc chuyển thành bàn tay anh chế ngự tay cô. Một tay nắm chặt hai tay cô, một tay giơ lên cởi cổ áo cô.

"Anh làm gì đấy! Đồ lưu manh"

"Dấu răng này là do chính tôi để lại trên người em!" Giọng nói của anh có chút run rẩy, không biết vì kích động hay là tức giận.

Tiết Noãn Nhi liếc mắt nhìn bà vai lộ ra ngoài của mình, trong đáy mắt thoáng hiện lên tia hốt hoảng. Cô kinh ngạc ngược mắt nhìn, đối diện là đôi mắt dò tia máu của Ngự Giao. Chẳng lẽ tối hôm qua, anh ta đã kiểm tra toàn thân cô một lượt sao?

"Tôi không hiểu anh đang nói gì? Hai chúng ta hoàn toàn không liên quan tới nhau! Làm sao anh có thể để lại dấu răng trên người tôi! anh buông tôi ra" Tiết Noãn Nhi gầy gù, quyết định có đánh chết cũng không thừa nhận. Nếu như bây giờ thừa nhận vậy sẽ lập tức thất bại

"Đủ rồi!" Ngự Giao gầm lên "Đã đến nước này rồi mà em vẫn còn giả bộ cái gì"

"Tôi không có"

"Em chính là Băng Dao, anh nhớ chính xác dấu răng này." Vì tức giận, trên trán hiện đầy gân xanh.

Trong lòng cô rất sợ hãi, vẫn mạnh miệng nói: "Chỉ dựa vào một dấu răng anh đã có thể khẳng định tôi là Doãn Băng Dao sao?"

"Khẳng định"

"Ha ha..." Tiếng cười lạnh vang lên "Ngự Giao, tôi không biết nên nói anh thông minh hay dần dộn, nếu tôi là Doãn Băng Dao, điều tôi nên làm là phải tránh xa anh, tôi phẫu thuật chỉnh sửa gương mặt, tại sao có thể để lại cái dấu vết này cho anh nhìn thấy"

Ngự Giao sừng sốt.

"Nếu như tôi thật sự chính là Băng Dao, sau khi tôi chỉnh sửa khuôn mặt, nhất định sẽ xóa sạch những dấu vết anh để lại trên người tôi, không phải sao?"

Ngự Giao buông tay, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, gật đầu nói: "Được, bây giờ em có thể không thừa nhận, nhưng anh nhất định sẽ tìm được chứng cứ xác thực" Xoay người rời đi, vừa mở cửa đã nhìn thấy Tiết Tiểu Diệc mặc đồ ngủ đứng trước cửa phòng.

Vốn Tiết Tiểu Diệc còn đang buồn ngủ, sau khi nhìn thấy Ngự Giao bước ra từ phòng Noãn Nhi, hai mắt mở to đầy kinh ngạc "Ồ chú Thẩm, hôm qua chú và mẹ cháu ngủ cùng nhau sao?"

Ngự Giao không biết nên giải thích thế nào, anh đột nhiên ngồi xổm xuống, một tay bế cậu bé lên.

Thấy vậy Tiết Noãn Nhi vội vàng chạy tới "Anh định làm gì? Mau buông con tôi ra"

"Nếu như em thực sự là Doãn Băng Dao, vậy đứa trẻ này cũng chính là con trai tôi. Năm đó em hoàn toàn không có phá thai. Tôi muốn dẫn Tiểu Diệc đi đám định cha con." Ngự Giao bước nhanh ra ngoài.

"Anh không thể làm như vậy! Ngự Giao, anh không có tư cách làm như vậy"

Cậu bé bị bộ dạng lời lôi kéo của hai người lớn làm cho sợ, nhìn Ngự Giao hỏi: "Chú Thẩm, đã xảy ra chuyện gì? Hai người đừng như vậy được không? Tiểu Diệc sợ...."

Nhìn thấy ánh mắt Tiết Tiểu Diệc, nghe cậu bé nói trái tim cứng như thép của anh bỗng nhiên mềm nhũn. Dừng lại, liếc mắt nhìn Tiết Noãn Nhi, sau đó đặt Tiểu Diệc xuống đất, rời đi.

"Tiểu Diệc, anh ta có làm thương con không, mau để mẹ xem." Tiết Noãn Nhi lo lắng ôm chặt con trai vào lòng, nhìn khắp người cậu bé.

"Không có, chú Thẩm không phải người xấu, chú ấy sẽ không làm tổn thương con. Noãn Nhi, mẹ có thể nói cho con biết xảy ra chuyện gì không? Tại sao mẹ đối xử với những người khác rất tốt nhưng lúc nào cũng có vẻ ghét chú Thẩm vậy"

"Trẻ con không được hỏi nhiều, mau đi thay quần áo đi, lát nữa mẹ đưa con tới nhà trẻ." Tiết Noãn Nhi tạm thời thờ phào nhẹ nhõm.

Tối hôm qua Ngự Giao mời cô uống rượu, trong lúc nhất thời đã gây ra sai lầm lớn. Xem ra cuộc sống sau này không thể bảo bình yên trôi qua rồi, nhất định cô phải cẩn thận từng giây từng phút.

Tiết Noãn Nhi trở lại phòng ngủ của mình, gọi điện thoại Dương Tuyết Hoa

"Bà Dương, xảy ra chuyện rồi. Hôm nay chúng ta gặp nhau đi, tôi có chuyện muốn nói với bà" Phải rời khỏi nơi này, không thể tiếp tục ở lại đây.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Noãn Nhi vẫn chăm chăm chiếc điện thoại trong tay, nét mặt hoảng loạn. Thật ra cô không lo lắng cho bản thân, chỉ lo rằng Tiểu Diệc sẽ bị liên lụy.

Cô sợ Ngự Giao biết được thân phận thật của mình, sau đó tức giận cướp Tiểu Diệc đi. Tiểu Diệc là toàn bộ thế giới của cô, cô tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào cướp đi cũng không cho phép bất kỳ người nào tổn thương tới con trai.

Đúng, cô tuyệt đối không cho phép

Sau khi đưa Tiết Noãn Nhi đến nhà trẻ, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước mặt. Cô lập tức lên xe, được đưa đến một quán cà phê, Dương Tuyết

Hoa đã chờ sẵn trong một gian phòng.

Tiết Noãn Nhi vừa ngồi xuống, Dương Tuyết Hoa đi thẳng vào vấn đề, "Cô tìm tôi gấp như vậy, có phải gần đây Ngự Giao có hành động gì đúng không? Hành động này rất bất lợi với tập đoàn của tôi đúng không?"

Tiết Noãn Nhi lắc đầu, "Không phải, là vấn đề riêng?"

"Anh ta đã nghi ngờ thân phận của tôi rồi. Không đúng, phải nói là khẳng định chỉ là tôi kiên quyết không thừa nhận, anh ta còn nói sẽ tìm bằng chứng xác thực" Lời nói thiếu mạch lạc, nghĩ đến cảnh tượng sáng sớm hôm nay trong lòng cô vẫn còn sợ hãi

"Tại sao có thể như vậy?" Trên gương mặt Dương Tuyết Hoa hiện ra vẻ lo lắng

"Xin lỗi..." Cô áy náy nói, đều do cô nhất thời y mê.

"Không sao, dù sao bây giờ gương mặt cô đã hoàn toàn khác trước đây, chỉ cần cô kiên quyết không thừa nhận, cậu ta sẽ không có cách khác. Cô yên tâm, cho dù cậu ta có biết thân phận thật của cô cũng sẽ không tổn thương cô đâu, cậu ta đã tìm cô sáu năm rồi"

"Đó là vì anh ta hận tôi"

Dương Tuyết Hoa cười lạnh "Con người Ngự Giao sẽ không vì hận một người phụ nữ mà lãng phí thời gian và tiền bạc nhiều như vậy, đó chính là vì yêu cô. Chỉ cần cô không mềm lòng, không quên thỏa thuận giữa chúng ta, chờ khi giao dịch giữa cô và tôi hoàn thành, cô muốn cùng cậu ta thế nào tôi đều không phản đối"

Tiết Noãn Nhi ngẩn người, cầu khẩn "Bà Dương, hôm nay tôi tới đây chính là có chuyện này muốn nói. Tôi... tôi không muốn tiếp tục làm nội gián."

"Cô mềm lòng?" Hai hàng lông mày bà ta nhíu lại "Băng Dao, cậu ta đã làm cô cảm động? Chẳng lẽ cô đã quên những tổn thương trước đây anh ta gây ra cho cô? Còn người em trai Lăng Diệc của cô, chính anh ta đã hại chết Lăng Diệc! Anh ta còn..."

"Đừng nói nữa..." Tiết Noãn Nhi lên tiếng cắt ngang lời Dương Tuyết Hoa, "Tôi biết, tôi biết..."

Những năm gần đây cô luôn không ngừng nhắc nhở bản thân, phải hận Ngự Giao. Bởi trái tim cô đã sớm mất đi, cô sợ lại mất đi một lần nữa.

"Bà Dương, tôi không muốn tiếp tục không phải vì mềm lòng, mà tôi hoàn toàn không có cách nào làm theo yêu cầu của bà. Hiện giờ tuy tôi làm trợ lý cho Giám đốc Lang, nhưng rất nhiều chuyện bí mật kinh doanh tôi không thể đụng đến. Bà Dương, xin bà hãy tha cho tôi, tôi không muốn tiếp tục liên quan tới Ngự Giao."

Dương Tuyết Hoa giãn tím mặt, ly cà phê trên tay đột nhiên đặt mạnh xuống bàn: "Tha cho cô? Doãn Băng Dao tôi không nghe lắm chứ! Lúc đầu cô cầu xin tôi cứu cô và con trai cô đã ký tên xuống bản hợp đồng thỏa thuận! Giữa hai chúng tôi là giao dịch công bằng, hơn nữa tôi còn cho hai mẹ con cô một cuộc sống đầy đủ. Là tôi đã mang lại sinh mạng mới cho cô hiểu chưa? Tôi chính là người mẹ tái sinh cô"

"Tôi..."

"Cô đừng nói nữa, sau này tôi không muốn nghe thấy những lời như vậy! Tôi không nhìn lầm người, cô mới vào tập đoàn Thẩm thị làm việc một tháng đã được chuyển lên làm trợ lý Giám đốc Lang, tôi từng điều tra qua biết Lang Long có ý với cô cho nên cô muốn hoàn thành nhiệm vụ là chuyện không hề khó khăn, chỉ là cô muốn thế nào thôi..."

Tiết Noãn Nhi hiểu những lời Dương Tuyết Hoa nói, không phải là muốn cô bán thân thể thì cũng là lợi dụng tình cảm của Lang Long mà thôi.

"Bà Dương..."

"Thôi đi" Dương Tuyết Hoa cắt ngang lời cô "Đừng nói những lời khiến tôi không vui, Doãn Băng Dao tôi tin cô là một người biết báo ân, muốn sớm rời đi cũng được chỉ cần cô sớm hoàn thành nhiệm vụ. Còn những thứ khác cô đừng nói với tôi, tôi không muốn nghe. Cứ như vậy đi, tôi còn có việc phải đi trước"

Dứt lời, bà ta mở cửa phòng đi ra ngoài hoàn toàn không cho cô cơ hội lên tiếng.

Tiết Noãn Nhi thờ dài, cả người yếu ớt dựa vào ghế sofa nhắm hai mắt lại, nước mắt cứ thế trào ra không một tiếng động. Rốt cuộc kiếp trước cô đã tạo ra tội nghiệt gì, tại sao kiếp này phải chịu sự nhiều sự hành hạ đến vậy. Tại sao phải cột cô vào với Ngự Giao, đối với anh ta cô vừa yêu vừa hận. Rất nhiều lần cô từng nghĩ, cần một thứ hoặc là hận hoặc là yêu anh ta chừng chừng rồi rã giống như bây giờ....

Một tuần lễ trôi qua, Tô Y Thu ôm tâm trạng thấp thỏm lo lắng đi vào bệnh viện. Hôm nay cô tới là để kiểm tra có phải đã có thai rồi không. Nửa cuộc đời sau, đều dựa vào kết quả ngày hôm nay.

Tô Y Thu bước trên hành lang khoa phụ sản, làm một loạt các xét nghiệm thử máu thử nước tiểu rồi thấp thỏm ngồi chờ đợi bác sĩ đưa ra kết quả.

Hai tay nắm chặt vạt áo, lòng bàn tay cũng thấm ướt mồ hôi. Cầu trời, cầu xin ông phù hộ cho con bạn cho con một đứa con, đứa trẻ là tất cả hạnh phúc

của on. Chỉ cần cô mang thai đứa trẻ cho nhà họ Thẩm, vậy địa vị của cô sẽ vững chắc hơn, có lẽ khi có con ngoan bằng sẽ đối xử với cô khá hơn một chút.

Dù không có được tình yêu của anh, nhưng ít nhất cô có được đứa con của người đàn ông mình yêu, đó cũng là hạnh phúc. Như vậy cô mới là một người phụ nữ hoàn chỉnh.

"Cô Tô mời cô vào" Người y tá cất giọng nói

Tô Y Thu vội vàng đi vào, ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của bác sĩ, trong lòng càng căng thẳng hơn.

"Cô Tô, cô không có thai, yên tâm đi." Người bác sĩ nhìn Tô Y Thu còn trẻ như vậy lại thêm đáng vẻ căng thẳng lo lắng, cho rằng cô không muốn có thai, sợ phải phá thai.

Tô Y Thu cũng người, bầu trời đột nhiên như có mây đen gập ghềnh. Vốn dĩ trong lòng vô cùng thấp thỏm lo lắng, giờ phút này cuối cùng cũng ổn định, nhưng bây giờ lại rơi vào vực sâu không đáy.

Bỗng chốc cả thế giới biến thành tối đen, tất cả niềm hi vọng của cô chỉ vì một câu nói của bác sĩ, hoàn toàn vỡ vụn.

Kích động nắm chặt tay bác sĩ hỏi: "Bác sĩ, bà khám kỹ lại đi, có phải đã nhầm lẫn ở đâu rồi không, có lẽ tôi thực sự mang thai"

"Không đâu, kết quả rất chính xác, cô không mang thai"

Gương mặt Tô Y Thu đầy mắt nước, suy nghĩ một chút ngưng ngừng hỏi bác sĩ "Vậy... có cách gì để khiến tôi mang thai hay không?"

Người bác sĩ phụ khoa hơi sững sốt, sau đó cười nói: "Ngoài việc nam nữ quan hệ với nhau, còn một cách đó là thụ tinh nhân tạo"

"Thụ tinh nhân tạo?" Tô Y Thu giống như chợt nhìn thấy hi vọng

"Đúng vậy, cơ thể cô khỏe mạnh bình thường, có thể dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo"

"Có thật không?" Giọng nói kích động tựa như lại nhìn thấy một tia ánh sáng.

"Thật"

"Vâng, cảm ơn bà! Rất cảm ơn bà"

Tô Y Thu đứng lên, đi ra ngoài

"Cô Tô, nhưng..." Bác sĩ chưa nói hết lời, Tô Y Thu đã biến mất sau cánh cửa.

Rời khỏi bệnh viện, Tiết Noãn Nhi lên xe của mình, nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài tâm trạng đột nhiên vui vẻ. Ông trời không tuyệt đường của cô, cô có thể suy nghĩ đến việc sử dụng cách thức này.

Tiết Noãn Nhi đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, hình như là bố cô, vội vàng đuổi theo, bố tới đây là vì kế hoạch thu mua của Ngự Giao sao?

Cô ôm theo sự nghi hoặc, đuổi theo. Nhưng vừa chạy đến cửa thang máy, Ngự Giao đã đóng cửa thang máy lại. Cô lo lắng bước vào một thang máy khác, hi vọng có thể tìm được bố. Sáu năm, đã sáu năm rồi cô chưa nhìn thấy hình dáng của bố mình.

Tiết Noãn Nhi đứng trong thang máy, trong lòng lo sợ bất an. Nếu như công ty của bố thật sự bị thu mua, vậy chắc chắn Thi Lục Đình lại sẽ...

Cô không dám nghĩ tiếp

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Sự thật sẽ nhanh chóng bại lộ

Tiết Noãn Nhi vừa đi ra thang máy, đã nhìn thấy Doãn Lực bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Quả nhiên là tới tìm Ngự Giao.

Tiết Noãn Nhi không có lý do đi vào, vì vậy đành núp ở hành lang chờ đợi. Cứ nghĩ rằng bố và Ngự Giao sẽ thảo luận rất lâu, nhưng không ngờ lại

nhanh như vậy, chỉ trong vòng mười phút đã đi ra. Cô đi theo sau, cùng bố mình bước vào một thang máy.

Doãn Lực đang đắm chìm trong nỗi bi thương của mình, hoàn toàn không để ý tới Tiết Noãn Nhi đứng bên cạnh.

Cô lặng lẽ liếc mắt nhìn Doãn Lực đứng bên cạnh, phát hiện mái tóc ông đã bạc đi rất nhiều, trên mặt cũng có khá nhiều nếp nhăn. Năm tháng đã để lại những dấu vết trên gương mặt ông. Trong lòng Tiết Noãn Nhi bỗng dưng nói đau, bố đã già rồi, cần có con cái ở bên hiếu thuận, không biết Hoan Hoan có đối tốt với bố không, là con gái của cô lại không cách nào báo hiếu cho ông.

Đột nhiên Doãn Lực thở dài, nghẹn ngào.

Tiết Noãn Nhi thấy thế, đưa tay vào trong túi áo lấy khăn giấy muốn đưa cho ông, nhưng lại cảm thấy có chút mạo muội, dù sao hiện giờ là hai người không quen biết.

Xuống tới lầu dưới, Tiết Noãn Nhi và Doãn Lực cùng bước ra khỏi thang máy, nhìn bóng lưng già nua của bố rời đi trong lòng cô dâng lên cảm giác chua xót. Bóng lưng của bố đã không còn to lớn tráng kiện như xưa, nhìn qua vô cùng tang thương.

Đôi mắt hạnh của Tiết Noãn Nhi dần dần mờ mịt nước mắt.

Bố! tha lỗi cho con gái bất hiếu, con gái lại gây ra rắc rối cho bố rồi.

Đột nhiên, có người vỗ nhẹ lên vai Tiết Noãn Nhi. "Noãn, sao cô lại đứng thất thần ở đây vậy?"

Tiết Noãn Nhi hơi giật mình, vội vàng lau nước mắt, quay đầu lại nhìn người phía sau - là Lang Long.

"Giám đốc Lý" cô miễn cưỡng cười cười

"Hình như cô đang không vui" Lang Long chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra.

Tiết Noãn Nhi không lên tiếng, im lặng cắn chặt môi.

"Có thể nói cho tôi biết là chuyện gì được không, có lẽ tôi có thể giúp được cô"

Câu nói cuối cùng của Lang Long khiến Tiết Noãn Nhi hơi ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lang Long, muốn nói lại thôi.

"Có phải nói chuyện ở đây không tiện đúng không? Đi thôi, tới phòng làm việc của tôi rồi nói"

Tiết Noãn Nhi đi theo Lang Long đến phòng làm việc của anh, cô nhìn nụ cười thân nhiên trên gương mặt anh, trong lòng hơi do dự.

Cô muốn mở miệng kêu anh giúp một tay, nhưng lại cảm thấy như vậy chính là lợi dụng tình cảm của Lang Long, rất đáng xấu hổ.

"Được rồi, bây giờ không còn ai, cô uống ly nước trước đi rồi từ từ nói" Lang Long rót cho Tiết Noãn Nhi một ly nước.

Nhận lấy ly nước, Tiết Noãn Nhi uống một hớp lớn, suy nghĩ trước sau kỹ càng vẫn quyết định thử một lần. Hiện giờ cô cũng chỉ còn cách này, chỉ mong Lang Long có thể ngăn cản kế hoạch thu mua của Ngự Giao.

"Giám đốc Lý, chắc anh đã biết tôi và Băng Dao là bạn thân"

Lang Long kinh ngạc, "Tôi không biết! cô và Băng Dao là bạn thân sao?"

Anh mắt của anh đột nhiên kích động, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ, "Bây giờ Băng Dao đang ở đâu? Cô ấy có khỏe không?"

"Cô ấy... đã qua đời" Tiết Noãn Nhi nói dối mặt không đỏ tim không run.

Trong phút chốc nụ cười trên gương mặt Lang Long cứng đờ, đôi mắt đẹp dần dần trở nên u ám, bất giác thở dài một cái, đôi mày kiếm hơi nhíu lại, giống rất khổ sở.

Nhìn dáng vẻ của người trước mặt, trong lòng Tiết Noãn Nhi rất hoài nghi, trước đây "cô" và Lang Long không thân thiết lắm, tại sao khi nghe tin "cô chết" anh ta lại đau khổ như vậy?

"Anh có biết chuyện tổng giám đốc muốn thu mua công ty của bố Băng Dao không?"

"Ừ, tôi biết"

"Tôi đang lo lắng là vì chuyện này, Băng Dao biết tôi muốn tới thành phố này, trước khi cô ấy ra đi đã nhờ tôi thăm viếng phần mộ của Lăng Diệc, và chăm sóc người nhà cô ấy thật tốt. Băng Dao đã nói với tôi, công ty nhỏ này đối với bố cô ấy đối với nhà cô ấy mà nói đặc biệt quan trọng. Nếu như Băng Dao biết, nhất định sẽ rất lo lắng..."

Lang Long thở dài một cái đầy nặng nề, hỏi: "Tổng giám đốc đã biết chuyện Băng Dao đã qua đời chưa?"

"Tôi từng nói với anh ta, nhưng anh ta Không tin! Giám đốc lý, tôi biết nói thế này là làm khó anh, nhưng nếu anh thật sự muốn giúp tôi, hãy ngăn cản tổng giám đốc thu mua công ty nhà họ Doãn được không?"

"Tôi không thể ngăn Giao làm bất cứ chuyện gì" Lang Long lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Tiết Noãn Nhi nói.

"Tại sao? Chẳng phải anh và anh ta là bạn thân từ thời đại học sao?"

Lang Long nhìn cô nghi ngờ, Tiết Noãn Nhi vội vàng giải thích: "Tôi... tôi... ý tôi không phải là nói tổng giám đốc không tốt, chẳng qua là... tôi..."

"Tôi tin Giao làm bất kỳ chuyện gì đều có lý do của cậu ấy. Nhưng tôi vẫn sẽ thử đi khuyên cậu ấy xem sao"

Tiết Noãn Nhi nở nụ cười mừng rỡ: "Thật không? Nếu vậy thì tốt quá, giám đốc lý cảm ơn anh rất nhiều"

"Tôi cũng không dám đảm bảo sẽ thuyết phục được cậu ấy, tôi chỉ thử thôi"

"Chỉ cần như vậy, tôi cũng cảm ơn anh rất nhiều rồi" ít nhất như vậy cũng có một chút hi vọng.

Lang Long làm việc luôn có hiệu suất cao, buổi sáng mới nói chuyện cùng Tiết Noãn Nhi, buổi chiều anh đã tới tìm Ngự Giao.

"Giao, hình như gần đây cậu rất bận" Lang Long bước tới bàn làm việc của Ngự Giao.

Ngự Giao vui đầu vào tập tài liệu trên tay, nhúm mày nói: "Ừ, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý"

Lang Long xoay người, đi vào phòng nghỉ ngơi đặt bên trong phòng làm việc, đến bên chiếc tủ rượu rót hay ly rượu cầm ra ngoài, "Cậu để công việc xuống đi, uống chút rượu đã, mấy người chúng ta lâu lắm rồi không uống rượu cùng nhau"

Bỏ tập tài liệu xuống Ngự Giao đứng dậy đi tới bàn trà nhận lấy ly rượu Lang Long đưa: "Nói đi, cậu tìm tở có chuyện gì" anh ngồi xuống ghế sofa, chân trái vắt chéo lên đùi phải, cả người tỏa ra một khí phách vua chúa.

Lang Long cũng không kinh ngạc, cười nói: "Cậu thật hiểu tở"

"Là chuyện gì?" Ngự Giao nhấp một ngụm rượu hỏi

"Là chuyện liên quan tới Doãn Băng Dao"

Vừa nghe tới tên Doãn Băng Dao, dáng vẻ nhàn nhã của Ngự Giao lập tức trở nên nghiêm túc, căng thẳng hỏi: "Chuyện gì?"

"Có phải cậu đang tiến hành thu mua công ty của Doãn Lực? Tở không hiểu tại sao cậu phải làm như vậy, làm như vậy là gián tiếp tổn thương tới Doãn Băng Dao"

Ngự Giao cau mày nói, "Cậu có hứng thú với chuyện tình cảm của Doãn Băng Dao từ bao giờ vậy?"

Ánh mắt Lang Long hơi né tránh, "Không phải là tở có hứng thú với chuyện tình cảm của Doãn Băng Dao, chỉ là có người nhờ tở giúp"

"Là Tiết Noãn Nhi sao?"

"Ừ, cô ấy nói với tở"

"Cậu không cảm thấy cô ta chõ miệng vào quá nhiều chuyện sao?" Ngự Giao nheo mắt hỏi.

"Nhưng Giao, không phải cậu yêu Doãn Băng Dao sao? tở không hiểu tại sao cậu phải làm như vậy"

"Tở muốn ép Băng Dao lộ diện"

"Không phải cô ấy đã qua đời rồi sao?"

Sắc mặt Ngự Giao chợt thay đổi khóe miệng cong lên vẻ tà ác. "Không, cô ấy chưa chết. Tở đang cho người điều tra sẽ nhanh chóng biết sự thật thôi. Từ giờ tới lúc đó, tở khuyên cậu đừng nên quá gần gũi với người phụ nữ kia"

"Có ý gì?" Lang Long không hiểu

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Xử lý thế nào?

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Ngự Giao vang lên.

Anh nhận điện thoại, nói một câu, "Được, tôi sẽ tới ngay"

Lang Long khó hiểu nhìn anh, nhìn thấy Ngự Giao cúp điện thoại không kìm được hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì? Tớ cảm giác gần đây cậu rất bận, trước kia có chuyện gì cậu đều giao cho tớ và Khiết Phàm đi làm"

Ngự Giao đặt ly rượu xuống, đứng lên nói: "Tớ đoán hôm nay có thể khẳng định đâu là sự thật, cậu có hứng thú thì đi cùng với tớ?"

"Tất nhiên"

"Vậy đi thôi"

Ngự Giao và Lang Long vừa bước tới cửa phòng làm việc, liền nhìn thấy Phạm Khiết Phàm ôm tài liệu tới

"Hai người định đi đâu?" Phạm Khiết Phàm hỏi

"Ra ngoài có chút việc" Lang Long nói

Phạm Khiết Phàm liền tranh thủ giao tập tài liệu trên tay cho một người trợ lý, "Tớ đi cùng hai người"

Lang Long liếc mắt nhìn Ngự Giao, anh gật đầu một cái.

Ba người cùng lên xe, đến một khu nhà cũ nát.

Phạm Khiết Phàm vừa bước xuống xe liền nhíu mày: "Tới đây làm gì? Không phải là có giao dịch gì đó chứ?"

Đã rất lâu Giao không tham gia vào chuyện trong giới xã hội đen, cho nên khi nhìn thấy nơi này có chút hoài nghi. Trước đây khi bị người của cảnh sát đuổi bắt hoặc tiến hành giao dịch gì đó mới có thể tới những nơi bí mật như thế này.

Ngự Giao dẫn hai người đi vào bên trong, từ đầu tới cuối vẫn không nói gì.

Đi theo sau Ngự Giao, Phạm Khiết Phàm lặng lẽ kéo áo Lang Long nhỏ giọng hỏi: "Tới đây làm gì?"

"Tớ cũng không biết, nhưng vẫn muốn đi theo, ngộ nhờ có nguy hiểm." Lang Long nhún vai.

Tuy Ngự Giao đã rút ra khỏi giới xã hội đen, nhưng trước đây đã kết oán rất nhiều kẻ thù, cho nên một mình ra ngoài sẽ khó tránh khỏi có chút nguy hiểm

Đi tới trước một căn phòng có hai người đàn ông cao lớn mặc vest đen đứng gác, tất cả đều là người của Ngự Giao.

"Tổng giám đốc, mời vào" Một người vệ sĩ mở cửa.

Ba người Ngự Giao cùng nhau bước vào trong phòng, lập tức có người ra nghênh đón, người này Lang Long biết. Trước đây khi còn tung hoành trong giới hắc đạo, đã có thời gian đi theo Ngự Giao, gọi là A Khôn, nhưng nhiều năm trước đã bị Giao đuổi đi, tại sao bây giờ lại trở lại?

"Anh Giao, anh đến rồi ạ."

"Ừ" Ngự Giao gật đầu một cái "Người đó đâu?"

"Ồ bên trong ạ, hi hi, em chỉ mới dùng hình một chút hấn ta đã lập tức khai ra ngay"

"Vậy sao? Tôi sẽ thưởng cho cậu sau."

"Anh Giao, em không quan tâm chuyện thưởng hay không, em chỉ hi vọng được tiếp tục làm việc cho anh Giao."

Tuy Ngự Giao đã rút khỏi giới hắc đạo, nhưng mỗi khi nói đến tên của anh vẫn khiến người ta sợ hãi, cho dù không còn ở trong giới hắc đạo nhưng vẫn có rất nhiều người sợ cũng như tôn trọng anh.

"Xong chuyện này rồi hãy nói, cậu dẫn tôi vào gặp người kia trước."

"Vâng, mời anh Giao đi bên này"

Bọn họ lại bước vào một căn phòng khác, có thể thấy nơi này chính là một nhà kho chuyên dùng bảo quản hàng hóa.

Đi vào một căn phòng rộng hơn, A Khôn mời ba người Ngự Giao ngồi xuống ghế, sau đó gọi thủ hạ mang trà lên.

Ngự Giao uống một ngụm trà hỏi: "Người đâu?"

Chỉ thấy A Khôn vỗ tay một cái, một người máu me đầy mình bị treo ngược từ trên không trung từ từ hạ xuống.

Ngự Giao nhướng mày "Cậu vẫn bạo lực như vậy."

"Anh Giao từng dạy em, để đạt được mục đích phải bất chấp thủ đoạn. Dù sao hắn đã chịu khai ra rất nhiều, bây giờ anh Giao chỉ cần hỏi."

"Cho hắn xuống" Anh lạnh lùng ra lệnh, cũng không thích phải ngẩng đầu nhìn người khác như vậy.

"Vâng." A Khôn nháy mắt với mấy tên thuộc hạ xung quanh, người bị treo ngược lập tức được hạ xuống, tiếp đó có người chạy tới cởi dây trói cho hắn.

Cả người đàn ông máu me be bét, yếu ớt ngã sụp xuống đất.

"Giao, hình như hắn ngất rồi." Lang Long nói

Ngự Giao gật đầu, nói với A Khôn: "Làm hắn tỉnh lại."

Thủ hạ của A Khôn lập tức đưa tới một chậu nước hắt thẳng vào mặt người đàn ông vừa ngã xuống đất.

"Ào ào" Một chậu nước lạnh xối thẳng vào người nằm dưới đất, rửa qua những vết máu trên người hắn, những vết máu từ từ chảy xuống mặt đất.

Phạm Khiết Phàm nhìn hình ảnh máu tanh này, gương mặt không chút thay đổi. Đi theo Ngự Giao làm việc cùng Ngự Giao nhiều năm qua, có chuyện gì mà cô chưa từng thấy.

Người đàn ông bất tỉnh dưới đất cuối cùng tỉnh lại, hắn mở mắt vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ngự Giao ngồi trên chiếc ghế trước mặt, hoảng sợ đến cả người run run, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Lang Long hơi hoài nghi hỏi Phạm Khiết Phàm: "Không phải người này là trợ lý thân tín bên cạnh Dương Tuyết Hoa sao?"

"Hình như là hắn"

Người này đúng là Dư Minh trợ lý đắc lực bên cạnh Dương Tuyết Hoa như bọn họ nói, trước giờ hắn luôn theo sát bên người Dương Tuyết Hoa, cho nên những chuyện của bà ta đều biết khá rõ.

A Khôn châm cho Ngự Giao một điếu thuốc, anh hít sâu một hơi động tác thông dong nhàn nhã, khoe miệng khẽ cong lên mỉm cười hỏi: "Chắc anh biết tôi là ai rồi chứ"

"Biết, biết" Dư Minh hoảng sợ trả lời.

"Vậy chắc cũng biết mục đích tôi tìm anh"

"Biết"

A Khôn nóng nảy quát: "Vậy mày còn ở đó nói nhảm cái gì, còn không mau đem tất cả mọi chuyện nói rõ rõ với anh Giao"

"Vâng, vâng" Dư Minh vốn là một người trung thành, nhưng thực sự thủ đoạn của A Khôn quá tàn nhẫn, hắn không chịu nổi những tra tấn như vậy nữa cho nên mới nói ra bí mật. Hơn nữa giờ phút này nhìn thấy Ngự Giao, hắn càng thêm sợ hãi.

Con người Ngự Giao thế nào, tất cả mọi người đều biết, một người tàn nhẫn vô tình.

"Tiết Noãn Nhi là nội gián do Dương Tuyết Hoa cài vào trong tập đoàn Thẩm thị" Dư Minh nói

Ngự Giao nghe những lời này, gương mặt không lộ ra vẻ kinh ngạc, ngược lại Lang Long vô cùng kinh ngạc nói: "Nói láo"

Chẳng trách Giao nói Tiết Noãn Nhi không phải là một người đơn giản. Giờ phút này trong lòng Lang Long tràn ngập những cảm xúc khác nhau, có mất mát nhưng cũng rất lo lắng, đối với những người như vậy Giao chỉ giải quyết bằng một cách duy nhất chính là giết, như vậy tính mạng của Tiết Noãn Nhi không phải đang gặp nguy hiểm sao?

"Tôi không có, tôi không dám nói láo" Dư Minh lập tức lắc đầu.

A Khôn chen miệng vào nói: "Anh Long, anh yên tâm, người này đã bị em thuần phục rồi, hắn tuyệt đối không dám nói láo, nếu không em lập tức cắt lưỡi hắn"

Lang Long lo lắng nhìn về phía Ngự Giao, hỏi: "Giao, cậu định xử lý Tiết Noãn Nhi thế nào?"

"Thế nào? Cậu định cầu xin cho cô ta?" Ngự Giao nhíu mày

Nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của anh, nói: "Không phải, tớ chỉ hỏi vậy thôi"

Bọn họ là anh em tốt, tuyệt đối không thể vì một người phụ nữ mà sứt mẻ tình cảm, hơn nữa là do người phụ nữ đó có lỗi trước. Nhưng Noãn Nhi hoàn toàn không giống loại người như vậy. Giờ phút này trong lòng Lang Long rất rối bời.

Ngự Giao nhìn về phía Dư Minh, tiếp tục hỏi: "Anh hãy nói rõ hoàn cảnh xuất thân của Tiết Noãn Nhi"

Hôm nay, anh muốn biết rõ rất cả sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Bí mật của Tiết Noãn Nhi.

Nhắc tới hoàn cảnh xuất thân của Tiết Noãn Nhi, ánh mắt Dư Minh lập tức có vẻ tránh né.

Ngự Giao cười nhạo một tiếng: "Tôi không muốn phải hỏi lại lần thứ hai, tôi cũng không có đức tính nhẫn nại lắm"

Dư Minh kinh hoàng ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt rét lạnh tàn độc của Ngự Giao, lập tức vội vàng gật đầu, "Tôi nói, tôi sẽ nói tất cả" hần biết so với A Khôn, Ngự Giao còn kinh khủng hơn gấp nghìn lần.

Hần cắn răng nói: "Thật ra cô ta vốn không phải là Tiết Noãn Nhi thật, người này là do Dương Tuyết Hoa tạo ra, bà ấy cho người tạo ra trình độ học vấn và các giấy tờ khác cho Tiết Noãn Nhi. Hơn nữa trước đó Tiết Noãn Nhi từng trải qua cuộc phẫu thuật chỉnh sửa gương mặt"

Lang Long kinh ngạc, chẳng lẽ anh thích phải một người giả?

"Trước đây cô ta là ai?" Lang Long kích động hỏi

"Sáu năm trước, cô ấy mang thai nhưng gặp tai nạn được Dương Tuyết Hoa cứu, vì khi đó trên mặt cô ta có một vết rạch rất sâu, sau đó Dương Tuyết Hoa qua sự đồng ý của cô ta đã tự mình tiến hành phẫu thuật chỉnh sửa gương mặt cho cô ta. Cô ta cầu xin Dương Tuyết Hoa cứu mình và con trai, và đã tiến hành giao dịch với Dương Tuyết Hoa"

Phạm Khiết Phàm hỏi: "Cô ta tên là gì?"

"Tên Doãn Băng Dao"

Lang Long giật mình, nhìn về phía Ngự Giao, không thể tin hỏi: "Làm sao có thể tin những lời hắn nói?"

"Cậu thấy hình như hắn bị dọa sợ quá thành như vậy, giống như đang nói láo sao?"

Lang Long trầm mặc, nếu như Tiết Noãn Nhi là Doãn Băng Dao, như vậy chắc chắn giao sẽ không bỏ qua cho cô ấy.

"Tôi thề, tất cả những điều tôi nói là sự thật, tôi tuyệt đối không dám giấu giếm nửa câu với anh Giao" Dư Minh gơ ba ngón tay lên thề.

"Vậy anh chắc anh biết nội dung thỏa thuận giao dịch giữa Dương Tuyết Hoa và Tiết Noãn Nhi đúng không?"

"Dương Tuyết Hoa cứu Doãn Băng Dao và đưa con trong bụng cô ta. Còn Doãn Băng Dao nhất định phải vào tập đoàn lạc thị làm nội gián, lấy cắp những tài liệu quan trọng mới có thể rời đi"

Ngự Giao chống tay trên thành ghế, ngón cái nhẹ nhàng xoa cằm, như có điều đang suy nghĩ, không ai nhìn ra được anh đang nghĩ gì, hành động tiếp theo thế nào. Chợt anh đứng lên, từ đầu đến giờ vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh. Hoàn toàn không có biểu hiện kinh ngạc khi biết bí mật của Doãn Băng Dao.

"Anh Giao, phải làm gì với hắn bây giờ?" A Khôn tiếng gần hỏi, hần rất thấp chỉ tới bà vai Ngự Giao.

"A... đừng, đừng giết tôi, cầu xin anh Giao đừng giết tôi, tôi đã nói ra tất cả những chuyện mình biết rồi..." Dư Minh kêu cảm thiết.

"Suyt..." Ngự Giao đặt ngón trỏ lên bờ môi mỏng, làm động tác giữ im lặng, "Im lặng một chút, nếu không tôi sẽ giết anh thật đó"

Anh quay lại nói với Phạm Khiết Phàm "Đã hẳn đi, giữ lại xử lý vết thương của hẳn thật tốt, giữ hẳn lại vẫn có tác dụng đợi sau khi chúng ta đưa Dương Tuyết Hoa và Mộc Quang vào trồng rồi hãy thả hẳn ra"

Dư Minh vội vàng dập đầu nói cảm ơn: "Cảm ơn anh Giao đã không giết"

Phạm Khiết Phàm ở lại xử lý chuyện Dư Minh, Lang Long và Ngự Giao về trước.

Hai người ngồi trên hàng ghế phía sau, không nói lời nào, về mặt Lang Long vô cùng nặng nề, còn Ngự Giao vẫn là rất thân nhiên thờ ơ.

Cuối cùng, Lang Long không nhịn được hỏi: "Giao, cậu đã định thế nào?"

"Đây là chuyện giữa tớ và Doãn Băng Dao, hi vọng cậu sẽ không nhúng tay vào, cũng không được nói chuyện hôm nay cho cô ta biết" Ngự Giao nhíu mày, lúc này mới lộ ra dáng vẻ mệt mỏi, "Tớ muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút"

Đúng vậy, anh cần thời gian để suy nghĩ kỹ càng tất cả mọi việc.

Lang Long gật đầu, "Ừ, tớ biết rồi" Trong lòng anh cũng có rất nhiều phiền muộn, bí mật chôn giấu trong lòng nhiều năm qua lại không thể nói cho người bạn thân nhất của mình biết.

"Dừng xe" Ngự Giao đột nhiên nói với người lái xe.

Người lái xe lập tức dừng xe lại, nhìn qua kính chiếu hậu hỏi Ngự Giao: "Tổng giám đốc, ngài muốn đi đâu? Tôi đi nhầm đường sao?"

"Không, tôi có chút chuyện muốn xuống xe đi bộ một chút, anh lái xe đưa giám đốc lý về công ty"

"Cậu muốn đi đâu?" Lang Long hỏi

"Đi tới đâu đó yên tĩnh một chút" Ngự Giao nói, sau đó nhìn Lang Long đầy vẻ sâu xa: "Tớ cần một nơi nào đó yên để suy nghĩ tất cả mọi chuyện, cũng hi vọng cậu sẽ suy nghĩ lại mọi chuyện thật cẩn thận"

Lang Long hiểu ý của anh, gật đầu đồng ý

"Được rồi, vậy cậu phải cẩn thận đó" Lang Long lo bất kỳ lúc nào cũng sẽ có người theo dõi ám sát Ngự Giao.

"Ừ, yên tâm đi"

Ngự Giao bước xuống xe, nơi này cách khu nghĩa trang của Doãn Lăng Diệc không xa, anh muốn tới đó một lúc.

Một mình bước trên con đường lớn thưa thớt người qua lại, những suy nghĩ trong anh rất rối loạn. Đột nhiên một chiếc xe chạy qua người anh tạo nên một cơn gió thổi qua thái dương khiến mái tóc khẽ bay bay, khi tiếng còi của chiếc xe đó vang lên bên tai, dường như anh lại nhìn thấy cảnh tượng lúc Gia Hạo qua đời.

Người em trai anh yêu thương, không phải là em ruột của anh.

Hiếu lăm của anh, lăm tôn thương sâu sắc người con gái anh thật lòng yêu thương

Tất cả mọi chuyện đã tạo nên một vết thương khắc sâu trong trái tim anh, nhưng dường như theo bản năng anh dùng sự lạnh lùng để che lấp sự yếu ớt của bản thân.

Sáu năm trước, sau khi biết tất cả sự thật mới đột nhiên nhận lỗi lầm của mình, như tất cả đều đã quá muộn, Băng Dao sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Ngự Giao thở dài, một mình bước đi trên đường, chỉ khi bên cạnh không có một người anh mới có thể lộ ra nét mặt bi thương.

Đi tới ngôi mộ, Ngự Giao nhìn lên bức hình trên mộ Lăng Diệc. Tuy cậu bé là một đứa trẻ gốc gác, nhưng thực sự rất lương thiện rất đáng yêu.

Trong đầu anh như vẫn có thể nghe được tiếng gọi anh anh của Doãn Lăng Diệc trước đây.

"Anh, hi hi, anh chơi cùng Lăng Diệc được không, anh, Lăng Diệc thích anh"

Giọng nói non nớt của Doãn Lăng Diệc như văng vẳng bên tay Ngự Giao, anh nhắm mắt lại trong đầu liền hiện lên gương mặt tươi cười đáng yêu của Doãn Lăng Diệc và ánh mắt căm phẫn của Doãn Băng Dao.

Ngự Giao lặng lẽ mở mắt ra, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ. Sáu năm trước anh cho rằng Doãn Băng Dao chính là kẻ gián tiếp hại chết Gia Hạo, nỗi đau mất đi người em trai yêu quý đã che mờ đôi mắt anh, nhẫn tâm trả thù Băng Dao.

Sau đó, cũng bị sai lầm của anh đã hại chết em trai của Doãn Băng Dao.

Như vậy, có phải anh cũng nên trả giá cao một chút? Tuy không phải anh cô ý, nhưng anh biết bản thân không chối bỏ được trách nhiệm.

Sau khi nghe những lời của Dư Minh, Ngự Giao khẳng định Tiết Tiểu Diệc chính là con trai ruột của anh.

Trước đây Doãn Băng Dao đã lừa anh, lừa anh nói đã phá thai. Có thể thấy cô căm hận anh đến cỡ nào, cả đời này sẽ không tha thứ cho anh...

"Xin lỗi" Ngự Giao nhìn bức hình trên bia mộ Doãn Lăng Diệc, chân thành nói ra ba chữ này, trong đôi mắt hẹp dài thâm thúy, như ẩn như hiện một làn sương trắng. Anh hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, giống như làm vậy có thể giảm bớt những đau đớn trong lòng.

Anh biết, bây giờ phải đối xử như thế nào với "Tiết Noãn Nhi" rồi.

Băng Dao nếu em đã hận tôi như vậy, không muốn ở bên cạnh tôi, vậy tôi sẽ làm theo những gì em muốn

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Bịt cái miệng nhỏ nhắn quật cường

Ngày hôm sau, Ngự Giao đi làm vừa vào tới công ty anh lập tức đi thẳng với phòng làm việc của Giám đốc Lang tìm Lang Long.

Khi đi tới cửa, anh nhìn thấy Tiết Noãn Nhi.

Cô làm bộ như không nhìn thấy anh, vội vàng chạy ra, dáng vẻ kia rõ ràng đang muốn tránh né. Khóe miệng anh sẽ nhếch lên vừa bất đắc dĩ vừa khổ sở, khẽ lắc đầu một cái, mở cửa phòng làm việc. Vừa bước vào liền nhìn thấy Lang Long đang định ra ngoài.

"Giao, cậu tới thật đúng lúc, tớ đang định lên phòng tìm cậu"

Hai người ngồi xuống sofa, Ngự Giao lên tiếng: "Cậu nghĩ xong chưa?"

"Ừ, vừa rồi chính là muốn tìm cậu nói về chuyện Doãn Băng Dao"

"Ừ, tớ cũng vậy. Cậu nói trước đi."

Lang Long châm một điếu thuốc, dáng vẻ có chút mất mát. "Tớ thừa nhận đúng là trước đây tớ có thích Tiết Noãn Nhi, Lang Long tớ sống trên đời này bao nhiêu năm nhưng đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ khiến tớ rung động, không ngờ cô ấy lại là Doãn Băng Dao. Giao, tuy trước đây cậu tổn thương Doãn Băng Dao sâu sắc nhưng có lẽ chỉ có tớ mới biết cậu thật lòng với Doãn Băng Dao như thế nào. Dù sao trước khi tớ, cô ấy đã thuộc về cậu. Cậu hãy yên tâm, tớ sẽ không tranh giành với cậu, sau này tớ sẽ giữ giữ mối quan hệ bạn bè với cô ấy"

Ngự Giao có chút kinh ngạc, tuy trong lòng cảm động nhưng lại khẽ chau mày, không vui hỏi: "Cậu có còn là đàn ông không? Nếu thật lòng thích một người phụ nữ, nên tranh thủ cơ hội, chúng ta có thể cạnh tranh công bằng" đây là những lời nói thật lòng của anh.

Lang Long bất đắc dĩ cười cười "Không cần, tớ biết. So với tớ vị trí của cô ấy trong lòng cậu quan trọng hơn. Sáu năm qua, cậu luôn không ngừng tìm kiếm cô ấy. Hiện giờ cô ấy đã trở lại..." Dừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngự Giao nói: "Có thể đồng ý với tớ một chuyện không?"

"Cậu nói đi"

"Phải đối xử với cô ấy thật tốt, không được giẫm lên vết xe đổ, không được làm tổn thương cô ấy. Chỉ cần cậu có thể làm được điều này, Lang Long tớ cam tâm tình nguyện rút lui hơn nữa còn chúc phúc cho hai người"

Ngự Giao gật đầu: "Hôm qua tớ đã tới thăm mộ Lăng Diệc, cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Tớ biết nên làm thế nào rồi. Đúng rồi, còn hi vọng cậu có thể tha người"

"Có ý gì?"

"Điều cô ấy tới làm thư ký của tớ" Ngự Giao nói, vẻ mặt vẫn rất thản nhiên.

Trái tim Lang Long nhói đau, cảm giác đau đớn khi phải từ bỏ những thứ yêu thích. Nhưng còn cách nào khác, nếu như anh quen Doãn Băng Dao trước thì tốt biết mấy.

"Được rồi, nhưng cậu có thể nói cho tớ biết cậu định làm gì không?"

"Tớ muốn cho cô ấy một món đồ"

"Hả?"

"Băng Dao rất hận tở, không cách nào tha thứ cho những tổn thương tở đã gây ra cho cô ấy và Doãn Lăng Diệc. Lần này cô ấy bị Dương Tuyết Hoa dùng làm nội gián, tở tin chắc chắn đây không phải do ý muốn của cô ấy. Không phải chỉ là một tài liệu cơ mật thôi sao, so với việc cô ấy hoàn thành nhiệm vụ lấy lại sự tự do của mình một chút tổn thất thì có là gì"

"Giao, cậu làm như vậy sẽ rất nguy hiểm?" Dù sao thứ Dương Tuyết Hoa muốn không chỉ là tiền bạc, thứ bà ta thực sự muốn là phá hủy tập đoàn Thẩm thị.

"Tở biết" Ngự Giao vô thức thở dài "Nhưng những thứ tở có thể làm cho cô ấy, cũng chỉ là những chữ này..."

Lang Long cũng thở dài, anh biết Giao rất yêu Doãn Băng Dao chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi, bởi bất kể với người hoặc vật Ngự Giao yêu thích, anh đều luôn bá đạo đoạt lấy

Nhưng bây giờ anh nghĩ như vậy, Lang Long cũng cảm thấy yên tâm.

"Tở đã nói với Phạm Khiết Phàm, chuyện Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao, ngoài ba chúng ta ra kiên quyết không thể để cho người khác biết. Nếu thân phận bị bạch trần, chắc chắn cô ấy sẽ bỏ đi. Cậu cũng phải giúp tở giữ kín bí mật này được không?"

"Cậu tự đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ cho cô ấy, tất nhiên tở hiểu. Yên tâm đi, tở sẽ không nói gì hết chỉ coi cô ấy như là Tiết Noãn Nhi"

"Ừ" Anh gật đầu, đứng lên bước đến nhẹ nhàng vỗ xuống vai Lang Long một cái "Cậu là anh em tốt của tở, mà cô ấy là người phụ nữ tở yêu nhất, trong cuộc đời này tở đã làm quá nhiều chuyện sai lầm rồi, hiện tại tở sẽ không tổn thương bất kỳ người nào, tở sẽ muốn tất cả đều được hạnh phúc"

Lang Long tròn mắt, không hiểu những lời này của anh rốt cuộc là có ý gì vừa định lên tiếng hỏi, Ngự Giao đã đi ra ngoài mất rồi.

Rốt cuộc cậu ấy muốn làm gì?

Lang Long cười khổ một cái, chưa bao giờ anh nghĩ mình và người anh em tốt nhất sẽ cùng yêu một người phụ nữ. Ông trời đúng là biết cách trêu chọc.

Tuy ở trước mặt Ngự Giao, anh biểu hiện thoải mái nhếch nhếch như vậy. Nhưng thực sự trong lòng cũng đang giở máu. Anh đau, người khác làm sao biết. Năm đó, thực ra anh cũng yêu Doãn Băng Dao, chỉ là tình yêu đó không biểu hiện ra ngoài.

Sau khi gặp được Tiết Noãn Nhi, một người phụ nữ cực kỳ giống Băng Dao. đã thầm nói với bản thân, đây là ông trời bù đắp cho mình, vì vậy anh lấy hết dũng khí theo đuổi cô. Nhưng bây giờ lại phát hiện chỉ là ông trời đang đùa cợt mà thôi...

Buổi chiều, Tiết Noãn Nhi nổi giận đùng đùng xông vào phòng làm việc của Lang Long.

Nghe tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên thấy là Tiết Noãn Nhi liền nở nụ cười.

"Noãn Nhi, sao cô lại vào đây?"

Về mặt Tiết Noãn Nhi rất khó coi, bước tới thở hổn hển hỏi: "Tại sao làm như vậy?"

"Cái gì?"

"Tại sao điều tôi đi làm thư ký cho Ngự Giao, thư ký của anh ta nhiều như vậy hoàn toàn không cần tới một người như tôi." Trong lòng phùng phùng lửa giận, cô cảm thấy Ngự Giao đang giờ trở gở đi đó.

"Thì ra là vì chuyện... không phải cô hi vọng có gắng làm việc để nhanh chóng được thăng chức sao? Hiện giờ cô nên cảm thấy vui vẻ mới đúng"

Trong lúc nhất thời lửa giận lấn át lý trí, cô không cần suy nghĩ hỏi thẳng: "Có phải anh ta ép anh không?" tên đàn ông khốn kiếp kia, vì muốn có được thứ mình muốn sẽ không từ thủ đoạn.

"Không phải" Lang Long lắc đầu, vội vàng nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, tôi nói cho cô một tin tốt, Ngự Giao đã ngừng kế hoạch thu mua công ty của Doãn Lực rồi. Bây giờ cô có thể vui mừng được rồi"

"Cái gì?" Tiết Noãn Nhi cho rằng mình đã nghe lầm. Trước giờ mỗi lời Ngự Giao nói luôn một là một hai là hai, sao tự nhiên bây giờ lại thay đổi như vậy.

"Là thật đó"

"Chẳng lẽ..." Tiết Noãn Nhi đột nhiên nghĩ "Có phải khi anh đồng ý ngừng kế hoạch thu mua công ty của Doãn Lực, thay vào đó anh phải đồng ý chuyển tôi sang làm thư ký cho anh ta."

Lang Long không nhịn được bật cười "Tại sao cô có thể nghĩ như vậy? Chẳng lẽ ở trong mắt cô Giao là người xấu như vậy?"

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi đột nhiên nhớ ra, mình chẳng qua chỉ là một cấp dưới nhỏ nhoi, trước khi Ngự Giao xác định được cô chính là Băng Dao, làm sao có thể vì cô mà hủy bỏ kế hoạch thu mua.

"Giao là ông chủ của tập đoàn này, cậu ấy muốn thăng chức cho người nào hoàn toàn không phải thông qua sự đồng ý của tôi, cho nên không cần thiết phải ra điều kiện gì đó với tôi"

"Vậy tại sao anh ta đột nhiên hủy bỏ kế hoạch thu mua? Không phải anh ta muốn ép Doãn Băng Dao lộ diện sao?" Tiết Noãn Nhi nghi ngờ hỏi.

"Tôi cũng không biết, có lẽ cậu ấy đột nhiên thay đổi suy nghĩ, nghĩ ra cách nào đó tốt hơn. Dù sao làm như vậy cũng sẽ gián tiếp tổn thương Doãn Băng Dao, tận sâu trong trái tim Giao thật ra cũng không muốn tổn thương cô ấy"

"Thôi, hai người là bạn thân của nhau, anh đừng nói giúp anh ta nữa, tốt nhất là tôi đi tìm anh ta nói thẳng rằng không muốn làm thư ký của anh ta" Dứt lời cô liền đi thẳng ra ngoài

Nhìn bóng lưng cô rời đi, nụ cười trên gương mặt Lang Long dần dần lụi tàn.

Để cô đi gặp Giao cũng tốt, hai người bọn họ nên chung sống hòa bình, hơn nữa hiện giờ anh tin chắc Ngự Giao sẽ không bao giờ tổn thương Băng Dao nữa, vì sáu năm qua anh có thể nhìn rõ nỗi thống khổ trong mắt Ngự Giao.

Tiết Noãn Nhi bước vào thang máy bấm lên tầng cao nhất của tòa nhà. Thang máy dừng lại cô bước thẳng vào phòng Tổng giám đốc, những người ở đây đều biết cô được chuyển sang làm thư ký của Tổng giám đốc cho nên hoàn toàn không ngăn cản.

Thư ký của Tổng giám đốc, tất nhiên là có thể ra vào phòng Tổng giám đốc bất kỳ lúc nào.

Tiết Noãn Nhi mở cửa ra, nhìn thấy Ngự Giao đang vắt chéo hai chân, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa giữa hai ngón tay thon dài kẹp ly rượu đỏ cao cổ.

"Cô tới trình diện." Anh thản nhiên nói

Tiết Noãn Nhi đứng trước mặt anh, cố gắng kiềm chế lửa giận, khéo léo nói: "Tổng giám đốc! Xin anh hãy rút lại lệnh của mình, dựa vào năng lực của tôi hoàn toàn không xứng làm thư ký của Tổng giám đốc, ngay cả làm trợ lý cho Giám đốc Lang với tôi cũng là việc rất khó khăn, cho nên tôi muốn ở lại chỗ Giám đốc Lang tiếp tục rèn luyện"

"Cô đang từ chối?"

Ngự Giao ngẩng đầu nhìn gương mặt tức giận đến đỏ ửng của cô. Anh để ly rượu xuống đứng lên, trong nháy mắt một bóng đen tiến sát cơ thể cô.

Vô thức tạo cho cô một cảm giác áp lực cực lớn "Anh muốn làm gì?" Tiết Noãn Nhi lùi về phía sau một bước.

Ngự Giao tiếp tục bước tới, đưa tay nâng cằm cô khước miệng nở nụ cười mỉa mỉ, giễu cợt nói: "Tôi nói cô có thể làm thư ký Tổng giám đốc tức là có thể, không có ai dám từ chối mệnh lệnh của Thẩm Ngạn Băng tôi. Hơn nữa, tôi thích đặt người đẹp ở bên cạnh thường thức"

Tiết Noãn Nhi hất tay anh xuống, đôi mắt đẹp bùng lên lửa giận, giận đến nói không ra lời.

"Ha ha..." Anh ngông cuồng cười cười.

Trước đây, anh cũng thích đùa giỡn cô như vậy. Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ vừa tức vừa thẹn của cô, đều vô cùng thú vị

"Tổng giám đốc, xin hãy nghiêm túc một chút, chuyện công việc đâu có thể làm thành trò đùa"

"Cô đang dạy bảo tôi sao?"

"Tôi không dám"

"Không, cô dám, nhưng tôi nói rồi mệnh lệnh của tôi không cho phép bất kỳ ai cãi lại"

Ngự Giao quay về phía bàn làm việc nói: "Được rồi, cô có thể đi ra ngoài làm việc rồi"

Tiết Noãn Nhi tức giận vô cùng, không kim được nói: "Quả nhiên Băng Dao nói không sai, anh chính là một tên đàn ông tự cao tự đại cuồng vọng ích kỷ"

Bỗng chốc, một cơn gió ào tới trước mặt

Ngự Giao xoay người lại rất nhanh, áp sát, một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, một tay giữ chặt gáy cô, nụ hôn bá đạo rơi xuống ngăn cái miệng nhỏ nhắn quật cường của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Băng Dao đã lâu không gặp

Trong cánh môi mềm mại có một hương thơm quen thuộc.

Băng Dao đã lâu không gặp.

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn đáng vẻ say mê của Ngự Giao

Anh đang ôm chính là cơ thể Băng Dao, cánh môi đang hôn chính là môi Băng Dao, cảm giác say mê giống như lần đầu tiên chạm vào cô tràn về, khiến Ngự Giao chìm đắm trong đó nhất thời không thể kiềm chế.

Tiết Noãn Nhi dùng sức cắn vào môi Ngự Giao, lúc này anh mới buông cô ra.

Ngay sau đó một cánh tay của Tiết Noãn Nhi giơ lên, Ngự Giao nhanh chóng bắt được cổ tay cô nhú mày nói: "Sao? lại muốn đánh tôi nữa?" cô có vẻ bạo lực hơn rất nhiều so với trước đây.

Tiết Noãn Nhi giận đến cả người run rẩy, lúc này điện thoại trong tay cô vang lên.

"Điện thoại của cô đang kêu kìa" Ngự Giao nói.

Tiết Noãn Nhi lấy điện thoại ra, liếc mắt nhìn màn hình, sắc mặt liền thay đổi. Là Dương Tuyết Hoa gọi tới, cú điện thoại này lập tức kéo Tiết Noãn Nhi trở về thực tế, nhắc nhở cô phải hoàn thành nhiệm vụ, cho nên cô không thể thẳng mặt phản đối Ngự Giao, như vậy mới có lợi.

Tiết Noãn Nhi không nói gì thêm, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Cầm điện thoại di động đi tới chỗ hành lang không có người, Tiết Noãn Nhi nắm chặt điện thoại nhỏ giọng nói với người ở đầu dây bên kia, "Bà Dương, có chuyện gì không?"

Từ trong điện thoại truyền ra giọng nói căng thẳng của Dương Tuyết Hoa, "Dư Minh - trợ lý của tôi bị mất tích đã ba ngày rồi, tôi cho rằng cậu ta đã gặp phải chuyện nguy hiểm, tốt nhất là không phải bị Ngự Giao bắt được, nếu không tôi không dám đảm bảo thân phận của cô sẽ không bị bại lộ"

"Sao, tại sao có thể như vậy..." Tiết Noãn Nhi cảm giác một cơn gió lạnh thổi tới.

"Đây mới chỉ là suy đoán thôi, nhưng tôi nghĩ vẫn nên nói trước với cô một tiếng, để cô chú ý an toàn, mọi việc đều phải cẩn thận một chút"

"Ừm, tôi biết rồi"

"Bây giờ cô đã được chuyển sang làm thư ký của Ngự Giao đúng không?" giọng nói của Dương Tuyết Hoa bớt căng thẳng hơn.

"Vâng, sao bà biết?" Tiết Noãn Nhi hình ngạc, hình như mỗi một hành động của cô, Dương Tuyết Hoa đều biết rất rõ.

"Tôi có người làm việc trong tập đoàn Thẩm thị, cho nên tất nhiên tôi biết. Tuyệt lắm, tôi nghĩ chắc chắn vì Ngự Giao thấy cô có những điểm giống Doãn Băng Dao nên đã đem lòng thích cô, mới sắp xếp cô làm thư ký bên cạnh anh ta, cô nên biết quý trọng cơ hội này"

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi thừa nhận những lời Dương Tuyết Hoa là đúng.

"Muốn sớm rời khỏi anh ta, muốn sớm được tự do. Vậy hãy nhanh chóng hoàn thành chuyện tôi giao đi, được rồi mọi chuyện cứ như vậy"

Không đợi Tiết Noãn Nhi nói thêm gì, Dương Tuyết Hoa đã cúp máy.

Tiết Noãn Nhi cúp điện thoại, mà trong lòng vẫn đầy lo sợ bất an. Cô xoay người lại đã thấy Ngự Giao đứng ở phía sau, sợ đến giật mình, "Tổng giám đốc"

"Cô ở đây thần thần bí bí, gọi điện thoại cho ai?" ánh mắt của anh như tuần tra từng nét mặt của cô.

"Đâu có, đâu thần bí gì đâu, chỉ là ở đây yên tĩnh dễ nghe điện thoại hơn thôi.... mà... dù sao đây cũng là chuyện riêng của tôi"

Ngự Giao đến gần cô hỏi: "Không phải cô đang gọi điện thoại cho người đàn ông nào đó chứ?"

Nghe xong câu hỏi này, trong lòng Tiết Noãn Nhi thầm thở phào một hơi, "Đây là chuyện riêng của tôi, nếu anh không còn chuyện gì, tôi có việc phải đi trước" dứt lời cô liền lướt qua bên người Ngự Giao.

Ngự Giao nhìn bóng lưng Tiết Noãn Nhi, khoe miệng cong lên mỉm cười, thật ra vừa rồi anh đã nghe thấy. Rốt cuộc anh đã hiểu tại sao Dương Tuyết

Hoa phải ép Đoàn Băng Dao làm làm nội gián.

Thứ nhất vì bà ta biết anh yêu Đoàn Băng Dao, cho nên so với những người khác Tiết Noãn Nhi có nhiều cơ hội hơn.

Thứ hai, chính bản thân Đoàn Băng Dao là một người phụ nữ giỏi che giấu thế giới nội tâm của mình, cuộc sống từ nhỏ đã tạo cho cô vẻ bề ngoài kiên cường, trên mặt luôn nở nụ cười thân thiện, rất khó làm người ta phát hiện ra điều gì.

Buổi chiều hết giờ làm việc Tiết Noãn Nhi vừa bước ra cửa chính của công ty, liền thấy chiếc xe Aston Martin của Ngự Giao dừng ở đó.

"Lên xe đi, tôi thuận đường đưa cô về"

Tiết Noãn Nhi nhìn xung quanh một chút, tên đàn ông khốn kiếp này định làm gì thế không biết. Chẳng lẽ anh ta Không sợ những người trong công ty bàn tán rồi truyền tới tai Tô Y Thu sao?

Vì không muốn làm người khác chú ý, Tiết Noãn Nhi nhanh chóng lên xe.

Lang Long vừa từ trong hành lang đi ra, đúng lúc nhìn thấy hai người rời đi. Trong mắt anh có chua xót, cũng có vui mừng.

Tiết Noãn Nhi ngồi trên xe Ngự Giao, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, cố gắng kiềm chế thật lâu cô vẫn không nhịn được hỏi: "Tổng giám đốc, tại sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy? Anh đã có vợ, tôi cũng đã là mẹ của một đứa trẻ năm tuổi, chúng ta, chúng ta...."

Câu nói kế tiếp của Tiết Noãn Nhi không thể thành lời, cô sợ tự mình đa tình.

Ngự Giao đối với cô như vậy, cũng không nhất định là thích. Anh ta vốn là một người đàn ông như vậy, hoặc chỉ là nhất thời vui đùa một chút mà thôi.

Ngự Giao lạnh nhạt cười: "Thật ra nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không để cô phải mất mặt ở trong công ty. Nhưng nếu cô chống đối tôi, có lẽ chuyện sẽ âm ỉ nghiêm trọng hơn nhiều. Thật ra tôi cũng không xấu như cô nghĩ đâu, tôi cũng không muốn gì ở cô hết, chỉ vì cô và Băng Dao quá giống nhau, tôi chỉ muốn nghe giọng nói của cô. Hơn nữa con trai cô cũng rất đáng yêu, tôi rất thích thằng bé"

"Chỉ đơn giản vì những điều đó sao?"

"Đúng vậy, chỉ vì những điều đơn giản đó thôi, cho nên cô không cần lo lắng hoàn toàn có thể coi tôi như một người bạn bình thường" Tất nhiên còn có nguyên nhân khác, vì anh sợ nếu không trò chuyện nhiều với cô không đối xử tốt với cô, sau này sẽ không có cơ hội. Đôi khi cô lấy được thứ mình muốn, nhất định sẽ rời khỏi nơi này. Mà khi đó, chắc chắn anh sẽ không đi tìm cô, anh từng nói sẽ cho cô những thứ cô muốn.

Tiết Noãn Nhi nhìn Ngự Giao bằng ánh mắt không thể tin, tại sao cảm giác anh ta cũng có một mặt dịu dàng như vậy.

Nhưng..."Tôi thật sự có thể coi anh là bạn tốt sao? Nếu như vậy có phải anh sẽ không gây khó khăn cho tôi, sẽ không có những hành động thiếu tôn trọng tôi?"

"Tôi không dám khẳng định, chỉ là...." anh suy nghĩ một chút, khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười, "Chỉ cần cô đừng quá quyến rũ khi ở trước mặt tôi, nếu không rất có thể tôi sẽ không nhịn được làm ra những chuyện quá quắt, dù sao tôi cũng là đàn ông, từ xưa anh hùng khó qua ả mỹ nhân"

Trong lòng Tiết Noãn Nhi thầm hừ lạnh một tiếng, phải nói là từ xưa tất cả đàn ông đều là sắc quỷ.

Thật ra khi mới biết được điều đến làm thư ký của Ngự Giao, cô không có cách nào chấp nhận, không muốn ngày ngày phải nhìn mặt anh, nhìn thấy gương mặt cô vừa yêu vừa hận. Nhưng sau khi nghĩ lại, chỉ có như vậy cô mới có thể sớm lấy được tài liệu cơ mật, sớm rời khỏi nơi này, chuyện này cũng chưa hẳn là không tốt. Hoặc có thể nói, thà đau ngắn còn hơn để đau dài.

Vì để nỗi đau có thể giảm bớt một chút, Tiết Noãn Nhi quyết định tạm thời sẽ đối xử với Ngự Giao thật hòa bình, hơn nữa cô cũng không thể phản kháng cũng như không còn lựa chọn nào khác, vậy hãy cố gắng chung sống hòa bình với anh ta.

"Được rồi" Tiết Noãn Nhi gật đầu một cái

"Cô đồng ý coi tôi là bạn, cũng đồng ý ngoan ngoãn?"

"Ừ"

"Vậy bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ đi làm cùng nhau" Ngự Giao nói

"Hả?" Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, vẻ mặt rất không tình nguyện

"Sao? không phải vừa nãy đã đồng ý rồi à"

"Nhưng, chuyện này... không hay lắm, tôi sợ người khác bàn tán...." nếu như mỗi ngày đi làm cùng anh ta, nhất định cô sẽ điên mất.

"Có gì không hay, dù sao tạm thời trong thời gian này tôi cũng ở lại khu chung cư, mà bây giờ cô lại là thư ký của tôi, tôi thuận đường cho cô đi cùng, điều này có thể nói lên tôi là một ông chủ biết thông cảm và chăm sóc nhân viên, hơn nữa chúng ta cũng có thể tranh thủ thời gian bàn bạc với nhau về chuyện công việc" Những lời anh nói đều rất đúng lý hợp tình, cô không có lý do nào để từ chối.

"Chỉ có vậy..."

"Nhìn vẻ mặt cô hình như rất đau khổ" Ngự Giao nhìn thẳng vào mặt cô.

"Đâu có" cô thản nhiên nở nụ cười ngụy trang.

Trong lòng Ngự Giao vui vẻ nhưng cũng đầy bi ai. Chỉ trong khoảng thời gian này mới có thể đi cùng cô, về sau có lẽ bọn họ sẽ vĩnh viễn không gặp lại..

Cho nên anh muốn tranh thủ từng giây từng phút.

Ngự Giao và Tiết Noãn Nhi cùng bước vào thang máy lên lầu, khi Tiết Noãn Nhi đi về phía cửa căn hộ của mình, Ngự Giao vẫn đi theo phía sau. Cô đột nhiên dừng bước, cảm giác một cơ thể áp sát vào mình, vội vã lùi lại: "Anh, anh đang làm gì thế?"

"Không thể trách tôi được, là do cô dừng lại quá đột ngột"

"Này... anh đi theo tôi làm gì?"

"Bây giờ tôi muốn ăn đồ ăn do cô làm" Ngự Giao nói

Tiết Noãn Nhi nhướn mày thăm nghĩ, tại sao lại có người đàn ông mặt dày như vậy.

"Chuyện này.... không thể"

"Có gì là không thể, thứ tôi ăn cũng không phải là cô, hơn nữa sau này mỗi ngày tôi còn cho tôi đi nhờ xe, tất nhiên cô cũng phải cảm tạ tôi một chút chứ"

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc há to miệng, ngược lại Ngự Giao nở nụ cười xấu xa.

Có làm hay không? Là anh ta khăng khăng đòi chờ cô đi làm, hoàn toàn không phải do cô nguyện ý. Hơn nữa cô cũng không thèm khát chuyện đi nhờ xe! Tại sao bây giờ cô phải cảm tạ anh ta?

Tại sao trước đây không phát hiện da mặt của Ngự Giao dày đến mức này còn rất biết ba hoa. Chỉ cần mấy câu đã xoay Tiết Noãn Nhi như chong chóng, còn khiến cô cứng họng không trả lời được.

Cứ như vậy, bữa cơm này Ngự Giao ăn cực rất suôn sẻ. Nhưng tất nhiên anh làm điều này không phải vì bữa cơm, chỉ muốn nhân cơ hội tiếp xúc với con trai mình nhiều hơn.

Từ nhỏ đến lớn, chưa có thứ nào Ngự Giao anh muốn mà không có được, nhưng bây giờ đứng trước mặt con trai của mình, không ngờ anh chỉ có thể vờ như không biết. Anh không muốn khiến Băng Dao đau lòng, nếu hiện giờ cô vui vẻ với thân phận Tiết Noãn Nhi, vậy anh sẽ diễn cùng cô.

Hai người vừa vào nhà, Tiết Tiểu Diệc nhìn thấy Ngự Giao liền vui mừng lao tới, "Chú Thẩm tới rồi! Nhiệt liệt chào mừng! nhiệt liệt chào mừng"

Nhìn đáng vẻ con trai bắt chước các cổ động viên vừa hát vừa múa, cô thật sự rất xấu hổ.

Ngự Giao vui vẻ ôm chặt Tiết Tiểu Diệc vào lòng, dùng hai tay giơ cậu bé lên cao, hai người vừa gặp nhau đã chơi rất vui vẻ.

Tiết Tiểu Diệc ở trước mặt Ngự Giao là một Tiết Tiểu Diệc mà Tiết Noãn Nhi chưa từng thấy bao giờ. Trên gương mặt cậu bé nở nụ cười rục rịch, giống như một đứa trẻ hạnh phúc, mà trong ánh mắt Ngự Giao cũng tràn đầy cưng chiều. Trước đây cô không biết Ngự Giao là một người thích trẻ con đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Lo lắng

Tiết Noãn Nhi đứng trong phòng bếp vừa làm bữa tối, vừa nghe hai người bên ngoài phòng khách nói chuyện.

"Chú Thẩm, cháu rất quý chú"

"Thật không? Vậy... cháu có muốn nhận chú làm bố nuôi không, dù sao chú Thắm cũng không có con"

"Không, cháu không muốn"

"Vậy cháu muốn thế nào?"

"Cháu muốn bỏ đi chữ 'nuôi', hi hi..."

Bàn tay Tiết Noãn Nhi cầm muống canh run run, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót. Hình như hai người bọn họ rất yêu quý nhau, nhưng bí mật hai người là cha con sẽ chỉ có một mình cô biết, tuyệt đối không thể nói với người thứ hai.

Đến giờ phút này, Tiết Noãn Nhi càng cảm thấy sự ích kỷ của bản thân. Chỉ là cô luôn tự nhủ với bản thân, tất cả đều vì Tiểu Diệc. Nếu như có một ngày Tiểu Diệc biết chú Thắm mình yêu quý thực ra là một kẻ lòng dạ độc ác, là một tên ác ma giết người không chớp mắt, thẳng bẻ làm sao có thể còn yêu quý anh ta?

Tiết Noãn Nhi vênh tai lên muốn nghe những lời Ngự Giao nói. Biểu hiện không tự nhiên này, ngay chính cô cũng không nhận ra, mà cũng không muốn nhận ra.

Nhưng hai người bên ngoài đột nhiên nhỏ giọng lại khiến cô không thể nghe thấy bọn họ đang nói cái gì.

Sau đó, Tiết Noãn Nhi nhanh chóng làm xong đồ ăn. Ngự Giao và Tiết Tiểu Diệc cùng đi rửa tay, bước tới ngồi xuống chiếc bàn nhỏ. Nhìn bọn họ thật giống một gia đình.

Ngự Giao gấp một món xào, thức ăn vừa đưa vào miệng lập tức trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Tại sao anh lại đàn như vậy? Tại sao không sớm phát hiện ra Tiết Noãn Nhi chính là Băng Dao. Rõ ràng khi Tiết Noãn Nhi mới xuất hiện anh cũng đã tới đây ăn cơm, nhưng chưa từng phát hiện ra mùi vị đồ ăn do chính tay Băng Dao làm. Năm đó anh và Lăng Diệc cũng rất thích đồ ăn do Băng Dao làm.

Ngự Giao cúi đầu ăn một mạch, anh cảm giác hai mắt cay cay muốn khóc, sợ hai người nhìn thấy.

Sau này, anh không còn được ăn đồ ăn do chính Băng Dao làm nữa rồi. Trong sáu năm qua, mỗi đêm trong giấc Ngự Giao đều sám hối, là do anh không biết quý trọng những thứ tự nhiên tới với mình.

"Chú Thắm? Chú sao vậy?" Tiết Tiểu Diệc phát hiện ra vẻ khác thường của Ngự Giao hỏi.

Tiết Noãn Nhi cũng nhìn sang. "Anh sao vậy? Có phải có chỗ nào không khỏe không?"

Ngự Giao miễn cưỡng cười cười, "Không, chỉ là tôi vô cùng thích cảm giác như thế này, rất ấm áp"

Tiết Noãn Nhi tròn mắt nhìn, anh ta cảm thấy ấm áp sao?

Ngự Giao chớp chớp mắt cố gắng ép những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, ngẩng đầu lên thản nhiên nói, "Ồ nhà tôi lúc nào cũng đều ăn cơm trên một chiếc bàn ăn rất dài rất lớn, mọi người trong nhà cũng phải ngồi xa nhau, không có cảm giác ấm áp như thế này"

"Ừ, tôi biết" Tiết Noãn Nhi gật đầu

"Làm sao cô biết?"

"À..." Tiết Noãn Nhi hơi hốt hoảng, vội vàng nói: "Trên tivi thường chiếu những cảnh như vậy mà, Nơi ở của những gia đình danh môn quý tộc đều giống những khách sạn năm sao cao cấp, ha ha..."

"Vậy sau này chú hãy thường xuyên tới nhà cháu ăn cơm đi, dù sao chỉ có cháu và Noãn Nhi ăn cơm cũng rất cô đơn" Tiết Tiểu Diệc nói.

Tiết Tiểu Diệc nhìn Tiết Noãn Nhi dè dặt hỏi: "Mẹ nhìn con như vậy làm gì? Có phải em muốn cảm ơn con không. Con biết rõ mẹ cũng hi vọng chú Thắm thường xuyên tới nhà mình chơi, chỉ là ngại không muốn nói ra thôi đúng không, hi hi, là phụ nữ dè dặt một chút cũng tốt"

Tiết Noãn Nhi thiếu chút nữa bị cậu con trai của mình làm tức hộc máu. Khi này cô nhìn con trai như vậy chỉ là đang trách cậu nhiều lời.

Ngự Giao thấy thế, mặt dày nói: "Hai người đã mời tôi như vậy, nếu tôi vẫn từ chối thì đúng là không phải. Vậy sau này tôi sẽ thường xuyên tới làm phiền rồi"

"Hoan hô" Tiết Tiểu Diệc vội vàng bỏ đôi đũa xuống, vui mừng vỗ tay.

Sau bữa tối, Ngự Giao vừa chuẩn bị về căn hộ của mình liền bị Tiết Tiểu Diệc kéo lại.

"Chú Thắm, chú ở lại thêm một lát nữa được không?"

"Sao vậy?"

"Cháu muốn chú tắm giúp cháu" Tiết Tiểu Diệc nói.

Đang thu dọn bát đĩa Tiết Noãn Nhi lập tức đặt bát xuống, vẻ mặt không vui nói: "Tiểu Diệc! Không được làm loạn nữa, từ trước tới giờ đều là người khác phục vụ chú Thắm, tại sao bây giờ con có thể yêu cầu chú ấy tắm cho con, lát nữa mẹ sẽ tắm cho con"

Ngự Giao hơi lúng túng, đứng là cho tới giờ anh đều có người dâng com tận miệng quần áo mặc tận tay, chưa từng chăm sóc bất kỳ một đứa trẻ nào chứ đừng nói đến việc tắm giúp nó.

Chỉ là, anh rất thích ở lại nơi này.

"Không có chuyện gì, tuy tôi chưa từng tắm cho trẻ con, nhưng bây giờ tôi có thể thử" Ngự Giao nói.

"Mẹ xem, chú Thắm cũng đồng ý rồi kìa" Tiết Noãn Nhi vui vẻ cười.

"Mẹ nói không được là không được" Tiết Noãn Nhi lau tay vào tạp dề, bước tới nói với Ngự Giao, "Tổng giám đốc, anh cứ về đi. Chuyện này không thể làm phiền anh được, là do con trai tôi không hiểu chuyện thích dính lấy anh"

"Noãn Nhi không được đuổi chú Thắm" Tiết Tiểu Diệc phản đối.

Ngự Giao quay đầu nhìn thoáng qua Tiết Tiểu Diệc, lập tức thấy đôi mắt đen như mực tràn đầy mong đợi của cậu bé đang nhìn mình.

"Cho tôi ở lại thêm chút nữa đi" Ngự Giao nói với Tiết Noãn Nhi.

Về mặt Tiết Noãn Nhi lạnh lùng đầy kiên quyết, "Không được"

Tiết Tiểu Diệc tiếp tục phản đối, "Con không đồng ý! Noãn Nhi là phụ nữ, Tiểu Diệc đã trưởng thành làm sao có thể để mẹ nhìn thấy mông, nếu truyền ra ngoài sẽ rất xấu hổ. Con muốn chú Thắm tắm cho con cơ"

Những lời này của cậu bé làm bầu không khí căng thẳng tan biến trong nháy mắt.

Tiết Noãn Nhi và Ngự Giao không nhịn được bật cười, cô ngồi xổm xuống trước mặt con trai nhẹ nhàng nói: "Chú Thắm rất bận, còn rất nhiều công việc cần chú ấy phải giải quyết. Hơn nữa một người cao quý như chú Thắm làm sao có thể phục vụ tên tiểu quý như con được"

Chỉ là do cô ích kỷ không muốn hai bố con họ quá gần gũi nhau, sợ Tiết Tiểu Diệc sẽ nảy sinh tình cảm với Ngự Giao, đến lúc đó sẽ rất rắc rối.

Tiết Tiểu Diệc chu miệng, đáng vẻ là chã chực khóc, "Các bạn trong nhà trẻ đều được bố tắm cho, con cũng muốn biết cảm giác đó, muốn có một người giống bố tắm cho sẽ có cảm giác gì?"

Những lời Tiểu Diệc nói như đòn trí mạng đánh thẳng vào Tiết Noãn Nhi. Trong lòng cô chợt đau nhói, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Ngự Giao cũng vô cùng đau lòng, anh không quan tâm đến sự phản đối của Tiết Noãn Nhi, bước tới dùng một tay bế cậu bé lên nói: "Đi, chú tắm cho cháu"

Đôi mắt buồn bã của Tiết Tiểu Diệc lập tức sáng lên, cậu kích động ôm chầm lấy cổ Ngự Giao, hôn một cái lên mặt anh, "Chú Thắm vạn tuế! Chú Thắm tốt nhất"

"Phòng tắm ở đâu"

"Ở trên lầu ạ"

"Được rồi, chúng ta lên lầu tắm thôi"

"Chú Thắm chơi đùa nước với cháu nha"

"Không thành vấn đề"

"Hi hi hi...."

Hai người đi lên lầu hoàn toàn không để ý tới gương mặt khổ sở của Tiết Noãn Nhi vẫn đứng yên tại chỗ. Sự thật chứng minh, sự lo lắng của Tiết Noãn Nhi đã xảy ra, Tiết Tiểu Diệc càng ngày càng dính chặt với Ngự Giao

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Ma quỷ sám hối

Sau khi Tiết Noãn Nhi thu dọn bát đĩa trong phòng bếp xong, một mình ngồi thần thờ trong phòng khách. Cô phải nghĩ ra cách gì đó, cứ tiếp tục như thế này chắc chắn bọn họ sẽ nảy sinh tình cảm sâu đậm. Sáu năm qua, từng có rất nhiều người theo đuổi cô nhưng Tiết Tiểu Diệc chưa lần nào thích. Bây giờ Ngự Giao vừa xuất hiện, Tiết Tiểu Diệc đã giống như vừa gặp đã thân.

Trong lòng cô vô cùng lo lắng, vì vậy Tiết Noãn Nhi đứng dậy đi lên lầu, vừa lên tới cửa phòng Tiết Tiểu Diệc đã nghe thấy giọng Ngự Giao truyền ra.

"Vì vậy, hoàng tử và công chúa trải qua cuộc sống hạnh phúc mãi mãi...."

Giọng nói của anh trầm thấp của anh dịu dàng kể chuyện cổ tích cho Tiết Tiểu Diệc, không ngờ Ngự Giao cũng có thể phát ra được giọng nói dịu dàng đến vậy.

Tiết Noãn Nhi lùi lại, tựa người vào vách tường hít sâu một hơi, không muốn quấy rầy họ. Cô biết mình rất ích kỷ, rất có lỗi với con trai, đã cướp đi quyền ở bên nhau của con trai với bố mình. Đợi khi lấy được thứ dương tuyền hoa cần, cô sẽ lập tức dẫn Tiểu Diệc rời khỏi nơi này.

Ngự Giao kể chuyện cổ tích cho Tiểu Diệc, cậu bé nhanh chóng ngủ thiếp đi. Anh nhẹ nhàng đặt cuốn truyện xuống đắp kín chăn cho cậu bé, ánh mắt vô cùng dịu dàng, gương mặt đáng yêu này, đôi lông mày này, ánh mắt này thực sự rất giống anh hồi nhỏ, tại sao trước đây lại không nhận ra những điều này.

Ngự Giao mở cửa phòng Tiết Tiểu Diệc, vừa bước ra ngoài đã nhìn thấy Tiết Noãn Nhi đang dựa lưng vào tường nhắm mắt lại giống như đang suy nghĩ vấn đề nào đó.

"Tiểu Diệc ngủ rồi" Ngự Giao nói.

Tiết Noãn Nhi mở mắt, lập tức điều chỉnh cảm xúc của bản thân, cô mỉm cười với Ngự Giao nói: "Làm phiền anh quá"

"Không sao, dù sao tôi cũng đang muốn tập làm những việc như thế này, nếu không sau này có con sẽ không biết chăm sóc thế nào" Ngự Giao nói

Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Tiết Noãn Nhi cứng ngắc, cười khan hai tiếng: "Ha ha. Đúng vậy"

Đúng vậy, sau này anh ta có thể sẽ có những đứa con của mình, Tiểu Diệc đối với anh ta mà nói chẳng qua chỉ là một đứa bé đáng yêu mà thôi, hoàn toàn không có cảm giác tình thân gì đó.

Không hiểu tại sao, khi nghĩ sau này Ngự Giao sẽ có những đứa con khác, thậm chí là con của anh ta và Y Thu, trong lòng cô cũng có chút đau khổ.

Ngự Giao nhạy bén nhận ra nỗi đau khổ và mất mát trong đáy mắt cô. Anh cố tình nói như vậy chỉ là muốn biết, Tiết Noãn Nhi có thật sự còn yêu anh nữa hay không.

Đã từng, anh khẳng định Tiết Noãn Nhi đã từng yêu anh, nhớ hồi khi mới bắt đầu sống chung, Tiết Noãn Nhi vì cảm tạ anh đã cứu mạng hai chị em cô vẫn luôn vâng lời, chỉ là sau này....

Vướng mắc lớn nhất tồn tại trong lòng cô chính là cái chết của lăng diệc.

Tiết Noãn Nhi lặng lẽ thờ dài một cái, muốn giảm bớt cảm giác khó chịu trong lòng. Mỗi khi đối diện với Ngự Giao, luôn cảm giác anh rất mạnh mẽ, loại cảm giác đó khiến trái tim cô đập rộn lên. Nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng muốn thừa nhận, biểu hiện này là do mình còn yêu anh.

Sáu năm trước, cô đã tự tay dùng dao nhọn rạch mạnh lên gương mặt mình, xóa đi mọi thứ về Ngự Giao trong trái tim mình, cho nên cô đã không còn yêu anh...

"Không ngờ anh biết kể chuyện cổ tích cho trẻ con" cô cười cười

"Lúc đầu đúng là không biết, nhưng sau phát hiện thì ra rất đơn giản chỉ cần đọc chữ in trên sách mà thôi"

"Đi thôi, tôi tiễn anh"

Hai người cùng nhau đi xuống lầu dưới, khi ra tới cửa Ngự Giao dừng bước xoay người lại, nhìn cô chăm chú. Trong đôi mắt thâm thúy, không còn sự liêu lỉnh và đùa giỡn. "Tôi thật sự vô cùng thích Tiểu Diệc. Tôi cũng biết rõ cô rất chán ghét tôi, vì trước đây tôi đã tổn thương bb mà cô lại là bạn thân của cô ấy. Nhưng bây giờ cô có thể bỏ qua những thành kiến không tốt về tôi không, đừng chán ghét tôi. Tôi đảm bảo sau này sẽ tôn trọng cô, chỉ mong cô đừng phản đối tôi thường xuyên tới chơi cùng Tiểu Diệc" cũng như thường xuyên tới nhìn cô một chút. Chỉ là câu nói cuối cùng anh không dám nói ra.

Tiết Noãn Nhi hơi sùng sốt, phụ nữ vốn hay mềm lòng trước những lời xin lỗi của đàn ông. Hơn nữa, Tiết Noãn Nhi cũng cảm thấy hổ thẹn với Tiểu Diệc vì vậy gật đầu đồng ý, "Được"

"Cô đồng ý rồi sao?" trong đáy mắt Ngự Giao lộ ra niềm vui sướng

"Ừ"

"Noãn Nhi..."

"Hả?" Ngự Giao kinh ngạc.

"Sau này tôi có thể gọi cô là Noãn Nhi không?"

"Có thể?"

"Cảm ơn cô đã tha thứ cho tôi, vậy tôi về đây"

Tiết Noãn Nhi đứng nhìn Ngự Giao bước vào căn phòng sách vách bên trái, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cơ thể yếu ớt tựa vào cánh cửa. Cô biết, bản thân không thể chống đỡ trước sự dịu dàng của Ngự Giao. Giờ phút này Tiết Noãn Nhi thật sự muốn tát một cái thật mạnh vào má mình, cô tuyệt đối không thể quên những tổn thương đau đớn của sáu năm trước, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Ngày hôm sau, Tiết Noãn Nhi thức dậy thật sớm gọi Tiết Tiểu Diệc rời giường.

Trong lúc con trai tự mặc quần áo, Tiết Noãn Nhi làm bộ vô tình hỏi: "Tiểu Diệc, hôm qua lúc mẹ đứng trong phòng bếp nấu cơm nghe thấy hình như chú Thắm muốn nhận con làm con nuôi phải không?"

"Vâng, nhưng con nói không thích chữ "huôi" kia"

"Con đã nói vậy sao? vậy chú Thắm nói thế nào?" Tiết Noãn Nhi hỏi

Tiết Tiểu Diệc sờ cằm, làm bộ giống như một ông lớn quan sát về mặt Tiết Noãn Nhi, ánh mắt thăm dò này thực sự vô cùng giống Ngự Giao.

"Noãn Nhi, mẹ rất quan tâm chú Thắm nói gì sao?"

"À, đâu có" Tiết Noãn Nhi lập tức che giấu sự chột dạ của mình, "Mẹ tò mò hỏi vậy thôi"

"Chú Thắm nói, chú ấy cũng muốn bỏ đi chữ "huôi" kia, nhưng điều kiện đầu tiên là phải được mẹ cho phép" Tiết Noãn Nhi xấu xa cười.

"Thật không?" Tiết Noãn Nhi không thể tin.

"Thật, con nghĩ chú Thắm rất thích mẹ"

"Đồ quỷ con" Tiết Noãn Nhi cốc nhẹ vào đầu con trai: "Con thì biết thích là gì, mau đi đánh răng rửa mặt đi, ăn sáng xong mẹ đưa con tới trường"

Chẳng lẽ Ngự Giao thật sự thích "Tiết Noãn Nhi" sao? Nhưng không phải anh ta luôn miệng nói thích "doãn bb" sao? Đúng là một tên đàn ông lẳng nhăng.

Trong lòng Tiết Noãn Nhi có cảm giác không vui, nhưng lại nghĩ mình như vậy có phải là không bình thường không? Không phải cô đang ghen chứ?

Ăn sáng xong, Tiết Noãn Nhi cầm túi xách của mình và ba lô của Tiết Noãn Nhi lên, hai người vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Ngự Giao đứng chờ sẵn. Hôm nay anh mặc một bộ vest xám trắng, thay vì những bộ vest màu đen thường này, nhìn qua trông rạng rỡ hơn rất nhiều.

"Sao anh lại ở đây?" Tiết Noãn Nhi kinh ngạc hỏi.

"Không phải đã nói là sau này mỗi ngày tôi đều đưa cô đi làm sao?"

"À... Hôm nay không được rồi, tôi phải đưa tiểu diệc tới nhà trẻ"

"Tôi và cô cùng đưa tiểu diệc tới đó"

Trong lúc Tiết Noãn Nhi chưa hết kinh ngạc, Tiết Tiểu Diệc vừa hay chạy ra lập tức nhào vào trong lòng Ngự Giao, hai người một lớn một nhỏ cùng nhau bước vào thang máy.

"Chú Thắm, chú đúng là là người biết giữ lời. Cháu còn tưởng tối hôm qua chú nói hôm nay sẽ đưa cháu tới nhà trẻ chỉ là tiện miệng nói vậy thôi"

"Chú tất nhiên là người nói lời biết giữ lời! Là nam tử hán đại trượng phu mỗi lời nói ra phải nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy"

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc há miệng không cất lên lời, bất đắc dĩ chỉ còn các đuôi theo hai người phía trước.

Từ sáng sớm nay Tiết Tiểu Diệc đã rất vui vẻ. Cậu ngồi ở băng ghế phía sau, Tiết Noãn Nhi ngồi trên ghế phụ phía trên. Cậu bé nhào người tựa vào thành ghế lái nhìn Ngự Giao chăm chú hỏi: "Chú Thắm, vậy chiều nay sau khi tan học chú có thể tới đón cháu được không?"

"Tiểu Diệc! Con đừng có voi đòi tiên" Tiết Noãn Nhi cảm thấy Tiết Tiểu Diệc càng lúc càng kỳ cục, càng ngày càng tham lam.

Được ở cùng Ngự Giao, tất nhiên cậu bé rất vui vẻ, nhưng cô thì hoàn toàn trái ngược, mỗi khi ở gần Ngự Giao trái tim cô giống như co thắt không ngừng, càng ở gần càng đau.

Ngự Giao nhìn Tiết Tiểu Diệc qua kính chiếu hậu, "Nếu chiều nay chú không bận chuyện gì, thì sẽ tới đón cháu được không?"

Anh không dám cho cậu bé một câu trả lời chắc chắn, dù sao anh cũng là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn có rất nhiều chuyện cần anh giải quyết, ngộ nhỡ nếu đồng ý với cậu bé tới lúc đó lại có chuyện đột xuất, sẽ khiến Tiết Tiểu Diệc vô cùng thất vọng. Anh không thích nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia hiện lên nét không vui.

Đến nhà trẻ, Tiết Tiểu Diệc nhìn thấy một cô bé vội vàng lớn tiếng gọi: "tm! tm!"

Cô bé phía trước quay người lại, vui mừng nhìn Tiết Tiểu Diệc: "Tiểu Diệc, cậu đến rồi à"

Tiết Tiểu Diệc vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, chạy tới nắm tay tm: "Một ngày không gặp, có nhớ tớ không?"

Nghe câu nói của cậu, Tiết Noãn Nhi há miệng kinh ngạc, Ngự Giao lại cười cười nói: "Xem ra con trai của cô thích ứng rất tốt với hoàn cảnh mới"

"Có ý gì?"

"Cậu nhóc đã học được cách tán gái, nói chuyện yêu đương rồi"

Tiết Noãn Nhi liếc anh một cái, nghĩ thầm, đây không phải là được di truyền từ anh sao.

Tiết Tiểu Diệc quay đầu lại, vẫy vẫy tay với Tiết Noãn Nhi và Ngự Giao: "Chú Thắm, Noãn Nhi, con vào lớp đây, hai người không phải tiễn con đâu"

Ngự Giao giờ tay ra hiệu ok.

Sau đó, hai người nhìn Tiết Tiểu Diệc nắm tay cô bé tm chạy vào trong nhà trẻ, còn loáng thoáng nghe thấy hai đứa trẻ nói chuyện

"Tiểu Diệc, chú đẹp trai ngồi ở trên xe khi này là bố cậu sao?"

"Bây giờ chưa phải, nhưng tương lai sẽ là như vậy?"

"Chú ấy đẹp trai thật"

"Sau này tớ trưởng thành cũng sẽ đẹp trai như vậy"

"Thật không? Tiểu Diệc, tớ quý cậu nhất"

"Tất nhiên là thật rồi"

Trên mặt Tiết Noãn Nhi hiện đầy vạch, Ngự Giao cố không bật cười nhưng bờ vai vẫn khẽ run run, có thể nhận thấy giờ phút này anh cảm thấy buồn cười tới mức nào

Sau khi Tô Y Thu chắc chắn mình không mang thai, vô cùng lo lắng.

Vừa rồi Phương Chính Đông đã hỏi cô có mang thai không. Nhìn ánh mắt mong đợi của Phương Chính Đông, Tô Y Thu không cách nào nói ra sự thật, nếu như mình không mang thai vậy chắc chắn sau này sẽ không còn cơ hội cùng Ngự Giao làm "chuyện đó" rồi. Mà mẹ chồng cũng rất thất vọng với cô.

Vì vậy, Tiết Noãn Nhi liền nói: "Mẹ, con vẫn chưa đi kiểm tra. Mới được hơn mười ngày, con đợi mấy hôm nữa rồi đi kiểm tra"

"Ừ, nếu con mang thai phải lập tức nói cho mẹ biết, mẹ nhất định sẽ làm chủ cho con"

"Vâng ạ"

Tô Y Thu hận bụng mình vô dụng, sáu năm qua đối mặt với sự lạnh lùng của Ngự Giao nhiều lần cô cũng đã có ý nghĩ từ bỏ.

Lần này, cô kiên quyết không thể bỏ qua cơ hội này, đột nhiên nhớ ra lần trước tới bệnh viện bác sĩ từng nói có cách mang thai mà không cần hai người phải làm "chuyện đó, chính là thụ tinh nhân tạo.

Có lẽ, cô nên thử một lần...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Thụ tinh nhân tạo

Trên đường tới bệnh viện, trong đầu Tô Y Thu vẫn vang vọng lời nói của mẹ chồng.

"Trong những gia tộc chúng ta, phụ nữ sinh con là một chuyện rất quan trọng, con nhất định phải hiểu được câu mẹ quý nhờ con"

Tô Y Thu nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật hai bên đường chạy vun vút về phía sau, trong lòng lo lắng bất an. Nếu như không mang thai, cho dù Ngự Giao không ly hôn với cô thì người nhà họ Thẩm cũng sẽ không cần một người không biết sinh đẻ. Trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc chua xót nói không ra lời.

Đến cửa bệnh viện Tô Y Thu bảo người tài xế về nhà trước, sau đó ôm nỗi lo sợ bất an đi vào bệnh viện, tìm vị bác sĩ lần trước khám cho cô. Lấy số xong, cô ngồi đợi đến khi trong phòng làm việc của bác sĩ không còn ai mới đi vào

"...Bác sĩ còn nhớ tôi không? Mấy ngày trước tôi có tới đây khám thai"

"Ừ, tôi nhớ" Người bác sĩ trung niên cười vui vẻ nói.

"Lần trước bác sĩ có nói với tôi về chuyện thụ tinh nhân tạo, bây giờ tôi muốn làm thụ tinh nhân tạo được không?" Cô dè dặt nhìn người bác sĩ nói ra nỗi lòng của mình.

Nữ bác sĩ gật đầu "Tất là được, chỉ cần cô xuất trình giấy đăng ký kết hôn cùng với giấy chứng nhận vô sinh"

"Phiên phức vậy sao?" Tô Y Thu hơi nhú mày, nhưng suy nghĩ một lát cảm thấy cũng chỉ một hay loại giấy tờ mà thôi: "Chỉ cần như vậy là được sao? Có cần thêm thứ gì khác không?"

"Chỉ cần hai loại giấy tờ này là đủ rồi. Sau đó cô và chồng cô phải tiến hành làm một số kiểm tra xét nghiệm trước, sau khi kiểm tra xong cũng phải cần thời gian một đến hai tháng mới có thể tiến hành"

"Lâu như vậy à...." Tô Y Thu trầm tư.

Nếu để Ngự Giao biết là thụ tinh nhân tạo, chắc chắn anh sẽ không đồng ý, cô phải suy nghĩ tìm ra các gì đó để lừa anh tới đây kiểm tra nhưng không thể cho anh biết nguyên nhân kiểm tra.

"Chỉ cần như vậy là được sao?" Tô Y Thu hỏi

"Ừ, sau khi kiểm tra xong chỉ cần hai người ký tên nữa là xong"

"Còn phải ký tên? Sao bác sĩ không nói luôn cùng một lúc cho xong" Tô Y Thu hơi căng thẳng

"Đây đều là những trình tự thủ tục bình thường phải có ở mỗi bệnh viện"

Tô Y Thu giống như quả bóng xì hơi, phải làm sao bây giờ, chuyện thụ tinh nhân tạo này so với chuyện cho Ngự Giao uống thuốc còn khó khăn hơn gấp nhiều lần. Cô lo trái nghĩ phải, sau đó ngai ngừng nhìn về phía bác sĩ, "Nhưng.... chồng tôi bị vô sinh, cho nên có thể không cần anh ấy tới kiểm tra và ký tên được không?"

"Ý cô là muốn dùng tinh trùng của người khác sao?"

"Ừm"

"Vậy cô phải đưa ra được giấy tờ chứng minh chồng cô bị vô sinh thì bệnh viện của chúng tôi mới có thể giúp cô tiến hành làm thụ tinh nhân tạo"

Tô Y Thu lập tức đứng bật dậy "Tại sao lại rắc rối như vậy?"

"Cô à, Bệnh viện của chúng tôi là bệnh viện chính quy của nhà nước, tất cả mọi chuyện đều phải làm theo trình tự thủ tục"

"Vậy ý bác sĩ là những bệnh viện tư có thể không cần những trình tự thủ tục rườm rà rắc rối này sao?"

"Chuyện này..."

Ánh mắt Tô Y Thu chợt sáng lên, khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười

Có lẽ, cô vẫn còn có các khác.

Rời khỏi bệnh viện, một mình Tô Y Thu đi lang thang trên đường không mục đích, muốn thụ tình nhân tạo cần nhiều thủ tục rắc rối như vậy.

Nếu như dùng tình trùng của người khác, cũng cần phải có giấy tờ chứng minh Ngự Giao bị vô sinh, phải làm sao bây giờ...

Nếu như đã dùng tình trùng của người khác, vậy chỉ bằng nhân thời kỳ rụng trứng đi tìm một người đàn ông khỏe mạnh làm "chuyện đó", sau đó mang thai như vậy sẽ đơn giản hơn.

Tô Y Thu bị chính ý nghĩ này của mình làm cho giật mình, hít sâu một hơi, vội vàng lắc đầu.

Không thể làm như vậy, tính chất của việc này không giống như thụ tình nhân tạo bằng tình trùng của người khác. Nếu như bị phát hiện, cô sẽ bị coi là một người phụ nữ hư hỏng hơn nữa còn phải bội Ngự Giao trước. Cho dù có thành công, nhưng đứa trẻ sinh ra cũng không sâu nặng.

Làm như vậy cũng chỉ có thể lừa gạt được mọi người trong khoảng thời gian ngắn, sau này đứa trẻ trưởng thành thì sao đây? Không được, không được, không vạn bất đắc dĩ cô tuyệt đối không thể làm như vậy, không thể để cho người đàn ông nào ngoài Ngự Giao chạm vào cô. Tô Y Thu vò tóc, trong lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này điện thoại trong túi xách reo lên, lấy điện thoại ra nhìn là một nhân viên trong tập đoàn.

"Alo"

"Phu nhân, hôm nay Tổng giám đốc đi làm cùng Tiết Noãn Nhi, nghe nói Tổng giám đốc còn đưa con trai cô ta tới nhà trẻ. Mọi người trong công ty đang không ngừng xì xào xôn xao về chuyện này"

"Cái gì?" Tô Y Thu tức giận, cao giọng nói

"Chuyện này là thật ạ"

"Được, tôi biết rồi" Tiết Noãn Nhi cúp điện thoại, bàn tay xiết chặt chiếc điện thoại, ánh mắt lộ lên vẻ tức giận.

Tiết Noãn Nhi! Tôi từng nhắc nhở cô tránh xa chồng tôi ra, vậy đừng trách tôi độc ác! Cô phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, để mình mang thai đứa con của Ngự Giao.

Ngự Giao ngồi phía sau bàn làm việc vui đùa xử lý một đồng tài liệu, Phương Chính Đông đột nhiên gọi điện thoại tới. Anh một tay cầm tài liệu, một tay cầm điện thoại di động, "Sao cậu lại rảnh rồi gọi điện thoại cho tớ thế"

"Là do cậu gần đây bận rộn quá thôi." Phương Chính Đông trêu nói, "Không biết ngài Tổng giám đốc tối nay có thời gian rảnh tụ họp với anh em không"

"Tụ họp gì, không phải mỗi ngày cậu đều phải ở bên cạnh Đồng Đồng yêu quý của cậu sao?"

"Đã lâu rồi mấy anh em chúng ta không gặp nhau uống rượu, hôm nay dù bận tới đâu cậu cũng phải ra ngoài gặp mọi người đó"

"Để xem, có thời gian không đã."

"Phạm Kiệt Phàm và Lang Long đã đồng ý rồi, chỉ còn mỗi cậu thôi đó. Tối nay chỉ có bốn người chúng ta thôi không được mang theo người thân, chúng ta phải thoải mái phóng khoáng một lần giống như trước kia"

Ngự Giao để tài liệu xuống, hỏi: "Cậu định làm gì, tớ nghĩ chắc chắn cậu muốn trốn Đồng Bội kiểm soát ra ngoài tán gái, đúng không?"

"Không phải, cậu đừng nghĩ bà xã tớ đa nghi như vậy. Hơn nữa, tớ đường đường là đàn ông con trai, muốn đi đâu chơi cần phải nói với cô ấy sao? Đàn bà con gái nên ở nhà đợi"

Ngự Giao không nhịn được cười: "Cậu muốn mạnh mẽ như vậy, thì phải quản lý Đồng Bội nghiêm khắc trước khi cô ấy thành bà xã của cậu"

"Được rồi, được rồi, không tán gẫu với cậu nữa, cậu hãy nhanh chóng giải quyết công việc đi, tối nay chúng ta hẹn gặp ở chỗ cũ."

Ngự Giao liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay treo trên vách tường, "Được rồi, tối nay tớ sẽ tới"

"Khi vào chúng tớ tới sẽ gọi điện thoại cho cậu"

"Ừ"

Sau khi cúp điện thoại, Ngự Giao liền cúi đầu tiếp tục giải quyết công việc. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ, tại sao hôm nay Phương Chính Đông đột nhiên hẹn mọi người ra ngoài?

Nhớ mấy hôm trước Phạm Khiết Phàm từng nói mấy người bọn họ đã lâu không gặp nhau uống rượu, sau đó hẹn mọi người ra ngoài, người đầu tiên không muốn đi chính là Phương Chính Đông, nói là muốn ở nhà bồi dưỡng tình cảm với bà xã.

Cậu ta và Đồng Bội vẫn chưa kết hôn mà dám gọi con gái nhà người ta là bà xã.

Sau khi xử lý những tài liệu quan trọng, Ngự Giao gọi điện thoại cho Tiết Noãn Nhi.

Tiết Noãn Nhi cũng vừa giải quyết xong công việc, nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện lên ba chữ "Tổng giám đốc", trái tim liền đập loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Kế hoạch

Cô nhận điện thoại, "Alo"

"Noãn Nhi, lát nữa tôi không thể đưa cô về nhà, tối nay tôi có hẹn gặp mặt với bạn"

"Vâng"

"Cô không có lời nào muốn nói với tôi sao?"

"Không có"

"Vậy... tôi cúp máy đây"

"Vâng"

Tút tut tut...

Ngự Giao cúp điện thoại.

Tiết Noãn Nhi thở dài một cái, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, không phải đi nhờ xe xúng tốt, cô cảm giác được ở một mình sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mỗi khi ở trước mặt Ngự Giao, ngay cả hô hấp cũng không được tự nhiên, nhưng trong lòng lại có một chút cảm giác mất mát.

Sau khi tan việc Tiết Noãn Nhi đi tới nhà trẻ đón Tiết Noãn Nhi, Tiết Noãn Nhi nhìn phía sau cô thất vọng hỏi, "Chú Thẩm không tới hả mẹ?"

"Ừm, chú ấy có việc bận"

"Vâng..." vốn dĩ cậu bé đang vui vẻ đột nhiên giống như quả bóng xì hơi.

Nhìn thấy con trai như vậy, trong lòng Tiết Noãn Nhi càng thêm khổ sở, cô vừa quan hệ giữa hai bố con họ quá tốt, nhưng khi nhìn thấy nét mặt này của con trai cũng đau lòng.

Tại biệt thự của Phương Chính Đông.

Đồng Bội đang ngồi trên ghế sofa xem tạp chí, Phương Chính Đông đột nhiên nhào tới, "Cung à, anh đã hẹn được Ngự Giao ra ngoài rồi, hi hi, anh lợi hại không?"

Đồng Bội nhéo mũi anh, "Coi như anh có chút bản lĩnh"

Phương Chính Đông hôn lên má cô một cái hỏi: "Vậy bây giờ đã có thể nói cho anh biết, tại sao phải nhờ anh hẹn bọn họ ra ngoài chưa?"

"Là Y Thu, cô ấy nhờ em giúp"

"Tại sao cô ấy phải làm như vậy?" Phương Chính Đông nghi hoặc

"Haiz..." Đồng Bội thở dài, để tạp chí xuống nói: "Y Thu tới tìm em, khiến em vô cùng vui mừng, hai chị em tốt chúng em dường như càng lúc càng xa cách, cậu ấy rất yêu Ngự Giao, nói rằng gần đây tâm trạng Ngự Giao không hình như không được vui, anh và Ngự Giao còn có Lang Long và Phạm Khiết Phàm không phải là bạn tốt của nhau sau? Y Thu muốn Ngự Giao ra ngoài gặp gỡ bạn bè, không muốn cả ngày anh ta vùi đầu vào công việc ảnh hưởng tới sức khỏe. Anh cũng biết đó, trước giờ Ngự Giao đối xử với Y Thu không được tốt, cậu ấy ngại nói ra những điều này nên nhờ em nhờ anh rủ anh ta ra ngoài cho khuây khỏa."

Phương Chính Đông như suy nghĩ điều gì đó, gật đầu: "À, hóa ra là như vậy, nhưng là người thân của bà xã anh, đâu cần dùng tới chữ "nhờ", cứ nói thẳng với anh là được rồi"

"Hừ, coi như anh biết điều" Đồng Bội hả hê vênh cằm nói.

Sau đó Phương Chính Đông thở dài một cái.

"Sao thế?"

"Em nói xem, em và Y Thu là chị em tốt của nhau, nhưng tại sao tính nết lại khác xa nhau đến vậy? Em xem người ta xem sợ chồng ngày ngày làm việc mệt mỏi quá độ nghĩ tìm cách để chồng ra ngoài thư giãn một chút. Nhưng còn em, ngay cả anh muốn ra ngoài uống rượu với bạn em cũng không cho phép"

"Vì anh không giống Ngự Giao, Ngự Giao không lăng nhăng như anh, chỉ cần nhìn anh bước vào những nơi như thế liền biết anh sẽ phóng điện lung tung" Đồng Bội dùng đầu ngón tay lướt qua lướt lại dưới cằm anh

Phương Chính Đông đột nhiên nghiêng người đè Đồng Bội xuống sofa, "Muốn tới nay anh không phóng điện lung tung, vậy bây giờ em phải làm anh kiệt quệ tinh lực, như vậy tới nay anh mới không còn tinh thần ngắm nhìn những mỹ nữ khác"

"Đáng ghét, anh..."

Phương Chính Đông cúi đầu, dùng đôi môi mình chặn chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, một nụ hôn nồng nàn được đặt xuống, bàn tay nóng bỏng từ từ lướt trên người cô....

Bốn người ngồi trong phòng vip của một quán bar

Lang Long nhìn thấy Phương Chính Đông đi một mình, trêu nói: "Bình thường thấy cậu và Đồng Bội như hình với bóng, tại sao hôm nay lại chịu tách ra như vậy?"

Phương Chính Đông rót một ly rượu, nhấp một hớp nói: "Chúng ta đã nói trước là hôm nay không mang theo người nhà mà, mọi người phải uống hết mình, không say không về"

Phạm Khiết Phàm tiếp lời: "Cậu không sợ uống say lúc về sẽ bị phạt sao?"

"Tại sao tớ cảm giác hôm nay hai người cố ý nhắm vào tớ thế nhỉ, mấy lời này càng nghe càng cảm thấy không đúng" Phương Chính Đông đặt ly rượu xuống, giả bộ nghỉ ngơi.

Chợt khoe miệng anh cong lên mỉm cười hả hê, đi tới đẩy Lang Long ra ngồi xuống bên cạnh Ngự Giao, sau đó khoác tay lên vai Ngự Giao, liếc nhìn Lang Long và Phạm Khiết Phàm bằng ánh mắt kinh bỉ, "Có phải hai người đang ghen tị không?"

"Chúng tớ ghen tị cái gì?" Phạm Khiết Phàm không hiểu

"Vì trong bốn người chúng ta, chỉ có hai người là không có "người nhà", cho nên hôm nay các cậu mới ghen tị họp lại chăm chọc tớ"

"Chúng tớ chỉ nói sự thật mà thôi" Lang Long châm một điếu thuốc.

"Đúng vậy" Phạm Khiết Phàm nói, "Hơn nữa, cậu và Đồng Bội còn chưa kết hôn, đừng có mở miệng ra là nhận người nhà"

Phương Chính Đông bị nói trúng chỗ yếu, thật ra anh đã từng cầu hôn Đồng Bội không dưới một trăm lần, nhưng Đồng Bội luôn từ chối nói là chưa muốn kết hôn. Anh làm bộ thoải mái hất tóc nói: "Đó là vì tớ chưa muốn kết hôn, kết hôn ấy à? không phải chính là tự đeo gông vào cổ sao? Tớ còn chưa ngu đến vậy đâu, anh đây còn muốn chơi thêm mấy năm nữa"

"Cậu chỉ được cái mạnh miệng thôi" Lang Long cười nhạo

Phương Chính Đông vỗ vai Ngự Giao: "Tại sao cậu không nói lời nào hết vậy? Hai chúng ta đều đã có "người nhà" cho nên chúng ta chính là một đội, nhìn bọn họ bất nạt tớ như vậy mà cậu ngồi yên thế à"

Ngự Giao như người mất hồn, hoàn toàn không nghe thấy bọn họ vừa rồi đang nói cái gì.

Trong đầu của anh từ đầu tới giờ chỉ nghĩ tới bb, không biết tới nay cô ấy bắt xe buýt hay đi taxi về nhà, không biết hôm nay cô và Tiểu Diệc ăn cái gì.

Anh không đi đón Tiểu Diệc, chắc chắn thằng bé không vui...

"Cậu đang nghĩ cái gì thế?" Phương Chính Đông hỏi

"Không có gì, các cậu cứ nói chuyện tiếp đi, tớ ra ngoài gọi điện một lát rồi vào ngay"

Ngự Giao đứng lên, mở cửa phòng đi ra ngoài

Ba người sáu mắt nhìn nhau, Phương Chính Đông nói: "Thật ra hôm nay là do Tô Y Thu nhờ tớ hẹn mọi người ra ngoài, chính là để Giao thư giãn một chút, nhưng tớ nhìn dáng vẻ của cậu ấy không giống như là có gì đó không vui. Bộ dạng của cậu ấy, còn giống như đang nghĩ tới gái cơ"

"Đúng là cậu ấy đang nghĩ tới một người phụ nữ" Phạm Khiết Phàm chua xót nói.

Hai mắt Phương Chính Đông lập tức sáng lên, vội vàng chạy tới bên cạnh hai người, tay trái ôm Phạm Khiết Phàm, tay phải ôm Lang Long hỏi: "Chắc chắn hai cậu biết gì đó đúng không? Tối hôm nay tớ có cảm giác có gì đó không đúng, mau nói cho tớ biết có phải cậu ấy đã có người phụ nữ nào rồi đúng không?"

Lang Long và Phạm Khiết Phàm đều im lặng không nói gì.

Phương Chính Đông nhìn Phạm Khiết Phàm nói: "Khiết Phàm, vừa rồi cậu nói đúng là cậu ấy đang nghĩ tới một người phụ nữ là có ý gì? Mau nói cho tớ nghe đi"

Thấy dáng vẻ hai người có đánh chết cũng không nói, Phương Chính Đông suy nghĩ một chút sau đó nhẹ nhàng lắc lắc bả vai Phương Chính Đông nói: "Đại mỹ nữ Phàm, xin mỹ nữ hãy nói cho tớ nghe đi, bốn người chúng ta là bạn tốt, chẳng lẽ ba người có bí mật gì không thể nói với tớ sao? hu hu... tớ bị tẩy chay rồi"

Phạm Khiết Phàm rất biết phối hợp cùng Phương Chính Đông, nói: "Đúng vậy, cậu đã bị tách khỏi tổ chức"

Phương Chính Đông lại vô kiềm sĩ ngồi sát lại, "Các cậu mau nói cho tớ biết. Nếu các cậu không nói, tớ sẽ đem câu vừa rồi của Khiết Phàm nói cho Tô Y Thu biết, Khiết Phàm à, đến lúc đó nếu để Tô Y Thu tự mình đến hỏi cậu vậy so với tớ chắc chắn sẽ còn phiền toái hơn nhiều"

"Cậu đúng là nham hiểm" Phạm Khiết Phàm trợn mắt nhìn.

Phương Chính Đông khoanh tay cười, thản nhiên nói: "Quá khen, quá khen"

Phương Chính Đông liếc mắt nhìn Lang Long, có chút phân vân: "Có thể nói cho chính đồng biết không?"

Phương Chính Đông đập tay xuống bàn: "Cậu nói như vậy là có ý gì? Bốn người chúng ta là bạn thân nhiều năm, tại sao ba người các cậu có thể cô lập tớ như vậy"

Lang Long bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Khiết Phàm, cậu nói đi"

Nếu như bọn họ không nói, Phương Chính Đông nhất định sẽ đi nói cho Tô Y Thu, đến lúc đó Tô Y Thu hỏi tới sẽ còn phiền toái hơn.

Dù thế nào chuyện Tiết Noãn Nhi là bb, cũng không thể để Tô Y Thu biết. Nếu Tô Y Thu biết thì chuyện sẽ rắc rối lớn.

Ngự Giao đi bước ra khỏi phòng vip đi tới một chỗ hành lang yên tĩnh, lấy điện thoại di động ra tìm tới số Tiết Noãn Nhi. Ngón tay cái đặt trên số điện thoại, do dự không ấn xuống.

Anh không biết bây giờ cô đang làm gì? Nếu gọi điện thoại liệu có quấy rầy cô không?

Nghĩ lại, Ngự Giao thật muốn tắt cho mình một cái, từ bao giờ anh trở nên do dự như vậy. Vì thế anh cắn răng một cái, ấn nút.

Chuông điện thoại vang lên một hồi, đầu bên kia mới truyền tới giọng nói non nớt.

"Alo...."

"Tiểu Diệc? Là chú đây" nghe thấy giọng Tiết Noãn Nhi, Ngự Giao thờ phào nhẹ nhõm. Thật ra bây giờ tâm trạng anh và bb không khác gì nhau, mỗi khi ở cùng cô, anh đều có cảm giác căng thẳng.

Thời gian trước không biết Tiết Noãn Nhi chính là bb, thật sự anh đã làm những chuyện thiếu tôn trọng cô nhưng sau khi biết chuyện anh lại trở nên căng thẳng lo sợ, sợ không cẩn thận lại làm tổn thương đến cô.

Tiểu Diệc nhận ra giọng nói của Ngự Giao, vui mừng kêu: "Chú Thẩm ạ"

"Ăn cơm chưa? Noãn Nhi đâu?"

"Noãn Nhi đang ở trong phòng bếp nấu cơm, hôm nay chú không tới thật đáng tiếc nha"

"Hả, vậy sao? Vậy lần sau chú nhất định phải tới mới được"

"Vâng, để cháu gọi Noãn Nhi ra nghe điện thoại"

"Đội đã" Ngự Giao gọi, "Không cần, chú cũng không có chuyện gì quan trọng"

"Ồ, vậy cũng tốt"

"Ngày mai chú Thẩm sẽ đưa cháu đi học"

"Hoan hô, hoan hô, chú Thẩm phải tới sớm đó nha, Tiểu Diệc nhớ chú lắm"

Ngự Giao cúp điện thoại xong, nụ cười hiện rõ trên gương mặt, một nụ cười ấm áp xuất phát từ nơi sâu thẳm của trái tim. Trong trái tim anh chỉ yêu duy nhất bb, đây là điều không thể nghi ngờ, nhưng trong tình yêu này, còn có một cảm giác khác đó chính là áy náy và sám hối.

Anh biết lúc trong lúc vô tình anh đã tổn thương cô sâu sắc cho nên cảm thấy trong cuộc đời còn lại phải bù đắp cho cô, đây cũng là trách nhiệm lớn nhất của anh.

Anh nhất định phải bù đắp lại cho cô. Tuy gương bb bây giờ đã không còn giống như trước đây, nhưng anh có thể cảm nhận được, con người cô vẫn giống trước đây.

Bất kể bb trông như thế nào, cho dù gương mặt bị hủy hoại, anh vẫn sẽ yêu cô như trước. Bởi anh thứ yêu không phải là bề ngoài mà là linh hồn của cô, là linh hồn của bb.

Ngự Giao xoay người quay lại, đột nhiên một mùi thơm phả vào mũi, một cơ thể mềm mại ngã vào trong ngực anh

"Úm..." từ trong miệng người phụ nữ phát ra tiếng rên hút hồn. Trong mùi thơm còn có mùi hương thoang thoảng của rượu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Quyến rũ

"Cô" Ngự Giao đẩy cơ thể người phụ nữ ra, nhưng cơ thể cô ta yếu ớt như không xương tiếp tục tựa vào trong ngực anh.

"Anh, tôi say..." Người phụ nữ nhẹ nhàng phả ra một hơi, giọng nói quyến rũ chết người.

Trong đầu Ngự Giao đột nhiên hiện lên một hình ảnh, đó chính là ngày đầu tiên mới quen Băng Dao. Hôm đó ở trong quán bar, cô cũng uống say, cơ thể mềm mại không xương tựa vào trong ngực anh, sau đó hai người đã xảy ra chuyện tình một đêm.

Khi Ngự Giao đang nhớ tới vẻ quyến rũ xinh đẹp trước đây của Băng Dao thì bàn tay của người phụ nữ bắt đầu không an phận vuốt ve trên người anh, vô tình hoặc cố ý mà bầu ngực căng đầy của cô ta cọ xát qua lại trên người anh, ý đồ gợi lên dục vọng ham muốn trong con người anh.

Nhưng người được mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ta, anh không khỏi nhú mày, cúi đầu nhìn gương mặt đầy phấn son của cô ta, trong lòng sinh ra cảm giác chán ghét.

Năm đó gương mặt Băng Dao hoàn toàn không chút phấn son, một nét mộc mạc hồn nhiên, nhưng người phụ nữ này lại tạo cho anh cảm giác giả tạo.

"Cô say rồi, về nhà nghỉ ngơi đi"

"Người ta uống say, về nhà một mình sẽ rất nguy hiểm..." Người phụ nữ vẫn xát người vào anh.

Vì giúp đỡ bạn thân Đồng Bội đã đồng ý cho Phương Chính Đông ra ngoài gặp bạn, nhưng qua những chuyện trước đây cô không còn dám tin tưởng Phương Chính Đông, cô lo tên lãnh nhăng kia một khi chạy tới những nơi như thế này sẽ không cẩn thận bị một mỹ nữ nào đó hút hồn đi mất, vì vậy đã lạng lẹ đi theo tới đây.

Vừa biết được căn phòng bọn họ đặt, cô liền rẽ vào khúc ngoặt chuẩn bị lạng lẹ theo dõi, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hai cơ thể đang dán chặt vào nhau. Cơ thể một người phụ nữ giống như rắn trườn quấn trên người Ngự Giao, mà người phụ nữ kia lại không phải là Y Thu. Đồng Bội hít sâu một hơi, vội vàng núp vào góc khuất bên cạnh nhìn lén. Biết trước là mấy người đàn ông không đến những nơi này đơn thuần chỉ để uống rượu rồi mà, đưa Ngự Giao ra ngoài giải sầu là chuyện tốt, nhưng không phải là để gian díu với người phụ nữ khác.

Đồng Bội quyết định trước mắt cứ quan sát thêm một lúc, nếu như bọn họ tiến thêm một bước nào đó, cô lập tức gọi điện thoại thông báo cho Y Thu. Giờ phút này Đồng Bội cảm giác bản thân đi theo tới nơi này là vô cùng sáng suốt.

Một lần nữa Ngự Giao đẩy cơ thể người phụ nữ ra "Cô à, tôi còn có chuyện"

"Ừm... anh đừng vô tình như vậy, tối nay... anh có thể đưa tôi về nhà được không?" Đôi mắt cô ta khẽ chớp, sử dụng mọi cách để quyến rũ Ngự Giao.

Hai hàng lông mày sắc bén càng lúc càng nhíu chặt, anh nắm chặt vai người phụ nữ, ép cô ta dựa vào tường sau đó buông tay ra.

"Xin cô tự trọng" Dứt lời, lập tức xoay người rời đi.

Nếu như trong lòng không có Doãn Băng Dao có lẽ tối nay anh sẽ xảy ra chuyện ấy với người phụ nữ kia, một người phụ nữ quyến rũ chủ động lao vào lòng mình đối với một người đàn ông mà nói vô cùng khó cưỡng. Nhưng trong trái tim anh đã có Doãn Băng Dao, cho nên sẽ không bao giờ dính líu đến những người phụ nữ khác cho dù là thân thể.

Đồng Bội núp ở góc khuất, nhìn theo bóng lưng của Ngự Giao, hai lòng gật đầu tự nhủ: "Ôm một người con gái quyến rũ như vậy trong lòng mà không loạn, đúng là một người đàn ông tốt. Tại sao trước đây không phát hiện ra Ngự Giao là người đàn ông tốt như vậy nhỉ"

Thực sự, trên đời này vẫn còn tồn tại những người đàn ông không lãng nhãng, chỉ yêu một người. Chỉ cần trong lòng thực sự chỉ yêu thương một người, thì sẽ không bao giờ để ý tới bất kỳ người nào khác. Nhưng...

Đồng Bội hơi nghi ngờ, người phụ nữ trong lòng Ngự Giao liệu có phải là Y Thu? Không, nhất định không phải. Bất kỳ ai trong số mấy người bạn thân của Ngự Giao đều biết, anh ta vẫn luôn tìm kiếm Băng Dao.

Người phụ nữ khi này còn có vẻ say khướt ngồi dậy, nhìn bóng lưng Ngự Giao giậm chân. Sau đó đi về phía Đồng Bội đang núp. Thì ra vừa rồi vì muốn quyến rũ Ngự Giao nên cô ta mới giả bộ say mềm người! Đồng Bội lắc đầu bất đắc dĩ, chỗ này đúng là có đủ loại phụ nữ.

Khi người phụ nữ kia chuẩn bị tới gần, Đồng Bội vội vàng xoay người giả bộ đang làm chuyện khác. Người phụ nữ đó rút điện thoại di động ra gọi điện, nói với người ở đầu bên kia: "Tôi thất bại rồi, anh ta không có hứng thú với tôi"

Đúng lúc những lời này lọt vào trong tai Đồng Bội. Cô vô tác, cô ta nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ, có âm mưu?

Nghĩ đến đó Đồng Bội lập tức căng thẳng, hơn nữa lòng hiếu kỳ khiến cô quyết định bám theo người phụ nữ kia. Nếu thật sự có người âm mưu muốn quyến rũ Ngự Giao, cô phải nói cho Y Thu biết để đề phòng.

Trong xã hội này, đâu đâu cũng có tiểu tam sẵn sàng chen chân vào hạnh phúc của người khác.

Đi theo người phụ nữ kia, đi qua mấy hành lang nhìn thấy cô ta bước vào một căn phòng. Cô rón rén bước lại gần áp sát tai vào cánh cửa, cẩn thận lắng nghe.. Đột nhiên gương mặt Đồng Bội lộ ra vẻ kinh ngạc, giọng nói của người bên trong chính là của Y Thu!

"Cô làm gì mà khiến anh ấy không có hứng thú với cô, đúng là đồ vô dụng" Y Thu tức giận nói

Người phụ nữ cúi đầu "Xin lỗi, tôi đã rất cố gắng rồi, thậm chí còn dán chặt người vào trong ngực anh ta nhưng anh ta hoàn toàn không có chút phản ứng nào, còn nhiều lần đẩy tôi ra nữa"

Nghe những lời này, Y Thu không biết nên vui mừng hay nên tức giận. Tức giận vì kế hoạch thất bại, vui mừng vì mình đã không yêu lầm người.

"Bây giờ phải làm thế nào?" Người phụ nữ lên tiếng hỏi.

"Tôi cho cô thêm mười ngàn, cô hãy thử lại một lần, tối nay anh ấy sẽ ở lại quán bar rất khuya, đợi khi anh ấy sau rồi cô lại tới tìm anh ấy, nhất định phải thành công. Sau khi thành công tôi sẽ đưa cho cô mười ngàn còn lại. Chỉ cần anh ấy ngủ cùng cô một lần, hai mươi ngàn này sẽ thuộc về cô không thiếu một đồng"

"Tôi hiểu" Người phụ nữ cười cười "Vậy tôi ra ngoài trước"

Đồng Bội cá kinh, tại sao Y Thu muốn người phụ nữ đi quyến rũ rồi lên giường cùng chồng mình? Chuyện này thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nghe xong câu nói cuối cùng của người phụ nữ kia, Đồng Bội lo lắng chuẩn bị xoay người đi lại nghe thấy giọng Y Thu vang lên.

"Chờ đã" Y Thu gọi người phụ nữ lại "Nhớ nhất định phải khiến anh ấy đeo bao cao su, sau đó cô phải lập tức đem cái bao đó đến cho tôi trong thời gian ngắn nhất"

"Tôi hiểu rồi"

"Chuyện này nhất định không thể để người khác biết" Giọng nói của Y Thu có vẻ căng thẳng "Nếu như bị phát hiện, cô đừng nghĩ tới chuyện hai mươi ngàn này, mà số phận cả hai chúng ta sẽ rất thâm thảm" Nếu người phụ nữ này biết người đàn ông cô ta đi quyến rũ là Ngự Giao, nhất định sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp. Tuy Ngự Giao đã rút khỏi giới xã hội đen, nhưng hành sự độc ác của anh vẫn luôn được lưu truyền.

Đồng Bội đưa tay bịt miệng, sợ bản thân hoảng sợ phát ra tiếng động. Cô như không thể tin vào những điều mình vừa nghe thấy, tại sao Y Thu biến thành như vậy? Chuyện này không giống như lời cô ấy nói với cô. Hơn nữa, cô ấy muốn lấy tình trùng của Ngự Giao làm gì?

"Cô à, xin hỏi cô có cần chúng tôi giúp gì không?" một người phụ vụ bước tới bên Đồng Bội hỏi.

Đồng Bội hoảng sợ, đứng bên trong phòng Tô Y Thu cũng nghe thấy giọng nói của người phục vụ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tôi muốn nghe giọng nói của em

Đồng Bội vừa định xoay người rời đi, nhưng không còn kịp...

Y Thu bước nhanh tới cánh cửa ra vào, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Đồng Bội đứng ở trước cửa gương mặt có vẻ hoảng loạn.

Y Thu nhú mày, gương mặt cũng có chút hốt hoảng: "Đồng Đồng, sao cậu lại ở đây?"

Đồng Bội hơi lúng túng, bước tới nói với Tô Y Thu: "Mấy lời vừa rồi của hai người, tớ.... đã nghe thấy"

Trong phút chốc gương mặt của Tô Y Thu cứng đờ, quay lại nói với người phụ nữ vừa quyến rũ Ngự Giao: "Cô ra ngoài trước đi"

"Vâng"

Sau khi người phụ nữ kia ra ngoài, Tô Y Thu đóng chặt cửa phòng nói với Đồng Bội: "Cậu biết rồi thì tớ cũng không muốn giấu nữa"

"Y Thu tại sao cậu phải làm như vậy?" gương mặt Đồng Bội tràn đầy vẻ khó hiểu: "Tớ không hiểu, Ngự Giao là chồng cậu, tại sao cậu còn thuê người phụ nữ khác đi quyến rũ anh ta, hơn nữa còn muốn trộm... trộm tình trùng"

Tô Y Thu cúi đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào, thoáng chốc nước mắt liền chảy xuống.

Đồng Bội bước tới dịu cô ta, "Đừng khóc, ngồi xuống đi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói"

Hai người ngồi xuống ghế sofa, Đồng Bội lấy khăn giấy đưa cho Tô Y Thu lo lắng hỏi: "Rốt cuộc là thế nào? đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Y Thu si mũi làm bộ tủi thân: "Người ta nói chuyện xấu trong nhà không nên kể ra ngoài, nhưng Đồng Đồng à chúng ta là bạn thân nhiều năm như vậy, tớ cũng không muốn giấu cậu chuyện gì. Thật ra, tớ và Ngạn Bằng kết hôn sáu năm rồi, nhưng anh ấy... anh ấy chưa từng chạm vào người tớ"

"Cái gì?" Đồng Bội kinh ngạc, nhìn Tô Y Thu bằng ánh mắt không thể tin, "Là thật sao?"

"Là thật, tớ không nói dối cậu đâu"

"Tại sao có thể như vậy?"

"Haiz...." Tô Y Thu thở dài ánh mắt ảm đạm, "Anh ấy không yêu tớ"

Đồng Bội im lặng, thật ra cô cũng cảm giác được hình như Ngự Giao không yêu Tô Y Thu. Mặc dù lúc đầu anh ta đối xử với Tô Y Thu rất dịu dàng, nhưng ánh mắt dịu dàng đó chỉ giống như tình cảm của một người anh trai với em gái.

"Từ trước tới giờ anh ấy luôn không ngừng tìm kiếm Băng Dao"

"Cậu cũng biết sao?" Đồng Bội kinh ngạc

Tô Y Thu cười khổ: "Tất nhiên là tớ biết, hơn nữa còn biết ngay từ đầu cơ"

Đồng Bội còn tưởng rằng Tô Y Thu không biết chuyện này. Cô nắm tay người bạn thân an ủi: "Mấy năm qua, đúng là ảm ức cho cậu"

"Còn cách nào khác, ai bảo tớ yêu anh ấy làm gì"

"Vậy cậu muốn trộm tình trùng của anh ta chẳng lẽ là muốn thụ tinh nhân tạo?"

"Đúng vậy" Tô Y Thu nắm chặt tay Đồng Bội, khẩn cầu nhìn: "Đồng Đồng, cậu nhất định phải giữ bí mật này giúp tớ. Chỉ khi tớ và anh ấy có một đứa

con thì tớ mới có hi vọng"

"Nhưng cậu làm như vậy nếu anh ta biết chắc chắn sẽ rất tức giận. Y Thu, tốt nhất là cậu nên nói rõ với anh ra"

"Vô dụng thôi" Tô Y Thu lắc đầu, "Thực sự không dám giấu cậu, mấy hôm trước tớ và anh ấy từng xảy ra quan hệ một lần, lần đó cũng là do mẹ chồng tớ giúp một tay cho anh ấy uống thuốc kích dục"

"Trời ạ" Đồng Bội kêu lên một tiếng, "Làm như vậy anh ta không tức giận sao?"

"Tất nhiên là có, bây giờ anh ấy hoàn toàn không để ý tới tớ, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không. Đồng Đồng, tớ phản nắm chắc thời gian này, phải tranh thủ mấy ngày này để thụ tinh nhân tạo thành công, nếu không tớ sẽ không còn cơ hội, nếu bỏ lỡ thời gian này anh ấy sẽ phát hiện ra thời gian mang thai không đúng." gương mặt Tô Y Thu đầy vẻ lo lắng

Đồng Bội không biết nên nói gì lúc này, cô đau lòng thay cho Tô Y Thu. Thật ra ai cũng biết, Tô Y Thu thích Ngự Giao từ khi còn rất nhỏ, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.

"Y Thu, nếu anh ta đối xử với cậu như vậy, tại sao lúc đầu hai người còn kết hôn làm gì?"

"Lúc đầu..." Tô Y Thu suy nghĩ nếu như nói ra lý do thật khiến hai người kết hôn, chắc chắn sẽ trách cứ. Cô thừa nhận bản thân không tuân thủ cam kết với Ngự Giao, cô thừa nhận bản thân đã dùng thủ đoạn khiến Ngự Giao phải cưới mình, sau đó thì bám chặt không buông.

Nhưng cô thật sự rất yêu anh, nếu như đời này không được ở bên anh thì cuộc sống của cô không còn ý nghĩa gì.

"Có thể lúc đầu anh ấy yêu tớ. Đồng Đồng, những chuyện đã qua không còn quan trọng, có truy cứu cũng không còn ý nghĩa, quan trọng nhất là hiện tại. Cậu nhất định phải giữ bí mật này giúp mình, nó quyết định tới hạnh phúc của tớ"

"Nhưng cậu dùng cách như vậy..."

"Tớ không còn cách nào khác" dứt lời, Tô Y Thu lại tiếp tục bật khóc.

Đồng Bội vội vàng vỗ vai an ủi: "Được rồi, tớ sẽ giữ bí mật giúp cậu, nhưng tớ muốn cậu nên suy nghĩ thật kỹ rồi hãy làm"

"Ừm, tớ biết. Đồng Đồng, cảm ơn cậu đã hiểu cho tớ"

Đồng Bội và Phương Chính Đông cùng trở về nhà, nhìn qua cả hai người người đều có vẻ mặt rất nặng nề.

"Sao hôm nay anh có vẻ kỳ quái vậy?" Đồng Bội phát hiện ra vẻ mặt kỳ quái của người yêu trước.

"Có sao? Anh lại cảm thấy người kỳ quái là em mới đúng. Bình thường mỗi khi anh ra ngoài trở về, nhất định em sẽ lao tới hỏi hôm nay anh có gặp mỹ nữ nào không"

"Anh cũng vậy, bình thường mỗi khi anh trở về đều sẽ báo cáo với em"

Hai người hôm nay dường như rất tâm ý tương thông, nhưng thực ra trong lòng mỗi người đều có một bí mật không thể nói ra.

Phương Chính Đông đã biết chuyện Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao, nhưng anh đã đồng ý với Lang Long và Phạm Khiết Phàm không thể nói ra, hơn nữa chuyện này nói ra sẽ rất phiền phức. Nhưng Doãn Băng Dao lại là bạn thân của người yêu anh, mấy lần không kìm được mà suýt nói với Đồng Bội, nhưng nghĩ tới Tô Y Thu cũng là bạn thân của Đồng Bội nên cố nuốt vào.

Ngự Giao uống rượu hơi say, phải gọi lái xe tới đưa về. Nhưng nơi anh về không phải là căn biệt thự sa hoa mà là căn hộ chung cư ở chỗ Băng Dao.

Xuống xe, đứng dưới lầu, Ngự Giao lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tiết Noãn Nhi.

"Alo..." đầu bên kia truyền tới giọng nói mơ màng buồn ngủ của Tiết Noãn Nhi.

"Cô ngủ rồi à?" giọng nói của Ngự Giao nghe có vẻ hơi kỳ lạ

Tiết Noãn Nhi nghe thấy giọng nói của Ngự Giao liền lập tức tỉnh táo, ngồi bật dậy, "Sao lại là anh?"

"Tôi nhớ Băng Dao, cô có thể nói gì đó cho tôi nghe được không?" giọng nói của anh có chút không rõ vì men say.

"Anh uống say?" Tiết Noãn Nhi hỏi

"Say, tôi cũng mong mình thật say" anh nói một câu khiến Tiết Noãn Nhi không hiểu.

Điện thoại im lặng, Tiết Noãn Nhi nghe được tiếng gió ở bên Ngự Giao, chắc anh ta đang đứng ngoài trời.

"Noãn nhi, em đừng im lặng được không? Em nói gì đó cho tôi nghe đi, nói gì cũng được., tôi... tôi chỉ muốn được nghe giọng nói của Băng Dao một chút..." giọng nói của anh dần dần nghẹn ngào.

Những lời này của Ngự Giao khiến trái tim Tiết Noãn Nhi bỗng đau nhói.

"Anh đang ở đâu? Tôi đến chỗ anh" nghe giọng nói nghẹn ngào của anh khẽ run rẩy trong gió, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng xe chạy, trong lòng Tiết Noãn Nhi có hơi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Bảo vệ

"Tôi ở dưới lầu." Giọng nói dịu dàng của Ngự Giao như lẫn trong tiếng gió, giọng nói bá đạo hàng ngày như bị gió thổi tan chỉ còn lại sự dịu dàng.

Giờ phút này, anh không còn là Tổng giám đốc quyền cao chức trọng, cũng không phải là nhân vật khiến người khác chỉ cần nghe đến cái tên thôi đã sợ mất mật, giờ này anh chỉ còn là một người đàn ông bình thường khô sở đau đớn vì nỗi nhớ người yêu.

"Anh chờ chút, tôi sẽ xuống ngay."

Tuy không muốn tiếp xúc quá nhiều với Ngự Giao, nhưng khi nghe giọng nói nghẹn ngào của anh lại biết anh uống say một mình đứng bên lề đường, khiến trong lòng cô xuất hiện cảm giác lo lắng không giải thích được.

Cô rời giường mặc quần áo xong, cầm lược chải sơ qua mái tóc dài. Sau đó chạy một mạch xuống dưới lầu. Nhưng khi xuống tới nơi không nhìn thấy bóng dáng Ngự Giao đâu, lại chạy ra ngoài khu chung cư, bây giờ đã là hai giờ sáng ngoài mấy chiếc đèn cao áp trong khu chung cư không còn bất kỳ ngọn đèn thấp sáng nào.

Đi ra ngoài khu chung cư liền nhìn thấy Ngự Giao đang đứng dựa người vào cột điện thoại công cộng ven đường, hình như uống rất say. Cô bước chậm lại, khi tới gần anh cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, không thể biểu hiện vẻ mặt căng thẳng...

"Em đến rồi à" Đôi mắt say lờ mờ mông lung của anh nhìn cô, nở nụ cười thân nhiên.

"Ừm"

Nhìn mái tóc dài đen được búi gọn trên đầu của Tiết Noãn Nhi. Anh càng cảm thấy cô giống như trước đây.

Cô đưa tay xoa mặt mình "Trên mặt tôi dính gì sao?" Bị anh nhìn chăm chăm như vậy khiến cô hơi mất tự nhiên.

Khóe miệng Ngự Giao khẽ cong lên "Cô như vậy nhìn càng giống Băng Dao, cô ấy cũng thích dùng một chiếc đĩa để búi tóc cao lên."

Tiết Noãn Nhi không nhịn được bật cười "Đó không phải là chiếc đĩa."

"Không phải là đĩa thì là cái gì?"

"Đó là chiếc châm cài đầu, nhìn qua rất giống chiếc đĩa. Bây giờ có khá nhiều phụ nữ dùng loại châm này."

Ngự Giao ngượng ngùng cười cười "Vậy sao? Ha ha, xem ra tôi lạc hậu quá rồi."

Sự điềm đạm dịu dàng này của anh khiến trong lòng cô thoải mái hơn một chút.

"Anh tự mình lái xe về sao? Rất nguy hiểm đó"

"Không, tài xế của tôi đưa về." Anh rất cảm động, còn tưởng mình nghe lầm. Nếu như anh không nghe lầm thì cô đang quan tâm tới an toàn của anh.

Tiết Noãn Nhi bước tới, khoác tay anh lên vai "Đi thôi, tôi đưa anh lên phòng."

Ngự Giao có chút thụ sủng nhược kinh, nụ cười trên gương mặt anh dần càng thêm rõ ràng. Đúng lúc anh đang hưởng thụ cảm giác ấm áp do cô mang lại đột nhiên một chiếc xe dừng lại bên lề đường cách đó không xa. Bốn người tay cầm dao bước xuống xe, chạy thẳng về phía hai người.

Ngự Giao nghe tiếng dừng xe, theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn về phía sau, nhưng không còn kịp một người đàn ông cầm dao lao về phía hai người. Trong tích tắc đầu Ngự Giao liền cảm thấy căng lên, vòng hai tay ôm chặt Tiết Noãn Nhi vào lòng, dùng cơ thể mình che cho cô. Vì vậy nhát dao này vốn muốn chém vào người Tiết Noãn Nhi đã chém thẳng xuống lưng anh.

Xoẹt....

Tiếng lưỡi dao chém vào da thịt.

Tiết Noãn Nhi bị tình huống bất ngờ này dọa cho sợ hãi hét lên, ba tên còn lại cũng chạy tới.

"Giao"

Anh kéo cô ra phía sau che chắn, ánh mắt say lơ đãng lung khi nãy giờ phút này tràn đầy sát khí nhìn những kẻ trước mặt, nhỏ giọng nói với Tiết Noãn Nhi phía sau lưng: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

"Ngự Giao, cuối cùng mày cũng có ngày hôm nay! Hôm nay chúng tao nhất định sẽ báo thù cho anh Suru! Đây là con đàn bà của mày? Hôm nay sẽ để mày và con đàn bà của mày được chết chung, coi như là rộng rãi cho mày." Một tên trong số đó nói, cầm dao lao tới.

Ngự Giao đẩy Tiết Noãn Nhi ra, nghiêng người một cái lập tức tóm được cổ tay tên lao tới, dùng sức quay ngược con dao trở lại đâm thẳng vào bụng hắn.

Tiết Noãn Nhi bị cảnh tượng máu me này làm cho hoảng sợ ngơ ngác đứng im tại chỗ, những giọt máu tươi bắt lên mặt cô.

Ba người còn lại thấy thế có hơi hoảng sợ nhưng vẫn tiếp tục lao lên, anh giờ chân đá văng một tên, xoay người tóm được tay của một tên khác, dùng sức bẻ một cái chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc", cổ tay tên đó bị bẻ gãy xương con dao rơi xuống đất "keng" một tiếng.

Bản lĩnh này của anh lần đầu tiên Tiết Noãn Nhi nhìn thấy. Thêm mấy động tác nữa, bốn tên đã đau đớn nằm sõng soài trên mặt đất rên la, rõ ràng bốn tên kia không phải là đối thủ của anh.

"Giao, chúng ta... chúng ta mau báo cảnh sát đi." Tiết Noãn Nhi hoảng sợ mặt tái nhợt, tuy cô không sợ chết nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này vẫn có chút sợ hãi.

"Không cần, đây là chuyện giải quyết cá nhân." Trong mắt anh lộ ra sự lạnh lùng vô tình

Ngự Giao lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, mấy phút sau người của anh chạy tới đem bốn tên nằm dưới đất mang đi

Tiết Noãn Nhi định nói gì đó, nhìn thấy vết chém trên lưng Ngự Giao chảy máu liền nói: "Anh bị thương rồi, chúng ta tới bệnh viện"

Anh cười thản nhiên, lăn lộn trong giới xã hội đen nhiều năm, những chuyện như thế này không phải là chưa từng gặp, vết thương nhỏ này đối với anh mà nói không là gì. "Vết thương đơn giản này cô băng bó được chứ?"

"Ừm" Tiết Noãn Nhi gật đầu

"Vậy chúng ta lên phòng tôi, cô băng bó lại cho tôi là được rồi." Anh không muốn vào nhà cô, sẽ làm Tiểu Diệc sợ mất.

"Tôi..." Cô luống cuống chân tay, nhìn thấy máu trên người anh trong lòng vô cùng hoảng hốt.

"Không sao đâu, cô làm được mà"

Vì vậy, Tiết Noãn Nhi dìu Ngự Giao lên lầu, đi thẳng vào căn hộ của anh, vội vàng tìm hộp cứu thương sau đó cởi áo anh ra. Những cơ bắp rắn chắc trên người anh lộ ra bên ngoài, lúc này cô mới phát hiện trên người anh có rất nhiều các vết sẹo lớn nhỏ nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến Thẩm mỹ, ngược lại nhìn qua tạo cho cơ thể vẻ nam tính hoang dã.

"Tôi sẽ khử trùng vết thương trước."

"Cô cứ làm đi, tôi không đau"

Cô nhỏ cồn vào bông, khử trùng miệng vết thương cho anh trước. Ngự Giao cắn chặt môi, gương mặt trắng bệch căng cứng, tuy ngoài miệng anh nói không đau, nhưng trên trán đã rịn ra những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu. Dù sao cảm giác đau đớn này bất kỳ ai cũng không thể chịu được

Sau khi xử lý vết thương xong, Tiết Noãn Nhi bắt đầu thu dọn tàn cuộc, ném chiếc áo và bông băng dính máu vào thùng rác. Mặc dù đã bình tĩnh lại, những nhớ tới những hình ảnh vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Khi nãy đều tại tôi, nếu như không phải do tôi anh sẽ không bị thương." Cô áy náy nhìn gương mặt tái nhợt của Ngự Giao. Nếu như anh không bảo vệ cô, bây giờ vết thương kia đã ở trên người cô rồi.

Ngự Giao cười cười "Cô ngốc quá, người nên nói xin lỗi là tôi mới phải, vì tôi là người gọi cô xuống mà. Hơn nữa, vốn dĩ người mấy tên đó nhắm vào là tôi cơ mà"

"Bọn chúng là ai?"

"Là kẻ thù trước đây thôi, tôi cũng không nhớ rõ là ai" Anh thản nhiên nói, dù sao kẻ thù của anh không phải chỉ có một hoặc hai người.

"Không báo cảnh sát, vậy anh định xử lý bọn chúng thế nào?"

"Tất nhiên là theo quy tắc cũ"

"Anh muốn giết bọn họ sao?" Sắc mặt Tiết Noãn Nhi trầm xuống

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Vì em có thể từ bỏ tất cả

Sáu năm trước, cô đã không thích Ngự Giao giết người

Ngự Giao cười cười, "Đừng lo, tôi biết nên xử lý như thế nào"

Nhìn sắc mặt có chút khó chơi của cô, anh liền hỏi: "Cô không thích tôi giết người phải không?"

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc, "Tôi..."

Khỏe miệng Ngự Giao khẽ cong lên một nụ cười khổ, nét mặt như đang nhớ lại: "Băng Dao cũng không thích tôi giết người, cô ấy từng nói tôi là ác ma, nói sẽ có một ngày tôi gặp phải báo ứng. Bây giờ lời cô ấy nói đã thành sự thực rồi"

Đúng vậy, anh đã bị báo ứng, nhìn thấy con trai ruột thịt của mình nhưng không thể nào nhận con, nhìn thấy người mình yêu mà không cách nào ở bên, không thể sống cùng một nhà hưởng thụ cảm giác gia đình.

Tiết Noãn Nhi không lên tiếng, cô không biết nên nói như thế nào, kinh ngạc khi biết những lời cô nói sáu năm trước, Ngự Giao lại có thể nhớ rõ ràng từng từ như vậy.

"Cũng vì Băng Dao nên tôi mới rút khỏi giới xã hội đen. Nhưng cái thế giới đó không đơn giản như mọi người nghĩ, một khi bước chân vào sẽ rất khó để thoát ra. Hơn nữa tôi là một thương nhân, có rất nhiều chuyện phải giải quyết bằng thế lực ngầm. Nhưng đâu còn cách nào khác, đây chính là bản chất của xã hội..."

Tiết Noãn Nhi không phản đối anh. Đúng vậy, trước đây cô suy nghĩ quá đơn giản, cô thừa nhận những lời này của Ngự Giao hoàn toàn có lý, bởi sau khi Hiên Bạch qua đời, sau khi tự tay hủy đi gương mặt của mình cô đã hiểu ra rất nhiều điều, càng nhìn thấu cái xã hội đen tối này.

"Có thể khi đó Băng Dao còn ít tuổi, suy nghĩ đơn giản không hiểu đạo lý nên mới nói anh sẽ gặp báo ứng" Tiết Noãn Nhi nói.

Trước đây cô cho rằng mình sẽ hận Ngự Giao cả đời, nhưng dường như những thù hận kia cũng trôi đi theo thời gian mất rồi.

Ngự Giao bắt đầu dĩ cười cười, "Chỉ mong là như thế"

"Về phần bốn người kia, từ những vết thương vừa rồi đoán chắc cũng không cứu sống nổi. Thật ra tôi cũng không muốn giết người, nhưng đây chính là quy tắc cá lớn nuốt cá bé, nếu như tôi không giải quyết bọn chúng, tương lai rất có thể tôi sẽ bị bọn chúng giết"

"Nhưng như vậy oan oan tương báo đến khi nào mới hết? Anh giết bọn họ, bạn bè hoặc người thân của bọn họ sẽ lại tìm tới anh báo thù. Tại sao không độ lượng một chút, thả bọn họ đi hoặc..."

"Không có hoặc là" Ngự Giao cắt ngang lời Tiết Noãn Nhi: "Mềm lòng với kẻ thù là chuyện nguy hiểm nhất, tuy tôi đã rút khỏi cái vòng tròn đó, nhưng tôi luôn xử sự theo nguyên tắc chấn chấn người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta giết" đôi mắt anh tràn về lạnh lùng

Ngự Giao biết nói những lời này sẽ khiến Tiết Noãn Nhi không vui, nhưng đây chính là con người thật của anh, anh không muốn giấm giếm chuyện gì.

Quả nhiên, về mặt Tiết Noãn Nhi vô cùng khó coi, cô vô ý thờ dài. Một Ngự Giao lòng dạ độc ác, trải qua sáu năm đến bây giờ cô vẫn không cách nào tiếp nhận

"Chẳng lẽ danh lợi đối với người đàn ông quan trọng như vậy sao?" Tiết Noãn Nhi hỏi

"Quan trọng" Ngự Giao nhìn về phía Tiết Noãn Nhi mỉm cười, "Nhưng... nếu người phụ nữ tôi yêu ở bên cạnh tôi, tôi bằng lòng vì cô ấy từ bỏ mọi danh lợi, chỉ cần một cuộc sống gia đình yên ổn. Nhưng cô phải hiểu một điều, để bảo vệ được người phụ nữ của mình người đàn ông đó nhất định phải mạnh mẽ"

"Có thật không?"

"Đương nhiên là thật, nhưng trên thế giới này chỉ có một người phụ nữ đáng giá để tôi bằng lòng từ bỏ tất cả, đó chính là Băng Dao"

Một lần nữa Tiết Noãn Nhi phải tròn mắt lên nhìn, nhìn ý cười trong đôi mắt anh, lòng cô tràn ngập đủ mọi loại cảm xúc.

Chẳng lẽ, anh ta thật sự yêu cô như vậy sao?

"Thôi cô về nghỉ đi muộn lắm rồi, lát nữa Tiểu Diệc thức giấc không tìm thấy cô sẽ sợ đó"

"Một mình anh có sao không?"

"Không sao"

Tiết Noãn Nhi đứng lên, "Vậy tôi về đây, có chuyện gì anh cứ gọi điện thoại cho tôi"

"Ừm"

Tuy trong lòng không yên tâm nhưng cô cũng không muốn tiếp tục ở lại đối diện với anh. Hôm nay giữa bọn họ không nói tới những vấn đề nhạy cảm, không khí nói chuyện rất dễ chịu giống như những người bạn bình thường vậy. Nhưng khi nhắc đến Băng Dao, bầu không khí sẽ trở nên rất quý dị, trong lòng cô cũng trở nên hoảng loạn

Tiết Noãn Nhi trở lại căn hộ của mình, trong đầu văng vẳng câu nói của Ngự Giao, "Người không phạm ta, ta không phạm người; người phạm ta, ta giết người"

Nếu như anh ta phát hiện cô tới tập đoàn Thẩm thị làm nội gián, sẽ đối xử với cô như thế nào? Có lẽ cũng không chút lưu tình, tuy anh ta đã thay đổi rất nhiều, nhưng tính cách lạnh lùng tuyệt tình này mãi mãi không thể nào thay đổi.

Tiết Noãn Nhi thở dài, nếu như không phải vì đã thỏa thuận giao dịch với dương tuyết hoa, nếu như không phải vì nợ dương tuyết hoa một ân tình, có lẽ giờ phút này cô sẽ thẳng thắn đối diện với Ngự Giao nói ra sự thật. Ít nhất, hiện giờ cô cũng khẳng định được Ngự Giao sẽ không làm khó cô, hơn nữa cô còn có thể làm quen với người bạn thân của mình, có thể trở lại ngôi nhà của mình thăm bố một chút.

Nhưng cô không thể, cô chỉ có thể trải qua những ngày tháng có nhà không thể về.

Cuộc sống như thế, vô cùng cô đơn và khó chịu...

Nhưng tất cả những điều này đều do ông trời sắp xếp cho cô, khi mới hai mươi tuổi đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy, tất cả đều rèn luyện cho cô thêm kiên cường, giống như dù gặp bất kỳ phong ba bão táp vào vẫn đứng thẳng không run sợ

Nhưng có một số chuyện lại giống như con dao để lại vô số những vết thương trong trái tim cô, đau đớn không thể chịu đựng.

Trong khoảng thời gian này, Tiết Noãn Nhi vẫn luôn sống trong sự mâu thuẫn rối rắm. Cô chỉ có thể cầu nguyện sớm có ngày thoát khỏi dương tuyết hoa, như vậy cô mới có thể sớm rời khỏi nơi này, vì cô lo lắng nếu cứ tiếp tục như thế này, bất giác trái tim cô sẽ trở nên mất mềm yếu, giống như buổi tối hôm nay khi nhìn thấy bốn tên kia cầm dao lao vào Ngự Giao, trái tim cô đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sáu năm trước, cô muốn giết chết Ngự Giao tới mức nào và cũng đã nếm thử cảm giác cầm dao giết chết anh. Nhưng trong một giây nhìn thấy anh bị thương trái tim cô bỗng đau đớn không chịu nổi. Một giây kia, cô mong muốn Ngự Giao có thể sống bình an khỏe mạnh hơn bất kỳ ai. Một giây kia, cô mới ý thức được rằng, thì ra từ đầu đến cuối, Ngự Giao chưa bao giờ hoàn toàn biến mất trong trái tim cô, anh vẫn luôn ẩn nấp trong sâu thẳm trái tim.

Để không phạm phải lỗi lầm năm đó, cô nhất định phải sớm rời khỏi nơi này...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Noãn Nhi rời giường làm bữa sáng cho Tiểu Diệc. Cô mở ti vi, từ trong ti vi truyền ra tiếng nhạc êm ái, sau đó bước tới ban công tưới nước cho những bồn hoa nở rộ.

Lúc này, từ trong ti vi truyền ra tiếng đàn piano quen thuộc chính là bản nhạc... hôn lễ trong mộng.

Bình nước tưới trong tay Tiết Noãn Nhi cứng đờ, trong đầu lập tức hiện lên nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của một người đàn ông

Hiên Bạch, em rất nhớ anh.

Vô số những cảm xúc dâng lên trong trái tim Tiết Noãn Nhi, cô từng vô số lần tự trách bản thân, nếu như lúc đầu cô không lặng lẽ rời đi yên phận ở bên cạnh Hiên Bạch, như vậy Hiên Bạch sẽ không vì cô mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 208: Mập mờ

Cô còn nhớ rõ trước khi chết, Hiên Bạch chết vẫn dặn dò cô nhất định phải sống thật tốt. Cũng vì anh, cô mới có được suy nghĩ nhất định phải sống, phải cho con trai chào đời an toàn, mới có thỏa thuận một mối này với Dương Tuyết Hoa

Nếu như lúc đầu không phải là Hiên Bạch, có lẽ cô đã sớm từ bỏ cuộc sống này rồi. Nhưng chính Hiên Bạch đã dùng tính mạng của mình cứu sống cô và con trai, cho nên cô cảm thấy bản thân nhất định phải sống, cho dù sống vì Hiên Bạch.

Trong đáy mắt lộ ra vẻ kiên định, cho dù thế nào hai mẹ con cô nhất định phải kiên cường, dù tương lai gặp phải chuyện gì cũng không thể dễ dàng từ bỏ, nếu không thật có lỗi với Hiên Bạch. Nghĩ đến Thẩm Hiên Bạch, trong lòng cô lại tràn đầy lòng tin vào cuộc sống.

Tưới nước cho hoa xong, xoay người đi gọi con trai: "Tiểu Diệc, chúng ta phải đi rồi." Hiên Bạch còn chưa từng tận mắt nhìn thấy Tiểu Diệc, hôm nào đó cô phải tranh thủ thời gian dẫn con trai tới gặp anh.

Tiểu Diệc mặc bộ đồ cao bồi, tay xách ba lô từ trên lầu đi xuống "Noãn nhi, chúng ta không đợi chú Thẩm sao?"

"Không đợi"

"Nhưng tối qua chú Thẩm gọi điện cho con nói hôm nay sẽ đưa con tới nhà trẻ."

Tiết Noãn Nhi xách ba lô giúp con trai "Hôm nay chú ấy sẽ không tới"

"Mẹ nói dối, chú Thẩm là nam tử hán đại trượng phu nói lời nhất định sẽ giữ lời, chú ấy nhất định sẽ tới đưa con đi học, chúng ta chờ một chút." Tiết Tiểu Diệc chu môi nói.

Tiết Noãn Nhi ngồi xổm xuống nhìn con trai, nhẹ nhàng xoa đầu cậu nói: "Tiểu Diệc ngoan, hôm nay trong người chú Thẩm không được khỏe, không thể đưa con đi học được đợi hôm khác chú ấy khỏe sẽ đưa con đi học nhé"

"Chú ấy không khỏe sao? Vậy Tiểu Diệc phải đi thăm chú Thẩm"

"Con phải tới nhà trẻ không muộn sẽ bị cô giáo giận đó, mẹ sẽ tới thăm chú Thẩm thay con."

"Vậy cũng được, mẹ nhất định phải chăm sóc chú ấy thật tốt nha."

"Ừm, đi thôi."

Tiết Tiểu Diệc đi giày xong, hai mẹ con vừa mở cửa ra liền kinh ngạc nhìn thấy Ngự Giao đứng trước cửa.

"Oa! Chú Thẩm" Tiết Tiểu Diệc nhào tới

Ngự Giao ngồi xổm xuống ôm Tiết Tiểu Diệc vào lòng, vì đột nhiên cử động mạnh nên vết thương trên lưng hơi há ra, đau đến nín thở, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Tiết Noãn Nhi thấy thế vội vàng nói: "Tiểu Diệc xuống đi, chú Thẩm đang không khỏe"

"Không sao." Anh khẽ cười, sắc mặt hơi tái nhợt.

Tiết Tiểu Diệc lo lắng nhìn Ngự Giao "Chú Thẩm không khỏe ở chỗ nào vậy?" Cái trán trắng nõn nhỏ nhắn của cậu bé dán trán anh "Không bị sốt."

"Chú không sao." Anh cọ trán mình lại.

Gương mặt nũng nịu mềm mại của Tiết Tiểu Diệc dán sát vào mặt anh, khiến trong lòng anh ấm áp vô cùng. Tuy vết thương trên lưng rất đau, nhưng anh không nỡ buông tay ra, vì vậy liền ôm Tiết Tiểu Diệc đi vào thang máy.

Tiết Noãn Nhi vội vàng chạy theo nói: "Tổng giám đốc, anh buông Tiểu Diệc xuống để nó tự đi, anh đang bị thương."

"Được rồi, đừng nói nữa. Tôi không sao, yên tâm đi." Vẫn không buông tay, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Anh rất thích cảm giác này, ôm con trai mình trên tay, đi bên cạnh là người phụ nữ mình yêu thương. Tuy hiện giờ anh không thể nhận họ, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc họ, mỗi ngày nhìn thấy bọn họ anh đã rất thỏa mãn rồi.

Sau khi đưa Tiểu Diệc tới nhà trẻ, sắc mặt Ngự Giao càng thêm khó coi, gương mặt tuấn mỹ của anh tái nhợt như tờ giấy trắng, trên trán còn rịn mồ hôi hột

"Tổng giám đốc, anh có sao không?"

Ngự Giao ngồi trên ghế lái nói: "Ở đây không phải là công ty, cô không cần gọi tôi là Tổng giám đốc"

"....Tôi thấy sắc mặt anh rất xấu, hay tôi đưa anh tới bệnh viện khám xem thể nào"

"Cô đi cùng tôi?"

"Ừm"

Ngự Giao suy nghĩ gì đó, khóe miệng cong lên nhìn cô "Vây cũng được, chúng ta tới bệnh viện." Bây giờ tới công ty sẽ không được nhìn thấy cô, nếu đi bệnh viện thì ngược lại cô sẽ ở bên cạnh anh một tác cũng không rời. Anh muốn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này thêm một chút nữa.

"Để tôi lái xe cho."

"Được"

Hai người đổi vị trí, vô tình chân Tiết Noãn Nhi đạp phải chân ga chiếc xe đột ngột chồm lên.

"A..." Cô hét lên một tiếng

Ngự Giao vòng tay ôm chặt cô, sau đó đặt cơ thể cô ngồi trên đùi mình, vừa khéo đôi môi mềm mại căng mềm của cô chạm vào môi anh. Trong nháy mắt thời gian như ngừng lại, hai người cảm nhận được từng hơi thở từng nhịp đập của đối phương, mà dường như cơn đau trên lưng của anh cũng biến mất.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí mập mờ từ từ lan tràn, môi cô giống như bướm bướm dừng trên bờ môi Ngự Giao, anh khẽ hé mở đôi môi, cánh môi cô liền sợ hãi rời đi.

"Ừm, ừm, không dậy được..." Tiết Noãn Nhi vội vàng ngồi thẳng dậy, vẻ mặt lúng túng vén mấy sợi tóc mai ra sau tai, lộ ra vành tai trắng nõn. Đột tác vô tình này càng quyến rũ anh hơn.

Anh ngồi thẳng dậy, cảm giác bụng dưới nóng ran, vật nam tính rục rịch ngóc đầu lên. Vành tai Băng Dao là điểm trước đây anh thích nhất. Mỗi khi vui vẻ, anh đều nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô nhưng nếu cô khiến anh tức giận sẽ lập tức cắn mạnh vào vành tai đó để trừng phạt.

Tiết Noãn Nhi bị ánh mắt nhìn chăm chăm của anh làm mất tự nhiên

"Khụ..." cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngự Giao khẽ nhếch miệng "Để tôi lái xe cho"

"Ừm..." Ngự Giao hạ kính cửa sổ xe xuống một chút, từng cơn gió mát liền thổi vào. Hai người im lặng rất lâu cho đến khi cơn gió mát từ từ thổi tan bầu không khí lúng túng, Ngự Giao mới mở miệng nói: "Thật ra khi bị bệnh bị thương vẫn rất hạnh phúc."

"Hả? Anh nói vậy là sao?" Tiết Noãn Nhi không hiểu, cười cười, "Làm gì có ai bị bệnh bị thương còn thấy hạnh phúc, cơ thể đau đớn hành hạ mình hơn chứ"

"Tôi thì cảm thấy rất hạnh phúc. Ít nhất trong thời gian bị bệnh sẽ có người ở bên chăm sóc"

"Chẳng lẽ bên cạnh anh không có người chăm sóc?" Trong nhà họ Thẩm, số người giúp việc có tới mấy trăm người.

"Đúng là bên cạnh tôi không thiếu người chăm sóc, nhưng có một số người không phải là người mình quan tâm. Ví dụ như cô, bình thường đối với tôi rất lạnh lùng, nhưng kể từ hôm qua sau khi tôi bị thương, cô trở nên dịu dàng rất nhiều, còn đối với tôi chu đáo như vậy. Cho nên, bị bệnh cũng rất hạnh phúc"

Một lần nữa Tiết Noãn Nhi lại bị những lời của anh làm cho lúng túng.

Ngự Giao lạnh nhạt cười cười: "Đừng hiểu lầm ý của tôi, tôi chỉ là giả dụ thôi"

Trên mặt anh nở nụ cười, nhưng trong lòng đau đớn biết bao. Cho dù yêu cô tới đâu cũng không thể cắt thành lời, anh sợ sau khi bị vạch trần thân phận cô sẽ chạy trốn thật xa.

Đến bệnh viện vì anh, cô phải chạy đi chạy lại. Thật ra bệnh viện này là của tập đoàn Thẩm thị, Ngự Giao hoàn toàn có thể hưởng thụ những đãi ngộ đặc biệt, không cần phải làm những trình tự thủ tục rườm rà kia, nhưng anh thích nhìn thấy cô vì anh mà bận rộn, vì anh mà lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 209: Tiệc nuôi

Ngày trước, Ngự Giao ghét nhất là bệnh viện. Anh còn nhớ rõ, Gia Hạo đã chết trên đường đi tới bệnh viện, khi anh bỏ lại tất cả công việc chạy tới, nhưng không kịp nhìn thấy Gia Hạo lần cuối cùng.

Năm đó, Ngự Giao điên cuồng thiếu chút nữa cho nổ tung cả bệnh viện này, để trút hết nỗi đau khổ mất đi người em trai yêu quý. Từ lúc đó trở đi, anh vô cùng căm hận bệnh viện, cũng bắt đầu ghét mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện. Đã nhiều năm trôi qua, hôm nay nỗi căm hận của anh từ từ được cởi bỏ.

Lần đầu tiên phát hiện, bệnh viện cũng có lúc làm cho người ta thích, Tiết Noãn Nhi vẫn luôn ở sát bên cạnh anh không rời, hỏi han ân cần. Anh có thể cảm nhận được hôm nay cô đối với anh rất quan tâm, hơn nữa sự quan tâm này tuyệt đối không giống như một nhân viên đối với lãnh đạo, mà là phát ra từ trong trái tim.

Anh tham lam nhìn gương mặt ánh mắt dịu dàng của cô, bộ dạng cô nghiêm túc chăm sóc anh cực kỳ xinh đẹp.

Bác sĩ nói vết thương của anh bị nhiễm trùng phải nằm viện mấy hôm. Nếu đổi lại những lúc bình thường, chắc chắn Ngự Giao sẽ không nghe theo lời bác sĩ nhất định sẽ quay đầu rời đi, tiếp tục xử lý công việc bận rộn của mình. Bởi anh biết.... mấy người bác sĩ này thích chuyện bé xé ra to. Ngự Giao anh "mình đồng da sắt" có vết thương nào chưa trải qua, vết thương bé tí này thì nhắm nhò gì. Nhưng lần này anh lại chọn nằm viện, vì anh quyền luyến cảm giác cô tỉ mỉ chăm sóc mình.

Tiết Noãn Nhi vén rèm cửa sổ lên, vốn khí trời buổi sáng còn đang âm u, giờ này đã nắng ráo trong xanh. Ánh mặt trời rạng rỡ từ bên ngoài chiếu vào ô kính thủy tinh, Ngự Giao nhìn Ngự Giao đứng trước cửa sổ, những tia nắng mặt trời chiếu trên người cô như vàng hào quang huy hoàng, đáng vẻ mỹ lệ thần thánh khiến anh không khỏi thất thần.

Giờ phút này, Ngự Giao khẳng định cho dù Băng Dao có chỉnh sửa gương mặt hoàn toàn mới tinh đi giữa dòng người đông đúc anh vẫn sẽ nhận ra cô. Bởi ánh mắt của cô, bởi mùi hương thơm mát đặc biệt trên người cô.

"Làm gì mà anh nhìn tôi chăm chăm thế? Trên mặt tôi dính gì sao?" Tiết Noãn Nhi quay đầu lại vén chăn cho Ngự Giao.

"Không, vì cô rất đẹp" Ngự Giao không nhịn được thờ dài nói

Tiết Noãn Nhi ngẩn người, chợt nhớ tới trước đây Ngự Giao đã từng nói: muốn trách thì trách gương mặt xinh đẹp quyền rũ quá mức của cô.

"Sao vậy?" Ngự Giao thấy gương mặt Tiết Noãn Nhi đột nhiên biến sắc, lên tiếng hỏi.

Nụ cười trên mặt Tiết Noãn Nhi cứng đờ, lạnh nhạt trả lời: "Không có gì"

Mặc dù đau lòng cho anh, muốn chăm sóc anh, lo lắng cho anh, nhưng những tổn thương trước đây, cô vẫn không thể nào quên được.

"Tôi ra ngoài mua chút đồ, anh ngủ một giấc đi. Tôi nay anh muốn ăn gì, tôi làm cho anh"

"Ừm, vậy cô đi rồi trở lại sớm nha"

"Ừm" cô khẽ mỉm cười, che giấu những u buồn trong lòng

Tiết Noãn Nhi cầm chiếc túi trên ghế sofa lên, đi ra ngoài, vừa đi tới cửa phòng liền nghe thấy Ngự Giao gọi lại

"Noãn nhi"

"Sao? có chuyện gì à?" cô quay đầu lại nhìn anh

"Cô trở lại sớm nha"

"Ừm" anh giống như một cậu bé, không muốn cô rời đi, giống như chỉ cần cô rời khỏi một giây, trong lòng anh đã cảm thấy hốt hoảng không thể giải thích được, giống như cô đi rồi sẽ không bao giờ trở lại. Cảm giác lo được lo mất này thật sự là vô cùng hành hạ.

Ngự Giao nằm trên giường bệnh, cho đến khi Tiết Noãn Nhi đóng cửa phòng bệnh lại mới thờ dài một hơi. Vừa rồi, có phải anh đã nói sai điều gì không? Vốn cảm giác tâm trạng cô đang rất vui nên mới khen cô một câu, nhưng sắc mặt cô lập tức thay đổi. Chẳng lẽ, trước đó cô ấy đang suy nghĩ chuyện gì sao?

Ngự Giao nhắm hai mắt lại, rèm mi che đi đôi mắt sắc bén, hai hàng lông mày sắc bén khẽ nhú lại. Thật ra trong lòng anh vô cùng lo lắng, nhiều lần

không kìm được muốn mở miệng gọi thật to tên thật của cô, nhiều lần muốn dừng cảm nói: "Băng Dao, Tiểu Diệc là con trai của anh, anh là bố đẻ của Tiểu Diệc"

Hiện giờ cô đang có quan hệ với dương tuyết hoa, mà dương tuyết hoa và mục quang chính là những kẻ âm hiểm xảo trá, anh lo rằng Băng Dao sẽ bị bọn họ tổn thương

Cho nên anh muốn làm tạo nên mối quan hệ tin cậy thân thiết với cô, sau đó sẽ bảo vệ cô.

Nhưng anh không thể, anh sợ sau khi mình nói ra, Băng Dao sẽ lại giống như sáu năm trước rời khỏi anh, cho nên vẫn tiếp tục làm bộ nhưng không biết chuyện gì, sau đó sẽ cho cô những thứ cô muốn, hi vọng làm như vậy dương tuyết hoa sẽ buông tha cho cô. Làm như vậy ít nhất có thể ở bên cô thêm một thời gian nữa.

Chiếc điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường đổ chuông, Ngự Giao nhận điện, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói trầm trầm của một người đàn ông: "Ông Thẩm, tôi mới biết chuyện tối qua nghe nói anh bị thương, tôi muốn ghé thăm anh một chút"

"Không cần đâu cục trưởng Trương, trong bệnh viện nhiều người qua lại, chúng ta nên khiêm tốn thì hơn. Mấy ngày nữa tôi sẽ liên lạc lại với ông"

"Vâng, vậy cũng được"

Ngự Giao cúp điện thoại, đôi mắt khẽ nhắm lại. Mấy năm gần đây, anh vẫn luôn làm một chuyện bí mật, chuyện này ngay cả ba người bạn thân cũng không biết. Ngự Giao hôm nay đã không còn là Ngự Giao của trước đây, anh đã thay đổi để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn..

Bước ra khỏi căn phòng bệnh của Ngự Giao, trong đầu Tiết Noãn Nhi dậy lên những suy nghĩ phiền não. Thật ra gần đây cô đã có cơ hội lấy trộm một số tài liệu cơ mật, nhưng khi muốn thực hiện cô không thể ra tay được. Trước đây cô cho rằng lấy mấy tài liệu kia chẳng qua chỉ khiến Ngự Giao tổn thất chút tiền mà thôi. Nhưng một lần vô tình nghe được dương tuyết hoa gọi điện mới biết đã tàm thâm độc của bà ta, không chỉ đơn giản muốn lấy một chút tiền của Ngự Giao như vậy. Cô sợ bản thân sẽ phạm phải sai lầm lớn, nhưng cũng không còn cách nào khác nếu cứ tiếp tục dây dưa như thế này cô sợ sẽ không thực hiện được ước nguyện ban đầu của mình...

Ngự Giao như một đóa hoa anh túc, một khi đã nếm thử sẽ có cảm giác say đắm không dứt ra được. Tiết Noãn Nhi lắc đầu muốn bản thân tỉnh táo một chút, cô không thể mềm lòng, không thể bị vẻ bề ngoài của anh ta mê hoặc.

Cô thầm quyết định, phải nhanh chóng hành động nếu như còn tiếp tục sớm chiều gặp gỡ anh ta, nhất định sẽ.... cô lắc đầu không muốn nghĩ tiếp, ngừng đầu chuẩn bị ra khỏi bệnh viện liền nhìn thấy Phùng Quân Bình và Tô Y Thu đang đi tới.

Trong lòng cô vô cùng căng thẳng, định xoay người né tránh, nhưng không kịp nữa.

"Đây không phải là thư ký Tiết sao?" Tô Y Thu lên tiếng.

Sống lưng Tiết Noãn Nhi cứng đờ, nhắm mắt xoay người mỉm cười với hai người đối diện. Tô Y Thu nắm tay Phùng Quân Bình nhìn qua có vẻ quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu rất tốt.

Phùng Quân Bình bước tới, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới như đang suy nghĩ gì đó, "Nhìn cô sao có cảm giác rất quen"

"Mẹ, cô ta tên Tiết Noãn Nhi bây giờ đang là thư ký cho Ngạn Băng, cũng chính là người phụ nữ có dáng dấp rất giống Doãn Băng Dao đó"

"Thì ra là cô" gương mặt Phùng Quân Bình lập tức hiện lên vẻ hiểm ác, bà ta không biết kế hoạch của dương tuyết hoa và mục quang, cho nên cũng không biết sự tồn tại của Tiết Noãn Nhi.

Tiết Noãn Nhi lúng túng đứng im tại chỗ, đi cũng không được mà đứng cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Dạy dỗ

"Phu nhân" Tiết Noãn Nhi lễ phép gật đầu chào Phùng Quân Bình.

tô Y Thu dịu dàng cười cười nói: "Là cô đưa chồng tôi vào bệnh viện đúng không?"

"Vâng. Hiện giờ tổng giám đốc đang nghỉ ngơi"

"Cảm ơn cô"

"Không có gì ạ"

Tiết Noãn Nhi nhìn Tô Y Thu, cô ấy vẫn xinh đẹp vẫn dịu dàng như vậy. Nhưng không biết tại sao, cô có một cảm giác rất lạ, có thể Tô Y Thu cho rằng giữa cô và Ngự Giao có quan hệ gì đó nên đối với cô có chút ác cảm. Điều này cô có thể hiểu được, là người phụ nữ ai cũng đều có thể như vậy. Có ai thích gia đình của mình bị phá hoại, nhưng thực sự cô chưa từng nghĩ sẽ phá hoại hạnh phúc của Y Thu.

"Hừ" Phương Chính Đông hừ lạnh một tiếng, "Nghe nói con trai đối xử với cô rất đặc biệt"

Nhìn thấy Tiết Noãn Nhi và Doãn Băng Dao có dáng dấp giống nhau, trong lòng bà có cảm giác tức giận, nếu lúc đầu không phải do Doãn Băng Dao, chuyện bà ta giả điên làm sao có thể bị Ngạn Bằng phát hiện, nếu như Ngạn Bằng không biết bà giả điên, như vậy bí mật giữa bà và mục quang sẽ không bị phanh phui. Mà chuyện Gia Hạo không phải là cốt nhục của nhà họ Thẩm cũng sẽ không bị bại lộ.

Tuy Ngạn Bằng đã đồng ý tha thứ cho bà, đồng thời cũng đồng ý sẽ không trả thù, nhưng bà có thể cảm nhận được thực ra con trai vẫn rất khó chịu hoặc đang ghi hận trong lòng.

Tiết Noãn Nhi giải thích: "Tôi là thư ký của tổng giám đốc, nên phải luôn ở bên cạnh ngài ấy"

"Công việc là công việc, cô đừng mượn cớ công việc để quyến rũ chồng tôi, phá hoại gia đình người khác" ánh mắt Tô Y Thu tràn đầy khinh bỉ

"Mẹ...." Tô Y Thu nhẹ nhàng gọi một tiếng

Tiết Noãn Nhi hơi lúng túng nói: "Tôi hiểu"

"Sau này cô không cần tới bệnh viện nữa, con trai tôi đã có vợ nó chăm sóc không cần cô xen vào việc nhà người khác" Phùng Quân Bình hoàn toàn không che giấu sự chán ghét của mình với Tiết Noãn Nhi.

Thời gian trước, Y Thu vẫn thường xuyên khóc lóc kể lể với bà, nói Ngạn Bằng thích người phụ nữ này. bà lại thích Tô Y Thu, nghĩ rằng sau này sẽ không tìm được một người con dâu tốt như vậy, cho nên tuyệt đối không cho phép người phụ nữ có cơ hội đến gần Ngạn Bằng.

Tiết Noãn Nhi thăm thò dài, nói: "Vậy tôi đi trước"

"Ừm" Phùng Quân Bình vênh vào nói.

Tiết Noãn Nhi hơi cúi thấp đầu đi qua hai người phụ nữ trước mặt, sau đó đi thẳng ra cổng bệnh viện.

Khóe miệng Tô Y Thu khẽ nhếch lên mỉm cười tự đắc, có Phùng Quân Bình làm chỗ dựa khiến cô ta tự tin hơn.

"Y Thu, sau này đối với loại phụ nữ này không cần điềm đạm như thế, Ngạn Bằng quá xuất sắc nên sẽ có rất nhiều phụ nữ muốn lao vào lòng nó, con phải luôn luôn đề phòng phản kích, đừng để bọn chúng bắt nạt"

"Mẹ, con hiểu rồi. Cảm ơn mẹ"

"Đúng rồi, cũng được hai tuần lễ rồi, rốt cuộc con đã đi kiểm tra chưa? Có mang thai không?"

"Con..." Tô Y Thu ngập ngừng nói: "Con, con... gần đây con không bận quá chưa có thời gian đi khám, mấy ngày nữa sẽ đi ạ"

"Ừm, hi vọng là có tin tốt. Được rồi, chúng ta vào thăm Ngạn Bằng đi, mấy ngày tới con hãy ở trong bệnh viện chăm sóc nó, một bước cũng không rời. Những người đang bị bệnh sẽ rất yếu lòng, con phải tranh thủ cơ hội này thật tốt, đồng thời cũng có thể tranh thủ thời gian khám thai ở bệnh viện này luôn"

"Vâng, con biết rồi ạ"

Ngoài miệng Tô Y Thu vâng, nhưng nghĩ đến phải đi kiểm tra liên hoành loạn bất an. Nếu như Phùng Quân Bình muốn đi kiểm tra cùng cô, vậy thì xong rồi. Không được, cô phải nhanh chóng nghĩ cách khác.

Ngự Giao vừa nhắm mắt lại muốn ngủ một lát, nghe thấy tiếng mở cửa liền mở mắt ra, trong đôi mắt tràn đầy vui sướng.

"Noãn nhi! Sao cô về sớm..." lời còn chưa nói hết đã nhìn thấy Tô Y Thu và Phùng Quân Bình đứng trước cửa.

Nụ cười trên mặt Ngự Giao dần cứng đờ, ngả đầu xuống giường nhìn ra bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ. Giờ phút này mặc dù ánh nắng tươi sáng, nhưng tâm trạng anh lại xuống dốc không phanh

Hiện giờ người anh không muốn nhìn thấy nhất chính là hai người phụ nữ trước mặt.

Tô Y Thu và Phùng Quân Bình liếc mắt nhìn nhau.

Phùng Quân Bình mỉm cười bước vào, thân mật ngồi xuống mép giường, quan tâm hỏi: "Con bị thương có nặng không? mẹ và Y Thu vừa nhận được tin liền lập tức chạy vào bệnh viện, Y Thu lo lắng đến mức khóc ròng từ nhà tới đây đó"

Ngự Giao nhắm mắt không nói gì

Tô Y Thu đặt túi trái cây xuống bên cạnh bình hoa.

Hai hàng mày kiếm khẽ nhú lên, biết trước thế này anh đã không tới bệnh viện của mình mình, tránh để hai người bọn họ biết. Bây giờ có muốn yên tâm tĩnh dưỡng, muốn Băng Dao ở bên cạnh chăm sóc cũng không được rồi.

Tô Y Thu ngồi xuống đầu giường nói: "Ngạn Băng, anh muốn ăn táo không? Em gọt vỏ cho anh"

"Không cần" anh lạnh lùng nói

Tô Y Thu nhìn Phùng Quân Bình cầu cứu.

Phùng Chính Đông liền cười cười nói: "Chắc là con vẫn còn giận chuyện tối hôm trước đúng không? Chuyện đó là do mẹ khởi xướng, cũng chỉ là do mẹ thêm có cháu bông quá, bây giờ trong nhà chúng ta chỉ con ba người, bố con và em trai con lại không còn, mẹ muốn nhà chúng ta có thêm người, vui vẻ một chút"

Nhắc tới bố và em trai, Ngự Giao càng thêm tức giận. Nếu như không phải lúc đầu Phùng Quân Bình cho bố anh uống thuốc, có lẽ bố anh đã sớm tỉnh lại chứ không phải chết trong bệnh tật như vậy.

Bàn tay đặt trong chăn xiết chặt thành nắm đấm, không phải anh chưa từng có ý nghĩ trả thù tất cả, nhưng anh vẫn luôn cố gắng nhẫn nhịn, vì đâu sao bà ta cũng là người mẹ ruột thịt của anh.

Phùng Quân Bình nhận ra gương mặt nổi đầy gân xanh của Ngự Giao mới ý thức được bản thân đã nói sai, "Ngạn Băng..."

Ngự Giao không thể nhịn được nữa, ngồi bật dậy khiến Phùng Quân Bình và Tô Y Thu giật nảy mình. Anh giận dữ hét lên với Phùng Quân Bình: "Bà còn dám nhắc tới chuyện này? Tất nhiên tôi biết bà chính là người cho tôi uống thuốc, vì chỉ những loại người xảo trá thủ đoạn như bà mới làm được chuyện này"

Cả cơ thể Phùng Quân Bình cứng đờ, bà ta hiểu hàm ý những lời nói của Ngự Giao, "Ngạn Băng, loại thuốc này không có hại, con tha thứ cho mẹ đi, chỉ là do mẹ mong có cháu quá...."

"Câm miệng" Ngự Giao lớn tiếng quát, nếu như không có Tô Y Thu ở đây, không muốn cô ta biết những chuyện xấu trong nhà, anh đã muốn hét thật to tất cả mọi chuyện.

Trước đây bà ta cũng nói loại thuốc đó không có hại với bố anh, chỉ khiến bố anh ngủ mãi không tỉnh, Ngự Giao căm thù nhìn Phùng Quân Bình, đáng vẻ giống như muốn giết chết bà ta.

"Bà nghe kỹ cho tôi! Sau này nếu bà còn dám dùng những thủ đoạn như vậy, đừng trách tôi không nhận người mẹ như bà" bây giờ anh không thể chịu đựng được nữa, người thân nhất của mình lại có thủ đoạn mãnh khỏe như vậy.

"Ngạn Băng, anh đừng nói chuyện với mẹ như vậy, chuyện kia... em, em cũng có trách nhiệm" Tô Y Thu dừng cảm nói.

"Cô cũng câm miệng lại cho tôi! Y Thu! Trước khi kết hôn, tôi đối xử với cô rất tốt, coi cô như em gái đó là vì cô dịu dàng lương thiện, nhưng bây giờ... cô nhìn xem rốt cuộc cô đã biến thành thứ gì? Cô biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Không tồn tại

Tô Y Thu lập tức chảy nước mắt. Cô biết chuyện mình không ly hôn khiến anh tức giận, nhưng tất cả đều vì cô quá yêu anh.

"Các người rút ra ngoài cho tôi! Tôi muốn được yên tĩnh" trong đôi mắt Ngự Giao vẫn lên tia máu, tức giận chỉ thẳng ra cửa

"Ngạn Băng..."

Ngự Giao quay đầu, lạnh lùng nói: "Tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai"

Tô Y Thu liếc mắt nhìn Phùng Quân Bình, bà ta khẽ gật đầu, hai người đứng dậy cùng đi ra ngoài. Tuy Phùng Quân Bình là mẹ đẻ của Ngự Giao, nhưng

từ bà ta luôn sợ đứa con trai này, cũng vì bà ta không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ cho nên từ nhỏ tới giờ Ngự Giao đối với bà ta không mấy thân thiết. Bọn họ có thể sống cùng một ngôi nhà, chẳng qua vì tình máu mủ mà thôi.

Phùng Quân Bình và Tô Y Thu ra khỏi phòng bệnh của Ngự Giao

"Mẹ, làm sao bây giờ?" Tô Y Thu hỏi

"Mẹ về trước, con cứ ở lại đây, Ngạn Bằng đang giận mẹ. Con ra ngoài dạo vài vòng trước, đợi nó hết giận thì vào, những lúc như thế này con nhất định phải ở bên Ngạn Bằng một bước không rời, đừng để cho người phụ nữ khác có cơ hội chen chân vào"

"Vâng"

"Mẹ đi đây, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho mẹ"

"Vâng, mẹ đi đường cẩn thận"

Sau khi Phùng Quân Bình trở về, một mình Tô Y Thu đi đi lại lại trong vườn hoa. Hai tiếng sau, mới quay lại căn phòng bệnh đặc biệt của Ngự Giao.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, đi tới giường bệnh nhìn anh thờ đều biết anh đã ngủ rồi. Tô Y Thu ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Ngự Giao.

Khi ngủ anh gương mặt anh không còn vẻ sắc bén, nhưng vẫn vô cùng anh tuấn. Nhìn hai hàng lông mày của anh hơi nhíu lại, Tô Y Thu thở dài. Ngạn Bằng, rốt cuộc em phải làm thế nào mới đúng. Em là người mong muốn anh được vui vẻ được hạnh phúc hơn bất kỳ ai, em luôn nỗ lực mang hạnh phúc lại cho anh, nhưng từ trước tới giờ đều bị anh coi thường. Cảm giác chua xót dâng lên, hốc mắt lấp lánh nước.

Tình yêu của cô thật mệt mỏi...

Nghĩ tới chuyện hôm nay Phùng Quân Bình nhắc cô đi kiểm tra xem có mang thai hay không, trong lòng lập tức cảm giác áp lực vô cùng. Nếu như lần này không mang thai, sợ rằng Phùng Quân Bình sẽ không còn giúp cô nữa. Tô Y Thu vươn tay muốn vuốt ve gương mặt ngủ say của Ngự Giao, đầu ngón tay vừa chạm vào má anh, đột nhiên anh tóm lấy tay cô, gọi: "Băng Dao"

Anh mơ thấy Băng Dao đã trở lại đang ghé sát tay anh nói những lời dịu dàng còn dùng những ngón tay mảnh khảnh của cô vuốt ve đôi mày nhíu chặt của anh.

Nghe anh gọi tên Doãn Băng Dao, trái tim Tô Y Thu vô cùng đau đớn.

Ngự Giao mở mắt, khi nhìn thấy người trước mặt là Tô Y Thu, hai mắt lập tức trở nên ảm đạm, lạnh lùng nói: "Sao cô còn ở lại đây?" Ngự Giao buông bàn tay của Tô Y Thu ra, đôi mắt đầy vẻ tức giận.

Tô Y Thu khổ sở nghẹn ngào kêu một tiếng: "Anh Bằng..."

Ngự Giao ngăn người, đã rất lâu rồi cô không gọi anh như vậy.

"Anh Bằng, có phải chỉ cần em trở lại như trước kia, anh sẽ không còn đối xử như thế này với em, sẽ đối xử dịu dàng với em như trước kia, không còn chán ghét em?" đôi mắt dầm lệ nhìn anh.

Gọi anh là Ngạn Bằng là vì cô hi vọng anh không còn coi mình như người em gái, nhưng sau đó cô lại phát hiện, anh dần dần thay đổi không còn đối xử dịu dàng với cô thậm chí còn chán ghét.

"Anh Bằng, chuyện lần trước em biết mình đã sai, sau này em sẽ không làm như vậy nữa, xin anh hãy tin em được không? Tha thứ cho em..." Tô Y Thu càng khóc càng thương tâm.

Tiếng khóc đau lòng khiến đôi mắt Ngự Giao lóe lên điều gì đó. Đúng vậy, trước đây anh đối xử với Tô Y Thu rất dịu dàng, nhưng bây giờ....

Anh lạnh lùng xoay đầu không nhìn cô nữa, nói: "Cô đừng trước mặt tôi khóc lóc sụt sùi, tôi muốn nghỉ ngơi" tự nhủ không được mềm lòng.

Thực ra quan hệ giữa anh và Tô Y Thu đến mức như thế này, Ngự Giao cũng có một phần trách nhiệm. Là do lúc đầu anh đối với cô quá tốt, cho nên mới khiến cô ngộ nhận rằng anh yêu mình. Lúc nhỏ thực sự an rất yêu quý người em gái này, nhưng không ngờ cô sẽ hiểu lầm như vậy, cho nên không thể tiếp tục tạo ra những hiểu lầm để cô ôm ấp thứ tình cảm ảo tưởng này, Ngự Giao quyết định phải dứt khoát.

Buổi trưa, Tô Y Thu bụng thức ăn trong bệnh viện đến cho Ngự Giao nhưng anh không ăn dù một miếng: "Anh Bằng, anh ăn một chút đi"

Mặc Tô Y Thu nói bên tai, Ngự Giao nhắm hai mắt lại từ đầu tới cuối không liếc nhìn lấy một cái.

"Vậy em dọn đi, lát nữa anh đói bụng thì nói với em"

Cô thức thối bụng đồ ăn đi, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh bắt đầu đọc tạp chí.

Ba giờ chiều, Ngự Giao đã cảm thấy rất nhớ Băng Dao. Cô nói ra ngoài mua đồ sẽ trở lại, nhưng tại sao đi lâu như vậy vẫn chưa về? Nếu như không có Băng Dao bên cạnh, anh còn nằm viện làm gì.

Ngự Giao ngồi dậy, Tô Y Thu thấy thế vội vàng cầm gối kê sau lưng anh, "Anh đói bụng sao? Muốn ăn gì em ra ngoài mua?"

"Không cần" anh lạnh lùng nói, vươn tay cầm điện thoại di động trên đầu giường, bấm số điện thoại của Tiết Noãn Nhi. Điện thoại vang lên không có ai nghe máy, anh tiếp tục gọi, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

Chẳng lẽ cô đã xảy ra chuyện gì?

Ở đầu bên này, Tiết Noãn Nhi đang giải quyết mấy việc lặt vặt trong công ty, Ngự Giao không có ở đây cô cũng không có chuyện gì phải làm. Nhìn điện thoại đặt trên bàn không ngừng đổ chuông, cô vẫn không nghe máy. Nghe rồi thì phải nói gì đây.

Ngự Giao vẫn tiếp tục gọi, gọi liền bốn năm cú điện thoại, Tiết Noãn Nhi mới nhận: "Alo..."

"Sao cô không nghe điện thoại của tôi?" giọng nói của Ngự Giao vừa tức giận vừa lo lắng.

Tiết Noãn Nhi nhìn chằm chằm, không biết anh gọi điện thoại cho ai.

"Khi này tôi đang bận, không nghe thấy chuông điện thoại" cô giải thích

"Đang bận gì? Không phải cô nói mua đồ xong sẽ trở lại sao?"

"Đang ở công ty"

"Tôi không có ở công ty thì cô bận chuyện gì chứ?" Ngự Giao nghi ngờ nói, nghe giọng nói che che giấu giấu của cô không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc đi rõ ràng cô đã nói sẽ lập tức trở lại

"Tôi..."

"Cô lập tức trở lại ngay, tôi muốn ăn cơm"

Tô Y Thu ngẩn ra, loáng thoáng nghe ra tiếng phụ nữ, đoán ngay là Tiết Noãn Nhi. Anh ở trước mặt cô gọi điện cho người phụ nữ khác, hoàn toàn không quan tâm tới cảm nhận của cô, coi cô như người tàng hình.

Tô Y Thu đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài hít sâu một hơi, cảm giác vô cùng khó thở, một cơn gió thổi tới nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của cô.

"Vợ anh đâu, cô ấy sẽ chăm sóc anh, anh muốn ăn gì có thể nói với cô ấy. Muộn rồi tôi phải tới nhà trẻ đón Tiểu Diệc"

Nghe Tiết Noãn Nhi nói như vậy, Ngự Giao lập tức hiểu xảy ra chuyện gì. Anh liếc mắt nhìn bóng lưng Tô Y Thu, đoán lúc cô ra ngoài đã chạm trán Phùng Quân Bình và Tô Y Thu, có thể hai người phụ nữ này đã nói gì đó với Tiết Noãn Nhi.

Nhưng nghe giọng nói của cô hình như có chút ghen tức nào đó khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Người đàn ông vô trách nhiệm

"Tôi..." Tiết Noãn Nhi khó xử nói.

"Đừng có tôi tôi nữa, mau tới đây nhanh lên, đây là lệnh của cấp trên." Biểu hiện của anh vừa có vẻ độc tài vừa có chút tích cách trẻ con.

"Được rồi, anh muốn ăn gì?" Cô đắc dĩ nói, thà đắc tội với Phùng Quân Bình cũng không thể đắc tội với Ngự Giao. Dù sao anh ta cũng là cấp trên.

"Ăn gì cũng được"

Ngự Giao cúp điện thoại, Tô Y Thu vẫn đứng yên bên cửa sổ. Khóe miệng anh khẽ cong lên về tà ác, nếu cô không đi vậy tôi sẽ nghĩ cách để cô buộc phải đi.

Khó khăn lắm Tô Y Thu mới điều chỉnh được tâm trạng, mỉm cười xoay người lại "Anh vừa gọi điện cho thư ký à? Là Khiết Phàm hay ai vậy?" Làm bộ như không biết hỏi

"Là Tiết Noãn Nhi"

"Ồ, là cô gái rất giống Băng Dao đó à. Nhìn cô ấy cũng có cảm giác thân thiết, giống như Băng Dao đã trở về bên cạnh mọi người vậy" Tô Y Thu ngồi xuống chiếc ghế bên mép giường, tiện tay cầm một quyển tạp chí lên đọc

"Vậy sao?" Anh nghi ngờ nói.

"Tất nhiên" Tô Y Thu mỉm cười nhìn thẳng anh "Anh nên giới thiệu cho em kết bạn làm quen một chút"

"Có thời gian rồi hãy nói."

Anh trầm nghĩ, trước đây Tô Y Thu và Doãn Băng Dao là chị em tốt, hiện giờ Doãn Băng Dao giả bộ không quen biết ai, nhưng thực ra trong thâm tâm rất muốn nói chuyện với những người bạn tốt trước đây của mình. Có lẽ, anh có thể giúp cô một chút. Nhưng hiện giờ Tô Y Thu đang là người vợ trên danh nghĩa của anh, ngộ nhỡ. Anh lập tức bỏ qua suy nghĩ này.

Mười mấy phút sau, Tiết Noãn Nhi mở cửa phòng bệnh bước vào nhìn thấy Tô Y Thu ngồi trên ghế, cô làm như không có chuyện gì gật đầu chào, nhưng trong lòng cảm thấy rất lúng túng. Nếu Tô Y Thu ở đây, anh ta còn gọi cô tới làm gì?

"Cô đến rồi còn đứng ở đó làm gì, mau vào đi." Ngự Giao nói

Tiết Noãn Nhi bước tới đặt âu cháo lên tủ đầu giường "Tổng giám đốc, không biết anh thích ăn gì, nên tôi đã mua cháo trứng muối, nhân lúc còn nóng anh mau ăn đi"

Ngự Giao nhíu mày: "Đây không phải là công ty đừng gọi tôi như vậy"

"..." về mặt Tiết Noãn Nhi hơi cứng đờ, có Tô Y Thu ở đây nếu cô gọi thẳng tên anh ta, chắc chắn Y Thu sẽ hiểu lầm. Lần trước cô ấy đã đặc biệt tới tìm cô, bây giờ cô không muốn rắc thêm phiền phức vào người, càng không muốn để Y Thu không vui.

Tiết Noãn Nhi không nói gì, vào thời điểm này im lặng là vàng.

Cô mở hộp cháo, một mùi thơm lập tức bay khắp căn phòng "Nhân lúc còn nóng anh ăn đi"

"Tôi nằm cả ngày, chân tay mỏi rã rời, cô dứt cho tôi ăn đi"

Tiết Noãn Nhi và Tô Y Thu đều ngây người, Tiết Noãn Nhi nhìn anh một cái, anh lại không tìm không phổi làm bộ vô tư.

"Hay để vợ Tổng giám đốc dứt cho anh." Tiết Noãn Nhi đặt hộp cháo xuống.

Tô Y Thu đứng dậy bước tới cầm hộp cháo trên bàn nở nụ cười thân thiện, "Anh Băng, em xúc cho anh ăn, chuyện này sao có thể làm phiền người ngoài được"

Ngự Giao trầm mặt: "Đột nhiên không muốn ăn, không ăn nữa"

Hai người phụ nữ đều cảm thấy lúng túng, nhưng gương mặt Ngự Giao vẫn thân thiện như trước, nhìn Tiết Noãn Nhi nói: "Tiểu Diệc tan học lúc mấy giờ?"

"Bồn giờ"

"Đến lúc đó cô cho Tiểu Diệc vào đây chơi với tôi, một ngày không nhìn thấy thằng nhóc, tôi đã nhớ rồi" Nhắc đến Tiết Tiểu Diệc, gương mặt Ngự Giao tràn đầy hạnh phúc, có lúc anh vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, thì ra thằng nhóc mũm mĩm đẹp trai đáng yêu đó thực sự là con trai của anh!

"Tổng, Tổng giám đốc, trẻ con rất nghịch ngợm ồn ào, anh đang bị thương cần phải nghỉ ngơi thật tốt"

Tô Y Thu không nghe nổi nữa, xoay người cầm chiếc túi đặt trên ghế sofa, "Em về nhà một lát, tối sẽ quay lại" Dứt lời liền lập tức đi ra ngoài.

Khi này đứng trước cửa sổ, cô vẫn luôn tự nhủ với mình, dù thế nào cũng phải mỉm cười, bất kể bọn họ có làm gì cũng phải làm như không có gì. Nhưng bây giờ cô không thể nào nhịn được nữa, giống như người phụ nữ tên Tiết Noãn Nhi mới là vợ của anh, còn cô chẳng qua chỉ là một người không quen biết, cô không chịu nổi khuất nhục như vậy, nếu cứ tiếp tục ở đó sợ mình sẽ không nhịn được mà rơi nước mắt.

Tiết Noãn Nhi liếc mắt nhìn ra cửa, quay đầu lại nụ cười miễn cưỡng cũng đã không còn tồn tại, lạnh lùng nói: "Tại sao làm như vậy?"

"Làm gì" Anh nheo mắt nói

"Tôi biết vừa rồi là anh cố ý nói như vậy để đuổi cô ấy đi."

"Chỉ có cô hiểu rõ tôi nhất" Anh không giấu giếm cười cười

Tất nhiên cô hiểu thói xấu này của anh ta, hiểu từ sáu năm trước rồi, tức giận: "Tôi thấy cô ấy đối xử với anh rất tốt, tại sao anh phải làm như vậy"

"Vì tôi không yêu cô ấy"

Khỏe miệng Tiết Noãn Nhi cười giễu cợt: "Không yêu cô ấy sao còn cưới, còn làm cô ấy mang thai, chẳng lẽ đám đàn ông các anh đều là những kẻ vô trách nhiệm sao?"

Ngự Giao ngẩn người: "Cô đang trách tôi?"

"Tôi nào dám." Tiết Noãn Nhi quay mặt đi không nhìn anh, vẻ mặt quật cường.

"Cô dám lắm chứ." Chỉ có Doãn Băng Dao mới dám nói chuyện với anh như vậy "Vừa nãy cô nói tôi làm cô ấy mang thai? có ý gì?"

Lúc này mới nhận ra mình đã lỡ miệng "Tôi... trước đây tôi nghe Băng Dao nói, Y Thu đã mang thai" Cô cũng đang nghi ngờ tại sao không thấy bọn họ nhắc tới đứa trẻ đó.

"Ha ha..." Ngự Giao giống như nghe được truyện cười.

"Anh cười cái gì?"

"Băng Dao nghe ai nói vậy?"

"Y Thu nói"

Ngự Giao như suy nghĩ điều gì đó, gạt đầu hiểu sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì. Xem ra, anh đã quá coi thường Tô Y Thu rồi.

"Chắc là hiểu lầm rồi, thực không dám dấu, sáu năm qua tôi chưa từng chạm vào người cô ấy, chẳng qua là mấy ngày trước cô ấy và mẹ tôi cùng nhau bày mưu, tôi mới cùng cô ấy..."

Tiết Noãn Nhi kinh ngạc không hiểu. Làm gì có vợ chồng nào sáu năm trời không cùng giường?

"Tôi không hiểu"

"Đừng nhắc tới chuyện này nữa, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, có một số chuyện cô không hiểu đâu."

"Nhưng nếu anh không yêu cô ấy, vậy tại sao còn kết hôn với cô ấy? Nếu đã cưới, anh cũng nên làm một người chồng có trách nhiệm"

"Cô không hiểu đâu" Anh không biết nên giải thích thế nào, hơn nữa lời giải thích của anh có tác dụng không? Giải thích rồi Doãn Băng Dao sẽ trở lại bên cạnh anh sao?

Tiết Noãn Nhi cười chế giễu: "Đúng là tôi không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Có lẽ tôi không hiểu được suy nghĩ của tảng đá cũng nên." Dứt lời liền thờ phỉ phò đi ra ngoài.

"Cô! Cô muốn đi đâu?"

Cô không để ý đến anh, mở cửa phòng đi thẳng ra ngoài, để lại một mình Ngự Giao. Thờ dài một cái, Ngự Giao anh đứng là trư bá giới soi gương trong ngoài không ai coi là người.

Tiết Noãn Nhi tức giận rời khỏi phòng bệnh của Ngự Giao, cô không thể nào chịu đựng được một người đàn ông vô trách nhiệm như vậy, hơn nữa còn luôn tìm lý do bao biện, luôn miệng nói yêu Doãn Băng Dao, nhưng thật ra cũng chỉ là một người đàn ông có mới nói cũ.

Đồ khốn kiếp đáng chết!

Tô Y Thu đột nhiên từ một góc khuất bước ra chặn được đi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Tiểu tam dê tiện!

"Tô..." Tiết Noãn Nhi kinh ngạc vội vàng đổi lời: "Phu nhân"

Tô Y Thu căm phẫn nhìn người phía trước, trên mặt vẫn còn ướt nước mắt.

"Đê tiện"

Tiết Noãn Nhi ngẩn người, không ngờ hai từ thô lỗ này lại được phát ra từ một người luôn dịu dàng lịch sự như Tô Y Thu

"Bốp" Tô Y Thu bước tới vung tay tát một cái thật mạnh lên má Tiết Noãn Nhi.

Lang Long, Phương Chính Đông và Đồng Bội tới bệnh viện thăm Ngự Giao đúng lúc nhìn thấy cảnh này, Phương Chính Đông và Ngự Giao bước nhanh về phía trước, không hẹn mà cùng nhau bước tới che trước mặt Tiết Noãn Nhi.

Tiết Noãn Nhi ôm mặt không nói gì, cô vẫn rất áy náy vì những chuyện trước đây, năm đó những hành động của cô đã tổn thương Y Thu, hiện giờ đối lại người bị tổn thương là cô là đúng lắm.

Nhưng Y Thu à, xin cậu hãy tin tôi, tôi chưa bao giờ muốn gây tổn thương cho cậu.

Nhìn thấy Lang Long và Phương Chính Đông cùng nhau che trước mặt Tiết Noãn Nhi, Tô Y Thu càng thêm tức giận, "Cô ta là niềm vui mới của Giao, nên các người đều bảo vệ cô ta sao?" Tô Y Thu giận đến cả giọng nói cũng run run.

Đồng Bội đứng bên cạnh Tô Y Thu nói: "Y Thu, xảy ra chuyện gì? Cô ta bắt nạt cậu sao?"

"Cô ta quyến rũ Giao! Cô ta muốn phá hoại hạnh phúc của tôi" Tô Y Thu giận dữ chỉ vào Tiết Noãn Nhi, mắt kiểm soát hết to.

Những người xung quanh lập tức nhìn sang đây tò mò.

Lang Long và Phương Chính Đông trầm mặt nhìn, trong lòng Phương Chính Đông thầm hiểu nói với Tiết Noãn Nhi: "Đi thôi, tôi đưa cô về"

Tô Y Thu muốn bước tới tóm tay Tiết Noãn Nhi, lập tức bị Lang Long chặn lại. Đồng Bội thấy thế quát lên: "Chính Đông, rốt cuộc anh đứng về bên nào"

Phương Chính Đông vô tội nói: "Đồng Đồng, em đừng hiểu lầm, trước mắt em nên đưa Tô Y Thu về đi, để cô ta yên tĩnh suy nghĩ"

Đồng Bội ghét nhất chính là loại tiểu tam chen chân phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, cô căm tức nhìn Tiết Noãn Nhi: "Cái gì mà hiểu lầm, em đã sớm nghe Y Thu nói rồi"

"Được rồi, đừng âm ỉ nữa" Phương Chính Đông có chút bất đắc dĩ

Lang Long bước tới kéo tay Tiết Noãn Nhi, trước khi đi anh nhỏ giọng nói với Phương Chính Đông: "Cậu ở lại giải thích với Đồng Bội đi, tôi đưa cô ấy về"

"Ừ"

Đồng Bội và Tô Y Thu định chạy theo ngăn cản, liền bị Phương Chính Đông ngăn lại

Lang Long dẫn Tiết Noãn Nhi nhanh chóng rời đi, tới nơi đỗ xe, Tiết Noãn Nhi nhẹ nhàng rút tay ra, "Cảm ơn"

"Đau không?" xoay người lại, Lang Long đau lòng nhìn cô hỏi

"Không đau"

Nhưng Lang Long biết cô cứng miệng nói vậy thôi, vì bên má trái của cô đã đỏ bừng, năm ngón tay hiện rõ ràng, có thể thấy được Tô Y Thu tát mạnh như thế nào.

"Đừng buồn"

"Không buồn, chẳng qua là cảm thấy rất buồn cười..."

"Buồn cười cái gì?"

"Không có gì" cô lắc đầu, đem tất cả những ám ức giấu hết vào trong lòng.

Năm đó, cô không muốn làm người thứ ba phá hoại tình yêu của người khác, nhưng vẫn bị ép buộc không còn cách nào khác. Còn hôm nay, cô và Ngự Giao hoàn toàn trong sạch, nhưng lại bị bai người bạn thân nhất coi là tiểu tam phá hoại gia đình người ta. Chẳng lẽ, cả đời này Băng Dao chỉ bị người đời căm hận hay sao?

Đôi mắt đỏ ửng, nước mắt lấp lánh trong hốc mắt.

"Noãn nhi..." Lang Long luống cuống chân tay, không biết nên an ủi cô thế nào.

Tiết Noãn Nhi hơi cúi đầu, muốn dùng tóc che khuất những giọt nước mắt, vội vàng xoay người giả bộ bình tĩnh nói: "Tôi không sao, không làm phiền anh nữa, tôi tự về được rồi"

Cô nhấc chân đi về phía trước, Lang Long nhấc chân bước theo lập tức rụt trở về. Anh có thể dùng tư cách nào để an ủi cô đây? nhủ mày, hít sâu một hơi

Nếu như không phải là Giao, anh nhất định sẽ bảo vệ Tiết Noãn Nhi thật tốt, nhưng bây giờ anh không có tư cách bảo vệ cô. Lang Long xoay người trở lại bệnh viện thăm Ngự Giao.

Tiết Noãn Nhi đi một mình trên đường, nước mắt rơi lã chã. Cô đau lòng vì bị hai người bạn thân mắng chửi, đau lòng vì mình lại khiến Y Thu tổn thương, càng đau lòng hơn vì mối quan hệ trước đây của mình với Ngự Giao. Nhưng nỗi đau đớn thống khổ này, cô không thể nói ra với bất kỳ ai, không ai biết thân phận thật sự của cô, cho nên tuyệt đối không thể nói ra bất kỳ điều gì. Dù có đau khổ tới đâu, chỉ có thể trốn tới một nơi nào đó khóc một mình.

Phương Chính Đông và Đồng Bội đưa Tô Y Thu về, dọc đường đi Tô Y Thu ngồi ở phía sau khóc lóc sụt sùi, kể lể tất cả mọi chuyện xảy ra trong bệnh viện: "Người phụ nữ tên Tiết Noãn Nhi kia luôn miệng nói giữa cô ta và Giao không có bất cứ quan hệ gì, nhưng hôm nay Giao thà để cô ta đút cơm cho anh ấy cũng không thèm để ý tới tôi. Trước đây anh ấy không như vậy, không biết rốt cuộc Tiết Noãn Nhi đã dùng thủ đoạn gì, tại sao Giao đột nhiên thay đổi như vậy..."

Đồng Bội một tay đưa khăn giấy một tay vỗ nhẹ lên lưng người bạn thân: "Y Thu đừng khóc nữa, tớ nhất định sẽ trừ gian giúp cậu. Cậu yên tâm, cô ta sẽ tuyệt đối không dám có quan hệ gì với Ngự Giao. Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, Y Thu nhà chúng ta xinh đẹp xuất chúng như thế này, cô ta làm sao sánh bằng

Phương Chính Đông đang lái xe, đưa mắt nhìn hai người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau qua kính chiếu hậu, bất đắc dĩ lắc đầu, đúng lúc Đồng Bội ngẩng đầu lên liền hung dữ trừng mắt nhìn anh.

Tô Y Thu dựa vào vai Đồng Bội khóc lóc: "Đồng Bội, tớ không biết nên làm gì bây giờ, tớ không thể mất Giao..."

"Ngoan, không có chuyện đó đâu. Cậu yên tâm đi, Ngự Giao chỉ mê loạn trong nhất thời mà thôi, anh ấy sẽ không bao giờ rung động thật sự" miệng an ủi Tô Y Thu như vậy, nhưng trong lòng cô tràn đầy lo lắng nghi ngờ.

Thật ra cô biết rõ Ngự Giao vẫn luôn yêu Băng Dao, cho nên cuộc sống hôn nhân của anh ta và Y Thu mấy năm qua không hề tốt đẹp. Nhưng tại sao bây giờ anh ta lại đột nhiên thay đổi đi thích người phụ nữ tên Tiết Noãn Nhi kia? Chẳng lẽ chỉ vì cô ta có ngoại hình giống Băng Dao? Đồng Bội cô không phải là người không biết phải trái, Băng Dao không còn ở đây, giờ cô chỉ còn Tô Y Thu là người bạn thân duy nhất, cho nên nhìn thấy Tô Y Thu đau lòng như vậy, cô cũng rất khổ sở.

Sau khi đưa Tô Y Thu về nhà, số phận Phương Chính Đông liền vô cùng thâm trầm. Đồng Bội mở cửa xe ngồi lên ghế phụ gờ tay véo tai anh: "Tên đàn ông thú vị này! Anh dám đứng về phe tiểu tam!"

Phương Chính Đông đau đến nhe răng trợn mắt, nghiêng đầu theo nói: "Em yêu, buông tay ra đi! Có gì từ từ nói, từ từ nói

"Tiểu tam gì chứ, em đừng nói những lời khó nghe như vậy"

"Á à, đúng là anh muốn đứng về phe cô ta chứ gì? Thành thật khai báo đi, có phải mấy tên đàn ông các anh đã giờ trò quý gì rồi đúng không, có phải anh đã sớm biết người gọi là Tiết Noãn Nhi kia có quan hệ với Ngự Giao rồi đúng không, cho nên mới đứng về phe cô ta?"

"Không phải như thế" Kho khăn lắm mới thoát được mớ chảo của Đồng Bội, anh xoa xoa tai nói

"Vậy rốt cuộc là thế nào?"

"Chuyện này.... ôi, chuyện này không thể nói được" anh không biết nên nói như thế nào với người yêu nữa.

"Không thể nói rõ ràng, vật chắc chắn là có vấn đề, trước đây em còn tưởng Ngự Giao là một người đàn ông si tình, trong mấy năm qua vẫn luôn nhớ tới Băng Dao, nhưng bây giờ xem ra em đã nhầm, đúng là đám đàn ông không có một ai là người tốt! Em nghĩ Băng Dao và Y Thu đều không nên yêu một người đàn ông như Ngự Giao! Đúng là một tên khôn kiếp" Đồng Bội tức giận mắng trửi.

"Chuyện hoàn toàn không phải như em nghĩ đâu? Em không hiểu đầu đuôi câu chuyện thì đừng suy đoán lung tung, anh tin chắc Giao vẫn luôn chỉ yêu một mình Doãn Băng Dao, còn về chuyện giữa cậu ấy và Tô Y Thu từ trước tới giờ đều là do cô ấy tự nguyện, không thể trách Giao được"

"Không phải bây giờ anh ta và Tiết Noãn Nhi đang gian riu với nhau đó sao?"

"Em đừng nói khó nghe như vậy"

"Nhưng sự thật chính là như vậy, em biết rõ hai người đó lúc nào cũng kè kè bên cạnh nhau một bước không rời, hơn nữa Giao còn đưa đón con trai cô ta tới nhà trẻ. Nếu như quan hệ của bọn họ đơn thuần chỉ là đồng nghiệp, vậy việc gì phải kè kè với nhau như vậy? Anh ta chính là kẻ bạc tình" càng nói càng tức.

"Cậu ấy không phải loại người đó"

"Anh ta chính là loại người đó"

"Tiết Noãn Nhi rất có ý nghĩa với cậu ấy"

"Nói láo"

"Em mới nói láo! vốn dĩ em hoàn toàn không hiểu chuyện gì" Phương Chính Đông cũng nổi giận

"Em biết, chuyện gì em cũng biết"

"Em thì biết cái gì, biết Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao sao?" lời vừa ra khỏi miệng, Phương Chính Đông lập tức giật mình. Phút chốc bầu không khí yên lặng như tờ.

Đồng Bội kinh hãi, Phương Chính Đông vội vàng đưa tay bịt miệng mình. "Anh... anh vừa nói gì? Tiết Noãn Nhi chính là Băng Dao?" cô không dám tin nhìn Phương Chính Đông.

Phương Chính Đông nhìn ra ngoài cửa sổ, lảng sang chuyện khác: "Có sao? anh có nói vậy sao? Thôi đừng nói nữa, anh đói rồi, chúng ta đi ăn gì đó đi"

"Anh đừng có lảng sang chuyện khác" Đồng Bội nhào tới túm cổ áo anh: "Nói mau, vừa nãy em nghe rất rõ ràng! Em khẳng định mình không nghe nhầm"

Ánh mắt Phương Chính Đông tránh né cái nhìn trực diện của người yêu.

Đồng Bội dùng sức véo tay anh, uy hiếp: "Nói hay không?"

"Không... nói" Phương Chính Đông đau đến nhúm mày

"Nói hay không?" tiếp tục nhéo mạnh hơn

"Không... nói" vẫn giãy giụa

Đồng Bội cắn răng, dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể nhéo vào bắp thịt người yêu.

"A...." Phương Chính Đông hét lên thảm thiết: "Anh nói, anh nói...."

"Nói sớm có phải tốt hơn không" Đồng Bội buông tay, ngồi trở lại ghế phụ phẩy tay một cái.

"Anh nói nhưng em tuyệt đối không được để cho Tô Y Thu biết chuyện này, cũng không được cho người khác biết. Tiết Noãn Nhi chính là Băng Dao, còn về phần tại sao Tiết Noãn Nhi lại chính là Băng Dao anh cũng không biết rõ lắm, chuyện này anh cũng mới biết tối hôm qua"

"Vậy Giao và cô cậu ấy...."

"Cô ấy vẫn chưa biết chuyện bọn anh đã biết được thân phận thật của cô ấy, Giao vẫn chưa nói với cô ấy"

Đồng Bội bị bí mật này làm hoảng sợ suy nghĩ.

"Hiểu chưa?"

"Hình như hiểu chút chút?" Đồng Bội vẫn đang trong trạng thái hoảng sợ.

"Giống như anh nói đó, tình hình cụ thể thế nào anh cũng không rõ lắm, hiện giờ bí mật này chỉ có mấy người chúng ta biết nên em tuyệt đối không được đi tìm Tiết Noãn Nhi, cứ coi như không biết chuyện gì"

"Nhưng... không phải Giao vẫn luôn tìm kiếm cậu ấy sao? Tại sao bây giờ lại làm bộ không biết?"

"Anh cũng không hiểu" Phương Chính Đông cảm giác vô cùng rắc rối, "Được rồi, chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa, anh sắp bị phiền chết rồi. Đúng là lòng hiếu kỳ sẽ giết chết con người ta, biết thế này tối hôm qua anh đã không hỏi" Nếu Đồng Bội nói với Tô Y Thu chuyện này, vậy chắc chắn anh sẽ chết rất thảm.

Đồng Bội gật đầu, trong lòng cô tràn đầy nghi ngờ, nhưng nhất thời không thể làm rõ ràng mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Tôi chính là Băng Dao

Cuối cùng Tiết Noãn Nhi ý thức được sự tồn tại của bản thân chỉ mang tới cho Y Thu đau khổ, cái bạt tai trong bệnh viện đã thức tỉnh cô.

Cô không nên lưu luyến thứ tình cảm vui vẻ hạnh phúc ngăn ngại với Ngự Giao, không nên để bản thân bị ham mê nhất thời. Phải cư xử với Ngự Giao thật tốt để sớm lấy được những tài liệu cơ mật, tất cả chỉ đều là cái cơ trong tiềm thức mà thôi. Cuối cùng cô đã nhận ra, nhưng khi tiếp xúc nhiều với anh, nhìn thấy anh mỉm cười liền không thể từ chối, cô vẫn yêu như trước...

Không thể tiếp tục tự lừa mình dối người, cô tự nói với mình không thể ích kỷ như vậy, dù sao sớm muộn gì cũng rời đi, nếu bây giờ tiếp tục qua lại với anh giống như mấy ngày hôm trước, Tiểu Diệc sẽ càng ngày càng có tình cảm với anh. Chờ đến khi muốn rời khỏi, sẽ càng khó khăn càng đau khổ hơn. Cho nên, cô quyết định ngoài những lúc làm việc, phải giữ một khoảng cách nhất định với Ngự Giao. Nghĩ như vậy, cô không còn tới bệnh viện nữa. Lang Long và Phương Chính Đông cũng không nhắc tới chuyện Tô Y Thu đánh Tiết Noãn Nhi với Ngự Giao.

Ngự Giao lấy điện thoại gi động, bấm số của Tiết Noãn Nhi "Này, sao bây giờ mới nghe điện thoại, chiều nay cô dẫn Tiểu Diệc tới bệnh viện được không? Tôi... tôi rất nhớ cậu nhóc đó" Anh tươi cười nói, giọng điệu rất thân thiện.

Nhưng cô lạnh lùng đáp: "Tôi còn bận một số chuyện, không thể đưa Tiểu Diệc tới đó được"

"Sao? Chuyện gì?"

"Là chuyện riêng của tôi. Trước mắt cứ vậy đi, đợi khi Tổng giám đốc về công ty rồi nói"

"Này, alo..."

"Tút, TUT, TUT...." Không đợi anh nói hết, lập tức cúp điện thoại

Khốn kiếp, Ngự Giao chửi tục một câu ném điện thoại xuống giường. Lang Long thấy thế, suy nghĩ giây lát quyết định nói cho anh nghe chuyện hôm trước.

"Giao, hôm qua đã xảy ra chút chuyện." Lang Long đứng dậy khỏi sofa, đi tới bên giường bệnh.

"Chuyện gì?" Anh nhíu mày lo âu hỏi "Có liên quan đến cô ấy sao?"

"Ừ" Lang Long nói một câu khá hàm súc: "Hôm qua lúc ở trong bệnh viện Tô Y Thu và Tiết Noãn Nhi đã trò chuyện một lúc..."

"Rốt cuộc có chuyện gì, cậu nói rõ đi" Ngự Giao mắt kiên nhẫn nói.

"Phụ nữ tìm phụ nữ vì đàn ông, cậu cảm thấy còn có thể có chuyện gì."

Ngự Giao gật đầu, liền vội vàng hỏi: "Băng Dao có bị sao không?"

"Tô Y Thu đã tát cô ấy một cái"

"Cái gì?" Ngồi bật dậy, động đến vết thương sau lưng khiến anh đau đớn khê rên một tiếng.

"Cậu đừng kích động" Lang Long bước tới nắm vai anh "Chỉ là một cái tát, đâu phải là chuyện gì lớn."

"Vậy cũng không được" Nghĩ tới Noãn Nhi bị Tô Y Thu tát một cái, anh liền đau lòng

Lang Long có chút bất đắc dĩ "Đúng là cậu rất quan tâm Doãn Băng Dao. Nhưng Giao à, tớ hi vọng cậu có thể xác định xem rốt cuộc người cậu thực sự yêu là ai"

"Tất nhiên là tớ yêu Băng Dao" Không chút do dự trả lời.

"Vậy muốn yêu cô ấy thế nào? Dùng thân phận gì? Chẳng lẽ giống như sáu năm trước, để cô ấy làm tình nhân của cậu sao?"

Những lời này khiến Ngự Giao sững sốt. Đúng vậy, bây giờ anh có thể dùng thân phận gì để yêu Noãn Nhi? Hơn nữa, cô ấy còn hận anh như vậy sẽ không bao giờ đón nhận tình cảm này.

"Giao, tớ không biết rốt cuộc cậu yêu ai, lựa chọn ai. Nhưng tớ không thể để cậu tiếp tục tổn thương hai người phụ nữ như vậy. Y Thu sẽ không bao giờ từ bỏ, cô ấy cũng yêu cậu. Cậu hiểu ý tớ chứ"

Về mặt Lang Long có chút u ám, nói xong câu đó liền xoay người đi ra ngoài. Nhìn Tiết Noãn Nhi bị Tô Y Thu đánh, trái tim anh làm sao có thể không đau. Nhưng vì sự tồn tại của Ngự Giao, anh không thể yêu cô, không thể chạy tới quan tâm bảo vệ cô. Nhưng nếu Giao vẫn tiếp tục như vậy, không thể đem lại điều gì cho Noãn Nhi, anh sẽ không rút lui nữa, mặc biết dù là người hay vật không có ai có thể tranh giành được với Ngự Giao.

Sau khi Lang Long rời đi, Ngự Giao nằm im trên giường bệnh suy nghĩ. Chẳng lẽ, anh đã đem lại những rắc rối phiền toái cho cô? Nhưng đó không phải

là những điều anh muốn, có trời mới biết người anh không muốn tổn thương nhất bây giờ chính là Băng Dao.

Sau khi Đồng Bội biết Tiết Noãn Nhi chính là Băng Dao kinh hãi mấy ngày liền, mấy này ngày cô chỉ suy nghĩ tới một vấn đề duy nhất. Tại sao Băng Dao phải làm như vậy? Ngay cả cô cũng không nhận, chẳng trách trước đó cô lại cảm thấy Tiết Noãn Nhi giống Băng Dao đến vậy. Bí mật này khiến cô lo sợ.

Thật muốn đi tìm Băng Dao hỏi rõ cuộc mấy năm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng không thể để cho cô ấy phát hiện, vì sẽ làm hỏng kế hoạch của Giao, tuy không biết là kế hoạch gì mà một Phương Chính Đông luôn có bộ dạng cà lờ cà lắt bây giờ trở nên nghiêm túc khi nói tới chuyện của Băng Dao. Cô có thể khẳng định, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, nếu như cô nói ra không biết hậu quả sẽ thế nào. Hơn nữa hiện giờ Y Thu yêu Ngự Giao như vậy.

Cô rất lo lắng, tương lai sẽ xảy ra chuyện bản thân không muốn thấy. Nếu Y Thu biết Tiết Noãn Nhi chính là Băng Dao thì sẽ như thế nào? Tình bạn giữa ba người chị em tốt của các cô, có phải sẽ tan vỡ? Không, không, cô không dám tiếp tục nghĩ thêm.

Trong lúc Đồng Bội đang ở trong phòng nghĩ tới nghĩ lui, Tô Y Thu gọi điện thoại tới, "Đồng Bội, cậu ra ngoài với tớ một lát nhé."

"Tớ... Y Thu, hôm nay tớ có chút việc, hôm khác tớ đi cùng cậu sau."

"Vây cũng được..." Giọng nói của Tô Y Thu đầy hụt hẫng.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Đồng Bội có chút áy náy. Hiện giờ cô không dám đối diện với Y Thu, bởi cô đã biết bí mật của Băng Dao. Còn nhớ năm đó cô đã sớm biết quan hệ giữa Băng Dao và Ngự Giao, nhưng đã giúp Băng Dao giấu Y Thu, kết quả vẫn bị phát hiện. Ba người đều là chị em tốt, cô không muốn bất kỳ ai bị tổn thương. Nếu sau này Y Thu biết chuyện này, chắc chắn cũng sẽ trách cô.

Bản thân cô cũng lo nếu bây giờ đi gặp Y Thu, sẽ không kim được mà nói ra. Con người cô chính là như vậy, không giấu được bí mật nào trong lòng, từ trước tới nay đều thẳng như ruột ngựa.

Màn đêm buông xuống, một mình Tô Y Thu bước vào trong một quán bar. Đây là quán bar trước kia ba chị em tốt các cô thường xuyên tới, thật ra lần này đối mặt với Tiết Noãn Nhi, trong lòng cô vô cùng lo lắng, không nắm chắc được điều gì. Trước đây khi Băng Dao và Ngự Giao ở chung một chỗ, cô chỉ cần đi tìm Băng Dao một lần, Băng Dao lập tức ra đi, cô ấy là chị em tốt, cô tin Băng Dao sẽ làm tất cả vì mình. Nhưng bây giờ là Tiết Noãn Nhi, một người cô vốn không quen biết, không thể nào làm cách giống như trước đây, hơn nữa có thể nhận ra anh Băng rất thích Tiết Noãn Nhi, ánh mắt anh nhìn cô ta giống như ánh mắt nhìn Băng Dao trước đây.

Cô rất sợ, sợ cuộc hôn nhân bản thân cố gắng kiên trì trong sáu năm sẽ tan vỡ.

Tô Y Thu ngồi một mình trên chiếc ghế cao bên quầy bar, uống hết chén này tới chén khác. Đúng lúc này, một người đàn ông đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Tình một đêm

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh Tô Y Thu, tay trái chống cằm nghiêng người nhìn cô. Ánh mắt người đàn ông đó sáng lên, mang theo sự mê hoặc.

Tô Y Thu bị một người đàn ông xa lạ nhìn như vậy hơi mất tự nhiên, nhíu mày: "Anh nhìn tôi làm gì?"

Trước đây khi tới quán bar, có không ít đàn ông tới bắt chuyện làm quen, nhưng cô chưa từng để ý tới những người đàn ông đó, hướng chỉ hiện giờ tâm trạng cô đang rất tồi tệ, không muốn để ý tới những người xung quanh, quay mặt sang hướng khác.

"Người phụ nữ đẹp nhất chính là lúc uống rượu, cảnh đẹp ý vui, nhưng nhìn đáng vẻ cô uống rượu thật sự không thể khiến người ta cảm thấy vui tai vui mắt chút nào" người đàn ông nói

"Có ý gì?" Tô Y Thu xoay người lại, không vui hỏi.

Nụ cười trên gương mặt người đàn ông dần dần biến mất, anh ta nhíu mày: "Con người tôi từ trước tới nay luôn nói chuyện rất thẳng thắn, hi vọng cô đừng để ý. Cô là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng lại một mình ngồi đây sầu não uống rượu, khiến đàn ông nào nhìn thấy cũng phải đau lòng. Nói thật, tôi rất muốn nhìn thấy vẻ mặt khi cười lên trông sẽ như thế nào, chắc chắn là xinh đẹp hơn so với bây giờ rất nhiều"

Tô Y Thu kinh ngạc, cô nhìn thấy được một tia đau lòng và quan tâm của người đàn ông trước mặt. Sáu năm trước, vẻ mặt này thường xuyên xuất hiện trong ánh mắt Ngự Giao, mỗi lần cô không vui đi gặp anh bằng, anh bằng đều sẽ nhìn cô bằng ánh mắt như vậy rồi an ủi. Sáu năm qua, cô không còn nhìn thấy vẻ mặt này nữa.

"Thất tình à? Uống rượu sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, uống ít thôi" người đàn ông quan tâm nói.

Tô Y Thu cười nhạo một tiếng: "Tôi kết hôn rồi, nên làm gì có chuyện thất tình"

Người đàn ông thờ dài một tiếng, "Vậy thì thật đáng tiếc"

"Nhưng tôi thấy anh rất kỳ lạ, ở những nơi như thế này khi đàn ông tới bắt chuyện với phụ nữ, tất nhiên là hi vọng người phụ nữ uống say, sau đó đàn ông các anh mới có cơ hội chứ. Nhưng anh lại khuyên tôi nên uống ít một chút"

"Cô đừng gộp tôi chung với loại đàn ông đó, tôi bắt chuyện với phụ nữ và chỉ xảy ra quan hệ khi đối phương cam tâm tình nguyện" người đàn ông nghiêng người tới sát Tô Y Thu, cầm ly rượu trong tay cô nhấp một hớp.

Anh ta chớp mắt đầy mê hoặc, "Vốn dĩ rượu rất đắng, nhưng sau khi được cô nhấp qua cũng biến thành ngọt rồi"

Tô Y Thu không nhịn được cười cười, "Anh thật biết nói chuyện"

"Đừng cử động" người đàn ông đột nhiên kêu lên

Tô Y Thu sợ hết hồn, "Sao vậy?"

Người đàn ông vội vàng lấy điện thoại di động ra, giờ lên giây Tô Y Thu "Tách" một tiếng.

"Anh làm cái gì thế?"

"Chụp gương mặt tươi cười của cô, đúng là cô cười lên nhìn rất đẹp" người đàn ông tán thưởng, phàm là phụ nữ, bất kỳ ai cũng đều bị ánh mắt và những lời nói khen ngợi của đàn ông làm cho vui sướng. Từ đó tìm được sự tự hào của bản thân.

Sau khi nghe người đàn ông nói, ánh mắt Tô Y Thu sụp xuống, cô hi vọng những lời này được nói ra từ miệng anh bằng thì tốt biết bao.

Người đàn ông kia tiếp tục nói: "Cô có tin không bây giờ tôi có thể cho cô thứ cô mong muốn mà không có được"

"Làm sao anh biết tôi muốn thứ gì?"

Hiện giờ thứ cô muốn nhất chính là một đứa con, một đứa con thuộc về cô và anh bằng, như vậy Phùng Quân Bình sẽ đứng về phía cô hơn, là một sự đảm bảo cho cuộc hôn nhân của cô hơn.

Người đàn ông nhích tới gần cô hơn, nói: "Bây giờ thứ cô muốn chính là vui vẻ, tôi có thể khiến cô vui vẻ, cô tin không?"

Khóe miệng Tô Y Thu khẽ nhếch lên nở nụ cười châm chọc, hiện giờ việc khiến tâm trạng cô tốt hơn chính là mang thai. Cô đưa mắt nhìn cơ thể trắng kiện khỏe mạnh của người đàn ông trước mặt, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ điên rồ, khẽ cong khóe miệng kéo cổ áo người đàn ông, đôi môi đỏ son đỏ hồng đầy mê hoặc nói một câu: "Có thể.... anh thật sự có thể cho tôi thứ tôi muốn mà không có được..."

Sau đó, hai người đi tới nơi mà tất cả nam nữ trong quán rượu thích nhất, Tô Y Thu theo người đàn ông tới một khách sạn thuê phòng. Bọn họ vào phòng, cánh cửa vừa khép lại người đàn ông không thể đợi thêm một giây lập tức ôm lấy Tô Y Thu hôn tới tấp.

"Ừm..." Tô Y Thu dùng hai tay chống lên ngực người đàn ông đè phòng anh ta sát lại gần hơn.

"Sao thế?" trong ánh mắt của người đàn ông ánh lên sự vui vẻ và ác: "Có phải không tin vào năng lực của tôi? Yên tâm đi, tôi sẽ khiến cô vui vẻ"

"Uống, uống chút rượu đã, tôi không thoải mái lắm muốn đi tắm trước đã, không thích làm chuyện đó với cơ thể bẩn thỉu"

"Vậy cũng được" người đàn ông buông Tô Y Thu ra, kéo cổ áo của mình rộng ra dường như đang khổng chế dục vọng của bản thân, "Tôi chờ em"

Tô Y Thu bước vào phòng tắm, vội vàng xả nước té thẳng dòng nước lạnh như băng vào mặt mình, ngẩng đầu lên nhìn hình ảnh trong gương, cô không ngừng tự nói với mình: Tô Y Thu, mày phải bình tĩnh, mày phải hiểu được bản thân đang làm gì!

Cô cảm giác hô hấp của mình trở nên dồn dập, nhịp tim cũng tăng nhanh. Vừa rồi khi bị người đàn ông kia ôm hôn, đúng là cơ thể cô đã có chút dao động. Dù sao, cưới Ngự Giao nhiều năm như vậy, nhưng anh chưa bao giờ đụng vào người cô... Vừa rồi khi ở trong quán bar, thứ cô muốn nhất chính là mang thai, cô nghĩ nếu Ngự Giao không thể khiến cô mang thai, vậy hãy để người đàn ông xa lạ này làm chuyện đó. Một lần nữa Tô Y Thu bị chính ý nghĩ này của mình dọa sợ, nhưng đã tới nước này cô còn đường để quay đầu lại sao? Hốt hoảng lấy điện thoại di động ra, lướt tìm số điện thoại của Ngự Giao trong chiếc điện thoại siêu mỏng, do dự cắn răng gọi điện thoại cho Ngự Giao. Anh bằng, chỉ cần bây giờ anh nói chuyện dịu dàng với em một chút, em nhất định sẽ không làm chuyện này, nếu như anh vẫn chán ghét em, như vậy...

Điện thoại đổ chuông mấy hồi, mới có người bắt máy, từ điện thoại di động truyền ra giọng nói trầm thấp của Ngự Giao, "Có chuyện gì sao?"

"Anh bằng..." cô run rẩy nói, nghe giọng nói của anh, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

"Em làm sao vậy?" Ngự Giao nhận ra sự khác thường trong giọng nói của cô.

Tô Y Thu vui mừng, anh đang quan tâm tới mình sao? Cô biết, anh bằng không thể không quan tâm tới sống chết của cô.

"Anh bằng, anh có thể trả lời em một câu được không?" cô hỏi một đằng trả lời một nẻo.

"Em nói đi"

"Anh yêu em không?"

"...." đầu điện thoại bên kia im lặng không nói.

Tô Y Thu lại hỏi: "Anh có yêu em không?"

"...." đầu điện thoại bên kia vẫn không lên tiếng, im lặng đến nghe được từng tiếng thở dài của Ngự Giao.

"Một chút xíu cũng không có sao? Một chút xíu cũng chưa từng yêu sao? Từ trước tới giờ chưa bao giờ có sao?" Tô Y Thu kích động hỏi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

"Không có" anh lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Hai chữ này hoàn toàn phá hủy trái tim Tô Y Thu, một chút xíu hi vọng bé nhỏ khi này đã bị thiêu đốt hoàn toàn. Hai chữ này, cũng khiến cô bị nhấn chìm hoàn toàn.....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216: Nên buông tay

"Anh Bằng, em biết rồi" Hít sâu một hơi cố gắng mỉm cười, trong nụ cười đó là tình yêu kiên định với anh. Nhưng những giọt nước mắt đau lòng không ngừng chảy xuôi trên gương mặt cô.

"Bây giờ anh có yêu em hay không cũng không sao, nhưng em sẽ cố gắng, em nhất định sẽ khiến anh phải yêu em, em nhất định sẽ làm cuộc hôn nhân của chúng ta hạnh phúc mỹ mãn"

"Y Thu, tại sao em không hiểu ý của anh, tội gì phải như vậy..."

Anh còn chưa nói xong, Tô Y Thu đã cúp điện thoại, cô biết điều anh muốn nói là gì, cô muốn nghe những lời nói khiến bản thân phải đau lòng

"Cốc, cốc" Người đàn ông bên ngoài gõ cửa.

"Cung à, em xong chưa?"

Tô Y Thu hơi kinh ngạc, vội vàng lau nước mắt nói vọng ra ngoài; "Xong ngay đây"

Cô nhanh chóng tắm xong, căng thẳng đi ra ngoài. Người đàn ông nghiêng người dựa vào vách tường, mỉm cười nhìn: "Đúng là một đại mỹ nhân trong đồ tắm"

Tô Y Thu miễn cưỡng cười cười, cô tin bản thân không làm sai, cô làm điều này vì bảo vệ hôn nhân của mình. Khi nằm dưới cơ thể người đàn ông kia, cô không có một chút hối hận hay do dự, chỉ là nhắm chặt hai mắt không muốn nhìn người trước mặt.

"Sao nhắm mắt lại, chẳng lẽ tôi xấu xí lắm sao?"

"Không phải?" Cô lắc đầu, ngược lại thì đúng hơn người đàn ông này chẳng những không xấu xí, gương mặt còn rất tuấn tú, da trắng, khi cười lên sẽ lộ ra chiếc răng khểnh đánh yêu, anh Bằng chưa hề như vậy.

"Em căng thẳng như vậy làm gì, yên tâm đi, anh sẽ rất dịu dàng." Người đàn ông cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, nói: "Nhớ kỹ tên của anh, Âu Dương Hoa"

Bàn tay của Âu Dương Hoa bắt đầu lướt trên người cô, cời bỏ từng thứ từng thứ trên người cô, khi Tô Y Thu nhắm hai mắt lại, đã không nhìn ra gương mặt không chút đùa giỡn thay vào đó là vẻ mặt thâm tình, giống như cô và anh ta đã biết nhau từ rất nhiều năm trước.

Từ đầu tới cuối Tô Y Thu đều nhắm chặt hai mắt, ngược lại Âu Dương Hoa luôn mở to hai mắt giống như dù nhắm nhìn gương mặt của cô bao lâu cũng

không đủ.

Y Thu, cuối cùng anh có thể tới gần em như thế này rồi, cuối cùng anh đã có được em rồi....

Người đàn ông cúi đầu ngậm nụ hoa trắng đứng trên bầu ngực tròn của Tô Y Thu, động tác dịu dàng khiến cơ thể cô khẽ run rẩy, hai hàng lông mày của nhũn chặt, anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên, sau đó vật đàn ông nóng bỏng to lớn từ từ tiến sâu vào trong cơ thể cô.

"Uhm..." Từ trong miệng Tô Y Thu thốt ra một tiếng rên tiêu hồn.

Tốc độ của Âu Dương Hoa dần dần nhanh hơn, vật nam tính mạnh mẽ dong ruổi trong cơ thể cô. Khóe mắt Tô Y Thu chảy ra nước mắt, chịu đựng khuất nhục như vậy để đổi được thứ cô muốn, ngoài trừ dùng cách bán rẻ cơ thể mình ra, cô không nghĩ ra được cách nào khác.

Sau khi Tiết Noãn Nhi còn tới bệnh viện, Ngự Giao cũng lập tức làm thủ tục xuất viện. Trở lại công ty, mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy cô.

Tiết Noãn Nhi cúi đầu ôm một xấp tài liệu đi vào phòng làm việc của Ngự Giao. Đi tới bên cạnh bàn làm việc, cô cung kính đặt tài liệu lên trước mặt bàn Ngự Giao, về mặt vô cảm nói "Tổng giám đốc, đây là tài liệu dùng cho hội nghị sáng mai. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Tôi đã chỉnh sửa lại rồi ạ" Dứt lời, lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ đã." Ngự Giao gọi lại

"Tổng giám đốc muốn dặn dò gì nữa sao?"

Ngự Giao đứng lên, đi tới bên cạnh cô hỏi: "Tại sao cô làm như vậy?"

"Tôi không hiểu ý của Tổng giám đốc."

"Đừng có động mở miệng ra là Tổng giám đốc này Tổng giám đốc nọ." Anh tức giận nói, thực sự vô cùng ghét cái vẻ lạnh lùng khách sáo này của cô.

"Đây là công ty...."

"Vậy còn những lúc ở bên ngoài thì sao?" Anh cắt ngang lời cô, quát khê: "Tại sao dạo này cô luôn lờ tôi đi? không phải đã nói là sẽ ngồi xe tôi đi làm rồi sao? Tại sao luôn không chịu nghe điện thoại của tôi? Tại sao không cho tôi tới đón Tiểu Diệc? Tại sao muốn trốn tránh tôi?" Mấy ngày nay, anh sắp bị hành hạ đến điên rồi, anh thà để cô đánh cô trửi, cũng không muốn cô lạnh lùng như thế này.

Tiết Noãn Nhi đột nhiên xoay người, ngẩng đầu lên nhìn, không còn vẻ mặt dịu hiền khi nãy: "Anh không cảm thấy mấy câu tại sao mà anh vừa hỏi đã vượt quá giới hạn tình bạn thông thường sao? Cho dù tôi đồng ý làm bạn với anh, nhưng anh đã làm những gì? Vợ của anh thì sao? Ngạn Băng, tôi có thể rất vui vẻ làm bạn với anh, nhưng tốt nhất giữa chúng ta vẫn nên duy trì một khoảng cách, hiện giờ trong công ty đồn đại ầm ĩ, còn vợ anh nữa, cô ấy là rất tốt tại sao anh muốn tổn thương cô ấy? Anh gần gũi với tôi như vậy chỉ khiến vợ anh và tôi khó chịu mà thôi"

Trong đáy mắt anh thoáng hiện lên nét bi thương "Tôi khiến cô khó chịu sao?"

"Tôi..." cô suy nghĩ một chút, tàn nhẫn nói: "Đúng vậy, anh khiến tôi rất khó chịu, hiện giờ mọi người trong công ty đều nói... đều nói..."

"Nói gì?" Anh nhìn cô chăm chú.

"Nói..." Cô ấp úng không nói ra.

"Nói gì?" Anh bước từng bước tới gần sát cô, ép hỏi.

"Nói con tôi là con riêng của anh."

Ngự Giao ngẩn người, khóe miệng cong lên mỉm cười: "Bọn họ nói hay lắm, chứng tỏ tôi và cậu nhóc kia có duyên."

"Không hay! Rất không hay!" Tiết Noãn Nhi tức giận nói: "Điều đó khiến tôi rất xấu mặt, hơn nữa vợ anh biết sẽ rất đau lòng. Tổng giám đốc! tôi xin anh, đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa"

Khi nghe thấy mấy tin đồn kia, cô rất lo lắng, sợ nếu Ngự Giao biết Tiểu Diệc là con đẻ của anh ta, sẽ trách cứ cô luôn giấu giếm, cuối cùng sẽ cướp Tiểu Diệc từ trong tay cô. Cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra, Tiểu Diệc là nguồn sống duy nhất của cô.

Nụ cười nơi khóe miệng của anh cứng đờ, đưa mắt nhìn cô mấy giây, hốc mắt hơi đỏ. Đột nhiên xoay người quay lưng về phía Tiết Noãn Nhi, trong khoảng khắc xoay người đó, một giọt nước mắt đã chảy xuống. Giọt nước mắt trong suốt chảy xuôi trên gương mặt tuấn mỹ cương nghị, khiến người ta đau lòng gấp bội. Cô gắng hít sâu một hơi kiềm chế những khô sở trong lòng: "Được! Tôi biết rồi"

Tiết Noãn Nhi nhìn bóng lưng to lớn lạnh lùng của anh, cúi đầu: "Vậy tôi ra ngoài trước...."

Cửa phòng làm việc vừa khép lại, Ngự Giao lập tức hét lên một tiếng, tức giận vung tay đập xuống bàn làm việc, mặt bàn liền bị lõm xuống một chút.

Đôi mắt phiếm hồng tràn đầy đau đớn.

Ngự Giao quả nhiên nói được làm được, bắt đầu từ sau ngày hôm đó thật sự không tới tìm cô, cũng không tới thăm Tiểu Diệc. Anh cứ nghĩ rằng, mấy ngày qua không chỉ có một mình anh vui vẻ, mà cô cũng vui vẻ. Nhưng không ngờ, chỉ là tự mình đa tình mà thôi.

Có nhiều khi, anh cũng rất mâu thuẫn, muốn buông tay để cô được tự do, lại có khi muốn giữ chặt cô ở bên cạnh mình, dù bị cô chán ghét nhưng ít nhất mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, biết cô sống có tốt hay không.

Nhưng bây giờ, anh thậm tự nói với bản thân, không thể tiếp tục lưu luyến nên buông tay, cho nên cho cô những thứ cô muốn....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Sau khi hạ quyết tâm đưa ra quyết định này, trong lòng Ngự Giao trở nên thông suốt thoải mái hơn, cuối cùng anh hiểu được một đạo lý, thì ra khi thực sự yêu một người, không nhất định phải nhốt người đó ở bên cạnh mình, mà là để cho người mình yêu được hạnh phúc. Bởi chỉ khi người mình yêu được hạnh phúc, nhìn thấy người đó mỉm cười, mình mới cảm thấy được vui vẻ và hạnh phúc.

Buổi trưa Phạm Khiết Phàm tới gọi Ngự Giao cùng đi ăn cơm trưa, anh từ chối, cầm áo khoác một mình rời khỏi công ty.

Phương Chính Đông nhìn theo đầy tức giận, hiện giờ thời gian của Giao đều dùng để quan tâm tới Tiết Noãn Nhi mà thôi.

"Khiết phàm" Lang Long từ phía sau vỗ nhẹ lên bả vai cô: "Giao đâu?"

"Vừa vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, không biết đi đâu nữa có vẻ rất vội vàng, tớ lên mời cậu ấy đi ăn trưa cùng, cậu ấy cũng từ chối"

"Vậy chúng ta ăn cùng nhau đi"

"Đành vậy thôi"

Hai người cùng tới nhà ăn trong tập đoàn, khi dùng cơm Phạm Khiết Phàm luôn có vẻ thất thần. Lang Long lấy tay quơ quơ trước mặt cô.

Phạm Khiết Phàm không nhìn được đẩy tay anh ra, "Cậu làm cái gì đó?"

"Tớ thấy cậu ngồi ngay ra đến mức đút nhầm thức ăn lên mũi đó"

Phương Chính Đông nhìn xung quanh, ghé sát lại nhỏ giọng hỏi: "Cậu có biết rốt cuộc Giao muốn làm gì không?"

"Muốn làm gì là sao?" Lang Long hỏi

"Hiện giờ cậu ấy đã biết thân phận của Doãn Băng Dao, nhưng lại làm bộ như không biết gì, không phải cậu ấy đã tìm cô ta rất nhiều năm rồi sao? Nhưng bây giờ lại im lặng như vậy, hoàn toàn không giống với cách xử sự của cậu ấy" Phương Chính Đông nói ra nghi hoặc trong lòng.

Dựa theo tính cách của Ngự Giao trước đây, sau khi biết thân phận của Doãn Băng Dao, nhất định sẽ lập tức vạch trần, sau đó bắt chấp thủ đoạn cho dù là thủ đoạn hèn hạ nhất cũng sẽ đem Doãn Băng Dao giữ chặt bên cạnh. Đó mới là tác phong của Giao, để đạt được thứ mình muốn, cậu ấy có thể không từ thủ đoạn nào. Nhưng bây giờ, lại im lặng như vậy... Cho nên Phạm Khiết Phàm không hiểu...

Mấy năm gần đây, đúng là Ngự Giao đã thay đổi rất nhiều, bất kỳ ai ở bên cạnh anh một thời gian dài chắc chắn sẽ nhận ra được. Nhưng quen biết Ngự Giao đã hơn mười năm, cô lại càng ngày càng cảm giác anh khiến người ta khó có thể nắm bắt.

"Thật ra thì tớ cũng không biết rốt cuộc cậu ấy muốn làm gì, nhưng cậu ấy nói với tớ rằng sẽ cho Tiết Noãn Nhi một món đồ cô ấy muốn"

"Món đồ gì? chẳng lẽ cậu ấy thật sự sẽ đem những tài liệu cơ mật của tập đoàn giao cho Tiết Noãn Nhi sao?"

Lang Long nhún vai nói: "Tớ cũng không rõ"

"Làm sao có thể làm như vậy" Phương Chính Đông kêu lên một tiếng, lập tức có người nhìn lại, cô vội vàng nhỏ giọng, "Nếu như làm thế, tổn thất sẽ vô cùng nghiêm trọng. Hơn nữa dương tuyết hoa và mục quang là hai kẻ sống chết đối đầu với tập đoàn của chúng ta, nếu để bọn họ biết được điều gì đó, thì không đơn giản là tập đoàn Thẩm thị sẽ bị tổn thất một chút tiền không thôi đâu" Cô rất khiếp sợ, chưa bao giờ nghĩ tới Ngự Giao sẽ vì một người phụ nữ mà hy sinh lớn như vậy.

"Đừng lo, tớ tin Giao làm như vậy là có lý do"

"Tại sao có thể không lo lắng! Tớ thừa nhận bình thường bất kể cậu ấy làm gì đều mang lại lợi ích lớn cho tập đoàn, nhưng rất có thể lần này cậu ấy sẽ bị tình yêu làm cho u mê đầu óc" tuy Phạm Khiết Phàm không muốn thừa nhận, nhưng cô không muốn thừa nhận cũng không được, Ngự Giao thật sự rất yêu Doãn Băng Dao.

Sáu năm qua, Ngự Giao điên cuồng tìm kiếm Doãn Băng Dao, điều này cô và Lang Long đều được tận mắt chứng kiến. Đây cũng là lý do tại sao, sau khi Lang Long biết Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao, anh cam tâm tình nguyện rút lui.

"Cậu lo lắng cũng vô ích, chuyện Giao đã quyết định chúng ta không thể thay đổi, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, hoặc chuyện thực ra không nghiêm trọng như cậu nghĩ"

"Chỉ mong như vậy"

Bây giờ cũng chỉ còn cách cầu nguyện, cầu nguyện Ngự Giao sẽ không vì một người phụ nữ hy sinh lợi ích của cả tập đoàn.

Ngự Giao không kịp dùng bữa trưa, lập tức lái xe tới nhà trẻ. Chiếc xe Aston Martin dừng lại trước cửa nhà trẻ, Ngự Giao nhìn chiếc đồng hồ trên tay, vừa hay tới giờ. Anh xuống xe đi vào nhà trẻ, đi vào tới lớp học của Tiểu Diệc, Ngự Giao đứng ở cửa nhìn cậu nhóc đang tập trung vẽ gì đó.

Anh vốn muốn lên tiếng gọi cậu, nhưng lại không đành lòng quấy rầy, vì vậy chỉ đứng ở cửa nhìn chăm chú Tiểu Diệc.... người con trai anh không thể nhận.

Cô giáo nhà trẻ phát hiện ra sự có mặt của Ngự Giao, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ hoa si. Ôi, đúng là một người đàn ông đẹp trai, đi về phía Ngự Giao.

"Chào anh, xin hỏi anh có chuyện gì không?" cô giáo nhà trẻ kích động nhìn gương mặt tuấn mỹ của Ngự Giao.

"Không có gì, tôi tới tìm..." anh không biết nên nói về mối quan hệ giữa mình và Tiểu Diệc như thế nào, đành nói: "Con trai bạn tôi"

Ngự Giao nhìn thẳng về phía cô giáo nhà trẻ, cô ta lập tức đỏ bừng mặt. Ánh mắt anh vô cùng sắc bén, ai cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Là ai? Tôi gọi giúp anh"

"Không cần, tôi đợi lớp học tan cũng được"

Tiểu Diệc vẽ tranh xong, đang chuẩn bị đưa cho cô giáo xem, ngẩng đầu lên phát hiện cô giáo không có trong lớp học, vì vậy cậu nhìn ra phía ngoài, lập tức nhìn thấy chú Thảm! gương mặt cậu nhóc lập tức nở nụ cười tươi rói, "Chú Thảm"

Ngự Giao nghe được giọng nói non nớt, trong lòng vui mừng, "Tiểu Diệc"

Đồng Đồng đặt bút màu xuống bàn, chạy ra: "Chú Thảm, sao chú lại tới đây? Noãn Nhi nhà cháu đâu?"

"Noãn Nhi đang ở công ty"

cô giáo thấy thế, chen miệng vào hỏi: "Tiểu Diệc, chú này là gì của con vậy?"

"Là bố tương lai của con đó" Đồng Đồng cười sáng lạn, lộ ra má lúm đồng tiền đáng yêu

Gương mặt cô giáo lập tức thoáng qua một tia mắt mát, thì ra là hoa đã có chủ.

Ngự Giao hơi lúng túng, nhưng trong lòng rất vui. Nếu như Băng Dao nghe được những lời này, chắc chắn sẽ lại tức giận cho xem. Anh dắt Đồng Đồng ra khỏi nhà trẻ, cậu bé ngồi trên chiếc xe xa hoa của Ngự Giao, ôm chiếc cặp hoạt hình trong lòng, cái miệng nhỏ cười đến không khép lại được. Mỗi khi ở trước mặt Ngự Giao, Tiểu Diệc giống như một cậu bé đáng yêu, nhưng khi ở trước mặt những người bạn học nữ, cậu nhóc lại thể hiện giống như một người đàn ông thực thụ.

"Cháu muốn ăn gì? Chú dẫn cháu đi ăn"

"Chỉ cần được ăn cơm cùng chú Thảm, ăn gì cũng đều ngon hết ạ"

"Nhóc con, miệng cháu cũng ngọt gói"

"Hi hi..."

"Đồng ý với chú một chuyện được không?"

"Chuyện gì ạ?"

"Không được nói với Noãn Nhi chuyện trưa nay chú tới tìm cháu, được không?"

"Tại sao ạ?"

"Bởi vì..." Ngự Giao không biết nên nói thế nào với cậu bé.

"Bởi vì Noãn Nhi không thích chú Thẩm tới tìm cháu đúng không?" Tiểu Diệc rất thông minh đoán trúng.

Ngự Giao không nói gì, Đồng Đồng lại tiếp tục nói: "Đúng là sai lầm" cậu nhóc thờ dài, mặt mày ủ rũ lắc đầu: "Haiz, Noãn Nhi nhà cháu đúng là không hiểu chuyện, chú Thẩm tốt như vậy mà..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Bức tranh vẽ Ngự giao

Tiết Tiểu Diệc quay đầu, đưa tay bàn tay nhỏ bé ra đập ba cái vào bàn tay to lớn của Ngự Giao, vẻ mặt nghiêm túc: "Chú yên tâm, cháu hứa sẽ không nói ra, hơn nữa khi trở về cháu nhất định sẽ dạy dỗ Noãn Nhi, để sau này mẹ đối xử với chú Thẩm tốt hơn."

Ngự Giao không nhịn được bật cười

"Oa! Chú Thẩm cười nha"

Anh ngần ngại, tuy ở trước mặt Tiết Tiểu Diệc biểu hiện của anh đã điềm đạm rất nhiều, nhưng xem ra trong mắt con trai, anh vẫn là một người không thích cười.

"Cháu thích nhất là khi nhìn thấy chú Thẩm cười." Tiết Tiểu Diệc cũng cười, má trái hiện lên lúm đồng tiền, giống y má lúm đồng tiền trên má trái của Ngự Giao.

Từ trong balô, cậu nhóc lấy ra một tờ giấy A4, đưa tới trước mặt Ngự Giao: "Chú nhìn xem"

"Đây là cái gì?"

"Là tranh cháu vẽ."

Ngự Giao vừa lái xe vừa tranh thủ nhìn bức tranh mấy lần, bức tranh vẽ bằng bút chì màu, nét bút xiêu xiêu vẹo vẹo, phác họa một người mặc đồ vest, phía trên đầu viết hai chữ "Chú Thẩm"

Ngự Giao cười cười "Cái này... là vẽ chú sao?"

"Vâng, cháu vẽ có giống không?"

Ngự Giao nhìn bức tranh mấy lần, kiểu tóc và trang phục trên bức tranh đúng là rất giống, nhưng giữa hai hàng lông mày hình như còn vẽ thêm chữ "xuyên" (chữ xuyên trong tiếng Trung nó thế này nhé bà con 穿). Anh suy tư một lát hỏi: "Tại sao cháu vẽ chú nghiêm túc vậy, còn nhãn mày nữa, chú nhìn đắm chiêu ừ rột thế sao?"

Bức vẽ này rất thú vị, gương mặt anh trong bức tranh cực kỳ chán chường mặt ủ mày chau.

"Vâng ạ, chú rất ít cười, hôm nay cô giáo nói chúng cháu vẽ người mình yêu quý nhất, cháu liền vẽ chú. Cháu rất muốn vẽ gương mặt chú khi cười, vì khi chú cười rất đẹp trai, Tiểu Diệc rất thích. Nhưng bình thường chú rất ít khi cười"

"Vậy.... sau này mỗi khi ở trước mặt cháu, chú sẽ thường xuyên cười có được không?" Ngự Giao hỏi.

"Hay quá, tất nhiên là được ạ" Tiết Tiểu Diệc vỗ tay hoan hô

"Bức tranh này cho chú đi, lần sau cháu hãy vẽ chú cười."

"Vâng" Cậu nhóc gật đầu như gà mổ thóc.

Hai người cùng dùng cơm trưa, Ngự Giao rất vui vẻ rất hạnh phúc. Nhưng thời gian hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi, anh cảm giác hai tiếng đồng hồ chỉ giống như một cái chớp mắt. Vì vậy khi đưa Tiểu Diệc về nhà trẻ vẫn lưu luyến không rời. Khi còn lại một mình, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng anh ăn com cùng Tiểu Diệc....

Ngự Giao ngồi trong xe, lấy bức tranh Tiểu Diệc vẽ ra ngắm, nước mắt liền chảy xuống.

Băng Dao, Tiểu Diệc, anh không muốn từ bỏ em và con, nhưng ngoài việc buông tay, anh còn có thể làm được gì...

Tuy hai căn hộ ở sát vách nhau, nhưng mấy ngày nay, hai người rất ít khi chạm mặt nhau. Ngự Giao biết, Băng Dao đang cố ý tránh né anh. Mà anh cũng không muốn tìm cách quấy rầy cô, nghe nói Tô Y Thu đánh cô một bạt tai, anh thật sự rất áy náy, áy náy mình đã mang tới những phiền phức và đau khổ cho cô.

Ngự Giao ngồi trong phòng đọc sách, chỉnh sửa lại tài liệu trong máy vi tính, tiếp đó lưu toàn bộ tài liệu vào một chiếc CD trắng. Sau khi chuẩn bị xong, Ngự Giao cầm chiếc CD trầm tư. Bên trong chiếc đĩa này, là những tài liệu Dương Tuyết Hoa muốn có.

Băng Dao, có phải khi anh đưa cho em chiếc đĩa này, em sẽ được tự do, em sẽ vui vẻ? Đến giờ phút này, Ngự Giao có hơi do dự.

Nếu như đem giao chiếc CD này cho Băng Dao, cô ấy nhất định sẽ đưa cho Dương Tuyết Hoa, sau đó lập tức rời khỏi nơi này, mang theo Tiểu Diệc một lần nữa biến mất hoàn toàn trong thế giới của anh. Làm như vậy, chắc cô sẽ vui vẻ, dù sao bị người khác không chế cảm giác sẽ rất khó chịu. Hơn nữa chắc chắn cô ấy đã sớm muốn rời khỏi anh, vì cô hận anh như vậy mà.

Nếu như không đem thứ này giao cho cô ấy, hoặc thêm một thời gian nữa mới giao cho cô ấy, như vậy thời gian bọn họ còn gặp nhau sẽ nhiều hơn, anh cũng có thể cùng Tiểu Diệc dùng com thêm vài lần.

Ngự Giao vò tóc, lấy một điều thuốc ra châm. Ấn sau làn khói trắng, đôi mắt thâm thúi như nước biển hiện đầy ưu sầu. Khi điều thuốc cháy hết là lúc anh đưa ra quyết định cuối cùng. Ngự Giao anh từ trước tới giờ luôn nói một là một hai là hai, nhưng mỗi khi đối diện với chuyện liên quan tới Băng Dao, sẽ trở nên yếu đuối thiếu quyết đoán.

Dụi tàn thuốc vào gạt tàn, trong đôi mắt Ngự Giao lóe lên sự lạnh lùng quét sạch nỗi ưu sầu khi nãy. Cầm chiếc đĩa trên bàn, đi tìm Doãn Băng Dao.

Ở phòng bên, Doãn Băng Dao đang dỗ con trai ngủ.

"Tiểu Diệc mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy."

"Con muốn nghe chú Thẩm kể chuyện cổ tích."

Trong lòng Băng Dao đau đớn vô cùng, miễn cưỡng cười cười "Chẳng lẽ chú Thẩm kể chuyện cổ tích hay hơn mẹ sao?"

Tiết Tiểu Diệc suy nghĩ, hỏi: "Mẹ muốn nghe sự thật à?"

"Tất nhiên."

Cậu bé nằm trong chăn, cười hi hi nói: "Tất nhiên mẹ kể chuyện cổ tích hay hơn rồi, nói thật, chú Thẩm kể chuyện cổ tích không hay bằng mẹ."

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của con trai, cô không nhịn được cười, "Như vậy là được rồi, mau nhắm mắt lại, mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe."

"Nhưng con muốn nghe chú Thẩm kể chuyện cổ tích..."

"..."

"Tuy chú Thẩm kể chuyện cổ tích không dịu dàng bằng mẹ, không tình cảm như mẹ. Nhưng giọng nói của chú ấy rất dễ nghe, hơn nữa chủ yếu là con thích chú Thẩm, con muốn gặp chú ấy..."

Tâm trạng vừa tốt lên, một lần nữa lại rơi vào trạng thái u ám. Doãn Băng Dao cụp mắt thờ dài.

Đúng là hai cha con, chỉ nhìn nét mặt thôi cũng đủ khiến trái tim cô khổ sở. Cô không đành lòng để Tiểu Diệc thất vọng, cô cũng cảm giác được chuyện mình ngăn cản hai cha con gặp nhau là rất ích kỷ, nhưng... cô...."

"Mẹ? Mẹ không vui sao?"

"Không, làm gì có"

Tiết Tiểu Diệc vội vàng dụ dỗ: "Được rồi, con nghe lời mẹ, con lập tức nhắm mắt lại ngủ, Noãn Nhi đừng giận. Nếu không Tiểu Diệc sẽ không ngoan đâu."

"Ừm, Noãn Nhi không giận." Cô không có tư cách giận con trai, con trai không làm gì sai hết, người sai là cô. Tất cả đều do chính cô tự tạo thành. Cúi người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn chúc ngủ ngon lên trán Tiểu Diệc.

"Con trai cưng, ngủ ngon."

"Mẹ cưng, ngủ ngon."

Doãn Băng Dao vẫn ngồi bên cạnh giường con trai, cho đến khi cậu bé ngủ say mới lặng lẽ đứng dậy, rời khỏi phòng. Tắt đèn, khi cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, cũng là lúc Tiết Tiểu Diệc mở mắt ra.

Cậu ngồi dậy, xuyên qua bóng tối nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt, thở dài. Noãn Nhi, chắc chắn mẹ cũng rất thích chú Thâm, bởi mỗi khi nhắc tới chú Thâm sắc mặt mẹ lập tức thay đổi, nhưng tại sao mẹ lại không thích thú ấy tới nhà mình?

Tiết Tiểu Diệc vô cùng khó hiểu, lại thở dài một hơi, ngả người xuống giường trùm kín chăn, lúc này mới nhắm mắt lại yên tâm ngủ.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ của con trai, Doãn Băng Dao liền đi tắm, vừa từ phòng tắm bước ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Mất bình tĩnh

Băng Dao mặc áo choàng tắm, còn chưa kịp sấy khô tóc vội vàng chạy ra cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn thấy Ngự Giao đứng trước cửa.

Mấy năm nay một mẹ một con sống bên ngoài, cho nên việc gì cô cũng rất cẩn thận, đặc biệt là buổi tối, không biết người gõ cửa là ai cô sẽ không mở cửa. Không ngờ Ngự Giao sẽ tới tìm, cô rất kinh ngạc.

Không phải trước đó đã nói rồi sao? Hơn nữa mấy ngày nay anh cũng không còn tới tìm cô nữa, ngay cả ở trong công ty cũng rất ít khi gặp mặt. Tại sao bây giờ...

"Doong, Doong..."

tiếng chuông cửa lại vang lên, Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, mở cửa: "Tổng giám đốc"

Mái tóc cô ướt sũng, hai vạt áo choàng tắm hơi mở rộng lộ ra khe ngực, nước chảy theo những sợi tóc rơi xuống khiến trước ngực cô như ẩn như hiện quyền rũ hút hồn.

Trong đáy mắt Ngự Giao thoáng qua một tia kinh diễm

"Tôi có chuyện muốn nói với cô, có thể vào không?"

"Vâng, được chứ" Doãn Băng Dao tránh người qua một bên để cho anh vào nhà.

Ánh mắt nóng rực lửa của anh dường như luôn bắt gặp dừng lại ở trên người cô, Doãn Băng Dao hơi lúng túng cảm giác bản thân mặc như vậy không thích hợp, vì vậy nói: "Mời tổng giám đốc dùng trà, tôi vào trong thay quần áo rồi ra ngay"

"Ừm"

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô đi lên lầu, trong lòng Ngự Giao có chút mất mát. Mấy ngày trước, rõ ràng mối quan hệ giữa hai người còn vô cùng tốt đẹp, mỗi ngày cùng nhau đi làm cùng hết giờ cùng nhau trở về, cùng nhau đưa đón Tiểu Diệc. Khoảng thời gian đó, anh cứ ngỡ rằng ba người đã thực sự biến thành người một nhà. Nhưng bây giờ, chỉ trong một cái chớp mắt, Băng Dao đã trở nên lạnh lùng, luôn duy trì một khoảng cách nhất định, đối xử khách sáo với anh.

Doãn Băng Dao lên lầu thay quần áo, chỉ hai phút sau đã chạy xuống, Ngự Giao nhìn cô đi từ trên lầu xuống, mái tóc ướt còn xoa trên bờ vai.

Ngồi xuống đối diện với anh, cô hỏi: "Muộn thế này tổng giám đốc tìm tôi có chuyện gì vậy?"

"Không quá muộn đâu chứ?"

"Không" cô lắc đầu trả lời.

Ngự Giao lấy ra một chiếc CD để lên bàn, đẩy tới trước mặt cô, "Trong chiếc CD này chứa tài liệu vô cùng quan trọng của tập đoàn, ngày mai tôi phải giải quyết một số chuyện không thể tới công ty, cô cầm chiếc CD này tận tay giao cho Lang Long giúp tôi"

Doãn Băng Dao nhìn chiếc CD đặt trên bàn, đột nhiên nhịp tim đập dồn dập.

Ngự Giao nhìn vẻ mặt lo lắng như không thể tin của cô, nói: "Noãn nhi, nhớ không thể để lộ những tài liệu này ra bên ngoài, chuyện này vô cùng quan trọng"

"Vâng, tôi hiểu"

Tâm trạng Băng Dao hơi bị kích động, không ngờ Ngự Giao có thể tin tưởng cô nhanh như vậy, càng không ngờ sẽ giao tài liệu quan trọng như thế này cho cô. Cuối cùng cô đã chờ đến ngày này

Đột nhiên Doãn Băng Dao hắt hơi hai cái, Ngự Giao lo lắng nhìn cô phát hiện mái tóc ướt sũng đã thấm ướt lớp áo trước ngực thoáng hiện ra chiếc áo lót màu đen, khiến ánh mắt anh không thể rời đi, đôi môi khô khốc.

"Cẩn thận đừng để bị cảm, mau đi sấy khô tóc đi"

"Vâng"

Ngự Giao đứng dậy, "Vậy tôi đi trước"

Anh nhanh chóng rời đi, không dám ở lại thêm một giây. Bước ra khỏi nhà cô, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Anh lo nếu cứ tiếp tục gặp mặt cô như thế này, sẽ không kiểm chế được bản thân.

Ngự Giao luôn tự nhận khả năng kiểm chế của bản thân rất tốt, rất nhiều phụ nữ tìm mọi cách để lên giường của anh, quyến rũ anh. Dù vậy anh chưa bao giờ dễ dàng lên giường với những người phụ nữ đó, cho dù họ có lột sạch đồ đứng ở trước mặt anh. Nhưng khi đối mặt với Doãn Băng Dao, dường như tất cả khả năng kiểm chế đó đều tan biến sạch sẽ, tuy cô mặc quần áo kín đáo, nhưng vẻ đẹp sự quyến rũ của gái một con, còn thần thái giữa lông mày luôn lơ đãng thu hút anh tới gần, khiến anh như con nghiện không thể nào tự kiểm chế.

Sau khi Ngự Giao đi, Băng Dao vẫn ngồi ngẩn người nhìn chiếc CD đặt trên bàn. Cô từ từ đưa tay ra, cầm chiếc đĩa, tự do của cô, tất cả đều dựa vào thứ này.

Doãn Băng Dao đứng lên, trong nháy mắt trong lòng dấy lên niềm vui sướng, nhưng chỉ trong chớp mắt lại bị nỗi phiền muộn thay thế. Trong đầu cô thoáng hiện lên ánh mắt tin tưởng của Ngự Giao, anh đem thứ quan trọng như thế này giao cho cô, chứng minh anh đã tin tưởng cô biết bao. Nhưng nếu như cô thật sự giao thứ này cho Dương Tuyết Hoa, như vậy...

Giờ phút này, cô bắt đầu do dự, không biết rốt cuộc nên làm như thế nào.

Nhưng mục đích cô tới bên cạnh anh, không phải là vì thứ này sao? Hơn nữa, chỉ cần cô đem chiếc đĩa này giao cho Dương Tuyết Hoa, nhưng vậy cô và bà ta sẽ không còn ai mắc nợ ai, cô có thể dần theo Tiểu Diệc rời khỏi nơi này, rời khỏi Ngự Giao, đi tìm một nơi yên tĩnh sinh sống.

Trước đây khi nghĩ tới những điều này, cô sẽ rất vui vẻ, thậm chí tràn đầy ý chí phấn đấu, mỗi ngày đều tự nói với bản thân nhất định phải cố gắng, phải cố gắng. Nhưng bây giờ nghĩ tới những thứ này, cô lại không thể vui vẻ được. Mấy ngày qua chung sống cùng Ngự Giao đã khiến trái tim cứng rắn của cô đã bị hòa tan ra lúc nào không hay.

Chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt những suy nghĩ của Doãn Băng Dao, lấy điện thoại di động ra nhìn là bà dương...

Do dự mấy giây, Băng Dao mới nhận điện thoại. "Băng Dao, gần đây có tin tức gì không?"

"Gần đây, gần đây tôi rất bận"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phải mối quan hệ giữa cô và Ngự Giao đã khá hơn rất nhiều sao? Hơn nữa tôi biết rõ, anh ta đối với cô rất đặc biệt, anh ta còn muốn cô trở thành người phụ nữ của mình. Cô đừng căng thẳng, tôi muốn sớm nắm được những tài liệu cơ mật trong kinh doanh của tập đoàn anh ta"

Băng Dao cắn môi im lặng không nói.

"Này, cô có nghe tôi nói không đó? Băng Dao, tôi chăm sóc hai mẹ cô sáu năm trời, tuy bây giờ cô không dựa vào tôi vẫn có thể có cuộc sống vô ưu vô lo, nhưng cô đừng quên, tính mạng cô và con trai cô đều là do tôi cứu. Trước kia tôi yêu cầu cô giúp tôi lấy cấp những tài liệu cơ mật của tập đoàn Thẩm thị, thì cô nói Tiểu Diệc còn nhỏ. Hiện giờ thì sao đã sáu năm rồi, cô còn muốn tôi phải chờ tới khi nào?" giọng điệu của Dương Tuyết Hoa gần như mất bình tĩnh, nếu không phải vì cô là người phụ nữ của Ngự Giao, bà ta đã sớm không mất kiên nhẫn thay người đàn bà khác tới tiếp cận Ngự Giao.

"Bà dương, có phải chỉ cần tôi giúp bà lấy được những thứ bà muốn, thỏa thuận giữa hai chúng ta sẽ kết thúc, sau này hai chúng ta không ai còn nợ ai?" Mấy năm gần đây, cô luôn bị Dương Tuyết Hoa khống chế, cô muốn có cuộc sống tự không bị người khác khống chế.

Đầu dây điện thoại bên kia yên lặng.

"Đúng vậy, tôi sẽ tuân thủ thỏa thuận giữa hai chúng ta"

"Được, tôi biết mình nên làm thế nào rồi"

"Nhanh lên đi, càng kéo dài thời gian, đối với tôi hay với cô đều không tốt đâu" giọng điệu của Dương Tuyết Hoa dịu xuống.

"Tôi biết rồi. Bà dương hẹn gặp lại"

Trong lòng Băng Dao vẫn rất tôn trọng bà ta, dù sao ơn cứu mạng là không thể báo đáp.

Vì tự do của mình, đồng thời cũng không thể tiếp tục liên quan tới Ngự Giao, cô quyết định giao chiếc CD này cho Dương Tuyết Hoa. Cô nghĩ có thể những tài liệu này chỉ khiến Ngự Giao tổn thất chứ tiền mà thôi. Dù sao tiền anh ta có, cả đời này cũng không đếm hết.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Bước ngoặt

Băng Dao đi vào phòng đọc sách, lập tức bật máy vi tính sau đó copy tài liệu trong đĩa CD, điều khiến cô kinh ngạc hơn là không hề có bất kỳ một mật mã nào. Là do Ngự Giao khinh suất coi người đối thủ, hay là thực sự tin tưởng cô?

Cô đưa mắt nhìn qua tài liệu trong đĩa CD mấy lần, phát hiện bên trong thực sự đều là những bí mật trong kinh doanh, nếu Dương Tuyết Hoa lấy được thứ này, nhất định sẽ khiến tập đoàn Thẩm thị bị tổn thất. Có số tài liệu này, cô có thể thoát khỏi sự khống chế của Dương Tuyết Hoa. Suy nghĩ một chút, đột nhiên lắc đầu mấy cái tiếp tục copy nội dung bên trong, cho dù anh ta có thực sự tin tưởng cô hay không, trong lúc này cô tuyệt đối không thể mềm lòng. Dù sao chuyện này sớm hay muộn đều sẽ xảy ra, chỉ cần cô vẫn còn ở trong tập đoàn Thẩm thị, như vậy nhiệm vụ này cô mãi mãi phải thực hiện không thể trốn tránh.

Hơn nữa, đây là cơ hội ngàn năm có một, bỏ qua lần này, không biết còn phải chờ bao lâu mới có cơ hội như thế này. Cô vẫn còn rất lo lắng, sớm muộn gì cũng có một ngày Y Thu sẽ tới tận nhà tìm cô đuổi đi.

Sau khi copy xong toàn bộ tài liệu trong chiếc CD, Tiết Noãn Nhi cất chiếc đĩa vào túi xách, trở lại phòng ngủ. Bắt đầu từ ngày mai, cuộc sống của cô sẽ có sự thay đổi lớn. Chào đón cô là một cuộc sống mới, mà trong cuộc sống đó không có hình bóng của Ngự Giao. Tuy cô không khẳng định đi là vui vẻ hay là thống khổ...

Ngày hôm sau, Băng Dao dậy rất sớm, trên thực tế cả đêm hôm qua cô ngủ không ngon giấc, mí mắt phải giật giật không ngừng, trong lòng lo sợ bất an giống như có chuyện gì đó không tốt sẽ xảy ra.

Cô đi tới công ty, liền nhìn thấy db đứng trước cửa chính của công ty. Cô ấy đang gọi điện thoại, ánh mắt vẫn dừng lại trên người cô. Tiết Noãn Nhi hơi chột dạ, nhớ lần trước ở trong bệnh viện khi Tô Y Thu đánh cô một cái bạt tai, ánh mắt ff nhìn cô cũng tràn đầy căm ghét.

Trong lòng Doãn Băng Dao bỗng nhiên trở nên đau xót, Doãn Băng Dao trước đây thực sự đã chết, bây giờ chỉ có Tiết Noãn Nhi không người thân không bạn bè...

Vào tới phòng làm việc, Doãn Băng Dao để túi xách xuống, sắp xếp lại một số đồ đạc, sau đó tới phòng giám đốc lý. Sau khi nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái, từ trong phòng truyền ra giọng nói trầm thấp của Lang Long.

"Vào đi"

Cô mở cửa ra bước vào, nhìn thấy db cũng đang ngồi ở trong phòng, khó trách vừa rồi gặp cậu ấy ở ngoài cửa công ty, thì ra là tới tìm Lang Long.

"Noãn nhi, cô đến rồi à, Giao đã gọi điện thoại cho tôi"

"Vâng"

db đứng lên, không biết có phải Doãn Băng Dao nẩy sinh ảo giác hay không, cô cảm giác trong ánh mắt db không còn vẻ chán ghét như ngày ở trong bệnh viện, thay vào đó là một ánh mắt rất quen thuộc, giống như.... giống như người cậu ấy đang nhìn chính là băng dao.

Không, điều này sao có thể, Băng Dao lập tức gạt bỏ ý nghĩ này của mình.

"Hai người nói chuyện đi, long, tôi về trước"

"Được rồi, tối nay hẹn Chính Đông ra ngoài, chúng ta cùng nhau dùng cơm!"

"Ừ"

Sau khi db rời đi, Băng Dao lấy chiếc CD ra đặt lên bàn làm việc của Lang Long: "Giám đốc lý, đây là tài liệu tối hôm qua tổng giám đốc giao cho tôi, ngài ấy bảo hôm nay có việc không thể tới công ty, bảo tôi giao nó cho anh"

"Tối hôm qua cậu ấy giao cho cô?" Lang Long có chút hoài nghi.

"Vâng, Tổng giám đốc nói đây là tài liệu cơ mật"

Lang Long gật đầu: "Được rồi, cô để lại đây đi"

Một người thông minh như Lang Long, hoàn toàn có thể đoán ra đại khái là Giao cố ý muốn Băng Dao giao chiếc đĩa CD này cho anh. Dứt lời, anh cúi đầu bắt đầu làm việc.

Doãn Băng Dao vẫn đứng im tại chỗ, bề ngoài Lang Long nhìn như thờ ơ, nhưng thật ra ánh mắt của anh luôn dõi theo cô. Anh không dám ngẩng đầu lên nhìn, bởi anh sợ khi nhìn thấy cô, trái tim sẽ rung động. Vì Giao, anh đã một lần nữa lặng lẽ phong tỏa trái tim mình, giống như tình cảm với Doãn băng dao sáu năm trước.

Ch nên, để kiềm chế tình cảm của bản thân, Lang Long không còn giống như khi mới bắt đầu, mỗi ngày đều cố ý đi tìm hẹn cô ăn cơm

"Còn chuyện gì sao?" Lang Long ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

"Tôi.. Tôi muốn xin từ chức, cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua"

Khi mới bước chân vào làm trong tập đoàn, cô bị không ít đồng nghiệp bắt bẻ, chính là Lang Long đã giúp đỡ cô rất nhiều. Nếu như không có Lang Long, cô cũng không thể vào làm việc trong tập đoàn Thẩm thị.

"Cô muốn rời khỏi nơi này?"

"Vâng, nơi này không thích hợp với tôi"

"Tổng giám đốc biết việc này không?"

"Tôi vẫn chưa nói với tổng giám đốc, lát nữa tôi sẽ viết đơn xin từ chức"

Trong lòng Lang Long suy nghĩ không thôi, ngoài miệng lại nói: "Cứ biết vậy, hôm nay tôi phải giải quyết rất nhiều việc, chuyện này để nói sau đi"

"Vậy tôi ra ngoài trước"

"Được" anh tiếp tục cúi đầu làm việc

Trong lòng cô cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao thái độ của Lang Long thay đổi nhiều như vậy, trước đây khi mới quen anh ta rất nhiệt tình, bất kỳ ai đều nhìn ra được anh ta đang muốn theo đuổi cô. Nhưng mấy ngày gần đây, bắt đầu trở nên xa cách với cô. Hơn nữa cô có thể cảm nhận được Lang Long đang tránh phải gặp mặt mình.

Tất nhiên Băng Dao không biết, đây là chuyện giữa hai người đàn ông.

Cô vừa mở cửa phòng giám đốc Lý chuyển bị bước ra ngoài, đã nhìn thấy Phạm Khiết Phàm đứng ở trước cửa. Cô khách sáo gật đầu chào cô ta một cái, lập tức rời đi.

Phạm Khiết Phàm vội vàng đi vào, đóng cửa lại, "Đĩa gì vậy?"

Lang Long ngẩng đầu lên, "Cậu ở bên ngoài nghe lén? Tớ nói mãi mà sao cậu vẫn không sửa được thói xấu này"

"Tớ không nghe lén, chỉ là đúng lúc nghe thấy hai người đang nói chuyện"

Lang Long bắt đầu đi lác đầu.

Phạm Khiết Phàm kích động đi tới bên cạnh anh, cầm chiếc CD màu đen trên mặt bàn, "Mau bật xem rốt cuộc trong chiếc CD này chứa thứ gì"

Mở máy vi tính lên, Phạm Khiết Phàm và Lang Long cùng nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt. Khi ánh mắt chạm vào những dòng tài liệu cơ mật thì Phạm Khiết Phàm bị dọa cho sợ đến ngừng thở: "Trời ạ"

Gương mặt Lang Long cũng biến sắc.

"Không được, tớ nhất định phải ngăn cản"

Lang Long nhanh chóng tiến lên, kéo tay Phạm Khiết Phàm trở lại, "Cậu đừng kích động"

"Tại sao có thể không kích động, nếu bọn họ có được những tài liệu này, như vậy không phải tập đoàn Thẩm thị có thể sẽ gặp phải khủng hoảng kinh tế"

sao"

"Tớ cũng không hiểu cách làm của Giao, nhưng hiện giờ chúng ta không thể kích động, tớ tin cậu ấy làm như vậy là có lý do riêng"

Phạm Khiết Phàm không thể tin lúc đầu nói: "Thật không thể tin... tớ cho rằng cậu ấy sẽ vì Doãn Băng Dao mà chịu một vài tổn thất nho nhỏ, cùng lắm là mất đi một số hợp đồng hoặc đối tác lớn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cậu ấy lại mạo hiểm như vậy! Chuyện này sẽ gây tổn thất vô cùng nghiêm trọng"

Lang Long cũng bị giật mình, nhưng giao làm như vậy cũng khiến anh rất bội phục. Ít nhất, sự rút lui của anh đã có giá trị. Vì Ngự Giao đã không tiếc điều gì, làm tất cả mọi chuyện vì niềm vui của Băng Dao.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa, lúc này Ngự Giao mới tới công ty. Băng Dao cầm "Đơn xin nghỉ việc" trên tay, vẻ mặt hơi lo lắng, tối qua cô đã giao số tài liệu cơ mật kia cho Dương Tuyết Hoa, điều này sớm muộn gì Giao cũng sẽ biết, cô không dám tưởng tượng nếu tiếp tục ở lại cho đến khi anh phát hiện, cô sẽ có cái chết thảm như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Tôi không cho cô đi!

Do dự một lúc lâu, cuối cùng Doãn Băng Dao lấy hết can đảm, cầm đơn xin nghỉ việc bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Ngự Giao cởi chiếc áo vest ra tùy tiện vắt lên chiếc ghế sofa, kéo lỏng cà vạt cởi khuy cổ của chiếc áo sơ mi trắng, lộ ra làn da cổ màu đồng rắn chắc.

"Tổng giám đốc" Doãn Băng Dao gõ cửa, sau đó mở cửa đi vào.

Ngự Giao nghe thấy tiếng của cô, nói: "Đã giao chiếc CD kia cho giám đốc lý rồi à?"

"Vâng, tôi đã giao rồi"

"Cảm ơn nhiều"

"Không soa, đây là việc tôi phải làm"

Ngự Giao ngồi vào chiếc ghế xoay xa hoa sau bàn làm việc, từ lúc Doãn Băng Dao bước vào phòng đến bây giờ, anh chưa liếc nhìn cô lấy một cái. Mỗi ngày nay, anh luôn cố gắng khống chế tình cảm của mình.

"Từ sau khi cô được điều đến làm trợ lý cho tôi, đúng là đã thay tôi làm được rất nhiều chuyện, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự, tháng sau tăng tiền lương cho cô"

Doãn Băng Dao đi tới, "Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc, nhưng tôi không có vinh hạnh đó rồi" dứt lời, cô liền đặt đơn xin nghỉ việc lên trên bàn làm việc.

Ngự Giao nhắc tách trà lên, thoáng nhìn qua hỏi: "Thứ gì?"

"Đơn xin từ chức"

"Phụt...." ngụm trà vừa mới uống vào miệng đột nhiên phun ra ngoài, Ngự Giao lùi về phía sau, ho kịch liệt vì bị sặc nước, "Khụ... khụ.... khụ...."

"Tổng giám đốc, anh không sao chứ?" Doãn Băng Dao nhanh chóng đi tới, một tay đặt trên vai anh, tay còn lại nhen nhang vỗ phía sau lưng của anh.

Đột nhiên, Ngự Giao tóm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Cô muốn đi?"

Gương mặt tuần mỹ vì bị sặc nước, mà trở nên đỏ bừng. Anh nắm chặt tay cô, tâm trạng có hơi kích động.

"Ừm" Doãn Băng Dao gật đầu, lúng túng rút tay ra, "Cảm ơn tổng giám đốc mấy ngày nay đã chăm sóc tôi và Tiểu Diệc"

Anh bỗng nhiên đứng lên, "Tôi không đồng ý"

Doãn Băng Dao sửng sốt, kinh ngạc nhìn: "Tổng giám đốc...."

Anh kéo tay cô ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, dường như mất kiểm soát, "Không được, tôi không cho cô đi"

Cơ thể cô cứng đờ, cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh vây quanh mình, trong nháy mắt trái tim cứng rắn nằm nhũn. Đột nhiên trong đầu hiện lên những hình ảnh trong quá khứ. Không được! Cô không thể tiếp tục như thế này.

Doãn Băng Dao dùng sức đẩy anh ra, "Tổng giám đốc, xin tự trọng"

Ánh mắt anh đầy mắt mắ nhìn cô, mà cô giống như muốn gạt sang một bên, không muốn nhìn thấy ánh mắt bị thương của anh.

Sự lạnh lùng của cô, khiến Ngự Giao đột nhiên tỉnh táo. Đúng vậy, bây giờ anh không có tư cách giữ cô lại, anh cũng không biết nên nói cái gì. Hơn nữa, không phải chính bản thân anh cũng muốn cô được tự do, muốn để cô đi sao? Nhưng tại sao, khi nghe chính miệng cô nói muốn rời khỏi nơi này, anh lại đột nhiên mất kiểm soát như vậy.

Ngự Giao bình tĩnh lại, ngồi xuống chiếc ghế xoay, không muốn để cô nhìn thấy sự thất vọng mắt mắ trong ánh mắt. Cuối cùng cô ấy sẽ rời đi, anh biết rõ điều này một khi đưa số tài liệu kia cho cô, chắc chắn cô sẽ rời đi.

Khi anh quyết định làm điều này, anh cho rằng bản thân có thể chấp nhận buông tay, có thể để cô tự do theo đuổi hạnh phúc mà bản thân cô mong muốn. Nhưng khi giờ phút này thực sự đến, trái tim của anh vẫn khó có thể chấp nhận được điều này.

"Tổng giám đốc...."

"Tôi hiểu" anh giơ tay lên cắt ngang lời cô: "Vừa rồi tôi nhất thời mất kiểm soát, xin lỗi. Cô ra ngoài trước đi, lát nữa tôi sẽ ký vào đơn, lập tức cho người của phòng tài chính thanh toán tiền lương cho cô"

Anh lấy lại vẻ lạnh lùng cao ngạo trước đây, đem tất cả những cảm xúc chân thật giấu sâu xuống đáy lòng. Mặc dù trong lòng của anh đau đớn không chịu nổi.

"Vâng, cảm ơn tổng giám đốc" Doãn Băng Dao xoay người rời đi.

"Vậy sau này cô muốn đi đâu?" anh lại đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cô vừa quay lưng đi, không dám quay đầu lại, bởi cô sợ phải nhìn thấy gương mặt của anh, trái tim sẽ càng khó chịu hơn.

"Có thể sẽ dẫn Tiểu Diệc rời khỏi nơi này, tôi không thích những thành phố lớn ồn ào, muốn tìm một thành phố nhỏ yên tĩnh sinh sống"

"Ừm, vậy phải chăm sóc bản thân và Tiểu Diệc thật tốt"

"Vâng"

"Này... không có gì...."

Vốn dĩ anh còn muốn nói, khi rời đi có thể để tôi tới tiễn hay người được không? Nhưng lời nói đến khóe miệng lại không thể thốt thành tiếng.

Cứ như vậy đi.

Trong giây phút Doãn Băng Dao đóng cửa lại, Ngự Giao như nghe được cả tiếng trái tim của mình vỡ tan tành. Một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng cũng khiến cả cơ thể anh run lên, nhắm mắt lại cuối cùng những giọt nước mắt không thể kiềm chế được rơi xuống.

Băng Dao, sáu năm trước, anh cố hết sức giữ em lại, em lại rời đi. Ngày hôm nay, sáu năm say, anh cố hết sức chuộc tội giữ em lại, nhưng em vẫn rời đi. Từ đầu tới cuối anh mãi không thể giữ em lại

Chẳng lẽ, đây chính là "Hữu duyên vô phận" sao?

Nhưng trái tim của anh, đau lắm. Băng dao, em có thể cảm giác được không?

Băng Dao rời khỏi phòng làm việc của Ngự Giao, cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm, một cuộc sống mới đang chào đón cô trong tương lại, nhưng cô lại không chút vui vẻ, ngược lại cảm thấy trong lòng vắng vẻ, giống như mất đi thứ gì đó quý giá.

Khi Doãn Băng Dao trở lại phòng làm việc của mình thu dọn đồ đạc, là lúc Lang Long và Phạm Khiết Phàm tới tìm Ngự Giao.

Nhìn thấy hai người bạn thân cùng bước vào, Ngự Giao vội vàng xoay người đưa lưng về phía họ, mặt hướng ra phía cửa sổ, để lại cho hai người vừa bước vào một bóng lưng to lớn cao ngạo, không muốn họ nhìn thấy vẻ bị thương trên gương mặt anh.

"Giao..." Phạm Khiết Phàm nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Các cậu biết rồi à"

"Ừ" Lang Long lên tiếng, khó hiểu hỏi: "Cậu thật sự muốn hy sinh lớn như vậy sao?"

Hai người chỉ có thể nhìn bóng lưng của Ngự Giao, không đoán ra được rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

"Nếu như thứ tớ đưa cho cô ấy không đủ "cơ mật", làm sao Dương Tuyết Hoa có thể thả cô ấy đi?"

Phạm Khiết Phàm không thể nhìn được nữa lo lắng nói: "Nhưng cậu hoàn toàn có thể đổi cách khác. Nếu như cậu lo lắng nếu như Doãn Băng Dao bị Dương Tuyết Hoa khống chế, vậy điều nên làm bây giờ là bảo vệ cô ấy, không để cô ấy trở về bên cạnh Dương Tuyết Hoa. Đây mới là tác phong sử dụng của cậu"

"Sao?" Ngự Giao cười lạnh: "Tác phong sử dụng của tớ? Tớ không biết tớ có tác phong sử dụng gì...."

Nghĩ tới những tổn thương trước đây đã gây ra cho Băng Dao, anh không thể tin đó chính là do mình gây ra.

Lang Long liếc mắt nhìn Phạm Khiết Phàm nói: "Giao không thể nào làm như vậy, cậu ấy lo lắng nếu như Doãn Băng Dao biết chúng ta đã phát hiện ra thân phận của cô ấy, vậy sẽ càng nhanh chóng rời khỏi nơi này"

Ngự Giao gật đầu: "Không sai, hiện giờ cô ấy đang sống rất tốt. Nếu như ép buộc cô ấy trở lại thân phận Doãn Băng Dao trước kia, có lẽ cô ấy sẽ càng hận tớ hơn"

Đúng vậy, dựa theo tính cách trước kia chắc chắn anh sẽ không làm như bây giờ, mà trực tiếp bá đạo giữ Doãn Băng Dao bên cạnh bảo vệ, dù cô có căm hận. Nhưng bây giờ anh không làm như vậy bởi bản thân hiểu rõ một điều, Doãn Băng Dao căm ghét nhất chính là sự bá đạo của anh.

Cô từng nói, sự bá đạo của anh khiến cô cảm thấy ngạt thở, làm cô muốn chôn chạy.

"Nhưng số tài liệu cậu đưa cho cô ấy sẽ khiến tập đoàn chúng ta tổn thất rất nặng nề" Phạm Khiết Phàm vẫn không thể hiểu.

Ngự Giao bỗng nhiên xoay người lại, trên mặt không còn nét bi thương đối lại và vẻ mặt mưu kế thâm sâu, khóe miệng khẽ nhếch lên từ trong ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt, khiến Lang Long và Phạm Khiết Phàm tròn mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Cuối cùng vẫn bị vạch trần

"Hai cậu cho rằng tớ thực sự ngu xuẩn như vậy sao?" Ngự Giao châm một điếu thuốc, neho mắt nhìn.

Lang Long và Phạm Khiết Phàm không hiểu đưa mắt nhìn nhau, Phạm Khiết Phàm hỏi: "Cậu nói vậy là sao?"

"Tớ là thương nhân, làm gì cũng có chừng mực, làm sao tớ có thể ngu ngốc đến chấp tay đem thứ của bản thân nhường cho người khác" Anh gảy tàn thuốc rơi xuống gạt tàn, khóe miệng mỉm cười nham hiểm.

Phạm Khiết Phàm vẫn không hiểu ý của anh "Giao, rốt cuộc là thế nào?"

Lang Long nhìn Phạm Khiết Phàm nói, "Cậu ra ngoài trước đi, tớ có lời muốn nói riêng với Giao"

"Nói chuyện gì mà không thể để tớ nghe" Phạm Khiết Phàm không vui.

Ngự Giao nói: "Khiết Phàm, cậu ra ngoài trước đi"

"....Được rồi"

Quả nhiên cô vẫn khá nghe lời của Ngự Giao.

Sau khi Phạm Khiết Phàm rời khỏi căn phòng, Lang Long tức giận nhìn người trước mặt chất vấn: "Rốt cuộc mấy lời cậu vừa nói là có ý gì?"

"Tớ sẽ không ngu đến mức đem sự nghiệp mình nỗ lực trong nhiều năm qua chấp tay nhường cho người khác, cậu vẫn không hiểu sao?"

"Ý cậu nói là số tài liệu kia là cái bẫy?" Lang Long không thể tin hỏi.

"Chính xác"

"Cậu" Lang Long tức giận đập tay xuống bàn, "Tại sao cậu có thể làm như vậy! Luôn miệng nói yêu Doãn Băng Dao, muốn cho cô ấy tự do nhưng bây giờ cậu đang làm gì, không phải là hãm hại cô ấy sao? Nếu biết trước như thế này... tớ.... tớ sẽ không rút lui"

Đôi mắt Ngự Giao trầm xuống, "Chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu không hiểu con người tớ sao?"

"Không" Lang Long lắc đầu, "Đến giờ phút này, tớ thật sự không hiểu, rốt cuộc cậu là hạng người gì"

"Cậu làm tớ thất vọng quá."

"Cậu cũng làm cho tớ quá thất vọng! Tớ rút lui là bởi bản thân cho rằng cậu rất yêu cô ấy, tớ rút lui là gì tớ cho rằng cậu sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy! Nhưng cậu, cậu...."

"Đủ rồi!" Ngự Giao tức giận đập bàn "Cậu đừng có mở miệng ra là trách tớ! Đúng, số tài liệu kia đối với Dương Tuyết Hoa đúng là một cái bẫy, nhưng chốt mở cái bẫy đó nằm trong tay tớ, tớ biết bản thân nên làm thế nào! Chờ khi Băng Dao giao số tài liệu đó cho Dương Tuyết Hoa và được bà ta thả tự do, sau khi cô ấy rời đi, tớ mới mở cái chốt của chiếc bẫy, cậu hiểu không?"

Lang Long tròn mắt nhìn, trong mắt ánh lên vẻ lúng túng "Ý cậu nói là chuyện này sẽ không gây ảnh hưởng gì tới Băng Dao?"

"Tất nhiên là không! Tất cả những lời tớ nói đều là thật, tớ không thể nào hại cô ấy, tớ là người muốn cô ấy bình an nhất so với bất kỳ ai. Số tài liệu kia đủ khiến Dương Tuyết Hoa buông tha cho cô ấy, đợi sau khi cô ấy an toàn rồi đi, tớ mới hành động. Hơn nữa chỉ cần tớ không hành động, số tài liệu kia chính là thật, mà không phải là một cái bẫy"

Lang Long chợt hiểu ra: "Đúng, đúng, đúng là thần kỳ...."

Ngự Giao thờ dãi một hơi, bước tới vỗ xuống vai Lang Long: "Tớ hiểu tâm trạng của cậu, nhưng cũng xin cậu hãy tin tớ"

Nhìn thái độ kiên định của người bạn thân, đột nhiên Lang Long cảm thấy áy náy.

Ngự Giao xoay người đi về phía sau bàn làm việc, ngồi xuống đập tắt tàn thuốc "Không còn chuyện gì nữa, cậu mau về phòng làm việc đi."

"Chuyện này còn những ai biết?"

"Chỉ có cậu biết, không phải vừa rồi đã bảo Khiết Phàm ra ngoài rồi đó sao? Tớ sẽ dựa vào tình hình cụ thể để quyết định xem có mở chốt chiếc bẫy này hay không, nếu như làm như vậy sẽ khiến Băng Dao gặp nguy hiểm, như vậy... tớ sẽ cam tâm tình nguyện bỏ qua tất cả, cậu yên tâm đi"

"Ừm"

"Đừng nói cho người thứ ba biết, tuy đây là một cái bẫy nhưng tớ vẫn chưa chắc chắn có thực hiện cái bẫy này hay không" Anh bất giác thờ dãi một hơi, nhẹ giọng giống như đang tự nói với bản thân "Tất cả phải lấy an toàn của Băng Dao làm điều kiện tiên quyết."

Lang Long mở cửa bước ra khỏi phòng làm việc, đối với sự kích động vừa rồi của bản thân cảm thấy rất áy náy, làm như vậy chúng tớ không tin người anh em tốt của mình, đúng là hơi quá đáng.

Cuối cùng Ngự Giao không để cho anh thất vọng.

Phạm Khiết Phàm rời khỏi phòng làm việc của Ngự Giao, trái lo phải nghĩ đều cảm thấy không bình thường. Cô không biết Ngự Giao găng sẵn "bẫy", cho nên quyết định phải đi tìm Doãn Băng Dao để ngăn cản.

Nếu như Giao biết sẽ trách cứ, cô cũng không sợ. Bởi cô làm chuyện này là xuất phát từ trái tim vì lo lắng cho anh, vì cả sự tồn vong của tập đoàn Thẩm thị. Hôm nay cô sẽ phải vạch trần thân phận của Doãn Băng Dao.

Doãn Băng Dao đang ở trong phòng làm việc của mình thu dọn đồ đạc, cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, mỗi giây mỗi phút ở lại đây trái tim cô đều thấp thòem lo âu. Cô vừa đi về hướng bên trái phòng làm việc của mình, là lúc Phạm Khiết Phàm đi từ bên phải vào.

Bước vào phòng làm việc không thấy có ai, Phạm Khiết Phàm liền tóm lấy một người bên cạnh hỏi, "Doãn... Tiết Noãn Nhi đang ở đâu?"

"Vừa đi ra ngoài, cô ấy đã xin nghỉ việc rồi"

Phạm Khiết Phàm vội vàng xoay người chạy theo, vừa chạy đến cửa thang máy, Doãn Băng Dao đã ấn nút xuống lầu dưới. Đợi khi cô đuổi xuống tới lầu dưới, thì Doãn Băng Dao đã ngồi lên xe taxi rồi.

"Khôn kiếp" Phạm Khiết Phàm nhìn chiếc taxi rời đi chửi tục một câu.

Cô nhất định phải ngăn Doãn Băng Dao giao số tài liệu kia cho Dương Tuyết Hoa, tuy Giao nói không cần lo lắng, nhưng khi nhìn những tài liệu trong chiếc CD kia, là người hiểu rõ chuyện kinh doanh trong tập đoàn, cho nên cô biết rõ sau khi số tài liệu kia bị bại lộ hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào.

Doãn Băng Dao quay trở về khu chung cư trước, thu dọn thứ gì đó, Tiểu Diệc vẫn còn đang ở nhà trẻ. Cô bưng ly bước đứng ở cửa sổ, nhìn ngắm căn phòng bản thân từng ở qua, cánh cửa sổ của căn phòng đó chưa từng sáng đèn. Nhìn nơi đó, liền nghĩ tới Lăng Diệc.

Bên tai vẫn vang vọng những lời nói của em trai, từ trước tới giờ cô luôn cảm thấy Tiểu Diệc chính là ông trời ban cho cô thay cho Lăng Diệc

Hít sâu một hơi, theo lẽ thường khi lấy được số tài liệu kia cô sẽ vui vẻ, nhưng ngược lại cảm thấy lo lắng.

Chuông điện thoại vang lên, là Dương Tuyết Hoa gọi tới, vì không muốn bản thân có cơ hội hối hận, sáng sớm hôm nay cô đã gọi điện thoại cho bà ta, nói mình đã lấy được tài liệu cơ mật. Quả nhiên, Dương Tuyết Hoa lập tức thúc giục cô.

"Băng Dao, hiện giờ cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ở nhà, vừa xin nghỉ việc xong"

"Số tài liệu kia đang ở trong tay cô sao?"

"Đúng vậy"

"Cô lập tức tới giao cho tôi ngay"

"Được"

"Gặp ở chỗ cũ"

Cúp điện thoại đặt ly nước xuống, cầm chìa khóa ra cửa. Cô rất lo lắng, nếu chậm thêm một chút quyết tâm giao số tài liệu kia cho Dương Tuyết Hoa sẽ bị dao động. Nhưng cô cũng biết, không thể không giao. Cầm chiếc CD trên tay, lo lắng đi tới quán cà phê thường hẹn gặp Dương Tuyết Hoa.

Doãn Băng Dao đi vào, đã nhìn thấy nụ cười mãn nguyện trên gương mặt Dương Tuyết Hoa, trước mặt bà ta có đặt một chiếc laptop rất nhỏ.

"Băng Dao! Cô tới rồi."

Doãn Băng Dao đi tới, ngồi xuống đối diện. Dương Tuyết Hoa liền không chờ được nữa nói: "Mau đưa cho tôi"

Doãn Băng Dao lo lắng hai lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi. Nếu Ngự Giao biết việc cô làm hôm nay, nhất định sẽ róc xương lóc thịt cô mất.

"Doãn Băng Dao?" về mặt Dương Tuyết Hoa lộ ra vẻ lo lắng.

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, từ trong túi xách của mình lấy ra một chiếc CD đưa ra trước mặt.

Dương Tuyết Hoa lập tức vươn tay cầm lấy chiếc đĩa, nhưng Doãn Băng Dao giữ chặt không buông.

"Cô làm sao vậy?" Bà ta cau mày không vui hỏi.

"Tôi...." Trái tim cô đập dồn dập.

Không ngừng tự nói với bản thân. Doãn Băng Dao, mày không thể mềm lòng, không thể quay đầu! Sau khi mày đem thứ này giao cho bà ta, mày sẽ được tự do, không cần tiếp tục trải qua những ngày tháng làm gián điệp, hơn nữa mày còn có thể rời khỏi người đàn ông kia, dẫn theo Tiểu Diệc sống một cuộc sống yên ổn.

"Rốt cuộc cô làm sao thế?"

"Không, không có gì" Doãn Băng Dao buông tay.

Dương Tuyết Hoa cầm chiếc CD, kích động lập tức đặt chiếc đĩa vào máy vi tính, căng thẳng nhìn màn hình: "Tuyệt quá! Thật không thể tưởng tượng nổi" Vừa nhìn lập tức kêu lên

"Số tài liệu này có vấn đề sao? Ngự Giao nói đây là tài liệu cơ mật của tập đoàn"

"Đúng vậy" Dương Tuyết Hoa vui sướng nhìn Doãn Băng Dao, "Băng Dao cô thật lợi hại! Không ngờ thứ tôi phải hao tổn tâm tư trong nhiều năm mà vẫn không đạt được, nhưng cô chỉ cần mấy tháng đã lấy được." Có thứ này là có thể đối phó với tập đoàn Thẩm thị rồi. Cuối cùng kế hoạch của bà và Mục Quang đã có thể thành công.

Nhìn Dương Tuyết Hoa vui vẻ, Doãn Băng Dao lại không vui.

"Băng Dao, cô không vui sao?" Dương Tuyết Hoa nghi hoặc nhìn "Cô nên vui mừng, cuối cùng cô đã được tự do. Hơn nữa không phải người cô hận nhất là người đàn ông kia sao? Hiện giờ cô làm như thế này là đã là một sự trả thù tốt nhất, nếu lần này anh ta biết thì sẽ rất thê thảm"

Về mặt Doãn Băng Dao có chút hốt hoảng, tự nhủ với mình: "Đúng vậy.... không phải mình hận anh ta nhất sao?" Nhưng mấy ngày chung sống cùng, dường như thù hận trong lòng cô đã phai nhạt đi rất nhiều, hơn nữa dù sao Tiểu Diệc cũng là con trai của Ngự Giao.

Nếu lần này anh ta biết thì sẽ rất thê thảm?

Doãn Băng Dao sững sờ hỏi: "Bà Dương, bà nói vậy là có ý gì? không phải số tài liệu này sẽ giúp bà cướp đi việc buôn bán của Ngự Giao sao? Cái gì mà nếu biết thì rất thế thâm?"

"À, không có gì." Dương Tuyết Hoa tránh né ánh mắt nghi ngờ của cô, rút một tờ hợp đồng từ trong túi xách ra đưa ra trước mặt "À, cái này cho cô"

"Cái này...."

"Đây chính là bản hợp đồng trước đây cô đã ký với tôi trong lúc hôn mê, bây giờ cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Băng Dao, từ nay về sau cô đã được tự do giữa chúng ta không ai còn nợ ai. Cô không cần phải ép bản thân ở bên cạnh Ngự Giao"

Doãn Băng Dao run rẩy cầm tờ hợp đồng trên tay, là tờ giấy này khiến cô một lần nữa phải trở lại bên cạnh người đàn ông kia....

Trong đáy mắt nụ cười của Dương Tuyết Hoa hiện lên vẻ giả hoạt, không ngờ Ngự Giao lại thích người phụ nữ này như vậy, tin tưởng đến vậy.

"Được rồi, tôi còn có việc phải đi trước" Dương Tuyết Hoa nói.

"Vâng"

Sau khi Dương Tuyết Hoa đi, Doãn Băng Dao vẫn nhìn chằm chằm tờ hợp đồng không còn giá trị. Cô thật sự đã được tự do, thật sự đã có thể rời khỏi Ngự Giao....

Có trời mới biết, trước đây cô không muốn trở về bên cạnh Ngự Giao biết bao, nhưng bây giờ cô lại không vui...

Cảm giác mâu thuẫn này khiến trái tim Băng Dao khổ sở không chịu nổi, giống như trái tim cô bị xé toạc thành hai nửa.

Doãn Băng Dao trở lại căn hộ của mình, chuẩn bị thu dọn đồ đạc. Hiện giờ cô đã giao số tài liệu kia cho Dương Tuyết Hoa, nếu như còn tiếp tục ở lại nơi này càng lâu sẽ càng nguy hiểm, hơn nữa căn phòng này còn là do Dương Tuyết Hoa mua cho cô.

Cô phải mau chóng rời đi càng sớm càng tốt, nghĩ tới nếu Ngự Giao phát hiện, trái tim cô liền đập dồn dập. Tuy Ngự Giao của ngày hôm nay đã dịu dàng hơn rất nhiều so với trước đây, nhưng lòng dạ độc ác của anh ta vẫn khiến cô sợ hãi như trước. Còn nhớ rõ trước đây vì trả thù, anh ra nhẫn tâm hành hạ cô, thậm chí còn ép cô kết hôn với người chết...

Doãn Băng Dao đi từ trong thang máy ra, nhìn thấy Phạm Khiết Phàm đã đứng ở trước cửa.

"Cô Phạm, sao cô lại ở đây?" Vừa kinh ngạc vừa chột dạ nói.

Về mặt Phạm Khiết Phàm không thân thiện nói "Tôi tới đây tất nhiên là để tìm cô"

"Có chuyện gì chúng ta vào nhà rồi nói."

Doãn Băng Dao lấy chìa khóa mở cửa, mời Phạm Khiết Phàm vào nhà.

"Cô ngồi chơi, tôi đi rót nước."

Sau khi mời Phạm Khiết Phàm ngồi xuống sofa trong phòng khách, sau đó đi vào bếp pha trà, một lát sau bưng ly trà nóng ra.

"Doãn Băng Dao, cô không cần phải giả bộ nữa."

Doãn Băng Dao ngẩn người, hai tay buông thõng.

"Choang" một tiếng, cả chiếc khay và ly trà cùng rơi xuống đất, ly thủy tinh bị vỡ tan thành nhiều mảnh vụn, nước nóng bắn vào mu bàn chân cô.

"A" Cô đau đớn hét lên một tiếng, vội vàng cúi đầu nhặt mảnh vỡ thủy tinh, "Cô đang nói gì vậy" nhú chặt mày, chịu đựng sự đau đớn dưới chân

Phạm Khiết Phàm đứng dậy đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống nhặt những mảnh thủy tinh dưới đất "Tôi cho rằng cô đang chột dạ, thật ra cô không cần thiết phải tiếp tục giả bộ, bởi chúng tôi đều biết cả rồi, nói cách khác, Giao đã sớm biết cô chính là Doãn Băng Dao"

"Xoẹt" một tiếng, mảnh vỡ thủy tinh văng vào ngón tay Doãn Băng Dao, từ ngón tay cô lập tức chảy ra dòng máu đỏ tươi, vội vã nắm chặt ngón tay, "Tôi không biết cô đang nói những chuyện gì" Dứt lời xoay người đi tìm hộp cứu thương.

"Đủ rồi! Cô đừng giả bộ nữa." Phạm Khiết Phàm bước tới nắm chặt tay cô, lớn tiếng quát: "Cô đừng tự lừa mình dối người nữa, hiện giờ ngoài trừ Tô Y Thu và người nhà cô ra, ai cũng đã biết thân phận thực của cô, là Giao không cho tôi nói, cậu ấy quan tâm tới cảm nhận của cô, nhưng... nhưng cô hoàn toàn không nghĩ cho cậu ấy, còn trở lại bên cạnh cậu ấy làm gián điệp."

Gương mặt Doãn Băng Dao lạnh băng, bật cười một tiếng. Cuối cùng, vẫn bị vạch trần....

"Cô cười cái gì?"

"Cô nói sao, cái gì mà anh ta quan tâm tới cảm nhận của tôi? Anh ta hại chết em trai tôi, cũng được gọi là quan tâm tới cảm nhận của tôi sao?" Cô tức giận nhìn Phạm Khiết Phàm.

Phạm Khiết Phàm ngẩn người, nói: "Đúng vậy, trước đây cậu ấy đã từng tổn thương cô, nhưng cậu ấy cũng có nỗi khổ riêng. Cho dù cậu ấy thực sự sai, nhưng đã một mực sám hối, một mực cứu vãn, Doãn Băng Dao, anh ấy đối với cô vô cùng tốt"

Sự đối xử này, Phạm Khiết Phàm cô đến cầu còn không được.

Doãn Băng Dao quay đầu không nói gì.

"Thôi, vấn đề tình cảm trước đây của hai người, tôi không muốn nhắc lại nhiều" Cô không muốn nhắc tới chuyện tình cảm của Ngự Giao và Doãn Băng Dao, nhưng thứ tình yêu si mê của Ngự Giao với Doãn Băng Dao đã khiến cô cảm động, khiến cô e sợ lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Có thể bắt đầu lại không?

"Tôi tới tìm cô là muốn lấy lại một thứ"

"Thứ gì?" Tiết Noãn Nhi không hiểu hỏi

"Số tài liệu kia"

"Cái đó không có ở chỗ tôi"

"Cô nói káo" Phạm Khiết Phàm giận dữ, gơ tay lên tát một cái.

"Người đàn bà độc ác này" cô căm tức nhìn Doãn Băng Dao. Nếu như không phải là vì Giao, một người vốn biết võ như cô chắc chắn đã đánh Doãn Băng Dao một trận ra trò, "Giao cố ý đưa cho cô số tài liệu đó, cậu ấy vì cô mặc kệ sự tồn vong của công ty. Nhưng cô...cô lại lấy cắp số tài liệu kia, còn không chịu thừa nhận"

Doãn Băng Dao ngẩn người, trong đầu văng vẳng những lời Phạm Khiết Phàm nói bên tai, trên mặt không còn cảm giác đau đớn.

"Cô nói cái gì? là anh ta cố ý?"

"Đúng vậy! cậu ấy đã sớm biết cô là Doãn Băng Dao, cũng đã sớm biết lý do cô đến bên cậu ấy, còn biết mối quan hệ giữa cô và Dương Tuyết Hoa."

Doãn Băng Dao kinh ngạc, cả người cứng đờ. Khó trách... khó trách anh ta lại đối xử với Tiểu Diệc tốt như vậy. Khó trách anh ta luôn làm những hành động khó hiểu. Thì ra là đã sớm biết tất cả.

Nhưng biết Mục đích cô trở lại bên cạnh anh ta, mà không hận cô sao?

"Tôi không muốn nói nhiều với cô, mau đưa số tài liệu kia ra đây"

Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, "Tôi nói rồi, không có ở đây. Tôi đã Giao cho Dương Tuyết Hoa rồi"

"Cô" Phạm Khiết Phàm nổi điên gơ tay lên muốn đánh Doãn Băng Dao lần nữa.

Doãn Băng Dao bắt được tay Phạm Khiết Phàm, nhìn thẳng vào đôi mắt căm giận của cô ta nói: "Chưa tới lượt cô đánh tôi! Cho dù tôi Giao cho Dương Tuyết Hoa thì đã sao, những tổn thương trước đây Ngự Giao gây ra cho tôi, một chút này vốn không thể bù đắp! Dù sao anh ta có nhiều tiền như vậy, tổn thất một chút đối với anh ta mà nói hoàn toàn không đáng kể"

Phạm Khiết Phàm bật cười chế nhạo, "Thật không biết cô quá ngây thơ hay đang giả bộ ngây thơ, chẳng lẽ cô chưa từng xem qua số tài liệu đó sao? Chỉ cần tiết lộ số tài liệu kia ra bên ngoài, tập đoàn Thẩm thị không đơn giản chỉ là bị tổn thất chút tiền không thôi"

Doãn Băng Dao ngẩn người, hất cánh tay Phạm Khiết Phàm sang một bên, lạnh lùng quay mặt ra cửa, "Trước khi tôi chưa báo cảnh sát, mời cô ra khỏi nhà tôi"

Trong cơn giận dữ, Phạm Khiết Phàm túm lấy tóc Doãn Băng Dao gơ tay tát liên tục vào má cô.

Doãn Băng Dao không kịp phản ứng trước hành động của người đối diện, khi muốn đẩy cô ta ra nhưng sức lực của cô ra lại rất lớn, tì một tay Doãn Băng Dao xuống ghế sofa.

"Dừng tay" Ngự Giao chạy tới thấy cửa không khóa, liền lập tức lao vào đẩy Phạm Khiết Phàm ra khỏi Doãn Băng Dao.

"Giao, cậu buông tớ ra! Cô ta không đáng để cậu yêu, tớ phải dạy dỗ cô ta" Phạm Khiết Phàm hung ác trừng mắt nhìn Doãn Băng Dao.

Gương mặt Doãn Băng Dao sưng đỏ, khoe miệng tràn ra máu tươi. Nhìn lướt qua mặt cô một cái, vẻ mặt Ngự Giao lập tức u ám nhìn Phạm Khiết Phàm, từ trong kẽ răng lạnh lùng rít ra bốn chữ "Đi ra ngoài ngay"

"Giao, cậu không thể...."

"Tôi bảo cậu đi ra ngoài" anh buông Phạm Khiết Phàm ra, chỉ tay ra cửa.

Phạm Khiết Phàm giật đến nghiêng răng, cúi người cầm túi xách dưới mặt đất, bực tức rời đi.

Doãn Băng Dao từ trên ghế sofa ngồi dậy ho khan một tiếng, nhìn bóng lưng cao lớn của Ngự Giao, run giọng hỏi: "Tại sao phải làm như vậy?"

Ngự Giao không lên tiếng, đi tới bên hộc tủ bên cạnh chiếc kệ ti vi, mau chóng tìm được hộp cứu thương.

Doãn Băng Dao hất tay anh ra, khóc quát: "Tôi hỏi anh, tại sao phải làm như vậy?"

"Noãn, em bình tĩnh một chút, anh xử lý vết thương cho em trước đã"

"Đừng gọi tôi như vậy! Anh biết rõ thân phận của tôi rồi" một lần nữa hất tay anh ra, bóng băng trong tay Ngự Giao lập tức rơi xuống đất.

Anh cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Anh đã biết từ lâu rồi"

"Vậy tại sao còn làm bộ như không biết gì, tại sao muốn hi sinh sự nghiệp của mình để giúp đỡ tôi?" cô không muốn hắn làm như vậy, làm như vậy trong lòng cô rất áy náy. Tuy trước kia cô rất hận anh ta.

Nhưng tình yêu với anh cũng mãi mãi không thể phai mờ.

"Anh làm bộ không biết là vì anh sợ sau khi nói ra, em sẽ lập tức rời khỏi anh. Anh hi sinh là bởi anh biết em không muốn bị Dương Tuyết Hoa khống chế, nhưng anh lại không có tư cách bảo vệ em, cho nên chỉ có thể sử dụng cách này để em được tự do...."

"Tại sao lại đối tốt với tôi như vậy? Tại sao?" Doãn Băng Dao bật khóc.

Cô thà đối diện với một Ngự Giao lạnh lùng vô tình như trước kia, như vậy ít nhất trái tim cô sẽ không loạn nhịp, sẽ không đau khổ thế này. Anh càng đối tốt với cô, trái tim cô càng thêm thống khổ.

"Bởi vì anh yêu em..."

Giọng nói trầm thấp của anh vô cùng dịu dàng, tràn đầy bi ai và bất lực. Nhưng năm chữ đơn giản này đủ khiến trái tim cứng rắn của Doãn Băng Dao vỡ tan, khóc không thành tiếng.

Ngự Giao bước tới bên cô, nhẹ nhàng ôm vai cô kéo vào lòng: "Tôi làm như vậy, chẳng lẽ anh không hận tôi sao?"

"Anh không hận em, là em hận anh"

Cô muốn đẩy người anh ra, nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn.

"Không sao, tất cả rồi sẽ qua đi..." vòng tay rộng lớn ấm áp của anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô an ủi.

Doãn Băng Dao khóc đến bờ vai run rẩy, cô không hiểu tại sao ông trời lại muốn hành hạ cô khổ sở như vậy. Cô đã từng nghĩ tới việc bỏ qua thù hận, không còn căm hận Ngự Giao, nhưng khi nghĩ tới sự ra đi của lăng diệp, cô lại không buông được mối thù này.

Nhưng năm chữ kia của anh đã khiến tất cả lòng căm hận của cô hoàn toàn tan biến.

Bởi vì anh yêu em..

Bởi vì, cô cũng yêu anh....

"Băng Dao, tốt quá. Cuối cùng anh có thể bảo vệ em rồi" cảm của anh nhẹ nhàng cọ trên mái tóc cô, đôi mắt đen nháy thâm thúy như biển rộng giờ này lấp lánh nước mắt.

"Băng Dao, xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh, là do anh khiến em phải đau khổ, là do anh khiến em phải chịu đựng...."

"...." Doãn Băng Dao không nói gì, trong cổ họng chỉ phát ra tiếng khóc nức nở.

Anh nâng gương mặt ướt đẫm nước mắt của cô lên, thành khẩn nhìn: "Bỏ qua tất cả thù hận trong quá khứ được không? Tha thứ cho anh, cho anh thêm một cơ hội được không?" giọng nói của anh dịu dàng chưa từng có.

Qua đôi mắt đầm lệ, Doãn Băng Dao nhìn thấy gương mặt một người đàn ông hoàn mỹ. Cô rất muốn gật đầu đồng ý, rất muốn nói được, bỏ lại tất cả quá khứ, chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa. Nhưng giữa bọn họ có quá nhiều trở ngại, cô vừa lắc đầu liền nhìn thấy sự mất mát trong đáy mắt Ngự Giao.

"Tại sao?"

"Không thể nào, anh còn có Y Thu..."

"Cho anh chút thời gian, anh sẽ ly hôn với cô ấy"

"Ngự Giao, anh từng tổn thương em, chẳng lẽ còn muốn tổn thương Y Thu sao?" cô không muốn Y Thu bị tổn thương.

"Chỉ cần có thể đem lại hạnh phúc cho em, anh bằng lòng tổn thương tất cả mọi người trên thế giới này"

"Nhưng em không muốn" cô không thể lại có lỗi với Y Thu.

"Đừng lo lắng, em hãy cho anh chút thời gian, anh nhất định sẽ giải quyết tốt. Em cũng nên suy nghĩ cho Tiểu Diệc một chút được không? Con cần có bố, hơn nữa con cũng rất quý anh... anh là bố của Tiểu Diệc. Băng Dao anh xin em, đừng từ chối anh tàn nhẫn như vậy, đừng tàn nhẫn để anh và Tiểu Diệc không thể nhận nhau được không?" anh gần như cầu khẩn nhìn cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Dững cảm yêu lại lần nữa

Tiểu Diệc và vết thương trí mạng của cô, chỉ cần nhắc tới Tiểu Diệc, trái tim cô sẽ mềm nhũn. Mà quan trọng nhất là cô cũng yêu anh, cùng vì yêu nên trước đây mới có thể hận như vậy.

Lăng Diệc chết đi, cô cũng từng suy nghĩ rất nhiều. Tình cảnh lúc đó rất hỗn loạn, đúng là Ngự Giao chỉ lỡ tay đẩy Lăng Diệc một cái, sau đó em trai cô va phải cạnh bàn trà....

Trong sáu năm thù hận, cô cũng từng nghĩ qua có nên tha thứ cho Ngự Giao hay không. Nhưng không thể bởi ngay từ đầu anh đã lừa gạt tình cảm của cô. Anh cố ý làm cô yêu mình, sau đó tàn nhẫn tổn thương cô....

Doãn Băng Dao ngược mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt thành khẩn của Ngự Giao

"Băng Dao, cho anh thêm một cơ hội được không?" Đôi mắt âm trầm u ám trước đây, giờ phút này tràn đầy thâm tình, còn lấp loáng nước mắt.

Ngự Giao là một người đàn ông trí mạng đối với phụ nữ, chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào có thể từ chối sự dịu dàng của anh, mà anh cũng rất ít khi thể hiện nét mặt dịu dàng này.

Doãn Băng Dao có kiên cường đến đâu, trái tim có căm hận thế nào, cuối cùng cô vẫn là một người phụ nữ bình thường, cũng là một người phụ nữ yếu ớt. Cô rất muốn tha thứ cho anh, nhưng giữa hai người có quá nhiều cách trở, cô không có dũng khí để vượt qua tất cả, mà Y Thu chính là cách trở lớn nhất.

Ngự Giao hiểu cô đang lo lắng điều gì: "Em không cần phải trả lời anh ngay, em chỉ cần cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em, sẽ cố gắng không khiến Y Thu phải chịu tổn thương."

"Nhưng..."

"Băng Dao, đừng nhưng nữa." Anh nắm chặt tay cô, truyền hơi ấm từ tay mình sang tay cô "Anh biết em không muốn Y Thu bị tổn thương, nhưng vì một mình Y Thu chẳng lẽ em nhẫn tâm tổn thương anh và Tiểu Diệc, thậm chí cả bản thân mình sao?"

Doãn Băng Dao không thể nói gì nữa, từ trước tới giờ cô không phát hiện Ngự Giao là người có khả năng thuyết phục lớn đến như vậy.

"Anh biết nên giải quyết mọi chuyện thế nào, tin anh, cho anh chút thời gian" Đôi mắt anh ánh lên sự kiên định, bất giác đã lay sang cô khiến Doãn Băng Dao gật đầu đồng ý.

Gương mặt anh tuần cuối cùng hiện lên nụ cười, anh giống như một đứa trẻ bình thường cười tóe miệng, kích động ôm chặt cô vào trong ngực "Tốt quá! Cuối cùng em đã đồng ý, cuối cùng em đã đồng ý" niềm vui sướng quá lớn, khiến anh rơi nước mắt,

Doãn Băng Dao cảm nhận được thứ chất lỏng cực nóng rơi vào gáy mình, từ từ thấm qua da thịt cô đi vào nơi sâu nhất trong trái tim.

Đây là những giây phút vui sướng nhất trong sáu năm qua của Ngự Giao, tuy cô không nói tha thứ cho anh, nhưng ít nhất cô đã đồng ý cho anh cơ hội.

Ngược lại, giây phút này lại là giây phút không vui vẻ nhất của Doãn Băng Dao trong sáu năm qua, cuối cùng cô đã bị anh thuyết phục, cũng tự nhủ với mình hãy bỏ qua tất cả mọi thứ vướng bận sang một bên, dừng cảm tiến lên phía trước, dừng cảm yêu anh một lần nữa.

Đôi mắt Ngự Giao rung rung mang theo nụ cười hạnh phúc. Băng Dao chịu cho anh thêm một cơ hội, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn. Hai tay bưng mặt Băng Dao,蹭trán mình vào trán cô, cảm giác ấm áp nho nhỏ này là khát vọng của anh từ rất lâu. Trước đây bản thân anh vẫn cho rằng, nam nữ ở cùng nhau hoặc là nói nam nữ qua lại với nhau, chuyện thường làm nhất chính là làm tính, nhưng bây giờ anh không muốn cùng cô làm điều gì, chỉ cần có thể ở gần cô như thế này, chỉ cần có thể nhìn thấy cô, cảm nhận được hơi thở của cô, anh đã cảm thấy rất hạnh phúc rất thỏa mãn.

Trong niềm vui sướng, anh nhắm mắt lại đôi môi nhẹ nhàng bao phủ lên bờ môi của cô, cơ thể Doãn Băng Dao liền run rẩy, vội vàng nghiêng đầu qua một bên, trong ánh mắt Ngự Giao thoáng hiện lên một tia mất mát.

"Xin lỗi, cho em chút thời gian để chấp nhận" Tuy sáu năm trước, cô rất muốn cùng chung sống hạnh phúc với người đàn ông này, nhưng sau khi bị tổn thương, cô trở nên sợ hãi sự dịu dàng của anh.

Bởi cô sợ, tất cả những thứ đó đều là giả, cho nên trong khoảng thời gian ngắn khó có thể thích ứng được.

Ngự Giao buông cô ra nói: "Được, em đừng cảm thấy áp lực, em yên tâm anh sẽ không đối xử ngang ngược với em như trước đây, anh sẽ để em được tự do"

Mấy năm gần đây, anh hiểu được rất nhiều đạo lý, yêu một người không phải là trói buộc cô ấy càng không phải là ngăn cản hạnh phúc của cô ấy. Yêu một người là hi vọng cô ấy được hạnh phúc, nếu như tự do là hạnh phúc của Băng Dao, vậy anh sẽ buông tay.

"Giao, chuyện giữa chúng ta tạm thời cứ như vậy đi, em sẽ cho anh thời gian, nhưng trước khi anh giải quyết xong tất cả mọi chuyện, chúng ta.... không nên gặp nhau quá nhiều"

"Được, anh đảm bảo, khi anh chưa có khả năng cũng như tư cách cho em và Tiểu Diệc danh phận, anh tuyệt đối sẽ không quấy rầy cuộc sống của hai mẹ con em"

"Ừm..."

"Băng Dao."

"Sao?"

"Anh thích em gọi anh như vừa nãy." Cô gọi anh là "Giao" cảm giác rất thân mật.

Gò má Doãn Băng Dao hơi ửng hồng, nhân lúc cô không chú ý, anh tham lam hôn lên trán cô một nụ hôn hết như chuồn chuồn lướt nước, khiến cô kinh ngạc.

"Được rồi, bây giờ em đã nghỉ việc ở công ty nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Anh về công ty trước, anh sẽ nhanh chóng giải quyết tốt mọi chuyện."

"Vâng"

"Vậy anh đi trước"

"Đi đường cẩn thận"

"Ừm"

Ngự Giao rời đi lòng đầy vui sướng, ngồi trên chiếc xe thể thao sản xuất có hạn, mở mui xe ngắm nhìn bầu trời.

Hôm nay bầu trời rất trong xanh, hình như tâm trạng tốt thì nhìn cái gì cũng đẹp thì phải, dù hôm nay không có ánh sáng mặt trời, nhưng anh lại cảm giác thời tiết nắng ráo sáng sủa. Hít sâu một hơi, chưa bao giờ phát hiện bầu không khí trong thành phố này lại trong lành dễ thở như lúc này. Anh khởi động xe, từng tiếng gió rít thổi bên tai, bờ môi hay khóe mắt đều hiện lên ý cười.

Vì Băng Dao, vì Tiểu Diệc vì một nhà ba người có thể đoàn tụ, giờ phút này anh tràn ngập ý chí chiến đấu. Anh có lòng tin có thể gạt bỏ tất cả trở ngại, không ai có thể ngăn cản....

Ngự Giao vừa mới lái xe rời đi, một chiếc Lincoln phiên bản dài liền dừng ở dưới lầu.

Doãn Băng Dao đóng cửa lại, ngồi xuống chiếc ghế sofa thờ dài một hơi, không biết nên dùng từ nào để hình dung tâm trạng của mình lúc này, vui mừng

có, khó chịu cũng có, trăm nghìn cảm giác khác nhau mâu thuẫn vô cùng.

Trước đây cho rằng chỉ cần giao số tài liệu đó cho Dương Tuyết Hoa là cô có thể rời đi, nhưng bây giờ mới biết thì ra là Ngự Giao giúp đỡ cô, vốn cho rằng có thể lặng lẽ đưa Tiểu Diệc đi tìm một thành phố nhỏ bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng kể từ bây giờ nếu muốn ở bên cạnh anh, muốn Tiểu Diệc được sống bên cạnh bố sẽ phải vượt qua những trở ngại gian khổ.

Trong lòng cô xuất hiện một cảm giác hoảng loạn bất an, tuy nhiên không biết là tại sao, nhìn đồng hồ một lát nữa là tới giờ Tiểu Diệc tan học. Doãn Băng Dao uống một hộp nước, cầm túi xách đứng lên, còn chưa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Đầu tiên là Phạm Khiết Phàm, sau đó là Ngự Giao, bây giờ là ai nữa không biết?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Giăng bầy

Doãn Băng Dao mở cửa, đứng bên ngoài là hai người đàn ông cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm. Nhìn hai người này rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó nhưng bây giờ không thể nhớ ra ngay lập tức được.

"Các anh tìm ai?" cô nhìn bọn họ đầy cảnh giác, cố gắng nhớ lại xem đã gặp bọn họ ở đâu.

"Cô là Tiết Noãn Nhi đúng không?" một trong hai người đàn ông lên tiếng hỏi.

"Là tôi" Doãn Băng Dao gật đầu.

"Chúng tôi là cấp dưới của bà Dương, bà ấy phái chúng tôi tới đây đưa cô đi gặp bà ấy"

"À" Doãn Băng Dao hiểu ra, cuối cùng nhớ ra hai người đàn ông này là vệ sĩ của Dương Tuyết Hoa, "Bà Dương tìm tôi có chuyện gì không?"

Hồi chiều mới gặp nhau, hơn nửa giữa cô và bà ta không còn bất kỳ dính líu nào, hai bên cũng không ai thiếu nợ ai. Nói thật tuy cô rất cảm kích ơn cứu mạng trước đây của Dương Tuyết Hoa, nhưng bây giờ ơn nghĩa gì cũng đã đền đáp, cô không muốn liên lạc nhiều với bà ta.

"Chúng tôi cũng không rõ, bà ấy chỉ bảo chúng tôi tới đây đưa cô tới gặp bà ấy"

Doãn Băng Dao nhìn xuống đồng hồ đeo trên tay, còn một tiếng đồng hồ nữa Tiểu Diệc đã tan học, có lẽ vẫn kịp.

"Được rồi" sau đó theo hai người đàn ông này lên xe...

Ngôi biệt thự của Dương Tuyết Hoa mang đậm phong cách châu Âu, trong vườn hoa trồng rất nhiều loại hoa quý hiếm.

Trên ban công, Dương Tuyết Hoa và Mục Quang ngồi bên chiếc bàn trà cũng mang phong cách châu Âu.

Mục Quang vẫn giống như trước đây, thích mặc đồ cổ thời đường.

Dương Tuyết Hoa nhìn dáng vẻ nghiêm túc thưởng thức trà của ông ta, lên tiếng hỏi: "Thật muốn làm như vậy sao?"

"Tất nhiên, tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ" Mục Quang lạnh lùng nói

Dương Tuyết Hoa suy nghĩ một lát, không đành lòng nói, "Làm như vậy hình như không hay lắm, cô ấy đã hoàn thành thỏa thuận với chúng ta"

Mục Quang đặt ly trà xuống, nhìn Dương Tuyết Hoa hỏi: "Tuyết Hoa, chẳng lẽ bà đã quên những tổn thương năm đó Thẩm Cẩm Hoa gây ra cho bà rồi sao? Bà quên nhưng tôi chưa từng quên những tổn thương hằn sâu ra cho tôi"

Nhắc tới Thẩm Cẩm Hoa, gương mặt Dương Tuyết Hoa liền trở nên ảm đạm u ám.

Những tổn thương năm đó đã khắc sâu vào trong xương tủy của bà, làm sao có thể quên. Cả tên của Thẩm Cẩm Hoa và bà đều có chữ "Hoa", khi đó bà còn trẻ ngây thơ cho rằng, chữ này chính là duyên hạn giữa hai người, cho là hai người sẽ kết hôn sinh con, sau đó hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Nhưng không ngờ, sau đó bà lại bị chính người đàn ông mình yêu thương vứt bỏ...

Mỗi lần nhớ tới chuyện này, bà đều chán nản suy sụp không cảm nổi nước mắt, thờ dãi nói: "Tất nhiên tôi nhớ, nhưng Doãn Băng Dao là một cô gái tốt,

sáu năm cùng chung sống, khiến tôi cảm thấy rất quý mến. Hơn nữa, Thẩm Cẩm Hoa cũng đã qua đời..."

"Tuyệt Hoa, tuy chúng ta lấy được tài liệu cơ mật của tập đoàn Thẩm thị, nhưng chỉ dựa vào số tài liệu đó chưa đủ để chúng ta đánh gục tập đoàn Thẩm thị, chúng ta chỉ còn một bước cuối cùng này sẽ giành được thắng lợi hoàn toàn, bà không thể mềm lòng không thể mang lòng dạ đàn bà vào lúc này. Trước đây Thẩm Cẩm Hoa là anh em tốt với tôi, nhưng sau lại..." Mục Quang nhú mày, ánh mắt trở nên ác độc, "Hắn chết quá sớm, món nợ hắn còn thiếu con trai hắn phải gánh"

"Nhưng chuyện ông và Phùng Quân Bình không phải đã là một sự trả thù tàn nhẫn đối với ông ta rồi sao? Như vậy là đủ...."

"Không được" thái độ của Mục Quang rất cương quyết, "Mục đích của chúng ta là thu mua tập đoàn Thẩm thị, trước đây Ngự Giao không có bất kỳ một điểm yếu nào, nhưng bây giờ Doãn Băng Dao chính là điểm yếu trí mạng của hắn, chúng ta chỉ có thể ra tay từ Doãn Băng Dao, đây là một cơ hội tốt, tuyệt đối không thể từ bỏ. Có lẽ, sự thắng thua của chúng ta phụ thuộc vào bước côi cùng này, bà hãy nghĩ tới tương lai khi tập đoàn Thẩm thị thuộc về hai chúng ta, chuyện đó khiến người ta vui mừng biết bao"

Dương Tuyết Hoa suy nghĩ giây lát, cảm thấy ông ta nói cũng có đạo lý, đúng là sự thắng thua của bọn họ phụ thuộc rất nhiều vào bước cuối cùng này.

Thấy chiếc xe licoln dừng lại trước cửa biệt thự, Mục Quang đứng lên nói: "Tôi tạm thời tránh mặt, chuyện này tuyệt đối không thể phạm sai lầm biết không?"

"Ừm, tôi hiểu mà"

Ông ta đặt tay lên hai vai Dương Tuyết Hoa, nghiêm túc nhắc nhở: "Hãy nhớ tới những đau khổ trước đây thì sẽ không mềm lòng"

"Yên tâm đi, tôi biết nên làm thế nào"

Mục Quang bước vào phòng đọc sách tránh mặt, Dương Tuyết Hoa đi xuống lầu

Vừa bước vào đại sảnh, Doãn Băng Dao liền nhìn thấy Dương Tuyết Hoa đang đi từ trên lầu xuống.

"Băng Dao, cô đến rồi à" Dương Tuyết Hoa cười cười nói

"Bà Dương, bà tìm tôi gấp vậy có chuyện gì không?" chẳng lẽ số tài liệu kia có vấn đề?

Không thể nào, đó là Ngự Giao cố ý đưa cho cô, cô không tin Ngự Giao vẫn tiếp tục hãm hại tổn thương mình. Bởi vừa rồi khi ở nhà, cô chắc chắn sự chân thành trong đáy mắt của Ngự Giao là thật

"Ngồi xuống trước đã"

Doãn Băng Dao ngồi xuống ghế sofa, thi thoảng nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo trên tay.

"Sao vậy? Cô có việc bận sao?"

"Vâng, tôi phải đi đón con"

Dương Tuyết Hoa đưa mắt nhìn người giúp việc đứng bên cạnh, người đó lập tức rời đi.

"Thật ra cũng không có việc gì, chỉ là muốn trò chuyện với cô một chút thôi" bà ta cười cười nói.

"Ồ, vậy mà tôi còn tưởng có chuyện gì nữa" cô cũng khách sáo cười cười, trong lòng lại nghi ngờ. Sáu năm quen biết, cô có thể hiểu được ít nhiều về con người Dương Tuyết Hoa, bà ta rất ít khi ranh rồi tìm cô tán gẫu như thế này.

Người giúp việc rất nhanh đã bưng ra một khay trà. Dương Tuyết Hoa tự mình rót trà cho Doãn Băng Dao, "Ném thử loại trà này xem thế nào, là do một người bạn thân của tôi mang tới" bà và Mục Quang đều có chung một sở thích, chưa bao giờ uống cà phê, chỉ thích thưởng thức trà.

Doãn Băng Dao nhận lấy ly trà bằng sứ trắng muốt, nhấp một ngụm nhỏ, hương thơm thoang thoang khiến tâm trạng cô đột nhiên trở nên rất thoải mái.

"Tôi không hiểu về trà đạo lắm, nhưng cảm thấy loại trà này không tồi, uống vào khá ngọt miệng, còn thoang thoang hương thơm mát" Doãn Băng Dao nói.

"Nếu cô cảm thấy không tồi, tôi sẽ tặng cho cô một chút mang về nhà uống"

"Không cần, bình thường tôi cũng rất ít uống trà, loại trà quý thế này bà cứ giữ lại uống đi" cô vội vàng lắc đầu, Dương Tuyết Hoa càng đối tốt như vậy càng khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Trò chuyện một lúc, Doãn Băng Dao nhìn đồng hồ đeo tay đứng lên: "Bà Dương, đến giờ Tiểu Diệc tan học rồi, tôi phải đi đón con"

"Chờ đã" Dương Tuyết Hoa gọi cô lại, bưng ly trà đặt trên bàn đưa tới trước mặt Băng Dao, "Cô uống hết đi, đừng để lại phí lắm"

Nhận lấy ly trà, băng dao uống cạn nước trà còn sót trong ly. Nhìn cô uống ly trà, Dương Tuyết Hoa nhếch miệng mỉm cười.

"Chào bà, có thời gian tôi sẽ liên lạc lại"

"Ừm, đi đường cẩn thận" Dương Tuyết Hoa mỉm cười.

Doãn Băng Dao xoay người vừa bước được một bước đột nhiên cảm giác trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng. Bước chân cô lao đảo, rồi ngã sục xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Bắt cóc

Dương Tuyết Hoa vội vàng đỡ "Sao vậy? Có phải không khỏe ở đâu không, hay cô ngồi xuống đây nghỉ ngơi một lát đi"

Doãn Băng Dao đưa tay đỡ trán, lắc đầu: "Không cần, chắc là bị thiếu máu thôi, tôi đi trước" Đột nhiên trong lòng có một dự cảm không lành, giờ phút này cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này trở về nhà. Cô ép bản thân phải tỉnh táo, đi ra ngoài mấy bước cảm giác mê man càng lúc càng rõ ràng.

Bỗng nhiên, mọi thứ trước mắt cô trở nên tối sầm...

Trước cửa nhà trẻ đỗ rất nhiều xe hơi.

Các bậc phụ huynh tới đón con đều đỗ xe trước cửa trường học, vừa đến giờ tan học các bạn nhỏ đua nhau chạy ra cổng như ong vỡ tổ.

Tiết Tiểu Diệc đeo balo hoạt hình đứng trước cổng nhà trẻ chờ mẹ tới đón.

Ôi trời? Sao giờ này mà Noãn Nhi vẫn chưa tới?

Haiz....

Cậu nhóc lắc đầu thở dài một cái, Noãn Nhi thật đúng là không xứng với cái chức mẹ này, dạo này luôn không tới đón cậu đúng giờ. Cậu đứng im trước cổng trường chờ mẹ, đoán chắc Noãn Nhi lại bận chuyện gì đó nên tới muộn.

Các bạn nhỏ trong nhà trẻ được bố mẹ lần lượt tới đón về, Tiết Tiểu Diệc vẫn đứng trước cổng trường chờ đợi. Mãi cho đến khi sắc trời dần mờ tối cậu bé thở dài một lần nữa, muốn đi tới bộ điện thoại công cộng gọi điện thoại cho Noãn Nhi, nhưng hôm nay ra khỏi nhà khá vội nên quên không mang theo tiền.

Vì vậy cậu quyết định đi bộ về nhà. Thật đáng thương, lại phải đi bộ hơn hai mươi phút trên đường. Nhưng Tiết Tiểu Diệc hoàn toàn không có chút sợ hãi, cậu biết tự chăm sóc cho bản thân, cho dù Noãn Nhi không tới đón, cậu vẫn có thể tự về nhà một mình.

Hơn hai mươi phút sau, Tiết Tiểu Diệc về đến nhà, cậu đưa tay lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt nhỏ bé mặt phờ đỏ hồng, kiễng chân lên nhấn chuông cửa, nhấn mấy lần liền, Noãn Nhi vẫn chưa ra mở cửa. Kỳ lạ, chẳng lẽ mẹ không có ở nhà sao?

Đưa mắt nhìn cửa phòng bên cạnh đang đóng chặt, không biết chú Thẩm có ở trong nhà không nhỉ? Nghĩ vậy liền bước sang phòng của Ngự Giao, nhấn chuông cửa mấy lần cũng không có ai mở cửa. gương mặt nhỏ bé đầy phiền muộn, cậu ôm bụng ngồi xổm xuống bên cạnh cửa.

Ôi.... đói bụng quá.

Khi nào Noãn Nhi trở về, cậu nhất định phải dậy dỗ một trận ra trò, may mà cậu thông minh, nếu như cậu cũng ngu ngốc mà gặp phải một người mẹ vô trách nhiệm như Noãn Nhi, chắc chắn cậu đã bị lạc hoặc bị người xấu bắt cóc từ lâu rồi.

Tiết Tiểu Diệc ôm bụng ngồi xổm trước cổng rất lâu, một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua....

Noãn Nhi vẫn chưa trở lại.

Ngự Giao ngập đầu trong đống tài liệu, một lát ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ màu đen treo trên tường.

Cả chiều hôm nay anh không thể tập trung tinh thần giải quyết công việc, trong đầu không ngừng hiện lên hình bóng của Doãn Băng Dao và Tiết Tiểu

Diệc. Nghĩ tới hồi chiều Băng Dao đồng ý cho anh thời gian, liền không kìm được mỉm cười. Gấp tập tài liệu lại, đứng dậy khoác chiếc áo khoác da màu đen lên người, gương mặt tuấn mỹ vẫn hiện lên ý cười.

Tuy đã đồng ý với Băng Dao không quấy rầy cuộc sống của hai mẹ con cô, hiện giờ anh rất muốn nhìn thấy hai mẹ con cô dù chỉ một lát, tuy mới gặp nhau cách đây mấy tiếng, nhưng không hiểu tại lại cảm giác như đã xa nhau lâu rất lâu rồi. Cầm chìa khóa xe lên, đi thẳng ra bãi đỗ xe.

Tối nay anh không tới quán bar sang trọng xa xỉ quen thuộc như mọi khi, mà về thẳng nhà để ngắm nhìn con trai và người phụ nữ mình yêu. Chỉ cần được ở sát vách nhau, biết hai mẹ con cô đang ở trong phòng, lòng sẽ thoải mái rất nhiều.

Ngự Giao lái xe vào khu chung cư, từ trong thang máy đi ra ngoài, vừa đi được vài bước liền nhìn thấy Tiết Tiểu Diệc đứng trước cửa căn hộ của Doãn Băng Dao. Anh nhướn mày, đi nhanh tới ngồi xổm xuống nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Diệc?"

Tiết Tiểu Diệc không trả lời, ngồi chồm hổm ở trên đất vùi mặt vào trong hai đầu gối.

Nhẹ nhàng vỗ xuống vai Tiết Tiểu Diệc, phát hiện cậu đã ngủ thiếp đi. Vì vậy liền đưa tay bế cậu bé lên, dùng cánh tay trống còn lại lấy chìa khóa ra mở cửa. Vừa đặt Tiết Tiểu Diệc xuống ghế sofa, cậu bé lập tức mở mắt, trong đôi mắt đen láy lộ ra sự vui mừng: "Chú Thắm"

"Nhóc con, sao lại ngủ gật ở trước cửa thế, mẹ cháu đâu?"

Cậu nhóc chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Không biết Noãn Nhi đi đâu nữa, mẹ không tới trường đón cháu, cũng không có nhà"

"Đề chú gọi điện thoại cho mẹ cháu" Ngự Giao lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Doãn Băng Dao, đầu bên kia truyền ra giọng nói của nữ tổng đài cứng nhắc: "Xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách gọi lại sau..."

"Cô ấy tắt máy...." Gương mặt anh hiện lên vẻ lo lắng, sao cô ấy không tới đón con trai lại còn tắt máy nữa? Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Chẳng lẽ.... cô ấy xảy ra chuyện gì?

"Chú Thắm, mẹ cháu không nghe điện thoại sao?" Tiết Tiểu Diệc chớp mắt nhìn Ngự Giao

Anh dịu dàng xoa đầu cậu bé, cười nói: "Không sao đâu, chắc mẹ cháu đang bận chuyện gì đó thôi"

Khẽ nhú mày, Tiết Tiểu Diệc lo lắng hỏi: "Noãn Nhi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Mẹ ngọc như vậy nếu bị người ta bắt cóc thì làm sao bây giờ?"

Trong mắt cậu, mẹ là một người vô cùng ngốc nghếch, bởi trong vô số người đàn ông xuất sắc theo đuổi mẹ không thích bất kỳ ai, mà lại lựa chọn độc thân một mình nuôi con.

"Yên tâm đi, không có việc gì đâu, cháu đói bụng chưa?"

"Đói bụng...." Cậu nhóc xoa bụng lẩm bẩm "Đói quá...."

Ngự Giao suy nghĩ một lát "Chú chưa bao giờ nấu cơm, trong phòng bếp cũng không có đồ ăn, như vậy đi, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn cơm"

"Chẳng lẽ chú không có bạn gái sao?"

"À...." Ngự Giao không biết nên trả lời như thế thế nào, trong tiềm thức, anh cũng không muốn Tiết Tiểu Diệc biết chuyện anh đã kết hôn.

"Không có bạn gái cũng không sao, Tiết Tiểu Diệc cũng không có đó thôi. Nhưng Noãn Nhi nhà cháu nấu cơm ngon lắm nha, nếu như sau này chú và Noãn Nhi ở cùng nhau, thì sẽ có người nấu cơm ngon cho chú ăn"

Trong cái đầu nhỏ bé của cậu nhóc đang tính toán cho kế hoạch nhỏ nhỏ của mình. Cậu rất thích chú Thắm, nên hi vọng chú Thắm có thể làm bố cậu.

Ngự Giao cười cười, vừa bế cậu từ trên ghế sofa đi ra ngoài, vừa nói: "Chú đang cố gắng theo đuổi Noãn Nhi nên sau này cháu phải cố gắng giúp chú đó"

Cậu nhóc vỗ ngực mình, hào phóng nói: "Không thành vấn đề, Tiểu Diệc nhất định sẽ giúp đỡ chú"

Ngự Giao dẫn Tiết Tiểu Diệc ra ngoài ăn cơm, đến nhà hàng hai người vừa ngồi xuống, đúng lúc đang chọn món ăn, Ngự Giao nhìn thấy Tô Y Thu đi về phía mình, trong phút chốc gương mặt anh cứng đờ.

Tô Y Thu mỉm cười "Ông xã, anh cũng ở đây à"

Đang cúi đầu nhìn thực đơn, vừa nghe thấy hai chữ "ông xã" Tiết Tiểu Diệc lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô Y Thu ưu nhã cao quý, không khỏi tròn to hai mắt, di này thật là xinh đẹp nhưng tại sao lại gọi chú Thắm là ông xã?

Chẳng lẽ....

Cậu nhóc nhú mày, gương mặt hiện lên vẻ không vui.

Ngự Giao hơi lúng túng, đứng dậy kéo Tô Y Thu đi qua một bên, nhỏ giọng nói: "Sao em ở đây?"

"Sao em lại không thể ở đây"

"Em về trước đi, tối mai anh sẽ về gặp em có chuyện cần nói"

Tô Y Thu khoác tay anh, "Có chuyện gì hôm nay không thể nói luôn với em được sao? Em chưa ăn cơm tối, chúng ta ăn cùng nhau đi"

Ngự Giao quay đầu lại nhìn Tiết Tiểu Diệc, cậu bé đang chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn hai người bọn họ. Anh vội vàng rút tay ra khỏi tay Tô Y Thu.

Tô Y Thu nhú chặt mày, quay đầu nhìn về phía bé trai hỏi: "Thằng bé đó là ai?"

"Con trai Tiết Noãn Nhi"

Sắc mặt Tô Y Thu "xoạt" một cái tái đi "Anh Bằng, anh có thích trẻ con từ bao giờ vậy?"

"Em về trước đi" Ngự Giao nhận ra Tiết Tiểu Diệc đang tức giận vội vàng nói.

Tô Y Thu liếc mắt nhìn về phía Tiết Tiểu Diệc, khóe mắt thoáng lóe lên một tia giảo hoạt, đột nhiên vương tay ôm cổ Ngự Giao, đầu áp vào ngực anh dịu dàng nói: "Đừng đối với em như vậy, mấy ngày nay anh không về nhà, em rất nhớ anh...."

"Đừng như vậy" Ngự Giao cố gắng kéo cô ta ra nói, vừa quay đầu lại nhìn, chiếc ghế Tiết Tiểu Diệc ngồi khi nãy đã trống không, "Tiểu Diệc?"

"Ngạn Bằng" Tô Y Thu kéo Ngự Giao lại

"Buông tay" Ngự Giao quát khế.

"Không! Anh sao vậy hả? Chẳng lẽ anh thật sự yêu Tiết Noãn Nhi? Cô ta đã có con với người khác, chẳng lẽ quan trọng hơn so với một người vợ như em?" thật không cam lòng.

Bọn họ to tiếng cãi nhau, thu hút sự chú ý của không ít người

"Đừng cố tình gây sự nữa" Anh không thể nhịn được nữa, dùng sức hất tay Tô Y Thu ra.

"A...." Tô Y Thu hét lên một tiếng, bị anh hất va phải chiếc bàn bên cạnh.

Ngự Giao không để ý đến, chạy một mạch đến bên kia tìm Tiểu Diệc.

"Tiểu Diệc?" Anh nhìn trái ngó phải, lớn tiếng gọi. Không có ai trả lời, cậu nhóc kia không biết đã chạy đi đâu.

Trong lòng Ngự Giao đột nhiên xuất hiện cảm giác hoảng loạn, một người luôn chừng chặc bình tĩnh trong mọi chuyện như anh, giờ phút này thậm chí có cảm giác không biết nên làm thế nào.

Anh vội vàng túm một nhân viên phục vụ bên cạnh hỏi "Có nhìn thấy cậu bé vừa đi cùng tôi vào đây không?"

Nữ phục vụ bị Ngự Giao túm chặt tay hơi đau, chỉ ra ngoài cửa nói: "Vừa đi ra ngoài"

Ngự Giao lập tức buông người nhân viên phục vụ, bước nhanh ra ngoài. Ra đến bên ngoài nhà hàng, Ngự Giao lại lớn tiếng gọi tên Tiểu Diệc.

"Tiểu Diệc, cháu đang ở đâu? Đừng dọa chú, mau ra đây đi"

Trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy kinh hoàng, anh nhìn xung quanh tìm kiếm, một bóng dáng nho nhỏ đột nhiên từ góc tường chạy qua.

"Tiểu Diệc" Anh vội vã đuổi theo

Một tay kéo Tiểu Diệc lại "Cháu định đi đâu?"

Tiết Tiểu Diệc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Ngự Giao "Chú là tên lừa gạt, cháu không thích chú! Đừng kéo cháu... cháu muốn đi tìm Noãn Nhi." Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ người phụ nữ kia lồi lõm kéo kéo chú Thẩm, cậu vẫn bình thường không tức giận lắm vẫn nhận định rằng chắc chắn chú Thẩm sẽ là bố mình, nhưng khi nghe những lời hai người nói, cậu có cảm giác bị lừa gạt.

Ngự Giao ôm chặt cậu vào trong ngực "Trở về nhà cùng chú đi"

Tiểu Diệc không ngừng đập tay vào người Ngự Giao, giọng hét: "Buông cháu ra! Buông cháu ra! cứu với! Có kẻ bắt cóc trẻ con"

Ngự Giao nhăn trán, đầu hiện đầy vạch đen.

Chương 227: Các người muốn làm gì?

Cảnh sát tuần tra đi ngang qua nghe được tiếng hét, lập tức chạy tới.

"Anh kia, đứng lại" một người cảnh sát quát.

"Chú cảnh sát, mau cứu cháu" Tiết Tiểu Diệc vội vàng hét to.

Ngự Giao quay đầu lại, ánh mắt u ám nhìn hai người cảnh sát. Anh thật sự bất đắc dĩ, nhưng lại cảm thấy vui mừng, tên tiểu quỷ này đúng là con anh, cho nên được di truyền sự mạnh mẽ của anh.

"Cậu bé này...."

"Là con trai của tôi" Ngự Giao nói.

Ngự Giao lời phải giải thích nhiều với mấy người cảnh sát, lấy ra tấm danh thiếp màu vàng cầu mình đưa cho cảnh sát, cảnh sát vừa liếc mắt nhìn họ tên trên tấm danh thiếp, ánh mắt còn đầy vẻ nghi ngờ khi này lập tức được thay vào bằng vẻ mặt tôn kính, "Thì ra là tổng giám đốc Thẩm"

"Không có việc gì chứ?"

"Không có gì, không có gì" cảnh sát liền vội vàng lắc đầu, chủ tịch tập đoàn Thẩm thị Thẩm Ngan Bằng nổi tiếng cả hai giới hắc đạo và bạch đạo, nào ai dám đắc tội?

Tiết Tiểu Diệc khóc không ra nước mắt, giờ phút này cậu mới thực sự thất được sự lợi hại của Ngự Giao.

Ngự Giao nhét Tiết Noãn Nhi vào trong xe, hai người cảnh sát đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn nhau, một người trong số đó nói: "Không phải là Thẩm Ngan Bằng chưa có con sao?"

"Đúng vậy"

"Vậy đứa bé kia... tại sao anh ta nói đứa trẻ kia là con trai anh ta?"

"Không biết, dù thế nào anh ta cũng là một nhân vật tai to mắt lớn làm sao có thể lừa bán trẻ con, chắc là con riêng của anh ta thôi. Tốt nhất là chúng ta đừng nên gây ra rắc rối, những người như anh ta chúng ta không chọc nổi đâu"

"Đúng vậy, đi thôi. Đi tuần tra những nơi khác thôi"

Tiết Tiểu Diệc nằm áp má vào cửa kính, nước mắt lăn chã nhìn hai người cảnh sát xoay người rời đi.

"Mấy người cảnh sát ngu ngốc...."

"Tiểu Diệc"

"Hừ" Tiết Tiểu Diệc quay đầu đi, đưa lưng về phía Ngự Giao, "Chú là tên lừa gạt, cháu không muốn nói chuyện với chú"

"Cháu nghe chú giải thích đã"

"Không nghe" cậu cố chấp lắc đầu.

Ngự Giao suy nghĩ một lát, nghiêm túc hỏi: "Cháu có phải đàn ông không?"

Tiểu Diệc sùng sốt, quay đầu lại, trong đôi mắt non nớt ánh lên tia nhìn chỉ có những người đàn ông trưởng thành mới có, cậu ngẩng đầu lên, không chút sợ hãi nhìn thẳng ánh mắt không vui của Ngự Giao. Bộ dạng này, cực kỳ giống Bằng Dao.

Trên thế giới này, sợ rằng chỉ có hai mẹ con cậu mới dám nhìn thẳng anh như vậy mà thôi.

"Tất nhiên cháu là đàn ông" cậu ghét nhất người khác nói cậu là trẻ con

"Vậy thì tốt, nếu như cháu thực sự là đàn ông, vậy chúng ta sẽ nói chuyện như những người đàn ông với nhau"

"Nói chuyện như những người đàn ông với nhau?" Tiết Tiểu Diệc không hiểu. Nhưng trong lòng vẫn có chút vui vui, ít nhất chú Thẩm đã cảm thấy cậu là đàn ông, chứ không giống như Noãn Nhi luôn nói cậu là trẻ con.

"Đúng, chúng ta nói chuyện một chút đi"

Tiết Tiểu Diệc tựa lưng vào thành ghế lái phụ, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ cụ non: "Được rồi, chú muốn nói chuyện gì"

"Khi này cháu hỏi chú có bạn gái không, chú không trả lời là có mà cũng không trả lời là không, đúng không"

"Nhưng chú đã có vợ, hơn nữa vòn nói là muốn theo đuổi Noãn Nhi nhà cháu, đúng là lằng nhằng"

Ngự Giao xoay hai vai cậu nhóc lại, ánh mắt nhìn chăm chăm nghiêm túc nói: "Được rồi, chú thừa nhận, chú đã kết hôn. Nhưng chú không yêu người phụ nữ đó, người chú yêu chính là mẹ cháu cho nên hiện giờ chú đang muốn ly hôn với người phụ nữ kia, chú muốn cưới Noãn Nhi nhà cháu, hiểu không?"

Tiết Tiểu Diệc tròn mắt nhìn, "Thật không?"

"Đương nhiên là thật, nam tử hán đại trượng phu nói lời giữ lời, chú nhất định sẽ cưới Noãn Nhi" anh thề son sắt.

"Dì vừa này xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ chú thực sự không thích?"

"Không thích, chú chỉ thích một mình mẹ cháu, sau này chú nhất định sẽ cưới mẹ cháu"

"Thật không?"

"Tất nhiên"

"Noãn Nhi đã biết chú kết hôn rồi chưa?"

"Biết, hơn nữa mẹ cháu còn cho chú thời gian, chú nhất định sẽ cho hai mẹ con cháu danh phận chính đáng"

"Như vậy Noãn Nhi sẽ trở thành tiểu tam như trong lời đồn sao?"

Ngự Giao bị câu này của cậu nhóc làm cho bật cười, "Ha ha..." anh đưa tay捏 cái mũi nhỏ của cậu nhóc, "Cháu thì biết tiểu tam là thế nào. Chú với mẹ cháu đã yêu nhau từ rất nhiều năm trước, tuy bây giờ mẹ cháu là người thứ ba trong cuộc hôn nhân của chú, nhưng người phụ nữ cháu vừa nhìn thấy ở trong nhà hàng cũng là người thứ ba, cô ta là kẻ thứ ba xen vào tình yêu của chú và mẹ cháu"

"Thì ra là vậy...." Tiết Tiểu Diệc như hiểu ra gật đầu.

Ngự Giao thấy cậu nhóc không còn tức giận, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là trẻ con dễ dụ.

"Chú và Noãn Nhi đã yêu nhau từ rất nhiều năm trước, vậy bố cháu đâu? Chẳng lẽ Noãn Nhi không yêu bố cháu sao?" Tiết Tiểu Diệc vẫn không hiểu, "Vậy cháu từ đâu mà có?"

"Chắc chắn không phải là chui từ trong kẽ đá ra rồi. Còn về phần chuyện bố cháu, chú không tiện nói cho cháu biết, đợi Noãn Nhi trở về, cháu tự hỏi mẹ được không?" anh muốn tôn trọng Băng Dao, bởi anh biết hiện giờ cô chưa có đủ tự tin hoàn toàn tiếp nhận anh, cho nên anh không thể ích kỷ nói cho Tiểu Diệc biết mình chính là bố đẻ của cậu.

Cuối cùng Tiểu Diệc cười nói, "Xin lỗi, cháu đã hiểu lầm chú"

"Không sao, chẳng qua cháu cũng chỉ muốn chọc cho chú tức, để chú cố gắng nhanh chóng ly hôn cùng dì kia, sau đó liền cưới Noãn Nhi"

"Nhưng nếu chú không thích dì kia, tại sao lại kết hôn với người ta?"

Tiết Tiểu Diệc càng hỏi càng khó trả lời, Ngự Giao thật sự không biết nên trả lời thế nào.

"Được rồi, chúng ta mau về thôi, có lẽ Noãn Nhi đang ở nhà chờ chúng ta đó"

"Vâng"

Ngự Giao lái xe đưa Tiểu Diệc về nhà.

Mười phút trôi qua...

Một lớn một nhỏ đứng trước cửa căn hộ của Doãn Băng Dao, bất đắc dĩ nhìn cánh cửa vẫn đóng chặt. Tiểu Diệc ngẩng đầu nhìn Ngự Giao hỏi: "Làm thế nào bây giờ? Noãn Nhi vẫn chưa về"

"Không sao, tối nay cháu ngủ ở phòng chú đi, lát nữa chú tắm rửa cho cháu, sau đó sẽ kể chuyện cổ tích ru cháu ngủ, sau đó sẽ đi tìm Noãn Nhi, được không?"

"Vâng" Tiết Tiểu Diệc gật đầu đồng ý.

Vì vậy, Ngự Giao vùng vể tắm rửa cho Tiết Tiểu Diệc, hai bố con vùng vẫy chơi đùa phao trong phòng tắm. Tuy không biểu hiện ra mặt nhưng trong lòng Ngự Giao rất lo lắng cho Doãn Băng Dao.

Sau khi tắm rửa cho Tiểu Diệc xong, anh dùng một chiếc khăn tắm màu trắng thật to quấn quanh người cậu bé đặt lên giường, lại kể chuyện cổ tích cho cậu nghe. Vì không có quyển truyện cổ tích trong tay, anh không biết nên kể về cái gì.

"Chú Thắm, hay là chú kể chuyện trước đây của chú và Noãn Nhi cho cháu nghe đi" Tiết Tiểu Diệc tò mò mở to hai mắt.

Ngự Giao do dự giây lát, chuyện trước đây của anh và Băng Dao có quá nhiều đau đớn. Vì vậy anh chỉ chọn những điều lãng mạn tốt đẹp kể cho Tiểu Diệc nghe.

Gương mặt Tiết Tiểu Diệc nở nụ cười tươi, nghe một lát không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nhìn cậu bé ngủ say, Ngự Giao mới hít sâu rồi thở dài một cái, đứng lên lắc lắc cổ cảm giác hơi đau lưng, không ngờ chăm sóc trẻ con lại mệt như vậy, mấy năm nay một mình Băng Dao nuôi con trai khôn lớn chắc chắn vô cùng cực khổ, nghĩ tới đây trong lòng anh càng thêm áy náy, say này nhất định phải bù đắp mọi thứ cho hai mẹ con cô.

Ra khỏi phòng, Ngự Giao gọi điện thoại cho Lang Long, triệu tập mọi người đi tìm Doãn Băng Dao.

Băng Dao, em tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì...

Nói chuyện điện thoại xong, Ngự Giao căng thẳng đi qua đi lại trong phòng, một cảm giác vô cùng bất an lan ra toàn thân. Anh cầm chìa khóa xe đặt trên tủ, quyết định đi ra ngoài tìm cô.

Trước khi mọi thứ trước mắt trở nên tối đen, Doãn Băng Dao đã hoàn toàn mất đi tri giác, giống như đã ngủ. Khi cô dần dần tỉnh lại thì cảm giác trước mắt có tia sáng đâm vào mắt, mở mắt ra, lập tức bị ánh sáng rọi thẳng vào mắt đau nhói, chớp mắt mấy lần để thích nghi với ánh sáng. Cho tới khi dần thích ứng được với ánh sáng mãnh liệt cô nhìn bốn phía xung quanh. Đây là đâu?

Một căn phòng rộng lớn xa lạ.

Đau đầu quá, cô định vương tay xoa trán, mới phát hiện tay mình không thể cử động. Đột nhiên mở to hai mắt nhìn xung quanh, phát hiện mình bị trói trên giường, chân cũng bị trói chặt.

"Có ai không?" đôi mắt hạnh tràn ngập sợ hãi.

Ngẩng đầu lên, phát hiện có một chiếc bàn thí nghiệm, một người mặc áo bác sĩ màu trắng đang nghiên cứu thứ gì đó, hoàn toàn thờ ơ với lời kêu cứu của cô.

Đúng lúc này, cánh cửa được mở ra. Dương Tuyết Hoa từ bên ngoài đi vào.

"Bà Dương, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tại sao trói tôi ở đây?" giọng Doãn Băng Dao yếu ớt đầy lo lắng.

Ngược lại Dương Tuyết Hoa vẫn dửng dưng ngồi xuống bên giường cô nói: "Đừng lo lắng, chuyện này sẽ qua đi rất nhanh, chỉ cần cô phối hợp, lập tức sẽ có người đưa cô về nhà"

Gương mặt Doãn Băng Dao tái nhợt, lắc đầu: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Tuyết Hoa, tại sao bà không nói thẳng với cô ta" Mục Quang vừa bước vào vừa lên tiếng.

Doãn Băng Dao quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, khi thấy gương mặt quen thuộc của Mục quan, trong đầu liền nhớ ra từng gặp ông ta ở biệt thự cầu Thâm Hiên Bạch.

"Quang" Dương Tuyết Hoa quay đầu lại nhìn ông ta.

Tên bác sĩ cũng lễ phép chào hỏi Mục Quang: "Ông Mục"

Quang? ông Mục? trong đầu Doãn Băng Dao nhanh chóng hiện lên tên của ông ta, Mục Quang? Ông ta chính là Mục Quang? trước đây người phái sát thủ tới chính là ông ta? Mục quan chính là người luôn âm thầm giúp đỡ Thâm hiên bạch?

Ánh mắt Doãn Băng Dao đầy kinh ngạc nhìn Mục Quang.

Ông ta bước tới, từ trên cao nhìn xuống bằng ánh mắt không thể tin, "Tại sao cô có thể lợi hại như vậy, dù đã thay đổi gương mặt, vẫn có thể khiến đàn ông thần hồn điên đảo, trước đây Thâm hiên bạch chỉ vì cô mà từ chối chết thay, bây giờ cho dù đã phẫu thuật thay đổi gương mặt nhưng Ngự Giao vẫn yêu cô như vậy"

"Đúng là ông" Doãn Băng Dao căn rằng nghiêng lợi, "Là ông hại chết Hiền Bạch"

"Không, không phải là tôi, là cô. Là vì cậu ta yêu cô, là chính cô ngăn cản bước tiến của cậu ta" nghĩ tới Thảm thiên bạch, trong lòng ông ta không phải là không có đau đớn. Trước đây nếu như không phải vì sự xuất hiện của Doãn Băng Dao, ông ta vẫn luôn coi trọng Thảm hiền bạch, nhưng tại sao cậu ta có thể vì một người phụ nữ mà cả ngày buồn bực không vui, không còn tinh thần tập trung vào kế hoạch giành lấy tập đoàn Thảm thị.

Cho nên năm đó, ông ta mới muốn giết chết Doãn Băng Dao để giải quyết triệt để buồn phiền của Thảm hiền bạch, nếu như cậu ta không chết, rất có thể ông ta đã sớm thành công.

Tất cả đều do Doãn Băng Dao!

Nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Bị tiêm virus

Bây giờ nghĩ lại, Doãn Băng Dao vẫn còn chút tác dụng. Vì có cô, bọn họ mới phát hiện được điểm yếu của Ngự Giao.

Trước đây Ngự Giao là một nhân vật hoàn toàn không có điểm yếu, không ngờ bây giờ điểm yếu trí mạng lại là người phụ nữ này.

Doãn Băng Dao nhìn về phía Dương Tuyết Hoa "Bà Dương, người này có quan hệ gì với bà?"

Bà ta ngoảnh đầu nhìn sang nơi khác, không nói lời nào.

"Bà nói chỉ muốn tôi giúp bà lấy tài liệu cơ mật của tập đoàn Thảm thị, chẳng lẽ không đơn giản chỉ là muốn giành giật trong kinh doanh?" Khi nhìn thấy Mục Quang ở đây, cô đột nhiên cảm giác mục đích của Dương Tuyết Hoa không đơn giản như vậy.

"Ha ha...." Mục Quang cười cười "Cô đúng là ngây thơ, thứ chúng tôi muốn là sở hữu toàn bộ tập đoàn Thảm thị, làm sao chỉ là mấy vụ làm ăn đơn thuần kia, nếu không phải trước đây Thảm Hiền Bạch chỉ có hai bàn tay trắng, tôi làm sao có thể thu nhận, đào tạo cậu ta, tất cả đều là vì tập đoàn Thảm thị"

Doãn Băng Dao mở to hai mắt, cảm thấy bản thân vô cùng có lỗi với Ngự Giao. Cô còn ngu ngốc cho rằng Dương Tuyết Hoa chỉ đơn giản là muốn tranh giành mấy vụ làm ăn, thì ra....

"Các người mau thả tôi ra"

Mục Quang cười chế nhạo: "Không thể nào! Doãn Băng Dao, trước đây chính vì sự xuất hiện của cô đã khiến kế hoạch của tôi đổ sông đổ biển, bây giờ cô phải đền bù cho tôi" Dứt lời quay sang nhìn người bác sĩ đứng phía sau. Người đó liền cầm một cái kim tiêm đi về phía Doãn Băng Dao.

"Các người muốn làm gì?" Cô liếc chết giặc giữa, muốn thoát khỏi những sợi dây trời.

"Băng Dao, đừng gây giũa nữa, vô dụng thôi." Dương Tuyết Hoa nói: "Cô là một cô gái tốt, thật ra tôi cũng không muốn đối xử với cô như thế này, nhưng tôi không còn cách nào, chỉ cần Ngự Giao thật lòng yêu cô, cô sẽ bình an vô sự. Bây giờ chúng tôi sẽ tiêm vào người cô một loại virus, chỉ cần Ngự Giao ngoan ngoãn nghe lời, tính mạng của cô sẽ vô cùng an toàn. Cô ngoan ngoãn phối hợp đi."

Giọng nói điên cuồng của Mục Quang vang lên phía sau lưng Dương Tuyết Hoa "Tôi thật sự muốn thấy đáng về thống khổ của Ngự Giao, khi nhìn thấy người mình yêu mà không thể tới gần. Thảm Cẩm Hoa, tội ác của ông hãy để con trai duy nhất cũng là người kế thừa sự nghiệp của hắn gánh chịu."

Sự căm hận của Mục Quang với Thảm Cẩm Hoa đã sớm tới mức đỉnh điểm. Người phụ nữ ông ta yêu thương bị Thảm Cẩm Hoa cướp đi, hạnh phúc của ông ta bị Thảm Cẩm Hoa cướp đi. Trước đây ông ta liều mạng giúp Thảm Cẩm Hoa tranh đoạt gia sản, khi nhìn lại rơi vào kết quả....

Người bác sĩ đeo khẩu trang đi tới trước mặt Doãn Băng Dao, mũi kim tiêm lóe sáng dưới ánh đèn. Trong đôi mắt không có sự nhân ái của người bác sĩ, chỉ có mũi kim tiêm sắc lạnh không chút do dự đâm vào trong da thịt Doãn Băng Dao.

"A...." một tiếng hét thảm thiết vang lên phá tan sự yên tĩnh của đêm tối, khiến đàn chim đậu trên nóc nhà hoảng loạn đập cánh bay đi trong phút chốc.

Ngự Giao lái xe đi lòng vòng, thậm chí còn lái xe tới trước cửa nhà họ Doãn. Trong nhà không còn sáng ánh đèn, chắc người nhà họ Doãn đã ngủ, cũng không nhìn thấy Băng Dao đứng ở bên ngoài. Trong lòng anh càng lúc càng lo lắng, Băng Dao không thể nào bỏ lại con trai, cho nên có thể khẳng định cô đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng thời gian cô mất tích chưa tới bốn mươi tám tiếng nên chưa thể báo cảnh sát.

Đi tới công ty, Lang Long, Phạm Khiết Phàm, Phương Chính Đông ngay cả Đồng Bội cũng đã có mặt ở đó.

Nhìn thấy Đồng Bội, Ngự Giao hơi bất ngờ, biết trước Phương Chính Đông là một tên nhiều chuyện, không thể giữ kín được chuyện gì. Nhưng bây giờ không phải lúc để tranh luận vấn đề này.

"Các cậu cũng không tìm thấy cô ấy sao?"

"Không thấy"

Đồng Bội hỏi: "Đã tìm ở mộ Lăng Diệc và Thâm Hiên Bạch chưa?"

"Tôi tìm rồi" Ngự Giao châm một điếu thuốc, đôi mày kiếm nhíu chặt làn khói trắng từ đầu điếu thuốc trên tay anh tỏa ra từ từ biến thành những hình thù kỳ quái.

Đồng Bội thờ dãi "Tôi cũng tới trường học rồi, nhưng không ai nhìn thấy cậu ấy hết, lo quá đi mất"

Về mặt mấy người còn lại cũng rất căng thẳng. Đúng lúc đó, điện thoại Ngự Giao đổ chuông, lấy điện thoại ra nhìn là một dãy số lạ, bấm nút nhận cuộc gọi, liền truyền ra giọng nói của Mục Quang.

"Ngự Giao"

"Ông là"

"Chắc là bây giờ cậu đang nôn nóng tìm người phụ nữ yêu mến của mình lắm nhỉ?" Trong giọng nói u ám của ông ta toát lên sự vui vẻ.

"Băng Dao đang ở chỗ của ông đúng không? Ông đã làm gì cô ấy?"

Những người còn lại nghe được câu này, tất cả đều như ngưng thở, cẩn thận lắng nghe giọng nói phát ra từ trong điện thoại.

"Tôi đã tiêm cho cô ta một loại virus, chỉ cần cô ta tiếp xúc gần gũi với ai thì người đó sẽ lây bệnh, nếu như sau hai tháng không có vắc xin điều trị, cô ta sẽ chết"

"Khốn kiếp!"

"Ha ha, đau lòng sao? Mau xuống lầu xem đi, tôi đã đưa cô ta về trả lại cho cậu rồi đó"

"Rốt cuộc ông muốn thế nào?"

"Tút, tut...."

Điện thoại đã cúp, Mục Quang vô cùng hài lòng khi nghe được giọng nói lo lắng của Ngự Giao trong điện thoại. Bây giờ không vội, trước mắt cứ từ từ hành hạ Ngự Giao rồi hãy nói.

Ngự Giao vứt điện thoại xuống, xoay người chạy xuống lầu. Những người khác vội vàng theo sau, chạy xuống dưới lầu, bọn họ nhìn thấy một bóng người trên mặt đất, đầu tựa vào bồn hoa bên cạnh. Ngự Giao giang tay ra ngăn cản mấy người bạn phía sau: "Các cậu về trước đi"

"Giao" Phạm Khiết Phàm lo lắng nhìn Ngự Giao

Ngự Giao nhanh chóng lao tới, chỉ còn mấy bước nữa là chạm vào người cô, đột nhiên nghe thấy giọng nói yếu ớt của Băng Dao: "Không được tới gần em", mái tóc đen gọn sóng xõa xuống che kín khuôn mặt cô, cô ngồi quay lưng về phía Ngự Giao không dám quay đầu lại.

"Băng Dao" Ngự Giao lại muốn bước tới.

Doãn Băng Dao bỗng nhiên lao đảo đứng lên, quay đầu nhìn anh "Em nói anh không được lại đây."

Đột nhiên một cơn gió thổi qua, thổi tung mái tóc ra phía sau, trên mặt cô có rất nhiều nốt nước phồng, khiến người mấy người có mặt ở đó sợ hết hồn. Dương Tuyết Hoa nói, những nốt nước phồng này chỉ là do mẫn cảm, mấy ngày nữa da mặt sẽ trở lại bình thường giống như trước kia. Nhưng cô không còn thể diện đối mặt với Ngự Giao, cũng sợ lây bệnh cho anh, tuy cô không biết rốt cuộc mình đã bị tiêm loại virus gì, nhưng cô không muốn liên lụy bất kỳ ai.

"Băng Dao, em đừng sợ, không có việc gì, chúng ta về nhà thôi."

"Không...." Cô lắc đầu.

Đồng Bội vùng khỏi tay Phương Chính Đông, chạy đến bên cạnh Ngự Giao, nghẹn ngào nói: "Băng Dao, cuối cùng cậu đã trở lại, cậu có biết mấy năm nay tớ nhớ cậu thế nào không, muốn được đi dạo phố với cậu, muốn được ngồi tán róc với cậu mọi chuyện trên trời dưới đất, được cùng tới quán rượu với cậu. Bây giờ cậu khó khăn lắm mới bình an trở về, tớ cũng mới biết thân phận của cậu, cho nên cậu đừng xảy ra chuyện gì được không. Cậu đừng đi, ba chị em tốt chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua khó khăn."

Doãn Băng Dao lắc đầu "Sẽ lây bệnh"

Nhân lúc cô phân tâm, anh bước tới ôm chặt cô vào lòng: "Anh mặc kệ! Cho dù lây bệnh anh cũng không quan tâm! Em không được đi đâu hết, người bọn chúng nhắm vào là anh, em hoàn toàn vô tội."

"Giao... anh buông em ra"

"Em bình tĩnh lại đi." Ngự Giao khẽ quát.

Doãn Băng Dao ngăn người, trong ánh mắt lơ mờ, gương mặt người đàn ông cô yêu thường dần dần trở nên mơ hồ....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Bù đắp

Doãn Băng Dao tỉnh lại lần thứ hai, phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường vô cùng quen thuộc trong ngôi nhà của mình, trong không khí đều là hơi thở quen thuộc.

Cô rời giường đi tới trước gương, nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong gương vô cùng xấu xí, cũng may những bông nước phòng kia đã biến mất một ít. Nghe thấy có tiếng người nói chuyện dưới lầu, cô mở cửa đi xuống lầu.

"Tiểu Diệc, mau ăn cơm đi. Di đi gọi mẹ con" là giọng nói của Đồng Bội.

Đồng Bội đặt đĩa thức ăn trên tay xuống bàn ăn.

"Di Đồng Bội không biết nấu cơm sao?"

Đồng Bội hơi xấu hổ nói: "Di không biết nấu, nhưng đồ ăn ở nhà hàng này cũng ngon lắm" Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nấu cơm, khi sống cùng Phương Chính Đồng nếu không phải ra ngoài ăn thì cũng là gọi nhà hàng mang tới.

Đồng Bội xoay người đi lên lầu, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Doãn Băng Dao đang đứng phía trên cầu thang.

"Băng Dao" cô mỉm cười, bước nhanh tới.

"Đừng lại gần tớ" Doãn Băng Dao lùi về phía sau mấy bước, vẻ mặt hốt hoảng.

Ngự Giao đang trú đồ ăn đồng bội mang tới ra đĩa, nghe được giọng của Băng Dao, vội vàng đặt thức ăn trên tay xuống xoay người nhìn về phía trên lầu.

"Băng Dao, em tỉnh rồi à"

Sắc mặt Doãn Băng Dao âm trầm, xoay người bước nhanh về phía căn phòng của mình.

"Noãn Nhi, mẹ sao vậy?" Tiểu Diệc không hiểu nhìn Doãn Băng Dao xoay người rồi đi.

Ngự Giao nói với Đồng Bội: "Cô và Tiểu Diệc ăn trưa trước đi, tôi lên xem cô ấy thế nào"

"Ủm" vẻ mặt Đồng Bội vô cùng lo lắng, khó khăn lắm Ngự Giao mới đồng ý cho cô tới đây chăm sóc Băng Dao, vì vậy mới biết cậu nhóc đáng yêu này. Cô xoay người cười với Tiểu Diệc, "Tiết Tiểu Diệc, đi và con ăn cơm trước đi"

"Đừng gọi con là Tiết Tiểu Diệc" Tiết Tiểu Diệc lắc đầu.

"Được, vậy gọi con là gì"

"Gọi con là bé Thắm" bây giờ cậu đã khẳng định sớm muộn gì Ngự Giao cũng là bố mình.

Đồng Bội sững sờ, "Tại sao?"

Thật ra chỉ cần dựa vào tuổi của cậu nhóc, bất kỳ ai trước đây biết đến mối quan hệ giữa Ngự Giao và Doãn Băng Dao đều đoán ra Tiểu Diệc chính là con trai của Ngự Giao.

"Vì chú Thắm nói, chú ấy muốn lấy Noãn Nhi nhà con, cho nên, sớm muộn gì chú ấy cũng là bố của Tiểu Diệc" Tiết Tiểu Diệc vẫn chưa biết chuyện gì

xảy ra, tuy ngày hôm sau khi Noãn Nhi trở về có điều gì đó là lạ.

Đồng Bội lo lắng hít sâu một hơi, xem ra Ngự Giao quyết tâm muốn ly hôn với Y Thu. Nhưng Y Thu dốc tất cả sức lực tâm trí cố gắng giành lấy trái tim của Ngự Giao.

Hiện giờ cô chẳng những biết bí mật của Băng Dao, còn biết cả bí mật của Y Thu, thực sự là vô cùng khó xử. Nhưng Băng Dao cũng rất yêu Ngự Giao, haiz, không biết nên làm gì bây giờ....

Tiết Tiểu Diệc ngồi trên chiếc ghế bên cạnh bàn, chống cằm hỏi: "Di Đồng Đồng, tại sao gì lại gọi mẹ con là Băng Dao?"

"Vì trước đây tên mẹ con là Băng Dao"

"Thật không? Vậy sau này con cũng gọi mẹ là Băng Dao, con cảm thấy tên Băng Dao hay hơn tên Noãn Nhi"

"Hi hi, di cũng thấy như vậy" tính cách Đồng Bội cũng rất trẻ con, mới tiếp xúc với Tiểu Diệc đã có thể chơi đùa thân quen.

"Được rồi, chúng ta không chờ bọn họ nữa, ăn trước đi" Đồng Bội đưa đôi đũa cho Tiết Tiểu Diệc.

Cậu bé gật đầu, "Không quấy rầy thế giới riêng của hai người"

Đồng Bội lại sùng sốt, cảm thấy được Tiết Tiểu Diệc cũng rất thích Ngự Giao, cũng khẳng định Ngự Giao sẽ là bố của cậu, nhưng Y Thu chắc chắn cũng sẽ không từ bỏ. Thật không biết sau này còn xảy ra những chuyện gì nữa, trong lòng cô rất lo lắng.

Ngự Giao bước nhanh lên lầu, đúng lúc Doãn Băng Dao đóng cửa, anh nhanh tay lẹ mắt đưa chân của mình vào trước. Băng Dao không nhìn thấy chân anh, khi đóng cửa lại mới phát hiện chân anh đã đưa ra chặn cửa.

Ngự Giao đau đến nhăn mặt nhủ mày.

Doãn Băng Dao vội vàng buông tay, lùi về phía sau quay ngược lại mấy bước, "Anh đừng đến gần em"

"Băng Dao, đừng như vậy được không? Em như vậy khiến anh rất đau lòng" gương mặt anh hơi tiều tụy, cả đêm không ngủ thức canh bên giường cô, vừa rồi đi cô liền tỉnh lại.

"Giao, em không muốn liên lụy anh, anh muốn vì em mà phải mất tất cả mọi thứ đang có sao? Em không đáng để anh làm như vậy! Em chỉ là một người phụ nữ ích kỷ" cô rất lo lắng Mục Quang sẽ được như ý.

Đối với Ngự Giao, sau khi đã nghĩ thông suốt những thù hận trong lòng, cô lại trách cứ bản thân. Trước đây, Ngự Giao cho rằng cô là người hại chế gia hạo, cho nên mới tàn nhẫn hành hạ cô, về sau cô lại coi sự lỗi tay của anh là cố ý, cho nên càng căm hận anh. Tuy căm hận anh, nhưng vẫn lựa chọn sinh Tiểu Diệc. Hận thù trong những năm qua cũng chứng minh cô là người có trái tim nhỏ mọn, như vậy có khác gì so với lúc đầu Ngự Giao bị thù hận che mắt!

Cô có tư cách gì đi hận anh?

Hiện giờ cô càng không có tư cách để anh phải vì mình mà hi sinh sản nghiệp của gia tộc. Cô biết rõ mình sẽ liên lụy anh, biết rõ sẽ làm Y Thu đau lòng, nhưng cô vẫn vô liêm sỉ làm kẻ thứ ba, vô liêm sỉ mong mỏi, Ngự Giao thật sự có thể cho cô danh phận!

Đây là đạo lý cô mới nghĩ thông suốt, cô cảm giác bản thân là một người phụ nữ hư hỏng, một người phụ nữ ích kỷ.

Cô luôn mâu thuẫn như vậy, quanh quẩn trong yêu và hận.

"Băng Dao, trước tình yêu bất kỳ ai đều ích kỷ, ai không muốn được sống bên cạnh người mình yêu? Nếu như em không đáng để anh làm như vậy, vậy còn ai đáng để anh làm điều này? Em đừng sợ sẽ liên lụy tới anh được không? Ngược lại, em hoàn toàn không liên lụy tới anh, là anh làm liên lụy tới em" Ngự Giao từng bước một đi tới gần cô, dịu dàng an ủi: "Em đừng kích động, chúng nhau cùng đối diện với vấn đề được không? Đừng né tránh anh"

Doãn Băng Dao tiếp tục lùi về phía sau, bước chân bị hệt không cần thận ngã về phía sau. Ngự Giao bước nhanh tới nhưng không kịp đỡ cô. Đầu gối của cô đập xuống nền đất cứng rất đau, đau đến tê tâm liệt phế.

Ngự Giao bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô, lo lắng nói: "Mau để anh nhìn xem có bị thương không"

Anh đưa tay muốn kiểm tra chân của cô, những giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay, đâm thẳng vào trái tim anh.

"Băng Dao, đừng khóc...." giờ tay kéo cô vào trong ngực, "Anh không sợ em lây bệnh cho anh, anh càng không thể nào để mặc em, anh xin em đừng lùi bước được không? Đừng cảm lên, em luôn là một cô gái dũng cảm mà. Xin em hãy tin tưởng anh, tất cả mọi chuyện rồi sẽ qua thôi...."

Doãn Băng Dao ngẩng đầu lên, nước mắt chảy thành dòng, dính vào những bông nước bị vỡ có cảm giác đau giác.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, "Bây giờ em xấu như vậy..."

"Không, em không xấu" cắt ngang lời cô, "Anh yêu chính là con người em, không phải là gương mặt này. Băng Dao, đừng nghi ngờ hoặc từ chối tình yêu của anh, cũng đừng tự trách bản thân, tất cả mọi chuyện đều không phải do em, tất cả đều là do anh gây ra, hãy để anh bù đắp cho em"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230

Bị mất chương 230. Mời các bạn đọc chương 231

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 231: Vợ chính thức

Phạm Khiết Phàm kinh ngạc tròn to hai mắt, "Tài liệu gì? là sổ tài liệu Doãn Băng Dao đã giao cho bọn chúng sao?"

"Ừ" Lang Long nói tiếp: "Thật ra sổ tài liệu đó chỉ là một cái bẫy"

"Hả...." Phạm Khiết Phàm thở dài một hơi nhẹ nhõm, khóe miệng hiện ra nụ cười, "Làm tớ lo lắng chết đi được, cũng may..."

Lang Long lo âu nhíu mày nói: "Không biết rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì, hiện giờ biến Băng Dao thành như vậy, nhưng không ra điều kiện gì, lấy được sổ tài liệu đó rồi cũng không có bất kỳ hành động nào là sao"

Ngự Giao nói: "Địch không động ta cũng không động, đừng tự làm cho bản thân hoảng loạn"

"Ừ"

"Thôi, hai cậu đi làm việc đi, trong thời gian này tớ không thể thường xuyên có mặt ở công ty, có hợp đồng nào cần tớ đích thân ký hai người cứ mang tới nhà Băng Dao. Mọi chuyện trong công ty, nhờ hai người trông nom"

"Được, cậu yên tâm đi"

Sau khi Ngự Giao rời đi, Phạm Khiết Phàm nhìn Lang Long hỏi: "Cậu có ý kiến gì?"

"Ý kiến gì là sao?" Lang Long không hiểu.

"Không phải trước đây cậu đang theo đuổi Tiết Noãn Nhi sao? Tớ thấy cậu cũng thấy thích cô ấy, chẳng lẽ thực sự cứ rút lui như vậy sao?"

Lang Long bất đắc dĩ nhún vai: "Nếu không thì làm được gì, tớ thừa nhận mình thích cô ấy, nhưng tớ làm sao có thể so được với Giao"

"Long, từ hồi còn đi học tới bây giờ, bất kỳ chuyện gì cậu đều nghĩ cho Giao, chẳng lẽ cậu chưa bao giờ nghĩ cho bản thân...."

"Đừng nói nữa" Lang Long cắt ngang: "Đừng nói những câu khích bác ly gián như thế"

"Không phải là tớ khích bác ly gián"

"Tớ chưa từng vượt qua được Giao điều gì, thực sự cậu ấy rất xuất sắc, về phần Băng Dao, hai người họ đã yêu nhau từ trước. Hơn nữa tớ tin Giao yêu cô ấy, chắc chắn tình yêu đó sâu sắc hơn tớ rất nhiều, mà Băng Dao cũng yêu Giao, tớ cần gì làm những chuyện vô ích"

Phạm Khiết Phàm gật đầu cười nói: "Tớ rất phục sự khoáng đạt của cậu"

"Không phải cậu cũng vậy sao" Lang Long trầm nghĩ.

Tất nhiên anh biết Phạm Khiết Phàm thích n, từ khi còn đi học đã thích rồi, nhưng cô chưa bao giờ yêu cầu điều gì chỉ lặng lẽ ở bên cạnh Ngự Giao, bán mạng cho cậu ấy.

"Phạm Khiết Phàm, cậu sẽ tìm được một người đàn ông tốt"

'Cậu cũng vậy'

Hai người số khổ chúc phúc cho nhau, sau đó cùng bật cười. Lang Long đứng lên nói: "Được rồi, chúng ta mau đi làm việc thôi. Bây giờ chính là thời kỳ khó khăn nhất của Giao, chúng ta nhất định phải giúp cậu ấy vượt qua cửa ải khó khăn này"

"Ừ"

Cho dù Ngự Giao không chấp nhận Phạm Khiết Phàm là người yêu, nhưng cô vẫn coi anh là bạn tốt, bất chấp tất cả làm mọi chuyện cho anh. Về phần Phương Chính Đông, hồi còn đi học tình bạn giữa bốn người đã vô cùng thân thiết, nhiều năm trôi qua tình bạn giữa bọn họ vẫn chưa bao giờ thay đổi, tuy có lúc có những mâu thuẫn nho nhỏ. Cho nên bọn họ rất quý trọng tình bạn thân thiết này, hơn nữa Ngự Giao đối với bọn họ thật sự rất nghĩa khí, cho dù bất kỳ ai trong bốn người bị uất ức, Ngự Giao luôn là người đầu tiên đứng ra bênh vực, anh là một người bạn rất thân, vì vậy bọn họ cũng rất quý trọng anh.

Ngự Giao đi thang máy xuống bãi đỗ xe ngầm, vừa ngồi vào xe chuông điện thoại di động liền vang lên.

"Ngự Giao, nhìn thấy người phụ nữ mình yêu bị hành hạ, cảm giác thế nào?" giọng nói xót xa từ người giả tạo của Mục Quang vang lên.

Đôi mắt Ngự Giao nheo lại, trong đáy mắt hiện lên tia nguy hiểm, "Xin lỗi đã để ông phải thất vọng, hiện giờ Băng Dao vẫn rất khỏe mạnh"

"Ha ha, chuyện hay vẫn còn ở phía sau, loại virus đó vẫn chưa phát tác đâu. Đúng rồi, quên nói cho cậu biết loại virus này phát tác không thường xuyên đâu, nhưng mỗi khi phát tác sẽ đau đớn tới tận tâm gan, cậu cảm thấy cô ta có thể chịu được không?"

"Ông! Rốt cuộc ông muốn thế nào?" anh trấn tĩnh kiểm chế lửa giận

"Cứ từ từ chơi đi đã, đến lúc đó tự nhiên tôi sẽ tìm tới cậu" dứt lời, ông ta lập tức cúp máy.

Bàn tay nắm vô lăng của Ngự Giao xiết thật chặt, những đốt ngón tay trắng bệch. Giờ phút này anh có cảm giác kích động muốn giết người, nếu như Băng Dao thật sự xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ làm cho Mục Quang và Dương Tuyết Hoa gia đình ly tán chết không có chỗ chôn!

Đồng Bội nhàn rỗi cả buổi chiều, đồ ăn buổi trưa mua bên ngoài còn dư rất nhiều, cô thu dọn phòng bếp xong, nhìn thấy một đồng đồ ăn bỏ đi rất lãng phí, xem ra, cô phải tìm một người giúp việc cho Băng Dao mới được. Nếu như không phải hôm nay Phương Chính Đông phải gặp một khách hàng quan trọng, cô nhất định sẽ khẩn cấp gọi anh tới.

Đồng Bội đi xuống lầu đổ rác và số đồ ăn bỏ đi, sau đó vào thang máy lên lầu, khi thang máy sắp đóng cửa, đột nhiên một đôi tay mảnh khảnh chặn cửa thang máy, "Chờ một chút"

Đồng Bội ngước mắt, kinh ngạc nhìn người trước cửa thang máy, là Y Thu!

Tô Y Thu cũng giống như Đồng Bội vô cùng kinh ngạc, "Đồng Đồng! Sao cậu lại ở đây"

Đồng Bội há miệng, "Tớ.... tớ tới thăm một người bạn"

"Người bạn nào? Cũng ở đây sao?"

"Ừ, người bạn đó tớ quen lâu rồi, cậu không biết đâu" cô áy náy nói.

Tô Y Thu gật đầu, bước vào nhấn nút số tám. Trái tim Đồng Bội đột nhiên đập thình thịch, cô áy lên lầu tám? Chẳng lẽ là tới tìm Băng Dao?

"Đồng Đồng, bạn cậu ở lầu mấy?"

"Ồ...ở lầu bảy"

Tô Y Thu cười cười bấm nút số bảy giúp cô.

"Y Thu, cậu tới đây làm gì?"

"Tớ tới tìm giao, anh ấy nói hôm nay sẽ về nhà, nhưng mãi chưa thấy về tớ gọi điện thoại cũng không bắt máy, anh ấy cũng không có ở công ty, cho nên tớ đoán chỉ có thể ở đây thôi"

"Anh ta không có ở đây đâu" Đồng Bội thốt lên.

Tô Y Thu hoài nghi nhìn cô: "Làm sao cậu biết?"

"Vì... vì dưới lầu không có xe của anh ta"

"Anh ấy rất hay đổi xe, nhưng may có cậu nhắc nhở, tớ nên xuống bảy đỗ xe nhìn trước đã"

"Ừ" Đồng Bội vội vàng gật đầu, "Cậu mau xuống đó xem đi"

"Không cần, dù sao cũng tới đây rồi, đi lên trên đó xem anh ấy có ở đây không cũng được"

Thang máy lên đến lầu bảy, nụ cười trên mặt Đồng Bội cứng đờ, "Vây tớ đi trước, hôm nay hẹn cậu ra ngoài uống trà sau nhé"

"Ừ"

Cửa thang máy đóng lại, nụ cười cứng đờ trên gương mặt đồng bội lập tức biến mất. Làn này xong rồi! Phải làm gì bây giờ?

Cô lo lắng đi tới đi lui, phải lập tức thông báo cho Ngự Giao mới được, nếu không chỉ cần Y Thu phát hiện ra điều gì đó, vậy thì xong rồi! Nghĩ vậy cô vội vàng sờ túi quần, áo nào vò tóc. Chết thật! Vừa nãy cô xuống đồ rác, nên không mang điện thoại theo.

Cô vào chiếc thang máy bên cạnh, bấm xuống tầng trệt, tính chặn Ngự Giao ở tầng dưới, nói cho anh biết Y Thu đã tới. Đồng Bội xuống tới bãi đỗ xe, đứng ở đó chờ Ngự Giao, bây giờ cô không thể đi lên, nếu như đi lên gặp phải Y Thu, càng không có thể giải thích rõ ràng.

Tô Y Thu bước qua phòng của Doãn Băng Dao phát hiện cửa không khóa, lộ ra một khe cửa. Là do Đồng Bội vô ý khi nãy đi xuống chưa đóng cửa. Bước chân của cô dừng lại trước cửa, xuyên qua khe cửa, nhìn vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Bàn bạc

Đồng Bội đứng ở bãi đỗ xe lo lắng nhìn xung quanh, thỉnh thoảng giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Một chiếc xe hơi nhập khẩu từ từ đi vào, Đồng Bội liếc mắt liền nhìn thấy Ngự Giao ngồi sau vô lăng, khóe miệng hiện lên nụ cười. Ngự Giao và Phương Chính Đông là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau. Ngự Giao rất tuấn tú, trên người anh có một tác phong trầm ổn, mấy năm trước khi mới quen, anh ta cũng chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, tuy so với những người bạn cùng trang lứa nhìn qua trưởng thành chừng chục hơn rất nhiều, anh cũng không nhiều lời lắm, nhưng những lời đã nói ra tuyệt đối kinh người.

Phương Chính Đông thì hoàn toàn ngược lại, suốt ngày cà lơ cà lát, trên môi luôn nở nụ cười tà mị phóng túng.

Xe của Ngự Giao còn chưa dừng hẳn, Đồng Bội không kịp chờ thêm liền chạy tới.

"Có chuyện gì mà cô gấp vậy?" Ngự Giao mở cửa xe, bước xuống hỏi.

"Y Thu tới đây"

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Lên lầu tìm anh rồi."

"Tới thì cũng tới rồi, cô căng thẳng như vậy làm gì?"

"Tôi sợ cô ấy biết Tiết Noãn Nhi chính là Băng Dao, hơn nữa vừa rồi chúng tôi còn chạm mặt nhau trong thang máy, tôi phải nói láo rằng tôi tìm bạn. Anh mau lên đi, trước giờ cô ấy vốn không thích Tiết Noãn Nhi, tôi lo nếu cô ấy không tìm được anh, sẽ tới tìm Tiết Noãn Nhi gây phiền phức"

Ngự Giao có chút bất đắc dĩ, "Xem ra con người Y Thu đúng là thay đổi không ít, ngay cả cô cũng cảm thấy con người cô ấy bây giờ rất khác với trước đây."

Đồng Bội thở dài "Nếu là Y Thu trước đây, tôi tin chắc cô ấy sẽ không đi tìm Băng Dao, nhưng bây giờ..." Từ sau lần cô ấy tát Băng Dao một cái trong bệnh viện, sau lần cô đứng bên ngoài lắng nghe được kế hoạch của Y Thu phát hiện Y Thu bây giờ đã không còn là Y Thu của sáu năm trước nữa rồi, "Là vì cô ấy quá yêu anh, nên mới thay đổi" Cô có chút oán nhìn Ngự Giao. Ai bảo Ngự Giao không phải là một người đàn ông bình thường, rất ít phụ nữ nhìn thấy anh ta mà không rung động.

Có lúc Đồng Bội còn từng nói đùa với Phương Chính Đông, nếu không có Phương Chính Đông có lẽ cô cũng sẽ yêu Ngự Giao mất rồi.

"Ừ, tôi lên trước, đừng để cô ấy nhìn thấy cô" anh nhú mào nói.

Thật ra anh không sợ Y Thu biết sự thật, thậm chí còn muốn cô ấy biết rõ sự thật, để cô ấy biết trong lòng anh chỉ có thể yêu một người duy nhất là Băng

Dao. Nhưng anh không thể ích kỷ như vậy, Băng Dao rất quan tâm Y Thu, anh cũng không muốn tạo ra những phiền muộn cho Băng Dao.

Lầu tám

Tô Y Thu nhìn qua khe cửa, Tiết Noãn Nhi và con trai cô ta ở nhà sao? Cô nhìn qua khe cửa, ánh mắt trở nên buồn rười rượi. Lạnh lùng xoay người, đi tới trước cửa phòng Ngự Giao, đưa tay nhấn chuông cửa. Bấm một lúc vẫn không có ai ra mở cửa, đi tới trước cửa phòng Doãn Băng Dao.

Thật không biết tại sao Giao muốn ở đây, trước kia cô hoàn toàn không lo lắng khi anh ở lại nơi này, vì khi đó Tiết Noãn Nhi chưa xuất hiện, nhưng bây giờ cô ta lại sống sách vách căn hộ của anh.

Không tìm được Ngự Giao, cô chỉ còn cách về trước. Nghĩ tới vừa rồi gặp Đồng Bội, Tô Y Thu lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của bạn thân, vừa bấm xong liền loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, cô hơi nghi ngờ cẩn thận lắng nghe phát hiện tiếng chuông phát ra từ trong nhà Tiết Noãn Nhi.

Là điện thoại di động của ai nhỉ? Tại sao lại trùng hợp thế?

Cô nhấc chân đi về phía trước, có cảm giác muốn lao vào xem cho rõ, bàn tay vừa chạm vào cửa chuẩn bị mở ra, một giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô sợ hết hồn, "Em tới đây làm gì?"

Tô Y Thu cả kinh, quay đầu lại thấy Ngự Giao đang đứng trước mặt, vẻ u ám trên gương mặt cô lập tức biến mất thay vào đó là nụ cười vui mừng, cúp điện thoại tiếng chuông điện thoại trong nhà Tiết Noãn Nhi cũng tắt, nhưng bây giờ trong mắt cô chỉ còn Ngự Giao hoàn toàn không chú ý tới vấn đề này.

"Ngạn Băng, cuối cùng cũng tìm được anh"

Ngự Giao không nói gì, bước lên kéo tay Tô Y Thu không muốn để Tiểu Diệc nhìn thấy, đang định kéo Tô Y Thu vào phòng nhưng nhớ ra Đồng Bội vẫn còn đang chờ ở bên ngoài, vì vậy thay đổi ý định, "Đi, chúng ta trở về rồi hãy nói."

Anh kéo Tô Y Thu vào trong thay máy, bước chân rất vội. Bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt, trong lòng Tô Y Thu dâng lên một cảm giác ngọt ngào

Cô đi theo sau, nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo của anh nở nụ cười "Ngạn Băng, không phải anh nói muốn về nhà có chuyện muốn bàn bạc với em sao?"

Ngự Giao rất có phong độ mở cửa xe giúp Tô Y Thu "Lên xe, về nhà rồi hãy nói"

Ngồi trên xe, Ngự Giao không nói thêm lời nào, từ đầu tới cuối ánh mắt chỉ nhìn về phía trước, để lại cho bên cạnh nửa mặt lạnh lùng.

Trong lòng Tô Y Thu rất vui mừng, nhưng cũng rất lo lắng anh muốn bàn bạc chuyện gì? Trong lòng thầm cầu nguyện hi vọng là chuyện tốt. Về đến nhà, Ngự Giao không để ý tới Tô Y Thu đi thẳng lên phòng của mình, Phùng Quân Bình lập tức trưng ra gương mặt tươi cười chào đón, anh cũng không để ý.

Bà ta kéo Tô Y Thu lại hỏi, "Sao hai còn cùng trở về nhà một lúc vậy?"

"Ngạn Băng nói có chuyện muốn bàn với con. Mẹ, con lên lầu gặp anh ấy trước"

"Ừ, đi đi"

Phùng Quân Bình nhìn về lầu, bóng lưng Ngự Giao biết mất ở khúc ngoặt hành lang, hơi lo lắng. Mấy ngày hôm nay Mục Quang nói phải chú ý nhất cử nhất động của Ngự Giao. Một người là con trai, một người là người đàn ông yêu thương suốt cuộc đời, sự lựa chọn này khiến trái tim bà đau đớn.

Tô Y Thu lên lầu, cửa không khóa liền mở ra, nhìn thấy Ngự Giao quay lưng về phía cửa đứng trước cửa sổ sát đất. Cô đóng cửa lại, bước tới ôm eo Ngự Giao từ phía sau, dán mắt lên lưng anh, "Ngạn Băng, cuối cùng anh đã về. Dù anh đã làm bất kỳ chuyện gì bên ngoài em đều không tính toán, em cũng sẽ không can thiệp, chỉ cần anh bằng lòng về nhà...."

Đổi lại là người đàn ông khác, nếu nghe được những lời nói đầy khoan dung độ lượng của vợ như thế này, nhất định sẽ cảm động đến nước mắt nước mũi chảy tèm lem hoặc bản thân tự cảm thấy áy náy muốn chết. Nhưng Ngự Giao hoàn toàn ngược lại. Vốn dĩ cuộc hôn nhân của anh và Tô Y Thu từ lúc đầu đã là một vở kịch, là Tô Y Thu muốn biến đùa thành thật. Mấy năm qua, anh vẫn không ngừng sử dụng những biện pháp cứng rắn muốn ép cô ly hôn. Vì anh còn nhớ đến những tình cảm trước đây, từ nhỏ tới lớn anh luôn coi cô như em gái, cho nên không muốn cô bị tổn thương

Nhưng Tô Y Thu hoàn toàn không biết điều, sống chết quẩn lấy anh, cuối cùng khiến anh không thể nào chịu đựng được nữa. Ngự Giao lạnh lùng gỡ hai tay cô ra, quay đầu lại nhìn.

"Ngạn Băng, anh đừng nhìn em như vậy, nó khiến em rất khổ sở" Cô cúi đầu cụp mắt, không muốn đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Ngự Giao nhìn cô giống như đang nhìn một người xa lạ.

"Thật ra hôm nay tôi không có chuyện gì muốn bàn bạc với em, mà chỉ muốn nói cho em biết một chuyện, lần này chúng ta nhất định phải ly hôn, không có chỗ cho chuyện bàn bạc" Ngự Giao lạnh lùng nói.

Chương 233: Em có thai, anh không thể vứt bỏ em!

Tô Y Thu ngẩng phát đầu lên, không thể tin nhìn anh, chiếc mũi nhỏ xinh xắn hơi ửng hồng, trong hốc mắt dần dần lấp lánh nước mắt, lắc đầu nói, "Không. Ngạn Băng, anh không thể đối xử với em như vậy, anh không thể ly hôn với em"

Thứ anh không muốn nhìn thấy nhất chính là dáng vẻ đáng thương này của Tô Y Thu.

"Trước đây khi nhìn dáng vẻ này của em, anh thực sự không nhẫn tâm làm tổn thương em. Nhưng Tô Y Thu, đó là anh cảm thấy em đáng thương chứ không phải là tình yêu! Hiện giờ anh đã phát chán mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ này của em! Dù em có khóc thế nào cũng vô ích!" lời nói của anh không chút lưu tình, không chừa một con đường sống có thể bàn bạc.

"Anh sẽ cho luật sư tới tìm em, nếu em nhất quyết không muốn ly hôn, vậy chúng ta sẽ gặp nhau trên tòa án" anh nhắc chân bước đi, vai vô ý va phải bờ vai gầy yếu của cô.

Tô Y Thu lập tức ngã ngòai trên mặt đất, lần này, anh thật sự....

Không... không được ly hôn, không thể ly hôn!

Tô Y Thu vội vàng đứng lên chạy ra cửa ôm Ngự Giao từ phía sau, "Ngạn Băng, đừng vứt bỏ em, em biết anh yêu Tiết Noãn Nhi, em đảm bảo mình có thể làm như không thấy, em sẽ để anh sống ở bên ngoài cùng người phụ nữ khác, em có thể đồng ý tất cả mọi chuyện, chỉ cầu xin đừng ly hôn với em"

Ngự Giao quay đầu lại, nhìn Tô Y Thu bằng ánh mắt không thể tin. Một Tô Y Thu tao nhã thấu tình đạt lý trước đây đã không còn.

"Không nên nói những lời như thế, vô tác dụng thôi!" Sáu năm qua, không một nào anh không nhắc tới chuyện ly hôn với Tô Y Thu, nhưng vì cô quá kiên trì đây đưa nên không còn cách nào khác, hiện giờ anh không thể tiếp tục như thế này, anh phải cho con trai và người phụ nữ mình yêu danh phận.

Ngự Giao cương quyết xoay người rời đi.

Mất thấy Ngự Giao muốn đi ra cửa, giống như không bao giờ trở về nữa, Tô Y Thu bột nhiên bất chấp tất cả lớn tiếng nói: "Em đã có thai! Anh không thể vứt bỏ em!"

Vừa bước chân ra tới cửa, Ngự Giao liền dừng lại, hai hàng lông mày nhíu chặt. Anh xoay người lại lần nữa, về mặt u ám: "Em nói cái gì?"

"Em đã có thai, thực sự em đã có thai!" ánh mắt Tô Y Thu luống cuống, dầm lệ mông lung nhìn Ngự Giao, "Ngạn Băng, em đã mang thai con của chúng ta, tại sao anh nhẫn tâm vứt bỏ em vào lúc này? Ngày đó nhìn thấy anh và con trai Tiết Noãn Nhi ở bên nhau, em mới biết anh thích trẻ con, chúng ta sẽ có con hạnh phúc biết bao, tại sao lại muốn từ bỏ vào lúc này?" cô đau khổ cầu xin, hi vọng có thể giữ anh lại.

Ngự Giao không nói gì, cô không đoán ra anh đang nghĩ gì trong đầu, tiếp tục nói: "Ngạn Băng, em biết anh không yêu em, nhưng chắc chắn anh không thể nào đối xử độc ác với máu mủ của mình đúng không? Chẳng lẽ anh muốn con anh còn chưa ra đời đã chết từ trong trứng nước sao? Chẳng lẽ anh thật sự muốn con anh sinh ra không có bố sao? Ngạn Băng, đừng ly hôn với em, nể tình con của chúng ta được không?"

Cô từ từ bước tới, đưa tay vuốt gương mặt tuấn mỹ của anh, ánh mắt mê loạn: "Đừng rời xa em.... chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc"

Ngự Giao bắt lấy tay cô, hất ra: "Y Thu, em tỉnh táo lại đi. Anh sẽ cùng em tới bệnh viện kiểm tra"

"Anh không tin em?"

"Không phải là không tin, chỉ là muốn xác nhận lại!" Chẳng lẽ chỉ xảy ra quan hệ một lần, cô liền mang thai?

Nếu cô thật sự có thai, như vậy, anh sẽ không thể thoát khỏi trách nhiệm. Tiếng chuông điện thoại của Ngự Giao vang lên, vừa nghe máy sắc mặt liền thay đổi.

Chương 234: Xảy ra chuyện?

Tô Y Thu không biết người gọi điện thoại tới là ai, nhưng loáng thoáng nghe được giọng của phụ nữ, giọng nói đó rất quen, tuy không nghe rõ rốt cuộc là ai, rốt cuộc đang nói cái gì.

Tô Y Thu kéo anh lại, "Ngạn Băng, anh định đi đâu?"

"Em đi cùng anh." Trong lòng cô có một dự cảm chẳng lành cứ có cảm giác không phải là chuyện gì tốt.

Tô Y Thu vội vàng đuổi theo "Ngạn Băng?"

"Chẳng lẽ em mang thai con của anh rồi mà anh vẫn muốn ly hôn với em sao?" Cô cảm giác giờ phút này bản thân giống như một người đang chờ thi hành án tử hình. Nhưng có lẽ đứa bé này có thể cứu được mạng của cô.

Tô Y Thu nhìn bóng lưng của anh, bộ ngực theo hô hấp phập phồng lên xuống, vẻ căng thẳng trên mặt cuối cùng được buông lỏng. Anh vừa nói chuyện ly hôn sẽ bàn bạc lại sau, cô không nghe lắm chứ? Ý anh chính là cô vẫn còn cơ hội, còn cơ hội để bảo vệ cuộc hôn nhân của mình. Tốt quá, chỉ cần không phải là án tử hình, thì cô có lòng tin! Trong lòng có chút vui vẻ, nhưng nghĩ tới vẻ mặt lo lắng vừa rồi của anh khi nhận điện thoại, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc. Rốt cuộc ai gọi điện thoại cho anh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một lát sau, Đồng Bội mới nhận điện thoại, điện thoại vừa được kết nối lập tức truyền ra giọng nói hoảng sợ của Đồng Bội: "Giao, anh đang ở đâu? Anh tới đâu mau đi! Băng Dao cô ấy, Băng Dao...."

"Hình như cậu ấy rất khó chịu, tôi chỉ nghe thấy những tiếng kêu của cậu ấy, cậu ấy khóa trái cửa không cho chúng tôi vào, Tiểu Diệc cũng đang ở đây."

"Cậu bé không sao, rất kiên cường"

"Ừ, anh nhanh lên."

Ánh mắt sáng ngời lo lắng nhìn xuyên qua tấm kính màu đen nhìn thẳng về phía trước, anh hận mình không thể mọc ra đôi cánh lập tức bay về đến bên cạnh Doãn Băng Dao. Băng Dao Em tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, hãy chờ anh trở về. Vẻ mặt căng thẳng, hai bàn tay nắm chặt vô lăng, đốt ngón tay trắng bệch

Tại sao anh ấy lại tới nơi này?

Ngoài Tiết Noãn Nhi, cô không còn nghĩ ra được ai khác. Tô Y Thu nhanh chóng xuống xe, đi vào trong thang máy, nhấn nút nhìn bảng điện tử hiện số lầu vẫn đang đi lên, cuối cùng dừng lại ở lầu tám.

Trong lòng dâng lên cảm giác mất mát, thật sự là vì người phụ nữ kia sao? cô cũng đi lên lầu tám, muốn đi vào căn hộ của Ngự Giao phải đi qua căn hộ của Tiết Noãn Nhi, nhìn thấy cửa nhà Tiết Noãn Nhi không khóa, do dự nhất chân tiếp tục đi về căn hộ phía trước, trước hết phải xác định rốt cuộc anh đang ở đâu.

Trái tim Tô Y Thu đột nhiên đập dồn dập, thật ra cô đã sớm nghe được một số chuyện, vì trước đó đã sắp xếp một số tai mắt làm việc trong tập đoàn Thẩm thị, cho nên cô biết Ngự Giao và Tiết Noãn Nhi có chút quan hệ mập mờ.

Cho nên, cô vẫn tự nói với mình, dù anh có phụ nữ ở bên ngoài hay không, bọn họ có thể làm bất cứ điều gì. Chỉ cần anh bằng lòng về nhà, như vậy cũng tốt. Hiện giờ nếu đi vào nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau, chắc chắn cô sẽ không chịu nổi, vì vậy Tô Y Thu lựa chọn tiếp tục lừa mình dối người, không thấy có lẽ cũng sẽ dễ dàng bỏ qua. Cô nhắc chân chuẩn bị rời đi, bỏ qua ý nghĩ bước vào nhìn xem bọn họ đang làm gì, vừa đi tới cửa thang máy, cô đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ bên trong truyền ra.

"Tiểu Diệc đừng sợ, không có chuyện gì đâu." Một giọng nói quen thuộc chui vào tai cô, chính là giọng vừa rồi ở trong điện thoại, là Đồng Bội?!

Sự kinh ngạc và nghi ngờ ảm ảm kéo tới trong đầu Tô Y Thu, cô xoay người đi tới bên cánh cửa kia, nhẹ nhàng đẩy cửa ra....

Khi Ngự Giao vội vã chạy lên nhà, Đồng Bội lập tức mở cửa, anh lao lên lầu nhìn thấy Tiểu Diệc đang đứng trước cửa phòng Doãn Băng Dao.

Tiết Tiểu Diệc quay đầu lại, trên mặt hoàn toàn không có sợ hãi hay lo lắng, sự tinh táo của cậu bé khiến anh hơi bất ngờ, biểu hiện này hoàn toàn không nên có ở một đứa trẻ mới năm, sáu tuổi.

Tiết Tiểu Diệc lắc đầu, quay lại tiếp tục nhìn cánh cửa đang đóng chặt, thỉnh thoảng từ bên trong truyền ra những tiếng đập phá đồ đạc và tiếng hét chói tai của Doãn Băng Dao.

Chương 235: Sau cô không chết luôn đi

Ngự Giao bước tới gõ cửa, "Băng Dao mở cửa ra được không? Em như vậy khiến mọi người rất lo lắng, có chuyện gì hãy để chúng ta cùng nhau đối mặt"

"A" từ bên trong truyền ra tiếng hét chói tai đau đớn của Doãn Băng Dao.

Tiết Tiểu Diệc và Ngự Giao đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Diệc không muốn đi xuống lầu, Ngự Giao cũng không muốn ép cậu bé đi xuống. Vốn dĩ trước đó anh đang lo Tiểu Diệc sẽ bị hoảng sợ, nhưng khi bước chân vào nhà nhìn thấy ánh mắt của cậu nhóc liền biết những lo lắng của mình hoàn toàn dư thừa.

Là con trai Ngự Giao, đương nhiên trên người cậu đang chảy dòng máu của anh, anh tin tuy con trai mình còn nhỏ nhưng chắc chắn có dũng khí đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Ngự Giao dùng hết sức vặn tay cầm cửa, nhưng cánh cửa vẫn trơ im lìm như trước, dùng chân đá cũng vô ích.

Tiết Tiểu Diệc thấy thế, cũng dùng cơ thể nhỏ bé của mình xô cửa, hai bố con cùng dồn sức mở cánh cửa, Tiểu Diệc vừa xô cửa vừa kêu: "Mẹ mau mở cửa ra đi, đừng dọa Tiểu Diệc...."

Ngự Giao dừng lại, hít sâu một hơi bình tĩnh lại, nói với Tiểu Diệc: "Tiểu Diệc, tránh sang một bên", đồng thời đưa mắt nhìn Đồng Bội, cô lập tức hiểu ra chạy tới kéo Tiểu Diệc.

Sau đó bọn họ nhìn thấy từ trong túi áo vest Ngự Giao rút ra một khẩu súng ngắn khiến Đồng Bội và Tiết Tiểu Diệc kinh ngạc. Những năm lần lộn trong giới hắc đạo, anh có thói quen luôn mang theo một khẩu súng bên người và bên dưới gối lúc nào cũng phải có một khẩu súng. Một năm trước mới bỏ thói quen này, tuy có rất nhiều kẻ thù, nhưng bản thân đã rút khỏi giới hắc đạo hơn nửa bên cạnh cũng có rất nhiều bảo vệ. Do hiện giờ trên người đang có vết thương, nên mấy ngày nay anh mới bắt đầu mang theo súng bên người, vì Mục Quang và Dương Tuyết Hoa có thể sẽ đối phó với anh vào bất kỳ lúc nào, hơn nữa anh muốn bảo vệ những người yêu thương bên cạnh.

Ngự Giao mở chốt an toàn trên khẩu súng, ngắm thẳng hòng súng về phía khóa cửa, ngón trỏ bóp cò.

"Pằng" một tiếng, viên đạn bắn trúng khóa cửa, Ngự Giao lập tức đẩy cửa lao vào trong. Tiểu Diệc cũng lao vào ngay sau đó.

Đồng Bội vừa định chạy vào theo, đột nhiên nghe thấy từ lầu dưới truyền lên tiếng thủy tinh vỡ, trong lòng cô tràn đầy căng thẳng đề phòng, xoay người đi xuống lầu.

Sau khi Tô Y Thu bước vào, lại nghe thấy tiếng ồn ào trên lầu, còn bóng thoáng nghe thấy cái tên "Băng Dao". Dưới lầu không có ai, nhưng bản thân cô vô cùng miễn cảm với giọng nói của Ngự Giao, lập tức khẳng định anh đang ở trên lầu.

Nhìn xung quanh một lúc, đang chuẩn bị lên lầu đột nhiên một tiếng súng vang lên làm cô giật mình sợ hãi, chân va phải bàn trà, chiếc ly thủy tinh rơi xuống đất, cô vội vàng đưa tay ra đỡ nhưng không kịp.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trên lầu! Đồng... Đồng Bội!

Trong mắt Đồng Bội cũng tràn đầy kinh ngạc và hoảng sợ xoay người, Tô Y Thu lập tức lên tiếng: "Đồng Đồng"

Bước chân Đồng Bội hơi ngừng lại, không biết làm sao: "Hi hi, Y Thu, trung hợp vậy" cô xoay người, miễn cưỡng cười cười.

Tô Y Thu nhú mày nghi ngờ: "Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy thật trung hợp, tại sao cậu lại ở đây?"

"Tớ ... tớ" Đồng Bội nhìn trái nhìn phải, hai tay cọ vào nhau không biết nên nói gì.

Tô Y Thu nhắc chân bước lên trên lầu.

Đồng Bội vội vàng nói: "Tớ tới đây tìm Ngự Giao. Phương Chính Đồng có chuyện không tới được bảo tớ mang đồ tới, tớ nghe nói Giao ở đây cùng Băng... Tiết Noãn Nhi bàn chuyện công ty, cho nên tớ mới tới đây"

"Thật không?" Tô Y Thu cười nhạo, "Nhưng theo tớ biết, Tiết Noãn Nhi đã xin thôi việc làm sao có thể bàn chuyện công ty" cô không phải kẻ ngốc, cũng hiểu rõ người chị em tốt của mình, chỉ cần nhìn qua dáng vẻ này liền biết Đồng Bội đang nói láo.

Cô bước lên trên lầu, đi về phía hành lang trước mặt. Đồng Bội đứng ra trước mặt, ngăn cản bước chân và ánh mắt của cô. Tô Y Thu nhìn Đồng Bội, bước sang bên trái một bước, Đồng Bội cũng bước theo một bước, dù thế nào cũng không thể để Tô Y Thu đi vào căn phòng đó.

"Tại sao cậu ngăn cản tớ?" Tô Y Thu khó chịu nói.

"Y Thu, hiện giờ chủ ngô nhà này đang có chút việc, trước mắt chúng ta nên tránh mặt" áp ứng nói.

"Người phải đi là cậu, chồng tớ đang ở trong đó, tớ có quyền vào đó xem thế nào"

"Không có gì đáng nhìn đâu, đi thôi" Tình hình trước mắt đã vô cùng phức tạp, thật không dám tưởng tượng, nếu sau khi Tô Y Thu đi vào phát hiện ra sự việc, sẽ hỗn loạn tới mức nào.

"Buông tớ ra" Tô Y Thu hất tay Đồng Bội, bước nhanh về phía trước.

"Y Thu" Đồng Bội đuổi theo nhưng không kịp. Tô Y Thu đã tới trước cửa phòng ngủ của Băng Dao, dừng bước, hai mắt tròn trừng nhìn cảnh tượng bừa bãi bên trong. Điều khiến cô chấn động không phải là Ngự Giao đang ôm Tiết Noãn Nhi, Tiết Tiểu Diệc đứng bên cạnh, cũng không phải nhìn bọn họ giống như một nhà ba người, điều khiến cô chấn động, là cái tên ... Băng Dao!

"Băng Dao, em bình tĩnh lại đi, cố gắng chịu đựng một chút sẽ nhanh chóng trôi qua thôi" Ngự Giao ôm chặt Băng Dao giống như đã nổi điên vào trong lòng, hai cánh tay như gọng kìm trói chặt cơ thể cô.

Do thứ virus kia đã phát tác, cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế khiến cô thật sự muốn lập tức chết đi, không ngừng đập đầu vào tường, gương mặt ửng đỏ. Ở trong ngực Ngự Giao, cô vẫn còn giãy giụa, Tiết Tiểu Diệc nhìn thấy mẹ thống khổ như vậy, chỉ biết bật khóc nức nở.

"Hu hu... noãn nhi..."

Giống như bị sét đánh ngang tay, phút chốc đầu óc Tô Y Thu trở nên trống rỗng. Cô không nghe lầm chứ? Là Băng Dao.

"Y Thu" Đồng Bội đuổi theo, nhìn cảnh tượng bên trong, lại nhìn Tô Y Thu. Thật sự hối hận muốn tát cho mình một cái, tất cả đều do cô không ngăn được Y Thu lại.

Ngự Giao nghe được giọng nói của Đồng Bội, xoay đầu lại nhìn về phía cửa, ánh mắt của anh hơi ửng đỏ, bên trong lấp lánh nước mắt, giống như đã thú bị thương, nhưng trong ánh mắt nhìn Băng Dao lại tràn ngập đau đớn.

Khi nhìn thấy ánh mắt đó của anh, trái tim Tô Y Thu đau đớn vô cùng, người đàn ông cô yêu, người chồng hợp pháp của cô, đang đứng trước mặt cô ôm người phụ nữ khác, dáng vẻ đau đớn như đứt từng khúc ruột. Liệu có người phụ nữ nào đối mặt với hình ảnh như vậy mà không chút động lòng? Liệu có người phụ nữ nào gặp tình huống này mà không đau đớn? Nhưng cô vẫn chưa tin vào những điều chính mình vừa nghe. Từ trong cổ họng miễn cưỡng phát ra một thứ âm thanh: "Ngạn Băng, vừa rồi... vừa rồi anh gọi cô ta là gì?"

Chuyện tới nước này, không còn gì phải giấu giếm.

"Băng Dao, cô ấy là Băng Dao" là người phụ nữ anh yêu nhất, là Băng Dao của anh.

Cơ thể Tô Y Thu bắt đầu run rẩy, Đồng Bội liền vội vàng bước tới đỡ: "Y Thu, chúng ta ngoài trước được không? Băng Dao đang bị bệnh, có chuyện gì đợi tối nay rồi nói"

Tô Y Thu hất tay Đồng Bội, ánh mắt nhìn người chị em tốt đầy thất vọng và oán hận. Đồng Bội hiểu ánh mắt đó mang hàm ý gì, chắc chắn đang trách móc cô, trách cô lại một lần nữa đứng về phía Băng Dao, giúp đỡ Băng Dao ở bên người đàn ông của cô ấy, hơn nữa còn giấu giếm sự thật với cô ấy!

Tô Y Thu bước nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống bên cạnh Ngự Giao và Băng Dao. Hai tay xiết chặt thành nắm đấm, nhìn hai người bằng ánh mắt không cam tâm và căm phẫn, bật khóc: "Tại sao phải như vậy? Tại sao tất cả các người đều lừa dối Tôi!"

Ngự Giao không lên tiếng, anh ôm chặt Đoàn Băng Dao hơn, dịu dàng an ủi Băng Dao: "Không sao, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi"

Thứ virus kia khiến ý chí của Băng Dao mơ mơ hồ hồ, cô biết Y Thu tới, nhưng lại không thể làm gì, đau đớn chiếm giữ từng tế bào trên người, cô không thể nào lên tiếng giải thích, nỗi đau đớn tê tâm liệt phế khiến cô muốn lập tức chết đi.

Tô Y Thu thấy thế, càng tức giận hơn, trong mắt Ngự Giao hoàn toàn không có cô! Anh nhìn cô như thứ vật thể trong suốt! "A" hét lên một tiếng, kéo Ngự Giao ra: "Ngạn Băng là của Tôi, là của Tôi! Băng Dao không phải đã chết rồi sao? Băng Dao đã chết rồi, cô ta không thể nào còn sống được, cô không phải Băng Dao, không phải" cô như mất kiểm soát, lời không còn mạch lạc, dùng hết sức kéo Ngự Giao, muốn tách hai cơ thể xa nhau.

"Không, các người không thể đối xử với Tôi như vậy" chưa bao giờ cô có cảm giác khổ sở đau đớn như bây giờ. Cô chỉ hận không thể lập tức giết chết được Đoàn Băng Dao!

"Cô buông ra! Buông ra!" Tiết Tiểu Diệc chạy tới kéo Tô Y Thu, cậu không cho phép người khác tách chú Thảm và mẹ cậu ra khỏi nhau. Tuy còn nhỏ, nhưng cậu có thể cảm nhận được chú Thảm yêu noãn nhi và noãn nhi cũng yêu chú Thảm.

Tình hình càng lúc càng thêm hỗn loạn, Đồng Bội cũng chạy tới kéo Tô Y Thu: "Y Thu cậu bình tĩnh lại đi! Băng Dao đang bị bệnh, bệnh của cậu ấy bị lây đó"

Cánh tay của Ngự Giao bị Tô Y Thu nắm chặt không buông, mà cánh tay còn lại của anh vẫn ôm chặt cơ thể Băng Dao, sự giằng co càng khiến đầu óc Đoàn Băng Dao thêm đau đớn, cô nhú chặt mày hét lên một tiếng.

"Băng Dao" Ngự Giao đưa tay xoa trán cô, ánh mắt lo lắng.

Tô Y Thu xoay người túm người Doãn Băng Dao: "Tất cả là do cô! Sao cô không chết luôn đi! Sao cô không chết luôn đi!"

"Cô buông tay ra" Ngự Giao lớn tiếng quát.

Tô Y Thu hơi sững sốt, nhưng chẳng những không buông tay ngược lại đưa tay bót chặt cổ Doãn Băng Dao, "Thứ đàn bà đáng chết! Tất cả đều tại mày! Là mày phát hoại hạnh phúc của tao! Là mày cướp đi tình yêu của tao" chưa bao giờ có cảm giác hận một người như vậy, hận đến mức muốn tận tay giết chết người đó.

Buông Doãn Băng Dao ra, một tay kéo người Tô Y Thu, một cái bạt tay rơi xuống: "Đủ rồi, cô đừng ở đây làm loạn nữa"

Cơ thể Doãn Băng Dao ngã nhào xuống đất, sắc mặt tái nhợt, đôi môi tím bầm, hai tay ôm chặt hai vai cơ thể run lẩy bẩy.

Cái tát này của Ngự Giao, khiến khóe miệng Tô Y Thu rỉ máu, mái tóc rối tung, tim đau như dao cắt.

Ngự Giao cúi người bế Doãn Băng Dao từ dưới đất lên, hoàn toàn không để ý tới Tô Y Thu.

Gương mặt Tô Y Thu ướt đầm nước mắt, những giọt nước mắt đau nhói chảy xuôi, giống như sát muối vào vết thương.

Hình như Doãn Băng Dao đã tỉnh táo hơn nhiều, nhưng đa đốn khiến cô không thể nhúc nhích, cổ họng cũng không thể nào phát ra âm thanh. Ngự Giao bế cô bên, xoay người đi về phía chiếc giường, chỉ để lại một bóng lưng cho Tô Y Thu, lạnh lùng nói: "Tốt nhất cô lập tức rời khỏi đây cho Tôi, nếu không đừng trách Tôi không khách khí"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Dùng cơ thể sưởi ấm

Đồng Bội từng nghe Phương Chính Đồng nói, khi Ngự Giao nổi giận rất đáng sợ, vội vã kéo Tô Y Thu: "Y Thu, chúng ra ra ngoài trước đi, nghe lời tớ được không?"

Một lần nữa Tô Y Thu lại hất tay Đồng Bội ra, nức nở xoay người chạy ra ngoài. Đồng Bội đang định đuổi theo, Ngự Giao nói: "Không cần lo cho cô ta"

"Giao..."

"Là do cô ta cố tình gây sự. Đồng Đồng, cô dẫn Tiểu Diệc xuống dưới lầu đi, hôm nay Băng Dao như thế này là do virus phát tác. Cô lập tức dẫn Tiểu Diệc rời khỏi căn phòng này, tuyệt đối không thể bị lây bệnh."

"Vậy còn anh?" Cô lo lắng hỏi.

"Tôi không sao, hai người mau ra khỏi đây" Anh đặt Doãn Băng Dao lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô. Có thể cơ phát tác đã qua, cũng có thể do Doãn Băng Dao đã quá đau đớn không còn sức lực để giãy giụa, cô nhắm hai mắt lại, chân mày nhíu chặt.

Tiết Tiểu Diệc vừa định bước tới, Ngự Giao bỗng xoay đầu lại nhìn, ánh mắt rất nghiêm túc: "Tiểu Diệc nghe lời, đi và ngoài cùng Di Đồng Đồng, chú sẽ chăm sóc tốt cho mẹ cháu."

Không biết tại sao, khi nhìn thấy ánh mắt của chú Thắm, Tiết Tiểu Diệc không có dũng khí để nói một chữ "Không". Hơn nữa cậu biết chú Thắm đang lo lắng cho mình, ngoan ngoãn gật đầu: "Vậy cháu xuống lầu trước, cháu sẽ nấu bữa tối cho mẹ."

Cậu thực sự biết nấu cơm, chỉ là mỗi lần nấu cơm đều phải đứng lên một chiếc ghế cao.

"Ừm, mau đi đi."

Cuối cùng Đồng Bội đưa mắt nhìn Doãn Băng Dao, sau đó dẫn Tiết Tiểu Diệc đi xuống lầu. Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Ngự Giao bước tới đóng cửa lại, mở cửa sổ ra để bầu không khí trong lành tràn vào căn phòng.

"Băng Dao, khá hơn chút nào không?" Anh ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng vén những sợi tóc dính vào trán cô do ướt mồ hôi, động tác dịu dàng ánh mắt tràn đầy thương yêu.

Doãn Băng Dao không lên tiếng, cơ thể run rẩy nhẹ, sắc mặt tái nhợt không một giọt máu, giống như có thể sẽ rời đi bất kỳ lúc nào....

Hít sâu một hơi, không dám chột mắt dù chỉ một cái, chỉ sợ không cẩn thận cô sẽ biết mất. Nhìn cơ thể không ngừng phát run, Ngự Giao cho rằng cô bị lạnh, nhưng sau khi đắp chăn cơ thể cô vẫn không ngừng run run. Vì vậy liền cởi áo khoác của mình, chui vào trong chăn nằm bên cạnh, ôm chặt cơ thể cô vào trong ngực, muốn dùng cơ thể mình sưởi ấm cho cô, vừa ôm cô vào lòng liền cảm giác bị tay cô đẩy ra. Đôi tay yếu ớt vô lực này đối với anh mà nói chỉ giống như gãi ngứa.

"Băng Dao, anh hiểu ý em. Hiện giờ em rất muốn nói chuyện, nhưng vì quá mệt nên nói không ra lời đúng không? Em không cần nói gì hết, yên tâm ngủ một giấc tỉnh lại sẽ không có chuyện gì. Đừng đẩy ra, yên tâm anh sẽ không bị lây bệnh đâu, cơ thể anh rất tốt. Cho dù có lây bệnh cũng không sao, ít nhất anh có thể trải qua nỗi đau đón em phải chịu đựng, anh có thể cùng chịu đau đón với em. Ngoan nghe lời..."

Hàng lông mi trên mí mắt Doãn Băng Dao nhẹ nhàng run rẩy như đôi cánh bướm, cô gượng mở mắt, nhắm nhìn người đàn ông cô yêu thương. Nhưng cơn đau khiến cô không còn chút sức lực, cơ thể đau đớn đến chết lặng, tất cả sức lực như bị rút cạn.

Ngự Giao, người đàn ông ngốc nghếch này! Anh biết rõ là sẽ lây bệnh, tại sao còn ôm em! Cô rất muốn đẩy anh ra, nhưng chỉ cần khẽ động, anh sẽ ôm chặt hơn.

Đúng lúc này Mục Quang gọi điện thoại tới, Ngự Giao vươn tay ra lấy điện thoại, đôi mắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động...

Bấm nút nhận điện thoại "Ngự Giao, nếu như không nhầm thì người phụ nữ cậu yêu đang bị đau đớn khổ sở gào vò."

Đưa mắt nhìn Doãn Băng Dao, nhỏ giọng nói: "Nói đi, ông muốn gì."

"Ha ha, không hổ là Ngự Giao, chỉ nói vậy mà đã hiểu." Mục Quang cười hả hê, "Nói thẳng nhé, Tôi muốn tập đoàn Thẩm thị của cậu."

"Hả, ông đang luyện võ sư tử ngoạm à."

"Có đồng ý hay không tùy cậu, dù sao virus trên người Doãn Băng Dao chỉ có tôi mới có vaccin điều trị, hơn nữa hôm nay chỉ là lần đầu tiên phát tác thôi, càng về sau càng phát tác thường xuyên hơn, mà lần sau sẽ đau đớn hơn lần trước, ha ha..."

Tiếng cười của ông ta vẫn còn vang vọng, anh đã lập tức cúp điện thoại. Ở đầu bên kia, Mục Quang đang định nói gì đó, nhưng chỉ còn nghe thấy những tiếng "Tút, tut, tut..."

"Alo, alo"

Dương Tuyết Hoa khó hiểu nhìn ông ta: "Hắn cúp điện thoại?"

"Ừ."

"Nếu như hắn thực sự quan tâm tới Doãn Băng Dao làm sao có thể cúp điện thoại? Quang, có thể lần này chúng ta đã mắc sai lầm, trước giờ con người Ngự Giao luôn là kẻ lòng dạ độc ác, anh cảm thấy hắn có thể vì một người phụ nữ mà từ bỏ sản nghiệp của gia tộc sao?"

Mục Quang trầm tư, Ngự Giao biểu hiện như vậy khiến ông cũng không ngờ tới. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn rất kiên định gật đầu: "Anh lần đánh cuộc này tuyệt đối không sai, hắn và Thẩm Hiên Bạch là anh em họ, dòng máu chảy trong cơ thể đều giống nhau. Thẩm Hiên Bạch có thể vì Doãn Băng Dao mà không màng cái chết. Hơn nữa, mấy năm gần đây anh luôn âm thầm quan sát Ngự Giao, để tìm ra Doãn Băng Dao hắn đã bỏ ra rất nhiều tiền bạc và thời gian. Có thể hiện giờ hắn đang nghĩ cách cứu cô ta, đợi đến khi không còn cách nào khác, hắn nhất định sẽ phải quỳ tới cầu xin chúng ta"

"Liệu có được như vậy không?" Dương Tuyết Hoa vẫn có vẻ không tin

"Tất nhiên" Mục Quang rất kiên định, đẩy mắt ông ta lóe lên ánh nhìn giảo hoạt vui vẻ "Ngự Giao là một kẻ rất tự cao, hắn cho rằng trên thế giới này không có vấn đề gì không thể giải quyết, cho nên nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra loại virus trên người Doãn Băng Dao, hơn nữa khẳng định hắn sẽ không kìm được đến gần cô ta, như vậy chắc chắn hắn sẽ bị lây bệnh. Đến lúc đó... ha ha... Cho dù không phải là vì Doãn Băng Dao, mà vì chính bản thân mình, hắn nhất định phải quỳ tới đây cầu xin chúng ta."

Dương Tuyết Hoa gật đầu, cảm thấy những lời Mục Quang nói cũng rất có lý.

Sau khi nhận cuộc điện thoại của Mục Quang, Ngự Giao giận dữ ném điện thoại xuống đất, đôi mày kiếm nhíu lại thành một đường thẳng. Đau lòng nhìn Doãn Băng Dao, nhỏ giọng nói: "Băng Dao, em yên tâm, anh nhất định cứu em"

Phạm Khiết Phàm và Lang Long đã đưa bác sĩ tới, là một vị bác sĩ quốc tịch Pháp, khi bước vào phòng trên mặt đeo chiếc khẩu trang.

Ngự Giao từ trên giường bước xuống, cảm giác trên mặt hơi ngứa ngứa, anh gãi gãi đi tới chỗ bác sĩ nói: "Chỉ cần ông có thể cứu cô ấy, bao nhiêu tiền tùy ông quyết định"

Bác sĩ nhìn Ngự Giao: "Ông Thẩm, ông làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không khỏe không?"

"Sao vậy?" Ngự Giao không hiểu.

Lang Long và Phạm Khiết Phàm không hẹn mà gặp cùng nhau đưa mắt nhìn Ngự Giao, Phạm Khiết Phàm kinh ngạc trợn to hai mắt, "Giao! Mặt cậu sao vậy? Cậu bị lây bệnh rồi sao?"

Ngự Giao đưa tay xoa mặt mình, cảm giác có những bông nước nhỏ giống như khi băng giao mới bị tiêm virus.

"Ông Thẩm, ông qua đâu để tôi khám cho ông." Vị bác sĩ vội vàng nói.

"Ông qua khám cho cô ấy trước! Đừng động vào tôi" Anh khẽ quát. Vị bác sĩ bị dọa giật mình, lập tức giật đầu, xách hộp cứu thương tới giường bệnh, tiến hành một loạt các kiểm tra cho Doãn Băng Dao, sau đó còn lấy máu.

Ngự Giao, Lang Long và Phạm Khiết Phàm, ba người đứng bên cạnh vẻ mặt đầy căng thẳng.

Thấy Doãn Băng Dao khẽ kêu đau đớn, trái tim Ngự Giao cũng như chày máu. Mười mấy phút đồng hồ trôi qua, bác sĩ thu dọn dụng cụ của mình, bắt đầu nhìn về phía ba người. Ngự Giao lập tức hỏi: "Tình hình thế nào?"

"Rất xin lỗi" Vị bác sĩ áy náy lắc đầu "Tình hình của cô ấy khi này ông Long đã nói qua với tôi, nếu như chỉ mới bắt đầu còn có thể có cách, nhưng hiện giờ virus đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, chỉ có loại vaccine đặc trị mới có thể cứu cô ấy."

Ngự Giao ngẩn người, tức giận lao tới túm cổ áo bác sĩ: "Đồ vô dụng."

"Giao, cậu đừng kích động" Lang Long vội vàng kéo anh ra, quay đầu hỏi: "Bác sĩ, không còn cách nào khác sao? chẳng hạn như điều chế thuốc đặc trị."

"Có thể điều chế thuốc đặc trị, nhưng phải trải qua rất nhiều thí nghiệm, hơn nữa tỷ lệ thành công không cao." Bác sĩ nhìn cảnh tượng bừa bãi dưới mắt đất, tiếp tục nói: "Chắc chắn vừa rồi cô ấy rất đau đớn, cho dù có tìm ra thuốc đặc trị thành công, nhưng với tình hình của cô ấy bây giờ xem ra không thời gian cho phép chúng ta nghiên cứu tìm thuốc đặc trị. Mỗi một lần cô ấy đau đớn, virus sẽ càng nhiễm sâu hơn."

Hơi thở Ngự Giao có chút rối loạn, giống như vị bác sĩ đứng trước mặt đang tuyên cái chết cho Doãn Băng Dao. Ánh mắt cố chấp của anh nhìn chăm chăm vào Băng Dao: "Cô ấy sẽ không chết, tuyệt đối không."

"Giao, có thể cậu đã bị lây bệnh, để bác sĩ khám cho cậu đi." Phạm Khiết Phàm lo lắng nói.

"Không cần." Ngự Giao lắc đầu, anh không quan tâm cơ thể mình, chỉ cần Băng Dao được khỏe mạnh mà thôi.

Lang Long có chút khó chịu nói: "Giao! Tại sao cậu có thể trở nên mất lý trí vào lúc này? Nếu cậu bị lây vậy ai là người cứu Băng Dao? Cậu cho rằng bản thân có thể cùng chịu đau đớn mới là yêu cô ấy sao? Không, không phải như vậy! Nếu cậu yêu cô ấy thì phải chăm sóc tốt bản thân, sau đó nghĩ cách cứu cô ấy, chắc chắn Băng Dao không muốn thấy cậu như vậy."

Những lời này khiến Ngự Giao như tỉnh ngộ, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế cho bác sĩ kiểm tra "May quá chỉ vừa mới bị lây bệnh, loại virus này chỉ lây qua tiếp xúc da thịt thôi. Tôi sẽ tiêm cho ông một loại kháng sinh, sau đó uống thuốc sẽ không còn vấn đề."

Cuối cùng Phạm Khiết Phàm thở phào một hơi.

Sau khi bác sĩ tiêm cho Ngự Giao xong, tiếp tục dặn dò: "Ông Thẩm, ông nhất định phải cách ly với cô ấy, nếu có tình tới gần cô ấy, vậy tới lúc đó tôi cũng không còn cách nào"

Ngự Giao ngồi ở trên ghế, cúi thấp đầu, im lặng không nói. Sau khi bác sĩ rời đi, Lang Long hỏi: "Đã biết mục đích của Mục Quang là gì chưa?"

"Ông ta muốn tập đoàn Thẩm thị." Anh thần nhiên nói.

"Làm sao có thể" Phạm Khiết Phàm kêu lên: "Tập đoàn Thẩm thị là sản nghiệp mấy trăm năm xây dựng và phát triển của gia tộc họ Thẩm, làm sao có thể chấp tay dâng cho người khác."

Ngự Giao xoa xoa mi tâm, trong lòng rối bời. Một bên là người phụ nữ mình yêu thương, một bên là sản nghiệp của gia tộc, anh thực sự không quan tâm tới tiền bạc danh vọng, nhưng cũng không thể có lỗi với tổ tông.

Nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Cái gì nặng, cái gì nhẹ

Lang Long lo lắng nhìn Ngự Giao: "Vậy cậu định làm thế nào?"

Ngự Giao lắc đầu, đôi mắt cơ trí trước đây, giờ phút này lại tràn đầy mờ mịt hoang mang. Anh rất muốn cứu Băng Dao, nhưng..

Phạm Khiết Phàm đưa mắt nhìn Băng Dao đang đau đớn thống khổ ở trên giường, lại nhìn về phía Ngự Giao nói: "Giao, tớ biết cậu rất yêu cô ấy, nhưng cậu phải biết cái nào nặng cái nào nhẹ"

"Được rồi, đừng nói nữa. Tớ tự biết mình nên làm gì" anh giờ tay cắt ngang lời Phạm Khiết Phàm, ý không muốn nghe tiếp, đứng lên đi về phía mép giường.

"Giao, cậu không nghe thấy bác sĩ vừa mới nói gì sao? Bây giờ cậu đã bị lây bệnh, cũng may là chỉ lây qua tiếp xúc da nên mới có thể khống chế virus, nếu như cậu tiếp tục đến gần Doãn Băng Dao, đến lúc đó virus xâm nhập vào cơ thể cậu sẽ không còn cách cứu chữa" Phạm Khiết Phàm bước tới ngăn cản

Ngự Giao bình tĩnh nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói hai chữ, "Tránh ra"

"Tớ không tránh! Tớ không cho phép cậu tổn thương bản thân như vậy"

"Tôi bảo cậu tránh ra" giọng nói của Ngự Giao nghe qua rét lạnh thấu xương, anh hận nhất chính là những kẻ ngăn cản anh đến gần Băng Dao.

Lang Long kéo Phạm Khiết Phàm sang một bên, "Để cậu ấy qua đi"

"Nhưng...."

"Hừ..." Lang Long khế hừ một tiếng phát ra từ cổ họng, ý bảo cô đừng ồn ào nữa, nhỏ giọng nói bên tai: "Cậu cần gì phải làm những chuyện khiến cậu ấy không vui, quen biết nhau nhiều năm như vậy chẳng lẽ cậu còn không hiểu tính cách cậu ấy?" Chỉ cần là chuyện Ngự Giao muốn làm, bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Đi tới bên cạnh chiếc giường Doãn Băng Dao đang nằm, nhìn cơ thể cô vẫn đang phát run, anh đau đớn gọi: "Băng Dao"

Cô từ từ mở mắt, yếu ớt nhìn anh. Ngự Giao kinh ngạc, gương mặt lập tức nở nụ cười: "Em tỉnh rồi"

Hơi thở của Doãn Băng Dao vô cùng mong manh, gương mặt tái nhợt nở nụ cười yếu ớt: "Giao, cảm ơn.... cảm ơn anh đã ở bên cạnh em, có thể... có thể đồng ý với em, phải chăm sóc bản thân thật tốt" vừa rồi cô đã nghe thấy những lời vị bác sĩ nói với bọn họ, chỉ là không có sức lực để nói thành tiếng. Giờ phút này cô lấy hết sức lực của cơ thể, cất giọng nói chuyện với anh: "Đừng ngốc nghếch như vậy được không?"

Sống mũi Ngự Giao cay cay chua xót, trong đôi mắt đen nháy vẫn đầy tia máu: "Băng Dao, anh nhất định sẽ cứu em"

Khẽ chớp mắt, đau đớn nhìn anh: "Em tin, nhưng tránh xa em... xa một chút, em không muốn anh bị lây bệnh... Nếu như... nếu như anh cũng xảy ra chuyện, vậy ai... ai chăm sóc Tiểu Diệc..."

Ngự Giao sùng sốt, đứng vậy còn Tiểu Diệc, con trai đáng yêu của anh.

Lang Long bước tới, nói: "Giao, Băng Dao nói đúng, chúng ta phải chăm sóc tốt bản thân để nghĩ cách cứu cô ấy"

"Mau đi đi, nếu không... cho dù em khỏi bệnh, cũng không muốn sống cùng anh... em muốn yên tĩnh nghỉ ngơi" cô đưa mắt nhìn Ngự Giao lần cuối, cố gắng nói. Sau đó hàng mi cong hơi run rẩy từ từ nhắm lại. Một quá, thật sự muốn cứ như vậy ngủ mãi.

Ngự Giao không lên tiếng, đứng trước giường Doãn Băng Dao một lúc lâu. Cuối cùng, cắn răng xoay người rời khỏi căn phòng.

Phương Chính Đông cũng đã tới, đang ở bên cạnh Đồng Bội và Tiểu Diệc. Vừa thấy Ngự Giao đi qua, bọn họ lập tức chạy tới lo lắng hỏi tình hình ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Anh đã có cách

Anh không nói chuyện, mà đi tới bên cạnh Tiểu Diệc, ngồi xổm xuống trước mặt, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cậu bé nói: "Tiểu Diệc, cháu đừng lo, Nỗ Nhĩ sẽ khỏe lại mau thôi. Hiện giờ chú Thẩm phải ra ngoài tìm bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho Nỗ Nhĩ, cháu ngoan ngoãn ở nhà cùng đi Đồng

Đồng và các cô chú được không?"

Tiết Tiểu Diệc ngoan ngoan gật đầu: "Vâng, Tiểu Diệc sẽ nghe lời chú Thắm, không lo lắng, Tiểu Diệc sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

Anh vui mừng gật đầu, đứng lên nhìn Phương Chính Đông và Đồng Bội: "Làm phiền hai người chăm sóc cho Tiểu Diệc"

"Ừm" Ngự Giao đặt tay lên vai Phương Chính Đông "Còn nữa, Băng Dao có chuyện gì phải lập tức gọi điện thoại cho tớ"

"Được rồi, được rồi, cậu trở nên dài dòng như vậy từ bao giờ thế, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Cậu phải mau tìm ra cách thật sớm, ở đây cứ giao cho tớ và Đồng Đồng là được." Phương Chính Đông vừa đẩy anh ra cửa vừa nói.

Lang Long và Phạm Khiết Phàm cũng lập tức đi theo sau. Ngồi lên chiếc xe limousine phiên bản dài, anh lập tức nói với Phạm Khiết Phàm: "Hẹn gặp Cục trưởng Trương cho tớ."

"Hẹn gặp Cục trưởng Trương?" Phạm Khiết Phàm kinh ngạc lặp lại

"Ừ."

"Được, tớ sẽ gọi điện thoại cho trợ lý của ông ấy."

Kể từ sau khi Ngự Giao rút khỏi giới xã hội đen, địa vị trong xã hội chẳng những không giảm xuống, ngược lại càng thêm lợi hại. Anh vừa rút ra khỏi, lập tức giúp đỡ cảnh sát và tham gia vào giới chính trị. Nói cách khác, địa vị và quyền lực hiện giờ của anh cao hơn so với trước kia rất nhiều, mà Cục trưởng Trương chính là cục trưởng cục cảnh sát.

Sau khi Phạm Khiết Phàm gọi điện thoại xong, nhìn Ngự Giao gật đầu nói: "Đã hẹn xong, tối nay nhà Cục trưởng Trương không có ai, chúng ta sẽ tới đó."

"Được."

Lang Long hoài nghi nhìn Ngự Giao hỏi: "Cậu định hợp tác với Cục trưởng Trương?"

Ngự Giao nhìn ra ngoài cửa sổ, nheo mắt nói: "Nếu như tớ làm theo điều Mục Quang mong muốn...."

Phạm Khiết Phàm và Lang Long đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Buổi tối ba người cùng tới nhà Cục trưởng Trương.

Trong thời gian Ngự Giao trò chuyện với Cục trưởng Trương, cũng không kêu Lang Long và Phạm Khiết Phàm tránh mặt. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Khi hai người nghe kế hoạch Ngự Giao nói với Cục trưởng Trương, trong lòng dâng lên cảm giác bội phục vô cùng.

Vốn dĩ trong lòng họ vẫn luôn lo lắng chuyện này, không ngờ trong đầu Ngự Giao đã sớm có cách giải quyết vấn đề này, hơn nữa, cách này còn rất an toàn.

Sau khi trao đổi với Cục trưởng Trương xong, ba người đi ra khỏi căn biệt thự của ông ta. Bầu trời đêm tối nay lánh ánh sao rất đẹp, có vẻ như thời tiết ngày mai sẽ không mưa.

Đút tay vào hai túi quần, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, Ngự Giao hít sâu một hơi.

Nhìn gò má anh, trong ánh mắt Phạm Khiết Phàm tràn đầy sùng bái "Giao, không ngờ cậu đã sớm có kế hoạch."

"Tất nhiên."

Lên xe, Phạm Khiết Phàm suy nghĩ một chút lại hỏi: "Cục trưởng Trương có tin được không?"

Lang Long nói: "Có thể tin."

Ngự Giao nhếch miệng mỉm cười: "Cho dù anh không phải người giữ chữ tín, nhưng cũng không dám giờ trò gì. Nếu như không nhờ tớ, làm sao anh có thể có được chức Cục trưởng cục cảnh sát ở cái tuổi trẻ như vậy"

"Cũng đúng." Phạm Khiết Phàm hiểu ra gật đầu đồng ý.

Tài xế lái xe Tiểu Vương hỏi: "Xin hỏi Tổng giám đốc muốn đi đâu ạ?" Ngự Giao lập tức nói ra địa chỉ nhà Doãn Băng Dao.

Sau khi đưa Ngự Giao đến khu chung cư, lại đưa hai người kia về nhà.

Anh cảm giác cả người mệt mỏi, đưa tay bấm chuông cửa, cánh cửa mở ra liền nhìn thấy gương mặt đáng yêu của Tiểu Diệc, dù trước đó có mệt mỏi tới đâu, anh vẫn có thể nở nụ cười từ trái tim.

"Chú Thắm, chú về rồi!" Vốn dĩ Tiểu Diệc cũng đã rất mệt mỏi, khi nhìn thấy Ngự Giao trở lại, hai mắt lập tức sáng lên.

"Sao còn chưa ngủ"

"Cháu và chú Phuong đang chơi cò, chờ chú về"

Dịu dàng xoa đầu cậu bé, đi vào trong nhà, nhìn thấy Đồng Bội gối đầu lên hai chân Phuong Chính Đông ngủ thiếp đi. Bước nhẹ nhàng, khẽ nói với Phuong Chính Đông: "Các cậu về đi, hai ngày nay ở đây Đồng Bội không được ngủ ngon rồi, cũng nên về nghỉ ngơi một chút."

"Ừm." Phuong Chính Đông gật đầu, cúi người bế Đồng Bội đứng lên.

Đồng Bội tỉnh lại, mơ màng mở mắt ra, xấu hổ xin lỗi: "Thật ngại quá Tôi ngủ quên mất."

"Không sao, cũng muộn lắm rồi, mau về đi."

"Lúc đầu tôi muốn ở lại chăm sóc Băng Dao, nhưng hôm nay Y Thu đã tới đây, tôi thấy nên về qua đó thăm cô ấy một chút." Khi nói những lời này, cô thực sự không dám nhìn thẳng vào mắt Ngự Giao.

Về mặt Ngự Giao không có gì thay đổi, chỉ tùy tiện ừ một tiếng. Sau đó ôm Tiểu Diệc nói: "Chú tắm cho cháu, sau đó đi ngủ nhé."

Nhìn Ngự Giao ôm Tiết Tiểu Diệc lên lầu, Đồng Bội thở dài.

Hai người ngồi vào trong xe, Phuong Chính Đông lái xe, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Đồng Bội an ủi: "Em đừng lo quá, có Giao ở đó, Băng Dao sẽ không có chuyện gì đâu"

"Haiz..."

"Tôi nay em đã thở dài mấy trăm lần rồi đó."

"Chuyện Băng Dao không khiến em lo lắng lắm, hơn nữa em tin Giao sẽ cứu cậu ấy. Bây giờ người em lo chính là Y Thu, không phải em đã nói với anh là hôm nay cô ấy tới rồi sao? Cô ấy biết hết mọi chuyện rồi."

"Biết thì sao, giấy không gói được lửa, cho dù hôm nay cô ấy không tới, sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi."

"Haiz, em muốn tới thăm cô ấy, nhưng lại sợ...."

"Sợ cái gì?"

"Chắc chắn cậu ấy đang rất giận em, giận em giúp bọn họ gạt cậu ấy."

"Chuyện này không thể trách em."

"Trong lòng em cậu ấy và Băng Dao đều có địa vị giống nhau, cho nên em không muốn bất kỳ ai trong hai người bị tổn thương. Nhưng bây giờ, kẹp giữa họ là một người đàn ông... Tình cảm chị em của ba người bọn em, không biết có thể duy trì được bao lâu nữa."

Một tay nắm vô lăng, một tay cầm bàn tay lạnh lẽo của Đồng Bội an ủi: "Đừng lo, ngày mai tới gặp cô ấy trò chuyện một chút, nếu thực sự là chị em tốt, chắc chắn cô ấy sẽ hiểu cho em. Cho dù cô ấy không tha thứ, không phải em còn anh sao? Cho dù tình cảm của em với người chị em tốt của em ra sao, anh vẫn mãi mãi ở bên cạnh em."

Đồng Bội vui mừng đưa mắt nhìn Phuong Chính Đông, nở nụ cười dịu dàng, "Chính Đông, cảm ơn anh."

"Cái gì, anh không nghe lầm chứ? Đại tiểu thư nhà họ Đồng cũng nói lời cảm ơn với anh sao?" Phuong Chính Đông làm bộ ngoáy tai nói.

"Đáng ghét! Coi như em chưa nói gì đi..."

Ngự Giao đang ở trong phòng tắm, tắm cho Tiết Tiểu Diệc. Đột nhiên cậu bé hỏi một câu, khiến anh không biết trả lời như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Ngủ ngon

Chú Thâm, chú biết bố cháu là ai không?"

Cậu nhóc trần truồng đứng trong bồn tắm, trên người toàn bọt xà phòng, Ngự Giao đang xả nước lên người Tiểu Diệc, nghe được câu hỏi này, đột nhiên ngẩn người.

Có thể Băng Dao vẫn chưa nói với thằng bé.

Thấy Ngự Giao không lên tiếng, Tiết Tiểu Diệc lại hỏi: "Chú biết không?"

Suy nghĩ một lát, anh gật đầu: "Chú biết"

"Thật sao?" gương mặt Tiểu Diệc lộ ra nụ cười vui mừng, vội vàng nắm tay anh nói: "Chú mau nói cho cháu biết đi, bố cháu là ai?"

"Ừm..." Ngự Giao suy tư, "Không được, hãy đợi mẹ cháu nói cho cháu biết" anh Tôn trọng Băng Dao, cho nên chuyện này hãy để cô tự mình nói.

Tiết Tiểu Diệc ủ rũ cúi đầu, "Cháu thật sự rất muốn biết bố là ai..."

"Ngoan, sẽ nhanh biết thôi"

Tiết Tiểu Diệc bước ra khỏi bồn tắm, trên vẫn ướt nước.

"Cháu định làm gì?"

"Soi gương" cậu nhóc bước tới cầm một tấm gương nhỏ, soi tới soi lui sau đó lại nhìn Ngự Giao.

"Sao vậy?" Ngự Giao không hiểu hỏi.

"Chú Thẩm, chẳng lẽ chú không cảm thấy đáng dấp cháu và chú rất giống nhau sau?" chớp mắt nhìn.

Ngự Giao sững sốt, rồi lại thấy buồn cười: "Đúng vậy, cũng hơi giống một chút"

"Vậy chú nói xem, cháu có phải là con của chú không?" một lần nữa trên gương mặt cậu nhóc lộ hiện ra nụ cười tươi.

Ngự Giao thiếu chút nữa là nói ra, nhưng kịp kìm lại vội vàng nói sang chuyện khác: "Cháu mau tắm đi, đừng để bị lạnh, đợi khi nào Băng Dao khỏe rồi thì cháu tự mình đi hỏi mẹ được không?"

"Được rồi, không làm khó chú nữa"

"Tiểu Diệc ngoan lắm, rất biết nghe lời"

Sau khi tắm cho Tiết Tiểu Diệc xong, Ngự Giao bế cậu bé lên giường, đang chuẩn bị cầm cuốn truyện cổ tích bên cạnh lên kể, nhưng cậu nhóc lại hỏi: "Tối nay chú không cần kể chuyện cổ tích cho Tiểu Diệc nghe đâu, cháu có thể ngủ một mình, chú Thẩm qua với mẹ đi"

"Cháu tự ngủ một mình được không?"

"Tất nhiên là được ạ, cháu không còn là trẻ con đâu ạ" chu môi nói.

Ngự Giao đứng lên, xoa tóc cậu bé dịu dàng nói, "Ngủ ngon" đi ra khỏi phòng Tiểu Diệc, anh khẽ thở dài. Băng Dao, em sinh cho anh một đứa con trai thông minh hiểu chuyện như vậy, anh phải cảm ơn em thế nào đây...

Đi tới phòng ngủ của Doãn Băng Dao, nhẹ nhàng mở cửa, trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhớ lại dáng vẻ mệt mỏi sức cùng lực kiệt của Đồng Bội, chắc cô ấy đã dọn dẹp sạch sẽ căn phòng này. Đợi khi tất cả mọi chuyện qua đi, anh nhất định phải cảm tạ đôi vợ chồng son này.

Sợ đánh thức Doãn Băng Dao, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới bên giường, chỉ còn cách mấy bước chân là đến bên chiếc giường, một âm thanh khe khẽ vang lên khiến anh sợ hết hồn, "Không được tới"

"Băng Dao! Em tỉnh rồi sao?"

"Ừm..."

Ngự Giao bật đèn, nhìn thấy cô nửa nằm nửa ngồi tựa vào chiếc gối đầu, làn phát tác đau đớn này khiến cô tiêu tụy rất nhiều. Không kìm được muốn bước tới ôm chặt cơ thể yếu ớt của cô vào trong ngực, bước chân vô thức đi gần về phía cô.

"Giao, cầu xin anh đừng qua đây" cô lặp lại một lần nữa.

Bước chân của Ngự Giao lập tức dừng lại.

"Chuyện hôm nay em hết rồi, anh pahir tự chăm sóc tốt bản thân, không được tiếp tục lại gần em, nếu anh cũng bị lây bệnh thì Tiểu Diệc phải làm về nào?"

"Được, anh không qua" anh gật đầu đồng ý, kéo chiếc ghế bên cạnh đặt cách giường một mét, ngồi xống.

"Băng Dao, anh ngồi ở đây cùng em được không? Đừng đuổi anh"

Cô nghiêng đầu nhìn, trong đôi mắt một nỗi chảy ra nước mắt, "Tại sao anh không về với Y Thu?"

Nhắc tới Tô Y Thu, Ngự Giao lập tức nhủ mảy: "Không sao, anh nhất định sẽ ly hôn với cô ấy"

Ánh mắt thê lương nhìn anh, hít sâu một hơi giống như cố lấy hết dũng khí rồi: "Hay là.... hay là chúng ta thôi đi... Y Thu sẽ cảm hận em..."

"Không, anh không cho phép em nói những lời yếu đuối như vậy" Ngự Giao cắt ngang lời cô, "Băng Dao, không phải chúng ta đã nói xong về những chuyện này rồi sao? Cho dù xảy ra chuyện gì, phải cùng nhau đối mặt, bây giờ chỉ là do sức khỏe em không được tốt nên mới phải lùi bước, em yên tâm, tất cả rồi sẽ tốt đẹp, hãy tin anh"

Những giọt nước mắt đau đớn chưa xốt từ khóe mắt cô chảy xuống, thấm ướt một mảnh trên gối: "Em..."

"Dù em có nói gì, anh cũng kể không rời khỏi em! Băng Dao, mắt em sáu năm đã khiến anh cảm thấy không thể nào bù đắp. Chẳng lẽ, em còn muốn anh phải mất em cả đời sao? Như vậy, anh sẽ chết không nhắm mắt...."

"Đừng nói như vậy" Doãn Băng Dao ra sức lắc đầu: "Không được nói những câu như vậy" cô thờ dãi nhìn gương mặt tuấn mỹ của Ngự Giao.

Tuy bình thường người đàn ông này luôn khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu, nhưng cô hiểu một điều. Chỉ cần anh nhận định chuyện gì, dù trời sập xuống cũng không thay đổi.

Chẳng lẽ, tất cả chuyện này đều do ông trời sắp đặt sao? Sắp đặt cô có được một tình yêu sâu sắc, sắp đặt nhất định phải chọn lựa giữa tình bạn và tình yêu?

"Băng Dao, em biết không? hôm nay lúc tắm cho Tiểu Diệc, cậu nhóc đã hỏi anh một câu" khóe mắt anh hơi cong lên, trong lòng có cảm giác vừa vui vẻ vừa chua xót.

"Câu gì?"

"Cậu nhóc hỏi anh, bố cậu bé là ai?"

"Anh nói sao?" giọng nói của cô rất yếu

"Anh nói anh biết, nhưng không thể nói cho nó biết, anh nói đợi em khỏe rồi, con hãy tự mình tới hỏi em. Băng Dao, anh đồng ý cho em thời gian nên anh Tôn trọng mọi cách làm suy nghĩ của em, đợi khi em cảm thấy thích hợp sẽ tự động nói cho con biết"

"Giao, cảm ơn anh... là em đã để hai bố con anh không thể nhận nhau, nhưng anh yên tâm, đến thời điểm thích hợp em sẽ nói cho Tiểu Diệc biết"

"Không sao, tất cả những thứ khác đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là em"

"Giao..."

"BĂNG DAO...."

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, giống như muốn nhìn tới tận đáy lòng. Mục Quang tàn nhẫn dùng cách này chia cách hai người, khiến Ngự Giao cảm hận thấu xương. Rõ ràng hai người yêu nhau muốn được ở bên nhau, ôm chặt đối phương vào lòng, an ủi nhau, nhưng giờ chỉ có thể nhìn nhau không cách nào chạm tới....

"Băng Dao, em ngủ đi, anh sẽ ở đây cùng em được không?"

"Ừm, anh lạnh không?"

"Không lạnh, em không cần đề ý tới anh mà phải nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ nhanh chóng lấy được vacxin đặc trị"

"Vâng"

"Em ngủ ngon"

"Ngủ ngon..."

Vì không muốn ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô, Ngự Giao tắt hết đèn điện. Căn phòng bỗng tối đen như mực, Băng Dao đột nhiên kêu lên: "Giao"

"Anh ở đây! Anh ở đây!"

Cô thở phào nhẹ nhõm, kể từ sau khi bị tiêm virus cô cảm giác sinh mệnh của mình có thể tan biến mất bất kỳ lúc nào, cái chết luôn rình rập trước mắt, cô mới cảm nhận sâu sắc được vị trí của Ngự Giao trong lòng mình.

Trước kia luôn tự lừa mình dối người, nhưng giờ phút này cô không muốn tiếp tục lừa dối bản thân. Cô yêu anh, thật sự rất yêu anh....

"Băng Dao, em sợ sao?"

"Không sợ, vì em cảm nhận được anh luôn ở bên mình. Giao, em mệt quá, không mở nổi mắt nữa, nhưng... em vẫn rất muốn được nghe thấy giọng nói của anh"

"Anh sẽ nói cho em nghe, nói mãi cho tới khi em ngủ"

"Giao, anh thật tốt"

"Không, anh rất xấu, anh đã từng tổn thương em quá nhiều. Băng Dao ngày mai khi mặt trời mọc, sẽ ổn thôi..."

"Vâng...."

Ngự Giao tìm rất nhiều đề tài để nói, nói rất nhiều rất to cho tới khi Doãn Băng Dao ngủ thiếp đi.

"Băng Dao?" anh nhẹ nhàng gọi. Sau khi chắc chắn cô đã ngủ, Ngự Giao thở dài, tuy cơ thể mệt mỏi vô cùng nhưng không muốn rời khỏi cô nửa bước. Anh vẫn ngồi ở trên ghế, cho đến khi trời sáng...

Điều hạnh phúc nhất trong buổi tối nay, chính là giây phút nghe được cô mộng mị gọi tên anh.

Tô Y Thu trở về nhà, nhẩn nha rất lâu. Sáng ngày hôm sau, cuối cùng không nhịn được nữa chạy tới tìm Phùng Quân Bình khó lóc kể lể toàn bộ chuyện xảy ra ở nhà Doãn Băng Dao.

Phùng Quân Bình nghe xong rất kinh ngạc.

"Tại sao nó có thể làm như vậy? Dù sao con cũng là người vợ được cưới hỏi đàng hoàng"

"Mẹ... mẹ phải làm chủ cho con, con... con..." Tô Y Thu chưa nói hết câu đã bật khóc nức nở.

Phùng Quân Bình một tay đưa giấy ăn, một tay vỗ nhẹ lên lưng Tô Y Thu: "Đừng khóc, đừng khóc..." Thật ra, bà có thể làm chủ được gì chứ? làm một người mẹ nhưng bà cũng bị con trai cảm hận, không coi trọng thì có thể làm được gì cho Tô Y Thu?

Đúng lúc này, Phạm Khiết Phàm tới: "Bác gái, làm phiền ạ" nhìn thấy Tô Y Thu khóc nức nở, đột nhiên cảm thấy bản thân tới không đúng lúc.

"Cô là thư ký của Ngạn Bằng?"

"Vâng"

"Có chuyện gì không? Ngạn Bằng không có ở nhà"

"Cháu biết tổng giám đốc không có ở nhà, là tổng giám đốc sai cháu tới"

Tô Y Thu vội vàng đứng lên kích động hỏi: "Anh ấy có chuyện gì không?"

"Phu nhân, là như thế này, tổng giám đốc có việc phải giải quyết tạm thời không về nhà được, cho nên ngài ấy phái Tôi tới đưa cô đi bệnh viện" Phạm Khiết Phàm cố gắng làm cho câu nói của mình nghe có vẻ dịu dàng một chút.

"Đi bệnh viện làm gì?" Tô Y Thu không hiểu.

"Đi kiểm tra xem phu nhân có mang thai hay không?" từ đầu tới cuối gương mặt Phạm Khiết Phàm luôn nở nụ chuyên nghiệp.

Phút chốc sắc mặt Tô Y Thu tái đi, tại sao cô lại quên mất việc này. Hôm đó nhất thời nóng lòng, vì muốn giữ anh lại đã nói mình có thai. Nhưng thật ra cô hoàn toàn chưa đi kiểm tra, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Nếu như không có thai, vậy cuộc hôn nhân này chắc chắn đổ vỡ, nếu như mang thai thì đứa trẻ này chính là con của người đàn ông tới hôm đó.... Tóm lại, dù kết quả thế nào cũng khiến cô rất lo lắng. Tất nhiên nếu phải chọn một trong hai, vậy khẳng định cô vẫn hi vọng mình mang thai.

Phùng Quân Bình nghe những lời này, vui vẻ nhìn về phía Tô Y Thu: "Y Thu! Con mang thai?"

"Con..." ấp úng nói: "Hôm trước con thấy trong người khác biệt nên đoán là vậy, nhưng cũng không dám khẳng định..."

"VẬY mau cùng cô ấy tới bệnh viện kiểm tra đi"

"Con... hay là để con tự đi..."

Phạm Khiết Phàm đi theo Ngự Giao lẫn lộn hai giới hắc đạo và bạch đạo nhiều năm, tất nhiên đã gặp vô số loại người, nhìn vẻ mặt Tô Y Thu lo lắng chột dạ, chẳng lẽ cô ta đang làm bộ mang thai?

Suy nghĩ một chút, nói: "Xin lỗi, chuyện tổng giám đốc dặn dò, Tôi không dám làm trái. Phiên phu nhân đi cùng Tôi tới bệnh viện kiểm tra"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 240: Mang thai

"Chuyện này..." Tô Y Thu vẫn hơi do dự

Phùng Quân Bình thấy thế nói: "Một mình con đi mẹ cũng không yên tâm, để cô ta đi cùng con đi. Hơn nữa còn là do Ngạn Băng cử đến, xem ra trong lòng nó vẫn có con"

Tô Y Thu cười khỏ, chỉ có cô mới biết nguyên nhân thực sự Ngự Giao làm như vậy, chỉ là do không tin lời cô nói mà thôi chứ hoàn toàn không phải là quan tâm gì cô. Từ trong ánh mắt của anh, cô có thể nhìn ra trong lòng anh đã không có cô, hoặc nói cho tới bây giờ chưa từng có cô. Tất cả đều do Doãn Băng Dao! Là cô ta đã phá hoại hạnh phúc của cô, nghĩ tới Doãn Băng Dao, đôi mắt ánh lên sự phẫn hận.

Đưa tay sờ bụng mình, nếu như thật sự mang thai, vậy cô sẽ không phải rời khỏi ngôi nhà này. Tô Y Thu nhìn về phía Phạm Khiết Phàm, mỉm cười gật đầu: "Được rồi, vậy phiên cô Phạm rồi" Bề ngoài cô tỏ ra bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Đến bệnh viện, Tô Y Thu đi kiểm tra, Phạm Khiết Phàm vẫn không rời một bước. Khi ở trong phòng làm việc của bác sĩ chờ đợi kết quả, Tô Y Thu đột nhiên nói với Phạm Khiết Phàm: "Mấy người đều biết rồi đúng không?"

Phạm Khiết Phàm hơi bất ngờ, không hiểu nói: "Biết cái gì?"

"Biết Tiết Noãn Nhi chính là Doãn Băng Dao"

"Đúng vậy" Phạm Khiết Phàm gật đầu, không nói gì thêm

Khỏe miệng Tô Y Thu khẽ nhếch lên nở nụ cười châm chọc, tất cả mọi người trên thế giới này đều lừa gạt cô, tất cả mọi người ở trên thế giới này đều có lỗi với cô!

Cô cảm hận bọn họ!

"Cô Tô, chúc mừng, cô đã có thai!" người bác sĩ mặc áo blus trắng đi tới trước mặt hai người, cầm trên tay tờ giấy xét nghiệm của Tô Y Thu.

Phạm Khiết Phàm cầm lấy tờ giấy xét nghiệm trước, kiểm tra. Tô Y Thu ngăn người, cô không nghe lắm chứ: "Ông nói gì?"

"Tôi nói cô mang thai, cho nên từ nay về sau tâm trạng phải lạc quan hơn nếu không sẽ ảnh hưởng tới thai nhi"

Gương mặt Tô Y Thu thoáng hiện lên sự kinh ngạc sau đó vui mừng lập tức thể chỗ. Cuối cùng ông trời cũng có mắt, ban cho cô một đứa bé, đây chính là công cụ tốt nhất để giữ vững cuộc hôn nhân của cô, giật tờ giấy xét nghiệm từ trên tay Phạm Khiết Phàm, tâm trạng vô cùng kích động.

"Cô Tô, cô đã mang thai..."

"Tôi biết, cảm ơn ông" Tô Y Thu lập tức cắt ngang lời bác sĩ, lo lắng rằng thầy thuốc nói thêm nữa sẽ lộ ra một số chuyện. Nếu Phạm Khiết Phàm biết thời gian cô mang thai chắc chắn Ngự Giao cũng sẽ biết, như vậy thân phận thực sự của đứa bé này sẽ bại lộ.

Trong lòng cô hiểu rất rõ, đứa bé này chính là của người đàn ông tối hôm đó, hình như tên là âu hương hoa gì đó....

"Cô Tô, nếu có chỗ nào không khỏe, nhớ phải tới bệnh viện kiểm tra"

"Vâng, Tôi biết rồi, cả ơn ông"

Người bác sĩ gật đầu, "Không có gì"

Gương mặt Tô Y Thu nở nụ cười, quay đầu nhìn về mặt bình thân như trước của Phạm Khiết Phàm, "Cô Phạm, cảm ơn cô đã đi cùng Tôi, nhiệm vụ của

cô đã hoàn thành có thể trở về báo cáo với Ngân Bằng rồi" dứt lời, cầm túi xách kiều ngạo xoay người, mỉm cười rực rỡ rời đi.

Phạm Khiết Phàm nhìn theo bóng lưng Tô Y Thu rời đi, âm thầm thở dài. Mặc dù Tô Y Thu không chiếm được trái tim của Ngự Giao nhưng so với cô, cô ta vẫn rất hạnh phúc ít nhất là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, ít nhất đã mang trong mình đứa con của Ngự Giao. Thật ra cô rất ngưỡng mộ, bởi quen biết Ngự Giao từ thời đại học, biết anh là người đàn ông chân chính, rất có sức quyến rũ, nên trong mắt cô không thể tồn tại người đàn ông khác.

Ngự Giao rất ưu tú, bất kỳ người phụ nữ nào ở bên cạnh anh đều không thể chấp nhận được người đàn ông khác.

Ngự Giao, Phạm Khiết Phàm và Lang Long ở trong phòng làm việc của Băng Dao bàn công việc, anh chủ động gọi điện thoại cho Mục Quang.

"Thứ ông muốn, Tôi sẽ cho ông. Bây giờ tối hôm nay gặp nhau ở khách sạn Vương Triều, ông giao thuốc cho Tôi, Tôi sẽ lập tức giao hợp đồng cho ông" điện thoại vừa được kết nối, Ngự Giao không để ông ta lên tiếng bình tĩnh nói. Vừa nói xong, đầu điện thoại bên kia im lặng.

Mục Quang ngẩn người, không ngờ mới một hai ngày Ngự Giao đã đồng ý, hơn nữa còn đồng ý thoải mái như vậy.

"Được, Ngự Giao quả nhiên danh bất hư truyền, rất thoải mái. Bây giờ tối, Tôi sẽ ở đó chờ cậu"

Ngự Giao cúp điện thoại, khoe miệng kẻ cong lên. So với anh, lão già Mục Quang đó vẫn còn kém cỏi lắm. Lần này anh sẽ nhìn ông ta thê thảm tới mức nào!

Lang Long thấy anh cúp điện thoại, liền vội vàng hỏi: "Ông ta nói thế nào?"

"Ông ta còn có thể nói gì, tất nhiên là đồng ý"

Kể từ khi Doãn Băng Dao bị tiêm virus, không vạn bất đắc dĩ, chắc chắn Ngự Giao sẽ không rời nửa bước. Anh vẫn luôn tranh thủ ở đây giải quyết những tài liệu của công ty, tất cả đều là Phạm Khiết Phàm chuyển tới.

"Trước bây giờ tối nay hai người phải chuẩn bị xong tất cả, đặt súng túi sách, sau đó lập tức tiêm thuốc không chể lãn, tránh việc ông ta giờ què"

"Ừm, chúng ta có cần dẫn người theo không?" Phạm Khiết Phàm hỏi.

Ngự Giao lắc đầu: "Không cần, tối nay chỉ cần hai cậu và tớ tới đó là được"

Khả năng của ba người rất tốt, đối phó với hai ba mươi người không thành vấn đề. Hơn nữa hẹn gặp ở quán rượu vào buổi tối tin rằng Mục Quang sẽ không dám dẫn theo quá nhiều người, cho nên về mặt này anh hoàn toàn không lo lắng.

Sau khi bàn xong chuyện này, Phạm Khiết Phàm suy nghĩ do dự rất lâu mới nhắc tới tên Tô Y Thu: "Giao, về phần Tô Y Thu..."

Anh lập tức gượng tay cắt ngang lời cô, "Tớ không muốn nghe tới tên cô ta"

"Nhưng..." Phạm Khiết Phàm muốn nói lại thôi, "Nhưng tớ không thể không nói, chuyện cậu bảo tớ đưa cô ta tới bệnh viện kiểm tra"

Ngự Giao nhìn về phía Phương Chính Đông, "Kiểm tra?"

"Đúng vậy, cậu quên rồi à? Không phải cô ta nói đang có thai sao"

"À, tớ nhớ ra rồi, kết quả thế nào?" gần đây tâm trí của anh luôn đặt trên người Băng Dao, gần như đã quên chuyện này.

"Cô ta... cô ta thực sự mang thai"

"Cái gì?"

Người đàn ông khác nghe được tin vợ mình mang thai, gương mặt sẽ lộ ra niềm vui sướng, vui sướng vì mình đã được làm bố. Nhưng Ngự Giao lại nhủ mày.

Lang Long nhìn ánh mắt của anh cũng có chút lo lắng, như vậy liệu anh có ly hôn với Tô Y Thu không?

"Giao, cậu định làm thế nào?" Lang Long hỏi.

"Trước mắt cứ để chuyện này qua một bên, chúng ta hãy chuyển bị cho giao dịch tối nay đi đã, phải dùng mọi cách lấy được thứ vacxin đặc trị kia"

"Được"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 241: Vacxin đặc trị

Chuyện Tô Y Thu mang thai khiến Ngự Giao rất phiền não, tuy đứa bé kia là của anh, nhưng anh lại hoàn toàn không vui vẻ, cuộc đời này chỉ cần có Tiểu Diệc làm con trai, anh đã rất thỏa mãn rồi. Nhưng bây giờ, không phải lúc phiền não, anh cũng không có tâm trạng mà lo lắng phải giải quyết như thế nào, giờ phút này chỉ muốn nhanh chóng lấy được loại vacxin đặc trị kia để Băng Dao thoát khỏi đau đớn khổ sở.

Buổi tối, ba người cùng tới khách sạn, phía bên Mục Quang cũng chỉ dẫn theo hai vệ sĩ, đương tuyến hoa không đi cùng

Trên bàn, mỗi bên đều đặt lên thứ đối phương muốn, cuối cùng thuận lợi lấy được vacxin. Sau khi giao dịch thành công, về mặt Mục Quang vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại vui vẻ muốn nhảy cẫng lên. Ông ta vừa rời khỏi khách sạn, không kịp được lập tức gọi điện thoại cho Dương Tuyết Hoa: "Tuyết Hoa, anh lấy được rồi, kế hoạch chúng ta chờ đợi nhiều năm qua, cuối cùng đã thành công"

"Thật không? Không có chuyện gì xảy ra sao?" Dương Tuyết Hoa không thể tin hỏi.

"Không có, sau này tập đoàn Thẩm thị sẽ được đổi tên thành mục thị rồi tuyết hoa, anh sẽ cho em thứ em đáng được hưởng"

"Anh mau về đi, để em được nhìn thấy bản hợp đồng đó"

Sau khi Mục Quang rời đi, Ngự Giao cầm vacxin trên tay không thể đợi thêm lập tức trở về, Phạm Khiết Phàm và Lang Long luôn đi bên cạnh anh. Ba người ngồi lên chiếc xe hơi phiên bản dài, Ngự Giao cầm ly rượu uống chúc mừng. Anh muốn chúc mừng đã lấy được thuốc cho Băng Dao, ngược lại với vẻ mặt vui mừng của anh, về mặt Phạm Khiết Phàm rất lo lắng

"Giao, chuyện này thật sự không sao chứ? Nếu không may xảy ra chuyện vậy tức cậu đã tận tay gần tập đoàn Thẩm thị cho Mục Quang rồi đó"

Lang Long vỗ vai trấn an: "Đêm đó cậu cũng có mặt mà, yên tâm đi, đây chỉ là một cái bẫy, cậu phải tin vào cách làm của Giao"

Ngự Giao gật đầu tự tin nói: "Từ chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng" nhấp một ngụm rượu, trong ánh mắt ánh lên vẻ vương giả Tôn quý. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang quan sát thế giới này, mỗi động tác giờ chân nhắc tay đều thể hiện khí thế Tôn quý, giống thế giới này đều nằm trong lòng bàn tay của anh, mà trên thực tế anh cũng có khả năng này.

Về tới căn hộ của Doãn Băng Dao, Ngự Giao không kịp thay giày vội vã lao vào phòng cô, anh mở cánh cửa phòng ngủ ra nhìn thấy Doãn Băng Dao đang thất thần ngồi trước cửa sổ.

"Băng Dao" anh nhẹ nhàng gọi, trong ánh mắt không còn vẻ bá đạo trước đó, chỉ còn sự dịu dàng như nước. Ở trước mặt người phụ nữ mình yêu, dù anh cao quý tới đâu cũng biến thành một người đàn ông bình thường

Doãn Băng Dao nhìn thấy anh, xoay người lại khẽ mỉm cười, khi anh muốn tới gần, vội vã đưa tay ra, "Giao, đừng tới đây"

Không quan tâm, anh đi thẳng tới: "Anh đã lấy được vacxin rồi, em mau uống đi, uống rồi bệnh sẽ khỏi, mọi chuyện đều qua hết"

Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn loại thuốc trên tay anh, lại nhìn Ngự Giao: "Làm thế nào anh có được thứ này?"

"Em không cần quan tâm nhiều như vậy, uống trước đã"

"Có phải anh đã chấp hai tay dâng tập đoàn cho Mục Quang và Dương Tuyết Hoa phải không?" cô tái mặt nói.

Ngự Giao rót ly nước tới, sau đó đặt thuốc vào lòng bàn tay cô, "Đừng hỏi nhiều như vậy, uống nhanh đi"

Phạm Khiết Phàm và Lang Long đứng ngoài cửa đưa mắt nhìn, không bước vào làm phiền hai người bên trong, đi xuống lầu.

"Không, nếu anh không nói em sẽ không uống"

Ngự Giao nắm chặt hai vai cô, ánh mắt khóa chặt trên người cô, nghiêm túc nói: "Không cần quan tâm làm thế nào anh lấy được thuốc này, cho dù anh có dùng sản nghiệp của gia tộc để đổi thì cũng đã đổi rồi, cho nên em không uống cũng không cứu vãn được nữa. Băng Dao, em phải tin anh, anh không muốn nhìn thấy em chịu đựng con đau hành hạ, dù chỉ một giây cũng không muốn, ngoan mau uống thuốc đi, uống xong rồi anh sẽ từ từ nói cho em nghe"

Doãn Băng Dao suy nghĩ giây lát, cúi đầu nhìn thuốc trên tay, cô mở nắp bình một mùi gay gay xông lên mũi rất khó chịu, khẽ nhủ mày.

Ngự Giao bung ly nước: "Cho lên miệng, chỉ cần uống một hớp thôi, sau đó uống một ngụm nước là xong"

Băng Dao ngẩng đầu, ngửa cổ đổ thứ thuốc nước trong bình vào miệng mùi vị khó chịu khiến cô nhủ mày thật chặt.

Sau khi cô uống thử thuốc nước đó xong, nổi căng thẳng trong lòng Ngự Giao cuối cùng cũng được buông xuống, anh thở phào một hơi, lập tức đưa nước tới. Nhìn Doãn Băng Dao uống thuốc, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Rất ghê tởm, nhưng sau khi uống vào cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái"

Anh giang tay ôm cô vào trong lòng, "Băng Dao, tốt quá, mọi chuyện đều đã qua rồi"

Cô hạnh phúc gật đầu, nước mắt chảy xuôi, đột nhiên nghĩ tới vấn đề khi này vội vàng ngắt đầu hỏi: "Anh vẫn chưa nói cho em biết, làm thế nào anh lấy được loại thuốc này?"

"Anh cho Mục Quang thử ông ta muốn, nên ông ta cho anh thuốc"

"Thứ gì?" cô hoảng sợ nhìn Ngự Giao, đột nhiên đứng dậy, nước mắt tuôn trào, "Tại sao anh ngốc như vậy! Em không đáng để anh làm như thế, đây là gia sản dòng tộc anh truyền đời hàng trăm năm rồi"

Ngự Giao nắm chặt hai vai cô, "Băng Dao, em đừng kích động. Chẳng lẽ em vẫn chưa tin vào khả năng của anh sao? Em yên tâm, anh có kế hoạch của riêng mình"

"Cái gì... nói vậy có ý gì?"

"Đây chỉ là một cái bẫy thôi, bề ngoài anh đưa tập đoàn cho ông ta nhưng chỉ là cái vỏ, hơn nữa anh và người bên chính phủ đã sắp xếp xong xuôi, Mục Quang thật ra là trùm buôn ma túy lớn nhất trong nước, từ lâu cảnh sát đã muốn giải quyết ông ta, nói cách khác hiện giờ anh đang giúp đỡ cảnh sát, cùng nhau bắt Mục Quang?"

Anh mắt cô có vẻ u mê mờ mịt, tuy câu hiểu câu không nhưng vẫn gật đầu, nhào vào ngực anh. Thật ra cô không cần hỏi bất kỳ điều gì, từ trước tới giờ chỉ cần người đàn ông này muốn làm điều gì thì chắc chắn sẽ làm điều đó. Cô biết, khả năng của anh không người nào có thể sánh bằng, cho nên sự lo lắng của cô thật ra là dư thừa.

Chỉ là đột nhiên nghe anh nói đưa tập đoàn cho Mục Quang, phút chốc cô cảm thấy áy náy, "Giao, tuy anh có kế hoạch, nhưng anh vì em mà chịu hy sinh lớn như vậy, em thật sự vô cùng thỏa mãn, chỉ điều này là đủ rồi..."

"Không, Băng Dao, chỉ điều này thôi chưa đủ. Anh nói rồi, anh sẽ cho em danh phận, sẽ không đối xử với em giống như năm đó"

Nắm tay anh, ngắt đầu lên, nước mắt lưng trong nhìn anh. Cuộc đời này có được tình yêu của anh, cô không còn câu điều gì nữa"

"Tiểu Diệc đâu?"

"Đồng Đồng và Chính Đông dẫn con ra ngoài ăn cơm, em yên tâm, con rất kiên cường. Một ngày nay, con không hề khóc"

"Vâng" gương mặt cô nở nụ cười vui mừng, Tiểu Diệc rất giống bố, đều là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

"Vậy... Y Thu đâu?" đây là nút thắt lớn nhất trong lòng cô, "Anh và cô ấy....." Tuy Ngự Giao nói mọi chuyện đều sẽ trôi qua, nhưng cô biết bây giờ mới bắt đầu, còn rất nhiều khó khăn đang đợi bọn họ.....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 242: Đùng quyền rũ Tôi

Ngự Giao dùng một tay ôm ngang Doãn Băng Dao, dịu dàng ra lệnh: "Bây giờ em không được hỏi gì, cũng không được lo lắng, nhắm mắt lại, ngoan ngoan ngủ đi nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, Tôi mai anh sẽ mời bác sĩ tới kiểm tra lại cho em lần nữa" sau khi đặt cô lên giường, bản thân cũng chui vào.

"Anh làm gì?"

Ôm chặt cô vào lòng, nói: "Anh muốn ngủ cùng em"

"Giao, virus trong người em vẫn chưa được loại bỏ"

"Lão già kia nói, uống thuốc rồi sẽ không lây bệnh nữa, em yên tâm đi. Sẽ không có chuyện gì, anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi" anh đột nhiên giống như một đứa trẻ.

Cô gắng đầu nhìn, bắt đầu dĩ cười cười, sau đó rúc vào trong ngực anh. Cơ thể mềm mại không xương của cô ở trong ngực khiến bụng dưới của anh đột

nhien như có một luồng nhiệt nóng ran.

"Băng Dao..." anh lên tiếng mới phát hiện giọng mình hơi khàn khàn

"Sao?"

"Em đừng nhúc nhích nữa"

"Sao vậy?" từ trong ngực anh, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu ngực căng trong còng ép vào người anh.

Hơi thở của anh càng lúc càng dồn dập, có thể nghe được cả tiếng tim đập thình thịch, "Em đừng quyến rũ anh"

Đoãn Băng Dao ngẩn người, vô tội chớp mắt, "Em không có quyến rũ anh"

"Em tự nhìn đi" anh nghiêng người, một vật cứng chọc vào chân cô.

Đoãn Băng Dao hơi ngẩn người, chột hai gò má ửng đỏ, "Giao, nếu anh muốn....."

"Vậy nên anh mới nói em đừng nhúc nhích nữa" cắt ngang lời cô, ôm chặt cơ thể cô vào lòng: "Ngoan ngủ đi"

Cô vui mặt vào ngực anh, không nhúc nhích nữa. Cô hiểu, chắc chắn anh đang cố gắng kiềm chế dục vọng của bản thân, anh không muốn khiến cơ thể cô mệt mỏi hơn nữa.

"Giao, cảm ơn anh"

Anh cũng hiểu ý cô, bất giác dường như giữa hai người càng lúc càng ăn ý nhau hơn, "Đừng có nói cảm ơn sớm quá, Tôi nay anh bỏ qua cho em là để chờ cơ thể em khỏe hơn, mới từ từ hành hạ em hay nói cách khác... là để em hưởng thụ khoái cảm của tình dục"

Nghe những lời này xong, mặt cô nóng bừng

Cô có thể nghe rõ nhịp tim đập của anh cũng như của bản thân, thịch, thịch, từng nhịp đập rất ăn ý. Có thể ôm người mình yêu ngủ như vậy, cho dù không làm gì, hai người cũng rất thỏa mãn.

Chỉ một chuyện nhỏ nhỏ này mà cách nhìn của Băng Dao với anh càng thêm thay đổi, bắt đầu áy náy trước đây đã nguyên rủa nói anh là ma quỷ. Mà trên thực tế Ngự Giao không phải là người đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh có thể kiềm chế dục vọng của mình không hề làm gì, chỉ ôm cô ngủ. Thực sự cô rất cảm động.

Có ai đó đã từng nói, một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ là có thể chỉ ôm cô ấy ngủ mà không hề "yêu"

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Đoãn Băng Dao mở mắt đã thấy Ngự Giao đang lặng lẽ ngắm nhìn mình.

Khi mở mắt có thể nhìn thấy anh đầu tiên, thì ra là hạnh phúc thế này. Cuối cùng cô hiểu rõ, thì ra yêu và hận là song song, sáu năm qua không ngừng tự nhắc nhở bản thân phải hận anh, không thể tha thứ cho anh, nhưng kỳ thực trong lòng rất yêu anh. Bởi yêu hận đan xen, cô cho rằng bản thân có thể rời xa anh, có cuộc sống tốt đẹp, nhưng chỉ mấy ngày sống chung đã khiến cô càng ngày càng không có cách nào kiềm chế.

Anh không ngừng gieo loại độc tình yêu lên người cô, khiến cô tham lam, đắm chìm..

"Anh dậy từ bao giờ vậy?"

"Lâu rồi"

"Hôm nay không tới công ty sao?"

"Mấy ngày hôm nay không tới"

"Anh nhìn em từ lúc dậy tới giờ?"

"Ừm, đáng ngủ của em rất đẹp"

"Cuối cùng miệng lưỡi của anh không còn cay độc như trước đây nữa" cô cười nói.

"Chẳng lẽ trước đây anh rất độc miệng sao?"

"Tất nhiên" nhớ lại trước đây, cái miệng quyến rũ kia chưa bao giờ nói ra những lời dễ nghe, anh luôn dùng những từ ngữ cay độc châm chọc cô, làm nhục cô. Nhưng hôm nay, cô mới biết, thì ra người đàn ông mà quý này cũng giống như những người đàn ông khác, cũng có lúc miệng ngọt.

Anh chống tay lên đầu, nằm nghiêng nói: "Vậy anh phải xem cái miệng độc này của anh có khiến em bị độc chết không" dứt lời liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Khỏe miệng Doãn Băng Dao cong lên nở nụ cười hạnh phúc

Cốc, cốc, cốc....

Tiếng gõ cửa này không sớm không muộn này đúng lúc quấy rầy nụ hôn của hai người. Ngự Giao buông người nằm xuống giường, "Chắc là Phạm Khiết Phàm và Lang Long đưa bác sĩ tới" anh đắp kín chăn giúp Băng Dao, sau đó đi ra mở cửa.

Quả nhiên đứng ở ngoài cửa chính là Lang Long, đi theo sau là vị bác sĩ mấy ngày trước đã tới khám cho Băng Dao.

Lang Long nhìn thấy Ngự Giao quần áo xộc xệch, hơi ngẩn người một chút, gương mặt miễn cưỡng nở nụ cười, "Băng Dao khỏe hơn chút nào chưa?"

"Ừ, thuốc tới rất đúng lúc, cho nên virus chỉ phát tác một lần" nhưng một lần đó đã đủ khiến anh sợ run người, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy cô đau đớn khổ sở, có lẽ hiện giờ anh sẽ không lựa chọn được ăn cả ngã về không với Mục Quang.

Trong lúc bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe cho Băng Dao, Lang Long nói với anh: "Tớ thấy sắc mặt Băng Dao đã khá hơn nhiều, chắc không có chuyện gì. Tớ có việc gấp phải trước, tài xế ở dưới lầu, lát nữa sẽ đưa bác sĩ về"

"Ừ"

Lang Long lấy cớ rời đi, thật ra anh hoàn toàn không có chuyện gấp gì. Bởi vì tình yêu với Băng Dao, nên khi nhìn thấy hai người thân thiết, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác khó chịu. Dù sao anh không phải là thánh nhân, anh chỉ là một người đàn ông có máu có thịt bình thường, mấy ngày trước chạy tới đây là vì tình hình rất nghiêm trọng, nhưng nếu bây giờ đã không có chuyện gì, anh sẽ giảm bớt số lần lui tới nơi này, phải ép bản thân quên Doãn Băng Dao, cắt đứt hoàn toàn mối tình này.

Lang Long lái xe đi lòng vòng bên ngoài, sau đó tới quầy rượu. Tuy là ban ngày nhưng trong quán rượu vẫn rất tối, anh kinh ngạc phát hiện Phạm Khiết Phàm đang ngồi bên quầy bar, đi tới vỗ vai cô cười nói: "Có chuyện gì buồn sao, mà ban ngày cũng tới đây để mượn rượu giải sầu"

Khi nhìn thấy anh, Phạm Khiết Phàm có hơi kinh ngạc sau đó gọi nhân viên phục vụ lấy một ly rượu cho Lang Long, cười khổ nói: "Không phải cậu cũng thế sao? đừng nói là tới đây tìm tớ nha"

Anh chỉ cười cười, cũng không phủ nhận.

"Cậu vì Doãn Băng Dao?"

"Còn vậ vì Giao"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nụ cười này bao hàm quá nhiều điều, là bất đắc dĩ là chua xót, tất nhiên cũng có thấu hiểu.

Bình thường khi tới công ty Phạm Khiết Phàm luôn mặc đồ công sở, những bộ đồ vừa sang trọng vừa quyến rũ, nhưng tích cách của cô hoàn toàn không giống với bộ đồ mặc trên người, cô đột nhiên khoác vai Lang Long như anh em nói: "Đồng cảnh tương lân, chúng ta cạn ly"

"Cạn ly"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Chúng ta thử xem

Lang Long uống cạn rượu trong ly, an ủi Phạm Khiết Phàm cũng là an ủi chính mình, "Thật ra cậu không nên đau khổ, hai người bọn họ là trời sinh một cặp, tớ tin rằng trong giây phút mỗi người trong chúng ta chào đời, chắc chắn cũng có một người được sinh ra để làm nửa kia, chỉ là chúng ta chưa tìm ra mà thôi, phải trải qua rất nhiều sóng gió mới có thể tìm ra người đó. Phạm Khiết Phàm, cậu nhất định sẽ tìm ra người đàn ông của mình"

Phạm Khiết Phàm cười khanh khách: "Thật không?"

"Tất nhiên"

"Vậy cậu cũng nhất định sẽ tìm được"

"Vì có thể tìm ra một nửa thực sự của chúng ta, cạn ly"

Uống cạn ly rượu, Phạm Khiết Phàm không kìm được khóc, cô đột nhiên ngừng gương mặt đầy nước mắt nhìn Lang Long, "Long, cậu nói xem có phải ông trời đang cố ý hành hạ chúng ta không?"

Lang Long đưa tay lau nước mắt cho Phạm Khiết Phàm, anh biết so với mình chắc chắn Phạm Khiết Phàm còn đau khổ hơn rất nhiều, từ hồi còn đi học cô đã yêu Giao, nhiều năm trôi qua, nhìn cậu ấy kết hôn, nhìn cậu ấy quan hệ mập mờ với người khác nhưng vẫn một mực lặng lẽ yêu.

"Mỗi người luôn có những nỗi đau khổ riêng, cho nên không phải vừa rồi tớ đã nói rồi sao? Có thể là cậu yêu lầm người rồi, bởi vì người đó không phải là một nửa dành cho cậu"

Phạm Khiết Phàm bật cười "hì hì" đau khổ: "Tại sao cậu có thể nói thân nhiên như vậy, chẳng lẽ trong lòng cậu không đau sao?"

"Đau, tất nhiên là đau" Lang Long gật đầu, "Nhưng tớ là đàn ông, làm sao có thể dễ dàng rơi nước mắt"

Xiết tay thành nắm đấm khẽ đánh vào lồng ngực anh, nói: "Đàn ông và đàn bà có gì khác nhau, những chuyện đàn ông các người có thể làm tớ cũng có thể làm"

"Vậy thì đúng rồi, cho nên cậu phải kiên cường lên, đừng khóc"

"Được rồi, không khóc" đưa tay tự lau những giọt nước mắt trên mặt mình. Phạm Khiết Phàm cố nén nước mắt, gượng cười: "Cậu nói xem cũng thật kỳ lạ, hai chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thực ra cậu cũng không kém gì Giao, hơn nữa phụ nữ theo đuổi cậu cũng rất nhiều, còn tớ cũng không xấu xí. Tại sao từ đầu tới cuối tớ chỉ yêu Giao, cậu lại chỉ yêu người yêu của Giao? thật kỳ lạ"

"Cậu không nói tớ cũng không nghĩ ra, cậu nói đúng đó" Lang Long suy nghĩ một lát, cười cười, "Có thể sóng điện của hai chúng ta không cùng tần số"

"Ha ha, đúng, sóng điện không cùng tần số..."

Nâng ly uống cạn, Phạm Khiết Phàm hơi ngà ngà nhìn anh hỏi: "Long, cậu vừa mới nói, chắc chắn tồn tại một nửa thuộc về mình, chỉ là có người cả đời không thể gặp được, hoặc phải trải qua muôn vàn sóng gió mới có thể gặp được. Như vậy liệu có khi nào chúng ta gặp được một nửa của mình, nhưng lại không nhận ra không?"

Lang Long suy tư giây lát, gật đầu đồng ý: "Tớ nghĩ rất có thể có khả năng này"

"Thật không?"

"Ừm"

"Long, nếu không như vậy đi" Phạm Khiết Phàm uống hơi nhiều, nhất thời kích động đưa ra ý kiến, "Hai chúng ta thử yêu nhau xem thế nào?"

Lang Long kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ không thể nào tin của Lang Long, cô đang chuẩn nói gì đó, Lang Long lại thoải mái gật đầu, "Được, không thành vấn đề"

Lần này đến phiên Phạm Khiết Phàm bất ngờ, "Thật?"

"Ừm, Giao và Băng Dao yêu nhau, chúng ta không thể nào có cơ hội, cho nên chúng ta hãy thử yêu nhau, chỉ cần không xảy ra chuyện gì, an ủi lẫn nhau để quên hai người bọn họ cũng là một cách tốt"

"Cứ quyết định như vậy đi"

"Vì sự hợp tác của chúng ta, cạn ly"

"Cạn ly, hợp tác vui vẻ"

"Hợp tác vui vẻ"

Sau khi uống thuốc, cơ thể Băng Dao hồi phục trở lại bình thường, cuối cùng cô có thể đi ra ngoài cảm nhận ánh sáng mặt trời ấm áp bên ngoài, hút thở bầu không khí trong lành, lấy lại cuộc sống yên bình trước đây.

Chỉ là, Ngự Giao rất ít tới những mỗi ngày anh đều gọi điện thoại. Chiều này chỉ có Doãn Băng Dao và Tiết Tiểu Diệc ăn cơm, tất cả trở lại như những ngày trước đây, hai mẹ con tiếp tục cuộc sống của mình.

Tiết Tiểu Diệc hỏi, "Noãn, sau này con có thể gọi mẹ là Băng Dao không? Mọi người đều gọi mẹ như vậy"

Doãn Băng Dao suy nghĩ giây lát, "Tất nhiên là có thể" cô vươn tay xoa gáy cậu bé, "Nhóc con này, có ai dám gọi thẳng họ tên của mẹ mình như vậy"

"Người ta cảm thấy gọi như vậy thân thiết hơn chứ sao"

"Được rồi, tùy con" dù sao hiện giờ tất cả mọi người đều đã biết thân phận của cô.

"Băng Dao, chúng ta vẫn phải rời đi sao?"

Doãn Băng Dao hơi khựng lại, mấy ngày trước sau khi lấy được sổ tài liệu kia cô từng nói với Tiểu Diệc muốn rời khỏi nơi này, cũng đã quyết định sẽ ra đi. Nhưng bây giờ....

"Mẹ không bỏ được chú Thâm phải không?"

Cô không lên tiếng.

"Đừng có xấu hổ, con biết Băng Dao sẽ lấy chú Thâm đúng không?"

Câu hỏi này thật sự khiến Băng Dao rất khó trả lời, thật ra đối với tương lai của mình và Ngự Giao, chính cô cũng không biết, không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng cô khẳng định tình yêu giữa hai người, trong lòng hoàn toàn không có nghi ngờ.

Nhưng Y Thu cũng rất yêu Giao, bọn họ thật sự có thể ly hôn không? Cô không biết, thật sự không biết...

Nhưng cô hoàn toàn không quan tâm tới cái gọi là danh phận gì đó.

"Tiểu Diệc, chuyện người lớn con đừng hỏi, mấy hôm nữa mẹ sẽ dẫn con đi gặp một số người"

"Là ai ạ?" Tiết Tiểu Diệc lập tức bị thu hút, cuối cùng không còn hỏi những câu khiến cô không biết trả lời như thế nào.

"Dẫn con đi gặp ông ngoại" nghĩ tới bố, bờ môi nở nụ cười, nhưng trong lòng lại lo lắng, không biết ông có tiếp nhận được hình dáng hiện giờ của cô không? Ông có nhận ra cô không?

"Con có ông ngoại?" Tiết Tiểu Diệc kinh ngạc tròn to hai mắt.

"Đúng vậy, mẹ sẽ dẫn con đi gặp ông ngoại. Tiểu Diệc sẽ nhanh chóng được gặp những người thân khác, con có vui không?"

"Vui ạ, vui lắm ạ" Tiết Tiểu Diệc vui sướng vỗ tay hoan hô

"Được rồi, mau ăn cơm đi"

"Vâng"

Thật ra người cậu muốn gặp nhất là bố. Nhưng từ lần trước mỗi khi nhắc tới bố, Băng Dao sẽ không vui thậm chí còn rơi nước mắt, nên cậu không dám hỏi những câu về bố. Mỗi tối cậu đều mơ thấy bố, nhưng bóng dáng trong mộng rất mơ hồ. Lại không dám nói với Băng Dao, thật sự cậu rất muốn gặp bố.

Bởi vì không muốn khiến Băng Dao không vui, cậu biết Băng Dao nhất định có nỗi khổ riêng, cậu sẽ kiên nhẫn chờ đợi, đợi mẹ nói cho cậu biết, bố là ai.

Doãn Băng Dao không biết những suy nghĩ ngày trong lòng con trai, thật ra cô cũng rất muốn nói cho con trai biết sự thật, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn chưa chắc chắn, ngộ nhờ Y Thu không từ bỏ, hơn nữa trong lòng cô vẫn rất mâu thuẫn. Vì Y Thu, vì không muốn phá hoại hôn nhân của cô ấy, có lẽ cô sẽ từ bỏ sẽ rời đi, nhưng tình yêu đối với Ngự Giao sẽ mãi mãi không phai mờ. Bây giờ cô không muốn cho Tiểu Diệc hi vọng, để sao đó niềm hi vọng đó vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 244: Nguyên nhân sai lầm

Đã mấy ngày trôi qua không nhìn thấy Ngự Giao, từ mỗi ngày anh gọi điện thoại một lần, biến thành hai ngày gọi điện thoại một lần.

Cô không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng trong điện thoại, anh nói rất bận có nhiều chuyện cần giải quyết. Cô hiểu anh, cho nên hoàn toàn không oán giận mà chỉ lặng lẽ chờ đợi, cô tin Ngự Giao sẽ không rời khỏi mình.

Hơn nữa, để lấy được thuốc anh đã phải nhọc lòng suy tính đem chính tập đoàn của gia tộc giao cho Mục Quang. Cho nên, Băng Dao nghĩ, chắc chắn anh đang bận rộn những chuyện này.

Mỗi lần gọi điện thoại, câu nói cuối cùng của anh luôn là, "Băng Dao, chờ anh"

Mấy ngày nay chỉ có Đồng Bội thỉnh thoảng đến thăm cô, nhưng hoàn toàn không nhắc tới Tô Y Thu. Một hôm Đồng Bội mua về rất nhiều đồ ăn vặt sang thăm Tiểu Diệc, nhưng thằng bé đang ở nhà trẻ, vì vậy Băng Dao giữ cô lại ăn cơm trưa.

Sau buổi cơm trưa, cuối cùng Băng Dao hỏi chuyện mình quan tâm nhất, "Y Thu, cậu ấy có khỏe không?" vừa mở miệng, trong lòng đã thầm cười nhạo bản thân. Liệu cô ấy có khỏe được không? Là chính mày đã cướp chồng của cô ấy, hiện giờ mày còn hỏi như vậy sao?

Nhưng... cô thực sự quan tâm Y Thu, hoàn toàn không có ý gì khác.

Đồng Bội áp ứng, cười hi hi: "Khỏe, tất nhiên là khỏe rồi"

Đồng Bội là một người thẳng thắn, Doãn Băng Dao và Tô Y Thu đều hiểu rõ tính cách này của cô, nên chỉ cần chớp mắt liền biết cô đang nói dối hay không.

"Đồng Đồng, cậu đừng gạt tở"

"Tở gạt cậu điều gì?"

"Hôm đó Y Thu tới, chỉ hận không thể giết chết tở thì làm sao cậu ấy có thể khỏe. Hiện giờ chắc chắn cậu ấy rất đau khổ" không biết Ngự Giao có về thăm cô ấy không.

Đồng Bội rơi vào trầm tư, mấy ngày trước đúng là cô có tới thăm Y Thu, sau khi nghe cô ấy nói đang mang thai, cô rất khiếp sợ.

"Y Thu, không phải là cậu nói không có thai, cho nên mới muốn thụ tinh nhân tạo sao?" dn không thể tin.

Hôm đó trên gương mặt Tô Y Thu hoàn toàn không có vẻ khổ sở mà là nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, cô ấy còn kéo tay cô vui vẻ nói: "Kính nguyệt của tở bị chậm, sau đó tở tới bệnh viện kiểm tra, kết quả là mang thai. Lần trước là do bệnh viện nhầm tở với một cô gái cũng đi khám thai"

"Là do bác sĩ nhầm?" Đồng Bội kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Đúng vậy, hôm đó tở cho rằng mình không có thai, trong lòng rất thất vọng nên không nhìn kỹ họ tên trên tờ giấy xét nghiệm" Tô Y Thu đưa tay xoa bụng, "Tở có thai một tháng rồi, chính là lần trước cùng Giao... Dù sao hiện giờ tở cũng có thai rồi...."

Đồng Bội không biết nên cảm thấy vui mừng hay đau buồn cho Tô Y Thu, vì Ngự Giao cương quyết muốn ly hôn.

"Đồng Đồng, chẳng lẽ cậu không mừng cho tở sao?"

"Tở... tất nhiên là tở mừng rồi, nhưng Y Thu quan hệ giữa cậu và Ngự Giao...."

Tô Y Thu lắc đầu, "Không cần lo, tở rất yêu anh ấy, chỉ cần có đứa bé này tở đã thỏa mãn rồi, tuy anh ấy không quan tâm tở và đứa trẻ này, tở vẫn sẽ yêu thương nuôi dưỡng đứa trẻ này thành người" hôm đó cô thật sự bị thứ tình cảm cuồng dại chấp nhất của Tô Y Thu làm cho cảm động, nhưng Băng Dao cũng rất yêu Giao.

Đồng Bội suy đi nghĩ lại, cảm thấy trong hai người chị em tốt của mình, ai cũng không làm sai, nguyên nhân của sai lầm là Ngự Giao!

Do anh ta có gương mặt quá tuấn mỹ, lại có tiền có thế, bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ bị anh ta thu hút. Haiz, thật không biết rốt cuộc tương lai của Băng Dao và Y Thu ra sao? Bọn họ đều có đứa con của Ngự Giao...

"Đồng Đồng?"

Doãn Băng Dao thấy Đồng Bội ngẩn người, khẽ gọi mấy tiếng vẫn không thấy cô phản ứng, vì vậy đập nhẹ lên bả vai cô, "Đồng Đồng, cậu đang nghĩ gì đó?"

Đồng Bội đột nhiên lấy lại tinh thần, cô có chút khó xử nhún nhún vai nhìn Băng Dao.

"Đồng Đồng, có phải cậu có điều gì muốn nói với tở không?"

"Băng Dao... tở...." cô nghĩ tới nghĩ lui, thật không biết có nên nói chuyện Y Thu mang thai cho Băng Dao nghe hay không.

"Có gì cậu cứ nói ra đi"

Đồng Bội phiền não vò tóc, "Ôi trời, hai người các cậu làm tở phiền đến chết mất, thực sự không biết nên làm thế nào"

Doãn Băng Dao ngẩn người, áy náy cụp mắt, "Xin lỗi"

"Băng Dao, đừng nói xin lỗi với tở, tở thực sự không biết có nên nói với cậu hay không. Cậu và Y Thu đều là chị em tốt của tở, tở không muốn ai trong hai người phải chịu tổn thương. Tở biết các cậu đều yêu Ngự Giao, nhưng hiện giờ Y Thu cần Ngự Giao. Nhưng mặt khác cũng cảm thấy cậu rất cần anh ta, Y Thu còn có gia đình giàu có, nhưng cậu chỉ là lười lười quạnh quẽ khổ nuôi lớn Tiểu Diệc những năm qua...."

"Đồng Đồng, rốt cuộc cậu muốn nói gì?"

"Cậu ấy có thai rồi!"

"Cái gì?" Doãn Băng Dao cả kinh.

"Hôm trước cậu ấy mới nói cho tớ biết "

Ngự Giao ngỡ ngàng ngồi ở trên ghế, trong đầu đột nhiên hiện lên những hình ảnh rất lâu trước đây, khi đó cô đang làm việc trong tiệm hoa, Y Thu tới và nói có thai. Nhưng hiện giờ bọn họ không có đứa con nào, hơn nữa Ngự Giao nói trước kia anh hoàn toàn không chạm vào người Tô Y Thu.

"Đồng Đồng, liệu có phải cậu nghe lầm hay không?" lần này cô thực sự không thể tin.

"Không đâu, Băng Dao những lời tớ nói đều là sự thật"

"Sao...." ánh mắt cô tràn đầy mất mát, cười tự giễu, tuy Ngự Giao nói chưa từng chạm vào người Tô Y Thu, nhưng làm sao cô có thể tin là thật? Hiện giờ Đồng Bội cũng nói Y Thu mang thai, mà chắc chắn không có chuyện Y Thu lừa Đồng Bội. Hơn nữa bọn họ đã kết hôn sáu năm, làm sao có thể chưa từng xảy ra quan hệ... Cô đột nhiên cảm thấy mình thật ngây thơ.

Cảm nhận được sự không vui của Băng Dao, Đồng Bội đưa tay tự vả vào miệng mình: "Tớ đúng là nhiều chuyện"

Doãn Băng Dao kéo tay cô nói: "Không nên trách cậu, cậu nói cho tớ biết là đúng"

"Cậu đừng suy nghĩ nhiều. Thực ra chuyện giữa ba người, người ngoài như tớ không thể hiểu nên tớ cũng sẽ không khuyên cậu điều gì, càng không khuyên Y Thu. Tớ biết người Ngự Giao yêu là cậu. Băng Dao, hi vọng cậu có thể giải quyết tốt những mối quan hệ này"

"Ừm, tớ hiểu, cậu yên tâm đi"

"Vậy tớ về trước, chủ nhật Tiểu Diệc được nghỉ lại tớ tới thăm hai mẹ con cậu"

"Ừ"

Sau khi Đồng Bội đi, Băng Dao ngồi thất thần không cả buổi chiều. Y Thu mang thai, cô nên làm gì bây giờ? Giao đã biết chuyện này chưa? Anh sẽ làm gì? Tất cả những câu hỏi này không ngừng đan xen chồng chéo trong đầu. Cô gọi điện thoại cho Ngự Giao nhưng đều tắt máy. Trong lòng càng ngày càng hoảng loạn, càng lúc càng không biết làm sao...

Trong đầu không khỏi phỏng đoán, liệu có phải Giao đang ở bên cạnh Y Thu? cô ấy đang mang thai chắc chắn rất cần anh ở bên cạnh, cho nên mấy ngày hôm nay anh mới không tới?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Hạnh phúc đặt dè

Thực tế tàn nhẫn một lần nữa nhắc nhở, cô chính là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người chị em thân thiết, tận trong đáy lòng tâm của cô vô cùng day dứt.

Xế chiều đi đón Tiểu Diệc tan học, ngồi trên xe taxi, cậu nhận ra mẹ không vui, "Băng Dao, đã xảy ra chuyện gì sao? tại sao mẹ có vẻ không vui?" nhìn mẹ tò mò hỏi.

Dịu dàng xoa tóc con trai, "Không, mẹ có chuyện gì không vui đâu."

"Gạt người, rõ ràng là có! Có phải vì chú Thắm không tới thăm chúng ta, mẹ nhớ chú ấy?" Tiết Tiểu Diệc chớp mắt, "Chúng ta gọi điện thoại cho chú Thắm, bảo chú ấy tới thăm chúng ta được không? Tiểu Diệc cũng muốn gặp chú ấy"

Doãn Băng Dao cười cười, dịu dàng nói. "Chú Thắm đang bận, đợi chú ấy giải quyết xong sẽ tới tìm chúng ta. Chúng ta không thể quấy rầy chú ấy hiểu không?"

"Vâng ạ." Tiết Tiểu Diệc gạt đầu.

"Tiểu Diệc ngoan lắm"

Hai mẹ con về tới khu chung cư, vui mừng khi nhìn thấy xe của Ngự Giao đang đậu dưới lầu.

Tiết Tiểu Diệc tròn to hai mắt, nở nụ cười tươi rói, "Là xe của chú Thắm! Chú ấy đến thăm chúng ta"

Tiết Tiểu Diệc vội vàng vui mừng chạy vào bên trong.

"Từ từ thôi, cẩn thận không ngã." Doãn Băng Dao vội vàng đi theo.

Thang máy vừa lên tới lầu tám, Tiết Tiểu Diệc lập tức chạy thẳng tới căn hộ trước đây của Ngự Giao, nhón chân lên, cánh tay nhỏ bé mũm mĩm giơ ra nhấn chuông cửa.

Nhấn mấy lần vẫn không có ai ra mở cửa, cậu bé gọi to: "Chú Thắm mở cửa nhanh đi, cháu là Tiểu Diệc đây!"

Doãn Băng Dao bước tới gọi, "Tiểu Diệc đừng gọi, có thể chú Thắm vẫn chưa về đâu."

"Chú ấy về rồi, đó là xe của chú ấy, con nhận ra mà."

"Có thể chúng ta nhìn nhầm thôi."

"Không nhầm" ánh mắt cậu bé rất kiên định, "Đó là chiếc xe Limousine phiên bản dài sản xuất với số lượng có hạn, cả Trung Quốc chỉ có một chiếc, chắc chắn là xe của chú Thắm"

"Con cũng hiểu biết giá cả thị trường ghê nha" cô không nhịn được bật cười.

"Tất nhiên rồi, con thích nhất là xem tạp chí xe hơi mà, hơn nữa các bạn học ở nhà trẻ đều thích chú Thắm, chú Thắm là thần tượng của các bạn ấy"

Cô có thể nhìn thấy vẻ tự hào ánh lên trong mắt Tiết Tiểu Diệc. Khẳng định tiểu quý này vì quen chú Thắm mà kiêu ngạo, nếu như cậu biết, Ngự Giao chính là bố đẻ của mình, sẽ còn vui tới đâu nữa.

Tiết Tiểu Diệc quay đầu lại, vừa tiếp tục nhấn chuông cửa, vừa kêu: "Chú Thắm! Mở cửa đi! Cháu là Tiểu Diệc"

Cánh cửa vẫn đóng im lìm, nhưng cửa căn hộ nhà Băng Dao lại mở ra.

"Tiểu Diệc, Băng Dao" một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng hai người.

Kinh ngạc quay đầu lại, Ngự Giao đang đứng ở cửa nhà hai mẹ con thò đầu ra, mỉm cười.

"Tiểu quý gọi lớn như vậy, chú ở trong phòng đọc sách cũng nghe thấy"

Tiết Tiểu Diệc vội vàng chạy tới, ôm chầm lấy Ngự Giao. Anh ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Diệc, ôm cậu bé vào trong ngực, "Tiểu Diệc lớn hơn rồi, nặng hơn."

"Chú Thắm, cháu nhớ chú lắm, chú có nhớ cháu không?"

"Nhớ, tất nhiên là nhớ rồi."

"Cháu thấy chú có vẻ nhớ Băng Dao hơn ấy chứ."

"Chú nhớ Băng Dao, nhưng cũng nhớ cả Tiểu Diệc." Ngự Giao bật cười.

Trong lòng Doãn Băng Dao như được an ủi, nhìn thấy anh mỉm cười như vậy, thực sự rất thoải mái. Cô bước tới, kinh ngạc hỏi: "Sao anh lại ở trong nhà em?"

"Mấy ngày trước khi em còn bị bệnh, để thuận tiện anh đã tự đánh thêm một bộ chìa khóa mà chưa có sự đồng ý của em, không sao chứ?"

Doãn Băng Dao vừa định lên tiếng, Tiết Tiểu Diệc liền giành nói trước: "Không sao, tất nhiên là không sao rồi"

Ba người cùng ăn cơm tối, dĩ nhiên là Doãn Băng Dao xuống bếp, nhìn hai bố con tham lam ngửi ngửi mùi đồ ăn ngon cô làm, trong lòng rất thỏa mãn rất hạnh phúc.

Nhưng càng hạnh phúc như vậy, trong lòng cô càng lo lắng.

Không biết hạnh phúc này có thể duy trì bao lâu?

Buổi tối, sau khi Tiết Tiểu Diệc ngủ, Ngự Giao và Doãn Băng Dao trở về phòng ngủ trò chuyện.

Ngự Giao nói: "Băng Dao, anh đã tìm được một nhóm bác sĩ phẫu thuật Thẩm mỹ giỏi nhất Hàn Quốc."

"Nhóm bác sĩ phẫu thuật Thẩm mỹ?" cô khó hiểu nhìn anh, xoa xoa gương mặt mình, "Em cần phẫu thuật Thẩm mỹ sao?"

"Không phải em muốn tới thăm người nhà sao? Bây giờ em đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, chẳng lẽ em không lo lắng bọn họ không chấp nhận được sao?"

"Dĩ nhiên là em lo" thờ dài nói tiếp: "Nhưng Giao à, em không muốn phẫu thuật Thẩm mỹ, gương mặt này đã theo em sáu năm, hơn nữa từ khi tiểu diệp sinh ra tới giờ chỉ nhìn thấy gương mặt này của em, nếu như phẫu thuật Thẩm mỹ trở lại gương mặt trước đây, em sợ con không chấp nhận được"

"Không sao, em muốn làm thế nào thì sẽ làm như thế."

Doãn Băng Dao không vui hỏi: "Có phải anh không thích em như vậy, không thích gương mặt này?"

Dù sao, người anh yêu là Băng Dao.

Ngự Giao ôm cô, dịu dàng nói, "Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng em suy nghĩ nhiều quá rồi. Tuy gương mặt em rất khác so với trước kia, nhưng em vẫn là Băng Dao, em vẫn có rất nhiều điểm giống như trước kia, chỉ ngoại trừ gương mặt mà thôi. Băng Dao, anh yêu chính con người em, linh hồn em, cho nên không quan tâm bề ngoài của em như thế nào. Anh chỉ lo người nhà của em không chấp nhận được, nên mới giúp em tìm một nhóm bác sĩ phẫu thuật Thẩm mỹ."

Doãn Băng Dao thuận thế dựa vào trong ngực anh, bây giờ anh thật sự rất biết quan tâm chăm sóc người khác. Nhưng cảm giác này lại khiến cô lo lắng.

Quả nhiên hạnh phúc đặt dè, làm cho người tra trân trọng hơn, giống như có thể sẽ tan thành mây khói bất cứ lúc nào.

"Dù sao bây giờ cũng thế này rồi, em không muốn phẫu thuật lại như trước đây, nếu Tiểu Diệp nhìn thấy gương mặt em thay đổi, nhất định sẽ trở nên xa lạ"

"Ừm, anh tôn trọng em. Cứ làm theo suy nghĩ của em đi, ngày mai anh sẽ hủy bỏ cuộc hẹn, bảo bọn họ không cần tới nữa."

"Vâng."

Cô dựa sát vào trong ngực anh, nhắm hai mắt lại, muốn cảm nhận thật sâu cảm giác có anh bên mình. Cô hít sâu một hơi, tham lam ngửi mùi hương của riêng anh.

Ngự Giao đột nhiên cười cười, "Người anh có mùi mồ hôi sao? Anh đi tắm ngay đây"

Cô liền vội vàng kéo Ngự Giao đang chuẩn bị đứng dậy đi vào phòng tắm lại, "Không phải vậy, không hôi chút nào, chỉ là em muốn được người mùi hương của riêng anh thôi."

Anh cưng chiều nhìn cô, khẽ nhéo mũi: "Ngốc quá, anh sẽ không bao giờ rời xa em, em cần gì phải làm vậy như anh sẽ biến mất ngay ấy"

Thật ra buổi tối nay, anh đã nhận ra sự khác thường ở cô.

Trong đầu Doãn, đột nhiên vang lên câu hôm nay Đồng Bội nói, ngược mắt nhìn Ngự Giao muốn hỏi lại thôi.

"Em muốn nói gì, nói đi" ánh mắt sắc bén của anh luôn nhìn thấu tâm trạng cũng như suy nghĩ của cô, dường như anh trở thành người hiểu cô nhất trên thế giới này.

Có một người yêu mình sâu đậm như vậy, là chuyện đáng vui mừng biết bao, nhưng có lúc lại khiến cô cảm thấy rất quẫn bách, ở trước mặt anh gần như không thể giấu được điều gì.

"Em muốn... em muốn hỏi, hỏi, Y Thu sao rồi? Anh và cậu ấy thế nào rồi?" cô thử thăm dò.

Nhưng câu trả lời của Ngự Giao lại khiến cô rất thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Sự giao hòa giữa tình và dục

Anh thân nhiên nói: "Anh và cô ta không có thế nào, cũng không biết cô ta thế nào rồi, mấy ngày nay anh bận công việc quá, nên ở lại chỗ ll luôn chứ"

không về nhà"

Trong lòng Băng Dao thờ dài một cái, chắc chắn Ngự Giao biết Y Thu mang thai, Y Thu tuyệt đối sẽ nói cho anh biết. Nhưng anh lại không nói ra, hơn nữa cố tình tránh né chủ đề liên quan tới Tô Y Thu. Ngự Giao như vậy, khiến cô không thể nắm bắt. Cô không biết anh đang nghĩ cái gì...

Ngự Giao không nhắc tới chuyện Tô Y Thu mang thai, Doãn Băng Dao cũng không tiếp tục truy hỏi, cô không muốn gây áp lực cho anh, đây là sự lựa chọn của anh, cho dù cuối cùng anh làm gì, cô đều tôn trọng sự lựa chọn đó.

Hơn nữa, cô cũng không muốn tổn thương Y Thu.

Nếu như nhắc tới chuyện Y Thu mang thai, không thể nghi ngờ đó chính là gián tiếp thúc giục anh. Thật ra cô rất hận bản thân đã yêu người yêu của người chị em tốt của mình, nỗi đau đớn thống khổ trong lòng ai có thể hiểu được.

Cô biết, người ngoài chắc chắn sẽ sỉ nhục cô, nói cô là tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Nhưng cô biết bản thân có thể mặc kệ tất cả những lời đàm tiếu kia.

Ngự Giao ôm cô vào lòng, "Băng Dao, anh biết trong lòng em có rất nhiều tâm sự. Nhưng em hãy tin anh được không? Cho anh một chút thời gian, bây giờ anh đang phải giải quyết một số chuyện trong tập đoàn, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi anh sẽ đưa mục quang và dương tuyết hoa vào tù. Cho nên bây giờ anh rất cần sự kiên nhẫn chờ đợi của em, được không?"

Doãn Băng Dao gật đầu đồng ý, sáu năm đã trôi qua, cô không quan trọng việc phải chờ đợi thêm mấy ngày.

"Sức khỏe đã tốt hơn chút nào chưa?"

"Sức khỏe em tốt hơn nhiều rồi, không có vấn đề gì."

"Vây..." khoe miệng anh cong lên nở nụ cười tà mị, "Vây anh sẽ không khách khí..." dứt lời, anh bế cô lên.

"Ái..." Doãn Băng Dao kêu lên một tiếng, "Anh muốn làm gì?"

Vùi mặt vào cổ cô hít sâu một hơi, "Tất nhiên là làm chuyện anh muốn làm"

Anh đi tới bên chiếc giường, đặt cô xuống, sau đó cơ thể tráng kiện của anh liền ép xuống, vùi mặt vào cổ cô, hôn cổ cô, gặm cắn vành tai và xương quai xanh của cô.

Thân thể cô ở dưới bờ môi anh từ từ trở nên mềm yếu, nhìn dáng vẻ cô thẹn thùng, càng khơi dậy ngọn lửa ham muốn trong anh, Ngự Giao đối khát kéo áo cô xuống, hai bầu ngực trắng như tuyết ngạo nghễ đứng thẳng.

Trong ánh mắt Ngự Giao thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, ngọn lửa dục vọng trong đáy mắt càng thiêu đốt hơn.

"Giao..."

"Rất lâu rồi không chạm vào người em, hôm nay em có phản kháng cũng vô ích" anh đột nhiên ngang ngược nói.

Một tay nắm lấy bầu ngực trắng muốt, thỉnh thoảng nhẹ nhàng xoa nắn thành những hình dạng khác nhau, lòng bàn tay nhẹ ấn xuống núp hoa đỏ hồng, núp hoa dưới sự giầy vò của anh từ từ thẳng đứng.

"Ừm..." Doãn Băng Dao không kìm được rên lên một tiếng, cơ thể cô dưới bàn tay to lớn nóng như lửa của anh dần dần mềm mại như nước.

"Giao..." khe khẽ nín non tên của anh.

Ngẩng đầu hài lòng nhìn gương mặt mê đắm của cô, sau đó vội vàng cưỡi từng thứ trên người cô. Anh vẫn luôn bá đạo như vậy, khiến cơ thể cô vừa đau đớn lại vừa cảm thấy thoải mái và kích thích.

"Băng Dao, hôm nay anh sẽ làm em cảm nhận được sự giao hòa tuyệt đẹp giữa tình và dục" anh tà ác cười một tiếng, đột nhiên tách hai chân cô ra.

Vùng đất bí ẩn nữ tính xinh đẹp hiện ra trước mắt anh.

Doãn Băng Dao nhỏ giọng kêu lên một tiếng, gương mặt ửng hồng. Cô hơi ngượng ngùng muốn khép hai chân lại, ánh mắt nóng dục dữ dội của anh khiến cô muốn thoát khỏi cảm giác lúng túng này.

Anh thấp giọng ra lệnh: "Không được từ chối anh."

"Em... em chỉ là cảm thấy rất khó chịu..." bị anh trêu chọc như vậy, trong cơ thể như tập trung một luồng nhiệt nóng bỏng không được giải phóng ra bên ngoài, mà bên dưới cơ thể lại có một cảm giác trống rỗng cần được lấp đầy khiến cô càng khó chịu không thể chịu được.

Khóe mắt anh hơi cong lên, "Nói em yêu anh, anh sẽ lập tức làm sự khó chịu trong cơ thể em biến mất."

Cô cắn chặt môi, vào lúc này bị yêu cầu phải nói ra lời như vậy, dù sao vẫn có cảm giác thẹn thùng, hơn nữa tính cách cô rất quật cường, anh càng ép buộc cô càng không muốn thuận theo.

Thấy cô không nói gì, ngón tay của anh liền trừng phạt, như có như không chạm vào vùng đất bí ẩn xinh đẹp của cô.

"U...m..." cô không kìm được rên lên.

Bàn tay Ngự Giao bắt đầu đốt lửa trên cơ thể cô, những ngón tay linh hoạt của anh khiến cơ thể cô muốn ngừng mà không được, dần dần cơ thể cô bắt giác đông đưa theo những động tác của anh.

Gương mặt Ngự Giao hiện lên nụ cười thắng lợi. Cuối cùng cô đã rơi vào bẫy của anh, thấy bộ dạng cô như vậy, anh cố tình rút ngón tay mình lại nhẹ nhàng trêu chọc, làm cơ thể cô muốn mà không có được.

Doãn Băng Dao mở mắt, nhận ra nụ cười giảo hoạt vui vẻ trên gương mặt tuấn mỹ của anh, cô sẵn giọng: "Anh! Anh thật quá đáng"

"Nói em yêu anh, anh sẽ không trừng phạt em nữa" anh dương dương tự đắc.

Doãn Băng Dao hít sâu một hơi, cắn răng, về mặt tà chết chứ không chịu khuất phục, "Em không nói"

Anh uy hiếp nhìn cô, "Có nói hay không?"

"Không nói, không nói, không nói" thừa dịp anh không chú ý, cô lập tức kẹp chặt hai chân, lật người quay lưng về phía anh.

Ngự Giao hơi do dự một chút, rồi lại như sói đói nhào tới cơ thể trần trụi của cô, bắt đầu cù lét.

Doãn Băng Dao bị chọc cười "Khanh khách" không ngừng được.

"Rốt cuộc có nói hay không?"

"Ha ha.... thật đáng ghê...."

"Nói mau" anh không ngừng trừng phạt.

Doãn Băng Dao cười đến thở không ra hơi, chảy cả nước mắt. Cuối cùng phải xin tha: "Được, ha ha.... em nói.... em nói.... anh dừng lại trước đã... ha ha..."

Ngự Giao dừng lại, hả hê nhìn cô, "Nói đi"

Hít sâu một hơi, lau những giọt nước mắt vì cười, thâm tình nhìn anh, "Giao, em yêu anh"

Lời nói của cô vừa dứt, Ngự Giao liền chặn đôi môi cô bằng chính môi mình, dùng sức hôn.

Trong nụ hôn nóng bỏng, anh khẽ thì thầm một câu, "Anh cũng yêu em". Sau đó liền kéo quần chính mình xuống, đặt vật nam tính cứng rắn to lớn lên vùng đất bí ẩn nhạy cảm, lúc mạnh mẽ lúc dịu dàng dong ruổi ở trên người cô.

Lần đầu tiên Doãn Băng Dao cảm nhận được, thì ra cảm giác giao hòa giữa tình và dục, lại tuyệt vời như vậy. Nhớ trước đây, khi bị anh ép buộc đau đớn khổ sở đến đường nào. Nhưng bây giờ không giống vậy, bởi cơ thể và trái tim cùng lên tới đỉnh của vui sướng.

Một đêm nồng ấm trời qua, ngày hôm sau khi Băng Dao tỉnh dậy đã là mười giờ sáng, gối bên trống không, không biết anh đã rời đi khi nào.

Cô vội vàng rời giường, phát hiện Tiểu Diệc không có ở trong phòng, vội vã gọi điện thoại cho Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Vợ và tiểu tam

"Giao, anh đi khi nào vậy? Tiểu Diệc đâu?" điện thoại vừa kết nối Doãn Băng Dao liền lo lắng hỏi.

"Em đừng cuống, sáng nay anh đã đưa Tiểu Diệc tới nhà trẻ rồi, thấy em ngủ ngon muốn để em ngủ thêm, nên không đánh thức"

Trên gương mặt Băng Dao nở nụ cười hạnh phúc.

"Em đây rồi à?"

"Vâng"

"Mau ăn gì đó đi, không đói bụng lắm"

Cuộc điện thoại ngọt ngào này đã làm bụng cô không còn cảm giác đói chút nào.

Tên ác ma của trước đây, ngày hôm nay đã trở nên luôn dịu dàng sẵn sàng khiến cô thụ sủng nhược kinh. Đúng lúc Doãn Băng Dao đang nở nụ cười nhớ về chuyện tối hôm qua thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cô vội vã đi xuống lầu dưới, nghĩ là Đồng Bội tới cô tươi cười mở cửa, nhìn thấy người đứng ngoài cửa nở nụ cười trên môi lập tức cứng đờ trong nháy mắt.

"Sao vậy? nhìn thấy tôi không vui sao?" Tô Y Thu vênh vác tự đắc đứng bên ngoài, hôm nay sắc mặt hay thần thái của cô ta so với lần trước xem ra đã khá hơn rất nhiều.

Doãn Băng Dao im lặng một lúc, mới trở lại bình thường, "Y... Y Thu."

Tô Y Thu bước từng bước về phía cô, thái độ vô cùng thù địch và hung ác, Doãn Băng Dao không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

"Cô không có tư cách gọi tên tôi thân mật như vậy" Tô Y Thu khịt mũi nói: "Tuy bọn họ đều nói cô là Băng Dao, nhưng tôi sẽ không thừa nhận, hôm nay tôi với thân phận là vợ của Thẩm Ngạn Bằng tới đây tìm cô chính tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình người khác" giọng nói ép người không còn vẻ dịu dàng nhu hiền của năm xưa, "Cho nên! Phiền cô gọi tôi là bà Thẩm"

Doãn Băng Dao không biết nên trả lời thế nào, cô hiểu rõ những lời nói sắc như gai của Tô Y Thu.

"Y Thu, tớ..."

Bốp...

Tiếng một cái bạt tai vang lên cắt ngang lời nói của Băng Dao, trong nháy mắt gò má cô đau nhói.

Tô Y Thu điên cuồng quát: "Không cho phép cô gọi tôi như vậy" không muốn nghe thấy xưng hô như này, càng khiến đau lòng hơn. Bạn thân và chồng quay lưng phản bội, ai có thể chấp nhận? cho nên cô vẫn tự nói với bản thân, Tiết Noãn Nhi là Tiết Noãn Nhi, không phải là người chị em tốt Doãn Băng Dao của cô.

"Cô không phải Băng Dao! Vì Băng Dao sẽ không giành người đàn ông của tôi! Vì Băng Dao là chị em tốt nhất của tôi, cô ấy sẽ không phản bội tôi tổn thương tôi! Còn cô! Tiết Noãn Nhi! Cô chẳng qua chỉ là một tiểu tam nghìn người phi nhỏ"

Doãn Băng Dao lùi về phía sau một bước, cánh tay cầm điện thoại di động run rẩy. Những lời này đâm sâu vào lòng cô, nhói đau. Hít sâu một hơi, cổ giả bộ bình tĩnh xưng hô theo cách Tô Y Thu muốn: "Bà Thẩm..."

Khóe mắt Tô Y Thu lộ ra vẻ thắng lợi, cô ta mặc bộ quần áo lộng lẫy, đưa mắt nhìn Băng Dao một lượt từ trên xuống dưới, châm chọc: "Cô vẫn giống như năm xưa, mãi mãi là kẻ nghèo hèn, loại người như cô làm sao xứng với vị trí nữ chủ nhân nhà họ Thẩm"

Doãn Băng Dao kinh ngạc, không chỉ không thừa nhận cô là Doãn Băng Dao mà còn sỉ nhục cô như vậy. Thực sự không biết nói gì, yên lặng thừa nhận.

Cô không trách Tô Y Thu, vì cô đúng là kẻ thứ ba. Trước đây, khi Tô Y Thu là bạn gái của Ngự Giao, là cô chen ngang vào, bây giờ sau khi cô ấy là vợ Ngự Giao, vẫn là cô chen ngang vào.

Một khi đêm khuya bùng tình từ trong cơn ác mộng, cô luôn bị lương tâm cắn dứt, không cách nào thư thả cho bản thân. Nhưng tình yêu của Ngự Giao đã đem lại dũng khí rất lớn cho cô

Giờ đây đối mặt với sự chất vấn và sỉ nhục của Tô Y Thu, dường như đã bị dao động rất nhiều: "Xin lỗi"

Đối với Tô Y Thu, cô chỉ có thể nói ra ba chữ này, bởi cô không phản bác được, dù giải thích thế nào cũng chỉ là đối trá.

"Đừng có đứng trước mặt tôi giả bộ ảm ức tội nhục" Tô Y Thu mắt kiểm soát, chỉ biết hướng về phía Doãn Băng Dao giận dữ hét: "Người ảm ức là tôi! là tôi! Doãn Băng Dao! Cô là người mà tôi tin tưởng nhất, tôi nằm mơ cũng không ngờ cô chính là người phá hoại hạnh phúc của tôi, có nằm mơ tôi cũng không ngờ tới! Người chị em tốt của tôi sẽ biến thành kẻ thứ ba chen vào cuộc hôn nhân của tôi, trở thành tình địch của tôi"

Gương mặt châm chọc vui vẻ, "Từ đây về sau, Tô Y Thu và Doãn Băng Dao không còn bất kỳ quan hệ gì! Tôi với cô từ nay sẽ không đôi trời chung"

Doãn Băng Dao cảm giác cả cơ thể lão đảo muốn ngã, đau đớn không nói ra lời. Cô rất muốn nói với Tô Y Thu rằng, mình không muốn thương cậu, thật sự chưa bao giờ muốn tổn thương cậu. Nhưng cô biết những lời này nói ra sẽ chỉ khiến người nghe nghĩ rằng cô chiếm được lợi thế còn khoe mẽ, sẽ chỉ

làm Y Thu thêm thống hận. Vì vậy, cô không ngừng nói: "Xin lỗi."

"Đủ rồi!" Tô Y Thu quát: "Hai chữ xin lỗi này không có bất cứ ý nghĩa gì! Doãn Băng Dao, nếu cô còn có lương tâm thì hãy dẫn theo con của cô cút khỏi thành phố này, tránh xa chồng tôi ra"

Những lời nàng như bàn tay vô hình bóp chặt lấy cổ họng, làm Băng Dao càng ngày càng cảm thấy khó thở.

Cô không nói gì.

Muốn cô từ bỏ sao?

Không, trong đầu nhớ lại những lời nói sâu sắc thâm tình của Ngự Giao, nhớ tới mấy ngày cô bị tiêm virus, mấy ngày đó anh ngày đêm chăm sóc bên cạnh cô. Nếu như cô rời đi, anh nhất định sẽ rất khó chấp nhận, nhất định sẽ rất hận cô. Anh từng nói, "Băng Dao, cho anh một chút thời gian, chờ anh...."

Còn có Tiểu Diệc, thằng bé rất yêu quý Ngự Giao. Hôm nay cô làm sao có thể dễ dàng từ bỏ, dễ dàng rời đi. Cô và Ngự Giao, khó khăn lắm mới xóa tan được những hiểm khích trước đây. Có ông trời chứng giám, cô thật sự không muốn tổn thương Y Thu.

Cô từng nghĩ, nếu như mình rời đi, vậy người bị tổn thương chính là Tiểu Diệc, còn có Ngự Giao. Nhưng nếu cô kiên trì ở lại, người bị tổn thương chính là Tô Y Thu.

Nếu như nhất định phải bị tổn thương người nào đó, thì tổn thương một người so với tổn thương ba người, vậy cô chỉ có cách lựa chọn tổn thương ít người hơn. Cho nên, cô ở lại.

"Xin lỗi, tha lỗi cho sự ích kỷ của tớ" cô thản nhiên nói. Doãn Băng Dao cô không phải là thánh nhân, con người là ích kỷ, có ai không muốn được ở bên người đàn ông mình yêu thương?

Tô Y Thu không thể tin nhìn Doãn Băng Dao, lúc đầu: "Thật không ngờ cô sẽ nói như vậy. Cô thay đổi rồi, cô thật sự không phải là Doãn Băng Dao."

"..."

"Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền, cô muốn bao nhiêu tôi có thể cho cô, chỉ cần cô rời khỏi anh ấy"

"Không, tôi không cần tiền" cô ngẩng đầu nhìn Tô Y Thu.

"Doãn Băng Dao! Tôi đã có thai! cô nhẫn tâm để con tôi sinh ra không có bố sao?" cô tạp sử dụng cách này.

Dự vào sự hiểu biết về con người Doãn Băng Dao, Băng Dao là một người thiện lương. Không, không phải, Băng Dao ngày hôm nay đã không còn giống trước kia. Nhưng Tô Y Thu vẫn ôm một chút hi vọng, hi vọng Doãn Băng Dao có thể rời đi.

Băng Dao rất bình tĩnh, nhìn thẳng người trước mặt: "Năm đó cô cũng nói với tôi là cô có thai. Y Thu, năm đó cô lừa tôi đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Khả năng trên giường của tôi

Doãn Băng Dao rất hài lòng nhìn ánh mắt Tô Y Thu, trong ánh mắt đó chột lóe lên chút áy náy. Trong lòng cô cảm thấy vui mừng, người trước mặt vẫn là Y Thu của trước đây, cô ấy vẫn là Y Thu hiền lành tốt bụng, sau khi lừa gạt sẽ cảm thấy áy náy. Nhưng chỉ là bây giờ bị tình yêu làm cho u mê đầu óc, cho nên mới đối xử với cô như vậy.

Tô Y Thu hừ lạnh một tiếng, "Được rồi, tôi thừa nhận năm đó đã gạt cô, nhưng tôi làm vậy là để giữ tình yêu của mình"

Vẫn không nói ra sự thật, thật ra thời điểm Ngự Giao và Doãn Băng Dao ở qua lại với nhau, Ngự Giao đã từng từ chối Tô Y Thu. Là cô ta kiên trì muốn ở bên cạnh anh, hơn nữa còn dùng thân phận bạn gái đuổi những người phụ nữ quanh quẩn bên cạnh Ngự Giao.

"Tôi không trách cô" Doãn Băng Dao nói, "Năm đó hai người cũng không có kết hôn, nhưng Y Thu cô làm như vậy không thấy khổ sao. Anh ấy không yêu cô, tranh giành một người đàn ông không yêu mình, người đau khổ sẽ chính là cô"

"Im ngay" Tô Y Thu gào lên, nhìn chăm chăm Doãn Băng Dao, "Cô thật vô sỉ, cho nên mới có thể nói ra những lời như vậy"

"Những lời tôi nói là sự thật". Cô tin chắc, người Giao yêu là cô.

"Cô sai rồi! Tôi không đau khổ, anh ấy sẽ yêu tôi, tôi và anh ấy đã bên nhau từ nhỏ! Chẳng qua là do cô quyến rũ anh ấy! Khiến anh ấy nhất thời mê loại mà thôi, anh ấy sẽ trở lại bên cạnh tôi" cô tin chắc là như vậy.

Hơn nữa chỉ cần có thể ở bên cạnh Ngự Giao, cô sợ gì anh không yêu, chỉ cần không từ chối cô đến gần, đã khiến cô cảm thấy hạnh phúc rồi.

Tô Y Thu tức giận mở túi xách lấy ra một tờ giấy đưa ra trước mặt Doãn Băng Dao, "Nhìn đi"

Doãn Băng Dao nhận lấy tờ giấy kia, là báo cáo xét nghiệm, phía trên đúng là viết là Tô Y Thu có thai. Cô tròn to hai mắt, không thể tin. Cô ấy thực sự mang thai con của Giao? Nhưng không phải trước đó Giao từng nói với cô bọn họ chưa từng xảy ra quan hệ sao?

Tại sao lại như vậy?

Cảm giác bị lừa dối bị sỉ nhục xông vào trái tim Băng Dao.

"Nhìn thấy chưa? Đó là sự thật" khóe mắt Tô Y Thu lóe lên vẻ giảo hoạt.

Bàn tay Băng Dao cầm báo cáo xét nghiệm run run.

"Tiết Noãn Nhi, cô đừng nên uống phí thời gian, nhà họ Tô chúng tôi và nhà họ Thẩm đã có quan hệ với nhau nhiều đời, cho nên bọn họ sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện Ngự Giao ly dị tôi, để cưới một người phụ nữ tầm thường không có gia thế như cô. Hơn nữa, hiện giờ tôi đang mang thai, mang thai cốt nhục nhà họ Thẩm. Cho nên, địa vị của tôi, cả đời này cô cũng đừng nghĩ tới chuyện cướp đoạt"

Kiều ngạo vén tóc ra sau, "Tôi chỉ khuyên cô một câu cuối cùng, tốt nhất hãy tự lo cho bản thân. À đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất. Có phải bây giờ Giao rất ít khi tới đây không? Biết tại sao không? Bởi vì bây giờ mỗi ngày anh ấy đều về nhà. Mẹ anh ấy đang ở nhà, cô cho là đối với anh ấy bên nào quan trọng hơn? ha ha..."

Tô Y Thu cầm lại tờ báo cáo xét nghiệm, cười lớn bỏ đi.

Tiếng cười của cô ta văng vẳng trong lỗ tai Băng Dao, làm màng nhĩ cô đau nhói. Cả cơ thể cứng đờ tại chỗ, cảm giác hạnh phúc ngọt ngào trước đó đã bị sự dả kích này nhấn chìm. Cô nên làm gì bây giờ? Tiếp tục giữ vững tình yêu của mình, giữ vững hạnh phúc, hay là rời đi?

Không, cô không được bỏ đi, cô không được bỏ người đàn ông mình yêu.

Tô Y Thu rời khỏi nhà Doãn Băng Dao, vừa bước vào trong thang máy nụ cười trên môi lập tức biến mất. Đôi mắt to xinh đẹp chảy ra hai hàng nước mắt trong suốt.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đau khổ đan xen phần hận.

Thật ra cô không muốn đối xử như vậy với Băng Dao. Còn nhớ thời gian trước đây khi còn học đại học, tình cảm giữa các cô rất tốt, từng nói giỡn rằng nếu như cùng lúc yêu một người đàn ông sẽ thế nào.

Khi đó ý kiến của các cô đều giống nhau, nhất định sẽ tôn trọng sự lựa chọn của người đàn ông kia. Ông trời đúng là biết trời chộc con người, không ngờ nhiều năm sau, những phỏng đoán khi còn là những cô gái mới lớn đã ứng nghiệm. Nhưng cô lại không cách nào làm như trước đây nói.

Tô Y Thu nhắm hai mắt, những giọt nước mắt to trong suốt chảy xuống. Là cô đã thay đổi? Hay cô ấy đã thay đổi? Hoặc là cái thế giới này đã thay đổi?

Tình bạn đơn thuần trước đây giờ trở nên thế này, dù bất kỳ ai cũng không muốn nhìn thấy. Nhưng...

Thang máy "tinh" một tiếng, trong khoảnh khắc cửa thang máy từ từ mở ra, Tô Y Thu cũng mở to hai mắt, nỗi đau đớn trong đáy mắt như biến mất chỉ còn lại kiên cường mạnh mẽ.

Cô sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không buông!

Vì không muốn để người khác biết cô đã tới nơi này, nên cũng không cho tài xế nhà họ Thẩm đưa cô tới mà tự mình bắt taxi đi tới khu chung cư cao cấp này.

Tô Y Thu đi một mạch ra ngoài, đột nhiên va phải một người.

"Ồi..." cô rên lên một tiếng, xoa trán mình. Tờ giấy xét nghiệm trong tay cũng rơi xuống đất. Còn chưa kịp thấy rõ người phía trước là ai, cũng không kịp trách móc, một tay ôm trán vội vàng ngồi xổm xuống định nhặt tờ báo cáo xét nghiệm cô mang thai.

Cuộc hôn nhân của cô, dường như được đặt cả vào tờ giấy xét nghiệm này.

Khi bàn tay mảnh khảnh của cô vừa đưa ra thì một bàn tay nam tính đã nhanh hơn cầm được tờ giấy kia.

"Đó là của tôi..." Tô Y Thu ngẩng đầu nhìn người trước mặt, gương mặt rất quen.

Người đàn ông mỉm cười thân nhiên, khi anh ta cười sẽ lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, mái tóc đen mượt càng tôn lên làn da trắng của anh ta.

"Chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi sao?" Tô Y Thu cảnh giác nhìn người đàn ông có gương mặt baby đáng yêu vô cùng hoàn mỹ trước mặt.

Người đàn ông đưa mắt nhìn tờ giấy sau đó chuyển qua nhìn Tô Y Thu nói: "Tôi tên là Âu Dương Hoa, sao cô mau quên tên tôi vậy?"

"Âu Dương Hoa?" đôi mày liễu hơi nhíu lại khi cố nhớ về cái tên này.

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên những hình ảnh kiêu diễm.

Khi người đàn ông kia tiến vào cơ thể cô, khẽ cắn vành tai cô nói: "Hãy nhớ kỹ tên tôi, Âu Dương Hoa...."

Gò má Tô Y Thu hết trắng lại xanh rồi lại đỏ, đó là chuyện điên cuồng nhất cô từng làm từ nhỏ tới nay. Vội vàng cúi đầu, hi vọng mái tóc xõa có thể che bớt vẻ lúng túng trên mặt.

"Nhớ ra chưa?" Âu Dương Hoa hỏi.

Tôi Y Thu nắm chặt túi xách, vòng qua người đàn ông chuẩn bị bỏ chạy, "Xin lỗi, không nhớ lắm"

Người đàn ông bắt được tay cô, "Tôi biết, em nhớ" anh tin vào sức quyến rũ của bản thân cũng rất tin tưởng khả năng trên giường của mình, bất kỳ người phụ nữ nào từng qua đêm với anh, sẽ không bao giờ quên được.

Đưa mắt nhìn tờ giấy xét nghiệm, lại liếc nhìn Tô Y Thu, trêu chọc: "Đêm hôm đó hình như chúng ta không dùng bất kỳ biện pháp tránh thai nào, không phải đứa bé này là của tôi chứ?"

Tô Y Thu ngẩn người, cô kinh hoàng nhìn xung quanh, "Anh nói vớ vẩn gì đó"

"Y Thu, đừng có giả bộ, nếu em sợ người khác nghe thấy, chúng ta có thể lên lầu"

"Làm sao anh biết tên của tôi?" Tô Y Thu tròn to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Đôn Béo

Mắt Âu Dương Hoa to tròn, rất giống phụ nữ, hàng lông mi cũng dài dày. Rõ ràng vẻ đẹp của anh và Ngự Giao là hai phong cách hoàn toàn khác biệt.

Tô Y Thu kinh ngạc nhìn anh, ngược lại anh nở nụ cười thân nhiên nói: "Đương nhiên anh biết tên em, còn biết từ rất nhiều năm về trước nữa kia."

Tô Y Thu càng thêm đề phòng, cố gắng lục lại trí nhớ, nhưng trong trí nhớ của cô chưa từng gặp một người đàn ông có vẻ đẹp trai baby như thế này.

Âu Dương Hoa đưa mắt nhìn tòa nhà chung cư phía sau, "nếu như em cảm thấy đứng đây nói chuyện không tiện, có thể lên lầu, nhà anh ở ngay lầu trên"

Tô Y Thu liếc mắt nhìn Âu Dương Hoa, trong lòng có chút lo lắng, trên tay anh ta vẫn đang cầm bản báo cáo xét nghiệm, có lẽ cô nên nói chuyện với người đàn ông này một lát, để tránh chuyện của mình bị đồn thổi ra ngoài. Nhưng, trong lòng lại hơi lo lắng.

Âu Dương Hoa nhìn thấy sự lo lắng trong lòng Tô Y Thu, "Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em đâu"

Khóe miệng Tô Y Thu khẽ cong lên lạnh nhạt, thậm tự an ủi, dù sao đi nữa giữa hai người đã xảy ra quan hệ, hơn nữa người đàn ông này cho cô cảm giác rất sạch sẽ, có lẽ thực sự anh ta không có ý đồ gì.

Hơn nữa, cô thực sự rất nghi ngờ, tại sao anh ta biết được tên của cô?

Tôi Y Thu gật đầu đồng ý

Nụ cười trên gương mặt Âu Dương Hoa càng thêm tươi hơn, "Đi thôi"

Anh dẫn Tô Y Thu lên căn hộ ở lầu trên của mình. Sau khi vào nhà, thân thiện hỏi, "Uống chút gì không?"

Tô Y Thu lạnh lùng bước vào phòng khách ngồi xuống ghế solon, "Không cần phải nhiều lời như vậy, nói thẳng vào chủ đề chính đi. Nói cho tôi biết, làm sao anh biết tên tôi?"

Người đàn ông ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Tô Y Thu, rót một ly trà trong ấm đưa tới trước mặt mình, "Chuyện này rất dài."

"Anh cứ nói đi" nhìn người đàn ông trước mặt, trong trí nhớ vẫn không ngừng tìm kiếm.

Nếu như người đàn ông này biết tên cô, vậy nhất định cũng biết thân phận của cô và những chuyện đã xảy ra với cô. Cho nên, trong lòng rất lo lắng.

Âu Dương Hoa uống một hớp nước, "Chúng ta biết nhau khi còn là những đứa bé trong nhà trẻ"

Tô Y Thu tròn mắt nhìn, rồi bật cười: "Nhà trẻ? làm ơn, đó là chuyện rất xa xôi rồi"

"Đúng vậy, đúng là rất xa, nhưng anh chưa bao giờ quên" ánh mắt Âu Dương Hoa vô cùng nghiêm túc

Tô Y Thu hoa nhìn sâu vào đôi mắt anh, trong đôi mắt to trong mang theo ý cười nhàn nhạt thâm tình không thể giải thích. Khóe miệng anh mỉm cười, ánh mắt đột nhiên xa xăm, giống như đang nhớ về một điều xa xôi.

"Trước đây tôi là một đứa trẻ rất béo, rất rất béo, mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ luôn thích bắt nạt tôi. Nhưng em không giống như vậy, mỗi lần có người bắt nạt tôi, em đều đứng ra giúp tôi." trong ký ức của anh, Tô Y Thu là một tiểu thiên sứ thiện lương.

Khi đó dáng người cô rất gầy gò nhỏ bé, nhưng mỗi lần đứng ra bảo vệ anh, trong mắt đều ánh lên vẻ kiên cường. Khi anh chỉ mới 5, 6 tuổi, khi Tô Y Thu đứng trước mặt anh, giúp anh đuổi những bạn nhỏ luôn bắt nạt anh thì trong lòng anh đã in đậm bóng dáng Tô Y Thu.

Tô Y Thu nhìn theo ánh mắt Âu Dương Hoa, trong đầu hình như cũng nhớ ra điều gì đó. Một khoảng ký ức đã lâu lắm rồi không còn nhớ rõ, nhưng có một chuyện vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Tất nhiên cô vẫn nhớ bạn nhỏ mập mạp năm đó, nhưng không ngờ bạn nhỏ năm xưa đó chính là người đàn ông tuần mỹ trước mặt cô bây giờ.

"Anh là Đôn Béo?" cô kinh ngạc nhìn Âu Dương Hoa, nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, dù thế nào vẫn cảm giác không giống. Trước đây trên mặt Đôn Béo rất nhiều thịt, rất đáng yêu. Hơn nữa đôi mắt của Đôn Béo rất nhỏ, giống như bị lớp thịt trên mặt che lấp vậy.

Cô chỉ nhớ biệt danh của bạn học mập mạp đó gọi là Đôn Béo, đã sớm quên mất tên thật gọi là Âu Dương Hoa, vì khi đó hầu như không có ai gọi tên thật của cậu ta, tất cả đều gọi là Đôn Béo.

Nghe Tô Y Thu nói ra hai chữ "Đôn Béo", Âu Dương Hoa kích động nhìn cô, "Em nhớ ra rồi sao? Em nhớ ra tôi rồi phải không?"

Khi đó anh thật sự rất ghét những bạn học kia, mỗi lần đều chỉ chỉ chỏ chỏ trêu chọc gọi anh là Đôn Béo. Nhưng Tô Y Thu không giống vậy, khi miệng cô phát ra hai chữ đó, nghe rất êm tai.

Hai mươi năm trôi qua rồi, nghe chính cô gọi lại biệt danh của mình khiến anh có cảm giác thân thiết.

"Tôi nhớ khi còn học ở nhà trẻ có một cậu bé rất béo" nhân vật đặc biệt như vậy, tất nhiên là sẽ nhớ kỹ rồi, "Nhưng, anh và cậu ta hoàn toàn không giống nhau"

Tô Y Thu hoài nghi nhìn Âu Dương Hoa.

Âu Dương Hoa dùng sức gạt đầu thật mạnh, "Là tôi, tôi chính là Đôn Béo, sau này cả nhà chúng tôi ra nước ngoài định cư, trong thời gian ở nước ngoài tôi đã nỗ lực giảm cân và về nước một năm trước rồi. Tôi đi tìm em, nhưng biết em đã kết hôn rồi..."

Những lời nói của anh rất khéo léo, hàm ý anh giảm cân là vì cô vì anh thích cô bé gầy yếu năm xưa, muốn được bảo vệ tiểu thiên sứ của mình. Cho nên sau khi giảm cân thành công liền trở về nước, nhưng đáng tiếc cô đã kết hôn.

Nhưng Tô Y Thu lại không hề hiểu hết ý tứ trong những lời nói đó.

Về lạnh lùng trên gương mặt cô phai đi, thay vào đó là nụ cười dịu dàng thường ngày, "Không ngờ anh đã giảm cân thành công, nếu mấy bạn học trước đây nhìn thấy anh chắc chắn cũng sẽ không nhận ra"

"Chỉ cần em nhận ra tôi là được rồi"

Tô Y Thu kinh ngạc, được gặp lại những bạn học trước đây ở nhà trẻ là chuyện khiến người ta vui vẻ biết bao. Nhưng...

Cô nhìn tờ báo cáo xét nghiệm trong tay Âu Dương Hoa, "Vậy tờ giấy đó, anh có thể trả lại cho tôi không?"

Lúc này Âu Dương Hoa mới nhớ ra tờ giấy vẫn cầm trên tay, cười cười xin lỗi, đem tờ giấy đó trả lại cho Tô Y Thu.

Cầm lại tờ giấy xét nghiệm, trong lòng Tô Y Thu thầm thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương Hoa có thể nhận ra sự căng thẳng của cô, thật ra một năm nay anh luôn lặng lẽ quan sát Tô Y Thu, biết tất cả mọi chuyện của cô. Tất nhiên cũng biết, mang thai đối với cô quan trọng như thế nào.

"Chồng em đối xử với em có tốt không?"

Tô Y Thu hơi kinh ngạc, rồi gương mặt lập tức dâng lên niềm vui hạnh phúc, "Cảm ơn, anh ấy đối với tôi rất tốt, chúng tôi rất hạnh phúc"

Âu Dương Hoa bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu một cái.

"Về mặt anh như vậy là sao?"

"Y Thu, em cần gì phải giả bộ như vậy. Tôi biết rõ em không vui, thật ra thì anh vẫn luôn chú ý tới em, tuy em đã được gả cho người đàn ông mà tất cả mọi người phụ nữ đều muốn có, nhưng anh biết rõ cuộc hôn nhân của hai người không hạnh phúc"

Đột nhiên vẻ nguy trang bị vạch trần, gương mặt Tô Y Thu cứng đờ. Cô ghét nhất chính là bị người khác nói như vậy. Không! Cô rất hạnh phúc, cô có người đàn ông mình yêu bên cạnh, làm sao có thể không hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 250: Rốt cuộc anh có mục đích gì?

Tô Y Thu bỗng đứng lên, mặt lạnh nói: "Tôi tới đây không phải để nghe anh nói những lời này! Còn nữa, hôn nhân của chúng tôi không cần người khác chỉ chỉ chỏ chỏ, người khác chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài mà thôi, chỉ cần tôi tự cảm thấy hạnh phúc là được rồi"

Âu Dương Hoa tầm thờ dài, anh biết cô đang nói những lời trái với lương tâm. Nếu thực sự cảm thấy hạnh phúc, vậy tại sao cô có thể ủ rũ, tinh thần chán nản thậm chí rơi những giọt nước mắt đau lòng. Nếu cô thực sự cảm thấy hạnh phúc, tại sao cô có thể một mình lang thang không có mục đích trên đường với ánh mắt mờ mịt hoang mang. Những điều này, anh đều do anh lặng lẽ quan sát cô trong thời gian qua mà đoán ra.

Cho nên anh biết, sự kiên cường của cô chỉ là lớp nguy trang, hoặc có thể cô đang tự lừa mình dối người, chỉ cần không ngừng tự nói với bản thân, mình rất hạnh phúc, như vậy sẽ cảm thấy thật hạnh phúc.

Nhưng kỳ thực, không phải như vậy...

Tô Y Thu nói xong, khom lưng cầm túi xách trên ghế solon đi ra ngoài. Khi đi ngang qua Âu Dương Hoa, thì đột nhiên anh giữ tay cô lại, từ đầu tới cuối trên gương mặt vẫn nở nụ cười thần nhiên vì anh biết cô không vui cho nên anh rất hi vọng, bản thân có thể truyền sự vui vẻ của mình sang cho cô.

"Mới đó mà đã muốn đi rồi sao?"

"Vì tôi không có chuyện gì để nói với anh hết"

Âu Dương Hoa liếc mắt nhìn tờ báo cáo xét nghiệm trong tay cô nói: "Vậy cái thai thì sao, chúng ta cần phải nói về chuyện này?"

Ánh mắt Tô Y Thu thoáng hốt hoảng, cố gắng trấn định hất càm kiêu ngạo nói: "Đây là con của tôi, có liên quan gì tới anh?"

Âu Dương Hoa đứng lên, nhích tới gần cô một chút, nhỏ giọng nói: "Tất nhiên là có liên quan, vì đó là con của tôi"

Gương mặt Tô Y Thu tái mét không còn giọt máu, "Anh nói lung tung gì đó"

"Y Thu, tôi nói rồi, em đừng cố gắng giả bộ trước mặt tôi làm gì, tôi hiểu em rất rõ, tôi biết rõ trong lòng em đang suy nghĩ gì"

Đôi mắt to trong của anh nhìn thẳng vào cô, giống như có thể nhìn thấu tất cả mọi suy nghĩ trong cô.

Tô Y Thu hơi chột dạ quay đầu đi, tránh không nhìn thẳng vào mắt anh, "Em và Ngự Giao rất khi ở cùng nhau, tôi cũng biết em muốn có thai để được ở bên cạnh anh ta. Cho nên, em đã đi tới bệnh viện tư vấn về thụ tinh nhân tạo, còn thuê người quyến rũ Ngự Giao, tất cả chỉ để có được một đứa con của anh ta."

Cơ thể Tô Y Thu bắt đầu run rẩy, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, đột nhiên vung tay lên một cái tát giáng thẳng xuống mặt Âu Dương Hoa, "Anh... tại sao anh theo dõi tôi! Rốt cuộc anh có mục đích gì?" Bí mật trong lòng đột nhiên bị một người nói ra rõ ràng như vậy, khiến trong lòng cô hoảng loạn, bắt đầu cảm thấy, người đàn ông tên Âu Dương Hoa này hoàn toàn không đơn giản, hơn nữa còn khiến cô có cảm giác nguy hiểm.

Gương mặt Âu Dương Hoa hơi lệch, trong nháy mắt nụ cười nơi khóe miệng cứng đờ. Anh quay đầu lại nghiêm túc nhìn Tô Y Thu, "Tôi không có mục đích gì, chỉ muốn giúp em thôi"

"Sao..." Tô Y Thu bật cười, giúp cô? Trên thế giới này vẫn còn người quan tâm giúp đỡ cô sao? Không, không có, ngay người chị em tốt nhất cũng đã

phản bội không, trên đời này sẽ không có người nào giúp đỡ cô cả. Cô chỉ có thể dựa vào chính mình để duy trì cuộc hôn nhân cũng như tình yêu của mình.

Tô Y Thu hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, "Nói đi, anh còn biết những gì nữa?"

"Tôi còn biết, tôi đó em có quan hệ với tôi là vì muốn có một đứa bé, em cho rằng chỉ cần có thai thì Ngự Giao sẽ không ly hôn, địa vị của em ở trong nhà họ Thẩm cũng sẽ được củng cố"

Tô Y Thu không thể tin nhìn Âu Dương Hoa, người đàn ông có vẻ bề ngoài sạch sẽ này, không ngờ có thể hiểu rõ những bí mật trong lòng cô. Hôn nữa còn hiểu vô cùng chính xác tường tận.

Gương mặt cô tái nhợt, trong đáy mắt đầy sợ hãi. Cô không thể để người khác biết bí mật của mình.

Nét mặt Âu Dương Hoa dịu lại, "Em không cần phải sợ, tôi sẽ không vạch trần bất kỳ chuyện gì của em"

Kéo tay cô, nghiêm túc nói, "Y Thu, khi còn bé em bảo vệ tôi, từ đó tôi đã thề rằng trưởng thành rồi tôi nhất định sẽ bảo vệ em. Cho nên, xin hãy tin tưởng tôi. Tuy bây giờ tôi không còn mập mạp, nhưng vẫn là đôn béo của ngày xưa, chẳng lẽ ở trong lòng em, đôn béo là một người xấu sao?"

Tô Y Thu u mê lắc đầu, cô không biết, cô không biết gì hết. Ngay cả người chị em cô tin tưởng nhất cũng phải bội mình, nên bây giờ cô không dám tin tưởng bất kỳ kẻ nào. Ai cũng có thể phản bội cô...

"Tin tôi được không? Tôi sẽ không phải bội em, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ phản bội em, tôi sẽ mang hạnh phúc tới cho em..." đúng vậy, anh giống như con giun trong bụng cô vậy.

Đã quá lâu rồi không ai nói với cô những lời như thế này, Tô Y Thu cảm giác sống mãi cay cay từ trong hốc mắt mờ hơi nước. Gương mặt từ từ thả lỏng lại đột nhiên đầy vẻ phòng, lùi về phía sau một bước, "Tại sao tôi phải tin anh! Tôi không tin anh không có bất kỳ mục đích nào!"

Âu Dương Hoa có chút bất đắc dĩ, "Nếu như cứ nhất định nói tôi có mục đích nào đó, thì đó chính là mục đích muốn cho em hạnh phúc. Em coi như tôi quay lại để báo ân được không? Hãy để tôi giúp em, đạt được hạnh phúc em muốn" Thật ra mục đích ban đầu của anh là muốn làm cho Tô Y Thu yêu mình sau đó sẽ cưới cô làm vợ. Nhưng qua mấy tháng quan sát, anh biết cô rất yêu người đàn ông kia, cho nên anh đành phải từ bỏ, lựa chọn giúp cô đạt được hạnh phúc.

Tuy không thể khiến cô trở thành người phụ nữ của mình, nhưng chỉ hai người có một đêm bên nhau hôm đó, đã khiến anh cả đời không quên. Hôn nữa hiện giờ cô đang mang thai con của hai người, dù không thể ở bên cạnh nhưng anh vẫn cảm thấy thỏa mãn. Anh là bố của con cô, điều này tốt đẹp biết bao.

Tô Y Thu nhìn gương mặt nghiêm túc của Âu Dương Hoa, vẻ nghiêm túc đó không có bất kỳ dối trá nào, chỉ có sự chân thành và thâm tình.

"Tôi có thể tin tưởng anh không?" cô sợ, rất sợ

Anh mỉm cười, kiên định gật đầu, "Có thể, em hoàn toàn có thể tin tưởng vào tôi"

"Vậy anh muốn giúp tôi thế nào?" hơi hátt cảm nhìn anh, đáng vẻ kiêu ngạo tôn quý, giống như nữ vương đang nhìn thân dân trung thành của mình.

"Chỉ cần em muốn tôi giúp thế nào, tôi sẽ giúp như thế"

Đưa mắt nhìn xung quanh nói; "Đây là nhà anh?"

"Đúng vậy"

"Vậy..." mắt cô thoáng qua một tia giao hoạt, "Anh đã hiểu rõ tôi như vậy, chắc cũng biết chuyện tôi bị người bạn thân nhất phản bội, cô ta cũng đang sống ở lầu tám trong tòa nhà này. Anh hãy thường xuyên theo dõi mọi hoạt động của cô ta cho tôi"

được"

"Vậy anh phải tiếp xúc với cô ta, nếu có bản lĩnh hãy khiến cô ta yêu anh"

Âu Dương Hoa sùng sốt, "Cô muốn tôi đi lừa dối tình cảm của người khác?"

"Có vấn đề gì sao?"

"..." Âu Dương Hoa im lặng, anh có thể vì cô làm bất cứ chuyện gì, nhưng điều kiện tiên quyết là không làm trái với nguyên tắc làm người của mình. Nhưng bây giờ, cô lại muốn cô đi lừa dối tình cảm của người khác, đó là chuyện ghê tởm biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Về nhà

Tô Y Thu thấy Âu Dương Hoa hơi do dự, tức giận xoay người muốn đi, "Chỉ một chuyện nhỏ đó cũng không làm được, vậy anh còn muốn giúp tôi làm gì! Coi như là tôi chưa nói gì đi!"

"Đợi đã" Âu Dương Hoa gọi cô lại, "Được, tôi đồng ý."

Khóe miệng Tô Y Thu cong lên mỉm cười đắc ý, xoay đầu nhìn về phía Âu Dương Hoa.

"Tôi đồng ý với em, nhưng có thể làm cô ấy yêu tôi hay không thì tôi không dám chắc, nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng, ít nhất sẽ hạn chế thời gian cô ấy ở bên Ngự Giao, hoặc có thể tạo ra hiểu lầm nào đó giữa hai người họ."

"Tốt lắm, nhưng không nên để người khác biết chúng ta quen biết nhau, có chuyện tôi sẽ liên lạc với anh"

Một tay đưa lên trước ngực, khom lưng cung kính nói, "Vâng, thưa nữ hoàng"

Trong mắt Tô Y Thu cuối cùng ánh lên tia vui vẻ.

Nhưng khi nhìn thấy Âu Dương Hoa nhìn mình mỉm cười nụ cười trên gương mặt cô lập tức biến mất, "Chuyện đùa bé tuyệt đối không được nói với bất kỳ người nào"

"Được"

"Tôi muốn anh phải thề, vĩnh viễn giấu kín bí mật này cho tới chết, nếu như anh nói ra ngoài, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh" trong ánh mắt đột nhiên lóe tia độc ác không nên có ở một gương mặt hiền lành.

Âu Dương Hoa gơ ba ngón tay lên thề, "Tôi thề, cả đời này tuyệt đối không bao giờ nói ra chuyện đùa bé này, nếu như tôi nói ra cửa sẽ bị xe đâm chết, bị sấm sét đánh chết, cả nhà..."

"Được rồi, được rồi" Tô Y Thu không muốn nghe tiếp, không hiểu sao trong lòng nảy sinh sự tin tưởng đối với Âu Dương Hoa.

Cứ như vậy, Tô Y Thu bắt đầu thực hiện kế hoạch...

Kể từ sau khi Tô Y Thu đến, trong lòng Doãn Băng Dao càng thêm khó chịu.

Cô không biết có nên đem chuyện này cho Ngự Giao nghe hay không. Tại sao anh không nhắc tới chuyện Tô Y Thu mang thai, chẳng lẽ anh thật sự không biết sao? Hoặc là thực ra anh biết...

Tô Y Thu nói hiện giờ mỗi ngày anh đều về nhà, liệu có thật không? Trong lòng cô rất lo lắng.

Kể từ sau hôm anh đưa Tiểu Diệc đi nhà trẻ, lại biến mất một thời gian, hiện giờ ngay cả điện thoại cũng không còn gọi tới. Mỗi lần cô chủ động gọi điện thoại, anh đều chỉ nói một hai câu qua loa sau đó nói rất bận rồi cúp máy.

Thứ bảy, sáng sớm Doãn Băng Dao đã nhận được điện thoại Đồng Bội gọi tới.

"Băng Dao, hôm nay Tiểu Diệc có được nghỉ không? Nếu không chúng ta dẫn thằng bé tới khu vui chơi đi" giọng nói Đồng Bội tràn đầy vui sướng, Doãn Băng Dao không kìm được cảm thán, tình yêu của mỗi người phụ nữ đều khác nhau.

"Ừ, hôm nay Tiểu Diệc được nghỉ, nhưng tớ định lát nữa dẫn Tiểu Diệc về nhà một lát"

Nhất thời Đồng Bội không hiểu được ý tứ của Doãn Băng Dao, "Về nhà?"

"Đúng vậy, đi về thăm bố tớ"

"Ồ" Đồng Bội chợt hiểu ra, "Đã mấy năm trôi qua, cậu cũng nên về thăm họ rồi. Nhưng... gương mặt cậu bây giờ, bố cậu có thể đón nhận được không?"

"Tớ sẽ giải thích với ông, đã rất lâu rồi chưa gặp ông, hơn nữa cũng phải có một lần trở về, dù sao bây giờ mọi người đều đã biết thân phận thật của mình cũng nên trở về nhà một chút" giọng nói của cô có chút mất mát.

"Vậy khi trở về cậu phải cẩn thận bà mẹ kế đó, nếu không bà ta sẽ gây khó dễ" trước đây khi còn đi học Đồng Bội và Y Thu đều biết, Doãn Băng Dao và doãn Lang Long luôn bị bà mẹ kế Thi Lục Đình bắt nạt.

"Ừ, tớ biết rồi"

"Vậy đi đi, hôm khác tớ đến thăm cậu sau"

"Ừ..." Doãn Băng Dao suy nghĩ giây lát, thăm dò: "Gần đây Phương Chính Đông bận công việc lắm sao?"

"Tại sao đột nhiên hỏi như vậy?"

"Vi gần đây Giao rất bận, hầu như không nhìn thấy bóng dáng anh ấy, không phải bọn họ thường ở cùng nhau sao? Cho nên tớ mới hỏi vậy?"

Đồng Bội rất thông minh, nghe qua đã hiểu ý tứ của Băng Dao: "À, cậu muốn hỏi về Ngự Giao chứ gì. Đạo này mấy người bọn họ rất bận, cũng không biết là bận chuyện gì nữa. Cậu yên tâm, giao không có chuyện gì đâu, tớ nghe Chính Đông nói, gần đây anh ta sống ở nhà Lang Long không về nhà"

"Ừ" cô đoán có thể do anh đang bận giải quyết vấn đề của tập đoàn, hơn nữa chắc chắn có liên quan tới Mục Quang.

"Không có chuyện gì nữa, tớ cúp máy đây"

"Ừ, tạm biệt"

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Băng Dao liền nghĩ tới những lời nói của Tô Y Thu hôm trước, cô ấy nói mỗi ngày Giao đều về nhà. Nhưng Đồng Đồng lại nói gần đây anh sống ở nhà Lang Long, chẳng lẽ Y Thu lại lừa cô sao?

Doãn Băng Dao thở dài, con người Y Thu thay đổi quá nhiều, trước đây mỗi khi nói láo cô ấy sẽ mặt đỏ tím như trống, nhưng bây giờ...

Gương mặt Băng Dao lộ ra nụ cười bi thương. Tất cả thay đổi quá nhanh, Y Thu cũng biến thành người xa lạ...

"Băng Dao, con mặt bộ này có đẹp trai không?"

Băng Dao đặt điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn thấy Tiết Tiểu Diệc đứng phía sau, hôm nay cậu mặc bộ đồ rất nghiêm chỉnh, là bộ vest số nhỏ màu đen do Ngự Giao mua, dáng vẻ nghiêm trang chững chạc.

"Rất đẹp trai" cô giơ ngón tay cái lên, gương mặt Tiết Tiểu Diệc hoàn toàn là thừa kế từ Ngự Giao, đặc biệt những khi nghiêm túc thực sự rất giống Ngự Giao.

"Không phải con không nõ mặc bộ quần áo này sao?" Doãn Băng Dao hỏi.

"Hôm nay về nhà gặp ông ngoại, con nhất định phải ăn mặc trang trọng, ngoài ra phải làm một vài trò hề nữa. Hi hi..."

Doãn Băng Dao cười cười, "Vậy chúng ta đi thôi"

dẫn Tiết Tiểu Diệc ra khỏi nhà. Khi đứng trước cửa ngôi biệt thự nhà họ Doãn, bàn tay Doãn Băng Dao nắm tay con trai vô thức siết chặt hơn, cô đứng ngoài cửa nhìn mọi thứ quen thuộc bên trong, tâm trạng hơi kích động.

Tiết Tiểu Diệc cảm nhận được cái siết tay và những giọt mồ hôi lấm tấm trong lòng bàn tay cô, cậu ngừng đầu nhìn mẹ hỏi: "Băng Dao, mẹ hồi hộp lắm phải không?"

Băng Dao miễn cưỡng cười, gật đầu thay câu trả lời.

"Không cần căng thẳng, con nghe di Đồng Bội nói qua rồi, nhưng con tin ông ngoại nhất định sẽ đón chào mẹ. Hơn nữa lát nữa Tiểu Diệc cũng sẽ rất ngoan ngoãn, ông ngoại nhất định sẽ thích Tiểu Diệc" ngay cả vẻ tự tin trên gương mặt cậu giống hệt Ngự Giao.

Băng Dao hít sâu một hơi, khoe miệng khẽ cong lên mỉm cười lấy tinh thần, nhưng khi cánh tay đưa lên bấm chuông cửa vẫn có chút run rẩy. Cấn rắng ngón tay của cô ấn xuống.

Chuông cửa vang lên, có người từ bên trong đi ra, là Doãn Hoan Hoan. Theo cô biết, hoan hoan vẫn chưa lập gia đình, nên vẫn ở trong nhà.

Doãn Hoan Hoan đi ra, về mặt đề phòng nhìn Doãn Băng Dao: "Cô tìm ai?" người phụ nữ này nhìn quen quen, lại đưa mắt nhìn sang cậu bé bên cạnh cũng có cảm giác rất quen.

"Hoan Hoan, là chị" Doãn Băng Dao lên tiếng.

Doãn Hoan Hoan hơi ngần người một chút, giọng nói này rất giống với giọng của Doãn Băng Dao, nhưng cô không biết người phụ nữ này, "Chúng ta quen nhau sao?"

Băng Dao hơi do dự một chút, hoan hoan đối với người khác luôn rất ngạo mạn lạnh lùng, nếu như cô nói mình là Băng Dao, chắc chắn con bé sẽ không tin còn đuổi cô đi. Vì vậy kiềm nén nói: "Tôi muốn gặp Doãn Lực"

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 252: Bố đưa bé là ai?

Đôi mắt Doãn Hoan Hoan càng thêm vẻ nghi ngờ, còn mang theo vẻ kinh hãi, nhủ mảy nhìn Doãn Băng Dao từ trên xuống dưới, người phụ nữ xinh đẹp này đến tìm bố làm gì? Hơn nữa còn dẫn theo một thằng bé.

Chẳng lẽ... là người tình ở bên ngoài mang dẫn con riêng tới tìm tận cửa?

Trong lòng Doãn Hoan Hoan đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành. Từ trong đáy lòng dâng lên cảm giác chán ghét người phụ nữ xinh đẹp trước mặt. Nếu như cô ta thực sự là người tình bên ngoài của bố, như vậy đứa bé kia chính là con trai của bố cô.

Hiện giờ Doãn Lực chỉ có một người con gái là cô, tương lai cô chính là người thừa kế tất cả tài sản trong nhà, cô không hi vọng sau này có một đứa em trai không rõ ràng tranh giành tài sản với mình, lạnh mặt nó: "Bố tôi không có ở nhà"

Doãn Hoan Hoan vừa dứt lời, Doãn Lực liền từ bên trong đi ra: "Hoan hoan, là ai đó?"

Cô ta vội vàng nói: "Không biết"

Doãn Lực đi ra, nhìn ánh mắt chạm vào đôi mắt quen thuộc của Doãn Băng Dao lập tức ngẩn người, nhìn quen quen, giống như đã nhìn thấy ở đâu đó nhưng lại không thể nhớ chính xác đã nhìn thấy ở đâu.

Doãn Băng Dao nhìn Doãn Lực, đôi môi run rẩy, "Cha, là con..." cô vui mừng nói.

Giọng nói quen thuộc rơi vào tai Doãn Lực, hình như là Băng Dao, nhưng... Ông nghi ngờ nhìn: "Cô là ai, chúng ta quen biết sao?"

"Bố, là con, con là Băng Dao đây" cô kích động bước lên nói.

Doãn Lực ngây người, trong đôi mắt già nua ánh lên sự kinh ngạc, sau đó đỏ hoe ươn ướt, "Băng Dao?"

"Vâng, là con đây. Bố cho con vào đi, con sẽ từ từ giải thích với bố được không?" đôi mắt Băng Dao cũng ướt nước mắt, rất lâu rồi không nhìn thấy bố, rất lâu rồi không được gọi ông như vậy.

So với sáu năm trước, ông đã già đi, trên gương mặt đã hằn dấu vết của năm tháng.

Tuy gương mặt Doãn Băng Dao khiến Doãn Lực vô cùng xa lạ, nhưng từ giọng nói của cô, ông có thể nhận ra đó là giọng nói của Băng Dao.

Vội vã nói với hoan hoan, "Hoan hoan, mở cửa mau"

Doãn Hoan Hoan do dự, "Bố, con thấy có thể cô ta chỉ muốn gạt tiền thôi. Làm sao cô ta có thể là chị, cô ta không giống chị"

"Chị là Băng Dao" Doãn Băng Dao giải thích, "Vì chị đã phẫu thuật Thẩm mỹ" câu nói này càng khiến Doãn Lực thêm tin tưởng, tự bước tới mở cửa.

Đi vào nhà họ Doãn, Băng Dao có vô số những cảm xúc khác nhau, cô nhìn mọi cảnh vật quen thuộc, nơi này dường như không có gì thay đổi lớn. Còn nhớ nhiều năm về trước. Khi mẹ vẫn còn sống, cô vẫn còn là một cô bé, ở đây cô từng có cuộc sống vô cùng hạnh phúc ngọt ngào, nhưng sau đó Thi Lực Đình xuất hiện rồi cô bị đuổi ra ngoài.

Doãn Lực ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt kích động nhìn Doãn Băng Dao, "Cô thật sự là Băng Dao sao?"

Băng Dao lấy lại tinh thần từ trong quá khứ xa xôi, cô kéo Tiết Tiểu Diệc quỳ xuống trước mặt Doãn Lực.

Tiết Tiểu Diệc cũng quỳ xuống theo.

Đôi mắt xinh đẹp của Doãn Băng Dao chảy ra hay hàng nước mắt trong suốt, "Bố, tha thứ cho con tội bất hiếu, mấy năm qua không trở về thăm bố là vì con có nỗi khổ tâm khó nói"

Doãn Hoan Hoan ngồi xuống bên cạnh Doãn Lang Long, nhìn Băng Dao với ánh mắt kém thân thiện, cô không tin người trước mặt chính là Doãn Băng Dao.

"Con đứng lên rồi hãy nói" Doãn Lực đỡ cô lên, "Rốt cuộc là chuyện đã có chuyện gì xảy ra?"

Doãn Băng Dao được ông đỡ ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện, Tiết Tiểu Diệc cũng ngoan ngoãn rúc vào trong ngực cô.

"có một số việc nói ra rất dài dòng, sáu năm trước gương mặt con bị hủy hoại, sau đó lại được phẫu thuật Thẩm mỹ, vì vậy gương mặt mới thay đổi như bây giờ. Con biết chuyện này rất hoang đường, nhưng bỏ hãy tin con, con thực sự chính là Băng Dao"

"Hừ" Doãn Hoan Hoan hừ lạnh một tiếng, "Ai biết cô có phải là chị tôi thật hay không, hay tới đây để lừa tiền"

"Không, không phải vậy" Băng Dao vội vàng lắc đầu, "Chị tuyệt đối không cầm tiền của gia đình, chị chỉ muốn gặp bố, cho nên mới trở lại đây"

Cô mất tích sáu năm, không biết trong khoảng thời gian dài đằng đẳng đó, bố có nhớ tới cô không, có lo lắng cho cô không.

Tiết Tiểu Diệc bước tới kéo tay Doãn Lực, đôi mắt đen to tròn nhìn ông: "Ông ngoại, ông phải tin mẹ, những lời mẹ nói là sự thật. Từ lâu mẹ đã muốn dẫn cháu về thăm ông"

Doãn Lực nhìn bé trai đáng yêu trước mặt, vẫn có chút không tin tưởng.

Băng Dao đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vã đứng lên đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Doãn Lực, vén tóc mình lên, "Bố, sau tai con có một nốt ruồi đỏ, đây là nốt ruồi từ khi sinh ra đã có. Bố nhìn đi"

Doãn Lực nheo mắt nhìn, thấy một nốt ruồi nhỏ màu đỏ phía sau tai cô, "Băng Dao! Đúng là con rồi"

"Bố, là con, con là Băng Dao đây"

Dòng nước mắt kích động của Doãn Lực chảy dài trên má, ông bưng mặt Băng Dao run rẩy nói: "Con còn sống, sáu năm trước khi mất tin tức về con, bố không biết con sống chết ra sao, là bố có lỗi với con..." trên thế giới này, người ông cảm thấy có lỗi nhiều nhất chính là Doãn Băng Dao. Ông thật sự có lỗi với cô con gái này.

Doãn Băng Dao lắc đầu nói, "Bố không hề có lỗi với con, là con gái bất hiếu, con gái không về thăm bố, khiến bố phải lo lắng." vì lý do thân phận, nên trước đây nên cô không thể nhận ông.

Biết bố lo lắng cho mình, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Doãn Lực đưa mắt nhìn sang cậu bé Tiết Tiểu Diệc đáng yêu hỏi: "Đây là..."

"Đây là con trai con" Tiết Tiểu Diệc kéo tay Tiểu Diệc qua, "Mau gọi ông ngoại đi con"

Tiết Tiểu Diệc mỉm cười gọi: "Ông ngoại, con và Băng Dao đều rất nhớ ông"

Doãn Lực vội vàng lau nước mắt, không ngờ mình đã có cháu ngoại, kéo cậu bé vào trong ngực mình, cuối cùng gương mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Được rồi, được rồi, trở lại là tốt rồi"

"Bố đứa bé là ai?" Doãn Lực hỏi.

Băng Dao đột nhiên cảm thấy lúng túng, "Chuyện này..."

Doãn Hoan Hoan cười nhạo một tiếng, "Chẳng lẽ chị ở bên ngoài làm bấy sao, nên mới không biết bố đứa bé là ai?"

Cô không thể nói gì, bây giờ vẫn chưa thể nói ra chuyện Tiết Tiểu Diệc là con trai của Ngự Giao được.

tt tuy còn nhỏ, nhưng có thể nghe hiểu được giọng điệu khó nghe của Doãn Hoan Hoan. Cậu đột nhiên lạnh mặt, trừng mắt liếc Doãn Hoan Hoan.

Cô ta hơi ngẩn người, cảm giác cơ thể lạnh buốt, tại sao ánh mắt của thằng nhóc này lại lạnh lẽo như vậy, hoàn toàn không giống ánh mắt của một thằng nhóc ở tầm tuổi này, mà giống như một người đàn ông trưởng thành lạnh lùng.

Doãn Lực quát lớn: "Hoan hoan, không được nói chuyện như vậy?" ông có thể nhìn thấu nỗi khó xử của Doãn Băng Dao, cũng đại khái đoán được điều gì đó, vì vậy nói: "Băng Dao, nếu bây giờ chỉ có hai mẹ con thì hãy chuyển về nhà ở đi. Dù sao trong nhà có rất nhiều phòng, bố cũng muốn hưởng thụ cảm giác được ở cùng cháu ngoại"

"Bố" trên mặt Doãn Hoan Hoan viết rõ hai chữ phản đối.

"Vậy cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý hay không đã" giọng nói cao ngạo của một người phụ nữ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Tức giận?

Tất cả mọi người nhìn về phía cửa, thấy Thi Lục Đình ăn mặc sang trọng kiêu ngạo đứng trước cửa, đôi môi tô son đỏ chót mím chặt thể hiện vẻ không vui.

Bà ta khó chịu đi giày cao gót tới trước mặt Băng Dao: "Nếu đã có con, vậy thì con như đã là con gái gả đi rồi, con gái gả đi rồi làm gì có chuyện trở về nhà sống"

Doãn Lục nhìn về phía Thi Lục Đình, "Tại sao bà lại trở về? Không phải ra ngoài đánh mạt chược rồi sao?"

Về mặt bà ta đầy khó chịu: "Có một đứa khốn nạn vắng mặt", vui mừng ra ngoài chơi mạt chược, không ngờ lại bị cho leo cây. Giờ phút này tâm trạng Thi Lục Đình cực kỳ khó chịu, đứng lúc Doãn Băng Dao lại làm bìa cho bà ta bắn.

Doãn Băng Dao đứng lên, không thích dáng vẻ bà ta đứng từ trên cao nhìn xuống cô. Sau khi đứng lên, Băng Dao cao hơn bà ta cả một cái đầu, lần này tới phiên Băng Dao từ trên cao nhìn xuống bà ta.

Nếu như không nề mặt bố, làm sao có chuyện cô nhẫn nhịn thu lục đình.

"Tôi chỉ trở lại thăm nhà chứ không có ý định ở lại"

Doãn Lục rơi vào tình thế khó xử, hi vọng con gái ở lại nhưng vợ lại không đồng ý.

Thấy Thi Lục Đình không chào đón mình, Doãn Băng Dao không thể làm gì khác đành nói với Doãn Lục, "Bố, vậy con đi trước. Có thời gian con sẽ lại tới thăm bố" cô không muốn ông phải khó xử, bản thân trở lại đây cũng chỉ muốn báo bình an ngoài ra không muốn điều gì khác.

"Vậy bây giờ con ở đâu?"

"Bố yên tâm, con có chỗ ở rồi"

Thi Lục Đình và Doãn Hoan Hoan hơi kinh ngạc, "Bây giờ chị vẫn còn chỗ để ở cơ à?"

"Trước mắt tôi đang ở tạm trong một căn hộ nhỏ, nhưng trước sau gì cũng sẽ dọn về sống ở căn hộ chung cư trước đây" cô cố ý nói thêm câu cuối cùng, đó cũng là sự thật. Căn hộ chung cư trước đây, Ngự Giao vẫn giữ lại cho cô. Mà người đứng tên chủ căn hộ đó cũng là tên của cô, thực ra cô không muốn chuyển về căn hộ đó vì nơi đó đâu đâu cũng có hình bóng của Lăng Diệc.

Quả nhiên, những lời này vừa nói ra gương mặt Thi Lục Đình và Doãn Hoan Hoan đều đầy vẻ ghen tỵ và ngưỡng mộ. Không phải là cô ham hư vinh, chỉ là cô không muốn thấy điệu bộ coi thường của hai mẹ con bà ta.

Căn hộ hiện giờ cô đang sống, cũng là rất sang trọng, có giá trị hoàn toàn không kém một ngôi biệt thự nhỏ.

Thi Lục Đình lắc eo đi tới trước mặt Doãn Lục, sau đó ngồi xuống bên cạnh liếc mắt nhìn Doãn Băng Dao, lời nói như có gai: "Ông xã, anh xem sự lo lắng của anh đúng là thừa thãi, con gái bảo bối của anh làm sao có thể không có chỗ để ở. Đàn ông bao nuôi nó rất nhiều đó"

Doãn Băng Dao coi những lời nói của bà ta như gió thoảng bên tai, mục đích hôm nay cô tới đây chỉ là để Tiểu Diệc được gặp ông ngoại, nên bây giờ rồi đi cũng không sao. Thực ra cô muốn được ngồi trò chuyện với bố thêm một lát, nhưng hai mẹ con Thi Lục Đình trái một câu phải một câu châm chọc, vô cùng khó nghe. Hơn nữa cô không muốn đặt bố mình vào tình thế khó xử. Cô biết, ông rất yêu quý Thi Lục Đình, cho nên không nhẫn tâm nói cho ông biết việc bà ta gian dối với người đàn ông khác. Đó là chuyện cô tận mắt nhìn thấy.

Đi ra khỏi nhà họ Doãn, sắc mặt Doãn Băng Dao rất khó coi, vô thức thở dài. Tiết Tiểu Diệc nhận ra mẹ không vui hỏi, "Băng Dao, không phải chúng ta tới trò chuyện với ông ngoại sao? Tại sao đi sớm vậy. Có phải mẹ không vui không?"

Xoa tóc con trai cười nói, "Ông ngoại có việc bận, chúng ta không nên quấy rầy lần sau sẽ trở lại thăm ông ngoại nhé"

"Hai người phụ nữ đó không chào đúng chúng ta phải không? bọn họ là ai vậy?"

"Tiểu Diệc ngoan, không thể gọi hai người đó là bọn họ được, trong một người là vợ ông ngoại, một người là con gái ông ngoại"

"Vậy chính là em gái của mẹ Băng Dao rồi, nhưng tại sao họ không thích mẹ?" cậu bé không hiểu nhìn mẹ hỏi.

Doãn Băng Dao dừng bước, ngồi xổm xuống nhìn gương mặt đầy nghi hoặc của Tiểu Diệc, cô biết nếu không giải thích rõ ràng con trai sẽ càng hỏi kỹ càng hơn.

"Vợ ông ngoại không phải là mẹ của mẹ, mẹ của mẹ là người vợ trước kia của ông ngoại. Còn dì kia là em gái của mẹ, nhưng chỉ là em gái cùng cha khác mẹ"

Tiết Tiểu Diệc càng cảm thấy khó hiểu hơn, cau mày, gãi đầu: "Quan hệ thật là phức tạp"

"Khi nào Tiểu Diệc trưởng thành thì sẽ hiểu, đi thôi chúng ta về nhà"

"Vâng ạ"

Cậu thích ông ngoại, nhưng không thích ngôi nhà đó.

Hai ngày bình yên lại trôi qua, nhưng tâm trạng Doãn Băng Dao lại không được bình yên. Đã ba ngày nay Ngự Giao không gọi điện thoại cho cô rồi, mà những lời nói lẩn tránh của Tô Y Thu lại thỉnh thoảng vang lên trong đầu cô.

Không phải cô lo lắng Ngự Giao sẽ chọn Tô Y Thu mà vứt bỏ mình. Cô sẽ tôn trọng sự lựa chọn của anh.

Buổi tối, Doãn Băng Dao và Tiết Tiểu Diệc vừa ăn cơm tối xong, đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, cửa đột nhiên có người mở ra.

"Chú Thẩm đến rồi!" Tiết Tiểu Diệc nghe tiếng mở cửa vui sướng chạy ra cửa, người có chìa khóa ngôi nhà này, ngoài Băng Dao ra chỉ có chú Thẩm có. Nên cậu bé tin chắc là chú Thẩm tới.

Quả nhiên, cậu chạy ra tới cửa liền nhìn thấy Ngự Giao đang thay giày.

"Tiểu Diệc"

"Chú Thẩm" cậu bé vui sướng nhào tới.

Ngự Giao bế bổng Tiết Tiểu Diệc đi vào phòng khách.

Nghe được tiếng Ngự Giao, trong lòng Băng Dao có cảm giác vui sướng, nhưng nghĩ tới mấy ngày nay anh lạnh nhạt với cô và chuyện Tô Y Thu đang mang thai, cô lại cố gắng đè nén cảm giác trong lòng. Vẫn ngồi nguyên như cũ, kiềm chế được cảm giác kích động muốn nhào vào trong ngực anh.

"Băng Dao" Ngự Giao đặt Tiết Tiểu Diệc xuống, ngồi xuống bên cạnh cô.

Ánh mắt Băng Dao vẫn dán vào màn hình ti vi, không nhìn Ngự Giao còn lạnh nhạt nói một câu: "Ừm, anh đến rồi à"

Ngự Giao cảm nhận được vẻ lạnh lùng của Doãn Băng Dao, "Ti vi đẹp lắm sao?"

"Ừ" cô vẫn trả lời lạnh lùng như trước.

"Sao vậy? Không vui à?"

"Không"

Tiết Tiểu Diệc che miệng cười trộm, "Chắc chắn mẹ đang giận chú Thẩm đó, vì mấy ngày liền chú không tới"

gương mặt Băng Dao hơi ửng đỏ.

"Xem xem, ngay cả một đứa trẻ như Tiểu Diệc cũng nhận ra rồi" anh cười cười nói

Anh quay đầu lại nháy mắt với Tiết Tiểu Diệc, cậu bé lập tức bắt được ám hiệu gật đầu một cái, rồi nhanh chóng chạy lên lầu, để hai người có thể giới riêng.

Đưa tay xoay người cô lại: "Những lời Tiểu Diệc nói có phải là thật không? Em đang giận anh vì mấy ngày liền không tới thăm em và con?"

Băng Dao không lên tiếng, cúi gầm mặt.

"Gần đây thực sự anh rất bận, hơn nữa hôm nay anh tới là có một tin tốt muốn nói cho em biết"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Dự cảm không lành

Băng Dao quay đầu, không nói gì.

"Băng Dao, đừng giận nữa...."

"Không có, em đâu có giận anh. Em biết anh bận rộn đối phó với Mục Quang, làm sao em có thể vì vậy mà tức giận, nếu như không phải là vì em, làm sao anh có thể giao tập đoàn của mình cho Mục Quang, khiến bây giờ bận rộn tới sứt đầu mẻ trán"

Lại một lần nữa xoay người cô lại, "Ngốc quá, em đang nói gì đấy? Là anh cam tâm tình nguyện vì em. Tất cả đều do anh, nếu không phải vì anh, ông ta sẽ không đối phó với em như vậy"

Băng Dao cảm thấy trước mắt mình trở nên mờ mờ, hơi nước dần dần ngưng tụ trong mắt, biến thành nước mắt.

Ngự Giao nghe tiếng nghẹn ngào, vội vàng nâng mặt cô lên, đau lòng nhủ thầm, "Lại khóc rồi, tất cả là tại anh, là anh không tốt. Dù bận rộn tới đâu anh vẫn nên tới thăm em, nên gọi điện thoại cho em" không ngừng nói lời xin lỗi.

Doãn Băng Dao lắc đầu, trong chớp mắt một hàng lệ rơi xuống. "Em không trách anh, thật sự không trách, em chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là tự trách mình?"

anh thận trọng bưng mặt cô, như đang cầm một thứ trân bảo, "Em tự trách mình cái gì?"

"Trách em là kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của anh" mỗi ngày cô đều có cảm giác lươn lẹo cắn đứt.

Ngự Giao thở dài, ôm cô vào lòng, "Ngốc quá, đừng nói như vậy. Cho tới bây giờ giữa anh và Y Thu chưa bao giờ có tình yêu, anh đối với cô ấy vẫn luôn chỉ là tình cảm anh em. Lý do kết hôn cùng cô ấy, anh cũng đã giải thích với em rồi đó. Đừng tự trách mình nữa được không? Chỉ có em mới là vợ anh"

Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn, "Giao, thật sự em không giận chuyện anh không tới thăm em, em biết anh rất bận, em hiểu điều này. Nhưng trong lòng em thực sự rất lo lắng, em không biết chờ đợi như thế này liệu có đúng không?"

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cô, "Là anh khiến em lo lắng, gần đây trong tập đoàn có quá nhiều việc, nên đã bỏ quên em. Anh nói rồi, sẽ sớm giải quyết chuyện ly hôn với Y Thu. Em phải chờ anh, biết không? Đừng khóc nữa, nhìn em khóc anh rất đau lòng."

"Không phải là em muốn giục anh ly hôn, chỉ là em rất đau khổ..." trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn.

"Được rồi, anh tới là muốn nói cho em một tin tốt." Ngự Giao cầm tờ báo mình mang tới, "Em xem đi"

Nhận tờ báo từ tay anh, Doãn Băng Dao nhìn chăm chăm vào hình ảnh được phóng lớn trên mặt báo, vui mừng nói: "Mục Quang bị bắt?"

"Đúng vậy?"

Cô kích động một lúc lâu không nói ra lời, cuối cùng kẻ xấu đã bị trừng phạt, Hiên Bạch ở dưới tuổi vàng có biết cũng được an ủi.

Ngự Giao cười cười: "Rất vui mừng đúng không"

"Vâng" Băng Dao gạt đầu, hỏi: "Còn Dương Tuyết Hoa thì sao?"

"Mục Quang bị tử hình, còn bà ta bị tù chung thân"

Doãn Băng Dao thờ dãi.

"Sao vậy?"

"Thực ra Dương Tuyết Hoa không xấu..."

"Băng Dao, em lương thiện quá nên mới bị bà ta lợi dụng"

Doãn Băng Dao ngẩng đầu nhìn anh: "Em biết bà ta đang lợi dụng mình, còn nói dễ nghe một chút đó chính là giao dịch giữa em và bà ta, là em tự nguyện để giữ được tính mạng của mình và Tiểu Diệc." nếu không có Dương Tuyết Hoa, cô và Tiểu Diệc sợ rằng đã không còn trên thế giới này.

Dùng bàn tay ấm áp của mình nhẹ nhàng lau khô những giọt nước mắt áy náy trên gò má Băng Dao, "Đều là tại anh, nếu lúc đầu anh không ép em như vậy... em sẽ không bỏ đi, cũng không gặp chuyện nguy hiểm tới tính mạng"

"Mọi chuyện đều qua rồi..."

"Băng Dao, anh thề, sau này sẽ không bao giờ tổn thương em, cũng sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào tổn thương em. Tin anh được không?" ánh mắt anh thành khẩn nhìn cô.

"Vâng, em tin anh"

Thực ra, khi nói ra chữ "tin" kia, chỉ là tin tưởng anh yêu cô, vì từ trong đôi mắt anh, cô nhìn ra được tình yêu kiên định. Nhưng, cô không tin anh sẽ không làm tổn thương mình.

Tình yêu là ngọt ngào, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ có tổn thương. Làm sao có chuyện thuận buồm xuôi gió.

Ngự Giao thâm tình nhìn cô, không khí ấm áp yêu thương bao quanh hai người, cô cúi đầu hơi nhắm mắt lại, khi đôi môi Ngự Giao sắp chạm vào bờ môi cô thì điện thoại di động của anh không đúng lúc vang lên.

Anh hơi ngẩn người một chút, không để ý tới tiếng chuông điện thoại, mà cúi đầu hôn lên bờ môi cô. Doãn Băng Dao nhẹ nhàng đẩy anh ra, hai gò má ửng đỏ: "Nghe điện thoại đi"

"Khốn kiếp" Ngự Giao nhỏ giọng mắng một câu, nhú mảy rút điện thoại di động ra

"Hai người không ra à? Chúng tớ đang ở quán rượu chờ đây"

Vốn dĩ hôm nay tới là để đưa Băng Dao ra ngoài ăn mừng chuyện Mục Quang và Dương Tuyết Hoa đã bị bắt, nhưng bây giờ lại chỉ muốn được cùng Băng Dao ở thế giới riêng của hai người.

Doãn Băng Dao thấy Ngự Giao cúp điện thoại, trong mắt thoáng qua một tia mất mát, "Lại phải ra ngoài giải quyết công việc sao?"

"Không, mấy người Lang Long nói tối nay ăn mừng, kêu anh đưa em tới"

"Dẫn em đi?"

"Ừm, cũng toàn người em quen rồi chỉ có mấy người Phương Chính Đông, Lang Long và Đồng Bội thời"

"Phải tới quán rượu sao?"

"Ừ"

"Em không đi đâu, trong nhà còn có Tiểu Diệc, hơn nữa dẫn con tới những chỗ đó không tốt" cô lắc đầu từ chối.

Ngự Giao vừa định lên tiếng khuyên cô, Tiết Tiểu Diệc đã chạy ra nói, "Băng Dao và chú Thẩm cứ ra ngoài chơi đi, mẹ ở nhà ngày nào cũng buồn bã chán nản cũng nên ra ngoài giải sầu một lát"

Hai người kinh ngạc nhìn cậu nhóc không biết xuất hiện từ khi nào.

"Nhưng một mình con..."

Băng Dao chưa nói hết câu, Tiết Tiểu Diệc đã cắt ngang lời cô: "Con không sao... con là đàn ông, tất nhiên sẽ không sợ ở nhà một mình"

Ngự Giao cười cười, "Con đấy..." từ kế tiếp lập tức dừng lại trong cổ họng, anh muốn nói, con trai bố đúng là rất giỏi, nhưng nghĩ tới chuyện Tiết Tiểu Diệc không biết chuyện này. Vì vậy vội vã đổi lại, "Chú biết Tiết Tiểu Diệc là giỏi nhất, nhóc con ở nhà một mình ngoan nhé"

"Vâng" Tiểu Diệc gật đầu lia lịa.

"Nhưng..." Doãn Băng Dao vẫn không an tâm.

"Được rồi, đừng lo lắng nữa. Tiểu Diệc rất hiểu chuyện, thằng bé sẽ không ra ngoài đâu, ở nhà thì có thể xảy ra chuyện gì được, hơn nữa bây giờ cũng đến giờ thằng bé đi ngủ rồi"

"Vâng, chú và mẹ đi đi, lát nữa con sẽ đi ngủ ạ" Tiết Tiểu Diệc giục, "Mau đi đi"

Doãn Băng Dao không tiếp tục phản đối, nhẹ nhàng xoa đầu con trai, "Con ngủ ngoan nha"

"Vâng ạ"

Thật ra vừa rồi cậu đã lên núp ở đây, nhìn thấy chú Thẩm và Băng Dao thân thiết. Hơn nữa mấy ngày nay tâm trạng Băng Dao hình như luôn buồn rầu, cậu chỉ hi vọng mẹ đi chơi thật vui vẻ.

Doãn Băng Dao ngồi lên xe của Ngự Giao. "Đúng rồi, không phải anh đã giao tập đoàn Thẩm thị cho Mục Quang rồi sao? Hiện giờ thế nào rồi?" cô lo lắng hỏi, dù sao tất cả đều là vì cô.

"Tất nhiên tập đoàn vẫn là của anh, đó chỉ là một cái bẫy thôi"

"Cái bẫy?" gương mặt Băng Dao mờ mịt không hiểu, nghiêng đầu nhìn Ngự Giao, trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh khẽ nở nụ cười tà ác.

"Nói ra dài dòng lắm, chuyện này cũng rất phức tạp, trên thương trường có rất nhiều chuyện em không hiểu hết được đâu" một tay anh cầm lái, một tay khoác vai Doãn Băng Dao, tự tin nói, "Anh làm chuyện gì đều có lý của mình, hơn nữa anh còn muốn nuôi vợ con, làm sao có thể làm mất tài sản của mình"

"Vợ con..." cô cụp mắt nói.

"Đúng vậy, là em và Tiểu Diệc."

Doãn Băng Dao mỉm cười khổ, trong đầu cô lại đang nghĩ tới Y Thu và đứa bé chưa chào đời trong bụng cô ấy.

"Băng Dao?" Ngự Giao đưa mắt nhìn đáng vẻ thất thần của Doãn Băng Dao, cảm giác cô có tâm sự gì đó, "Không vui sao?"

"Không, không có" cô nhìn anh cười.

Thật ra có rất nhiều lần cô muốn nhắc tới Y Thu, nhưng lời đến khóe miệng lại không thể thốt thành tiếng. Cô thật sự rất lo lắng, nên mới muốn nói. Nhưng lại không biết nên nói như thế nào, lại sợ cảm rằng anh sẽ vứt bỏ cô ấy.

Quan trọng nhất là cô không muốn khiến Ngự Giao cảm thấy áp lực, cô sẽ tôn trọng sự lựa chọn của anh, sẽ không có nửa lời oán hận hoặc không vui.

Đi tới quán rượu, chính là quán rượu quen trước đây của Ngự Giao.

"Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?" khóe miệng anh nở nụ cười tà mị.

"Nhớ, ngày đó anh nhân lúc em uống say đã..." cô gắt giọng nói.

Cánh tay ôm thắt lưng cô đột nhiên trượt xuống bờ mông yêu kiều của cô, nhẹ nhàng vỗ một cái, "Là chính em ôm chặt lấy anh không buông, anh còn nhớ đêm đó em rất hưởng thụ, cũng rất nhiệt tình."

Bọn họ đi vào phòng giành riêng cho khách vip, hôm nay trong quán rượu có rất nhiều người, khi Ngự Giao nói ra câu đó, Doãn Băng Dao thẹn thùng trừng mắt liếc anh một cái: "Nói nhỏ thôi, người khác nghe thấy đó"

"Nghe thấy thì sao, có gì ghê gớm đâu"

Cô không nói lại anh, người đàn ông này chính là như vậy, cho tới bây giờ vẫn luôn khư khư cô chấp, không quan tâm tới ánh mắt của người khác.

Hai người vào phòng. Phương Chính Đông, Đồng Bội, Lang Long còn có Phạm Khiết Phàm đã ở trong phòng, bọn họ đang nói về chuyện yêu đương gì đó.

"Hai người tới rồi à" bốn người cùng đứng lên.

Đồng Bội vội vàng chạy qua đón, "Băng Dao"

Nhìn thấy Ngự Giao luôn ôm Băng Dao không rời, trong ánh mắt Lang Long và Phạm Khiết Phàm ánh lên một tia đau khổ.

Phạm Khiết Phàm chú ý tới vẻ không vui của Lang Long, đột nhiên kéo tay anh. Đúng lúc Lang Long đang định giằng tay ra, cô kéo càng chặt hơn.

"Hiện giờ tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ, tớ có chuyện muốn tuyên bố với mọi người."

những người khác đều quay sang nhìn về phía hai người, ánh mắt lướt qua gương mặt Lang Long và Phạm Khiết Phàm sau đó dán chặt vào hai bàn tay đan nắm nhau của họ.

Phạm Khiết Phàm nói, "Tớ và Phạm Khiết Phàm đang qua lại"

Gương mặt ba người còn lại đều tỏ ra kinh ngạc, chỉ gương mặt bình tĩnh của Ngự Giao không chút gợn sóng, thực ra anh đã sớm nhìn thấu hai người.

Phương Chính Đông không thể tin, hỏi lại: "Long, là thật sao?"

Lang Long xấu hổ gật đầu, cắn răng nói: "Là thật, chúng tớ đang qua lại với nhau"

Phương Chính Đông vẫn không dám tin, Phạm Khiết Phàm tích Ngự Giao, đây là điều tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, hơn nữa anh còn biết sự trung thành của Phạm Khiết Phàm với Ngự Giao cũng xuất phát từ sự si tình, thực ra mấy năm gần đây cô có rất nhiều cơ hội phát triển tốt hơn, nhưng vì Ngự Giao cô cam tâm tình nguyện ở lại. Tất nhiên Ngự Giao cũng cho cô những đãi ngộ không ở công ty nào có.

Doãn Băng Dao hơi cười, cô không hiểu được tâm trạng thực sự của Phạm Khiết Phàm và Lang Long, chỉ cảm thấy như vậy rất tốt. Thời gian trước, cô có thể nhận ra sự theo đuổi của Lang Long với mình, cũng cảm thấy rất áy náy.

Vì Lang Long sẽ làm cô nhớ tới Thẩm Hiên Bạch, vì tình yêu với cô mà Thẩm Hiên Bạch phải chết. Cho nên, từ cái chết của Thẩm Hiên Bạch, cô không

muốn bất kỳ người đàn ông nào đem lòng yêu mình, cô không chịu đựng được tình cảm sâu nặng như vậy.

Hiện giờ Lang Long đã có bạn gái, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Đồng Bội vỗ tay, "Tốt quá, mọi người ai cũng có đôi... chúng ta cùng nhau nâng ly"

Tất cả mọi người nâng ly, trong lúc uống cạn ly rượu trong đáy mắt Lang Long ánh lên vẻ buồn bã. Trước đây cảm thấy rượu thật ngon ngọt, nhưng giờ phút này lại cảm thấy thật cay đắng.

Phạm Khiết Phàm nhẹ nhàng siết chặt tay anh, ghé sát đôi môi đỏ mọng vào bên tai anh, dùng giọng nhỏ nhất chỉ để Lang Long có thể nghe được, "Vui vẻ một chút, chúng ta phải cố gắng lên, chúng ta nhất định có thể" cô đang khích lệ Lang Long, cũng là đang khích lệ chính mình.

Động tác này của Phạm Khiết Phàm ở trong mắt những người khác thực sự rất thân mật. Nhưng mấy người Phương Chính Đồng hoàn toàn không hiểu, giữa Lang Long và Phạm Khiết Phàm đã có ước định.

Bọn họ chỉ là hai người thất tình đau khổ, suối ấm lẫn nhau, an ủi lẫn nhau. Vì không có được người mình yêu...

Mấy người ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện uống rượu. Phạm Khiết Phàm là một người phụ nữ kiên cường, một khi cô đã nghĩ thông, đã xác định một chuyện, sẽ không lùi bước. Bởi vì cô hiểu tình yêu của Ngự Giao đối với Doãn Băng Dao lớn tới mức nào, cho nên lý trí cô lựa chọn từ bỏ, mà Lang Long cũng là một lựa chọn tốt, chuyện quan trọng là hai người phải hiểu lẫn nhau.

Chi nên, tình yêu có thể nuôi dưỡng, từ nay về sau cô sẽ đem tình yêu với Ngự Giao chôn sâu tận đáy lòng.

Ngự Giao và Doãn Băng Dao ngồi sóng vai bên nhau, Doãn Băng Dao không ngờ mấy người bọn họ lại uống nhiều rượu như vậy, tửu lượng của cô không tốt, mấy lần Phương Chính Đồng mời rượu Ngự Giao đều phải uống thay cô. Dưới ánh đèn mờ tối trong lòng, Doãn Băng Dao không hề để ý, thỉnh thoảng ánh mắt của Lang Long vẫn nhìn về phía mình.

Cô chỉ cảm giác mí mắt giật giật, cứ có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy, trong lòng rất lo lắng. Tự an ủi mình, có thể vì để Tiểu Diệc ở nhà một mình nên mới lo lắng không yên.

Ngự Giao cảm nhận được nỗi lo của cô, nhẹ nhàng đặt tay xuống đầu gối cô, nhỏ giọng nói: "Đừng lo, ăn mừng xong chúng ta sẽ trở về"

"Vâng"

Đúng lúc bọn họ đang trò chuyện vui vẻ, một vị khách không mời mà tới - Tô Y Thu.

Ngoài cửa truyền vào giọng nói vệ sĩ của Ngự Giao, anh ta mới làm bảo vệ cho Ngự Giao nên không biết Tô Y Thu. Chi dù là bảo vệ đã đi theo Ngự Giao nửa năm, cũng không chắc chắn biết Tô Y Thu, vì Ngự Giao thật sự rất ít khi đi cùng Tô Y Thu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Phu nhân tổng giám đốc tới

Người vệ sĩ đưa tay ngăn cản Tô Y Thu: "Cô không thể vào" với gương mặt vô cùng lạnh lẽo.

Nghe người vệ sĩ gọi mình như vậy, Tô Y Thu nhú mày: "Ngự Giao ở bên trong đúng không? anh không biết tôi sao?"

Gương mặt người vệ sĩ thiết diện vô tư, "Tôi không biết, nhưng tổng giám đốc đã dặn, dù là ai cũng không được cho vào đây."

Tô Y Thu tức giận, "Anh là người mới?" thậm chí ngay cả một vợ tổng giám đốc cũng không nhận ra! Trong lòng Tô Y Thu có cảm giác nhục nhã.

"Phu nhân tổng giám đốc"

Người vệ sĩ vừa ngăn cản Tô Y Thu nghe thấy vậy, không khỏi trợn to hai mắt, trên trán rịn từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Đắc tội với phu nhân tổng giám đốc, chắc chắn anh ta sẽ bị đuổi việc, nhưng anh thật sự chưa từng gặp mặt phu nhân tổng giám đốc...

Nghĩ lại, người vệ sĩ lại cảm thấy kỳ quái, khi này tổng giám đốc tới có dẫn theo một người phụ nữ xinh đẹp, nhìn dáng vẻ rất thân mật. Nhưng bây giờ phu nhân tổng giám đốc tới...

Anh ta lo lắng liếc mắt nhìn người vệ sĩ bên cạnh cũng có vẻ mặt lo lắng.

Tô Y Thu từng gặp qua người vệ sĩ này, anh ta thường đi theo bên cạnh Ngự Giao, hình như là bộ đội đặc chủng giải ngũ trở về. Cô nhìn hai người, ánh mắt đầy vẻ ngạo mạn, "Vậy tôi đã có thể vào được chưa?"

"Chuyện này...." hai người vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lo lắng cùng một vấn đề.

Tô Y Thu nổi giận, rốt cuộc cô là cái gì? Ngay cả vệ sĩ bảo vệ bên cạnh Ngự Giao cũng coi thường, chẳng lẽ cô chỉ là thứ đồ vật trang trí thôi sao? Trong lòng chua xót và phẫn hận cùng lúc dâng lên, cô cảm giác bản thân mình mọi người vứt bỏ, bị mọi người coi thường.

"Tránh ra cho tôi vào" cô ra lệnh.

Người bộ đội đặc chủng giải ngũ trở về làm vệ sĩ gạt đầu, mở cửa giúp Tô Y Thu, "Mời phu nhân vào"

Cánh cửa vừa mở, tất cả mọi ánh mắt của những người trong phòng liền nhìn hướng ra cửa, nụ cười trên gương mặt mỗi người đều cứng đờ, vốn là đang náo nhiệt nói chuyện trên trời dưới đất đột nhiên yên lặng.

"Y Thu..." Đồng Bội kinh ngạc, vội vàng nhìn về phía Doãn Băng Dao, trên gương mặt Doãn Băng Dao cũng ánh lên vẻ kinh hoàng.

Vốn khỏe miệng Ngự Giao đang mỉm cười cũng biến mất, cau mày, gương mặt lạnh lẽo không vui.

Doãn Băng Dao đột nhiên có cảm giác quán bách, giống như mình là tiểu tam không thể lộ ra ngoài ánh sáng, giờ phút này bị vợ chính thức của người tình bắt gian tại trận, mà trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Tô Y Thu thấy ngồi bên cạnh Ngự Giao là Doãn Băng Dao trong ánh mắt hiện lên sự tức giận, bộ họ ngang nhiên sống vai bên nhau thể hiện tình cảm mặn nồng. Còn cô thì sao? Cô là cái gì?

Nhưng cô biết, giờ phút này cãi lộn cũng vô ích, không chừng còn làm mất thân phận của mình. Khóe miệng hơi cong lên, che giấu tất cả tức giận vào sâu trong lòng.

Nhưng trong giọng nói vẫn mang theo gai sắc nhọn, nhìn mọi người, cười nói: "Sao vậy? Mọi người không hoan ngheeng tôi sao? Xem ra tôi tới không đúng lúc rồi"

Đồng Bội đứng lên, đi tới bên cạnh Tô Y Thu, thân mật kéo tay: "Y Thu, làm sao chúng tớ có thể không hoan nghênh cậu"

Tô Y Thu lạnh lùng rút tay mình ra, nhỏ giọng nói một câu: "Gió chiều nào che chiều ấy"

Câu nói này lọt vào tai Đồng Bội, nụ cười trên mặt cô phút chốc cứng đờ. Đúng vậy, cô giống như gió chiều nào che chiều ấy, nhưng cô làm vậy chỉ là muốn hóa giải sự lung túng của mọi người.

Những lúc như thế này, Doãn Băng Dao biết mình không nên ở lại. Cô hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào đó.

"Mọi người ở lại chơi, tôi về trước" đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Sao vậy? Cô cảm thấy xấu hổ sao?" Tô Y Thu nheo mắt nhìn, "Băng Dao, năm đó cô như vậy, hôm nay cô cũng như vậy. Tôi nghĩ chắc cô đã có thói quen làm người thứ ba, cho nên đối mặt với những tình huống như thế này phải rất tự nhiên chứ"

Những lời châm chọc này khiến trái tim Băng Dao đau nhói.

Doãn Băng Dao cảm giác giờ phút này mình như một kẻ xấu xa, đột nhiên tất cả ánh đèn đều chiếu thẳng vào người, khiến sự xấu xa của cô hiện rõ ràng trước mắt tất cả mọi người.

đúng lúc Doãn Băng Dao cảm giác bất lực, đột nhiên một bàn tay ấm áp nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Ngự Giao đứng lên, kéo tay Doãn Băng Dao. Cơ thể to lớn của anh đứng trước cô, đem lại cho Băng Dao cảm giác an toàn vô hạn. Sự bảo vệ của anh với Băng Dao vô cùng rõ ràng. Hơn nữa động tác này còn chứng minh, anh đứng về phía Doãn Băng Dao.

Cơ thể Tô Y Thu run rẩy, không cách nào tiếp tục che giấu nỗi nhục nhã và tức giận trong lòng.

"Các người muốn làm gì? Đứng trước mặt người vợ là tôi đây, mà coi như không ra gì sao?"

Ngự Giao cau mày, thực sự càng ngày càng ghét Tô Y Thu, đặc biệt cái dáng vẻ không tức thời này.

Doãn Băng Dao sống chết muốn rút tay ra khỏi tay Ngự Giao, nhưng Ngự Giao nắm rất chặt.

"Giao, mau buông tay, em phải về" cô nhỏ giọng nói, giống như tiếng muỗi vo ve, giờ phút này vừa cảm thấy áy náy vừa cảm thấy mất mặt.

Ngự Giao nắm chặt tay anh không buông, "Em không thể đi"

Về mặt anh thân nhiên, hơn nữa hoàn toàn không cảm thấy Băng Dao là người thứ ba, bởi anh chưa bao giờ yêu Tô Y Thu. Năm đó kết hôn chỉ là giả

vò, là Tô Y Thu sống chế bám vào, hơn nữa anh đã gửi đơn ly hôn cho cô ta rồi.

Phương Chính Đông nhìn ra lửa giận trong đáy mắt Ngự Giao, nếu Tô Y Thu vẫn ở lại đây không đi, hậu quả chắc chắn không cách nào tưởng tượng. Anh vội bước lên, kéo Đồng Bội và Tô Y Thu nói: "Y Thu chúng ta đi trước đã"

Tô Y Thu thất vọng nhìn Đồng Bội cùng Phương Chính Đông, "Tất cả mọi người đều biết, tất cả mọi người đều không coi tôi ra gì đúng không"

Đồng Bội vội vàng nhỏ giọng giải thích, "Y Thu, chuyện không phải như em nghĩ, chúng ta đi trước được không?"

"Đi? Tại sao tôi phải đi? Tôi mới là vợ của Ngự Giao" cô phản hận nhìn về phía Doãn Băng Dao.

"Y Thu, đừng âm ỉ nữa được không?"

"Không cần các người xen vào chuyện của tôi" mắt xa lạ nhìn Đồng Bội, "Nếu như cậu thực sự coi tôi là bạn tốt, thì sẽ không giúp Doãn Băng Dao, cùng nhau phản bội tôi"

"Tớ không có" Đồng Bội vội vàng giải thích.

"Tôi không muốn phải nghe những lời này, hôm nay tôi sẽ không đi"

Tại sao cô phải đi? Người phải đi là Doãn Băng Dao! Người thứ ba là Doãn Băng Dao!

Cô đưa mắt nhìn xuống bàn tay Ngự Giao đang nắm chặt tay Doãn Băng Dao, cố gắng kiềm chế nước mắt. Không được khóc, không thể khóc hèn mọn như vậy.

"Giao, em đã mang thai con của chúng ta, làm sao anh có thể đối xử với em như vậy?" Cô chất vấn nhìn Ngự Giao, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh nước.

Trong lòng Doãn Băng Dao nổ vang một tiếng "đoàng", cô và Tô Y Thu đều chờ đợi giống nhau, đợi mong đợi câu trả lời của Ngự Giao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Lựa chọn thế nào

Trong đôi mắt đen thâm thúy của Ngự Giao không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì, mọi người dường như đều đang mong đợi câu trả lời của anh. Vấn đề này, mọi người đều thắc mắc, Đồng Bội cũng lo lắng nhìn Ngự Giao.

Đôi mày kiếm của anh hơi nhíu lại, "Tô Y Thu, tôi không có trách nhiệm với đứa trẻ này... tôi biết một người đàn ông không nên nói ra những lời như vậy. Nhưng Tô Y Thu, cô nên biết rằng chúng ta xảy ra quan hệ là do thủ đoạn do cô và mẹ tôi bày ra"

Dù sao tất cả mọi người đều biết rồi, anh cũng nói thẳng ra quyết định của mình.

Những lời này của Ngự Giao khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ. Doãn Băng Dao kinh ngạc nhìn anh, thủ đoạn? Thủ đoạn gì?

Gương mặt Tô Y Thu hết trắng rồi xanh, lại từ xanh biến thành hồng. Hơi thở rối loạn, cố gắng tự điều chỉnh cảm xúc, nói: "Mặc kệ cho phải là thủ đoạn hay không, dù sao đứa trẻ này cũng là của anh, dù sao em cũng là người vợ được anh cưới hỏi堂堂 hoàng, sau này máu chảy trong người đứa trẻ này chính là máu của anh. Hôm nay anh vứt bỏ em để kết hôn với Doãn Băng Dao, vậy anh bảo em phải làm thế nào?" Tô Y Thu run rẩy nói.

Bầu không khí trong phòng lạnh lẽo tới cực điểm.

Ngự Giao khẽ nhếch bờ môi mỏng, lãnh lùng nói ra hai chữ, "Phá thai"

Cơ thể Tô Y Thu run lên, Đồng Bội lập tức đưa tay đỡ.

Doãn Băng Dao khẽ lắc đầu, không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt như biến thành ma quỷ. Quả nhiên là người vô tình, mới có thể nói như vậy!

Tô Y Thu hất tay Đồng Bội ra, lao tới trước mặt Ngự Giao, kéo cánh tay còn lại của anh. Vì vậy tay trái Ngự Giao nắm chặt tay Doãn Băng Dao, còn tay phải bị Tô Y Thu giằng.

"Ngạn Băng, đừng đối xử với em như vậy" Tô Y Thu cầu khẩn nhìn anh, nước mắt không cách nào ngừng chảy, lúc đầu còn tự tôn còn kiên cường, nhưng giờ khắc này những thứ đó hoàn toàn biến mất, cô vứt bỏ tự ái, bị thương lòng kéo tay anh, cầu xin anh đừng vứt bỏ mình.

Doãn Băng Dao thật sự không thể nhìn nổi, dùng hết sức rút tay mình ra, "Giao, anh buông em ra"

Ngự Giao nắm chặt tay không buông, nhưng cánh tay còn lại hất mạnh Tô Y Thu ra: "Đủ rồi! Tôi không yêu cô! Đừng làm ầm nữa"

Lang Long, Phạm Khiết Phàm, Đồng Bội và Phương Chính Đồng tất cả đều thể hiện vẻ bất lực, bọn họ muốn giúp một tay nhưng chuyện tình cảm giữa ba người ngoài không thể chen vào. Hôn nữa, giờ phút này nhìn gương mặt Ngự Giao lạnh lẽo vô tình. Lang Long, Phạm Khiết Phàm và Phương Chính Đồng đều hiểu anh như vậy là nguy hiểm nhất.

Tô Y Thu hoảng sợ kêu lên một tiếng, cơ thể bị Ngự Giao hất sang ghế sofa.

Doãn Băng Dao sống chết rút tay ra khỏi tay Ngự Giao, chạy tới đỡ Tô Y Thu, cô quay đầu lại nhìn Giao oán trách: "Cô ấy đang có thai, sao anh nỡ làm như vậy?" đột nhiên có chút sợ một Ngự Giao như lúc này, anh như quay trở về con người trước đây từng hành hạ cô.

Tuy hôm nay Ngự Giao đối xử với cô đã dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng Băng Dao biết, trong con người Ngự Giao vẫn cất giấu một ác ma.

"Băng Dao, cô ta không đáng để em đồng tình" Ngự Giao phẫn hận nhìn Tô Y Thu, trước đây anh thương cô ta là vì coi cô ta như em gái, nhưng không ngờ cô ta dám lừa anh nói cái gì là giúp anh giả vờ kết hôn sau đó sẽ ly hôn, nhưng sáu năm qua cô ta vẫn bám chặt không chịu ly hôn. Vì chuyện này, Ngự Giao đối với cô ta đã thất vọng hoàn toàn. Anh không ngờ cô ta lại giăng bẫy mình, dám liên kết với Phương Chính Đồng cho anh uống thuốc kích dục.

Chuyện này càng khiến anh tức giận, Ngự Giao anh lẫn lộn bao năm trong hai giới hắc đạo, bạch đạo cho tới bây giờ chưa từng có người nào dám dùng thủ đoạn với anh, dù là có kết quả của kẻ đó cũng rất thảm, ví dụ như mục quang...

Nhưng Tô Y Thu lại không biết sống chết dám dùng thủ đoạn với anh. Bây giờ còn cố tình gây sự! anh không yêu cô ta, từ đầu tới cuối không hề yêu, không hiểu cô ta sống chết giữ cuộc hôn nhân này nhưng hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của hôn nhân.

"Cút ngay! Cô đừng có ở đây giả mù sa mưa" Tô Y Thu đẩy Doãn Băng Dao, trách mọc: "Đều tại cô! Tất cả đều là do cô tạo thành! Doãn Băng Dao, kiếp trước tôi thiếu nợ cô cái gì. Tại sao kiếp này cô phải hành hạ tôi như vậy! Sao cô không chết đi? Sao còn trở về? Tại sao lại trở về?" Tô Y Thu cuồng loạn quát: "Cút! Cô cút đi"

Doãn Băng Dao đau khổ nhắm mắt, nhìn thấy Y Thu như vậy cảm giác trái tim của mình như có người rạch từng nhát từng nhát. Nước mắt trào mi chảy xuôi xuống gò má xinh đẹp.

Cô đứng lên, vào giờ phút này khi nhìn thấy Y Thu khóc đến đau đớn như thế, khi thấy cô ấy ngã xuống vẫn cố che bụng, trong lòng Doãn Băng Dao đã đưa ra một quyết định rất lớn.

Cô quyết định buông tay.

tg đã lớn rồi, thằng bé cũng rất ngoan, chắc chắn sẽ hiểu cách làm của cô. Hôn nữa cuộc sống sáu năm qua, đã tạo cho cô thói quen chỉ có một mẹ một con. Nhưng Y Thu không giống cô, từ nhỏ cô ấy đã là công chúa, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay của cha mẹ, trong bụng cô ấy còn có đứa con chưa chào đời, nếu như cô cướp mất Ngự Giao vậy sau này Y Thu làm sao sống tiếp?

So với cô Y Thu cần Ngự Giao hơn.

"Băng Dao, em định đi đâu?" Ngự Giao muốn đuổi Doãn Băng Dao, khi cô chạy ra ngoài.

Thấy vậy, Tô Y Thu lập tức ôm lấy anh, "Ngan Băng, đừng đi, đừng rời xa em..."

Anh rất muốn hất cô ta ra, nhưng Tô Y Thu ôm chặt rất chặt, giống như có chết cũng không buông tay.

Cô biết, cô không thể buông tay, chỉ cần cô vừa buông tay Ngự Giao sẽ lập tức chạy đi tìm Doãn Băng Dao.

Lang Long thấy thế, đi tới nói: "Y Thu đang có thay, cậu đừng khiến cô ấy kích động quá. Chúng tớ sẽ đi tìm Băng Dao. Cậu cứ ở lại đây đi"

Ngự Giao thấy Tô Y Thu ôm chặt không buông, nếu như không phải cô ta đang mang thai, có lẽ anh sẽ không thèm để ý hất người cô ta ra.

Nhưng...

Đưa mắt nhìn bụng cô ta, chỉ biết gật đầu với Lang Long. Vì vậy Lang Long và Phạm Khiết Phàm đuổi theo Băng Dao, còn Phương Chính Đồng và Đồng Bội ở lại.

Tô Y Thu cười rộ, hai tay vòng lên ôm cổ Ngự Giao: "Em biết ngay anh sẽ không bỏ em lại mà..."

Ngự Giao liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, trong lòng rất lo lắng cho Băng Dao. Anh lạnh lùng gỡ tay Tô Y Thu nói: "Chúng ta về rồi hãy nói"

"Khi này anh hất em ra, chân của em..." ý muốn Ngự Giao bế mình, Ngự Giao lại nhìn ra cửa gọi một tiếng, sau đó một người vệ sĩ đi vào

"Tổng giám đốc có chuyện gì sai bảo ạ?"

"Công cô ta lên xe" lạnh lùng nói

Người vệ sĩ lúng túng nhìn Tô Y Thu, bảo hắn công phu nhân sao? Hắn không dám.

Tô Y Thu khỏ sở từ dưới đất đứng lên, kéo tay Ngự Giao nhẹ nhàng tựa vào người anh: "Không cần công đâu, anh dìu em là được rồi"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Mạnh mẽ

Doãn Băng Dao chạy ra ngoài, nước mắt làm mờ tầm nhìn, thế giới trước mắt cô biến thành mờ ảo.

Thì ra Giao và Y Thu xảy ra quan hệ là vì Y Thu và Phương Chính Đông dùng thủ đoạn, tất nhiên điều này khiến cô rất vui, ít nhất Giao không lừa cô, anh thực sự chưa từng chạm vào người cô ấy. Nhưng, dù sao Y Thu đã có thai...

Cô vốn kiên định muốn ở bên người đàn ông kia, nhưng lúc này lại quyết định muốn buông tay. Mặc dù, cô trong lòng rất không muốn từ bỏ.

Y Thu rất yêu Ngự Giao, nhưng tình yêu của cô dành cho anh cũng tuyệt đối không kém Y Thu. Nhưng bây giờ, cô không thể ích kỷ như vậy, bây giờ Y Thu đang mang thai nên so với cô, cô ấy cần Ngự Giao hơn.

Hơn nữa, còn tình bạn giữa cô và Tô Y Thu bao năm qua, nếu cô còn tiếp tục ở bên Ngự Giao, sau khi chết có lẽ sẽ phải xuống địa ngục.

Giao, em xin lỗi, em không thể đợi anh, anh đừng hận việc em từ bỏ, hãy sống thật tốt bên Y Thu, cô ấy rất cần anh. Doãn Băng Dao nghĩ như vậy, nhưng sâu thẳm trong trái tim lại đau đớn khôn cùng.

Doãn Băng Dao chạy thục mạng về phía trước, cô không biết mình muốn chạy tới đâu, nhưng dừng như cứ chạy như thế này là có thể nhìn thấy ánh sáng rạng rỡ, có thể xua tan những tình cảm đau khổ này.

Đột nhiên, một tiếng còi chói tai vang lên, ánh đèn xe chiếu thẳng vào mắt đau nhói, theo bản năng giờ tay lên ngăn ánh sáng đó chiếu vào mắt. Đột nhiên có một lực rất lớn kéo cô ra, một chiếc xe vụt qua kéo theo con gió lạnh buốt.

Doãn Băng Dao bị lực kéo ngã xuống mặt đất, nhưng hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, ngược lại bên dưới có cảm giác mềm mại.

"Băng Dao, cô đừng làm chuyện dại dột" giọng nói của Lang Long đầy lo lắng.

Doãn Băng Dao mở mắt ra, nhìn thấy mình đang nằm đè lên người Lang Long, vội vã ngồi thẳng dậy.

Phạm Khiết Phàm thờ hồn hên chạy tới.

"Không phải" Doãn Băng Dao đứng lên, lúng túng nói.

Dù trời sắp xuống, cô cũng không mềm yếu không sợ hãi. Làm sao cô có thể tìm tới cái chết, làm sao có thể nghĩ không thông suốt. Cô còn có Tiểu Diệc, Tiểu Diệc không thể không có mẹ, cô không thể rời Tiểu Diệc"

Cho nên, dù rời xa Ngự Giao có đau đớn không muốn sống, nhưng cô sẽ không nghĩ tới cái chết, cô sẽ kiên cường. Trong lòng cô không ngừng tự nhủ với mình, Doãn Băng Dao kiên cường nhất, không có chuyện gì có thể hạ gục được cô.

Lang Long giữ tay Băng Dao, "Băng Dao, Cô muốn đi đâu?"

"Tôi muốn về nhà" tránh không nhìn vào mắt anh, tuy ép bản thân kiên cường, nhưng biểu hiện của cô mềm yếu khiến người khác đau lòng.

Lang Long nắm tay cô không buông, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì. Nếu bây giờ Doãn Băng Dao soi gương, nhất định sẽ nhận thấy đáng về mình rất đáng sợ, cả người cô giống như một cái xác không hồn, ánh mắt bi thương như nhìn rõ hồng trần, bất luận ai cũng không tin cô rất kiên cường.

"Chúng tôi đưa cô về" Lang Long nói.

Phạm Khiết Phàm đứng bên cạnh Ngự Giao Lang Long đau lòng và quan tâm hết mực với Doãn Băng Dao, cô thầm thở dài một tiếng.

Chung quy vẫn là con người, cô là Lang Long làm sao có thể trong một thời gian ngắn ngủi mà quên được người mình yêu thương, tuy hiện giờ hai người đang thử qua lại với nhau, nhưng Phạm Khiết Phàm biết dù mình và Lang Long từ từ bồi dưỡng tình cảm, nhưng tình yêu với Ngự Giao vẫn không thể dễ dàng vượt bỏ. Mỗi tình này sẽ mãi mãi được chôn sâu trong lòng, cho đến chết.

Doãn Băng Dao lắc đầu, "Không cần, tôi tự về được" lúc này cô muốn được ở một mình để suy nghĩ thật kỹ, để cho bản thân từ từ chấp nhận sự thực đau khổ này.

Đôi khi về đến nhà nhìn thấy Tiểu Diệc, cô sẽ biểu hiện rất vui vẻ rất kiên cường, giống như trước đây đối với lăng diệc vậy. Bất kể trong lòng có đau khổ nhiều tới đâu, nhưng khi ở trước mặt lăng diệc không bao giờ thể hiện ra bên ngoài.

Lang Long làm sao có thể yên tâm để cô về nhà một mình, anh khẳng khẳng muốn đưa cô về. "Cô thế này làm sao tôi có thể yên tâm để cô về nhà một mình, để tôi đưa cô về" quay sang nói với Phạm Khiết Phàm, "Khiết Phàm, cậu lái xe tới đây giúp mình"

"Ừ"

Phạm Khiết Phàm đi lấy xe, Lang Long kéo Doãn Băng Dao lại không cho đi.

Hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, cô miễn cưỡng mỉm cười, nhưng nụ cười này càng khiến Lang Long thêm đau lòng.

"Lang Long, cảm ơn anh quan tâm tôi, nhưng tôi không sao thật mà. Tin tôi được không? Để tôi được yên tĩnh một mình, tôi tự về nhà" cố gắng nở nụ cười: "Năm đó xảy ra chuyện, không phải tôi vẫn rất kiên cường sao, nên hiện giờ chút vấn đề nhỏ này đối với tôi mà nói càng không thành vấn đề"

Lang Long lắc đầu, "Không, tôi không yên tâm, tuy bây giờ cô không sao, nhưng năm đó không phải cô đã mất tích sao? ngay cả sống thế nào cũng không ai hay"

Năm đó Doãn Băng Dao mất tích, Ngự Giao điên cuồng tìm kiếm, bên ngoài anh bình tĩnh giúp đỡ Ngự Giao tìm kiếm. Nhưng trong lòng rất suốt ruột và lo lắng.

"Lang Long, anh phải tin tôi, tôi không sao mà. Tôi không còn là Doãn Băng Dao năm xưa, không dễ dàng bị gã gục như vậy. Hơn nữa, bây giờ tôi còn có Tiểu Diệc, con trai đáng yêu của tôi, làm sao tôi có thể bỏ con trai mình lại" cố gắng hết sức để thuyết phục Lang Long, không muốn để anh đưa về nhà.

Cô thực sự muốn yên tĩnh một mình.

Những khi đau lòng, cô không cần người khác an ủi, người khác an ủi cũng không có bất kỳ tác dụng gì, từ nhỏ tới lớn cô đã tập thành thói quen tự mình nuốt tất cả đau khổ vào trong, cũng quen một mình trốn ở một góc nào đó từ từ liếm vết thương, trái tim sẽ từ từ tiêu hóa những nỗi đau đó.

Lang Long nghe lời cô nói cũng có đạo lý, nhưng anh vẫn có chút không yên lòng, "Một mình cô có thật là tự về được không?"

"Được mà, yên tâm đi" Doãn Băng Dao kiên định gật đầu. Cô có thể, với cô không chuyện gì là không thể.

Lang Long lo lắng nhìn bóng lưng Doãn Băng Dao rời đi.

Bóng lưng mảnh khảnh gầy yếu của cô trong bóng đêm trông càng gầy yếu, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng sẽ thổi cô đi.

Anh không thể rời mắt khỏi bóng lưng cô. Băng Dao, tôi thực sự hi vọng em được hạnh phúc, nhưng bản thân lại không thể mang hạnh phúc tới cho em. Nếu người đàn ông khiến em đau khổ không phải là Giao, tôi nhất định sẽ liều lĩnh theo đuổi em, bảo vệ em, không cho bất kỳ kẻ nào tổn thương em. Nhưng Giao là anh em tốt của tôi, cho nên tôi chỉ có thể tro mắt nhìn em đau lòng mà không làm được gì.

Bóng lưng Doãn Băng Dao dần dần biến mất trong màn đêm, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm về hướng cô đi. Nhìn mãi, cho đến khi Phạm Khiết Phàm kais xe tới, bấm còi. Anh mới lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 258: Nhấn tâm

Phạm Khiết Phàm hạ kính cửa sổ xe xong, thì đầu ra: "Cô ấy đi đâu rồi?"

Lang Long đi tới mở cửa xe ngồi lên, "Cô ấy đi rồi"

"Đi?" Phạm Khiết Phàm kinh ngạc nhìn anh, "Cậu yên tâm để cô ấy đi một mình?"

Anh bắt đầu dĩ thờ dài, "Cô ấy nói muốn được yên tĩnh một mình để bình tĩnh lại. Tố tình Băng Dao là một người phụ nữ kiên cường"

"Ừm" Phạm Khiết Phàm gật đầu, "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Tớ đưa cậu về nhà trước, sau đó tớ cũng về nhà"

"Được"

Hiện tại hai người đang thử qua lại, nhưng thực ra vẫn giống như trước đây, chưa bao giờ xảy ra chuyện gì vượt quá giới hạn. Trong lòng hai người cũng hiểu rõ, người trong lòng đối phương yêu là ai, bọn họ đều hi vọng, có thể khiến đối phương được vui vẻ, bản thân sẽ từ từ quên đi người không thể yêu.

Sau khi Ngự Giao về nhà, Phùng Quân Bình rất vui vẻ nhưng sắc mặt bà ta rất tiêu tụy, "Ngạn Bằng, cuối cùng con cũng về nhà" gương mặt buồn bực mấy ngày qua của Phùng Quân Bình, rốt cuộc đã nở được một nụ cười.

Giờ phút này tâm trạng Ngự Giao cực kỳ xấu, Tô Y Thu vẫn nắm chặt tay anh không buông. Lửa giận trong lòng không có chỗ nào để phát, nhìn thấy sắc mặt Phùng Quân Bình tiêu tụy hỏi: "Sao sắc mặt bà kém vậy?"

Phùng Quân Bình đưa tay sờ lên mặt mình, vui mừng vì con trai quan tâm, nhưng câu nói tiếp theo của anh lập tức làm nụ cười trên gương mặt bà ta cứng đờ.

"Có phải không muốn người tình cũ chết đúng không, vì đau lòng quá nên tiêu tụy?" khóe miệng anh cong lên châm chọc.

Gương mặt bà ta vừa lúng túng vừa mang theo vẻ khổ sở.

Tô Y Thu muốn mở miệng nói giúp mẹ chồng vài câu, nhưng hiện giờ thân cô còn không lo nổi, vì vậy liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Ngạn Bằng, con vẫn hận mẹ" Phùng Quân Bình nhìn con trai nói.

Ngự Giao cười nhạo một tiếng, không nói gì thêm, nhắc chân đi lên lầu. Hận, tất nhiên là hận, nếu như không phải bà ta lên lút vụng trộm với mục quang, thì bố anh sao có thể liệt giường nhiều năm. Nếu không phải nể tình Phùng Quân Bình là mẹ đẻ của anh, thì Ngự Giao đã sớm giết chết bà ta rồi.

Lên trên lầu, Ngự Giao không trở về phòng của mình mà đi thẳng về hành lang bên trái, đến phòng ngủ của Tô Y Thu.

Hai người kết hôn đã sáu năm, nhưng chưa bao giờ cùng phòng, lúc đầu những người giúp việc cũng cảm thấy kỳ quái nhưng sau đó cũng quen.

Tô Y Thu đi theo sau lưng Ngự Giao, nghĩ rằng tối nay anh sẽ ngủ lại phòng của mình, liền mỉm cười.

Nhưng Ngự Giao chỉ mở cửa phòng chứ không bước vào, "Bây giờ vẫn cần tôi điều cô sao?" anh nhìn thẳng cô, vẻ mặt lạnh lùng.

Tô Y Thu hơi nhíu mày, "Anh Bằng, chân em đau quá."

Ngự Giao đột nhiên bế cô lên, đi tới bên chiếc giường.

Trong lòng Tô Y Thu từ từ nở ra một đóa hoa ngọt ngào. Ít nhất, điều này chứng minh anh vẫn quan tâm tới cô, không phải sao? Nếu không anh sẽ không bế cô chỉ vì chân cô đau, Tô Y Thu cho rằng mình vẫn còn cơ hội, nhất định vẫn còn cơ hội.

Ngự Giao đặt cô ta lên giường chuẩn bị quay người rời đi, liền bị Tô Y Thu ôm chặt cổ không buông.

Ánh mắt cô ta long lanh đầm đìa như nước rất đáng yêu nhìn Ngự Giao, "Anh Bằng, tối nay ngủ cùng em được không? Em thật sự rất sợ anh sẽ bỏ đi"

Khóe miệng Ngự Giao mỉm cười lạnh lẽo, nhẫn tâm nói, "Tất nhiên là sẽ bỏ đi, tôi nói rồi chúng ta nhất định sẽ ly hôn, không người nào có thể ngăn cản quyết định của tôi" nhìn bụng cô nói, "Cho dù trong bụng cô còn một đứa trẻ chưa chào đời"

Cơ thể Tô Y Thu run rẩy, sắc mặt tái nhợt trong phút chốc, không thể tin nhìn Ngự Giao. Cô biết Ngự Giao lòng dạ độc ác cũng biết anh lạnh lùng vô tình nhưng không ngờ ngay cả đứa con trong bụng cũng không thể khiến anh mềm lòng.

Giờ phút này Ngự Giao thực sự là một tên ác ma lạnh lẽo vô tình, mà trên thực tế với bất kỳ ai anh đều lạnh lùng không có tình, ngoài trừ trước mặt hai mẹ con Doãn Băng Dao và Tiết Tiểu Diệc.

Tô Y Thu lắc đầu, vẫn không buông tay: "Anh Bằng, nếu chúng ta ly hôn vậy đứa bé sẽ thế nào? Chẳng lẽ anh muốn con của chúng ta sinh ra không có bố sao?"

Trong ánh mắt Ngự Giao thoáng lên một tia u buồn mềm lòng, nhưng cảm xúc phức tạp đó chủ yếu thoáng qua trong khoảnh khắc, trong mắt anh vẫn hoàn toàn là vẻ rét lạnh. Thật ra anh không phải một người đàn ông vô trách nhiệm, nhưng giờ phút này anh quyết không mềm lòng. Bởi, anh có Băng Dao có Tiểu Diệc.

Dù lựa chọn bên nào, anh cũng đều kẻ vô trách nhiệm. Cho nên anh thà chọn người phụ nữ mình yêu, hưởng chi Tiểu Diệc cũng đã lớn, mà đứa trẻ trong bụng Tô Y Thu còn chưa thành hình. Anh lạnh lùng nói: "Phá thai, ngày mai tôi sẽ cho người tới đưa cô đi bệnh viện"

Vốn dĩ gương mặt Tô Y Thu đã trắng, giờ phút này càng thêm trắng nhợt cắt không ra giọt máu. Hoảng sợ đến không khép được miệng, cảm giác đau lòng khiến cô không thở được, vội vã ngồi dậy ôm chặt Ngự Giao: "Không! Đừng! Đứa bé này là của chúng ta, là con của chúng ta, em không thể để nó chết như vậy. Anh Bằng, em biết anh rất thích con trai đúng không? Anh yên tâm, nó nhất định sẽ là một bé trai, nhất định là bé trai"

"Đù rồi!" Ngự Giao chột đầy cô ra, "Tô Y Thu! Cô càng ngày càng không biết điều! Cho dù cô có sinh con trai hay con gái, tôi đều không quan tâm! Chẳng lẽ cô còn không biết nguyên nhân sao? Vì tôi không yêu cô! Nghe thấy chưa? Tôi không yêu cô"

Anh đột nhiên nổi cơn thịnh nộ quá lớn. Tô Y Thu bị dọa không nói được lời nào, trái tim vỡ tan vì những lời nói của anh.

Ngự Giao lạnh lùng nhìn cô, sau đó xoay người rời đi.

"Anh Bằng, anh Bằng..." Tô Y Thu vờn tay, muốn kéo anh lại nhưng đầu ngón tay chỉ chạm vào không khí lạnh lẽo. Nước mắt trong suốt như những hạt trân châu không ngừng chảy xuống gò má, cô khóc không thành tiếng.

Đi tới cửa bước chân Ngự Giao hơi dừng lại một chút. Cho dù anh vô tình, nhưng nghe thấy tiếng gọi thê lương như vậy trái tim cũng sẽ đau đớn. Nhắm chặt hai mắt, nhấn tâm nhắc chân rời đi, mặc kệ Tô Y Thu ở phía sau khóc lóc như đứng từng khúc ruột.

Anh không thể mềm lòng, càng không thể mềm lòng vào lúc này. Trước đây chính vì sự mềm lòng nên mới khiến Tô Y Thu hiểu lầm là anh yêu cô.

Cho nên hiện giờ anh không thể cho cô bất kỳ hi vọng nào, dù sao sớm muộn cũng phải rời đi, nhấn tâm như thế này với cô ấy mới là điều tốt nhất. Anh muốn tự đắm vào cơ thể mình một chút để nỗi đau đớn thể xác lấn át nỗi đau tê dại trong trái tim. Y Thu, xin lỗi, tôi không yêu em.

Tất cả cũng chỉ vì một chữ "Yêu"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Ánh sáng cuộc đời

Một mình Doãn Băng Dao đi trên đường thật lâu thật lâu, cô không nhìn về phía trước, chỉ không ngừng đi, cuối cùng nước mắt được gió đêm dần dần lau khô. Khi ngừng đầu lên, phát hiện không ngờ đã về tới trước cửa khu chung cư.

Đưa mắt nhìn khu chung cư sang trọng, lúc này vẫn còn rất nhiều người chưa ngủ, những ô cửa sổ đầy ánh sáng ấm áp, nhưng những ánh sáng đó không thể đem lại cho cô thứ cảm giác ấm áp.

Bên trong những ô cửa sổ sáng đèn kia, có lẽ có người đang đợi cô trở về. Đúng vậy, chờ đợi, Tiểu Diệc đang chờ cô trở về.

Cố gắng hít sâu một hơi, nghĩ tới Tiểu Diệc, những đau đớn hơn cũng được vớt lại trong quá khứ. Cô ép bản thân phải lấy lại tinh thần, dùng sức vỗ vỗ vào gò má mình, tự nhủ: "Doãn Băng Dao! Mày phải kiên cường lên, không được khóc nữa, không thể để Tiểu Diệc lo lắng"

Cô đi về phía căn hộ của mình, bước chân dường như nhanh hơn. Bước qua chỗ ngoặt không cẩn thận giẫm phải thứ gì đó, ngồi xồm xuống đất, lòng bàn chân đau nhói.

Doãn Băng Dao nhíu mày, xoa xoa chân định đứng lên, nhưng lại té xuống.

Đột nhiên một bàn tay to lớn đưa ra trước mặt cô. Doãn Băng Dao kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông cao ráo đẹp trai đứng trước mặt, hoặc có thể nói là cậu thiếu niên, anh ra nhìn cô mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Trong khoảng khắc đó, Doãn Ngự Giao sinh ra ảo giác.

"Hiên Bạch..." cô thốt lên tên của Thẩm Hiên Bạch, tên người đàn ông đã dùng tình mạng mình để bảo vệ cô. Nghĩ tới Thẩm Hiên Bạch, nước mắt cô lại tuôn rơi.

Tất cả tội lỗi đều bắt đầu từ cô, tất cả đều do cô. Nếu như lúc đầu cô không ích kỷ, nếu như lúc đầu cô chấp nhận tình yêu của Thẩm Hiên Bạch, nếu không không rời đi Thẩm Hiên Bạch sẽ không phải chết. Tiểu Diệc cũng sẽ có một người bố, cũng sẽ không dẫn tới hoàn cảnh như bây giờ, khiến tất cả mọi người phải thống khổ.

Khiến Y Thu và đứa trẻ trong bụng cô ấy phải thống khổ.

Mà cô cũng biết, Ngự Giao cũng rất thống khổ.

Mặc dù tất cả mọi người đều cho là Ngự Giao lòng dạ độc ác, nhưng cô biết, Ngự Giao cũng có mặt tốt. Trong con người Ngự Giao vừa có một ác ma vừa có một thiên sứ. Cho nên tuy bây giờ anh chọn cô nhưng trong lòng cũng sẽ rất đau khổ. Y Thu yêu anh đến vậy, còn có đứa con của hai người.

Cho nên, người rời đi là cô mới đúng.

Âu Dương Hoa cười cười, "Tôi tên Âu Dương Hoa"

Giọng nói nhẹ nhàng cùng tiếng cười thoải mái làm Doãn Băng Dao lấy lại tinh thần, những ảo tưởng trước mắt dần dần biến mất, trước mặt chỉ là một người đàn ông xa lạ.

Hiên Bạch đã không còn trên thế giới này nữa, cho nên cô sẽ không nhìn thấy anh...

"Cô bị thương sao?" Âu Dương Hoa quan tâm nhìn cô, "Để tôi đỡ cô"

Doãn Băng Dao nhìn ra hình ảnh chật vật của mình phản chiếu trong đôi mắt của Âu Dương Hoa, cô cũng nhìn ra trong đôi mắt người trước mặt không có ác ý. Nhìn cánh tay của anh ra giờ ra giữa không trung thật lâu, vì cô đưa tay ra,

Âu Dương Hoa nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng đó, kéo cô lên.

"Cảm ơn"

Từ đầu tới cuối gương mặt Âu Dương Hoa luôn nở nụ cười, "Không cần cảm ơn, trước đây tôi thường nhìn thấy cô, tôi cũng sống ở đây, tính ra chúng ta là hàng xóm đó, hàng xóm nên giúp đỡ lẫn nhau, cô ở tầng mấy? Tôi đưa cô lên nhà"

Doãn Băng Dao rút tay ra khỏi tay Âu Dương Hoa, "Không cần, tôi có thể tự lên nhà được, cảm ơn"

"Nhưng còn chân cô, hay là tôi đưa cô đi bệnh viện" Âu Dương Hoa vô cùng nhiệt tình nói.

"Không cần đâu" cô vẫn giữ một khoảng cách với anh ta.

Âu Dương Hoa lớn lên ở nước ngoài, tiếp nhận văn hóa nước ngoài nên rất ga lăng, anh biết nếu vẫn đòi đưa cô về nhà nhất định khiến Băng Dao cho rằng anh có ý đồ khác.

"Vậy cũng được" anh nói thêm, "Sau khi về nhà dùng dầu hoa hồng xoa bóp một lượt, ngày mai sẽ đỡ hơn nhiều"

"Vâng, cảm ơn"

Doãn Băng Dao gật đầu, đi lướt qua bên cạnh anh, khập khiễng đi lên nhà.

Âu Dương Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng của cô, nụ cười trên môi từ từ biến mất, vẻ mặt bất đắc dĩ. Thực ra anh đã quan sát Doãn Băng Dao khá lâu rồi, từ khi anh bắt đầu tới đây sống. Doãn Băng Dao là một cô gái hiền lành hiếm có. Trong cái thành phố phồn hoa lạnh lùng này, những người như cô ấy không còn nhiều. Anh thực sự không muốn tổn thương một người tốt như cô, nhưng vì yêu Tô Y Thu, anh lại không thể không làm như vậy.

"Haiz..." Âu Dương Hoa thở dài một cái, bây giờ anh có chút do dự không biết nên tiếp tục giúp đỡ Y Thu tổn thương Doãn Băng Dao để cô ấy được ở bên cạnh Ngự Giao. Hay nên tiếp tục kiên trì theo đuổi cô ấy.

Nhưng liệu anh có ki vọng không? Không, không có, một chút hi vọng anh cũng không có.

Qua chuyện của Doãn Băng Dao anh biết Tô Y Thu rất yêu Ngự Giao, yêu đến điên cuồng, vì vậy anh chỉ có thể chúc phúc và toàn thành. Xoay người đi về hướng ngược lại, trong bóng đêm lóng lóng của anh có chút cô độc.

Vì yêu một người mà đau khổ...

Tình yêu, đúng là hành hạ con người, giống như một loại thuốc độc, biết rõ sẽ mất mạng nhưng vẫn lao vào như con thiêu thân. Dù khổ sở tới đâu cũng khiến người ta vui vẻ chịu đựng.

Doãn Băng Dao về tới nhà, rón rén mở cửa bước vào nhà, sợ sẽ đánh thức Tiểu Diệc. Khi đi ngang qua phòng con trai, cô ngừng lại, khẽ mở cửa phòng ngủ của Tiểu Diệc, muốn xem cậu có đá chần ra ngoài không.

Trong phòng mờ tối, Tiểu Diệc ngoan ngoãn nằm trên giường. Trong lòng Băng Dao yên tâm một chút, chỉ cần có Tiểu Diệc tất cả đều ổn.

Cô đang định đóng cửa phòng rồi đi, một giọng nói non nớt ngân thơ ngái ngủ vang lên: "Băng Dao, mẹ về rồi à?"

"Ừ" Băng Dao buông nắm cửa đi vào.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường Tiết Tiểu Diệc: "Mẹ đánh thức con à?"

"Không ạ" Tiết Tiểu Diệc lắc đầu, ngồi dậy nhìn cô, "Sao chân mẹ đi khập khiễng vậy?"

"Vừa nãy mẹ đi không cẩn thận nên bị vấp vào hòn đá"

"Băng Dao đau không?"

cô cười cười lắc đầu, "Không đau" chỉ cần Tiểu Diệc khỏe, tất cả đau đớn của cô đều không là gì.

"Băng Dao ngốc quá, sau này phải cẩn thận một chút" Tiểu Diệc thở dài, "Haiz, biết trước thế này con đã đi ra ngoài cùng mẹ rồi. Mẹ xem, chỉ cần con không ở bên cạnh một chút, mẹ đã không biết chăm sóc bản thân rồi"

Nhìn người lớn của con trai tự cho là đúng, Doãn Băng Dao lắc đầu cười. Cảm giác khổ sở khi này giờ phút này sau khi nhìn thấy Tiểu Diệc thật sự đã vui đi rất nhiều.

Tiểu Diệc là tính mạng của cô, là ánh mặt trời rạng rỡ trong cuộc đời, có thể chiếu sáng cuộc sống tối tăm của cô.

Tiểu Diệc là người động lực quan trọng nhất để cô tiếp tục kéo dài sinh mạng, sau hai người là Hiên Bạch và Lăng Diệc

"Chú Thắm đâu ạ?" Tiết Tiểu Diệc đưa mắt nhìn ra phía sau Doãn Băng Dao.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Không cho đi

Nghe Tiết Tiểu Diệc hỏi Ngự Giao, trong lòng Doãn Băng Dao càng thêm đau đớn, cố gắng kiềm chế cảm xúc cười nói: "Chú Thắm có việc bận"

"Muộn như này rồi mà vẫn có việc bận sao" gương mặt cậu bé thất vọng, "Con cứ nghĩ tối nay chú Thắm sẽ ở lại đây"

Doãn Băng Dao do dự giây lát, sau đó vén chăn lên nằm lên chiếc giường nhũ của Tiết Tiểu Diệc, ôm con trai vào lòng đắp kín chăn, "Chú Thắm không đến cũng không sao, tối nay Băng Dao sẽ ngủ cùng Tiểu Diệc được không?"

"Được ạ" vẻ thất vọng trên mặt Tiểu Diệc lập tức biến mất, con ngái ngủ cũng chạy đâu mất.

Doãn Băng Dao ôm con trai, suy nghĩ một lát nói: "Tiểu Diệc, mẹ muốn dẫn con rời khỏi nơi này, con có ý kiến gì không?"

Tiết Tiểu Diệc ngẩng đầu nhìn mẹ, hỏi: "Tại sao mẹ muốn rời đi vào lúc này? Ở đây có chú Thắm, có gì Đồng Đồng, còn cả ông ngoại nữa. Tiểu Diệc rất thích, chẳng lẽ Băng Dao không vui sao?"

Xoa đầu con trai, nói: "Băng Dao cũng rất vui, chỉ là..." cô phải giải thích thế nào đây?

Tiết Tiểu Diệc rất thông minh, tuy Băng Dao luôn mỉm cười, nhưng cậu vẫn có thể nhận ra Băng Dao không thực sự vui vẻ.

"Băng Dao, có chuyện gì không vui mẹ nói cho Tiểu Diệc nghe được không?" cậu chớp mắt nhìn mẹ.

Doãn Băng Dao vui mừng cảm động ôm Tiết Tiểu Diệc vào lòng chặt hơn, con trai cô thật đáng yêu thật hiểu chuyện, hoàn toàn không giống một đứa trẻ 5, 6 tuổi, đôi khi vẻ trưởng thành của cậu cũng khiến cô phải giật mình.

Suy nghĩ một hồi, cô tin tưởng con trai mình, cho nên không muốn giấu cậu bất kỳ chuyện gì.

"Được rồi, Băng Dao sẽ nói cho con biết, chúng ta không thể ở bên cạnh chú Thắm được"

Tiết Tiểu Diệc nhíu mày, "Tại sao ạ?"

"Vì chú Thắm đã kết hôn rồi"

"Con biết chuyện này, nhưng chú Thắm nói với con, chú ấy không yêu người phụ nữ đó, chú ấy chỉ yêu mẹ, chỉ muốn được sống cùng mẹ"

Doãn Băng Dao hơi ngẩn người, cảm giác sống mũi cay cay: "Chú ấy nói với con như vậy sao?"

"Vâng, chú ấy nói với con từ lâu rồi cơ. Cho nên Băng Dao, chúng ta đợi chú Thắm ly hôn có được không? Chú Thắm ly hôn rồi sẽ cưới mẹ, đến lúc đó chú Thắm chính là bố con" gương mặt cậu bé tràn đầy ước mơ.

Rốt cuộc trẻ con vẫn là trẻ con, nếu cậu biết, mẹ mình bị người ta sỉ nhục là tiểu tam, cậu còn có thể nghĩ như vậy không?

Chẳng lẽ, cô thực sự phải tự lừa mình rồi người sao?

"Nhưng Tiểu Diệc à, bây giờ vợ chú Thắm chính là gì Y Thu, gì ấy đang có em bé" tuy cảm động vì những lời Ngự Giao đã nói với tt, nhưng cô biết mình tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nếu còn tiếp tục, ba người sẽ cùng đau khổ, chỉ bằng hãy quyết tâm dứt khoát để chỉ phải đau khổ một lần.

"Có em bé rồi sao?" Tiết Tiểu Diệc tròn to hai mắt.

Đúng vậy, em bé vẫn chưa chào đời, Tiểu Diệc của mẹ đã trưởng thành, có thể không cần người chăm sóc. Nhưng em bé trong bụng dì Y Thu còn chưa chào đời, nên chúng ta không thể tàn nhẫn cướp mất bố của em bé, con hiểu không?"

Tiết Tiểu Diệc không lên tiếng, đôi mày của cậu bé nhíu chặt dường như đang suy nghĩ gì đó. Đột nhiên hỏi một câu khiến Băng Dao không biết nên trả lời thế nào.

"Chú Thắm nói chú ấy không yêu dì Y Thu. Con từng nghe nói một người đàn ông yêu một người phụ nữ thì người phụ nữ mới có em bé?" gương mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Doãn Băng Dao bắt đầu đi lắc đầu, "Có một số việc, đợi khi Tiểu Diệc trưởng thành rồi sẽ hiểu. Tóm lại, ngày mai chúng ra sẽ rời đi được không?"

"Đi đâu ạ?"

"Ừm..." cô suy nghĩ một lát, "Muốn đi đâu thì sẽ đi tới đó, chúng ta đi du lịch được không?"

"Vâng, tất nhiên là được ạ" trong mắt Tiểu Diệc thoáng lên niềm vui, nhưng lại nhanh chóng hiện lên vẻ buồn rầu: "Nhưng con không muốn rời xa chú Thắm..."

"Tiểu Diệc nghe lời mẹ được không?"

"Tiết Tiểu Diệc xoay người lại, bưng mặt Doãn Băng Dao nói: "Tuy Tiểu Diệc không muốn xa chú Thắm, nhưng nếu Băng Dao ở lại mà không vui vậy Tiểu Diệc sẽ đi du lịch cùng Băng Dao. Dù sao sau này chúng ta vẫn có thể trở lại đây thăm chú Thắm, có phải không?"

"Được, chúng ta sẽ về thăm chú ấy. Tiểu Diệc ngoan lắm" cô ôm lấy Tiểu Diệc, nằm xuống, "Chúng ta ngủ thôi"

Cô nhanh chóng đưa tay tắt đèn, không muốn con trai nhìn thấy những dòng nước mắt đau buồn không thể kìm nén. Tiết Tiểu Diệc không khóc không quấy khiến cô có cảm giác rất vui mừng, con trai rất hiểu mẹ.

Như vậy, ngày mai hai mẹ con cô sẽ rời đi, không còn là vương mắc đau khổ giữa Ngự Giao và Y Thu. Sau khi cô rời đi, Y Thu sẽ có hạnh phúc.

Đêm nay, Doãn Băng Dao thật lâu thật lâu vẫn chưa ngủ được, trong lòng Tiểu Diệc đã ngủ say, ánh mắt thích ứng với màn đêm nhờ ánh trăng mờ mờ bên ngoài có thể nhìn thấy gương mặt ngủ say của Tiểu Diệc.

Quyết định đưa Tiết Tiểu Diệc rời xa nơi này, cũng như rời xa những đau khổ. Doãn Băng Dao nhắm hai mắt lại, cuối cùng lúc rạng sáng cũng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Doãn Băng Dao đã thức giấc thu dọn sơ qua hành lý của mình và con trai. Kiểm tra số tiền trên sổ tiết kiệm xong xuôi mới tiếp tục làm những công việc khác, một mẹ một con sống ở bên ngoài nhất định không thể thiếu tiền.

Sau khi lẫn lộn với những công việc bận rộn, Doãn Băng Dao hiểu, tiền quan trọng như thế nào.

"Tiểu Diệc, con xong chưa?"

Tiết Tiểu Diệc đeo balo nhỏ từ trên lầu chạy xuống, "Xong rồi ạ"

Một tay dắt tay con trai, một tay kéo vali hành lý, Tiết Tiểu Diệc ngẩng đầu nhìn mẹ hỏi: "Băng Dao, không phải chúng ta còn trở lại đây nữa sao? Tại sao mẹ mang nhiều đồ vậy?"

"Dù sao mang đi cũng không nặng lắm, chúng ta đi du lịch một vòng, nếu phát hiện thành phố xinh đẹp vào đó có thể ở lại nơi đó luôn cũng không sao"

"Cũng đúng, hi hi, đi thôi"

Hai mẹ con đi ra cửa, cánh cửa đột nhiên bị mở ra. Ngự Giao xuất hiện ngay trước cửa, nhìn thấy hai mẹ con Băng Dao kéo hành lý, anh hơi ngại người một chút, mày kiếm nhíu lại: "Hai mẹ con muốn làm gì?"

Doãn Băng Dao không lên tiếng, tránh né ánh mắt anh.

Ngự Giao đột nhiên lao lên giằng lấy chiếc vali trên tay cô, ngang ngược nói: "Không được đi đâu hết! Anh không cho em đi!"

Doãn Băng Dao nhìn về phía anh, trong mắt anh tràn đầy vẻ lo lắng: "Mẹ con em chỉ đi du lịch thôi"

Thật ra nói là "du lịch" chẳng qua chỉ là cô tìm có mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Uy hiếp

Nghे cô nói là đi du lịch, sự căng thẳng khi mới bước chân vào cửa của Ngự Giao lập tức được thả lỏng. Nhưng ánh mắt né tránh của cô, khiến anh nhận ra cô không chỉ đơn giản là đi du lịch.

Chuyện tối hôm qua, chắc chắn cô rất tức giận.

"Đi du lịch? Vậy anh cũng muốn đi?" Ngự Giao nói.

"Chú Thẩm cũng muốn đi du lịch cùng mẹ con cháu sao? Hay quá! Hay quá" Tiết Tiểu Diệc vỗ tay hoan hô.

Doãn Băng Dao liếc mắt nhìn con trai, cậu vội vã che miệng mình lại. Vì nhìn thấy chú Thẩm vui quá nên thiếu chút nữa quên mất những lời tối qua Băng Dao nói, lần này mẹ con cậu bỏ đi là muốn rời khỏi chú Thẩm. Haiz, suy nghĩ của mấy người lớn thật phức tạp, rõ ràng hai người đều muốn được ở bên nhau, nhưng lại rời xa nhau.

Đợi sau này khi cậu trưởng thành, nếu gặp được cô gái mình yêu, nhất định sẽ ở bên cạnh người ấy, cả đời cũng không rời xa!

Doãn Băng Dao quay đầu lại nói: "Không phải anh rất bận sao? Không cần đi cùng chúng em đâu"

"Vừa hay hôm qua đã giải quyết xong xuôi, bây giờ hoàn toàn không còn việc gì" anh nhắc valy hành lý của Doãn Băng Dao lên, xoay người đi ra ngoài, "Không phải muốn đi du lịch sao? Đi, chúng ta cùng đi, anh lập tức gọi điện thoại kêu người chuẩn bị máy bay"

Doãn Băng Dao liền vội vàng chạy tới kéo anh lại, định giành lại chiếc vali của mình, "Anh đừng đi cùng mẹ con em, ở lại chăm sóc Y Thu đi, hiện giờ cô ấy đang mang thai rất cần có người chăm sóc"

Ngự Giao ngăn ra, rồi sau đó khoe miệng của anh cong lên như chợt hiểu ra điều gì đó cười cười nói, "Em đan giận vì chuyện tối hôm qua đúng không?"

"Không, em không giận" lạnh lùng nói.

"Vậy là em có ý gì" trước đó ánh mắt anh còn tươi cười đột nhiên lại trở nên lạnh như băng.

Doãn Băng Dao im lặng chốc lát, cô nói với con trai: "Tiểu Diệc, con lên lầu đợi mẹ nhé... mẹ có chuyện muốn nói với chú Thẩm"

Tiết Tiểu Diệc rất muốn ở lại, cậu cảm thấy bầu không khí quá tệ nhưng vì Băng Dao đã muốn như vậy cậu không thể không rời đi, đành bất đắc dĩ thở dài, "Vâng ạ"

Tiết Tiểu Diệc vừa đi lên lầu, Ngự Giao đột nhiên đưa tay ôm chặt Doãn Băng Dao vào trong ngực, một tay nâng cằm cô ngang ngực hôn lên bờ môi cô.

Doãn Băng Dao kinh ngạc, lập tức phản kháng, đôi tay cô yếu ớt chống vào lồng ngực anh, muốn đẩy ra: "Ừm... buông... buông em ra...."

Chút sức lực này của cô đối với Ngự Giao mà nói chỉ như gãy ngựa, Doãn Băng Dao thực sự không đẩy nổi anh ra, vì vậy dùng sức cắn vào môi anh.

Ngự Giao rên lên một tiếng, lúc này mới buông cô ra, môi hai người đều hơi sưng đỏ, dùng ánh mắt phức tạp nhìn đối phương. Anh cầm tay cô hỏi: "Em muốn rời khỏi anh đúng không?"

Doãn Băng Dao cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ ửng nhìn thẳng vào đôi mắt Ngự Giao cũng đỏ ửng giống mình. Trong mắt anh là thất vọng và đau khổ, cô thật sự không có dũng khí lên tiếng. Nhưng cô biết, mình không thể không tàn nhẫn, nếu không sẽ chỉ càng đau khổ hơn. Đau dài chỉ bằng đau ngắn thôi, vì vậy cô gật đầu thay câu trả lời.

Ngự Giao không thể tin nhìn cô, "Không được gật đầu, anh muốn chính miệng em nói ra"

Hơi thở gấp gáp, mở miệng thật lâu mới lên tiếng, "Đúng... em muốn rời xa anh"

Ngự Giao kinh ngạc, nắm chặt hai vai cô, ánh mắt tức giận chất vấn: "Tại sao! Tại sao muốn rời xa anh? Không phải chúng ta đã nói rồi sao? Không phải đã đồng ý sẽ cho anh thời gian, sẽ chờ anh sao?"

Doãn Băng Dao không dám nhìn vào mắt anh, lúc này anh như đã thú bị thương, đôi mắt kia khiến bấy kỳ ai cũng phải đau lòng sợ hãi.

"Giao, chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu sao? Ông trời đã định, cả đời này hai chúng ta mãi mãi không thể ở bên cạnh nhau"

"Ông trời khôn kiếp! Không ai có thể nắm giữ số phận, chỉ cần chuyện Ngự Giao anh muốn làm, không có gì không làm được"

Doãn Băng Dao lắc đầu, "Em thừa nhận khả năng của anh, thức ra chuyện ly hôn với Y Thu cũng không phải quá khó khăn, nhưng nếu thực sự như vậy, thực sự giết chết đứa con trong bụng cô ấy, lương tâm chúng ta có thể yên ổn được sao?"

Ngự Giao ngăn người, đứng vậy, chuyện của Tô Y Thu thực sự rất khó giải quyết, vì trong đó bao hàm tình cảm. Nếu như đổi lại là người khác, Ngự Giao đã sớm ra tay giải quyết tận gốc. Nhưng cho dù là như vậy, anh cũng không thể từ bỏ để cho Băng Dao rời đi.

"Không, Băng Dao. Anh sẽ không để em rời đi, chúng ta từng nói sẽ không từ bỏ! Chúng ta cùng nhau cố gắng được không?" anh chân thành nhìn cô, như một đứa trẻ hoảng loạn.

Băng Dao vẫn kiên quyết lắc đầu: "Giao, hãy để em ra đi"

"Băng Dao, chẳng lẽ em không yêu anh sao?"

"Yêu, tất nhiên là yêu" Doãn Băng Dao không chút do dự trả lời, "Nhưng em cũng yêu Y Thu, tuy hiện giờ cô ấy hận em"

Tình bạn năm xưa cả đời này cô sẽ không quên, cô sẽ không quên trong lúc mình khó khăn nhất Y Thu đã quan tâm và giúp đỡ cô, tình bạn giữa ba người các cô trải qua rất nhiều sóng gió từng có nước mắt từng có vui sướng.

Bất kể quan hệ giữa cô và Y Thu có trở nên như thế nào, cô sẽ không bao giờ quên, họ là những người chị em tốt nhất. Cho nên, cô làm sao có thể nhân tâm tiếp tục tổn thương Y Thu.

"Băng Dao, em không thể đi! Anh sẽ không để em ra đi! Đời này, anh không yêu ai ngoài em, chuyện của Tô Y Thu chúng ta cùng nhau giải quyết được không?"

Khỏe mắt Băng Dao chảy xuống hai hàng nước mắt, những lời này lọt vào tai cô vừa đau lòng vừa cảm động. Ánh mắt cô nhìn Ngự Giao không rời, tình cảm đau khổ này khiến cô đau đến không muốn sống. Cô cũng yêu anh, cũng không muốn rời xa, nhưng...

"Nhưng chúng ta không thể tổn thương Y Thu, em hi vọng cô ấy được hạnh phúc. Hơn nữa hiện giờ cô ấy đang có thai"

Đôi mắt Ngự Giao lấp lánh nước, cười nhạo một tiếng, "Băng Dao, em quá ngây thơ quá lương thiện rồi. Em cho rằng em rời đi thì anh sẽ tiếp tục sống chung với cô ta sao? Nếu như em rời đi, anh sẽ nhất định sẽ ly hôn với cô ta, bất kể cô ta có mang thai hay không" anh nhất định sẽ làm như vậy.

"Anh không thể làm như thế" Doãn Băng Dao lắc đầu nói, những giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

"Anh sẽ làm như vậy! Hơn nữa, anh không yêu cô ta, cho dù có miễn cưỡng cùng chung sống, anh cũng sẽ không hạnh phúc. Anh không biết Tô Y Thu sẽ thế nào, nhưng em cảm thấy như vậy cô ta sẽ hạnh phúc sao?"

Anh giống như đang uy hiếp Doãn Băng Dao, không cho cô rời đi.

Cô không biết nên nói gì, tối hôm qua còn kiên định quyết định, giờ phút này lại không biết nên làm gì bây giờ.

"Anh đừng đối xử với cô ấy như vậy..."

"Nếu như em muốn rời xa anh, chắc chắn anh sẽ ly hôn với Tô Y Thu" trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng.

"Giao...."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 262: Chế độ chồng hai vợ

Nếu như em ở lại cùng anh đối mặt với mọi chuyện, anh đảm bảo sẽ giảm bớt tối thiểu sự tổn thương với Tô Y Thu"

"Anh" nhìn vẻ kiên định của Ngự Giao, cô biết mình không thể nói gì, cô tin Ngự Giao nói được làm được, việc anh muốn làm càng không ai có thể ngăn cản.

Nhưng cô thực sự không muốn tiếp tục đau khổ như bây giờ, cố gắng thuyết phục, 'Giao, Y Thu thực sự rất yêu anh, cho dù anh không yêu cô ấy cũng phải thương đứa con trong bụng cô ấy, đừng ly hôn được không?'

Hốc mắt Ngự Giao phấp hờng, anh bi thương nhìn cô, "Băng Dao, em biết nói những lời đó khiến anh đau khổ thế nào không? Chẳng lẽ em không muốn chúng ta ở bên nhau?"

"Em... em chỉ muốn tất cả mọi người không phải đau khổ..."

"Em đi mọi người cũng sẽ đau khổ! Em ở lại, chúng ta cùng đối mặt, cùng đi tới kết cục, dù sao cũng sẽ luôn có người bị tổn thương"

"Nhưng em không muốn người bị tổn thương là Y Thu"

"Vậy em hi vọng người bị tổn thương là em, Tiểu Diệc và anh sao?"

Doãn Băng Dao không nói gì thêm, Ngự Giao nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt cô, biết những lời mình nói đã khiến cô dao động, vì vậy liền dùng sự dịu dàng tấn công.

Anh ôm cô vào trong ngực, đặt một tay trên lưng cô, nhẹ nhàng an ủi, giọng nói dịu dàng vang lên bên tai: "Băng Dao, đừng từ bỏ được không? Chúng ta hãy cùng nhau đối mặt với vấn đề, đừng trốn tránh, trốn tránh không giải quyết được bất cứ chuyện gì"

Doãn Băng Dao không nói lại được Ngự Giao, mà những lời anh nói cũng không phải không có đạo lý. Cô cũng tin rằng, nếu cô thật sự ra đi, Ngự Giao sẽ ly hôn với Y Thu, vì anh là người đàn ông nói được làm được.

Cuối cùng Doãn từ bỏ việc ra đi, cô lựa chọn ở lại.

Cô đang suy nghĩ, nên dùng cách gì mới có thể không khiến hai người rời đi, hoặc giảm bớt tối đa sự tổn thương lẫn nhau. Doãn Băng Dao suy nghĩ rất nhiều vẫn không nghĩ ra nên làm gì.

Nhưng Tô Y Thu lại nghĩ ra.

Ngày hôm sau, Tô Y Thu gọi điện thoại cho Doãn Băng Dao.

Nhìn thấy số điện thoại của Tô Y Thu, nhưng Băng Dao không nhận. Hiện giờ cô không biết phải đối diện với Y Thu thế nào, hơn nữa hiện giờ Y Thu hận cô như vậy, cô chỉ còn lựa chọn trốn tránh, không muốn kích động cô ấy.

Doãn Băng Dao không nghe điện thoại, Tô Y Thu vẫn không buông tha, cô ta không ngừng gọi vào số điện thoại của cô. Cuối cùng Băng Dao bất đắc dĩ nghe điện thoại, cũng đoán được những lời Tô Y Thu sẽ nói, nhất định là vừa mắng cô vừa đuổi đi, nhưng không ngờ đã đoán sai.

"Băng Dao, Tôi là Y Thu" giọng Tô Y Thu dịu dàng khiến Băng Dao bất ngờ cho rằng mình nghe lầm.

"Y Thu..."

"Cô yên tâm, hôm nay Tôi gọi điện cho cô không phải là để gây gổ, Tôi muốn nói chuyện với cô một lát được không?" giọng nói rất bình tĩnh, giống như năm xưa.

Doãn Băng Dao hơi do dự, cô không biết Tô Y Thu muốn nói chuyện gì, nhưng cô biết chắc chắn có liên quan tới Ngự Giao.

"Cô yên tâm, không phải là Tôi yêu cầu rời khỏi Ngự Giao, hoàn toàn ngược lại Tôi đồng ý cho cô ở lại bên anh ấy" những lời này khiến Băng Dao càng thêm kinh hãi.

"Y Thu, cô đang nói gì?" để cho cô ở lại bên cạnh Ngự Giao? Vậy còn cô ấy thì sao? Chẳng lẽ đồng ý từ bỏ?

Không, không thể nào, dựa vào những chuyện trước đây có thể thấy Tô Y Thu rất yêu Ngự Giao, yêu đến điên cuồng, cô ấy sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy. Doãn Băng Dao không tin, có chút nghi ngờ.

"Tôi nói thật đó, chuyện này không thể nói rõ ràng trong điện thoại được, cô ra ngoài đi, chúng ta nói chuyện một lát"

"Được rồi, ở đâu?"

Tô Y Thu nói ra địa chỉ và thời gian, sau khi cúp điện thoại, trong lòng Doãn Băng Dao cảm giác lo sợ. Hôm nay Y Thu rất khác với trước đây, khiến cô không thể đoán ra tâm tư của người chị em tốt năm xưa. Cô hoàn toàn không hiểu con người Tô Y Thu bây giờ, không biết rốt cuộc cô ấy muốn làm gì.

Nhưng Ngự Giao từng nói, hai người hãy cùng đối mặt, cô cũng không thể trốn tránh mãi, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề. Hơn nữa cô cũng đang nghĩ cách để có thể giải quyết tốt mối quan hệ của ba người, bấu Y Thu chủ động muốn nói chuyện hòa bình với cô, tại sao cô có thể không đi?

Buổi chiều, Doãn Băng Dao bước vào quán cà phê đã hẹn trước với Tô Y Thu. Ánh mặt trời buổi chiều rất rực rỡ, Tô Y Thu đã đợi sẵn trong quán. Từ xa Băng Dao đã nhìn thấy, cô ấy đeo kính mắt, mặc bộ đồ hàng hiệu số lượng có hạn, đứng dáng vẻ của một tiểu thư nhà giàu.

Doãn Băng Dao đi tới,

Khóe miệng Tô Y Thu khẽ cong lên, mỉm cười nói: "Băng Dao ngồi đi"

Tô Y Thu đột nhiên thay đổi thái độ khiến cô không biết làm sao, nhưng trong lòng lại vui mừng. Doãn Băng Dao ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhìn thấy trước mặt đặt một ly cà phê, là loại cô thích uống nhất, xem ra Y Thu vẫn còn nhớ rất rõ khẩu vị của cô. Cảm giác thân thiết này càng khiến Băng Dao thêm khổ sở.

Tô Y Thu tháo mắt kính xuống, nhìn đôi mắt sưng đỏ khiến Doãn Băng Dao kinh ngạc, trong lòng càng giảm bớt áy náy. Chắc hẳn là cô ấy đã khóc rất nhiều.

"Sao vậy? Hiện giờ Tôi rất xấu sao?" Tô Y Thu lại cười cười.

"Không đâu"

"Băng Dao, cô còn coi Tôi là bạn tốt không?"

"Tất nhiên" Doãn Băng Dao trả lời không chút do dự

Khi Doãn cô nói ra hai chữ này, trong mắt Tô Y Thu hiện lên một tia trào phúng.

"Hôm nay Tôi tới tìm cô vì chuyện gì chắc cô cũng đã biết"

"Ừm"

Hiện giờ mối liên hệ duy nhất giữa hai người, ngoài Ngự Giao ra còn ai vào đây.

Tô Y Thu thờ dãi, cup mắt khổ sở nói: "Không ngờ hai chúng ta cùng yêu thương một người đàn ông, trong lòng Tôi thực sự rất đau buồn, Tôi nghĩ chắc cô cũng vậy"

"Y Thu, xin lỗi" sự áy náy trong lòng cô không cách nào hình dung

Tô Y Thu nhìn cô thân nhiên cười một tiếng, lắc đầu nói: "Cô không phải xin lỗi Tôi, tình yêu vốn là như vậy. Tôi nằm mơ cũng không ngờ, hai chúng ta sẽ biến thành như thế này, nhưng cho dù chúng ta biến thành gì, thì vẫn chắc chắn một điều là cả hai đều không muốn tổn thương đối phương đúng không?"

"Ừm" Doãn Băng Dao nặng nề gật đầu, "Y Thu, Tôi cũng không muốn tổn thương cô, thật đó"

"Thực ra Giao bị kẹp giữa hai chúng ta cũng rất khó đưa ra lựa chọn. Băng Dao, Tôi đã nghĩ ra một biện pháp"

"Biện pháp gì?" Băng Dao nghi hoặc nhìn cô.

Tô Y Thu vươn tay nhẹ đặt trên tay Băng Dao, dịu dàng nói: "Tôi sẽ không đuổi cô đi nữa, Tôi đồng ý để cô ở bên cạnh anh ấy. Nhưng Tôi cũng sẽ không ly hôn, chúng ta cùng nhau chung sống được không?"

Doãn Băng Dao cả kinh, "Cái... cô nói vậy là có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Không quan tâm tờ giấy kết hôn

Đối mặt với sự hoài nghi của Băng Dao, Tô y chỉ cười cười, "Hồi học đại học, thành tích của cô so với Tôi và Đồng Bội luôn tốt hơn, chuyện đơn giản như thế này chẳng lẽ cô không hiểu?"

Doãn Băng Dao không thể tin lắc đầu, cô không thể tin vào những điều mình vừa nghe thấy. Y Thu làm sao có thể nghĩ như vậy?

"Được rồi, Tôi nói lại một lần nữa, ý Tôi là từ nay về sau Tôi không phản đối cô và Ngự Giao ở bên nhau, nhưng Tôi cũng không ly hôn với anh ấy, chúng ta cùng nhau chung sống. Tôi vẫn là vợ của anh ấy còn cô... vẫn là người tình của anh ấy"

Tô Y Thu biết Ngự Giao nhất quyết muốn ly hôn với mình, cho nên mới bắt đắ dĩ mới đến tìm Ngự Giao, trên thế giới này không có bất kỳ người phụ nữ nào muốn chia sẻ người đàn ông mình yêu với người phụ nữ khác, nhưng cô không còn cách nào khác, đây chỉ là tùy cơ ứng biến, chỉ cần có thể tiếp

tục làm vợ Ngự Giao chờ sau khi sinh đứa bé này ra, địa vị của cô sẽ càng thêm vững chắc.

Doãn Băng Dao nghe những lời Tô Y Thu nói xong, đột nhiên đứng lên, cô rất không muốn tổn thương cô ấy. Tuy Tô Y Thu tìm cô nói chuyện trong hòa bình, nhưng lại muốn để cô làm người tình?

Ý của cô ấy rất rõ ràng, Doãn Băng Dao cô cả đời này mãi mãi chỉ có thể là người tình bí mật không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Không, cô không muốn như vậy, loại quan hệ đó càng khiến cô thêm xấu hổ.

Tô Y Thu kéo cô lại. "Băng Dao, cô đừng tức giận nghe Tôi nói đã" dùng cánh tay còn lại xoa tung, "Tôi biết Giao yêu cô, anh ấy muốn ly hôn với Tôi để cưới cô. Nhưng bây giờ Tôi đã có con của anh ấy, cô cũng là người mẹ, cô nhất định sẽ hiểu cảm giác này. Trên thế giới này không có người mẹ nào muốn con mình vừa sinh ra đã không có bố, nên Tôi tác thành cho hai người, hai người cũng đừng dồn Tôi vào đường cùng được không? Sau khi Tôi sinh đứa trẻ này ra tuyệt đối không can thiệp vào chuyện hai người sống bên nhau, chỉ cần... chỉ cần anh ấy thỉnh thoảng về nhà là được..."

Tô Y Thu cup mắt nói, dáng vẻ điềm đạm giống như cô ta mới là người đáng thương nhất, trên thực tế mặc dù là như vậy, nhưng Doãn Băng Dao cũng không dễ chịu hơn, làm người tình của người khác cô cũng rất uất ức. Cô muốn từ chối, nhưng Tô Y Thu lại vội vàng nói: "Tôi biết như vậy rất hoang đường, nhưng quan hệ giữa ba người chúng ta đã thế này rồi, cũng không muốn buông tay. Băng Dao, cô thử nghĩ lại đi, làm như vậy cũng chưa chắc đã không tốt, ít nhất chúng ta còn có thể là chị em, chúng ta cùng yêu người đàn ông kia nên cầu xin cô đừng để Giao ly hôn với Tôi, đừng để con Tôi chưa chào đời đã không có bố" cô cầu khẩn nói.

Doãn Băng Dao trầm mặc, chẳng lẽ thực sự phải như thế sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như đây đúng là cách tạm thời để giải quyết vấn đề này, nhưng cô không muốn như vậy, cô không muốn dùng biện pháp này.

"Được rồi"

nghe được câu đồng ý, vẻ mặt Tô Y Thu đầy vui sướng, nhưng trong lòng lại che kín mây đen, còn tưởng rằng phải nói nhiều lời thế Doãn Băng Dao sẽ tự động bỏ đi. Xem ra cô đã quá xem trọng Doãn Băng Dao rồi, người này đã không còn là Băng Dao của ngày xưa, người phụ nữ này hạ tiện đến mức đồng ý làm tình nhân của người khác.

Tô Y Thu nhếch môi: "Hi vọng sau này chúng ta chung sống thật tốt"

Nhìn nụ cười trên gương mặt Tô Y Thu, không hiểu tại sao Băng Dao có cảm giác chán nản.

Tạm thời cứ giải quyết mối quan hệ giữa ba người như vậy, nhưng trong lòng Doãn Băng Dao và Tô Y Thu đều biết đó không phải cách lâu dài, giữa ba người bọn họ phải có một kết cục.

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc có kết cục cuối cùng.

Buổi tối, Ngự Giao đi tới nhà Băng Dao.

Kể từ sau ngày Băng Dao nói muốn rời đi, Ngự Giao càng trông chừng cô hơn, anh sợ rằng chỉ cần mình không để ý cô sẽ rời đi.

Đợi sau khi Tiểu Diệc ngủ, Băng Dao liền kéo Ngự Giao về phòng mình đóng cửa lại, đem chuyện ban ngày Y Thu nói với cô nói cho anh nghe.

Sau khi nghe xong, mặt Ngự Giao đanh lại: "Thật vô lý"

"Giao, anh đừng giận, em đã đồng ý với Y Thu rồi" Doãn Băng Dao an ủi.

Anh kinh ngạc nhìn cô, không thể tin hỏi, "Em đồng ý với cô ta?"

"Vâng"

Gương mặt Ngự Giao đầy kinh ngạc, trong mắt anh Băng Dao là một cô gái kiên cường mạnh mẽ, tuy từ nhỏ trải qua cuộc sống kham khổ, nhưng lòng tự trọng của cô lớn hơn bất kỳ ai, con người cô rất kiêu ngạo. Cho nên năm đó anh ép cô làm người tình bí mật của mình, khiến cô đau khổ vô cùng.

Nhưng bây giờ, tại sao cô lại đồng ý hèn mọn như vậy

"Không, Băng Dao, tuyệt đối không thể để em âm ỉ như vậy. Anh muốn em làm vợ của anh, anh chỉ cưới em làm vợ thôi" Ngự Giao nắm chặt hai vai cô, kích động nói

Tâm trạng Băng Dao đã bình tĩnh lại, sau khi trò chuyện với Tô Y Thu cô cũng suy nghĩ rất kỹ, Ngự Giao không để cô rời xa, nhưng anh cũng không có cách giải quyết. Có lẽ ý kiến này của Y Thu là cách duy nhất để giải quyết vấn đề này.

"Không quan trọng, có lẽ như vậy là tốt nhất"

"Khốn kiếp. Tốt cái gì! Không tốt chút nào! Anh nhất định sẽ ly hôn với cô ta! Ngày mai lập tức ly hôn"

"Không được, hiện giờ Y Thu đang mang thai" Băng Dao vội vàng kéo tay Ngự Giao

Nếu như Y Thu không mang thai, có lẽ cô sẽ nhân tâm hơn, nhưng cô cũng là người mẹ hiểu đứa con quan trọng thế nào với người phụ nữ, đó chính là một phần trong cơ thể củ chính mình. Cho nên cô càng không nhân tâm tổn thương Y Thu.

Kết quả như vậy không phải rất tốt sao?

"Băng Dao, làm sao có thể để em bị uất ức như vậy được?"

"Giao, anh nghe em nói đã, thực ra người bị ám ức đâu chỉ mình em, em biết Y Thu cũng cảm thấy rất ám ức. Cô ấy có thể đón nhận em, là em đã rất thỏa mãn rồi. Chúng em đều yêu anh, ngoài trừ cách này không còn cách nào khác"

"Quá vô lý" Ngự Giao không thể chấp nhận chuyện này, trước khi quen Băng Dao, anh đúng là một người đàn ông phong lưu nhưng bây giờ anh làm sao có thể để người phụ nữ mình yêu phải chịu ám ức như vậy.

"Được rồi, được rồi. Cứ như vậy đi" Băng Dao khuyên nhủ, thở dài: "Không phải anh nói muốn giảm tối thiểu tổn thương với Y Thu sao? Chuyện này là do cô ấy nói với em, em nghĩ đối với cô ấy như vậy tốt hơn ly hôn"

"Băng Dao, chẳng lẽ em không thể ích kỷ một chút sao?" Ngự Giao tức giận nói.

Anh thích Băng Dao lương thiện, nhưng có đôi lúc thực sự chán ghét về lương thiện chịu ám ức vì người khác của cô.

Đôi tay mảnh khảnh trắng nõn của cô bưng lấy gương mặt Ngự Giao, dịu dàng cười cười, "Thật ra em đã rất ích kỷ, vì em yêu anh nên cũng không để tâm người khác nhìn mình như thế nào. Giao, tạm thời cứ như vậy đi, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, có được làm vợ anh hay không cũng không sao. Em không quan tâm tờ giấy kết hôn kia"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Gặp trên tòa án

"Nhưng anh quan tâm" nắm chặt hai tay cô đặt ở trong lòng, đau lòng nhìn: "Anh yêu em, nên anh muốn cho em danh phận"

Doãn Băng Dao rất cảm động, đôi mắt mờ mờ hơi nước: "Trong lòng anh có em là đủ rồi"

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ rất dễ dàng thỏa mãn. Trước khi mẹ qua đời từng nói với cô, làm người phải biết đủ, biết đủ mới được hạnh phúc mới được vui vẻ.

"Thôi ngủ đi" ôm chặt cô vào lòng, đi tới bên chiếc giường. Trong mắt là cung chiều.

"Anh đồng ý?"

"Anh mệt lắm, chúng ra đừng nói những chuyện nhức đầu này nữa, ngủ đi"

Đặt cô xuống giường, Ngự Giao liền nhắm hai mắt lại không nói gì nữa. Nhìn gò má tuấn mỹ của anh, Băng Dao không biết giờ phút này trong lòng anh đang suy nghĩ gì. Trốn tránh không phải là tác phong của anh, vậy là anh đã đồng ý sao?

Doãn Băng Dao thở dài nghiêng người nhắm hai mắt lại, trong giây phút đó nước mắt từ khóe mắt chảy xuống nhanh chóng làm ướt một mảng gối.

Hai người bạn thân cùng yêu một người đàn ông, thực sự đau khổ biết nao. Nếu vợ Ngự Giao không phải là Y Thu, nếu như không phải là Y Thu, chắc chắn cô sẽ ích kỷ, sẽ độc ác, bởi cô rất yêu Ngự Giao, rất không muốn rời xa anh.

Nhưng vợ anh lại là Y Thu, người từng là chị em tốt nhất của cô, làm sao cô có thể nhân tâm..

Vì vậy, chỉ có thể nhẫn nhục im hơi lặng tiếng.

Trong giây phút Doãn Băng Dao nhắm mắt lại, đôi mắt Ngự Giao lại mở ra trong bóng tối mờ, đôi mắt đó như mắt sói ẩn trong bóng tối, mang theo vẻ âm lạnh và hơi thở nguy hiểm.

Sáng hôm sau, Ngự Giao tỉnh dậy trước Băng Dao, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Đôi môi dịu dàng của anh khiến Doãn Băng Dao từ trong giấc mộng tỉnh lại, đôi mắt mông lung của cô khẽ mở, mái tóc dài xõa tung dưới gối, vè lười biếng khi mới thức giấc của cô thực sự rất xinh đẹp.

"Em tỉnh rồi à" Ngự Giao dịu dàng vén sợi tóc dính trên mặt cô, mu bàn tay nhẹ nhàng cọ sát vào làn da mềm mại của cô.

"Ừm."

"Ngủ thêm một lát đi, anh tới công ty"

"Để em làm đồ ăn sáng cho anh" Doãn Băng Dao chống tay ngồi dậy.

"Đừng, em ngủ thêm đi, anh ra ngoài ăn" anh liền ản người cô xuống.

"Vâng, vậy anh nhất định phải nhớ ăn đó, nếu không sẽ đau bao tử đấy"

"Anh biết rồi" khoe mắt anh cong lên, cung chiều khẽ nhéo chớp mũi cô mới đứng dậy.

Thật ra chỉ cần mỗi sáng tỉnh dậy có thể thấy cô bên cạnh đối với anh mà nói đã vô cùng hạnh phúc, chỉ cần mỗi ngày khi mở mắt ra có thể nhìn thấy anh, mọi mệt mỏi trong cuộc sống đều như biến mất. Thực ra anh rất thỏa mãn, nhưng lại không muốn để cô phải uất ức.

Vừa rời khỏi nhà Băng Dao, gương mặt Ngự Giao lập tức trở lại vẻ lạnh lùng u ám, anh chỉ dịu dàng trước một người là cô mà thôi.

Đến công ty, Ngự Giao lập tức cho gọi thư ký Phạm Khiết Phàm vào phòng làm việc.

"Khiết Phàm, gọi luật sư Trương tới đây"

"Gọi luật sư Trương?" Phạm Khiết Phàm không hiểu anh muốn làm gì.

"Ừ, tớ muốn ly hôn, lần trước bảo cậu viết đơn ly hôn cho Tò Y Thu chưa?"

"Viết xong rồi"

"Đã thêm mấy điều kiện tớ nói chưa?"

"Ừm, thêm rồi"

"Vậy mang tới đây"

Phạm Khiết Phàm gật đầu, lại không nhận được hỏi, "Cậu nhất định muốn ly hôn với Tò Y Thu sao?"

"Đúng vậy, nhất định phải ly hôn" Ngự Giao cúi đầu nhìn tập tài liệu trên tay, vẻ mặt hoàn toàn lạnh lẽo không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Phạm Khiết Phàm không hỏi thêm nữa, ở bên cạnh anh nhiều năm qua, từ hồi còn đi học cho tới khi đi làm, cô luôn nhìn sắc mặt anh để nói, những lúc anh lạnh lùng ra lệnh, như vậy chuyện đó nhất định phải làm.

"Được, tớ sẽ đi lấy"

Đi ra khỏi phòng làm việc của Ngự Giao, Phạm Khiết Phàm thở dài một hơi. Cho đến giờ phút này, cô mới thực sự khẳng định, mình quyết định thử qua lại với Lang Long chính xác vô cùng. Đừng nói là cô, ngay cả Ngự Giao cũng từng yêu quý Tò Y Thu, nhưng giờ phút này anh có thể không chút do dự lựa chọn ở bên cạnh Doãn Băng Dao. Có thể thấy Doãn Băng Dao ở trong lòng anh quan trọng như thế nào, người khác hoàn toàn không có cách chen chân vào, cho dù Tò Y Thu có thai anh vẫn ly hôn.

Tò Y Thu đang ở trong nhà tưới hoa, đột nhiên có luật sư tới tìm khiến cô không biết làm sao.

"Chào phu nhân, Tôi là luật sư được tổng giám đốc cử tới" luật sư Trương nhìn Tò Y Thu, cung kính nói.

Bàn tay cầm bình tưới nước của Tò Y Thu run run, cô biết mà vẫn hỏi: "Ông tìm Tôi có chuyện gì không?"

Luật sư mở chiếc cặp trên tay lấy ra một tài liệu, đưa ra trước mặt Tò Y Thu: "Đây là giấy thỏa thuận ly hôn, phiền cô xem qua"

"Thỏa ... thuận ly hôn..." trong đầu Tò Y Thu bỗng râm một tiếng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cô cứng ngắc nhận lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn, vẻ mặt hoảng loạn, cái này không giống lần trước, trên tờ thỏa thuận ly hôn tăng thêm rất nhiều điều kiện hậu đãi, sau khi Tò Y Thu ly hôn sẽ nhận được một tòa nhà cao cấp, còn có một khoản tiền tiêu cả đời cũng không hết.

Điều duy nhất không thay đổi trên tờ thỏa thuận ly hôn, chính là chữ ký mạnh mẽ của Ngự Giao.

Những thứ vật chất kia đúng là khiến người ta rất khó từ chối, nhưng những thứ này không thể nào ngăn cản được tình yêu của Tô Y Thu với Y Thu.

Không! Cô sẽ không ly hôn! Có chết cũng sẽ không ly hôn!

Bỏ bình nước tưới xuống, đột nhiên xé nát số giấy tờ thỏa thuận ly hôn, sau đó ném mạnh xuống đất dùng chân giẫm đạp: "Ông nói cho anh ấy biết! Tôi sẽ không ly hôn"

Gương mặt luật sư Trương đầy vẻ khổ sở, dung mạo phu nhân thực sự rất xinh đẹp, ông không hiểu tại sao tổng giám đốc lại không cần người vợ xinh đẹp thế này.

Nhưng vị tổng giám đốc có tiền của ông đã sớm đoán ra Tô Y Thu sẽ làm như vậy, cho nên cũng đã đưa ra cách giải quyết.

"Phu nhân, tổng giám đốc nói nếu cô không ký tên, vậy tuần sau sẽ gặp lại nhau trên tòa án, đến lúc đó chúng Tôi sẽ thông báo cho cô biết"

"Cái... cái gì? Tòa án?" Tô Y Thu không thể tin trọn to hai mắt.

"Đúng vậy. Không còn chuyện gì nữa, Tôi xin đi trước" luật sư Trương vội vàng rời đi, nhìn thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của Tô Y Thu ngay cả một người ngoài như ông cũng không nhẫn tâm.

Tô Y Thu vẫn đứng im tại chỗ, cơ thể yếu đuối lao đảo như say rượu. Ngự Giao! Sao anh có thể đối xử với cô nhẫn tâm như vậy! Xiết chặt hai tay thành quyền, cơ thể run rẩy.

Băng Dao, quả nhiên là Tôi đã xem thường cô! Cô đúng là quá đáng. Tô Y Thu cắn chặt môi, nước mắt không ngừng rơi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 265: Dùng cái chết uy hiếp

Giờ phút này trái tim Tô Y Thu như vỡ tan, tan biến thành cát bụi, ngay cả một cơn gió nhẹ cũng không thể chịu nổi.

Cô cắn môi dưới, xoay người đi vào nhà.

Phùng Quân Bình đang uống trà trong đại sảnh, Tô Y Thu khóc lao vào lòng bà ta, "Mẹ, mẹ phải giúp con..."

Phùng Quân Bình hơi ngần ngừ, nhẹ nhàng vỗ tay lên lưng Tô Y Thu an ủi: "Đừng khóc, con đang mang thai sao có thể khóc đau lòng như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngẩng mặt lên đáng thương nhìn mẹ chồng, "Mẹ có cảm thấy con là một đứa con dâu tốt không?"

"Tất nhiên rồi" Ngự Giao hoàn toàn không quan tâm tới người mẹ này, nhưng ngược lại đứa con dâu này lại rất quan tâm bà. Nói thật, Tô Y Thu thực sự là một cô con dâu tốt, bình thường luôn Tôn kính Phùng Quân Bình, rất quan tâm còn tự mình xuống bếp sắc thuốc cho mẹ chồng.

"Ngạn Bằng bị người phụ nữ bên ngoài quyến rũ, nhất thời u mê muốn ly hôn với con. Mẹ, con rất yêu anh ấy, khó khăn lắm bây giờ con mới mang thai con của anh ấy, mẹ nhất định phải giúp con" cô cầu khẩn nói.

Phùng Quân Bình bi thương lắc đầu: "Không phải là mẹ không muốn giúp con, chỉ là..."

Tô Y Thu nắm chặt tay Phùng Quân Bình: "Con biết giữa mẹ và Ngạn Bằng có chút hiềm khích, nhưng dù sao bây giờ mẹ cũng là người thân duy nhất của anh ấy, con tin lời mẹ nói anh ấy vẫn nghe theo, mẹ giúp con đi..."

Hiện giờ cô chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của người nhà.

"Được rồi, để mẹ thử xem" thực ra thân mình, Phương Chính Đông còn chưa lo xong, đã nhiều năm qua bà luôn biết Ngự Giao rất hận mình.

"Mẹ, cảm ơn mẹ..." Tô Y Thu ôm chặt mẹ chồng: "Dù thế nào, con cũng sẽ sinh ra máu mủ của nhà họ Thẩm"

"Con dâu ngoan, mẹ sẽ cố gắng giúp con" Phùng Quân Bình dịu dàng nói.

Trong ánh mắt Tô Y Thu hiện lên nụ cười giả hoạt.

Tiếp theo phải đi tìm Doãn Băng Dao. Hôm nay người có thể giúp cô chỉ có Phùng Quân Bình, tuy biết rằng lời nói của bà ta đối với Ngự Giao hoàn toàn không có trọng lượng, nhưng có còn hơn không.

Cô không thể tin tìm người nhà mình, nhà họ Tô là danh môn vọng tộc, nhưng Ngự Giao có thể nhấn tâm lý hôn với cô, vậy rõ ràng anh hoàn toàn không coi nhà họ Tô ra gì. Đây là chuyện tình cảm của riêng tư, tốt nhất không nên liên lụy tới người nhà. Đến lúc đó nên như người trong nhà biết, có thể sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc kinh doanh.

Cô vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, hơn nữa cô biết nếu mình đi tìm người nhà chắc chắn Ngự Giao sẽ càng thêm chán ghét.

Sau khi trò chuyện cùng Phương Chính Đông một lúc, Tô Y Thu trở về phòng mình. Khóa chặt cửa lại, ngồi xuống ghế sofa lấy điện thoại bấm số điện thoại của Doãn Băng Dao.

Ở bên này, Doãn Băng Dao nhìn thấy số điện thoại Tô Y Thu gọi tới, trong lòng dâng lên dự cảm bất an. Kể từ khi quan hệ giữa cô và Ngự Giao phai nhạt, mỗi lần Tô Y Thu tìm cô đều có chuyện không hay.

Nhưng cô lại không cách nào trốn tránh, chỉ có thể đối mặt.

"Alo, Y Thu..."

"Doãn Băng Dao! Cô thật tàn nhẫn với Tôi" Doãn Băng Dao còn chưa kịp nói gì, Tô Y Thu đã hét lên.

Cô không hiểu, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngày đó khi Tô Y Thu tới tìm cô còn rất điềm đạm, không phải nói muốn sau này ba người cùng chung sống thật tốt sao? Vốn còn cho rằng cuối cùng có thể tạm thời bình tĩnh một chút, thật không ngờ lại biến thành như vậy.

Y Thu rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Tại sao tâm trạng thất thường vậy.

Khi cô còn đang nghi hoặc, từ điện thoại truyền ra tiếng cười châm chọc, "Cô đừng giả bộ"

"Y Thu, Tôi thật sự không hiểu, Tôi giả bộ cái gì chứ?" Doãn Băng Dao cau mày, cô rất mệt, không muốn tiếp tục cãi vã với Tô Y Thu.

"Cô đã đồng ý với Tôi, chúng ra sẽ chung sống hòa bình, nhưng mặt khác lại khiến Giao ly hôn với Tôi. Cô đúng là âm hiểm, trước mặt Tôi một kiểu, sau lưng Tôi lại một kiểu khác"

Lời nói của Tô Y Thu càng khiến Băng Dao thêm khó hiểu: "Tôi thật sự không hiểu cô đang nói gì, Tôi đồng ý với cô chuyện gì thì chắc chắn sẽ làm được. Đồng thời cũng hoàn toàn không kêu Giao ly hôn với cô"

"Cô biết không? Hôm nay luật sư đã tới tìm Tôi, ông ta đưa cho Tôi một tập giấy về thỏa thuận ly hôn. Nếu như Tôi không ký, thứ hai tuần sau sẽ phải ra tòa án" Tô Y Thu đột nhiên bật khóc quát lên.

Doãn Băng Dao ngẩn người: "Thật....có thật không?"

"Cô mừng lắm đúng không?"

"Không, không phải..." Doãn Băng Dao giải thích, "Tôi không biết anh ấy sẽ làm như vậy, Tôi đã nói cho anh ấy nghe quyết định giữa chúng ta"

"Doãn Băng Dao, nếu cô còn chút lương tâm, hãy để cho Tôi và đứa bé trong bụng Tôi một con đường sống" giọng Tô Y Thu mang vẻ uy hiếp.

"Y Thu, Tôi hoàn toàn không có ý nghĩ đó"

"Nếu anh ấy thực sự ly hôn Tôi để cưới cô. Tôi và đứa bé trong bụng Tôi lập tức sẽ biến mất trên thế giới này"

"Y THU! Cô đừng nói gì thế! Cô đừng làm chuyện điên rồ" Doãn Băng Dao đột nhiên căng thẳng, lời nói lạnh lùng của Tô Y Thu khiến cô lo lắng vô cùng.

"Tôi nói thật, nếu Tôi và đứa bé này biến mất, cho dù hai người có lấy được nhau thì suốt cuộc đời cũng không được yên ổn" cô hiểu tính cách của Doãn Băng Dao, cũng biết trong Ngự Giao có một mặt lương thiện.

Đáy mắt Tô Y Thu hiện vẻ lo lắng, nếu quả thực Ngự Giao ly hôn cô để cưới Doãn Băng Dao, vậy cô sẽ dùng cái chết để trừng phạt bọn họ! Để cả đời này bọn họ mãi mãi không được yên ổn"

Doãn Băng Dao hít sâu một hơi, cảm giác khó thở vô cùng: "Y Thu, cô bình tĩnh lại đi, Tôi biết nên làm thế nào rồi"

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Băng Dao ngồi ngây người, tối qua không phải Giao đã đồng ý sao? Tại sao biến thành như vậy?

Cô đứng lên chuẩn bị đi tìm Ngự Giao.

Đi tới tập đoàn Thẩm thị, dường như có rất nhiều đôi mắt theo dõi, cô cúi đầu cảm giác bản thân không có chỗ dung thân, cảm giác chột dạ áy náy. Mọi người đang cười nhạo cô sao?

Đến lầu cao nhất đặt phòng làm việc của tổng giám đốc, dưới sự hướng dẫn của Phạm Khiết Phàm, cô đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Ngự Giao đang nhìn không chớp mắt màn hình vi tính trước mặt, thấy Băng Dao bước vào liền bỏ lại tất cả công việc, mỉm cười đi tới đón cô, 'Băng Dao, sao em lại tới đây?' giọng nói dịu dàng, ánh mắt thâm tình, tình yêu của người đàn ông này với cô dù người mù cũng nhìn ra được.

"Hai người nói chuyện đi, tớ ra ngoài trước" Phương Chính Đông thông minh rời đi, để lại thế giới riêng cho hai người

'Giao, không phải đã nói là ba người chúng ta sẽ chung sống cùng nhau sao? Tại sao anh vẫn muốn ly hôn với y, còn ép cô ấy nữa?'" Doãn Băng Dao đi thẳng vào vấn đề.

Nghe những lời này xong, nụ cười trên mặt Ngự Giao cứng đờ, anh giận tái mặt không vui nhứt mảy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Quỷ kế bị vạch trần

"Băng Dao, anh đã quyết định rồi nên không muốn nhắc tới cô ta" anh xoay người đi tới trước cửa sổ sát đất.

Doãn Băng Dao theo sau nói: "Chuyện này không phải của riêng anh, nó có liên quan tới em. Giao, anh không thể nhẫn tâm như vậy"

Ngự Giao đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt khó coi đến cực điểm, bực bội cao giọng nói: "Em đừng có như thế này mãi được không! Lương thiện như vậy sẽ khiến ba người chúng ta mãi mãi không có kết cục! Anh phải nhẫn tâm, nhất định phải cho chuyện này một kết thúc, cứ dây dưa thế này anh cũng rất mệt mỏi rất chán nản."

Băng Dao ngăn người, sống mũi cay cay, đã rất lâu rồi Ngự Giao chưa nói chuyện với cô với thái độ như thế này, nhất thời có chút không quen.

Cô cúi đầu, giọng nói nức nở: "Xin lỗi, em đã khiến anh mệt mỏi"

Nếu cô không trở về, mà cùng Tiểu Diệc trải qua một cuộc sống yên bình ở nơi nào đó thì Ngự Giao sẽ không ly hôn với Y Thu, như vậy tất cả đều hạnh phúc, không phải giống như bây giờ vừa đau khổ vừa hoang loạn.

Ngự Giao nhận ra bản thân nói hơi nặng lời, nhẫn nại thở dài một tiếng, đưa tay vuốt mặt Băng Dao, nhẹ giọng nói: "Anh không có ý trách em, anh muốn được ở bên cạnh em, không còn sợ mệt mỏi. Nhưng Băng Dao à, em sự lương thiện của em sẽ chỉ làm cho ba người chúng ta mãi mãi không có kết thúc. Hãy độc ác một chút, đau dài chỉ bằng đau ngắn, anh không thể để em làm tình nhân của mình cả đời, năm xưa anh đã đối xử với em không tốt. Bây giờ nhất định phải cho em một danh phận"

Những giọt nước mắt nóng bỏng của cô chảy xuống gò má anh, anh đau lòng nhìn cô chỉ nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt trên má, vì luyện võ nên bàn tay anh có chút thô ráp, sờ lên mặt cô hơi tê dại.

Đau lòng nhìn anh: "Em biết không nên như vậy, nhưng cô ấy đang mang thai đứa con của anh. Em cũng là phụ nữ, em hiểu cảm giác đó cho nên không thể mặc kệ đứa trẻ trong bụng cô ấy"

Cô cũng muốn tàn nhẫn, cũng muốn nhanh chóng giải quyết dứt khoát mối quan hệ phức tạp này, nhưng khi nghĩ tới đứa trẻ trong bụng Tô Y Thu, cô lại không thể nhẫn tâm.

Ngự Giao kéo tay cô, "Cho em xem thứ này"

Anh kéo cô đi tới sau chiếc ghế sofa sau bàn làm việc, ấn cô ngồi xuống ghế.

"Thứ gì?"

Từ trong đồng hồ tài liệu Ngự Giao lấy ra một xấp hình đưa cho Ngự Giao, "Em xem đi"

Doãn Băng Dao hoài nghi nhìn bước hình trong tay Ngự Giao, trong hình là Tô Y Thu đang trong quán rượu, mấy bức đầu tiên là cô ấy uống rượu một mình ở quán rượu, sau đó một người đàn ông tới gần, mấy bức hình uối cùng Tô Y Thu đi cùng người đàn ông đó.

Trong hình, dáng vẻ Tô Y Thu và người đàn ông kia rất thân mật, mà hình như cô ấy đã uống rất nhiều. Sau khi nhìn thấy một bức hình, Băng Dao nhún nhún, người đàn ông ngồi uống rượu cùng Y Thu rất quen.

"Người đàn ông này nhìn rất quen..." Doãn Băng Dao lẩm bẩm nói, cẩn thận suy nghĩ lại, khẳng định đã từng nhìn thấy người đàn ông này.

"Em nhớ rồi, em đã từng nhìn thấy anh ta" Doãn Băng Dao kích động nhìn về phía Ngự Giao, "Hình như anh ta ở cùng tòa nhà chung cư với em, anh ta và Y Thu..."

Ngự Giao cười nhạo: "Nhìn những tấm hình này, dù ngốc đến mấy cũng đoán ra bọn họ đã phát sinh chuyện gì"

Doãn Băng Dao u mê, nhất thời không thể đem chuyện Tô Y Thu mang thai liên hệ với chuyện này.

Thấy gương mặt cô vẫn không hiểu, Ngự Giao nói: "Anh đã điều tra biết được đứa bé trong bụng Tô Y Thu không phải là của anh, anh chỉ xảy ra quan hệ với cô ta một lần, hơn nữa thời gian cô ta mang thai cũng không khớp"

"Anh khẳng định?" gương mặt Băng Dao đầy vẻ không thể tin, trong lòng cô Y Thu là một cô gái giữ mình trong sạch, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Xem ra tình yêu đúng là một thứ thuốc độc, có thể khiến người ta điên cuồng, khiến người ta u mê lạc lối.

"Tất nhiên anh chắc chắn, anh đã tới bệnh viện điều tra rồi"

Chưa thể dứt khoát ly hôn với Tô Y Thu là vì đứa con trong bụng cô ta, nhưng Ngự Giao không thể tin những lời Tô Y Thu nói, hơn nữa để được sống chung với Doãn Băng Dao, anh có sẽ không từ biện pháp nào.

Tô Y Thu muốn giờ trò với anh, vẫn còn non lắm. Ngự Giao anh đã lẫn lộn nhiên nằm trong hai giới hắc đạo và bạch đạo có loại người mưu mô xảo trá nào chưa từng thấy, một người phụ nữ như Tô Y Thu làm sao có thể đầu lại anh.

"Trời ạ" Doãn Băng Dao đưa tay che miệng, thực sự không thể tin được những lời vừa nghe

"Vậy anh định làm thế nào?"

"Tất nhiên là ly hôn, trong mấy ngày tới nếu cô ta không ly hôn trong hòa bình, không chịu ký tên thì không những không lấy được một đồng trợ cấp, mà còn phải ra đi với hai bàn tay trắng" trong mắt anh ánh lên vẻ âm lãnh tàn khốc.

Doãn Băng Dao vội vàng đứng lên, kéo tay anh: "Giao, hãy nói chuyện với cô ấy một lần, không nên tổn thương cô ấy, cho dù cô ấy có làm gì cũng đều vì anh"

"Vậy bây giờ em còn cần anh ly hôn với cô ta nữa không?"

"Không, sẽ không" lần đầu nói, tất cả những lời Ngự Giao nói đều có lý, cô không thể không dứt khoát, quan hệ giữa bọn họ phải có một kết cục"

"Tối nay anh sẽ cầm xấp hình này tới cho cô ta xem"

"Vâng" Hi vọng Y Thu có thể nhìn hiểu ra không thể dùng thủ đoạn để níu giữ người không yêu mình.

"Đúng rồi, ngày mai em theo anh tới bệnh viện một chút"

"Tới bệnh viện?" cô nhướn mày lo lắng nhìn Ngự Giao: "Anh làm sao à? Bị bệnh sao? Trong người có chỗ nào không khỏe?"

Ngự Giao cười cười, "Anh rất khỏe"

"Vậy anh tới bệnh viện làm gì?"

"Đi thất ổng dẫn tinh"

"Thất ổng dẫn tinh!" Doãn Băng Dao kinh ngạc.

Nhưng anh lại cười: "Không phải có Tiểu Diệc rồi sao? Chỉ cần một đứa con trai thông minh đáng yêu là đủ rồi"

Nhất thời Doãn Băng Dao không thể thốt thành lời, một người đàn ông thất ổng dẫn tinh vì một người phụ nữ, phải có tình yêu sâu nặng biết nao.

"Chuyện này... không cần thiết làm như vậy đâu"

"Đương nhiên là cần rồi, ngộ nhỡ sau này lại có phụ nữ nào đó chạy tới nói có con với anh muốn anh phải có trách nhiệm, anh không muốn gặp phải phiền toái"

Nhìn vẻ mặt hả hê của anh, Doãn Băng Dao gắt giọng: "Đó là do anh đi trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi nên mới vậy. Nếu anh không trêu hoa ghẹo nguyệt, thì người ta làm sao có thể nói có con với anh"

"Anh thề, anh không có trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ trách là anh quá quyến rũ thôi"

"Đồ bảnh chọe" cô đâm nhẹ vào lồng ngực anh một cái.

Bàn tay to của anh nắm lần bàn tay cô đặt trước ngực, ánh mắt trở nên say mê, cúi đầu nhìn anh dịu dàng hỏi: "Em không muốn anh đi thất ông dẫn tình có phải là muốn sinh thêm cho anh một cô con gái đáng yêu đúng không? Cũng được con gái nhất định sẽ xinh đẹp giống em. Vậy tạm thời anh chưa đi bệnh viện vội, vẫn chưa kịp..."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 267: Cảnh xuân trong phòng làm việc

Giọng nói của anh càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mỉa mai, hơi thở nóng rực phả vào bên tai Băng Dao.

Bàn tay vốn đặt trên hông cô bắt đầu không an phận lướt xuống mông cô, nhẹ nhàng bóp một cái.

Doãn Băng Dao ngượng ngùng kêu lên một tiếng, giãy giụa cơ thể tránh khỏi anh.

"Đừng ở đây..." Cô nhỏ giọng phản đối, hơi thở mát dịu của cô lan tỏa trong không khí lại càng thêm mê người.

"Nếu em còn nhúc nhích qua lại, sẽ thật sự đốt lửa đó" khoe miệng anh khẽ cong lên, khoe mặt nồng đậm ý cười.

Bàn tay đặt bên bờ mông căng trong của cô buông lỏng, sau đó lướt lên trên chui vào vạt áo cô. Doãn Băng Dao muốn lên tiếng phản kháng, nhưng vừa mở miệng một âm thanh rên rỉ mất hồn phát ra.

"Anh biết em cũng rất muốn, đừng đè nén bản thân" anh cười tà nhìn cô, gò má Doãn Băng Dao hơi ửng hồng.

Đúng vậy, bàn tay anh như có ma lực vốn dĩ lúc đầu cô muốn cự tuyệt nhưng khi bàn tay ma quái của anh vuốt ve cơ thể cô làm cơ thể nóng bừng ham muốn, trong cơ thể cô có một cảm giác trống rỗng cần lấp đầy.

Hơi thở của cô trở nên rối loạn. Gương mặt Tô Y Thu càng lúc càng đỏ, quần áo vẫn chưa cởi, nhưng ánh mắt Ngự Giao nhìn cô giống như trên người cô không một mảnh vải đứng trước mặt anh.

Anh cúi xuống, hôn lên bầy ngực cô.

"Giao... Liệu... liệu có người vào..."

Phòng làm việc của Ngự Giao rất đồ sộ, bốn phía tất cả đều làm bằng kính thủy tinh chịu lực, trước kia anh luôn khép rèm cửa sổ lại, nhưng lúc này tất cả rèm cửa sổ đều được kéo ra, khiến Doãn Băng Dao cảm thấy rất không an toàn. Tuy xung quanh không có tòa nhà nào cao hơn, nhưng cô vẫn lo lắng người đứng ở tòa nhà khác sẽ nhìn thấy. Nhưng cô lo lắng hơn là sẽ có người đột nhiên bước vào.

"yên tâm, không được anh cho phép, sẽ không có ai dám tự ý đi vào" lời của anh vừa dứt, cửa phòng làm việc liền được mở ra.

"Giao, có một tài liệu quan trọng..." Phạm Khiết Phàm ôm cặp tài liệu lo lắng bước vào, còn chưa nói hết lời đã bị nghen xuống cổ họng, cô tròn tròn mắt nhìn cảnh xuân trong phòng làm việc.

"Ôi trời ạ" Phạm Khiết Phàm nhỏ giọng kêu, vội vàng xoay người: "Hai người cứ tiếp tục, tiếp tục Tôi đảm bảo sẽ không còn ai vào quấy rầy" Bối rối đóng cửa lại

Vừa rồi Doãn Băng Dao hoàn toàn không kịp phản ứng, cơ thể thoáng cứng đờ, ngược lại Ngự Giao rất tự nhiên. Anh cười cười, tiếp tục ngắm nhìn cơ thể cô.

Cơ thể cứng đờ của cô được anh hôn lúc thì cuồng dã khi thì dịu dàng, một lần nữa trở nên mềm mại.

"Giao..." sắc mặt Doãn Băng Dao có chút hốt hoảng.

Ngự Giao ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt lo lắng của cô bắt đầu đi lắc đầu: "Em không cần xấu hổ như vậy, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên"

"Nhưng... nhưng cảm giác ở đây rất không an toàn"

"Vậy chúng ta đi vào bên trong" Anh bế ngang người cô đi vào phòng nghỉ bên trong.

Trong phòng làm việc của anh có một phòng nghỉ, vừa bước vào Ngự Giao thô bạo đặt Doãn Băng Dao lên giường, sau đó bắt đầu cởi quần áo mình, vừa cởi vừa nói: "Nếu có người lại đi vào quấy rầy, anh nhất định sẽ khiến người đó không thấy được mặt trời ngày mai" dứt lời liền nhào tới, Doãn Băng Dao bật cười thích thú: "Có thể ngày mai mưa đó"

"Hà? Thật sao?" Anh nhủ mảy mà ác nói: "Vậy trước đó anh sẽ cho cơ thể em ướt mưa đã" trong lời nói của anh ý tại ngôn ngoại.

Quần áo của cô bị anh lột sạch, nhìn cơ thể xinh đẹp không tí vết của cô, trong mắt Ngự Giao ánh lên vẻ kinh ngạc lửa dục càng thiêu đốt hơn.

"Đã mấy năm rồi mà cơ thể em vẫn quyến rũ anh vô cùng. Băng Dao, em thật là đẹp" anh không keo kiệt khen ngợi.

Dã thú dục vọng trong cơ thể cô đã không cách nào khống chế. Sự dịu dàng khi nãy hoàn toàn biến mất, giờ đây anh chỉ có cuồng dã thô bạo, dục hóa khiến anh không thể khống chế sự ham muốn của mình với cô.

Không có dịu dàng, chỉ có những động tác thô bạo, nhưng Doãn Băng Dao thích anh như vậy, Ngự Giao như vậy mới thực sự là Ngự Giao, thực ra từ lâu cô đã nhận ra khi ở trước mặt cô anh phản kiểm chế đến thể nào để biểu hiện dịu dàng.

Cô yêu anh, cho nên hi vọng anh làm chính mình.

ân ái qua đi, cơ thể Doãn Băng Dao mệt lả.

Quả nhiên như anh nói, dưới cơ thể cô có một cơn mưa lớn, mồ hôi hòa cùng dịch lỏng, làm ướt cơ thể cô.

Cơ thể dường như được rửa sạch sẽ, rất thoải mái những cũng rất mệt mỏi. Ngược lại Ngự Giao vẫn vô cùng hăng hái, một tay chống đầu nhìn, một tay nhẹ nhàng đưa bốn tóc cô, cung chiều nói: "Băng Dao, sau này anh phải làm cuộc huấn luyện sức khỏe cho em, cơ thể em yếu ớt thế này sao có thể chịu được anh"

"Anh.. đúng là không biết xấu hổ" cô gất giọng nói.

Ngự Giao khẽ cười, rất thích nhìn cô nũng nịu như vậy: "Được rồi, nhìn em có vẻ mệt mỏi lắm rồi, anh không hành hạ em nữa. Mau ngủ một giấc đi, anh đi giải quyết công việc, lát nữa sẽ đón em"

"Vâng" cô dịu dàng gật đầu.

Cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô một cái. Lúc này Ngự Giao mới đứng dậy mặc áo sơ mi, cầm áo vét đen vắt lên một cánh tay. Gương mặt tươi cười dịu dàng trước mặt Băng Dao khi nãy đã biến mất, bây giờ lạnh lẽo như một ác ma từ địa ngục.

Anh cầm xấp hình đặt trên mặt bàn làm việc, nhếch miệng cười lạnh lùng. Tất cả cũng nên kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Không cách nào cứu vãn

Ngự Giao lái xe về nhà, chiếc xe của anh dừng lại trước cửa nhà một chút. Một tay đặt trên vô lăng, một tay day day mi tâm, mẹ mỗi nhìn ngôi biệt thự sang trọng như cung điện biết bao người hâm mộ. Anh từng nghĩ bản thân là một phần trong ngôi nhà đó, vì đó mà cảm thấy kiêu ngạo và tự hào.

Hôm nay, ngôi nhà này chỉ còn lại một mình anh là trụ cột, và hai người phụ nữ anh không muốn đối mặt. Vì không có cảm giác gia đình, trong lòng cảm thấy vô cùng tiếu nuối.

Ngự Giao hít sâu một hơi, thở dài, ánh mắt mệt mỏi dần dần sáng lên. Anh phải cố gắng, say này sẽ dẫn Băng Dao và Tiểu Diệc trở về nơi này, như vậy sẽ có cảm giác gia đình như trước đây. Nghĩ như vậy anh không kìm được suy nghĩ muốn ly hôn với Tô Y Thu ngay lập tức, khởi động xe tiếp tục chạy thẳng vào bên trong ngôi biệt thự.

Tô Y Thu đứng trên ban công, nhìn thấy xe của Ngự Giao đi vào nhà, gương mặt vốn đầy ai oán cuối cùng nở nụ cười.

"Ngạn Bằng về rồi" vui mừng nói, vội vàng xoay người chạy xuống dưới lầu.

Cô vừa chạy tới đại sảnh, Ngự Giao đã đi vào.

"Ngạn Bằng, anh về rồi" cô vui vẻ chào đón, chào đón người đàn ông mình yêu. Mấy ngày qua cuối cùng cô hiểu rõ, yêu một người không yêu mình đau khổ thế nào.

Trong lòng cô tràn đầy vui mừng nhìn Ngự Giao, nhưng anh lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, tóm lấy tay cô đi lên lầu: "Đi theo Tôi"

Động tác của anh có chút thô lỗ, bước đi nhanh dài khiến Tô Y Thu không theo kịp.

Phùng Quân Bình đứng trong vườn hoa thấy thế vội vàng nói to: "Xảy ra chuyện gì? Ngạn Băng, con đi chậm chút, Y Thu đang có thai"

Nghe mẹ nói vậy, bước chân của Ngự Giao hơi ngừng lại, nụ cười lạnh lùng nơi khóe miệng càng hiện lên rõ ràng. Sau đó càng dùng sức kéo Tô Y Thu lên lầu.

Tuy không yêu cô, nhưng là đàn ông ai cũng có hư vinh và lòng tự ái. Anh không thể nào chấp nhận được chuyện bị Tô Y Thu cấm sừng, hơn nữa còn dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Đối với Tô Y Thu bắt đầu cảm thấy chán ghét, cô gái đáng yêu đơn thuần trước đây anh yêu quý như em gái. Không ngờ Tô Y Thu bây giờ đã biết dùng thủ đoạn có thai đối gạt anh. Điều này khiến anh càng thêm tức giận.

'Ngạn Băng, anh kéo em đau quá' đi theo sao, Tô Y Thu kêu lên niềm vui vừa rồi đã sớm biến thành lo sợ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không nói lời nào lại cười lạnh lùng đáng sợ. Ngự Giao không để ý tới cô ta, kéo một mạch lên phòng đọc sách của mình.

Vào phòng, anh buông tay Tô Y Thu đi thẳng vào trong.

"Ngạn Băng, anh dẫn em lên đây làm gì?"

Phòng đọc sách của Ngự Giao rất lớn, nghe nói đây từng là phòng đọc sách của ông nội anh,

Châm một điếu thuốc nói: "Người nhà họ Thẩm, có chuyện gì quan trọng đều bàn bạc trong phòng đọc sách" anh nói liếc nhìn xung quanh: "Hiện giờ trên luật pháp cô vẫn là vợ Tôi, cho nên Tôi sẽ coi cô là người nhà họ Thẩm.."

"Ngạn Băng, cảm ơn anh" Tô Y Thu nhất thời vui vẻ, cắt ngang lời anh

"Đừng vui vẻ quá sớm, Tôi còn chưa nói hết. Không bao lâu nữa cô sẽ không còn tư cách bước vào căn phòng này nữa"

Sắc mặt Tô Y Thu trắng bệch, mỗi khi ở trước mặt người đàn ông này, tâm trạng cô luôn phập phồng lo sợ, vì nụ cười của anh mà vui vẻ cũng vì ánh mắt lạnh như băng của anh mà khổ sở.

"Cô xem thứ này đi" ném xấp hình xuống mặt bàn.

Tô Y Thu đi tới, cầm xấp hình trên mặt bàn, khi nhìn thấy mình và Âu Dương Hoa trong bức ảnh sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, hai tay run lên, toàn bộ xấp hình rơi xuống đất.

Nhìn những bức hình này cô lập tức hiểu Ngự Giao đã biết chuyện gì.

Cô suýt quên mất, anh là một người thần thông quảng đại, làm sao có thể không điều tra ra những chuyện này. Tô Y Thu cảm giác trên đầu mây đen phủ kín, thế giới dường như sẽ lập tức sụp đổ.

Vội vàng chạy tới bên cạnh Y Thu, quỳ xuống run rẩy cầu xin, "Ngạn Băng tha lỗi cho em, không phải em cố ý phản bội anh, hôm đó thực sự em uống quá nhiều, anh tha lỗi cho em" cô rất sợ, anh sẽ giết mình. Nhưng Tô Y Thu đã suy nghĩ quá nhiều hoặc tự mình đa tình.

Ngự Giao lạnh lùng nói: "Cô yên tâm, Tôi sẽ không làm gì cô, vì Tôi hoàn toàn không yêu cô. Cho nên không quan tâm cô và người đàn ông kia đã làm gì"

Những lời này khiến Tô Y Thu á khẩu không nói được gì, không kìm được tự giễu cười cười. Là cô đánh giá bản thân quá cao, cho dù cô có phản bội anh cũng sẽ không quan tâm. Cho đến giờ phút này Tô Y Thu mới đột nhiên hiểu ra một điều, người đàn ông này thực sự không yêu cô, một chút cũng không, cho dù trước kia anh đối với cô rất mực yêu mến.

"Cô đứng lên đi, Tôi có chuyện muốn nói" dù thế nào Tô Y Thu cũng đang mang thai, anh sẽ không máu lạnh để cô ta quỳ như vậy.

Tô Y Thu vẫn không nhúc nhích, cơ thể giống như hóa đá.

Ngự Giao mở ngăn kéo bàn đọc sách, từ trong ngăn kéo lấy ra giấy thỏa thuận ly hôn vứt xuống trước mặt cô, "Đến bây giờ chẳng lẽ cô vẫn cố chấp u mê không tỉnh sao? Tôi biết đứa trẻ trong bụng cô không phải con Tôi, Tôi đã đến bệnh viện điều tra rồi. Tô Y Thu, vốn dĩ Tôi sẽ không vô tình với cô như thế này, nhưng tất cả những gì ngày hôm nay đều do chính cô tự rước lấy, là do cô không biết tự trọng"

Tô Y Thu lắc đầu không ngừng, nước mắt chảy dòng dòng trên mặt. Nhặt tờ giấy thỏa thuận ly hôn dưới đất lên, lúc định xé nát. Giọng nói của Ngự Giao không nhanh không chậm vang lên: "Xé sao, cô từ từ mà xé, ở đây Tôi còn rất nhiều, đủ cho cô xé"

Sau đó anh lại từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp giấy thỏa thuận ly hôn vứt xuống trước mặt Tô Y Thu, anh đã sớm photo ra rất nhiều bản hơn nữa trên mỗi tờ giấy đều có chữ ký.

Anh biết chắc chắn Tô Y Thu sẽ xé, nhưng anh đã quyết tâm muốn ly hôn, cho nên không sợ nhiều rắc rối.

Tô Y Thu nhìn thấy những tờ giấy thỏa thuận ly hôn bay lung tung, toàn bộ sức lực trong cơ thể như bị rút cạn, ngồi sững trên mặt đất.

Anh thật sự muốn ly hôn với cô, nên mới...

"Nếu đứa bé không phải là con Tôi, cô còn có chấp như vậy làm gì. Cô nên đọc qua thỏa thuận ly hôn này, Tôi sẽ cho cô một khoản tiền đủ để cô có một cuộc sống xa hoa cả đời. Nếu cô vẫn không thức tỉnh, vậy chúng ta hãy đợi một tuần sau, chuyện xấu của cô không những sẽ bị công khai cũng đừng mơ lấy được một đồng tiền trợ cấp nào. Tôi biết nhà họ Tô rất cần thể diện, nếu bây giờ chúng ta ly hôn, có thể nhà họ Thẩm và nhà họ Tô vẫn có thể làm đối tác kinh doanh"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269: Ly hôn, tất cả đều kết thúc

Giọng nói của Ngự Giao tuy không nóng không lạnh, nhưng Tô Y Thu lại nhận ra sự uy hiếp trong đó. Ý tứ của anh rất rõ ràng, nếu như bọn họ ly hôn hòa bình, cô sẽ nhận được rất nhiều tiền trợ cấp mà nhà họ Tô nhà họ Thẩm vẫn có thể hợp tác làm ăn như trước. Nếu cô không ly hôn, không những không có gì, còn khiến nhà họ Tô tổn thất nặng nề. Hơn nữa nhà họ Tô là danh môn vọng tộc, lên tòa án chuyện xấu của cô sẽ bị vạch trần.

Tô Y Thu hít sâu một hơi, ngực giống như bị một tảng đá khổng lồ đè nặng khiến cô thở không nổi, cảm giác hít thở không thông.

Giọng nói lạnh lùng của Ngự Giao tiếp tục vang lên, "Những lời muốn nói Tôi đều nói cả rồi, Tôi sẽ không cưỡng ép cô làm chuyện gì. Phải làm thế nào, quyền lựa chọn ở cô" anh đứng lên, sải bước rời khỏi phòng đọc sách. Anh không quay đầu lại, mà đi thẳng ra ngoài

Tô Y Thu nhìn đôi giấy thỏa thuận ly hôn bay tán loạn trên sàn nhà, cô nên làm gì bây giờ? Cô yêu anh vô cùng, yêu đến chết cũng không muốn từ bỏ, nhưng bây giờ cô còn lựa chọn sao? Không, không có lựa chọn, cô không có lựa chọn nào khác.

Cô không thể liên lụy người nhà họ Tô!

Nước mắt không ngừng rơi xuống, rơi xuống những tờ giấy dưới mặt đất. Cố gắng đứng lên, cầm một tờ giấy thỏa thuận ly hôn dưới mặt đất, một tay run rẩy lấy bút. Sau đó đặt tờ giấy lên bàn, nước mắt làm mờ tầm nhìn cô không nhìn rõ những dòng chữ nhỏ trước mắt, nhưng chữ ký mạnh mẽ của Ngự Giao lại cực kỳ rõ ràng. Tay cô không ngừng run rẩy, cắn răng ký tên mình lên tờ giấy, nét chữ vốn đẹp đẽ giờ phút này xiêu xiêu vẹo vẹo. Khi ngòi bút kết thúc nét chữ cuối cùng, Tô Y Thu bật cười, cực khổ lâu như vậy, nín giữ nhiều năm quay đầu lại ngoài một đồng tiền không còn gì cả.

Tô Y Thu cô không thiếu tiền, cuộc đời này chưa bao giờ thiếu tiền, nhưng anh lại cùng một khoản tiền để đuổi cô đi. Cực khổ chờ đợi đến cuối cùng chỉ là hư không, cô thất thần xoay người đi ra ngoài.

"Y Thu, con đi đâu vậy? Vừa rồi Ngự Giao đã nói gì với con?" Phùng Quân Bình nhìn thấy Tô Y Thu đi từ trên lầu xuống vội vàng hỏi.

Tô Y Thu không nói gì, chỉ lắc đầu ánh mắt nhìn xa xôi phía trước. Cô đi ra ngoài, ngồi lên xe của mình, sau đó khởi động xe từ từ chạy ra khỏi ngôi biệt thự sang trọng.

Lấy xe đến cửa, bảo vệ từ từ mở cửa chính. Cô không kim được quay đầu liếc mắt nhìn lại, từ nay về sau không còn bất kỳ quan hệ gì với Ngự Giao, cô không còn là em gái của anh, càng không phải là vợ của anh.

Từ hôm nay về sau, cô sẽ không bước vào nhà họ Thẩm nữa. Hẹn gặp lại, người em yêu nhất.

Tô Y Thu cắn răng dứt khoát quay đầu lại, đột nhiên chiếc xe lao ra ngoài như một con sóc. Nếu như cô không nhanh, chỉ sợ bản thân sẽ không rời đi được. Đủ rồi, đủ rồi, cô là một tiểu thư danh gia vọng tộc, từ nhỏ được tiếp nhận sự giáo dục tốt đẹp, hiểu rõ lẽ nghĩa. Bố mẹ chỉ có cô là đứa con duy nhất, tương lai cô sẽ tiếp quản công ty của gia tộc cho nên cô phải mạnh mẽ phải bản lĩnh.

Nhưng vì người đàn ông kia cô cam tâm ở lại nhà họ Thẩm nhiều năm như vậy, bằng lòng bỏ qua tất cả. Cam tâm làm cô vợ bé bóng, mỗi ngày chờ chồng trở về. Cô xuất thân là nhà danh môn, nhưng vì Ngự Giao...

Tô Y Thu nhìn chính mình qua chiếc gương chiếu hậu, gương mặt tái nhợt không một giọt máu, đôi mắt sưng đỏ. Vì một người đàn ông cô đã biến thành cái gì thế này!

Tô Y Thu, tại sao mày không tự tử! Cô nhấn bàn đạp, chiếc xe càng phóng nhanh hơn. Cửa kính xe hạ xuống, gió từ bên ngoài thổi vào vù vù, những sợi tóc đâm vào mặt cô, đau quá, giống như một bàn tay vô hình đánh vào mặt vậy.

Giờ phút này cô vô cùng căm hận bản thân, hận thể giới này, hận ông trời quá bất công với cô, cô không thua kém Doãn Băng Dao bất kể là về gia thế hay ngoại hình nhưng tại sao trong mắt Ngự Giao chỉ có Doãn Băng Dao, tại sao anh chỉ yêu cô ta.

Cắn chặt môi, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, dù trong miệng cảm nhận được mùi máu tanh vẫn hàm răng vẫn cắn chặt vào môi.

Ông trời đối xử với cô quá bất công, vào lúc này vẫn còn hành hạ cô, chiếc xe đang chạy như bay trên đường lại hết xăng, cô bức bối đập tay vào vô lăng, vén tóc một bên tóc sang mang tai, nhìn thấy bên phải là mặt biển rộng lớn.

Mặt biển mênh mông bát ngát khiến cô đột nhiên ngẩn người. Còn nhớ trước đây hồn còn đi học, ba người bạn cô thường tới bờ biển để nhặc vỏ ốc.

Đã nhiều năm qua luôn mãi nhìn theo Ngự Giao, cô gần như quên mất sự đẹp đẽ của biển cả. Tô Y Thu mở cửa xe, chạy một mạch ra bờ biển.

Cô chạy từng bước về phía trước, cho tới khi nước biển nhẹ nhàng vỗ vào bắp chân, cô vẫn không ngừng bước.

Bàn chân như mất kiểm soát, giống như có một giọng nói nhỏ thì thầm với cô hãy đi về phía trước, đi về phía trước sẽ rời khỏi thế giới đau khổ này, sau này chỉ có vui vẻ hãy rời xa thế giới bản thù này.

"Y Thu" một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng Tô Y Thu. Cô ngẩn người, trong ánh mắt mang ý cười bỗng quay đầu lại.

Khi nhìn thấy Âu Dương Hoa, nụ cười trên môi liền cứng đờ, vừa rồi cô còn tưởng anh Bằng đang gọi mình, thì ra chỉ là ảo giác mà thôi, anh sẽ không tới tìm cô, anh đang đi tìm Bằng Dao rồi.

Bọn họ đã ly hôn, tất cả đều đã kết thúc.

"Y Thu, trở về đi" gương mặt luôn tràn đầy ánh mặt trời của Âu Dương Hoa giờ phút này có chút căng thẳng, anh vươn tay ra với Tô Y Thu, ánh mắt lo lắng nhìn cô.

"Anh lại theo dõi Tôi?"

"Là Tôi quan tâm em"

"Sao, quan tâm, có người quan tâm Tôi sao? Không, không ai quan tâm Tôi hết, tất cả mọi người chỉ biết phản bội Tôi mà thôi"

"Tôi chưa từng phản bội em, cho tới bây giờ chưa từng, khi dạo chơi ở công viên, từ cái ngày em bắt đầu bảo vệ Tôi, Tôi đã thề sau này sẽ bảo vệ em, từ đó trong lòng Tôi chỉ có em chưa từng có bất kỳ người nào"

"Anh gạt Tôi! Vậy sao anh nói sẽ giúp Tôi gạt Doãn Bằng Dao, tại sao không làm?"

"Y Thu, tha lỗi cho Tôi, Tôi không thể làm như vậy. Bởi Tôi biết không nên làm điều đó. Lúc đầu Tôi nói sẽ giúp em để Ngự Giao mang đến hạnh phúc cho em. Nhưng anh ta không thể đem lại hạnh phúc cho em, sứ mạng quan trọng này Tôi phải tự mình hoàn thành, Tôi muốn mang lại hạnh phúc cho em".

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Kết cục

Tô Y Thu kinh ngạc tự giễu: "Anh yêu Tôi sao? Tôi có gì đáng để cho anh yêu?"

"Y Thu, yêu một người là không có lý do, em rất xuất sắc. Ngự Giao không yêu em là tổn thất của anh ta. Trong lòng Tôi em rất xuất sắc, em đừng tự coi thường mình." Âu Dương Hoa cố gắng thuyết phục Tô Y Thu.

"Cho dù Tôi xuất sắc thì sao? Thế giới này quá bất công. Vì anh ta, Tôi đã bỏ ra biết bao nhiêu như vậy, nhưng cuối cùng không được gì hết, còn bị vứt bỏ một cách tàn nhẫn"

"Tình yêu vốn là không công bằng, công bằng thì không phải là tình yêu" Âu Dương Hoa đau lòng nhìn Tô Y Thu muốn chết, đôi mắt lấp lánh nước mắt.

"Là như thế sao?" cô đột nhiên u mê nhìn anh.

"Đương nhiên là như vậy. Anh ta không yêu cô, nhưng Y Thu à cô không thể vì một người không yêu mình mà tổn thương bản thân, như vậy không đáng giá" cánh tay Âu Dương Hoa cứng đờ trên không trung, anh từ từ bước từng bước về phía trước, "Đưa tay cho Tôi, tin Tôi, Tôi sẽ đem lại hạnh phúc cho em, giúp em vượt qua nỗi đau này. Chỉ cần em đưa tay cho Tôi, con ác mộng kia sẽ biến mất. Đưa tay cho Tôi..."

Giọng nói của anh dịu dàng như nước, giống như cảm giác nước biển vỗ nhẹ nhàng vào bắp chân.

"Thật không?" cô hơi dao động, nhìn gương mặt anh tuấn đáng yêu của Âu Dương Hoa.

"Thật" anh mỉm cười hàm răng trắng bóng và đôi mắt lúm đồng tiền như ánh mặt trời. Bất giác, cô thực sự đưa tay cho anh.

Anh giống như ánh sáng lúc cô cùng đường, cô không biết có thể được hạnh phúc hay không, nhưng trong tình huống hiện giờ đó là lựa chọn duy nhất, dường như chỉ có thể đưa tay ra với người đàn ông này. Dù sao, đứa bé trong bụng cô cũng là của người đàn ông này.

Đứa bé ở trong bụng cô một thời gian, đã bắt đầu nảy sinh tình cảm nên cô thực sự không muốn đứa bé sinh ra mà không có cha. Hơn nữa, mấy năm nay cô luôn đi yêu một người không yêu mình, mệt mỏi vô cùng.

Trước đây cô từng nghe người khác nói, khi một người phụ nữ lập gia đình nhất định phải chọn người yêu mình như vậy mới hạnh phúc. Lúc đầu cô không đồng ý những lời này, cho rằng phải giả cho người mình yêu mới là hạnh phúc, nhưng thực tế tàn khốc nói cho cô biết tất cả đều chỉ do mình tưởng tượng

Mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi, có lẽ cô thử một lần đón nhận người yêu mình

Cuối cùng Ngự Giao đã ly hôn thành công với Tô Y Thu

Anh kích động chạy tới nhà Doãn Băng Dao, không kịp nhấn chuông, tự mở cửa lao thẳng vào nhà.

Doãn Băng Dao đang ở trong phòng bếp thái cà chua chuẩn bị bữa trưa cho mình và Tiết Tiểu Diệc, Ngự Giao đột nhiên ôm chặt cô từ phía sau.

"A" Doãn Băng Dao giật mình hét lên, con dao rơi xuống. "Ai! Mau buông Tôi ra! Buông Tôi ra"

"Ha ha, là anh" thấy dáng vẻ cô kinh hoàng hét lên, Ngự Giao cười ha ha.

Nghe thấy tiếng động trong phòng bếp, Tiết Tiểu Diệc vội vàng chạy ra, khi tới trước cửa phòng bếp nhìn thấy cảnh tượng bên trong hai mắt tròn tròn: "Chúa ơi"

Chỉ thấy không biết chuyện gì khiến chú Thảm rất vui vẻ rất kích động ôm chặt lấy Băng Dao, còn mẹ cậu sợ hãi, "Giao, mau buông em ra! Có chuyện gì vậy! Anh điên rồi sao?"

Ngự Giao buông cô ra, nghiêng người lại gần cơ thể cô, đặt một nụ hôn xuống trán cô, "Anh có thể cưới em rồi! Tô Y Thu đã đồng ý ly hôn! Băng Dao, tốt quá rồi! Anh sẽ cưới em làm vợ, cuối cùng anh có thể cho em danh phận, cuối cùng có thể đón em và Tiểu Diệc về nhà"

Doãn Băng Dao hơi ngẩn người, không thể tin: "Thật, có thật không?"

"Thật, tất cả đều là sự thật" anh vui sướng như một đứa trẻ

Phản ứng đầu tiên của Băng Dao là vui mừng nhưng lại chột nhứ đầy lo lắng, "Anh làm gì với Y Thu? Cô ấy đang ở đâu?"

"Cô ấy không có chuyện gì. Anh đã vạch trần mưu kế của cô ta. Cô ta không còn cách nào khác đành phải ly hôn"

Băng Dao căng thẳng nắm tay Ngự Giao: "Liệu cô ấy có xảy ra chuyện gì không?"

"Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Băng Dao, chẳng lẽ bây giờ em không vui sao?"

"Em.."

"Vui, tất nhiên là vui chứ" Tiết Tiểu Diệc cắt ngang lời Băng Dao, chạy vào ôm bắp chân Ngự Giao ngược đầu nhìn: "Chú Thảm, chú sẽ kết hôn với mẹ cháu sao?"

"Ừm, chú đã cho người chuẩn bị hôn lễ"

"Giao, đừng nóng vội" Doãn Băng Dao nhanh chóng nói: "Anh mới ly hôn với Y Thu, bây giờ chúng ta kết hôn chắc chắn sẽ rất dả kích cô ấy nên không được gấp"

"Nhưng anh thực sự muốn lập tức được cưới em làm vợ, một giây cũng không muốn đợi" kích động nói, thực sự anh rất sợ một giây sau lại xảy ra chuyện gì đó.

Doãn Băng Dao bắt đầu cười cười, "Yên tâm đi, em sẽ không chạy mất đâu"

"Đúng vậy, chú Thảm yên tâm, cháu sẽ trông chừng mẹ thật kỹ, không để mẹ chạy mất đâu"

"Tiểu quý" cô xoa đầu con trai, sau đó gần cậu ra ngoài.

Ngự Giao không hiểu đi theo phía sau cô. Ngồi trên sofa trong phòng khách, Doãn Băng Dao ôm con trai vào lòng nói, "Tiểu Diệc, không phải con vẫn luôn hỏi mẹ bố con là ai sao? bây giờ mẹ sẽ nói cho con biết"

Cô nhìn anh, Ngự Giao kinh ngạc sau đó khóe mắt đuôi mày đều lộ ra vẻ vui sướng.

Tiết Tiểu Diệc nháy mắt, "Con biết rồi. Chú Thảm chính là bố con"

"Không phải vậy, ý mẹ là muốn nói cho con biết bố đẻ của con"

Tiết Tiểu Diệc giả hoạt cười cười, "Được rồi, mẹ nói đi"

Doãn Băng Dao nhìn Ngự Giao một chút, lại nhìn Tiết Tiểu Diệc một chút, dường như rất khó nói ra, Tiết Tiểu Diệc thấy cô không biết nói thế nào, len lén cười.

"Thật ra thì... thật ra thì chú Thảm chính là bố đẻ con" Doãn Băng Dao căng thẳng nói ra sự thật.

Nhưng sau khi nói xong, phát hiện Tiểu Diệc rất bình tĩnh, không chút kinh ngạc. Ngự Giao và Băng Dao liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều lo lắng nhìn về phía con trai.

Tiết Tiểu Diệc bật cười hi hi, "Thực ra con đã biết từ lâu rồi"

"Con biết từ lâu rồi" Doãn Băng Dao kinh ngạc.

"Đúng vậy, không phải là con nghe lén, nhưng do chú Thảm nói to quá" cậu đắc ý hả hê.

Ba người nhìn nhau bật cười, mọi chuyện đã qua tất cả đều vui mừng, một con chim khách đột nhiên bay đến đậu ở cửa sổ phòng khách, hót không ngừng, Doãn Băng Dao dường như nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc đang tới gần.

Thảo luận rất lâu, cuối cùng Ngự Giao đồng ý tạm thời chưa cử hành hôn lễ. Tuy anh rất nóng lòng nhưng vì có được người con gái lương thiện như cô mà cảm thấy kiêu ngạo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngự Giao dẫn Băng Dao ra khỏi nhà.

"Giao, chúng ta đi đâu?"

"Tới nghĩa trang"

"Nghĩa trang?" Doãn Băng Dao nhủ mày không hiểu

"Dẫn em đi thăm em trai" Ngự Giao nói

Cô gật đầu. Đúng vậy, đã lâu rồi chưa tới thăm Lăng Diệc, cũng nên tới đó một chút. Cô muốn nói cho rằng diệc biết, cô đã tìm được hạnh phúc của mình, hi vọng lăng diệc ở trên thiên đường cũng có thể hạnh phúc.

Doãn Băng Dao lặng lẽ nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa xe, nhưng đường này không giống đường tới mộ Lăng Diệc, chẳng lẽ đi đường khác. Tuy trong lòng thắc mắc nhưng cũng không hỏi nhiều.

Sau khi xe dừng lại, Ngự Giao xuống xe mở cửa xe cho cô: "Đến rồi"

Doãn Băng Dao xuống xe, trước mặt là cổng vào nghĩa trang, nhưng nghĩa trang này không phải nơi đặt phần mộ của Lăng Diệc, mộ Lăng Diệc đâu có được đặt ở một nơi tốt như thế này. Nếu cô nhớ không nhầm, đây là khu nghĩa trang an táng dành cho những gia đình danh môn quý tộc.

"Vào thôi"

"Anh dẫn em tới đây làm gì? Mộ Lăng Diệc đâu phải ở trong này"

Ngự Giao kéo tay cô đi vào trong, "Anh nói là dẫn em tới thăm em trai em, thì cứ đi theo anh"

Chưa kịp hiểu gì liền bị anh kéo vào bên trong, vốn định giằng tay ra nhưng vì Tôn trong người chết nên không muốn lớn tiếng ồn ào mà để yên cho anh dẫn đi

Ngự Giao dừng trước bia mộ của Thảm Gia Hạo.

Băng Dao tròn mắt nhìn, sắc mặt tái nhợt, chẳng lẽ anh lại muốn trách móc cô vì chuyện trước đây sao?

"Giao, anh dẫn em tới đây là có ý gì..."

"Băng Dao, em có biết Doãn Lăng Diệc không phải là em trai ruột thịt của em?"

"Em biết" về mặt cô trở nên âm trầm, "Mẹ em nói đã bế nhầm đứa trẻ khác trong bệnh viện, nhưng bố em lại nói mẹ gian dối với người đàn ông khác."

Nhưng dù Lăng Diệc có phải là em trai ruột của em hay không, thì ở trong lòng em Lăng Diệc vẫn rất quan trọng"

"Lời mẹ em nói là sự thật, là do bé nhầm trong bệnh viện. Băng Dao, chuyện này gần đây anh mới điều tra ra được." Ngự Giao đưa mắt nhìn bức hình trên bia mộ, "Gia Hạo khỏe mạnh trước đây mới là em trai ruột của em, còn Lăng Diệc có trí tuệ chậm phát triển mới là em trai ruột của anh. Chuyện xấu trong nhà không muốn để truyền ra ngoài, nhưng anh không coi em là người ngoài, cho nên anh mới nói ra chuyện này. Thực ra trước đây mẹ anh và người tình của bà ấy đã sinh ra một đứa con, vì bọn họ muốn có một đứa trẻ khỏe mạnh để tranh đoạt tài sản của nhà họ Thẩm. Nói ra thì rất dài dòng, trong thời gian ngắn không thể nói rõ được, nhưng anh khẳng định, Gia Hạo là em trai em, còn Lăng Diệc là em trai anh"

Doãn Băng Dao kinh ngạc tròn to hai mắt, thì ra là vvaayj, thì ra cô đã sớm gặp người em trai ruột thịt của mình.

Nhưng tất cả đều quá bi kịch, cô đứng thật lâu trước bia mộ của Gia Hạo, sau đó cô và Ngự Giao cùng tới phần mộ của Lăng Diệc.

Khi đứng trước mộ Lăng Diệc, Ngự Giao đột nhiên quỳ xuống, Ngự Giao khẽ kêu lên: "Giao! Anh làm gì vậy, mau đứng lên đi"

Cơ thể Ngự Giao rần rần chắc to lớn của anh như bất động, gương mặt vô cùng đau khổ, "Lăng Diệc, xin lỗi. Là anh trai hại chết em." Đòi này người anh có lỗi nhất chính là Doãn Băng Dao và Doãn Lăng Diệc.

"Giao, anh đừng như vậy. Chuyện này không thể trách anh, chỉ là lỡ tay mà thôi"

Nước mắt Ngự Giao lặng lẽ lăn dài trên má, cô đau lòng ôm đầu anh vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi như an ủi đứa trẻ: "Không thể trách anh, chuyện này không thể trách anh"

Đây có lẽ là số phận của bọn họ, bị tráo đổi em trai, cả hai đều yêu quý quần quý người em trai của đối phương

"Băng Dao" anh nghẹn ngào ngẩng đầu nhìn cô, "Đứng trước bia mộ của Lăng Diệc, anh xin thề. Từ hôm nay về sau nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em"

"Vâng, em tin anh" Doãn Băng Dao cười nói

Cô cúi đầu, lần đầu tiên chủ động hôn anh. Cuộc sống hạnh phúc, rốt cuộc bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Mật Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.